1

Ruşii îşi alintă elicopterul lor de luptă Kamov 50 cu numele Cernaia Akula - Rechinul Negru. Numele se potriveşte, întrucât aparatul este zvelt şi rapid, zboară cu agilitate şi, mai presus de toate, este un ucigaş extrem de eficient.

O pereche de Rechini Negri ieşi dintr-un bloc de ceaţă de dinaintea zorilor şi trecu pe sub cerul lipsit de lună cu o viteză de vreo 370 km/h, la doar zece metri deasupra terenului dur al văii. Goneau împreună prin noapte în formaţie strânsă, cu luminile de poziţie stinse. Zburau la rasul pământului, pe urmele unei albii secate de-a lungul văii, la o distanţă de treizeci de kilometri nord-vest de Argvani, cea mai importantă aşezare apropiată de acolo, din vestul Daghestanului.

Rotoarele coaxiale ale elicopterelor tăiau aerul puţin dens de munte. Designul unicat cu rotoare gemene al aparatelor făcea inutilă prezenţa unui rotor la coadă, iar acest fapt conferea aeronavei viteză, deoarece o mai mare parte din puterea motorului putea fi îndreptată către propulsie; totodată, aceste aeronave erau mai puţin vulnerabile faţă de tirurile de la sol, fiindcă punctele unde o lovitură putea genera o defecţiune devastatoare erau reduse la unul singur.

Împreună cu alte sisteme redundante - un rezervor de combustibil care se etanşa singur şi o structură construită parţial din elemente compozite, cum era kevlarul -, această caracteristică face din Rechinul Negru o armă de luptă extrem de durabilă. Însă pe cât este de rezistent, modelul KA-50 este la fel de mortal. Cele două aparate care se îndreptau spre ţinta lor din Caucazul de Nord rusesc dispuneau de o încărcătură completă de muniţie aer-sol. Fiecare elicopter ducea cu el patru sute cincizeci de proiectile de 30 de milimetri pentru tunurile de sub pântecul aparatului, patruzeci de rachete neghidate de 80 de milimetri, încărcate în două

lansatoare-canistră laterale, şi o duzină de rachete aer-sol AT-16 ghidate, care atârnau de doi piloni externi.

Cele două aparate KA-50 erau modele Nochny (nocturne), aşa că se descurcau fără cusur prin beznă. În vreme ce se apropiau de obiectiv, doar echipamentul de vedere nocturnă al piloţilor, ecranele lor ABRIS cu hărţi mobile şi radarul FLIR (Forward-Looking Infrared Radar), împiedica elicopterele să se ciocnească unul de altul, de pereţii abrupţi de stâncă de pe ambele laturi ale văii sau de peisajul vălurit de dedesubt. Pilotul din frunte îşi verifică timpul până la ţintă, apoi vorbi în microfonul căştii:

– *Semi minute*. Şapte minute.

– *Ponial*. Am înţeles, veni replica de la aparatul din spatele lui.

În satul care avea să ardă peste şapte minute, cocoşii încă dormeau.

Israpil Nabiyev se odihnea acolo pe o pătură de lână, deasupra unui pat de paie, într-un şopron aflat în centrul unui grup de clădiri de pe panta stâncoasă. Încerca să doarmă. Îşi afundă capul în haină şi îşi încrucişă strâns braţele în jurul echipamentului lipit de piept. Barba deasă îi izola obrajii de frigul din şopron, dar vârful nasului îi ardea. Mănuşile îi ţineau degetele calde, însă curentul rece care şuiera prin şopron îi ridica mânecile până la coate.

Nabiyev era din oraşul Makhachkala, de pe ţărmul Mării Caspice. Avusese parte de nopţi în care dormise prin şoproane, peşteri, corturi şi tranşee sub cerul liber, dar crescuse într-un apartament de bloc din beton, având curent electric, instalaţie de apă şi televizor la dispoziţie, iar în acel moment ducea dorul acelui confort. Cu toate astea, îşi ţinea motivele de supărare pentru el însuşi. Ştia că excursia din zilele acelea era necesară. O parte din datoria lui consta în a face inspecţii ale trupelor la fiecare câteva luni, indiferent că-i plăcea sau nu.

Cel puţin nu suferea de unul singur. Nabiyev nu se ducea *nicăieri* de unul singur. În şopronul friguros stăteau înghesuiţi, alături de el, cinci membri ai echipei de securitate personală. Deşi era întuneric deplin, le putea auzi sforăitul şi le adulmeca mirosul trupurilor şi al unsorii de pe Kalaşnikovurile lor. Ceilalţi cinci oameni care îl însoţiseră din Makhachkala stăteau de pază afară, alături de jumătate din forţele locale. Fiecare dintre oamenii de afară era treaz, cu puşca în poală şi un ibric cu ceai în apropiere.

Israpil îşi păstra mitraliera lângă el, deoarece arma reprezenta ultima lui linie de apărare. Avea un AK-74U, varianta cu ţeavă retezată a venerabilului, dar încă periculosului Kalaşnikov. Când se întoarse pe o parte ca să se mai ferească de curent, întinse mâna înmănuşată, atinse mânerul din plastic al

pistolului-mitralieră și-l trase mai aproape de el. Se zvârcoli alte câteva clipe, apoi se rostogoli pe spate. Era al naibii de greu să găsească o poziție confortabilă cu bocancii în picioare, centura armei prinsă de mijloc și încărcătoarele cu cartușe legate de partea superioară a pieptului.

Nu doar disconfortul șopronului și al echipamentului personal erau cele care îl țineau treaz. Mai rău era cu grija în creștere față de un atac împotriva lor.

Israpil își dădea seama foarte bine că era o țintă de soi pentru ruși, deoarece știa ce spuneau aceștia despre el – că *el* reprezenta viitorul rezistenței. Viitorul poporului său. Nu doar viitorul Daghestanului islamic, ci viitorul unui califat islamic în Caucaz.

Nabiyev constituia o prioritate pentru Moscova, întrucât el își petrecuse, practic, întreaga viață războindu-se cu rușii. Lupta împotriva lor de când împlinise unsprezece ani. Omorâse primul rus în Nagorno-Karabah în 1993, când avea doar cincisprezce ani, iar de atunci ucisese mulți ruși, în Grozniî, în Tbilisi, în Țkinvali și în Makhachkala.

La vremea relatării noastre, când încă nu împlinise treizeci și cinci de ani, ajunsese să servească drept comandant de operațiuni al organizației islamice din Daghestan cunoscute sub numele Jamaat Shariat, „Comunitatea Legii Islamice". Comanda luptători care proveneau de la Marea Caspică, în est, până în Cecenia, Georgia și Osetia, în vest, cu toții luptându-se pentru același obiectiv: alungarea invadatorilor și impunerea legii islamice Șaria în regiune.

Și, *inshallah* – Cu voia Domnului –, Israpil Nabiyev avea să unească toate organizațiile din Caucaz, și astfel să-și vadă visul împlinit.

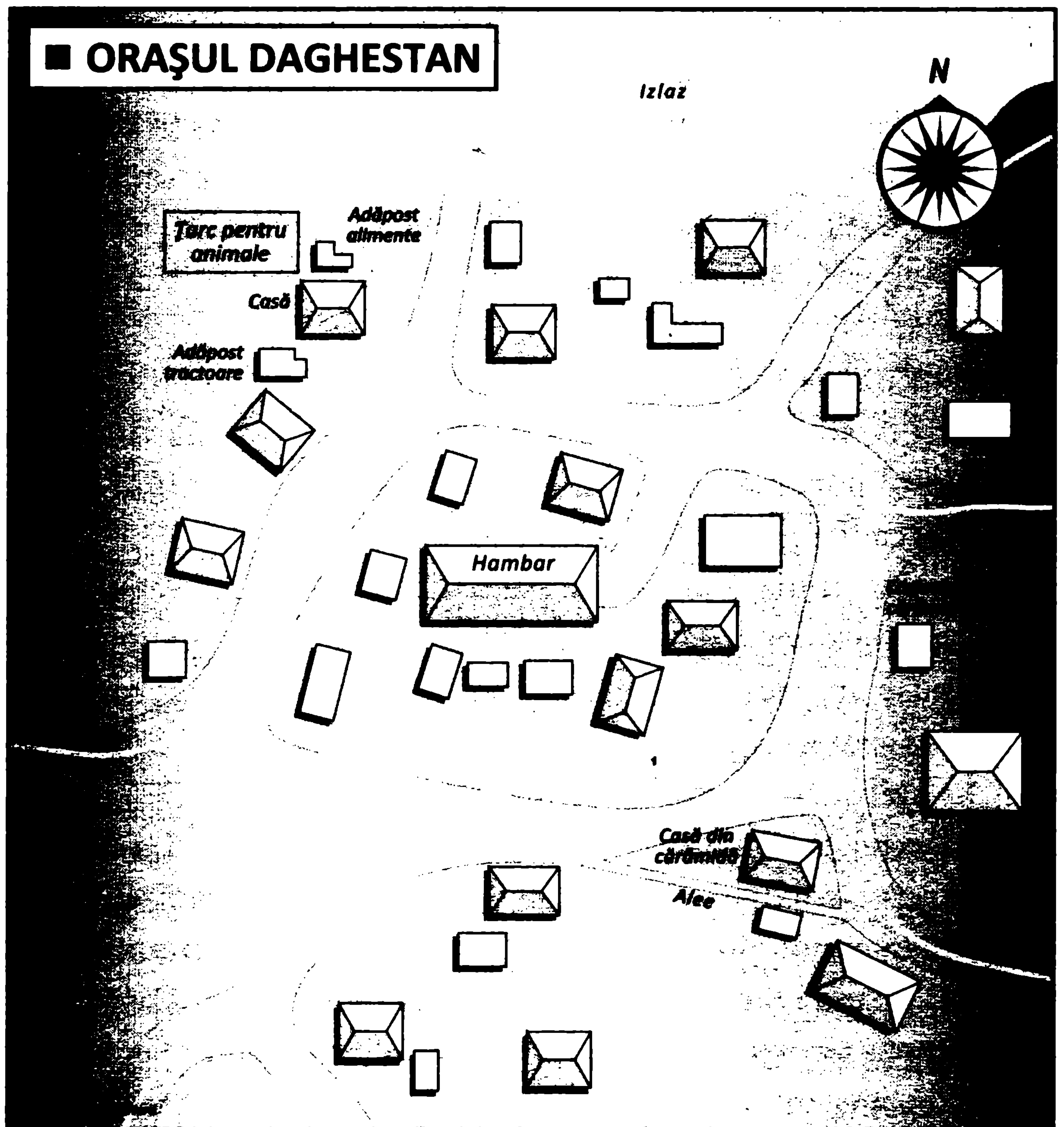
Așa cum afirmau rușii, el chiar *era* viitorul rezistenței.

Iar oamenii lui știau și ei asta, fapt care îi ușura viața. Cei zece soldați din forța proprie de securitate, împreună cu cei treisprezece militanți din celula locală din Argvani – oricare dintre acești oameni și-ar fi dat bucuros viața pentru Israpil.

Își rostogoli din nou corpul ca să se protejeze de curent, mutând arma odată cu el în încercarea de a găsi, odată și odată, o poziție confortabilă. Trase pătura de lână peste umăr și îndepărtă paiele din barbă care i se înfipseseră acolo odată cu mișcarea.

„În fine", își zise el în sinea lui. Spera ca niciunul dintre oamenii lui să nu fie nevoit să își dea viața înainte de ivirea zorilor.

Israpil Nabiyev adormi în beznă în vreme ce un cocoș începu să trâmbițeze pe culmea dealului chiar deasupra satului.

* * *

Cocoşul întrerupse transmisiunea radio a rusului care stătea întins în iarbă, la câţiva metri distanţă de pasăre. Omul aşteptă până ce cocoşul cântă o a doua şi o a treia oară, după care aduse din nou la buze microfonul staţiei radio prinse de harnaşamentul de pe piept.

– Echipa alfa către supraveghere. Vă vedem şi vom trece de poziţia voastră într-un minut.

Nu primi niciun răspuns verbal. Echipa de supraveghere, compusă din lunetişti, fusese nevoită să se oprească la mai puţin de zece metri de marginea unei cocioabe de cărămizi din beton ca să aibă vedere asupra obiectivului, aflat la alţi o sută de metri depărtare. Oamenii n-aveau de gând să vorbească, nici măcar în şoaptă, atât erau de aproape de inamic. Lunetistul se mulţumi să apese de două ori butonul de transmisie, în semn de confirmare a faptului că recepţionase mesajul de la echipa alfa.

Deasupra lunetistului, undeva mai sus pe deal, opt oameni auziră cele două apăsări de buton, după care se apropiară încet, pe orbește.

Cei opt, împreună cu cei doi lunetiști, făceau parte din trupele Federalnaia Slujba Bezopasnosti, Serviciul Federal de Securitate al Rusiei. În mod specific, echipa era parte din Directoratul Alfa al Centrului de Operațiuni Speciale FSB. Formând elita unităților Spetsnaz rusești, Grupul Alfa de la FSB era compus din experți în operațiuni contrateroriste, salvare de ostatici, asalturi urbane și o gamă largă de arte suplimentare mortale.

Toți oamenii din unitate erau și alpiniști, deși posedau un antrenament montan mai bun decât aveau nevoie pentru lovitura din zorii acelei zile. Vârfurile din spatele lor, dinspre nord, erau mult mai înalte decât dealurile acelei văi.

Însă oamenii erau ideali pentru această misiune datorită altui gen de instruire de care avuseseră parte. Arme de foc, arme albe, luptă corp la corp, explozibili. Această echipă alfa era compusă din asasini de elită selectați pe sprânceană. Oameni care se deplasau tăcuți și operau în orice condiții.

Rușii înaintaseră încet prin noapte, cu toate simțurile în alertă, în ciuda durităților pe care corpurile lor fuseseră nevoite să le îndure pe parcursul călătoriei. Se infiltraseră fără probleme; în drumul lor de șase ore până la obiectiv nu avuseseră parte decât de mirosurile pădurii și nu văzuseră altceva în afară de animale: vaci dormind în picioare sau păscând nesupravegheate pe pășuni, vulpi furișându-se pe sub copaci, și chiar capre de munte cu coarne mari sus pe stânci, prin trecătorile montane.

Membrilor echipei de asalt nu le era străin Daghestanul, însă aveau experiență operațională mai mare în Cecenia învecinată, deoarece, până la urmă, erau mai mulți teroriști de ucis în Cecenia decât în Daghestan, cu toate că organizația Jamaat Shariat părea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-și prindă din urmă frații musulmani din vest. Cecenia însemna mai degrabă munți și păduri, în vreme ce zonele majore de conflict din Daghestan erau urbane, dar locația aceasta, acest Omega al nopții, sau obiectivul principal, atenua diferența. Dealuri împădurite de stâncă în jurul unui ciorchine de clădiri împărțite de drumuri de pământ, fiecare drum fiind prevăzut cu un șanț în mijloc pentru drenarea apei de ploaie către râu.

Soldații își lăsaseră rucsacii cu provizii pentru trei zile la un kilometru în spate, scoțându-și de pe trupuri orice altceva în afara instrumentelor de război. Ei se deplasau cu maximă prudență, pe poziții joase, prin pășunea de deasupra satului, grupați în echipe de doi oameni. Trecură de echipa de lunetiști de la marginea satului și începură să se furișeze printre construcții:

un şopron, un hambar, o locuinţă unifamilială, apoi un adăpost de tractoare din cărămidă şi tablă. În vreme ce înaintau, fiecare om urmărea cu privirea fiecare colţ de clădire, fiecare drum, fiecare fereastră întunecată cu ajutorul NOD – dispozitive de observaţie nocturnă.

Ruşii aveau puşti de asalt AK-105 şi duceau sute de cartuşe de 5.45x39 milimetri în harnaşamente de piept ergonomice pentru muniţie, care să le permită să se întindă pe sol ca să nu fie observaţi de vreo santinelă sau să se ferească de focul inamic. Tunicile şi vestele antiglonţ verzi erau mânjite cu noroi şi acoperite cu pete de iarbă, ude din cauza pricina zăpezii topite şi a sudorii acumulate, chiar şi în frigul de acolo.

La centuri aveau teci în care se găseau pistoale ruseşti MP-445 Varjag de calibrul .40. Câţiva oameni cărau şi pistoale cu amortizor calibrul .22, cu ajutorul cărora puteau reduce la tăcere câinii de pază printr-o admonestare făcută cu muniţie expansivă de 3 grame în ţeasta animalului.

Îşi găsiră ţinta şi văzură mişcare în faţa şopronului. Santinele. Erau şi alţi oameni în clădirile apropiate; unii erau treji, chiar dacă atenţia lor era precară la o asemenea oră.

Ruşii efectuară un arc larg în jurul ţintei, ţinând strâns armele să nu facă zgomot şi târându-se pe coate câteva minute înainte de a trece în patru labe pentru alte câteva minute.

Un măgar se agită pe loc, un câine lătră, o capră behăi, însă nimic ieşit din comun pentru o dimineaţă într-un sat. În cele din urmă, cei opt soldaţi se împrăştiară în spatele clădirii, în patru grupuri de câte doi, acoperind zone predeterminate de tragere cu armele lor ruseşti, fiecare fiind dotată cu mijloc de vedere holografic EOTech american. Oamenii se uitară cu atenţie prin cătarea cu punct laser spre bucata de geam, de uşă sau de drum pe care dispozitivul optic o acoperea.

Atunci, şi doar atunci, liderul echipei şopti în staţia radio:

– Pe poziţii.

Dacă ar fi fost o misiune obişnuită asupra unei poziţii fortificate a teroriştilor, echipa alfa ar fi venit cu transportoare blindate sau elicoptere, iar avioanele ar fi lansat rachete asupra satului, în vreme ce membrii echipei ar fi sărit din transportoare sau s-ar fi lansat către sol din elicopterele de transport.

Numai că misiunea nu era una obişnuită. Oamenilor li se ordonase să captureze vie ţinta.

Sursele informative din FSB spuneau că omul pe care îl căutau cunoştea nume, locaţii şi afilieri ale celor mai mulţi lideri jihadişti din Daghestan, Cecenia şi Inguşetia. Dacă era prins în viaţă şi stors de informaţii, FSB ar fi

dat o lovitură, practic, mortală cauzei islamismului. În acest scop, cei opt oameni care se ghemuiseră în beznă la douăzeci și cinci de metri de spatele clădirii țintă reprezentau o forță de blocare. Atacatorii reali erau pe drum, tot pe jos, mergând de-a lungul văii dinspre vest. Dacă realitatea de la fața locului se asemăna cu planul operațional, atacatorii aveau să conducă ținta înspre capcana întinsă în spatele șopronului.

Conducerea Grupului Alfa decisese că planul operațional avea sorți de izbândă, dar se baza pe cunoașterea tacticilor militare folosite aici, în Caucaz.

Atacați de o forță mai mare, liderii rebelilor o luau, de obicei, la fugă. Nu era vorba că cecenii sau cei din Daghestan ar fi fost niște lași. Nu, oamenii aveau curaj din belșug. Însă liderii erau extrem de prețioși pentru ei. Soldații de rând aveau să se lupte cu atacatorii de la protecția clădirilor mărginașe și a întăriturilor de saci cu nisip. Din astfel de locuri, un singur om dotat cu o singură armă putea ține pe loc o întreagă forță de asalt suficient de mult timp ca liderul și echipa lui de protecție imediată să fugă în munții pe care, mai mult ca sigur, îi știau ca pe trupurile iubitelor lor.

Așa că cei opt oameni din forța de blocaj din Spetsnaz așteptară, își controlară respirația și bătăile inimii și se pregătiră să prindă un singur om. În zona de documente a echipamentelor pe care le cărau, oamenii aveau un card laminat cu o poză a chipului lui Israpil Nabiyev.

A fi prins de astfel de forțe speciale rusești și a-ți vedea mutra potrivindu-se cu poza omului căutat nu reprezenta deloc o soartă de invidiat.

Dar a fi prins de astfel de forțe speciale și a *nu-ți vedea* mutra potrivindu-se cu poza omului căutat constituia o soartă chiar mai rea, deoarece acei ruși aveau nevoie ca în sat să rămână un singur om în viață.

2

Câinii reacţionară primii. Un mârâit din partea unui ciobănesc caucazian imens stârni un adevărat cor din partea altor animale din jurul satului. Câinii nu se alertaseră la mirosul degajat de soldaţi – membrii Spetsnaz şi-l mascau cu produse chimice şi lenjerie căptuşită cu argint –, însă sesizaseră mişcare, aşa că începuseră să latre în număr suficient de mare ca să fie scutiţi de pericolul de a fi împuşcaţi de armele destinate lor.

Santinelele din faţa şopronului priviră în jurul lor, iar câteva luminară în depărtare cu lanternele. Unul dintre oameni strigă la animale să înceteze. Dar când lătrăturile deveniră un cor neîncetat şi câteva animale începură să urle, santinelele se ridicară şi îşi duseră armele la umăr. Abia atunci se auzi de-a lungul văii zgomot de rotoare de elicopter.

* * *

Israpil adormise, însă se trezi brusc şi se puse în mişcare, conştientizând perfect ce anume îl trezise.

– Elicoptere ruseşti! strigă cineva, ceea ce nu mai reprezenta cine ştie ce avertisment, de vreme ce Nabiyev auzea deja motoarele în lungul văii şi pe acolo nimeni în afara ruşilor nu deţinea elicoptere.

Israpil ştia că avea la dispoziţie câteva secunde ca să fugă, aşa că dădu repede un ordin în acest sens. Liderul echipei de securitate personală strigă în staţia lui radio, ordonând celulei de luptă să apuce lansatoarele de rachete şi să iasă în spaţiu deschis ca să atace aeronavele care se apropiau, după care le ordonă celor doi şoferi din apropiere să vină cu camionetele chiar în faţa uşii şopronului.

Israpil era pe deplin treaz. Dădu în jos siguranţa de la pistolul lui cu ţeavă retezată şi se duse înspre partea frontală a şopronului, cu arma la umăr. Ştia că zgomotul motoarelor de elicopter avea să genereze rezonanţă în vale încă

un minut înainte ca rușii să ajungă chiar deasupra capului lor. Își petrecuse ultimele două decenii ferindu-se de elicoptere rusești și cunoștea pe dinafară punctele forte și punctele slabe ale unor astfel de aparate de zbor.

Treizeci de secunde mai târziu, prima camionetă ajunse în fața șopronului. Unul dintre paznicii de afară deschise ușa din dreptul pasagerului, după care sări pe platforma din spate. Apoi alți doi oameni deschiseră ușa din față a șopronului, aflată la nici șase metri depărtare. Israpil ieși al treilea din șopron; abia reuși să facă doi pași în aerul tare al dimineții, când în apropierea lor izbucniră detunături supersonice de arme de infanterie. La început crezu că era vorba de unul dintre oamenii lui care trăgea orbește în beznă, însă își dădu seama imediat de realitate simțind pe față picături mari de sânge fierbinte. Unul dintre paznici fusese împușcat, iar sângele țâșnise din pieptul lui sfârtecat înainte ca omul să se îndoaie și să cadă.

Israpil se ghemui și fugi mai departe, și se auziră alte rafale de armă, sfâșiind metalul și sticla camionetei. Comandantul militar al organizației Jamaat Shariat zări focurile de la țevile armelor atacatorilor pe drum, lângă o cocioabă aflată cam la douăzeci și cinci de metri mai sus pe deal. Omul care stătea pe platforma camionetei trase un singur foc de răspuns înainte de a se rostogoli pe o parte și de a cădea în șanțul murdar din mijlocul drumului. Rafalele de armă continuară, iar Nabiyev recunoscu răpăitul câtorva Kalașnikovuri și al unei singure mitraliere ușoare rusești model PPM.

Când se întoarse, fu împroșcat de scântei provenind de la gloanțele acoperite cu cupru care ricoșau de peretele din piatră al șopronului. Se ghemui și mai mult și se izbi de oamenii lui de protecție, pe care îi împinse înapoi în șopron.

El și alți doi alergară prin interiorul structurii întunecate, trecură de doi măgari legați de peretele vestic, înspre o fereastră mare, dar o explozie îi opri pe loc. Nabiyev se îndepărtă de oamenii lui, goni spre peretele din piatră și se uită afară printr-o crăpătură care îl torturase din cauza curentului generat în cursul nopții. Deasupra satului, plutind deasupra văii, elicopterele ajunseseră la destinație. Siluetele lor erau mai negre decât cerul nopții, până când fiecare dintre aparate trase câte o salvă de rachete. Bestiile metalice se iluminară din pricina dârelor de foc care porniră înspre sat. Imediat după aceea, mai multe explozii zguduiră solul și dărâmară o clădire aflată la o sută de metri spre vest.

– Rechini Negri! strigă el în șopron.

– Ușa din spate! țipă unul dintre oamenii lui din alergare, iar Nabiyev se luă după el, deși știa prea bine că erau înconjurați.

Nimeni nu era nebun să se deplaseze târâş kilometri întregi ca să lovească un asemenea loc, aşa cum Israpil era sigur în acel moment că procedaseră ruşii doar ca să uite să-i taie lui calea de scăpare. Cu toate astea, nu existau opţiuni; următoarea salvă de rachete putea lovi în plin şopronul şi să-i facă martiri pe el şi pe oamenii lui, fără ca luptătorii Shariat să aibă ocazia de a lua câţiva necredincioşi împreună cu ei.

Ruşii din spatele şopronului rămaseră ghemuiţi şi tăcuţi în cele patru echipe de câte doi oameni, aşteptând, în vreme ce atacul porni dinspre deal şi aeronavele ajunseră la ţintă şi începură să împrăştie moarte prin lansatoarele lor de rachete.

Grupul Alfa poziţionase doi dintre membrii săi ca să asigure spatele întregului grup şi să aibă grijă ca niciun mujahedin sau civil înarmat să nu urce dealul prin sat, însă cei doi oameni cu acea misiune nu aveau linie de ochire şi asupra unei mici cocioabe aflate chiar la sud-est de cea mai estică pereche de atacatori Spetsnaz. Prin fereastra întunecată şi deschisă a coşmeliei, o ţeavă de carabină fu scoasă afară încet, ţinti cel mai apropiat rus şi trase, chiar în clipa în care se deschise uşa din spate a şopronului. Rusul fu lovit în vesta de protecţie în spate, însă lovitura îl azvârli în faţă, aruncându-l cu pieptul înainte. Partenerul lui se răsuci înspre ameninţare şi deschise focul asupra maghernіţei, astfel încât rebelii care ieşeau pe uşa din spate a şopronului primiră avertismentul că se îndreptau către o capcană. Toţi cei cinci rebeli ieşiră în spaţiu deschis cu degetele pe trăgaci, în vreme ce gloanţele de Kalaşnikov şuierau în stânga şi în dreapta lor, măturând toată zona din faţa lor.

Un ofiţer Spetsnaz încasă o bucată de cupru – un fragment fierbinte şi contorsionat dintr-un cartuş de 7,62 milimetri care ricoşase dintr-o piatră aflată chiar în faţa lui – direct în gât. Bucata de metal îi sfâşie omului mărul lui Adam, după care îi secţionă artera carotidă. Militarul căzu pe spate, ţinându-se strâns de gât şi zvârcolindu-se în ghearele morţii. În acel moment dispăru orice pretenţie de misiune de capturare, aşa că toţi membrii echipei de asalt începură să tragă asupra teroriştilor de pe drum, în vreme ce tot mai mulţi mujahedini se revărsau pe uşa şopronului.

Când ruşii deschiseră focul, şeful echipei de protecţie a lui Nabiyev îl acoperi pe acesta cu propriul corp. Individul fu lovit o secundă mai târziu, iar pieptul lui începu să tresalte sub asaltul gloanţelor de calibrul 5,45. Alţi oameni de-ai lui Nabiyev se prăbuşiră în jurul lui, însă ceilalţi continuau să tragă în vreme ce liderul lor căuta cu disperare o cale ca să scape. Nabiyev

se aruncă într-o parte, se rostogoli pe jos cât mai departe de ușa șopronului, după care se ridică la loc în picioare, în același timp împroșcând noaptea cu gloanțe din arma lui AK-74U. Își goli magazia de cartușe în vreme ce alerga paralel cu zidul șopronului, după care ajunse într-o alee întunecată între două depozite lungi din tablă. Avu senzația că rămăsese singur, dar nu-și întrerupse goana ca să privească în jur. Continuă să fugă, uimit că nu fusese și el lovit în aceeași rafală care îi decimase oamenii. În vreme ce alerga, se izbi de ambii pereți din tablă ai depozitelor, după care se împiedică. Privirea îi era ațintită pe deschizătura aflată la douăzeci de metri în fața lui; mâinile căutară cu frenezie un încărcător nou cu gloanțe în echipamentul prins de piept. Cu țeava încinsă după ce trăsese o rafală completă de treizeci de cartușe, arma lui fumega în aerul rece al dimineții.

Israpil își pierdu pentru a treia oară echilibrul când așeză magazia de cartușe la locul ei și armă Kalașnikovul; de data asta căzu în genunchi, iar mitraliera aproape că-i scăpă din mâinile înmănușate, însă reuși să o prindă și să-și recapete echilibrul. Se opri la marginea depozitelor din tablă, privi pe după colțul unuia și nu văzu pe nimeni în calea lui. Focurile de armă automată din spatele lui continuau să se audă, iar sunetul exploziilor rachetelor trase de elicoptere reverbera în pereții de stâncă ai văii; cu fiecare salvă, își simțea urechile tot mai rănite de intensitatea sunetelor, ecourile străbătând satul înainte și înapoi.

Stația radio prinsă de harnașamentul de pe piept guița permanent în vreme ce oamenii lui căutau să se regăsească în haosul din acel loc.

Israpil ignoră orice comunicație și continuă să fugă.

Își croi drum spre casă din cărămidă, incendiată, aflată la poalele dealului, care încasase o rachetă rusească prin acoperiș și tot ce se aflase în interiorul ei ardea și se topea.

Probabil că înăuntru se găseau cadavre, dar Israpil nu încetini pasul ca să privească în jur, ci își continuă fuga către o fereastră deschisă din spate. Odată ajuns acolo, îi sări pervazul.

Piciorul i se agăță și el căzu cu fața înainte, în dreptul geamului. Se luptă din nou să se ridice; din cauza adrenalinei care îi străbătea trupul, nici măcar nu conștientizase că se împiedicase și căzuse de patru ori în ultimele treizeci de secunde.

Până ce căzu din nou.

Alergând pe o întindere dreaptă de pământ la o sută de metri de șopronul unde se odihnise, piciorul drept cedă și Israpil se prăbuși, se rostogoli complet înainte, după care se opri întins pe spate. Nu-i trecuse prin minte

posibilitatea să fi fost împuşcat de ruşi în şopron. Nu simţea nicio durere. Însă atunci când încercă din nou să se ridice, îşi împinse piciorul cu mâna înmănuşată şi simţi că îi alunecă de-a lungul piciorului. Privi în jos şi îşi văzu propriul sânge curgând dintr-o gaură în materialul pantalonului. Stătu aşa câteva clipe observând mirat sângele care lucea în lumina flăcărilor de la o camionetă ce ardea chiar înaintea lui. Rana era în dreptul coapsei, chiar deasupra genunchiului, iar sângele îi acoperea întregul crac al pantalonilor până la bocanci.

Reuşi cumva să se ridice din nou în picioare, făcu un pas de încercare înainte, folosindu-se de armă pe post de cârjă, după care se trezi inundat în cea mai albă şi mai fierbinte lumină pe care o văzuse vreodată: provenea din cer, de la proiectorul imens al unui elicopter aflat la două sute de metri în faţă.

Israpil Nabiyev ştia că dacă Rechinul Negru îşi aţintea proiectorul asupra lui, atunci avea şi un tun de treizeci de milimetri orientat în aceeaşi direcţie, astfel încât în câteva secunde avea să ajungă un *shahid*. Un martir.

Iar asta îl făcea extrem de mândru.

Expiră cu putere, îşi ridică arma înspre elicopter, însă în aceeaşi secundă fu izbit de patul unui AK-105 chiar din spate şi totul se întunecă în jurul lui.

Se trezi plin de suferinţe fizice. Îl durea capul în mai multe locuri: una era profundă în interiorul creierului, în vreme ce o alta, ascuţită, făcea să-i pulseze ţeasta.

Un garou fusese strâns bine în jurul piciorului său drept şi oprise curgerea de sânge din rană. Mâinile îi erau legate la spate. Îşi simţea umerii ca şi cum aveau să îi iasă din locaşurile lor. La încheieturi avea o pereche de cătuşe reci din fier. Mai mulţi indivizi care urlau îl trăgeau încoace şi încolo, în vreme ce îl ridicau cu forţa în picioare şi îl lipeau de un zid din piatră.

Fasciculul unei lanterne îi fu îndreptat chiar în faţă, iar Israpil se dădu înapoi din cauza şuvoiului brusc de lumină.

– Arată cu toţii la fel, se auzi o voce vorbind în rusă, dincolo de sursa de lumină. Aliniază-i.

Folosindu-se de fasciculul luminos, Israpil îşi dădu seama că încă se găsea în satul de pe deal. În depărtare auzea mereu împuşcături sporadice. Operaţiuni de curăţare a locului efectuate de ruşi.

Alţi patru supravieţuitori ai luptei din organizaţia Jamaat Shariat fură lipiţi de zid lângă el. Israpil Nabiyev ştia exact ce făceau ruşii. Acestor

Spetsnaz li se ordonase să-l prindă viu, dar, din cauza bărbilor, a murdăriei şi a transpiraţiei, precum şi a luminii slabe, ruşii întâmpinau probleme în a-l identifica pe omul pe care îl căutau. Israpil privi în jur la ceilalţi oameni ai lui.

Doi erau din echipa de protecţie personală; alţi doi erau membri ai celulei de luptători Arvgani pe care nu-i cunoştea. Cu toţii aveau părul lung şi bărbile negre prelungi, ca şi el.

Ruşii îi aliniară pe cei cinci, umăr la umăr, lipindu-i de zidul rece de stâncă, după care îi ţinură pe loc împungându-l cu ţevile armelor. O mână înmănuşată îl prinse pe primul luptător de păr şi îi trase capul în sus. Un alt membru al grupului de asalt poziţionă lumina unei lanterne în ochii prizonierului. Un al treilea ridică un card laminat alături de chipul rebelului. Pe card se vedea imaginea unui individ cu barbă.

- *Niet*, rosti cineva din grup.

În lumină apăru ţeava neagră a unui pistol Varjag de calibrul .40 şi, fără nicio ezitare, mâna din spatele acelei arme apăsă pe trăgaci. Un licăr luminos şi un trosnet care stârni ecou pe strada lăturalnică, şi capul teroristului se dădu pe spate, iar omul căzu, lăsând în urma lui, pe stâncă, sânge şi fragmente de os.

Cardul laminat fu ridicat lângă un al doilea rebel.

Capul individului fu din nou tras pe spate pentru confruntare cu imaginea. Omul miji ochii în lumina orbitoare a lanternei.

- *Niet.*

Pistolul-automat se ivi din nou şi îl împuşcă pe prizonier în cap.

Al treilea bărbos din şir era Israpil. O mână înmănuşată îi trase părul din ochi şi îi şterse murdăria de pe faţă.

- *Ni... Moje bît* - Posibil - zise vocea. Apoi: Cred că el e. O pauză. Israpil Nabiyev?

Israpil nu răspunse.

- Da... el e.

Fasciculul luminos se lăsă în jos, după care o armă se îndreptă spre cei doi rebeli Jamaat Shariat din stânga lui Israpil.

Boom! Boom!

Prizonierii se izbiră de peretele stâncos, apoi căzură înainte, cu faţa în jos, în noroiul de la picioarele lui Israpil.

Nabiyev rămase singur lipit de zid câteva clipe, pe urmă fu prins de ceafă şi tras către un elicopter care ateriza pe o păşune pentru vaci ceva mai încolo, de-a lungul văii.

Celelalte două elicoptere de atac rămaseră în aer, cu armele trăgând la intervale neregulate în diverse construcţii pe care le făceau una cu pământul, omorând oameni şi animale deopotrivă. Scena continuă aşa alte câteva minute. Ruşii nu aveau să omoare chiar pe toată lumea, fiindcă aşa ceva însemna timp şi efort suplimentar. Oricum, făceau tot ce le stătea în puteri ca să distrugă în mod sistematic satul care îl găzduise pe liderul rezistenţei din Daghestan.

Nabiyev fu dezbrăcat până la lenjeria intimă, apoi fu dus în josul pantei dealului, prin curentul zgomotos şi puternic de aer stârnit de rotorul unui elicopter de transport MI-8. Soldaţii îl aşezară pe o banchetă şi îl prinseră cu cătuşe de peretele interior al fuselajului. Israpil rămase acolo, făcut sandvici între doi oameni murdari din grupul Alfa, cu măşti negre de schi pe cap. Privi prin uşa deschisă a aeronavei. Afară, lumina zorilor începea să limpezească aerul plin de fum din vale, iar membrii Spetsnaz aliniau cadavrele tovarăşilor lui Nabiyev şi foloseau aparate foto digitale ca să le fotografieze chipurile. După aceea, soldaţii utilizară tuşiere şi hârtie ca să îi amprenteze pe fraţii lui de arme morţi.

Elicopterul decolă.

Soldatul din dreapta lui se aplecă în dreptul urechii şi îi strigă în rusă:

– Spuneau că tu eşti viitorul mişcării. Tocmai ai devenit trecutul ei.

Israpil zâmbi, iar soldatul văzu asta.

Îşi înfipse ţeava armei în coastele musulmanului.

– Ce e aşa de distractiv?

– Mă gândesc la tot ce vor face oamenii mei ca să mă ia înapoi.

– Poate că ai dreptate. Probabil că ar trebui să te omor chiar acum.

Israpil zâmbi din nou.

– Acum mă gândesc la tot ce vor face oamenii în amintirea mea. Nu poţi câştiga, soldatule rus. Nu poţi câştiga.

Ochii albaştri ai rusului aruncară săgeţi de mânie prin găurile pentru ochi ale măştii de schi câteva secunde lungi, în vreme ce elicopterul lua altitudine.

În cele din urmă, soldatul îl lovi din nou în coaste pe Israpil cu arma, după care se lăsă pe spate, lipindu-se de fuselajul elicopterului, cu o ridicare din umeri.

Aeronava se înălţă din vale şi viră spre nord. În tot acest timp, satul de dedesubt ardea.

3

Candidatul prezidențial Jack Patrick Ryan stătea singur în vestiarul băieților dintr-o sală de sport a unui liceu din Carbondale, Illinois. Haina de la costum îi atârna într-un cuier pe un umeraș portabil, însă, altfel, Ryan era bine asortat, cu o cravată roșu-închis, o cămașă cu butoni de culoare crem deschis și ușor apretată, și pantaloni negri bine călcați.

Luă o gură de apă din sticlă, în vreme ce ținea un telefon mobil la ureche.

Se auzi un ciocănit slab, aproape sfios, după care ușa se întredeschise. De cadrul ei se sprijini o tânără care purta o cască cu microfon la ureche; chiar în spatele ei, Jack zări umărul stâng al șefei echipei lui de protecție de la Serviciul Secret, Andrea Price-O'Day. Alți oameni se învârteau mai încolo pe coridorul care ducea înspre sala de sport plină ochi a școlii, unde mulțimea striga și aplauda, iar muzica dată la maximum făcea să zăngăne geamurile.

– Suntem gata când sunteți și dumneavoastră, domnule președinte, zise tânăra.

Jack zâmbi politicos și dădu din cap:

– Vin imediat, Emily.

Tânăra se retrase și închise ușa. Jack Ryan continuă să țină telefonul la ureche, ascultând vocea înregistrată a fiului său.

– Bună, aici e Jack Ryan Junior. Știți ce aveți de făcut.

Urmă semnalul sonor.

Jack Senior adoptă un ton lejer, care îi ascundea adevărata stare sufletească.

– Salve, amice. Verificam doar. Am vorbit cu maică-ta și mi-a zis că ai fost ocupat și deci obligat să anulezi întâlnirea cu ea de la prânz. Sper că totul merge bine. Făcu o pauză, apoi reluă: Momentan sunt în Carbondale; mai târziu o să plecăm spre Chicago. Voi sta acolo toată ziua de mâine, pe

urmă mami se va întâlni cu mine în Cleveland mâine-seară pentru dezbaterea de miercuri. Bine... Am vrut doar să te ţin la curent. Sună-ne pe mine sau pe mami când poţi, bine? Pa.

Ryan închise telefonul şi-l aruncă pe o canapea care fusese adusă, împreună cu stativul de haine şi alte câteva piese de mobilier, în garderoba improvizată. Nu îndrăznea să-şi bage telefonul înapoi în buzunar, nici măcar setat pe vibraţii, de frică să nu uite să-l scoată înainte de a urca pe scenă. Dacă uita şi îl suna cineva, intra în mari belele.

Nenorocitele alea de microfoane de la lavalieră prindeau aproape orice sunet, aşa că, fără îndoială, ziariştii care îl însoţeau în campanie ar fi relatat întregii lumi că suferea de vânturi incontrolabile şi era, ca atare, nepotrivit să conducă ţara.

Se privi într-o oglindă mare poziţionată între două drapele americane şi se forţă să zâmbească. Oricum, el ar fi procedat la fel şi în faţa altora, însă, în ultima vreme, Cathy îl pisase la cap spunându-i că îşi pierdea acel „aer de Jack Ryan" când vorbea despre agenda adversarului său politic, preşedintele Ed Kealty. Trebuia să mai lucreze la zâmbet înainte de dezbatere, când avea să se afle pe scenă în faţa lui Kealty însuşi.

În seara aceea nu era într-o dispoziţie bună. Trebuia să scape de acea stare înainte de a urca pe scenă. Nu mai vorbise cu fiul lui, Jack Junior, de săptămâni întregi – în afara câtorva mesaje electronice scurte şi pline de amabilităţi. Iar chestia asta se întâmpla deseori; Ryan Senior ştia că nu era cea mai uşoară persoană de contactat atunci când se găsea în campanie. Însă soţia lui, Cathy, îi spusese cu doar câteva minute înainte că băiatul lor nu putuse pleca de la lucru ca s-o întâlnească în Baltimore în acea după-amiază, iar povestea asta îl îngrijora puţin.

Chiar dacă nu era nimic neobişnuit ca nişte părinţi să vrea să păstreze legătura cu copilul lor adult, candidatul la preşedinţie şi soţia lui aveau motive sporite de îngrijorare, deoarece ştiau amândoi cu ce se ocupa fiul lor. „Mă rog, îşi spuse Jack Senior, mai exact *eu* ştiu ce face fiul meu, mai mult sau mai puţin, în vreme ce Cathy cunoaşte... până la un punct." Cu câteva luni înainte, seniorul şi juniorul o puseseră pe Cathy să stea jos şi să le asculte explicaţiile.

Intenţionaseră să descrie ocupaţia juniorului ca fiind aceea de analist şi agent operativ pentru o agenţie de spionaj „neortodoxă" înfiinţată chiar de senior şi acoperită atunci de fostul senator Gerry Hendley. Discuţia pornise destul de bine, însă cei doi bărbaţi începuseră să se bâlbâie sub privirea neînduplecată a lui Cathy Ryan, aşa că, în cele din urmă, îngăimaseră

amândoi ceva despre analize clandestine de informații, explicație care sunase ca și cum Jack Junior își petrecea zilele cu coatele proptite pe un birou și citind fișiere de computer în căutarea evazioniștilor fiscali și a corupților, o muncă ce nu îl expunea la un pericol mai mare decât sindromul durerii carpiene sau o tăietură de hârtie.

„Măcar dacă ăsta ar fi fost adevărul", chibzui Jack Senior, în timp se se trezi cu o nouă arsură de stomac ajunsă în esofag.

Ulterior, Jack Senior recunoscuse față de sine însuși că discuția cu nevastă-sa nu decursese deloc bine. De atunci mai adusese vorba despre subiect de câteva ori. Spera să fie capabil, până la urmă, ca să mai dea la o parte un văl de pe mister pentru Cathy; poate că ea începea să prindă ideea că fiul lor era implicat într-un soi de muncă reală de spionaj, numai că seniorul făcuse din nou ca totul să pară ca și cum juniorul doar călătorea ocazional în câte o capitală europeană, unde lua cina cu politicieni și birocrați, după care scria rapoarte pe laptopul lui despre conversațiile avute, în vreme ce lua câte o gură de vin și se uita la CNN.

„În fine, își zise Jack. Ce ea nu știe nu are cum să-i facă rău." Și dacă ar fi știut? „Iisuse!" Cu Kyle și Katie în continuare acasă, Cathy avea destule pe cap ca să nu mai fie nevoită să-și facă griji în privința fiului ei de douăzeci și șase de ani, nu?

Jack Senior își spuse că grijile legate de profesia lui Jack Junior vor fi povara *lui* și nu a lui Cathy, o povară la care, deocamdată, nu se putea gândi.

Avea niște alegeri de câștigat.

Starea sufletească a lui Ryan se mai însenină puțin. În ceea ce privea campania electorală, lucrurile stăteau bine. Ultimul sondaj Pew arăta că Ryan crescuse cu treisprezece procente; Gallup era și el pe acolo, la plus unsprezece. Rețelele de televiziune comandaseră sondaje proprii, iar în toate trei procentajul lui era ceva mai scăzut, probabil din cauza bazei de selecție a datelor folosite, pe care managerul lui de campanie, Arnold van Damm, și echipa acestuia nu se obosiseră să o investigheze încă, deoarece Ryan se găsea atât de mult în față.

Jack știa că lupta pentru colegiul electoral era mai aprigă, dar așa fusese întotdeauna. Atât el, cât și Arnie simțeau că Ryan avea nevoie de o prezență bună în următoarea dezbatere publică pentru a menține avansul în bătălia pentru colegiul de domiciliu, sau cel puțin până la ultima dezbatere. Cele mai multe curse electorale se accelerează în ultima lună de campanie. Cei care se ocupă de sondaje numesc această perioadă gâtuirea din Ziua Muncii, deoarece apropierea procentelor dintre candidați începe, de obicei, în jurul

datei pentru Ziua Muncii şi continuă aşa până la Ziua Alegerilor din prima marţi a lunii noiembrie.

Statisticienii şi analiştii au opinii diferite legate de motivele acestui fenomen. Să fie de vină faptul că alegătorilor care schimbaseră tabăra începea să li se facă teamă şi reveneau la candidatul iniţial? Să fie, oare, gândirea oamenilor mai independentă vara decât în noiembrie, o dată mai apropiată de momentul în care răspunsurile la sondaje se mulează mai bine pe realitatea finală? Să fie de vină expunerea tot mai intensă a candidatului de pe primul loc în sondaje pe măsura apropierii zilei alegerilor, fapt care, în general, înseamnă evidenţierea cu mai mult aplomb a eventualelor gafe comise de cel care e în frunte?

Ryan tindea să fie de acord cu Arnie pe această temă, deoarece pe planeta asta existau puţini oameni care să ştie mai multe lucruri despre campanii şi alegeri decât Arnie van Damm.

Arnie explica totul prin simple calcule matematice. Candidatul din frunte avea mai mulţi votanţi potenţiali decât candidatul care venea în spatele lui. Ca atare, dacă zece la sută din votanţii amândorura îşi schimbau opţiunea în ultima lună de campanie, candidatul cu mai multe voturi iniţiale pierdea cel mai mult în final.

Simplă matematică, aşa cum îşi spunea şi Ryan, şi nimic altceva. Dar simpla matematică nu-i împiedica pe diverşii comentatori de la televiziuni să îşi spună opiniile şi nici pe bloggerii politici să scrie non-stop pe blogurile lor, unde tot felul de teorii şi conspiraţii înfloreau în voie alimentate de noua clasă de maniaci on-line a Americii.

Ryan îşi puse jos sticla cu apă, îşi luă haina şi o îmbrăcă, apoi porni spre uşă. Se simţea un pic mai bine, însă neliniştea legată de fiul lui continua să-i facă stomacul ghem.

„Poate că Jack Junior doar se distrează pe undeva în seara asta, poate la o întâlnire cu vreo persoană specială, îşi zise Ryan plin de speranţă. Mda, îşi întări el spusele în minte. Cu siguranţă că asta e.“

Ajuns la vârsta de douăzeci şi şase de ani, Jack Ryan Jr. sesiză o mişcare în dreapta lui şi se feri de ea rotindu-şi corpul departe de lama cuţitului care intenţiona să i se înfigă în piept.

În timpul mişcării de rotaţie, îşi ridică antebraţul stâng şi îndepărtă mâna atacatorului, apucând în acelaşi timp cu cealaltă încheietura mâinii omului. După aceea, Ryan îşi împinse trupul înainte, în pieptul atacatorului, iar mişcarea îl făcu pe individ să se dea de-a berbeleacul înapoi pe podea.

Jack se repezi imediat după arma proprie, dar individul aflat în plină cădere îl apucă de cămaşă şi îl trase pe Ryan în jos odată cu el.

Jack Junior pierdu avantajul spaţiului creat faţă de adversar, de care avea nevoie ca să scoată pistolul din teaca lui aflată la cureaua pantalonilor. În vreme ce se prăbuşeau amândoi pe podea, Jack îşi dădu seama că ratase ocazia.

Era nevoit să se bată mai departe corp la corp.

Atacatorul se repezi la gâtul lui Jack, înfigându-şi unghiile în pielea lui, iar Jack se văzu din nou nevoit să respingă ameninţarea cu o amplă rotaţie violentă a braţului. Cel care îl ataca sări din poziţie şezândă în genunchi, apoi se ridică iute în picioare.

În acel moment, Ryan ajunsese sub adversar şi era vulnerabil. Fără alternative la îndemână, Jack îşi căută pistolul, însă pentru asta fu nevoit să se rostogolească pe şoldul stâng ca să elibereze arma din teaca ei.

În timpul necesar pentru executarea acestei mişcări, atacatorul îşi scosese propria armă de la spate şi trăsese cinci focuri direct în pieptul lui Ryan.

Trupul lui Jack fu scuturat de spasme asemenea unor săgeţi, din cauza impactului proiectilelor.

– La dracu'! urlă el.

Ryan ţipa de durere, evident. Dar mai presus de asta, era frustrat pentru că pierduse lupta.

Din nou.

Îşi smulse ochelarii de pe ochi şi se ridică. O mână apăru de undeva ca să-l ajute, iar Ryan o prinse, îşi recâştigă echilibrul pe picioare şi îşi puse arma la loc în teacă – o versiune Airsoft a pistolului Glock 19, care folosea aer comprimat pentru a trage bile din plastic, ce usturau ca naiba, însă nu pătrundeau în trup.

„Atacatorul" lui îşi scoase ochelarii de protecţie, după care ridică de pe podea cuţitul din cauciuc.

– Îmi cer scuze pentru zgârieturi, bătrâne, zise omul cu un evident accent galez, chiar dacă era mascat de respiraţia accelerată de pe urma efortului.

Jack nu-i acordă atenţie.

– Prea lent! strigă el pentru sine, simţind cum i se amestecă în sânge adrenalina cu sentimentul de frustrare.

Însă galezul, în contrast izbitor cu elevul lui american, era calm, ca şi cum abia s-ar fi ridicat de pe o bancă din parc de unde hrănise porumbei.

– Nu-ţi face probleme. Du-te să îţi îngrijeşti rănile, apoi vino înapoi ca să-ţi spun unde ai greşit.

Ryan clătină din cap.

– Spune-mi acum.

Era furios pe el însuşi; tăieturile de pe gât, ca şi zgârieturile şi vânătăile de pe restul corpului veneau la coadă pe lista lui de priorităţi.

James Buck îşi şterse un pic de sudoare de pe sprânceană şi dădu din cap.

– Bine. În primul rând, presupunerea ta e greşită. N-ai probleme cu reflexele, la care te referi atunci când spui că eşti prea lent. Viteza ta de *acţiune* e bună. Ba e chiar mai mult de atât. Corpul tău se mişcă pe cât de repede vrei tu, iar dexteritatea, agilitatea şi forţa atletică de care dai dovadă sunt impresionante. Necazul, băiete, constă în viteza ta de gândire. Eşti ezitant şi nesigur. Te gândeşti la următoarea mişcare atunci când ar trebui să fii deja în plină acţiune. Trădezi mici indicii subtile prin gândurile tale şi transmiţi adversarului următoarea mişcare în avans.

Ryan îşi înclină capul şi picături de sudoare i se scurseră de pe faţă.

– Poţi să-mi dai un exemplu? întrebă el.

– Da. Să luăm această ultimă luptă. Te-a trădat limbajul trupului. Mâna ţi-a tresărit de două ori către şold în timpul încleştării. Arma ta era bine ascunsă la centură şi sub cămaşă, dar i-ai dezvăluit existenţa gândindu-te să o scoţi, apoi răzgândindu-te. Dacă cel care te ataca n-ar fi ştiut că ai o armă, ar fi căzut, pur şi simplu, pe jos şi pe urmă s-ar fi ridicat la loc. Însă eu ştiam deja despre armă deoarece mi-ai „spus“ tu prin acţiuni. Ca atare, când m-am prăbuşit, ştiam că trebuia să te trag după mine ca să nu-ţi ofer spaţiul de care aveai nevoie ca să tragi. Are sens ce-ţi povestesc?

Ryan oftă. Chiar avea mult sens ce auzea.

James Buck ştia de pistolul de sub cămaşa lui Ryan pentru că el însuşi îi dăduse arma lui Ryan înainte de exerciţiu.

Cu toate astea, Jack admise că un duşman extrem de inteligent ar fi putut descoperi modul lui de gândire după gesturi.

„La naiba“, îşi spuse Ryan. Duşmanul lui ar fi trebuit să fie medium ca să-şi dea seama de toate astea. Însă tocmai ăsta era motivul pentru care Ryan îşi petrecea cele mai multe nopţi şi sfârşituri de săptămână cu instructori angajaţi de Campus. Ca să înveţe cum să păcălească duşmanii extrem de inteligenţi şi de vicleni.

James Buck fusese membru SAS şi al Rainbow, un expert în lupta corp la corp şi în arme albe, printre alte specialităţi mortale.

Fusese angajat de directorul Campusului, Gerry Hendley, ca să îl şlefuiască pe Ryan în folosirea artelor marţiale.

Cu un an înainte, Ryan îi spusese lui Gerry Hendley că simţea nevoia de mai multă muncă de teren pe lângă rolul lui de analist la The Campus.

Primise mai multă muncă de teren, aproape mai mult decât ceruse, şi se descurcase bine, dar nu dispunea de acelaşi nivel de instruire precum ceilalţi agenţi din organizaţie.

El ştia asta, şi Hendley ştia asta, după cum amândoi erau conştienţi că opţiunile legate de instruire erau oarecum limitate. The Campus nu exista oficial, nu aparţinea Guvernului Statelor Unite, aşa că nici nu se putea pune problema vreunui proces oficial de instruire din partea FBI, CIA sau a Armatei. Ca atare, Jack, Gerry şi Sam Granger, şeful de operaţiuni de la The Campus, hotărâseră să caute alte posibilităţi de instruire.

Se duseseră la agenţii veterani ai organizaţiei, John Clark şi Domingo Chavez, împreună cu care schiţaseră un plan pentru tânărul Ryan, un regim de instruire croit special pentru el, care să-i ţină ocupate orele libere pentru următorul an sau chiar mai mult.

Iar munca intensă dăduse roade. În urma instruirii primite, Jack Junior era un agent mai bun, chiar dacă şedinţele de instruire în sine erau umilitoare. Buck şi alţii ca el făcuseră aşa ceva toată viaţa lor de adulţi, iar experienţa acumulată se vedea. Ryan făcea progrese, fără discuţie, doar că progresele împotriva unor oameni precum James Buck nu însemnau înfrângerea lor, ci, mai degrabă, a „muri“ mai rar şi a-i forţa pe Buck şi pe ceilalţi să se chinuiască mai tare ca să-l învingă pe el.

Probabil că Buck observase frustrarea de pe chipul lui Ryan, deoarece îl bătu pe umăr, într-un gest de înţelegere. Uneori, galezul se dovedea crud şi extrem de rău, însă în alte ocazii era ca un părinte, dovedindu-se chiar prietenos.

Jack nu ştia care dintre cele două personalităţi era cea „creată“, sau dacă reprezentau amândouă aspecte necesare ale procesului de instruire, ca un soi de abordare de genul morcov-băţ.

– Capul sus, bătrâne, zise Buck. E mai bine decât la început. Ai ce e nevoie ca să te descurci fizic şi creier destul ca să înveţi. Trebuie doar să continuăm exerciţiile, să-ţi construim experienţa tehnică şi hotărârea. Deja eşti un şmecher mai isteţ decât nouă'j'nouă la sută din tipii răi. Însă ăia unu la sută rămaşi sunt nişte nemernici pe cinste, aşa că haide să-i dăm înainte până eşti gata pentru ei, bine?

Jack încuviinţă. Nu suporta prea bine umilinţa, dar se pricepea de minune să înveţe şi să se perfecţioneze. Era suficient de inteligent ca să ştie că James Buck avea dreptate, chiar dacă Jack nu era deloc fericit la gândul că va mai fi bătut măr de încă vreo câteva mii de ori în căutarea excelenţei în luptă.

Jack îşi puse din nou ochelarii. James Buck îl lovi pe Ryan în joacă peste partea descoperită a capului cu palma.

– Aşa, băiete. Gata de joacă din nou?

Jack încuviinţă, de această dată cu mai multă hotărâre.

– La naiba, da.

4

Sub razele fierbinţi ale soarelui de amiază, piaţa Khan el-Khalili din Cairo se umplea la refuz cu oameni care îşi luau masa de prânz şi cumpărători în căutare de chilipiruri. Negustorii de produse alimentare frigeau carne, iar mirosul greu plutea prin aer, amestecându-se cu cel de cafea proaspătă de la cei care o râşneau şi apoi o vindeau, dar şi de tutun de la pipele celor care fumau stând pe aleile înguste şi şerpuitoare care se constituiau într-un labirint de tejghele şi magazine. Străzile, aleile şi pasajele înguste şi acoperite ale pieţei se desfăşurau în jurul moscheilor, scărilor şi zidurilor clădirilor vechi, ocupând o mare porţiune a Oraşului Vechi.

Tot acel melanj se născuse în secolul al XIV-lea sub forma unui caravanserai, o curte imensă şi deschisă care servea drept loc de odihnă pentru caravanele care treceau prin Cairo de-a lungul Drumului Mătăsii. În prezent, vechiul şi noul se amestecau într-un peisaj ameţitor în cadrul Khan el-Khalili. Negustorii se agitau în mijlocul pasajelor de trecere, îmbrăcaţi tradiţional în *salwar kameez*, alături de alţi negustori în blugi şi tricouri. Din cafenele şi magazinele de cafea se auzeau acordurile muzicii tradiţionale egiptene, amestecate cu ritmuri de muzică tehno care răsunau asurzitor din magazinele unde se vindeau echipamente stereo şi computere, întreg amestecul generând un fundal ca un soi de bâzâit de insectă uriaşă, întrerupt doar de tobe şi ritmuri electronice de percuţie emise de sintetizatoare.

Negustorii vindeau acolo orice, de la argint prelucrat manual şi obiecte de cupru până la bijuterii, carpete, tapet de pereţi, sandale din cauciuc şi tricouri pe care scria „I ♥ Egypt".

Mulţimea care se învârtea pe acele străzi şi alei era compusă din oameni tineri şi bătrâni, negri şi albi, arabi, occidentali şi asiatici. Un grup de trei bărbaţi est-europeni se plimba alene prin piaţă. Era format dintr-un individ burtos cu părul argintiu, în mijloc, şi doi bărbaţi mai tineri şi mai musculoşi care îl flancau pe primul. Cei trei mergeau în pas lejer şi relaxat.

Nu ieşeau cu nimic în evidenţă, dar oricine din piaţă care le-ar fi acordat atenţie pentru un timp oarecare ar fi observat că privirile lor se furişau în stânga şi în dreapta cu mai mare atenţie decât în cazul altor posibili cumpărători. Din când în când, unul dintre indivizii mai tineri arunca o privire în spate, peste umăr, fără să-şi întrerupă mersul.

În acea clipă, bărbatul din dreapta se răsuci rapid şi scrută mulţimea de pe aleea din spatele lor. Studie cu atenţie chipurile, mâinile şi gesturile tuturor celor pe care îi putea cuprinde cu privirea. După mai bine de zece secunde, individul îşi încheie studiul vizual, se întoarse la loc şi iuţi pasul ca să-i prindă din urmă pe ceilalţi doi.

– Doar trei amici la o plimbare de prânz.

Transmisia audio se auzi printr-un difuzor minuscul, aproape invizibil, ascuns în urechea din dreapta a unui bărbat aflat la douăzeci şi cinci de metri în spatele celor trei est-europeni, un occidental îmbrăcat cu blugi murdari şi o cămaşă de in albastră şi lălâie, care stătea în faţa unui restaurant, pretinzând că citea meniul scris de mână în franceză afişat pe uşa localului. Era un american de treizeci şi ceva de ani, cu păr negru tuns scurt şi o barbă stufoasă. După ce auzi transmisia, omul îşi luă privirea de la meniu şi se uită dincolo de grupul celor trei din faţa lui, către o arcadă prăfuită care marca o ieşire din piaţă. Zări acolo un bărbat care se sprijinea de un zid, atât de bine ascuns în umbra răcoroasă a arcadei, încât părea doar o formă întunecată.

Americanul îşi duse mâneca cămăşii la gură şi goni o muscă imaginară de pe faţă. Vorbi repede într-un microfon minuscul ascuns în mânecă.

– Ai spus-o. Nişte blestemaţi de stâlpi ai comunităţii. Nimic de văzut aici.

Individul care se ascundea în umbra arcadei se îndepărtă de zid şi se apropie de alee şi de cei trei est-europeni, care tocmai treceau prin faţa lui.

În vreme ce mergea, îşi duse mâna la faţă. Americanul în cămaşă albastră de in auzi imediat o a doua transmisie în casca difuzorului:

– În regulă, Dom, sunt ai mei. Schimbă drumul, depăşeşte ţinta şi du-te la următorul punct. Te anunţ eu dacă se opreşte.

– E în întregime al tău, Sam, rosti Dominic Caruso, după care coti stânga, îndepărtându-se de alee printr-un pasaj lateral care ducea în susul unei scări ce se termina pe al-Badistan Road.

Odată ce ajunse pe strada mai largă, Dom coti la dreapta şi trecu repede printre pietoni, biciclete şi ricşe motorizate ca să o ia înaintea ţintei lui.

Dominic Caruso era tânăr, în bună formă fizică şi avea un ten relativ închis la culoare.

Trăsăturile îl ajutaseră mult în aceste ultime zile de supraveghere efectuată aici, în Cairo. Cel puțin culoarea pielii și a părului îl serviseră excelent în încercarea de a se amesteca printre oameni care aveau în majoritate părul și tenul feței închise la culoare. În ceea ce privea celelalte trăsături, forma fizică și relativa tinerețe îl ajutaseră în cadrul operațiunii deoarece subiectul muncii lui de supraveghere era recunoscut, printre colegii lui Dominic Caruso, drept o țintă dificilă. Mustafa el Daboussi, bărbatul de cincizeci și opt de ani cu păr argintiu însoțit de cei doi bodyguarzi plini de mușchi, reprezenta ținta misiunii lui Dom din Cairo, iar Mustafa el Daboussi era un terorist.

Și lui Dominic nu trebuia să-i amintească nimeni că teroriștii nu ajungeau prea des să împlinească cincizeci și opt de ani pe acest pământ fără să fie foarte atenți la indivizii care îi urmăreau. El Daboussi cunoștea toate trucurile de apărare contra filajului, știa străzile din Cairo ca pe propria palmă și avea prieteni aici, în guvern, în poliție și în serviciile de informații.

O țintă dificilă cu adevărat.

Nici Caruso nu era chiar un începător într-ale jocului. Filase diverși nemernici în marea parte a ultimilor zece ani. Își petrecuse câțiva ani ca agent special FBI înainte de a fi recrutat pentru The Campus, împreună cu fratele lui geamăn, Brian, din păcate, ucis cu un an în urmă într-o operațiune secretă din Libia. Dom fusese și el acolo și își ținuse fratele în brațe în vreme ce acesta murea, după care se întorsese la Campus, hotărât să continue munca grea și periculoasă în care credea cu tărie.

Dom ocoli un tânăr care vindea ceai dintr-un termos mare care atârna de o curea de piele prinsă de gât și mări pasul, nerăbdător să ajungă la următorul punct unde avea să ia o decizie legată de ținta lui: o intersecție de patru drumuri aflată la câteva sute de metri distanță înspre sud.

În același timp, pe alee, partenerul lui Caruso, Sam Driscoll, îi urmări pe cei trei de-a lungul străzilor șerpuitoare, atent să păstreze distanța față de ei. Sam hotărâse ca, dacă avea să piardă contactul cu ținta, să o abandoneze; Dom Caruso oricum înainta spre un punct de întâlnire aflat în fața lor. Dacă el Daboussi dispărea undeva între pozițiile ocupate de Sam și de Dom, cei doi aveau să-l caute, dar dacă aveau să-l piardă, urmau să dea de el mai târziu, când ținta avea să revină la locuința închiriată. Cei doi americani deciseseră înainte că era mai bine să riște pierderea din vedere a țintei decât să își forțeze norocul și să se expună, compromițându-se față de țintă sau de garda de corp a acesteia.

El Daboussi se opri la un magazin de bijuterii; ceva îi atrăsese atenția într-o cutie prăfuită din sticlă aflată chiar lângă intrarea largă a magazinului.

Sam merse mai departe câţiva metri, apoi păşi la umbra unui cort de pânză, unde mai multe fete tinere vindeau jucării chinezeşti din plastic şi alte kitsch-uri turistice. În vreme ce aştepta ca ţinta să plece din loc, Sam intră mai adânc la umbră. Simţea că se potrivea bine cu peisajul, dar o adolescentă îmbrăcată în robă neagră îl văzu şi îl abordă cu un zâmbet.

– Domnu' vrea ochelari de soare?

„La naiba."

Sam se mulţumi să clatine din cap, iar fata pricepu mesajul şi îşi văzu mai departe de treabă.

Sam Driscoll putea intimida oamenii cu o singură privire.

Fost militar cu multe misiuni la activ în zonele deşertice şi nu numai, Sam fusese recrutat de The Campus după o prezentare pe care i-o făcuse Jack Ryan Senior. Driscoll fusese dat afară din armată după ce avocaţii Departamentului de Justiţie se făcuseră luntre şi punte să slujească bine administraţia Kealty, dornică să vadă la culoare sângele lui Sam după ce o incursiune transfrontalieră în Pakistan se lăsase cu prea multe cadavre de ticăloşi pentru gustul preşedintelui Kealty.

În alte circumstanţe, Driscoll ar fi fost primul de acord că încălcase toate drepturile civile ale nenorociţilor de terorişti după ce înfipsese câte un glonţ expansiv de calibrul .40 în ţeasta fiecăruia dintre ei. Numai că, din punctul lui de vedere, el îşi făcuse doar treaba şi nu mersese mai departe decât fusese necesar pentru a-şi duce misiunea la bun sfârşit.

Trăieşti o viaţă de mizerie, după care mori.

Scandalul făcut de Jack Senior pe marginea afacerii Driscoll fusese suficient ca Departamentul de Justiţie să abandoneze cazul, iar recomandarea lui Ryan, împreună cu apelul efectuat personal de John Clark în faţa lui Gerry Hendley determinaseră angajarea lui Sam în cadrul The Campus.

La treizeci şi opt de ani, Sam Driscoll era cu câţiva ani mai mare decât Dom Caruso, partenerul lui din operaţiunea curentă, şi chiar dacă se simţea excelent din punct de vedere fizic, Sam îşi arăta uzura acumulată în barba care încărunţea, ridurile adânci din jurul ochilor şi o cicatrice veche de la o rană la umăr cu care se trezea în fiecare dimineaţă. Fusese rănit într-un schimb de focuri în timpul misiunii din Pakistan; pistolul-mitralieră al unui jihadist sfărâmase o piatră mare chiar în faţa poziţiei de tragere a lui Driscoll, trimiţând mai multe aşchii în jumătatea superioară a trupului americanului.

Deocamdată, umărul nu-l mai deranja chiar aşa de mult. Durerea şi rigiditatea care rezultaseră în urma rănirii se atenuaseră până aproape

de dispariție prin mișcare și exerciții, iar în acea zi, după orele de „urmărire pe jos" prin Orașul Vechi din Cairo, Driscoll avusese parte din plin de amândouă.

Și americanul tocmai era pe punctul de a face exerciții noi. Își ridică privirea și observă că el Daboussi se pusese din nou în mișcare.

Sam așteptă câteva clipe, apoi ieși la vedere pe alee și își reluă filajul asupra teroristului cu păr argintiu.

Un minut mai târziu, se opri din nou când ținta lui intră într-o *kahwah* aglomerată, o cafenea de genul celor atât de des întâlnite în Cairo. La o astfel de cafenea, oamenii stau pe scaune în jurul unor măsuțe care se revarsă până în mijlocul străzii, joacă table și șah, și fumează pipă sau țigări în vreme ce beau cafea groasă turcească sau ceai verde aromat. El Daboussi și oamenii lui trecură pe lângă măsuțele din spațiul deschis și pătrunseră adânc în camera întunecată din spatele lor.

Sam vorbi încet în microfonul de la manșetă.

– Dom, ai revenit?

– Da, sună imediat replica în difuzorul miniatural din casca lui Driscoll.

– Subiecții s-au oprit. Sunt într-o cafenea de pe...

Sam inspectă cu privirea zidurile și colțurile aleii după un indicator. Văzu în jur tarabe și chioșcuri cu copertine din pânză, dar niciun indicator care să-i indice locația exactă. Sam simțise că dispune de un instinct de orientare mai bun în munții din Pakistan decât aici, în Orașul Vechi din Cairo. Riscă să arunce o privire fugară asupra hărții pe care o avea la el ca să descopere locul exact.

– Bun, deci tocmai am cotit la stânga de pe Midan Hussein. Cred că încă suntem la nord de al-Badistand. Să zicem la cincizeci de metri de locația unde te afli tu. Se pare că băiatul nostru și gorilele lui o să ia loc ca să sporovăiască. Ce-ar fi să vii aici ca să împărțim zona de acoperire?

– Vin acum.

În timp ce își aștepta ajutorul, Sam se duse până la un magazin de candelabre și se uită admirativ la produsele din vitrină. În reflexia unui glob mare de cristal putea vedea intrarea din față a cafenelei suficient de bine ca s-o țină sub supraveghere în cazul în care ținta lui se hotăra să plece de acolo. Numai că, în loc să vadă pe cineva ieșind, Sam zări alți trei bărbați intrând în local din direcție opusă.

Ceva din expresia liderului noii grupări îl făcu să tresară. Driscoll riscă o trece prin fața intrării în cafenea, după care aruncă o privire înăuntru, ca și cum și-ar fi căutat un prieten.

Zări acolo, în spate, lângă zidul din piatră, gruparea compusă din Mustafa el Daboussi şi oamenii lui şezând la o masă chiar lângă cea la care luaseră loc ceilalţi trei nou-sosiţi.

– Interesant, mormăi Sam pentru sine, îndepărtându-se cu câţiva metri de intrarea în cafenea.

Un minut mai târziu, Dom ajunse pe alee şi se apropie de Sam. Cei doi se apucară să inspecteze obiectele expuse într-un chioşc micuţ. Driscoll se aplecă peste o măsuţă şi trase de acolo o pereche de blugi, ca şi cum ar fi vrut să o vadă mai bine. Îi şopti partenerului său:

– Băiatul nostru are o şedinţă clandestină cu un subiect necunoscut.

Dom nu reacţionă; se mulţumi să se răsucească înspre un manechin din faţa chioşcului şi se prefăcu că citeşte eticheta de pe vesta cu care era îmbrăcat manechinul. În tot acest timp, privirea lui trecu dincolo de silueta din plastic şi pătrunse în cafeneaua de pe cealaltă parte a străzii. Driscoll trecu în spatele lui. Dom şopti:

– Era şi timpul. Aşteptăm de zile clipa asta.

– Te-am auzit. Haide să ne aşezăm la o masă la cafeneaua de vizavi şi poate să le facem nişte poze măscăricilor. O să i le trimitem lui Rick. Probabil că oamenii lui vor reuşi să-i identifice. Cel din spate pare să fie liderul.

Un minut mai târziu, cei doi americani şedeau la umbra unei umbrele, pe trotuarul cafenelei de vizavi de *kahwah*. O chelneriţă îmbrăcată cu robă neagră din cap până în picioare veni la masa lor. Dom o luă înainte cu comanda, spre surprinderea lui Sam Driscoll.

– *Kahwaziyada*, rosti el cu un zâmbet politicos, după care arătă înspre sine şi înspre Sam.

Femeia dădu din cap şi se îndepărtă.

– Vreau să ştiu ce ai comandat?

– Două cafele turceşti cu porţie extra de zahăr.

Sam ridică din umeri şi îşi roti încet gâtul, simţind cum i se întinde ţesutul cicatrizat al rănii de la umăr.

– Sună bine. Mi-ar prinde bine nişte cafeină.

Cafeaua veni şi cei doi se apucară să soarbă din ceşti. Nu se uitară deloc la ţintele lor. Dacă bodyguarzii acestora erau cât de cât buni, atunci ar fi cercetat cu privirea orice individ cu aer de occidental care ar fi stat la masă de cealaltă parte a străzii, dar asta, probabil, doar pentru câteva minute. Dacă Sam şi cu Dom erau atenţi să-i igonre complet pe cei de dincolo, atunci el Daboussi, oamenii lui de protecţie şi cei trei nou-sosiţi s-ar fi declarat, probabil, satisfăcuţi că cei doi occidentali pe care îi vedeau erau

doar niște turiști care ședeau la o masă și așteptau ca nevestele lor să caute carpete prin bazar și, ca atare, n-ar fi avut niciun motiv de îngrijorare.

Chiar dacă Sam și Dom se găseau în timpul unei operațiuni de spionare a unui terorist, nelipsite de riscuri, ambii se bucurau să stea afară și să bea cafea în căldura soarelui. În ultimele câteva zile ieșiseră doar noaptea, și doar în schimburi. Restul timpului și-l petrecuseră acționând dintr-un apartament situat vizavi de o reședință elegantă, împrejmuită cu ziduri înalte și închiriată de el Daboussi în Zamalek, un cartier de vază al orașului. Stătuseră zile și nopți uitându-se prin lentilele binoclului, fotografiind vizitatorii reședinței și mâncând miel cu orez în cantități atât de mari, încât niciunul dintre ei nu ar mai pune în gură asemenea mâncare pentru mult timp.

Însă Sam și Dom, la fel ca și echipa lor de sprijin din sediul The Campus, știau prea bine că munca lor era importantă.

Chiar dacă era egiptean prin naștere, Mustafa el Daboussi trăise în Pakistan și în Yemen în ultimii aproximativ cincisprezece ani, lucrând pentru Consiliul Revoluționar Umayyad. Însă cum CRU ajunsese în degringoladă în urma dispariției liderului organizației și a mai multor succese înregistrate contra ei și atribuite CIA și altor agenții, el Daboussi se întorsese acasă și, oficial, lucra pentru noul guvern egiptean, prestând o muncă birocratică oarecare în Alexandria.

The Campus aflase însă că povestea era mult mai complicată. Jack Ryan Jr. cercetase listele cu actorii cunoscuți ai CRU, încercând să afle unde se găseau și cu ce se ocupau actualmente, folosindu-se pentru asta atât de informații clasificate, cât și de cele publice. Era o muncă dificilă, dar totul culminase cu descoperirea faptului că MED, așa cum era cunoscut Mustafa el Daboussi în cadrul Campusului, primise o misiune „discretă“ din partea Frăției Musulmane, cea care deținea puterea în mai multe părți ale Egiptului. Cercetări amănunțite pe tema asta dăduseră la iveală faptul că MED fusese însărcinat cu înființarea unor tabere de instruire militară în apropiere de granița Egiptului cu Libia. Conform documentelor secrete CIA, oficial, intenția exprimată fusese aceea de a pune agențiile egiptene de informații să instruiască milițiile civile libiene astfel încât să devină un soi de forță reală de apărare națională.

Însă câteva persoane din CIA, și *toată lumea* din Campus socoteau asta drept o minciună. Trecutul lui MED demonstra că singurul lui interes era sprijinirea războiului împotriva necredincioșilor; nu părea deloc omul potrivit ca să conducă o misiune de pază în Africa de Nord.

Ca atare, când cei din Campus interceptaseră un e-mail codificat din contul unui asociat al MED, unde se spunea că el Daboussi va petrece o săptămână în Cairo întâlnindu-se cu diverse contacte din străinătate care să-l ajute cu noua lui „inițiativă“, Sam Granger, șeful operațiunilor, îi trimisese de îndată pe Sam Driscoll și Dominic Caruso în Egipt ca să prindă în imagini pe oricine ar fi venit să-l viziteze pe MED în casa lui închiriată, în speranța obținerii unui tablou de ansamblu mai corect privind adevăratul scop al acelor tabere de instruire.

În vreme ce ședeau la masa lor și se prefăceau a fi doar niște turiști plictisiți, americanii discutară despre cafeaua turcească pe care o beau. Căzură de acord că era incredibil de bună, chiar dacă amândoi trecuseră prin neplăcutul incident de a se trezi cu câte o gură plină de zaț amar strâns pe fundul ceștii, prima dată când încercaseră acea licoare.

După ce goliseră ceștile mai mult de jumătate, cei doi reveniră asupra misiunii pe care o desfășurau. Începură, pe rând, să arunce priviri spre încăperea slab luminată din cealaltă parte a străzii. Inițial, niște priviri nonșalante și rapide. Un minut mai târziu, își dădură seama că scăpaseră de probleme – niciunul dintre cei șase bărbați dinăuntrul cafenelei nu le acorda vreo atenție specială.

Dom își scoase cutia cu ochelarii de soare din blugi și o puse pe masă. Deschise capacul cutiei, apoi scoase materialul de protecție de pe interiorul capacului. Operațiunea dădu la iveală un ecran LCD minuscul, pe care se proiecta imaginea suprinsă de camera foto de doisprezece megapixeli montată și ascunsă la baza cutiei. Folosindu-se de propriul telefon mobil, Dom transmise un semnal prin Bluetooth către camera foto secretă. Cu ajutorul acelui semnal, era în stare să mărească imaginile luate de camera foto, până când pe ecran apăru o imagine perfect încadrată a celor șase bărbați de la cele două mese. Câtă vreme el Daboussi și cele două gorile ale lui fumau *sheesha* și vorbeau cu ceilalți trei bărbați de la masa învecinată, Caruso făcu zeci de poze digitale prin intermediul camerei foto ascunse de pe masă, folosindu-se pentru asta de telefonul mobil.

Pe când Dom se concentra asupra muncii lui, atent să nu *dea impresia* că se concentra, Sam zise:

– Tipii ăștia noi sunt din armată. Tipul mare, de la mijloc, cel cu spatele la zid, este ofițer superior.

– De unde știi?

– Am fost și eu în armată, dar *n-am* ajuns ofițer superior.

– Aha.

- Nu-ţi pot spune de unde ştiu mai exact, însă individul e cel puţin colonel, dacă nu general. Pariez pe viaţa mea, continuă Driscoll.

- În mod cert nu e egiptean, rosti Dom strecurând camera foto înapoi în buzunar.

Driscoll nu-şi clinti capul. În schimb, se apucă să studieze zaţul umed rămas pe fundul ceştii lui de cafea.

- E pakistanez.

- Aşa am bănuit şi eu.

- Avem poze, haide să nu ne forţăm norocul, preciză Sam.

- De acord, replică Dom. M-am săturat să urmăresc alţi oameni care mănâncă de prânz. Haide să ne luăm ceva de mâncare.

- Orez şi miel? întrebă Sam ironic. Am o idee şi mai bună. Am văzut un McDonald's lângă metrou.

- Atunci, McMiel să fie.

5

Jack Ryan Jr. îşi duse Hummerul pe locul desemnat lui din parcarea Hendley Associates la ora cinci şi zece minute dimineaţa. Se chinui un pic ca să se dea jos din vehiculul imens. Îl dureau muşchii; braţele şi picioarele îi erau pline de tăieturi şi vânătăi.

Intră şchiopătând pe uşa din spate a clădirii. Nu-i plăcea să vină acolo atât de devreme, mai ales având în vedere cât de lovit era în dimineaţa aceea. Însă îl aşteptau treburi importante de rezolvat, care nu sufereau amânare. În acel moment, pe teren se găseau patru agenţi operativi şi, chiar dacă în realitate şi-ar fi dorit să fie acolo, cu ei, Ryan ştia că responsabilitatea lui era aceea de a le furniza agenţilor cele mai bune informaţii în timp real, astfel încât să le facă munca dacă nu mai uşoară, măcar nu mai dificilă decât ar fi trebuit.

Trecu de omul de securitate de la recepţia din hol. Din punctul de vedere al lui Jack, paznicul era extrem de treaz şi de alert la o asemenea oră imposibilă.

– Dimineaţa, domnule Ryan.

– Hei, Bill.

În mod normal, Ryan nu ajungea acolo înainte de ora opt, iar până la o asemenea oră, Bill, fost sergent major în Forţa de Securitate a Forţelor Aeriene, îi preda deja postul lui Ernie. Ryan îl întâlnise pe Bill de câteva ori, iar omul părea să se fi născut pentru o asemenea slujbă.

Jack Junior luă ascensorul, apoi merse şchiopătând prin coridorul întunecat, îşi lăsă geanta din piele în cubiculul lui de muncă şi se duse la bucătărie. Ajuns acolo, dădu drumul la cafetieră, după care deschise congelatorul şi scoase o pungă cu gheaţă pe care o folosea tot mai des în ultima vreme.

Se întoarse la birou în vreme ce apa de cafea începea să fiarbă, porni computerul şi aprinse lampa. În afară de Jack, de nişte tipi de la IT care

munceau în regim non-stop, de echipa din schimbul trei de la analize/traduceri și de oamenii de securitate de la etajul întâi, clădirea era pustie și avea să rămână așa cel puțin încă o oră. Jack se așeză, își lipi punga de gheață de falcă și își lăsă capul pe birou.

- Rahat, mormăi el.

Cinci minute mai târziu, cafetiera lăsă să se scurgă ultima picătură de licoare în bolul din plastic, exact în clipa în care Jack își lua o cană din dulap; turnă lichid negru și aburind din cafetieră în cană, pe urmă șchiopătă înapoi la birou.

Ar fi vrut să se ducă înapoi acasă și să zacă întins, însă nu avea de ales. Instrucția de după programul de lucru prin care trecea Ryan însemna încasare de bătaie, dar nici pe departe un pericol real. Colegii lui de pe teren erau însă în pericol, iar treaba lui era să-i ajute.

Și instrumentul prin intermediul căruia îi putea ajuta era computerul. Mai exact, erau datele pe care antenele parabolice de pe acoperiș și ferma de antene de la Hendley Associates le puteau extrage din eter, date pe care spărgătorii de coduri și un supercomputer le decodau din șirul constant de informații criptate culese.

Expediția zilnică de pescuit date efectuată de Jack avea ca pradă traficul de informații de la CIA, din Langley, de la Agenția Națională de Securitate (NSA), din Fort Meade, de la Centrul Național de Contraterorism din Liberty Crossing, în McLean, de la FBI, din Washington, și de la mai multe alte agenții. În acea zi, el văzu că îl aștepta o cantitate mare de date de conspectat, chiar și la o oră atât de matinală. O mare parte a datelor însemna trafic venind înspre Langley dinspre națiuni prietene de peste mări, și tocmai acesta era motivul pentru care Jack ajunsese așa de devreme la birou.

El se conectă în primul rând la locația transcrierilor de interceptări NSA. Cunoscut cu acronimul XITS, sau „zits", locul respectiv concentra informații care îl alertau pe Jack cu privire la orice evenimente importante petrecute după plecarea lui de la serviciu, la ora șase seara a zilei precedente. Așteptând ca ecranul computerului să se umple cu date, Jack evaluă mental cele ce se petreceau în acea zi. Ritmul operațional din Campus, sau OPTEMPO, se intensificase în ultimele câteva săptămâni, așa că îi venea tot mai greu cu fiecare dimineață să se decidă asupra unui punct de debut al activității cotidiene.

Cei patru agenți operaționali Campus de pe teren erau împărțiți în două echipe. Vărul lui Jack Junior, Dominic Caruso, făcea echipă cu fostul militar de carieră, Sam Driscoll. Ambii erau în Cairo, pe urmele unui personaj din

Frăţia Musulmană care, aşa cum Jack şi colegii lui analişti din Campus aveau motive să bănuiască, se străduia din răsputeri să stârnească un mic iad. Conform CIA, individul înfiinţase tabere de instruire în vestul Egiptului şi achiziţiona arme şi muniţie de la o sursă din armata egipteană. După aceea... Ei bine, tocmai asta era problema.

Nimeni nu fusese în stare să îşi dea seama ce făcea individul cu taberele şi cu armele, şi cu cunoştinţele obţinute câtă vreme lucrase pentru CRU şi alte grupări în ultimele două decenii. Tot ce se ştia era faptul că el împreună cu taberele şi armele lui se găseau în Egipt. Jack oftă. În Egiptul de după Mubarak. O nenorocită de zonă la început de război?

Mass-media din Statele Unite susţinea că era cert că schimbările din Orientul Mijlociu aveau să promoveze pacea şi liniştea, dar Ryan, cei din Campus şi o mulţime de oameni din restul lumii credeau că era mult mai posibil ca schimbările din Orientul Mijlociu să aducă nu moderaţie, ci extremism.

Pentru mulţi jurnalişti americani, oamenii care gândeau astfel erau socotiţi în cel mai bun caz pesimişti, şi bigoţi în cel mai rău. Ryan se considera un realist, iar din acest motiv nu se grăbise să iasă pe stradă şi să ridice în slăvi schimbările rapide.

Extremiştii se afişau cu tot mai multă putere. Odată cu dispariţia Emirului, cu aproape un an înainte, pe tot cuprinsul hărţii strategice, teroriştii schimbau casele sigure, alianţele, zonele ocupate şi chiar naţiunile gazdă.

Însă un lucru nu se modificase. Inima întregii mişcări jihadiste rămânea Pakistanul. Cu treizeci de ani în urmă, toţi jihadiştii din lume se înghesuiseră acolo ca să se bată cu ruşii. Fiecărui puştan de sex masculin din lumea islamică trecut de vârsta pubertăţii i se oferise o armă şi un bilet expres către paradis.

Iar fiecărui băiat mai mic de acea vârstă i se oferise un loc într-o *madrassa*, o şcoală religioasă care le dădea cursanţilor de mâncare, îi îmbrăca şi le oferea o comunitate, numai că şcolile înfiinţate în Pakistan predau doar convingeri extremiste şi abilităţi de luptă în război. Astfel de abilităţi fuseseră uşor de învăţat de elevii instruiţi ca să plece în Afganistan şi să se bată cu ruşii, numai că ele, împreună cu convingerile legate de jihad şi adânc implementate de şcoli în sufletele lor, nu le lăsaseră foştilor elevi prea multe opţiuni de a-şi făuri o viaţă normală după plecarea ruşilor.

Devenise astfel imposibil de evitat ca, după plecarea sovieticilor din Afganistan, sutele de mii de jihadişti înarmaţi şi furioşi din Pakistan să nu devină un spin incredibil de ascuţit în coastele guvernului din acea ţară. Şi fusese la fel de imposibil de evitat ca jihadiştii ăştia înarmaţi şi furioşi să transforme într-un imens vid ceea ce însemnase Afganistanul post-sovietic.

Și astfel debutase povestea talibanilor, care generaseră cuibul unde se născuse Al-Qaeda, organizația care adusese forțele coaliției occidentale un deceniu mai târziu în aceeași zonă.

Ryan sorbi din cafea și încercă să-și concentreze gândurile înapoi la treburile lui și să lase deoparte chestiuni majore de geopolitică. De astfel de probleme va trebui să aibă grijă tatăl lui, dacă Seniorul avea să revină la Casa Albă. Pe de altă parte, juniorul trebuia să se ocupe de ramificațiile zilnice relativ minore ale tuturor acelor aspecte majore. Chestii mărunte, cum ar fi identificarea diverselor personaje apărute pentru Sam și Dom. Cei doi îi trimiseseră un alt set de fotografii pe care el să-l studieze.

Fotografii care includeau câteva luate unor pakistanezi necunoscuți care se întâlniseră cu el Daboussi cu o zi înainte.

Ryan îi înmână mesajul lui Tony Willis, analistul care lucra în cubiculul alăturat celui în care muncea Jack. Tony era cel care avea să dea identități chipurilor fotografiate. Deocamdată, Jack știa că trebuia să se concentreze asupra celeilalte echipe de pe teren, John Clark și Domingo Chavez.

Ding și John se găseau în acel moment în Europa, în Frankfurt, cântărindu-și opțiunile pe care le aveau la îndemână. Petrecuseră ultimele două zile pregătind o operațiune de supraveghere și monitorizare a bancherului Al-Qaeda care avea să se îndrepte spre Luxemburg pentru o serie de întâlniri, numai că individul își anulase plecarea din Islamabad în ultima clipă. Cei doi oameni ai lui Ryan erau gata de acțiune, dar nu aveau unde să se îndrepte, așa că Jack hotărâse să își petreacă o parte a acelei dimineți săpând mai adânc în trecutul bancherilor europeni cu care omul CRU intenționa să se întâlnească, în speranța de a depista o urmă nouă de verificat de colegii lui din Europa înainte ca ei să-și strângă lucrurile și să vină înapoi acasă.

Iată motivul pentru care Jack venise la lucru mult mai devreme ca de obicei. Nu avea chef ca oamenii să se întoarcă cu mâna goală din călătoria lor; era responsabilitatea lui să le furnizeze informațiile menite ca ei să-i descopere pe indivizii răi, așa că Jack avea să-și petreacă următoarele câteva ore încercând să găsească niște astfel de băieți răi.

Căută în XITS, apoi într-o aplicație software concepută de Gavin Biery, șeful IT de la Campus. Programul de depistare creat de Gavin inspecta șirurile de date conform dorințelor analiștilor din Campus. Le permitea acestora să filtreze o mare parte a informațiilor irelevante în cazul proiectelor curente la care lucrau, iar pentru Jack această aplicație fusese mană cerească.

El deschise mai multe fișiere apăsând butonul mouse-ului.

Între timp, se minună de volumul mare de informații care se scurgea pe o stradă cu sens unic dinspre aliații Statelor Unite în acele zile.

Povestea îl deprima oarecum, deoarece el, personal, nu își dorea ca aliații Americii să împartă informații; și mai exact, era deranjat de faptul că în acele zile autostrada informațională nu avea *două sensuri* de trafic de date.

Cei mai mulți profesioniști din comunitatea serviciilor americane de informații considerau peste măsură de scandalos faptul că președintele Edward Kealty și camarila lui politică angajată la vârfurile serviciilor secrete își petrecuseră ultimii patru ani micșorând capacitatea Statelor Unite de a spiona unilateral alte țări. Kealty și oamenii lui se concentraseră, în schimb, asupra adunării de informații nu bazându-se pe robustele servicii americane de spionaj, ci pe serviciile secrete ale altor națiuni care să alimenteze bazele de date ale CIA.

Kealty decisese, în mod corect, că o astfel de abordare era mai sigură din punct de vedere politic și diplomatic, deși din toate celelalte puncte de vedere diminuarea capacității americane de spionaj constituia o măsură nesigură. Administrația de la Washington aproape ajunsese să retragă agenții fără acoperire oficială din țările aliate, iar agenții clandestini CIA din cadrul ambasadelor se treziseră limitați de tot mai multe reguli și proceduri, fapt care făcea aproape imposibil dansul și așa dificil pe sârma diplomației reprezentat de munca lor specifică.

Administrația Kealty promisese mai multă „deschidere" și „transparență" în cadrul activităților clandestine CIA. Tatăl lui Jack Jr. scrisese un editorial în *The Washington Post* în care sugera, de o manieră respectuoasă față de instituția prezidențială, ca Ed Kealty să caute mai bine înțelesul cuvântului *clandestin* în dicționar.

Oamenii numiți politic de Kealty la conducerea serviciilor evitaseră să se mai folosească activitatea agenților, preferând, în schimb, să se axeze pe informațiile emise și transmise pe cale electronică. Sateliții spion și dronele erau mult mai sigure din punct de vedere diplomatic, așa că astfel de tehnologii primiseră cale liberă pentru a fi implementate peste tot unde se putea. Era de la sine înțeles că oamenii specializați din cadrul CIA se plânseseră, afirmând, pe bună dreptate, că, deși efectuau o treabă spectaculoasă arătând creștetul capului unui dușman, dronele erau inferioare agenților, care puteau dezvălui adesea ce se găsea *înăuntrul* capului unui dușman. Numai că oponenții aceștia fuseseră socotiți de mulți drept niște dinozauri, iar argumentele lor fuseseră ignorate.

„Mda, în fine, își spuse în minte Ryan. Tata va veni la conducere peste câteva luni." Era sigur de asta și spera că marea majoritate a daunelor produse, dacă nu chiar toate, aveau să fie reparate în mandatul de patru ani al seniorului.

Lăsă toate gândurile la o parte ca să se poată concentra, iar în acest scop luă o gură mare de cafea, care să-i dezmorțească mintea încă adormită. Continuă să scaneze informațiile adunate peste noapte, acordând o atenție specială Europei, exact locul unde se găseau Chavez și Clark în acea clipă.

„Stai așa." Dăduse peste ceva nou. Ryan deschise un fișier care se odihnea în căsuța poștală a unui analist al Oficiului CIA de Analiză pentru Rusia și Europa (OREA). Citi informațiile rapid și ceva îi atrase atenția, așa că se întoarse la începutul mesajului și începu să-l parcurgă cu mai mare atenție. În aparență, cineva de la DCRI, serviciul intern de securitate francez, dădea de știre unui coleg de la CIA că se aflase că „o persoană interesantă" avea să ajungă pe aeroportul Charles de Gaulle în acea după-amiază. Chestiunea nu reprezenta în sine cine știe ce mare scofală și, cu siguranță, nu i-ar fi atras atenția lui Jack dacă nu ar fi fost numele acelei persoane. Sursa franceză, care nu era dezvăluită în mesajul către CIA, dar care, negreșit, însemna un agent, le oferea motive să suspecteze că „persoana interesantă", un individ cunoscut francezilor doar sub indicativul Omar 8, era un recrutor al Consiliului Revoluționar Umayyad. DCRI aflase că omul avea să aterizeze pe Charles de Gaulle la ora unu și zece minute în acea după-amiază, la bordul unei curse Air France dinspre Tunis, iar de acolo urma să fie preluat de afiliați locali ai organizației și dus la un apartament din Seine-Saint-Denis, nu departe de aeroport.

Jack avea impresia că francezii nu prea știau multe despre acest Omar 8. Bănuiau că era vorba de un om al CRU, însă nu de o asemenea anvergură încât să devină ei înșiși interesați de persoana lui.

Nici CIA nu cunoștea prea multe despre el – de fapt, știa atât de puține, încât analistul de la OREA nici măcar nu răspunsese încă și nici nu expediase mesajul filialei agenției din Paris.

Dacă CIA și DCRI nu prea dețineau informații despre acest individ, Jack Ryan Jr. cunoștea totul în legătură cu el. Ryan obținuse informațiile direct de la sursa cea mai potrivită.

Cu o primăvară în urmă, Saif Rahman Yasin, alias Emirul, „dezvăluise" identitatea lui Omar 8 în vreme ce era interogat de echipa de la The Campus.

Jack se gândi la asta câteva clipe. Interogat?

Nu... Era vorba de tortură. N-avea sens să i se spună altfel. Cu toate astea, în acest caz, tortura se dovedise suficient de eficientă ca să se afle că Omar 8 se numea, în realitate, Hosni Iheb Rokki. Suficient de eficientă ca să se afle că individul era un tunisian de treizeci și trei de ani, și suficient de eficientă ca să se afle că omul nu activa ca recrutor pentru CRU.

Era locotenent în cadrul aripii operaţionale a organizaţiei.

Lui Jack i se păru brusc ciudat că tipul ăsta se găsea în Franţa. Citise dosarul lui Rokki de multe ori, aşa cum examinase dosarele tuturor actorilor cunoscuţi din toate organizaţiile teroriste importante. Nu se ştia ca tipul să fi plecat vreodată din Yemen sau din Pakistan, cu excepţia unor rare călătorii până în Tunis. Şi iată-l deodată zburând la Paris sub un alt nume, cunoscut şi acesta.

„Ciudat."

Jack era extrem de intrigat de informaţia aflată. Nu, Hosni Rokki nu reprezenta un peşte mare în lumea terorismului internaţional; deocamdată, după decăderea teribilă a CRU-ului provocată de The Campus, exista un singur agent CRU care putea fi considerat drept un actor serios la nivel internaţional.

Individul se numea Abdul bin Mohammed al Qahtani şi era comandantul aripii operaţionale a organizaţiei. Ryan ar fi dat *orice* pentru a-l prinde pe al Qahtani.

Rokki era departe de al Qahtani, dar plimbarea lui prin Franţa, la mare distanţă de zona normală de operaţiuni, stârnea, cu siguranţă, interesul.

La nimereală, Jack deschise un fişier de pe desktop care conţinea un subfişier pentru fiecare terorist, activ sau doar suspectat, scos din activitate etc. Nu era o bază de date folosită de marea masă a comunităţii serviciilor de informaţii. Practic, toate agenţiile federale utilizau TIDE, Terrorist Identities Datamart Environment[1]. Ryan avea acces la acest sistem de fişiere de dimensiuni impresionante, însă îl socotea nepractic şi populat cu prea mulţi neica nimeni ca să fie de vreun folos. TIDE o utiliza la construirea unei baze de date proprii, Galeria Bandiţilor, cum o denumise el, dar numai pentru informaţii aparte legate de subiecte specifice. În mare parte, celelalte date din Galeria Bandiţilor proveneau din propriile cercetări, cu bucăţi de informaţii adăugate de colegii lui analişti din Campus. Baza de date însemna un volum imens de muncă, însă efortul dăduse roade.

Cel mai adesea, Jack se trezea că nu are nevoie să verifice fişierele, deoarece, în cursul pregătirii lor, înregistra cea mai mare parte a informaţiilor în memorie, şi îşi îngăduia să mai uite câte o informaţie doar atunci când persoana respectivă fusese confirmată moartă din surse multiple şi credibile.

Însă cum Rokki nu era exact o vedetă rock, Ryan nu-şi amintea toate detaliile specifice individului, aşa că apăsă pe folderul cu dosarul lui Hosni

[1] Baza comună de date cu identităţile teroriştilor (engl.) (n.tr.)

Rokki, se uită la imaginile cu chipul lui și parcurse tabelul cu date, care îi confirmă ceea ce știa deja. Din câte știau agențiile de informații occidentale, Rokki nu fusese niciodată în Europa.

Jack deschise apoi fișierul lui Abdul bin Mohammed al Qahtani. Exista o singură poză în dosar; era veche de câțiva ani, dar rezoluția era bună. Nu se obosi să citească tabelul cu date sintetice legate de individ, deoarece el însuși îl scrisese. Nicio agenție de informații occidentală nu știuse nimic despre al Qahtani până la prinderea și interogarea Emirului. Odată ce numele și ocupația individului scăpaseră de pe buzele Emirului, Ryan și ceilalți analiști din The Campus trecuseră la treabă și compuseseră istoricul omului. Jack însuși preluase conducerea proiectului, însă nu se putea mândri cu rezultatele, fiindcă informațiile pe care reușiseră să le strângă după un an de muncă erau îngrozitor de subțiri.

Al Qahtani evitase întotdeauna camerele de luat vederi și ziariștii, dar devenise incredibil de discret în urma dispariției Emirului. După ce ei aflaseră cine era el, tipul părea să fi dispărut de pe hartă. Rămăsese ascuns timp de un an, până cu o săptămână în urmă, când colegul Tony Willis de la Campus dăduse peste un mesaj codificat pe un site web al jihadiștilor, unde se afirma că al Qahtani făcea apel la represalii împotriva națiunilor europene - mai exact împotriva Franței - pentru adoptarea de legi care scoteau în afara legii portul de îmbrăcăminte musulmană.

The Campus diseminase informația - în mod neoficial, evident - către întreaga comunitate de informații. Ryan legă deci bucățile de informații între ele, așa puține cum erau. Șeful operațiunilor CRU dorea să lovească Franța și, în mai puțin de o săptămână, un membru al organizației apare în acea țară, în aparență ca să întâlnească alte persoane.

Greu. Foarte greu. Cu siguranță, toate astea nu l-ar fi determinat în mod normal pe Ryan să deplaseze agenți în acea zonă. În circumstanțe obișnuite, după aflarea unor asemenea informații, el și colegii lui ar fi început doar să monitorizeze informațiile trimise de serviciile franceze și traficul biroului CIA de la Paris pentru a vedea dacă se mai petrecea ceva în timpul vacanței europene a lui Hosni Rokki.

Însă Ryan știa că Domingo Chavez și John Clark se găseau în Frankfurt, la câțiva pași distanță de Paris. Mai mult, cei doi erau perfect echipați și gata de o operațiune de supraveghere.

Să-i trimită la Paris ca să încerce să afle ceva despre mișcările sau contactele lui Rokki? „*Da.*“ La naiba, sărea în ochi. Un mahăr CRU în plină afișare publică? Cei din Campus erau obligați să afle ce punea individul la cale.

Jack apucă telefonul şi tastă un cod cu două cifre. În Frankfurt abia dacă trecuse de amiază. În vreme ce aştepta stabilirea legăturii, înşfăcă punga cu gheaţă care se topea şi o lipi de ceafa lui dureroasă.

Clark răspunse de la primul apel.

– Hei, John, aici e Jack. A apărut ceva. Nu vă va entuziasma peste măsură, dar pare oarecum promiţător. Ce-aţi zice de o călătorie până la Paris?

6

La o distanţă de 165 de kilometri sud de Denver, Colorado, lângă Autostrada 67, se întinde un complex de clădiri, turnuri şi garduri, pe o suprafaţă de 640 de acri de teren plat, la umbra munţilor Stâncoşi. Oficial, ansamblul se numeşte Florence Federal Correctional Complex, iar denumirea înscrisă în nomenclatorul Biroului Închisorilor este Penitenciarul Administrativ de Maximă Securitate al Statelor Unite, ADX Florence.

Biroul Închisorilor clasifică cele 114 închisori din propriul patrimoniu pe cinci niveluri de securitate, iar ADX Florence se află în capul listei. Închisoarea se regăseşte, de asemenea, în *Guinness World Records* ca fiind cea mai sigură puşcărie din lume. Este „superînchisoarea" Americii, unde sunt ţinuţi deţinuţii cei mai periculoşi, cei mai mortali şi cei mai greu de ţinut undeva.

Printre măsurile de securitate se numără alarme invizibile cu laser, senzori de mişcare, camele de luat vederi nocturne, uşi şi garduri cu închidere automată, câini de pază şi paznici înarmaţi. Nimeni nu a evadat vreodată din ADX Florence. Este improbabil ca vreun deţinut să fugă vreodată dintr-o celulă de la ADX Florence.

Numai că intrarea în acest adevărat „Alcatraz al Stâncoşilor" este, probabil, la fel de grea precum evadarea de acolo. În Florence se găsesc mai puţin de 500 de deţinuţi, asta la o populaţie a deţinuţilor din închisorile federale americane ce atinge un număr de peste 210 000. Cei mai mulţi deţinuţi federali obişnuiţi ar putea mai degrabă să fie primiţi la Harvard decât la Florence.

Nouăzeci la sută din „locuitorii" ADX Florence sunt oameni transferaţi de la alte închisori din cauza pericolului pe care îl reprezintă pentru alţii. Celelalte zece la sută sunt formate din indivizi care prezintă un risc deosebit sau cu un profil aparte. Deţinuţii sunt găzduiţi mai ales în celule de grup, unde stau singuri douăzeci şi trei de ore pe zi, dar care permit un anumit

nivel de contact non-fizic între oameni şi cu lumea exterioară, prin intermediul vizitelor, scrisorilor şi telefoanelor.

Ted Kaczynski, Unabomberul, se află în unitatea comună D, alături de Terry Nichols, părtaşul la atentatul din Oklahoma, şi Robert Rudolph, atentatorul cu bombă de la Jocurile Olimpice.

Şi baronul mexican al drogurilor, Francisco „El Titi" Arellano, este găzduit în corpul comun al deţinuţilor din Florence, la fel ca şi adjunctul şefului familiei mafiote Lucchese, Anthony „Gaspipe" Casso, şi Robert Philip Hanssen, trădătorul FBI care a vândut secrete americane Uniunii Sovietice şi apoi Rusiei timp de două decenii.

Unitatea H este ceva mai restrictivă, mai solitară, iar aici deţinuţii se confruntă cu MAS-uri, sau Măsuri Administrative Speciale – jargonul Biroului Închisorilor pentru reguli de detenţie în cazurile dificile. În întreg sistemul penitenciar federal există mai puţin de şaizeci de deţinuţi cărora li se aplică MAS, şi mai bine de patruzeci dintre ei sunt terorişti. Richard Reid, atentatorul cu bombe ascunse în pantofi, şi-a petrecut mulţi ani în unitatea H până când a fost mutat în unitatea D pentru bună purtare şi ca urmare a unor procese. Omar Abdel-Rahman, „Şeicul Orb", se găseşte în unitatea H, la fel ca Zacarias Moussaoui, „cel de-al douăzecelea terorist de la 11 septembrie". Ramzi Yousef, liderul celulei teroriste care a detonat bomba de la World Trade Center în 1993, îşi împarte timpul între unitatea H şi zone cu restricţii şi mai mari, depinzând de comportamentul şi toanele personale în permanentă schimbare.

Oamenilor închişi în unitatea H li se permite o singură oră de recreere într-o curte mică şi betonată, ce arată ca o piscină golită de apă, şi asta doar după ce sunt controlaţi la piele, iar plimbarea se face cu cătuşe la mâini şi la picioare, alături de o escortă compusă din doi paznici înarmaţi. Unul dintre paznici ţine de lanţuri, celălalt are un baston electric.

Cu toate astea, unitatea H nu este zona cu cel mai înalt nivel de securitate. Aceea este unitatea Z, unitatea disciplinară de „ultramaximă" securitate, unde băieţii răi ajung ca să mediteze la faptele lor în cazul în care încalcă vreuna dintre regulile impuse de MAS. Aici nu există oră de recreere sau vizitatori, iar contactul este redus la minimum, chiar şi cu paznicii.

Remarcabil este faptul că unitatea Z are şi ea parte de o secţie specială, unde sunt trimişi doar cei mai răi dintre cei mai răi. Este denumită Range 13, iar în acest moment doar trei deţinuţi sunt găzduiţi acolo:

Ramzi Yousef a fost adus pentru încălcarea MAS pe când se afla în unitatea Z, după ce ajunsese acolo pentru că încălcase MAS în unitatea H.

Tommy Silverstein, un deţinut de carieră, în vârstă de şaizeci de ani, condamnat pentru jaf armat în 1977, a ajuns acolo de mult, după ce şi-a ucis doi colegi de celulă şi un paznic într-o altă închisoare de maximă securitate.

Al treilea deţinut, bărbat, a fost adus acolo de agenţi FBI mascaţi cu doar câteva luni în urmă, după ce o celulă din Range 13 a fost izolată cu măsuri speciale de restul secţiei de ultramaximă securitate, fapt care a dus restricţiile la maximum posibil. Noua celulă este cunoscută doar personalului Range 13, şi doar doi oameni au zărit chipul noului deţinut. Individul este păzit nu de paznici obişnuiţi, ci de o unitate specială care face parte din Echipa de Salvare a Ostaticilor (HRT) de la FBI, compusă din indivizi înarmaţi până în dinţi şi blindaţi cu armuri personale, care îşi supraveghează unicul prizonier prin intermediul unui geam incasabil douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Oamenii din HRT cunosc identitatea reală a deţinutului, însă nu scot o vorbă despre asta. Alături de cei câţiva membri ai personalului Range 13 care au habar de acest bizar aranjament, ei se referă la personajul din spatele geamului blidat ca la Numărul de Înregistrare 09241-000.

Deţinutul 09241-000 nu are parte de televizorul alb-negru cu diagonală de doisprezece inchi care le este permis celor mai mulţi deţinuţi. Nu i se permite nici să iasă din celulă în curtea betonată.

Niciodată.

Cei mai mulţi deţinuţi au parte de un apel telefonic de cincisprezece minute pe săptămână, asta dacă plătesc pentru apel din banii strânşi în propriul lor fond mutual, un soi de sistem bancar al închisorii.

Prizonierul 09241-000 nu beneficiază de telefon şi nici de vreun fond mutual.

Nu are parte de vizite şi nici de scrisori, şi nici de acces la serviciile fiziologice sau educaţionale îngăduite celorlalţi deţinuţi.

Celula lui, de fapt întregul lui univers, se reduce la un spaţiu de opt metri pătraţi, un dreptunghi de doi metri pe patru. Patul, biroul şi scaunul imobil din faţa biroului sunt din beton turnat, iar în afară de ansamblul toaletă-chiuvetă, proiectat să se închidă automat dacă se încearcă scoaterea lui de pe loc, nu există alt mobilier în încăpere.

Fereastra lată de zece centimetri de pe peretele din spate al celulei individului a fost zidită cu cărămidă, astfel încât deţinutul să nu aibă vedere în afara celulei.

Deţinutul 09241-000 este cel mai solitar din America, şi poate din întreaga lume.

Individul se numeşte Saif Rahman Yasin şi este Emirul. Liderul Consiliului Revoluţionar Umayyad şi creierul teroriştilor, responsabil de moartea a sute de oameni în timpul unei serii de atacuri împotriva Americii şi a altor naţiuni occidentale, dar şi creatorul unui atac potenţial asupra Occidentului în urma căruia cu uşurinţă ar fi murit de o sută de ori mai mulţi oameni.

Emirul se ridică de pe carpeta de rugăciune după ruga de dimineaţă şi se aşeză la loc pe salteaua subţire de pe patul din beton. Se uită la calendarul fără înscrisuri de pe biroul aflat lângă cotul lui stâng şi văzu că în acea zi era marţi. Calendarul îi fusese dat ca individul să îşi poată scoate la spălat lenjeria prin chepengul din oţel, acţionat electric, la intervale potrivite. Yasin ştia că marţea era ziua în care trebuia să strecoare pătura de lână prin chepeng ca să fie curăţată. O făcu sul, trecu pe lângă ansamblul toaletă-chiuvetă din oţel şi mai făcu un pas care îl duse dincolo de un duş care funcţiona cu un *timer*[1] astfel încât deţinutul să nu poată astupa scurgerea şi să inunde celula.

Încă un pas îl duse la ferestruica prevăzută cu chepengul din oţel. De dincolo, doi bărbaţi în uniforme negre, armuri şi măşti de schi de aceeaşi culoare se uitau fără nicio expresie la el prin geamul din plexiglas. Pistoalele-automate MP 5 le atârnau pe piepturi, gata de tragere. Indivizii nu purtau insigne sau marcaje de identitate. Li se vedeau doar ochii.

Emirul se uită drept în ochii unuia dintre ei, apoi în ochii celuilalt. Faţa lui nu se găsea la mai mult de jumătate de metru de feţele lor, deşi ambii indivizi erau mai înalţi ca el. Din cele trei perechi de ochi răzbătea ura şi dorinţa de a face rău. Unul dintre mascaţi probabil că rosti ceva dincolo de geamul blindat, deoarece alţi doi indivizi mascaţi şi înarmaţi care şedeau la un birou din spatele încăperii îşi întoarseră capetele către deţinut, iar unul dintre ei apăsă un buton de pe o consolă. În celula Emirului răsună un zgomot puternic, după care micul chepeng de sub fereastră se deschise. Emirul îl ignoră şi continuă bătălia privirilor cu paznicii. După câteva secunde percepu un nou zgomot, apoi vocea amplificată a individului de la birou se auzi dintr-un difuzor ascuns în tavan deasupra patului Emirului.

Paznicul mascat vorbi în engleză:

– Pune pătura în chepeng.

Emirul nu se mişcă.

– Pune pătura în chepeng, repetă paznicul.

Niciun gest din partea deţinutului.

– Ultima şansă.

---

[1] Cronometru (engl.) (n.red.)

Atunci, Yasin se conformă. Dăduse un mic spectacol de rezistență, iar așa ceva însemna acolo o victorie. Indivizii care îl ținuseră prizonier în primele săptămâni după ce fusese prins dispăruseră de mult, iar Yasin avusese răgazul de a testa hotărârea și fervoarea celor care îl țineau închis. Dădu încet din cap, își lăsă pătura pe chepeng, după care ușița se închise. De cealaltă parte, unul din cei doi paznici apucă pătura, o desfăcu și o cercetă, pe urmă se duse la coșul cu rufe de spălat.

Trecu de coș și aruncă pătura de lână într-un recipient din plastic pentru gunoi.

Individul de la birou vorbi din nou în microfon:

– Tocmai ți-ai pierdut pătura, 09241. Continui să ne testezi, nemernicule. Ne place jocul ăsta și îl putem exersa în fiecare zi nenorocită.

Microfonul se închise cu zgomot și paznicul care plecase cu pătura reveni alături de colegul lui la geam. Împreună păreau înalți ca niște stânci, uitându-se prin găurile din măștile de schi la bărbatul de cealaltă parte a geamului.

Emirul le întoarse spatele și se duse înapoi la patul lui din beton.

Avea să ducă dorul păturii.

7

Melanie Kraft trecea printr-o săptămână extrem de proastă. Ofițer de informații în cadrul CIA, terminase American University cu doar doi ani în urmă. Își luase licența în studii internaționale și masteratul în politică externă americană. Cele două diplome, întărite de faptul că își petrecuse cinci ani în timpul adolescenței în Egipt, ca fiică de atașat al Forțelor Aeriene, atrăseseră atenția CIA. Melanie lucra la Directoratul de Informații - mai exact la Biroul de Analize pentru Orientul Mijlociu și Africa de Nord. În esență specializată pe probleme egiptene, tânăra domnișoară Kraft era inteligentă și dornică de afirmare, așa că uneori își depășea limitele îndatoririlor zilnice ca să lucreze la alte proiecte.

Tocmai dorința ei de a-și pune pielea la bătaie amenința să dăuneze unei cariere vechi de doar doi ani. Melanie era obișnuită să câștige. La cursurile de limbă arabă în Egipt, ca vedetă de fotbal european în liceu și mai târziu în anii de studenție, totul fiind pigmentat cu note maxime în școală. Tenacitatea și munca depusă îi aduseseră aprecieri la scară deschisă din partea profesorilor, apoi rapoarte exemplare privind performanțele în cadrul agenției. Însă toată această înșiruire de succese intelectuale și profesionale se poticniseră îngrozitor cu o săptămână în urmă, când Melanie se dusese la biroul șefului ei direct cu un document pe care îl crease în timpul ei liber.

Documentul era intitulat „O evaluare a retoricii politice a Frăției Musulmane în engleză și în masri". Melanie studiase multe site-uri web în engleză și în araba egipteană (masri) pentru a trece în revistă diferențele tot mai mari dintre relațiile publice ale Frăției Musulmane cu Occidentul și retorica internă a organizației. Era un document dur, dar bine documentat. Melanie sătuse luni de zile până noaptea târziu și în weekenduri ca să genereze și să utilizeze profiluri false de arabi în scopul de a obține acces la forumurile islamiste protejate de parole. Câștigase încrederea egiptenilor

în aceste „cafenele virtuale", oamenii o lăsaseră să intre în mijlocul lor, discutând cu ea diverse discursuri ale Frăției Musulmane ținute în locuri publice din Egipt, ba chiar îi povestiseră despre diplomați ai Frăției care călătoreau în alte țări din universul musulman ca să împărtășească unele informații cu diverse personaje radicale cunoscute.

Melanie pusese tot ce aflase în paralel cu fațada plină de bunăvoință pe care Frăția o afișa față de Occident.

Își terminase lucrarea și o dăduse șefului ei direct. Acesta o trimisese la Phyllis Stark, șefa de departament. Phyllis citise titlul, dăduse scurt din cap, apoi aruncase documentul pe birou.

Gestul o iritase pe Melanie; tânăra se așteptase la un pic de entuziasm din partea șefilor. În vreme ce se întorcea la biroul ei, își zisese că, poate, documentul ei avea să fie măcar trimis mai sus.

La două zile față de acel moment, Melanie își văzuse dorința împlinită. Doamna Stark *chiar dăduse* teza mai departe, cineva o *citise*, iar Melanie Kraft fusese chemată într-o sală de conferințe de la etajul patru. Șeful ei direct, șefa de departament și câteva alte figuri de la etajul șapte, pe care ea nu le cunoștea, o așteptau deja în încăpere când ajunsese acolo.

Tensiunea se simțea în aer încă de la intrare. După privirile și gesturile persoanelor de la masa de conferințe, Melanie înțelesese că dăduse de bucluc, chiar înainte de a lua loc.

– Domnișoară Kraft, ce credeai că vei dobândi cu visările dumitale? Ce dorești, de fapt? o întrebase un individ de la etajul șapte care se numea Petit și era numit politic în agenție.

– Să doresc?

– Încerci să generezi un nou scandal pe aici cu mica ta teză de școlăriță, sau vrei să circule peste tot astfel încât, dacă va câștiga Ryan și își va aduce propriii oameni, dumneata să devii preferata lui?

– Nu. Nici măcar nu-mi trecuse așa ceva prin minte. Teoretic, o schimbare administrativă nu ar avea cum să aibă efecte asupra oamenilor de la nivelul meu din agenție. Pur și simplu, am citit materialele întocmite de noi privind Frăția și mi-am zis că aș putea să aduc niște date în plus. Sunt informații publice – puteți vedea în rezumat că am citat toate sursele – care indică o amenințare mai mare...

– Domnișoară Kraft. Aici nu suntem la liceu. Nu am de gând să-ți citesc notele de subsol.

Melanie nu replicase auzind asta, dar nici nu se mai deranjase să continue cu apărarea documentului scris de ea.

Petit mersese mai departe:

– Ai trecut dincolo de limitele permise într-un moment în care această agenţie este extrem de polarizată.

Kraft nu socotea deloc că agenţia ar fi polarizată în vreun fel, în afară de cazul că polarizarea respectivă exista între indivizii anchilozaţi de la etajul şapte, care şi-ar fi pierdut slujbele odată cu înfrângerea lui Kealty şi indivizii anchilozaţi de la acelaşi etaj care ar fi ocupat poziţii mai bune dacă învingea Ryan. Universul de la acel etaj era extrem de îndepărtat de lumea ei, şi Melanie credea că Petit ar fi trebuit să-şi dea seama de asta.

– Domnule, nu am avut nici cea mai mică intenţie să stârnesc o dispută aici, în clădire. M-am concentrat asupra realităţii din Egipt şi asupra informaţiilor care erau...

– Ai pregătit documentul în vreme ce ar fi trebuit să munceşti la rapoartele zilnice?

– Nu, domnule. L-am lucrat de acasă.

– Am putea deschide o anchetă ca să vedem dacă ai folosit resurse confidenţiale pentru a genera...

– Informaţiile din acel document sunt sută la sută publice. Identităţile mele false de pe internet nu au fost create după nume legendare ale agenţiei. Vă spun sincer că nu am avut acces la nicio informaţie care să mă ajute în pregătirea documentului.

– Eşti în mod cert de părere că Frăţia nu este decât o bandă de terorişti.

– Nu, domnule. Nu asta e concluzia analizei mele. Concluzia pe care am tras-o este că retorica folosită de ei în lumea vorbitoare de engleză diferă radical de cea întrebuinţată în universul masri. Cred că ar trebui să urmărim cu atenţie câteva dintre acele site-uri web.

– Chiar aşa?

– Da, domnule.

– Şi crezi că ar trebui să procedăm aşa deoarece s-a descoperit ceva oficial, sau crezi că ar trebui să facem asta... deoarece tu crezi că aşa ar fi bine?

Melanie nu găsise un răspuns adecvat.

– Domnişoară, CIA nu este o organizaţie care face politică.

Melanie cunoştea prea bine acest lucru, iar analiza ei nu avea intenţia de a îndruma politica externă a Statelor Unite faţă de Egipt în vreo direcţie, ci doar să ofere o altă opinie asupra unei situaţii abordate tradiţional.

– Treaba dumitale este să generezi informaţiile care ţi se cer, continuă Petit. Nu eşti un ofiţer al serviciilor sub acoperire. Ţi-ai depăşit atribuţiile, şi ai făcut asta de o manieră care pare foarte ciudată.

- Ciudată?

Petit ridicase din umeri. Era un politruc, iar politrucii presupuneau că toată lumea se gândea doar la politică.

- Ryan conduce în sondaje. Melanie Kraft generează, din întâmplare și în timpul ei liber, evident, o operațiune sub acoperire, și ca atare stârnește o furtună care ar servi doctrinei Ryan.

- Eu... nici măcar nu știu care este doctrina Ryan. Nu mă interesează...

- Mulțumesc, domnișoară Kraft. Asta e tot.

Melanie se întorsese umilită la biroul ei, însă prea confuză și prea furioasă ca să plângă. Vărsase lacrimi în acea noapte în micul ei apartament din Alexandria, unde se întrebase de ce făcuse, până la urmă, ceea ce făcuse.

Își dădea seama, chiar și de la nivelul ei minor din organizație și cu lipsa de perspectivă asupra tabloului general, că persoanele numite politic în CIA manevrau produsele informaționale ca să facă pe placul Casei Albe. Să fi fost analiza ei acea mică buturugă care să răstoarne un asemenea car de intenții? În acel moment de meditație petrecut în noaptea de după ședința de la etajul patru, Melanie admisese că, probabil, așa stăteau lucrurile.

Tatăl lui Melanie fusese colonel de armată și îi insuflase simțul datoriei, ca și simțul individualității. Melanie crescuse citind biografii de mari bărbați și mari femei, în cele mai multe cazuri personaje care făcuseră parte din armată și din guvern, și își dăduse seama în urma lecturilor că nimeni nu se ridicase la un statut de măreție fiind doar „un bun soldat". Nu, bărbații și femeile care se ridicaseră uneori împotriva sistemului, atunci când se dovedise necesar, fuseseră personajele care dăduseră măreție Americii.

Melanie Kraft nu avea altă ambiție în afara aceleia de a se detașa de turmă în calitate de învingătoare.

În acel moment învăța ceva nou legat de ieșitul în evidență. Degetele care țâșneau în sus erau adesea coborâte la loc cu ciocanul.

Melanie ședea în cubul despărțitor unde se găsea biroul ei, bând cafea rece și uitându-se la ecranul computerului. Cu o zi înainte, șeful ei direct o informase că analiza ei fusese făcută praf de Petit și de alții de la etajul șapte. Phyllis Stark îi spusese, furioasă, că însuși Charles Arden, directorul adjunct al CIA, citise un sfert din document înainte de a-l arunca la coș și de a întreba de ce naiba persoana care îl scrisese mai avea o slujbă în agenție. Prietenii din cadrul Biroului pentru Orientul Mijlociu și Africa de Nord o compătimeau, dar nu aveau chef să-și vadă propriile cariere puse în

pericol de ceea ce ei socoteau a fi tentativa colegei lor de a face un salt în fața lor prin întocmirea de rapoarte de informații în timpul ei liber. Ca atare, Melanie devenise rapid un soi de paria al biroului. Ajunsă la douăzeci și cinci de ani, începea deja să se gândească să părăsească agenția. Să-și găsească o slujbă în vânzări undeva, unde să fie plătită ceva mai bine decât primea ca salariu de la guvern, și să iasă naibii dintr-o organizație pe care o iubea, dar pentru care, în mod cert, iubirea nu era reciprocă.

Se auzi telefonul de pe birou și Melanie văzu că era un număr dinafara instituției.

Lăsă jos cafeaua și apucă receptorul.

– Melanie Kraft.

– Bună, Melanie. Aici e Mary Pat Foley de la NCTC. Te prind într-un moment prost?

Melanie aproape că vărsă ultima gură de cafea pe tastatură. Mary Pat Foley era un nume legendar în comunitatea serviciilor de informații americane; era imposibil să i se exagereze reputația și impactul pe care cariera ei îl avusese asupra afacerilor externe sau a femeilor din cadrul CIA.

Melanie nu o întâlnise niciodată pe doamna Foley, deși o ascultase vorbind de peste o duzină de ori în vremurile în care era studentă la universitate. Cel mai recent o văzuse la un seminar pe care Mary Pat îl ținuse pentru analiștii CIA despre munca de la Centrul Național de Contraterorism.

Reuși să îngaime o replică:

– Da, doa'nă.

– Chiar *te prind* într-un moment prost?

– Nu, scuzați-mă. Nu mă prindeți într-un moment prost.

Tânăra analistă reuși să-și păstreze în frâu emoțiile și să articuleze cu un ton profesional.

– Cu ce vă pot ajuta, doamnă Foley?

– Am vrut să te sun. Mi-am petrecut dimineața citind analiza dumitale.

– Ah.

– Foarte interesantă.

– Mulțu... Cum așa?

– Ce fel de răspuns ai primit de la boșorogii de la etajul șapte?

– Ei bine, răspunse ea, căutând cu disperare cuvintele potrivite. Ca să fiu sinceră, trebuie să admit că a existat o oarecare reținere.

Mary Pat repetă încet ultimul cuvânt.

– Reținere.

– Da, doa'nă. Mă aşteptam la unele rezerve din partea...

– Să înţeleg că ţi-au tăbăcit fundul rău de tot?

Gura lui Melanie se căscă larg câteva clipe. Reuşi, în cele din urmă, să o închidă, ca şi cum doamna Foley ar fi stat în acelaşi cub de lucru cu ea. În fine, îngăimă un răspuns.

– Eu... aş spune că mi s-a pus gâtul pe buturugă pentru munca mea.

Urmă o scurtă pauză.

– Ei bine, domnişoară Kraft, eu cred că iniţiativa ta a fost strălucitoare.

O pauză ca răspuns. Apoi:

– Mulţumesc.

– Am pus o echipă să studieze analiza dumitale, concluziile, citatele şi să caute informaţii relevante pentru munca pe care o desfăşurăm aici. De fapt, intenţionez să fac documentul lectură obligatorie în rândul personalului de aici. Dincolo de unghiul privitor la Egipt, documentul arată modul în care cineva poate aborda o problemă dintr-o altfel de perspectivă, care să arunce o lumină nouă asupra ei. Eu îmi încurajez oamenii de aici să procedeze aşa, deci orice exemple din lumea reală pe care le găsesc îmi sunt de mare ajutor.

– Sunt extrem de onorată.

– Phyllis Stark are mare noroc că lucrezi pentru ea.

– Mulţumesc.

Melanie îşi dădu seama seama că se repeta cu mulţumirile, dar era atât de concentrată să nu rostească ceva ce ar putea regreta mai târziu, încât de pe buze nu-i mai ieşea şi altceva.

– Dacă o să cauţi vreodată o schimbare de ritm, vino să discuţi cu mine. Căutăm în permanenţă analişti care nu se tem să irite corporaţia arătând care este adevărul rece şi dur.

Brusc, Melanie găsi ce să replice:

– Sunteţi disponibilă în cursul acestei săptămâni?

Mary Pat izbucni în râs.

– Oh, Doamne. Chiar aşa de rău stau lucrurile acolo?

– Parcă aş avea lepră, deşi presupun că dacă aş suferi de boala asta, măcar aş primi urări de însănătoşire.

– La naiba! Oamenii lui Kealty de acolo sunt un dezastru.

Melanie nu răspunse. Ar fi putut vorbi pe marginea comentariului lui Foley o oră întreagă, însă îşi ţinu gura. Nu ar fi demonstrat un comportament profesional, iar ea chiar se considera o persoană apolitică.

– Bine, zise Mary Pat. Mi-ar plăcea să te cunosc. Ştii unde suntem?

– Da, doa'nă.

– Sun-o pe secretara mea. Sunt cam ocupată săptămâna asta, dar vino să luăm prânzul împreună la începutul săptămânii viitoare.

– Mulţumesc, rosti din nou Melanie.

Puse receptorul în furcă şi, pentru prima dată după o săptămână, nu îşi dori nici să plângă, nici să izbească în vreun zid cu pumnul.

8

John Clark şi Domingo Chavez stăteau în duba lor Ford şi urmăreau clădirea de apartamente în noaptea ploioasă. Fiecare dintre ei ţinea în mâna dreaptă, sprijinind-o de coapsă, câte o armă SIG Sauer. Stăteau cu armele ascunse în umbră, dar gata de acţiune. În mâna stângă, Clark avea un binoclu cu vedere termică, iar Chavez, un aparat foto cu lentile de mare putere. Podeaua maşinii, sub scaunul pasagerului din dreapta, era plină cu ceşti din plastic pentru cafea şi ambalaje de gumă de mestecat, puse într-o pungă din plastic.

Chiar dacă stăteau cu armele scoase, cei doi încercau din răsputeri să evite folosirea lor. Orice foc pe care l-ar fi tras ar fi fost de natură defensivă, numai că eventualele probleme păreau mai puţin probabil să provină din partea teroristului asasin şi a amicilor lui. Aceştia se găseau în casa lor conspirativă, care era, de fapt, un bloc de apartamente cu patru etaje. Nu, pericolul imediat era dat de cartierul în care se aflau. Pentru a cincea oară în ultimele patru ore, un grup masiv de vreo doisprezece indivizi care aruncau priviri tăioase trecu pe trotuarul de lângă vehiculul celor doi.

Chavez luă o pauză de la urmărirea prin lentilele aparatului său Canon a intrării luminate din clădire ca să se uite la indivizii care treceau pe lângă ei. Atât el, cât şi Clark ţinură grupul sub supraveghere în oglinda retrovizoare a maşinii până când dispăru în noaptea ploioasă. Apoi Chavez se frecă la ochi şi aruncă o privire în jurul lor.

– Ăsta, cu siguranţă, nu e Parisul de pe vederile poştale.

Clark zâmbi şi îşi puse pistolul la loc în teaca de umăr ascunsă sub jacheta din material textil.

– Suntem departe de Luvru.

Se aflau în *banlieues* – la periferie. Casa conspirativă se găsea într-un complex rezidenţial din comuna cu un nume destul de adecvat locului, Stains[1],

---

[1] *Stain* – Pată, murdărie (engl.) (n. red.)

din Seine-Saint-Denis, o suburbie pentru locuitori cu venituri modeste, mulţi dintre ei imigranţi săraci din Maroc, Algeria şi Tunisia, ţări nord-africane de unde Franţa importase milioane de oameni ai muncii în secolul XX.

Existau proiecte rezidenţiale pretutindeni în Seine-Saint-Denis, dar în seara aceea ambii americani avuseseră ghinionul să se trezească la marginea unuia dintre cele mai dure cartiere. Blocurile din beton, învechite şi murdărite cu graffiti, se înşirau pe ambele laturi ale străzii. Cartierul era înţesat cu găşti de tineri.

Maşini din care răsuna muzică rap nord-africană dată tare se plimbau alene, în vreme ce şobolanii cercetau şanţurile de scurgere a apei pline de gunoaie de lângă dubă, după care dispăreau prin grilajele de fier.

Ceva mai devreme în cursul după-amiezii, în când aşteptau în dubă, cei doi americani observaseră că poştaşul cartierului purta cască de protecţie, în cazul în care cineva i-ar fi aruncat un obiect drept în moalele capului aşa, de distracţie.

De asemenea, observaseră că nu se zărea nicio maşină de poliţie prin cartier.

Era mult prea periculos să patrulezi prin această parte a oraşului.

Duba Ford Galaxy care îi adăpostea pe cei doi avea caroseria ruginită şi părea o epavă, însă geamurile şi parbrizul erau intacte şi fumurii, ca să ascundă interiorul vehiculului. Cei mai mulţi străini care ar fi stat mult timp în maşini parcate pe o astfel de stradă ar fi fost luaţi la întrebări de localnici, dar Clark alesese special acel vehicul de la o firmă de maşini uzate din Frankfurt. Simţise că respectiva dubă avea să le confere şansa maximă de a rămâne anonimi.

Ar fi fost nevoie însă doar de o privire mai curioasă şi de o cercetare mai îndeaproape a maşinii ca oricine să-şi dea seama că nu aparţinea locului. În acel moment, mai-marii cartierului ar fi venit buluc ca s-o înconjoare, să-i spargă geamurile şi apoi s-o jefuiască şi să-i dea foc. Chavez şi Clark ar fi luat-o la fugă înainte ca aşa ceva să se întâmple, dar nu aveau niciun chef să renunţe la supravegherea lor asupra casei conspirative situate la două sute de metri mai sus pe stradă.

Americanii se poziţionaseră pe strada din spatele clădirii, presupunând că membrii celulei teroriste ştiau că nu era cazul să intre şi să iasă din clădire prin cealaltă parte, unde se găsea un bulevard intens circulat şi multe perechi de ochi ce i-ar fi putut zări intrând şi ieşind.

Clark şi Chavez ştiau prea bine că ţinta lor nu putea fi supravegheată ca la carte cu un singur vehicul. Ca atare, hotărâseră să încerce doar să facă

poze oricui intra şi ieşea, iar în acest scop Chavez dispunea de un aparat Canon EOS Mark II, cu un superobiectiv de 600 de milimetri ce îi permitea, prin fixare pe monopodul ataşat aparatului, să obţină fotografii incredibil de precise, de la distanţă, oricui păşea pe pragul intrării luminate din spatele clădirii.

Fotografiile ar fi ajutat întrucâtva, însă, în afară de asta, cei doi nu prea mai puteau, realistic vorbind, întreprinde ceva. Ar fi fost nevoie de o echipă de supraveghere de cel puţin patru maşini şi opt oameni pentru un efort decent de acoperire a tuturor punctelor de acces în locaţia ţintă, iar o flotă de şase vehicule, fiecare având o echipă de doi oameni la bord, ar fi însemnat minimumul necesar pentru o supraveghere mobilă într-un centru urban precum Parisul, atunci când ţinta cunoştea foarte bine măsuri de contrasupraveghere, aşa cum era, cu siguranţă, cazul cu Hosni Iheb Rokki.

Chavez şi Clark încă nu îl văzuseră pe Hosni Rokki, însă existau toate şansele ca el să fie înăuntrul clădirii. Aceasta se găsea la adresa pe care le-o dăduse Ryan după ce, la rândul lui, o obţinuse de la Securitatea franceză, iar cei doi observaseră câţiva tineri cu aspect de duri plimbându-se în afara apartamentului ca un soi de echipă de protecţie. Poate că erau oameni ai CRU-ului, dar cel mai probabil făceau parte dintr-o bandă locală angajată de ţintă ca să acţioneze ca echipaj de alertare în caz că poliţia sau alte forţe militare se iveau în zonă ca din senin.

În plus, în cursul serii, chiar după lăsarea întunericului, Chavez îşi acoperise părul scurt şi negru cu gluga jachetei de ploaie şi coborâse din dubă ca să efectueze o recunoaştere de o jumătate de oră pe jos a locului.

Înconjurase într-un cerc larg clădirea de apartamente şi trecuse alene prin câteva parcări, un teren de joacă pentru copii, ce părea mai degrabă folosit de aurolaci şi utilizatori de heroină, şi garajul-parcare al unui magazin cu patru etaje. Pe urmă, Chavez se întorsese la Fordul Galaxy de culoare maronie.

Imediat după ce se urcase la bord, Clark întrebase:

– Ce e nou?

– Aceiaşi trei sau patru indivizi la parter în spatele clădirii. Patru indivizi şi la intrarea din faţă.

– Altceva?

– Da. Nu suntem singurii interesaţi de acest apartament.

– Nu?

– Citroën bej cu patru uşi. Pe sensul ăsta al drumului, în parcarea de pe cealaltă parte a clădirii ăleia din stânga. Bărbat la volan. Femeie în dreapta lui. Ambii de culoare, de treizeci şi ceva de ani.

– Echipă de supraveghere, rostise Clark.

Chavez nu i-ar fi menţionat pe cei doi dacă lucrurile nu stăteau aşa.

– Mda. Destul de subtili, dar ei au vedere către locaţia lui Rokki, iar noi vedem intrarea din parcarea aia şi nu am zărit maşina sosind, ceea ce înseamnă că stau aici de dinainte de venirea noastră. Aşa că, da, în mod clar sunt observatori. Cine crezi că ar putea fi?

– În primul rând, aş zice că sunt de la DCRI. Dacă am dreptate în privinţa asta, atunci e posibil să fie mai multe maşini prin jur; probabil că au stabilit un dispozitiv de supraveghere, dar mă îndoiesc că noi ne numărăm printre ţintele lor. Poate că se află mai aproape decât noi, deoarece nu au nevoie să supravegheze cu toţii permanent ţinta. Le e suficient să se poziţioneze în diverse parcări şi să comunice între ei. Mă bucur că francujii îi urmăresc pe tipii ăştia, dar, în mod sigur, mi-aş dori ca ei să ia nişte măsuri de securitate mai dure. Ar fi extraordinar dacă ei l-ar găbji pe Rokki, l-ar scutura bine şi ar vedea ce cade pe jos.

– Continuă să visezi, John. Francezii nu fac aşa ceva. CIA a procedat aşa o vreme, înainte ca preşedintele Kealty să pună capăt ofensării teroriştilor.

– Capul sus, Ding, rosti John brusc.

Doi tineri cu aspect de duri trecură prin partea lor stângă, venind din spate. Tinerii încetiniră pasul şi se uitară în interiorul dubei. John şi Ding erau oarecum ascunşi în spatele geamurilor fumurii, dar în niciun caz nu erau invizibili. Clark se uită fix la cei doi imigranţi africani.

După aceea, indivizii îşi văzură de drum.

Privirea fixă a lui Clark îi adusese victoria în confruntare, dar cei doi americani erau pregătiţi dacă urmau să aibă de-a face cu localnicii. Nu treceau niciodată la acţiune fără să aibă o acoperire plauzibilă, mai degrabă un motiv de a se găsi în acea locaţie decât un pretext real. Desfăşuraseră amândoi atâtea operaţiuni sub acoperire de-a lungul anilor, adesea improvizând, încât ajunseseră să se comporte ca doi actori bine şcoliţi.

Dacă erau scoşi din dubă de poliţie, forţele interne de securitate franceze sau chiar de vreo bandă bine înarmată din partea locului, cei doi puseseră la punct pentru operaţiunea curentă o acoperire inteligentă din punct de vedere al simplităţii şi plauzibilităţii. Dacă cineva ar fi vrut să afle, Clark şi Chavez erau detectivi particulari americani care supravegheau apartamentul unei femei ce făcea curăţenie în casa unui american bogat din Cartierul Latin. Conform poveştii inventate, cel care îi angajase o bănuia pe femeia de serviciu de furt de obiecte valoroase din casa lui şi de depozitarea acestora în apartamentul ei.

O astfel de poveste rezista oricărei curiozități doar pe termen scurt, însă în nouă cazuri din zece așa ceva era suficient.

Luminile de la etajul patru al clădirii aflate la două sute de metri mai sus pe stradă se stinseră una câte una.

Clark privi într-acolo prin lentilele binoclului.

– E zece și jumătate. Vremea de culcare? îl întrebă Clark pe Chavez.

– Poate că da.

Câteva clipe mai târziu, o dubă Renault trecu pe lângă Clark și Chavez; vehiculul încetini în dreptul clădirii unde se afla ținta, apoi opri în fața ușii de la intrare.

– Sau poate că nu, adăugă Chavez pregătindu-și aparatul foto pe stativ și reglându-l pe zona luminoasă din apropierea intrării.

Un minut mai târziu, un bărbat ieși din holul clădirii, se duse drept la becul de lângă ușă și îl deșurubă. Întreaga scenă se întunecă.

– Nenorocitul, șuieră Chavez printre dinți.

Clark continuă să privească prin binoclul cu vedere în infraroșu și zări silueta, albă din pricina căldurii degajate, a individului care deșurubase becul și care ieși pe stradă și dădu mâna cu șoferul Renaultului. După aceea, individul vorbi la un telefon mobil și, în scurt timp, alte patru siluete eterice se iviră pe ușa din spate a clădirii întunecate.

Chavez renunțase la aparatul foto și își dusese o lunetă cu vedere în infraroșu la ochi. Zări siluetele fantomatice ieșind din clădire și își dădu seama că era vorba de patru bărbați care cărau cu ei genți și saci încărcați cu obiecte.

– Îl poți identifica pe Rokki? întrebă Chavez.

– Nu prin lentilele astea termice, răspunse Clark.

Tot ce putea discerne, cu mare greutate, era faptul că toți cei patru indivizi cu bagaje erau îmbrăcați la costum și cravată.

Șoferul dubei și individul care deșurubase becul din holul clădirii îi ajutară pe cei patru să-i ducă bagajele în partea din spate a vehiculului. Când se deschise ușa haionului, se aprinse lumina de interior, insuficientă pentru funcționarea unui aparat foto la mare distanță. Totuși, americanii reușiră astfel să îi vadă mai bine pe indivizi și bagajele lor.

– Să fie genți Louis Vuitton? întrebă Chavez privind prin lentilele puternice ale aparatului foto.

– N-am de unde să știu, recunoscu Clark.

– Patsy m-a dus odată să mă uit la genți timp de două ore în Londra. Sunt destul de sigur că e același model. Iar poșetele Louis Vuitton pot

trece de un miar; nici nu-mi pot imagina la cât pot ajunge valizele alea imense pe roţi.

Cei patru indivizi se urcară cu lejeritate în dubă. Se mişcau precum o echipă. Îşi ocupară locurile şi închiseră uşa rabatabilă. Lumina dinăuntru se stinse imediat.

– Tipul cel mai înalt ar putea fi Hosni Rokki, însă nu pot fi sigur, zise Clark.

– Oricine ar fi tipii, par să se îndrepte înapoi spre Charles de Gaulle.

– Poate, replică John. Dar mi s-ar părea ciudat ca Hosni să aterizeze în oraş pentru a se întâlni cu trei tipi, după care să ia imediat un zbor înapoi. Cred că se petrece altceva.

– La o astfel de oră înaintată nu-i putem urmări fără să ne compromitem, preciză Chavez. În cazul în care clovnii ăştia sunt cât de cât capabili de ceva, atunci ne vor depista. Ce păcat că nu dispunem de mai multe maşini ca să ne împărţim sarcina.

Clark se uită la intrarea din parcarea unde Chavez observase în timpul plimbării de recunoaştere cealaltă echipă de supraveghere.

– Poate că dispunem. Dacă francezii au stabilit o operaţiune de supraveghere asupra ţintei, atunci sunt în stare să pun pariu că dispun de o echipă mobilă gata de acţiune. Poate că reuşim să ne ţinem de coada ăstora.

– Cum adică?

– Mă gândesc că putem sta în spate, departe de ţintă, ca să încercăm să depistăm ce vehicule sunt în urmărirea ei. Dacă reuşim să rămânem în spatele maşinii de la DCRI, atunci ne putem urmări ţinta fără să fim depistaţi.

– Adică urmărim urmăritorul.

– Corect. Eşti de acord?

Ding Chavez dădu din cap.

– Sună distractiv.

Duba Renault, în care se aflau şoferul şi cei patru bărbaţi, coti pe stradă şi porni înapoi în direcţia lui Chavez şi a lui Clark. Americanii aşteptară răbdători ca vehiculul să treacă pe lângă ei. Nu porniră motorul propriei dube; în schimb, îşi strânseră echipamentele şi aşteptară ca duba cealaltă să vireze la stânga, la vreo şaptezeci de metri în spatele lor.

Ştiau amândoi ce va urma.

– I-am dat drumul, rosti Chavez cu calm. Să vedem cine munceşte în schimbul de noapte la DCRI.

Preţ de câteva clipe, nimic nu se mişcă pe strada întunecată. Apoi farurile de la trei maşini luminară, unul câte unul, noaptea ploioasă. O Toyota

antică, model cu patru uşi, din parcarea clădirii aflate în faţa şi la dreapta poziţiei americanilor, un Subaru break, negru, cu faţa către duba americanilor, dar pe cealaltă parte a străzii şi la mai bine de o sută de metri depărtare de apartamentul abandonat de Rokki, şi o minidubă Citroën albă, de lângă un apartament aflat la patruzeci de metri în urma dubei americanilor. Cele trei vehicule pătrunseră unul după celălalt pe stradă şi apucară pe drumuri diferite, toate către sud.

Câteva secunde după aceea, se ivi şi Citroenul bej cu cuplul de negri. Maşina făcu la stânga, apoi la dreapta şi apucă în direcţia maşinilor de dinainte.

John continua să stea pe loc, chiar şi după ce totul se linişti şi întunericul redeveni stăpân; se mulţumi să bată darabana cu degetele pe volanul maşinii câteva secunde.

La început Ding fu nedumerit, însă după aceea îşi dădu seama.

– Au părut cam prea aglomeraţi pentru nişte agenţi ai serviciilor franceze. Nu ar fi plecat împreună atât de repede dacă nu aveau în plan să scape de contrasupraveghere. Mai e o maşină pe aici, pe undeva.

– Dap, rosti Clark. Mai e un vehicul de alertă. Cineva care se uită chiar în clipa asta la întreaga stradă. Făcu o pauză. Unde ai sta *tu*, Ding?

– Asta e uşoară. Mi-a plăcut garajul-parcare prin care am trecut. Dacă s-ar putea intra şi ieşi de acolo fără prea mare bătaie de cap, mi-aş planta maşina de alertă la nivelul doi, ca să urmăresc întreaga stradă şi clădirea lui Rokki.

Chiar în acea clipă, la vreo treizeci de secunde după dispariţia ultimului vehicul de supraveghere de pe drum, se aprinseră nişte faruri la nivelul doi al garajului-parcare, chiar acolo unde se uitau Ding şi John. Era un sedan cu patru uşi; niciunul dintre americani nu reuşi să vadă mai mult decât un parbriz şi un contur de acoperiş în afară de luminile farurilor. Vehiculul se dădu înapoi, întoarse, apoi porni în jos pe rampă către ieşirea ce dădea înspre bulevard.

John Clark porni motorul dubei, pe urmă pătrunse pe stradă.

– Bună mişcare, rosti Chavez.

– Chiar şi o veveriţă oarbă mai nimereşte câte o ghindă din când în când.

– Am înţeles.

9

Prinseră din urmă Citroënul bej şi rămaseră la câteva lungimi de maşină în spatele lui, după ce hotărâră că ăla era vehiculul de acoperire, adică maşina care urma echipei mobile de supraveghere. Cei din Citroën păstrau contactul radio cu ceilalţi membri ai echipei, şi toate vehiculele de urmărire intrau şi ieşeau din formaţie ca să schimbe vehiculul de comandă, numele dat maşinii care se stătea drept în spatele ţintei. Alte vehicule de diverse forme goneau înainte pe străzi laterale, ca să poată umple în mod natural locurile libere ale angrenajului de urmărire.

În vreme ce înaintau, cei doi americani stăteau cu ochii în patru, gata să observe alte unităţi ale echipei franceze de supraveghere din jurul sau din urma lor, pe care nu le observaseră în locaţia unde se găsise ţinta.

Străbătură aşa mai multe intersecţii şi ajunseră să bănuiască o camionetă maronie de aprovizionare cu pâine că făcea parte din operaţiune. Camioneta şerpuia printre celelalte maşini şi părea să oglindească mişcările Citroënului bej, însă, în cele din urmă, John şi Ding renunţară la idee atunci când camioneta trase în faţa unei brutării mari şi opri în faţa unei rampe de încărcare produse.

Cei doi agenţi erau atenţi şi la o motocicletă Suzuki neagră, condusă de un bărbat îmbrăcat în negru şi având o cască neagră pe cap.

Motocicletele erau excelente pentru munca de supraveghere pe străzi aglomerate. Deşi pe drum se mai vedeau şi alte astfel de vehicule pe două roţi, John şi Ding observaseră motocicleta Suzuki la câteva minute după ce plecaseră în urmărire. Nu aveau de unde să fie siguri, însă ambii deciseră să ţină vehiculul sub supraveghere.

După doar câteva minute de mers, Chavez şi Clark primiră răspunsul la întrebarea lor legată de destinaţia ţintei atunci când maşina de urmărire îşi continuă drumul înspre sud, dincolo de Autoroute du Nord.

– Aeroportul e în cealaltă direcție, zise Clark. Ne îndreptăm spre oraș.

– Te descurci destul de bine pentru o veveriță oarbă.

Clark dădu din cap, după care zări sedanul Citroën luând-o înainte.

– Se pare că mașina de acoperire efectuează rotația.

Câteva clipe mai târziu, în fața lor apăru, de pe o stradă laterală, miniduba albă, devenit între timp vehiculul de acoperire al echipei mobile, așa că Ding și Clark se luară după el.

Motocicleta Suzuki nu efectuă niciun fel de mișcări de rotație în cadrul echipei de supraveghere, ci rămase un pic în fața dubei americanilor, îndreptându-se către Paris. Asta o transforma, în mod evident, în parte a echipei de urmărire DCRI.

Când procesiunea de mașini intră în oraș, afară începu să plouă des. Mașinile intrară în Arondismentul 18. Virară o dată spre est, apoi cotiră încă o dată spre sud. Clark fixă ștergătoarele de parbriz ale Fordului Galaxy la viteza maximă, ca el și Chavez să aibă parte de o imagine cât mai bună prin ploaie asupra luminilor din spate ale mașinii din fața lor. Peste câteva minute, miniduba își crescu viteza și dispăru în noapte, dar nu înainte ca o Honda neagră, cu patru uși, să iasă din parcarea unui restaurant fast food și să se îndrepte în aceeași direcție ca Fordul Galaxy.

– Trebuie să fie mașina din garajul-parcare, zise Chavez.

Clark dădu apreciativ din cap.

– Echipa asta e a naibii de bună. Dacă nu am fi știut că sunt aici, nu i-am fi mirosit niciodată.

– Mda, însă povestea se îngroașă pentru ei, ca și pentru noi, pe măsură ce intrăm mai adânc în oraș. Mi-aș dori să avem vreun indiciu legat de destinația spre care se îndreaptă Rokki.

Ca și cum ar fi fost auziți, chiar în acel moment, Honda încetini în spatele unui Mercedes care ieșise dintr-un garaj privat de la parterul unui bloc de apartamente luxoase. John se găsea pe banda din stânga, iar în fața lui nu mai rula niciun vehicul cu excepția Suzukiului negru, așa că schimbă calm benzile ca să pună câteva mașini între el și Honda, pentru a nu fi nevoit să o depășească. În cursul acțiunii însă observă că motocicleta îi imitase mișcările. Era o mutare evidentă de a sta în spatele mașinii DCRI de urmărire.

Instruiți ca să observe manevre mult mai subtile decât una ca asta, cei doi americani văzură simultan acțiunea motociclistului.

– La naiba, motorul ăla *chiar e* de la echipa de urmărire, zise Chavez.

– Iar tipul nu e nici pe jumătate la fel de şmecher precum amicii lui, replică John.

– Crezi că ne-a mirosit?

– Nu. E posibil să caute indivizi în spatele lui Rokki ca să vadă dacă nu există vehicule de contrasupraveghere, dar noi suntem la vreo 500 de metri în spate. Ar trebui să fim în regulă.

Intrară în Arondismentul 19, iar maşina de acoperire a echipei de urmărire se schimbă de trei ori în succesiune rapidă. Aşa cum spusese Chavez, din pricina înmulţirii intersecţiilor şi a semafoarelor de depăşit între ţintă şi echipa de urmărire, precum şi a creşterii numărului de clădiri şi maşini care obstrucţionau vederea echipei de urmărire, membrii acesteia erau obligaţi să se forţeze tot mai mult ca să rămână pe poziţie, în spatele ţintei, fără să fie depistaţi. Toate vehiculele de urmărire păreau să se chinuiască enorm, cu excepţia motocicletei. Aceasta rămânea în faţa lui Clark şi a lui Chavez, ca şi cum ar fi fost ţintuită în urma maşinilor de intercepţie.

Există trei tipuri de contrasupraveghere: tehnică, pasivă şi activă. Contrasupravegherea tehnică înseamnă, în mod normal, mijloace electronice, aşa cum ar fi folosirea, de către ţintă, a unor scanere radio pentru a asculta traficul radio pe distanţă scurtă în căutarea unei echipe de supraveghere. Era cea mai rară formă de contrasupraveghere, deoarece staţiile radio digitale criptate constituiau regula în zilele noastre, iar interceptarea de transmisiuni era aproape imposibilă fără echipamente speciale şi mult timp la dispoziţie.

Contrasupravegherea pasivă era cel mai uşor de înfăptuit, deoarece nu necesita altceva decât privirea ageră a ţintei şi cunoaşterea modelelor de maşini şi a metodelor folosite împotriva ei. Renaultul, vehiculul-ţintă, era, în mod cert, angajat într-o astfel de contrasupraveghere, fiindcă înăuntru se găseau oameni cu ochii în patru după vehicule de urmărire. Însă o astfel de metodă este şi cea mai uşor de învins, deoarece o formaţie mare de vehicule de supraveghere îşi poate roti maşinile după un model pe care niciun vehicul singular nu l-ar putea desluşi din pricina timpului necesar.

Contrasupravegherea activă înseamnă exact ceea ce îi spune numele: efectuarea de acţiuni care să anuleze eforturile urmăritorilor. Dacă duba Renault trăgea brusc la marginea drumului, urmăritorii ei ar fi fost nevoiţi fie să oprească, fie să treacă pe lângă ea, astfel putând să compromită misiunea. Dacă ţinta începea să străbată străzi laterale sau alei liniştite, sau să o ia prin parcări, urmăritorii ar fi fost obligaţi să se dezvăluie ca să nu o piardă din vedere.

Însă niciuna dintre aceste măsuri nu însemna cel mai prost scenariu posibil pentru o forță de supraveghere. Nu, cel mai prost scenariu era exact acela care se petrecu pentru unitatea DCRI pe care o urmăreau Chavez și Clark atunci când intrau din nou în Arondismentul 18.

– Capul sus! strigă Chavez când observă vehiculul Subaru al echipei DCRI trăgând prea repede pe marginea drumului, apoi virând pe o stradă laterală îngustă.

Mașina de acoperire nu avea niciun motiv să efectueze o asemenea manevră, în afara cazului că primise un avertisment radio conform căruia vehicu*lul-țintă întorsese complet și gonea chiar înspre mașinile* de urmărire.

Era o acțiune dramatică de securitate, deloc neobișnuită pentru o echipă aflată în misiune sub acoperire, însă duba Renault păcălise întreaga echipă DCRI, deoarece nu folosise nicio altă măsură activă de contrasupraveghere înainte de întoarcerea bruscă, astfel ademenindu-i pe urmăritori să creadă că ținta n-avea de gând să apeleze la măsuri extreme.

Americanii nu traseră pe dreapta; nu ar fi reușit o asemenea manevră fără să se deconspire față de echipa DCRI și, poate, chiar față de vehicu-lul-țintă, ale cărui faruri se vedeau la o sută de metri în față.

– Trebuie să merg înainte, rosti Clark, care își continuă drumul, păstrând viteza și banda de mers.

Nu își răsuci capul atunci când vehiculul-țintă trecu pe lângă dubă; continuă să meargă înainte, ajungând la Avenue Hoch, apoi mergând înainte spre sud-vest.

– Uite cine și-a mai continuat drumul, zise Chavez.

Motocicleta Suzuki își păstrase direcția, continuând să se afle în fața americanilor. Avea destul timp la dispoziție ca să tragă pe dreapta înainte ca Rokki să se întoarcă dacă ar fi comunicat cu ceilalți membri ai echipei de urmărire.

Clark dădu din cap.

– În afara cazului că nu e francez. E din gașca lui Rokki. Încearcă să depisteze cozile din spatele acestuia.

– E din CRU?

– Așa se pare.

– N-avea cum să rateze ieșirea mașinii de acoperire.

– Categoric. DCRI s-a ars.

– Crezi că francezii vor continua urmărirea?

– Au cel puțin cinci mașini în dispozitiv, sau chiar mai multe. O să scoată la înaintare una sau două pe lângă care n-a trecut Renaultul, și o să

încerce să continue urmărirea cu ele. Ar trebui să ne imaginăm că Rokki și amicii lui sunt aproape de destinație.

Un minut mai târziu, Clark și Chavez se aflau la o intersecție cu bulevardul Champs-Élysées. Reușiseră să facă duba Renault să treacă din nou în fața lor, beneficiind de pe urma unei tamponări minore din trafic și a mai multor semafoare roșii care încetiniseră traficul de pe bulevard până la oprirea lui completă.

Evitau să privească în oglinda retrovizoare ca să-i caute pe cei din DCRI; știau prea bine că doi oameni aflați într-un vehicul care se uitau mereu în oglinda retrovizoare ar fi fost ușor de deconspirat de profesioniști în munca de supraveghere.

Duba Renault ieși de pe Champs-Élysées, efectuă alte câteva viraje, apoi își croi drum către Avenue George V, bulevardul mărginit de copaci. Vehiculul-țintă încetinea în fața lor, iar Clark zise:

– Se pare că am ajuns la destinație.

Chavez se uită la GPS-ul de pe iPhone.

– Chiar în față și pe dreapta este hotelul Four Seasons.

Clark fluieră admirativ.

– Four Seasons? E cam pretențios pentru un biet locotenent în CRU însoțit de trei gorile.

– Nu-i așa?

Duba Renault trase pe dreapta la câteva lungimi de mașină distanță de intrarea în hotelul luxos. Clark trecu pe lângă vehicul, în vreme ce un individ ieși din dubă și își deschise umbrela, după care porni înspre intrare.

Clark viră dreapta la colț, pe urmă urcă repede pe trotuar.

– Du-te să verifici.

– Mă ocup, rosti Ding, și se dădu jos din dubă.

Intră în hotel printr-una dintre intrările pentru angajați.

Clark dădu roată clădirii cu mașina. Când reveni la locul inițial, Chavez aștepta în ploaie lângă intrarea pentru angajați. Americanul se urcă înapoi în dubă.

– Un tip tocmai și-a luat o cameră. Rezervare pe numele Ibrahim. Două nopți. Nu am prins numărul camerei, dar l-am auzit pe recepționer chemând un angajat și spunându-i să conducă oaspeții către apartament. Ceilalți membri ai găștii intră chiar acum. Au cu toții bagajele pe care le-am văzut la urcarea în dubă.

– Ai reușit să-l identifici pe Rokki?

– Categoric. El era tipul cu umbrela. Vorbea în franceză. O franceză proastă, dar asta e singura pe care o știu și eu.

Clark și Chavez porniră din loc și se îndreptară spre vest, pe Avenue Pierre I de Serbie. Clark clătină din cap.

– Așadar, un asasin CRU ia cu el trei gorile și niște echipament din ghetou, după care se duce cu ei drept într-un apartament din Four Seasons.

Chavez clătină la rândul lui din cap.

– Un apartament aici trebuie să coste cinci mii pe noapte. Nu-mi vine să cred că CRU are abonament aici, în afara cazului că...

John dădea din cap; replica lui veni ca din depărtare:

– În afara cazului că totul face parte dintr-o operațiune.

Chavez oftă.

– Tipii ăștia o să facă tămbălău.

– În mai puțin de o zi. Casa conspirativă din Seine-Saint-Denis a însemnat punerea la cale a planului. Four Seasons chiar *este* scopul misiunii.

– Aș vrea să știm mai bine care e ținta lor.

– De aici pot ataca orice țintă din Paris. Îi putem urmări până în momentul acțiunii, dar e foarte riscant. Depinzând de ceea ce se găsește în valizele alea, Hosni Rokki ar putea plănui să asasineze un VIP care stă la Four Seasons, să mitralieze consulatul american sau să arunce Notre-Dame în aer.

– Le-am putea vinde pontul francezilor.

– Ding, dacă am avea idee cine sau ce este ținta, am putea alerta pe cine trebuie ca să miște ținta din loc sau să sigileze destinația. Însă să spunem polițiștilor francezi că un grup de nemernici se află într-un anume apartament din Four Seasons? Nu... Gândește-te la asta. Tipii nu vor incidente, nu vor să încalce drepturile nimănui, așa că vor declanșa o anchetă discretă în hotel...

Ding încheie ideea.

– Între timp, gorilele astea o iau din loc cu un detonator și niște Semtex la ei, și aruncă în aer turnul Eiffel și pe toți cei care sunt acolo în acel moment.

– Ai priceput. DCRI este, oricum, pe urmele lor. Trebuie să presupunem că ăsta va fi cel mai bun rezultat pe care francezii îl vor putea obține deocamdată.

– Așadar, punem noi laba pe ei?

Clark se gândi la idee.

– Nu am mai avut o astfel de ocazie de la Emir încoace. Ryan spune că Rokki nu este cine știe ce mare captură în sine, dar dacă se află aici ca să îndeplinească o misiune pentru al Qahtani, atunci poți pune pariu că știe mai multe despre al Qahtani decât noi.

– Vrei să-l înşfaci?

– Ar fi bine. Putem opri tentativa lui, îi putem ucide pe ceilalţi din celulă, apoi îl luăm cu noi pentru o mică discuţie amiabilă.

Chavez dădu din cap.

– Îmi place. Cred că n-avem timp să aşteptăm.

– Absolut deloc. O să sun acasă. Avem nevoie de ceva ajutoare ca să reuşim.

10

Jack Ryan Jr. își ținea o pungă cu gheață lipită de față. Tocmai încasase un cot în buza superioară. Lovitura fusese urmată de un „Îmi pare rău, bătrâne“ rostit de James Buck, un soi de scuză care nu reuși deloc să înseninize atmosfera din sala de instrucție.

Jack știa sigur: acel cot „accidental“ fusese livrat intenționat.

Buck interpreta versiunea solo a vechii rutine polițist bun/polițist rău. Era vorba de o strategie prin care să-l țină pe Jack Junior la respect; Jack însuși recunoștea asta. Iar strategia funcționa. Acum, Buck îi spunea lui Ryan ce bine se descurca, iar în clipa următoare îl strangula de la spate.

„Iisuse, chibzui Jack. Chestia asta e tare nasoală.“ Își dădea însă seama cât de bun era antrenamentul, din punct de vedere al transmiterii de informații și al educării corpului și minții, ca să reacționeze la amenințări imprevizibile. Jack era suficient de inteligent ca să conștientizeze că era posibil ca într-o bună zi, cândva *mult după* ce vânătăile aveau să i se vindece, el să aprecieze chinurile la care era supus de James Buck și de personalitatea duală a acestuia.

Filosofia de predare a lui Buck îi modela firea lui Ryan, pe lângă a-l învăța tacticile de luptă ale galezului.

– Nu există luptă dreaptă, băiete. Dacă unul dintre luptători se bate „corect“, atunci lupta nu va dura prea mult. Nemernicul care joacă mai murdar va câștiga întotdeauna.

Ryan constata că începea să se transforme sub efectul tacticilor „murdare“ ale fostului luptător SAS. Cu câteva săptămâni în urmă, lovea și apuca direct, cinstit. Pe urmă descoperea tot mai des că se folosea de hainele inamicului, dezechilibrându-l cu prinderi puternice cu brațele și chiar cu lovituri îndreptate spre mărul lui Adam.

Trupul lui Ryan era acoperit cu vânătăi din cap până în picioare, încheieturile mâinilor îi fuseseră răsucite şi îndoite, iar zgârieturile îi brăzdau faţa şi pieptul.

Nu putea susţine că învinsese în mai mult de câteva dintre sutele de confruntări pe care le avusese cu Buck, dar recunoştea că situaţia era incredibil de bună faţă de doar o lună înainte.

Ryan era suficient de matur şi de deştept ca să-şi dea seama ce se petrecea acolo. Buck nu avea nimic personal cu el. Îşi făcea doar treaba, iar această treabă consta, în primul rând, în doborârea lui Ryan.

Iar Ryan trebuia să recunoască faptul că individul se pricepea de minune la asta.

– Din nou! urlă Buck, după care porni către elevul lui pe podeaua din tec.

Ryan puse repede punga cu gheaţă pe o măsuţă şi se pregăti de o nouă confruntare.

Se auzi vocea cuiva din biroul sălii de antrenament.

– James? Ryan are un apel telefonic.

Buck îşi îngustase ochii în efortul de a se concentra asupra atacului care urma să vină. Auzind interpelarea, se opri şi se întoarse către individul de la birou.

– Ce naiba ţi-am spus eu în legătură cu apelurile care vin în toiul antrenamentelor?

Jack îşi încordă trupul. Instructorul lui se găsea la trei metri depărtare; doi paşi rapizi şi individul avea să intre în raza de acţiune a braţului său. Ryan se gândi să se repeadă asupra intructorului chiar în acea clipă, când atenţia lui era îndreptată în altă parte. Ar fi fost un atac murdar, însă Buck încuraja exact astfel de lucruri.

– E Hendley, se auzi vocea de la birou.

Galezul oftă.

– Bine. Du-te, Ryan, rosti el întorcându-se către tânărul american.

Trupul încordat al lui Ryan se relaxă. „La naiba!" L-ar fi surprins complet descoperit pe Buck, iar din privirea pe care acesta i-o arunca în acele clipe, îşi dădu seama că şi instructorul pricepuse asta. Mina lui surprinsă trăda faptul că omul îşi dădea seama că fusese la o jumătate de secundă distanţă de a se trezi bătut măr de tânărul lui elev.

James Buck zâmbi apreciativ.

Ryan îşi reveni şi îşi şterse un pic de sânge de la nas cu dosul palmei. Porni către birou şi către telefon, atent să ascundă faptul că ultima lovitură administrată de Buck în spatele genunchiului lăsase urme dureroase.

Buck nu trebuia să vadă rana lui Jack și să încerce să o exploateze în următoarea confruntare.

– Ryan.

– Jack, aici e Gerry.

– Bună, Gerry.

– Probleme la Paris. Avionul Gulfstream este chiar în acest moment la alimentare la BWI. Vei primi genți cu echipamente la bord, pe măsuță te va aștepta un dosar cu documente, câteva carduri de credit și ceva bani, precum și alte instrucțiuni. Du-te acolo cât poți de repede.

Ryan își păstră o față impasibilă, deși se simțea ca un copil de școală care primise vestea că pleacă în vacanța de vară în... februarie.

– Înțeles.

– Chavez o să te sune pe drum și o să te pună să verifici niște echipamente pe care le-a comandat și care o să se afle la bord.

– Am priceput.

„Paris, își spuse Jack. Cât de minunat poate fi?"

– Și, Jack?

– Mda, Gerry?

– Chestia asta ar putea ieși urât. *Nu* pleci acolo ca să furnizezi analize. Clark te va folosi după cum socotește de cuviință.

Jack se înjură singur pentru faptul că se gândise la fete frumoase și terase de cafenea. „Concentrează-te asupra mizei."

– Am înțeles, rosti el.

Îi dădu receptorul telefonului lui Buck.

Britanicul îl luă și ascultă. Jack își spuse că individul arăta ca un leu care se uită cum îi scapă o gazelă din labe.

– Mă întorc, rosti Ryan îndreptându-se către ușa vestiarului.

– Iar eu o să te aștept, băiete. Ar fi bine să te îngrijești de genunchiul ăla paradit câtă vreme ești în vacanță, deoarece bocancul meu va vâna cu zel locul ăla slab la întoarcere.

– Minunat, mormăi Jack dispărând pe ușă.

* * *

Dom Caruso și Sam Driscoll ședeau pe câteva perne pe care le duseseră la fereastra apartamentului lor din cartierul Zamalek din Cairo. Beau cafea turcească, pe care Sam o pregătise într-un ibric metalic pe sobiță, și se uitau la proprietatea aflată pe un deal învecinat, situat la câteva străzi distanță.

În cursul serii, el Daboussi primise o singură vizită. Caruso luase câteva fotografii ale maşinii, un Mercedes din clasa S, şi surprinsese numărul de pe plăcuţa de înmatriculare. Trimisese imaginile prin e-mail către analiştii din The Campus, iar aceştia reveniseră după câteva minute anunţând că vehiculul era înregistrat pe numele unui parlamentar egiptean de nivel înalt care, cu doar nouă luni în urmă, fusese membru al Frăţiei Musulmane şi trăise în exil în Arabia Saudită. Între timp, individul revenise acasă şi ajuta la conducerea ţării. Dom îşi spunea că toate sunt bune şi frumoase, până în clipa în care parlamentarul începea să conspire cu un fost instructor CRU cunoscut, care avea experienţă în taberele de instruire Al-Qaeda din Afganistan, Pakistan, Yemen şi Somalia.

„La naiba!", exclamă Caruso în gând. După care, cu voce tare:

– Hei, Sam. Mă uit la televiziunea americană. Acolo se spune că Frăţia Musulmană îşi doreşte doar democraţie şi drepturi egale pentru femei. Cum rămâne cu întâlnirile lor nocturne cu jihadiştii?

Era, în mod evident, pus pe glume sarcastice.

– Mda, replică Sam ţinându-i isonul. Credeam că Fraţii ăştia sunt băieţi buni.

– Aşa e, zise Dom. Am văzut un nebun la MSNBC spunând că Frăţia Musulmană obişnuia să fie sinonimă cu terorismul, dar că organizaţia e acum la fel de paşnică precum Armata Salvării din State. Încă o organizaţie bazată pe religie care vrea să facă numai bine.

Sam nu răspunse.

– Nicio părere?

– Mi-am pierdut atenţia când ai spus MSNBC.

Dom râse.

În acea clipă bâzâi telefonul prin satelit Thuraya Hughes al lui Caruso. Dom se uită la ceas şi răspunse.

– Da?

– Dom, aici e Gerry. Va trebui să vă scoatem de acolo. Clark şi Chavez au nevoie de ajutor imediat la Paris.

Caruso era surprins. Ştia că John şi Chavez derulau o operaţiune în Europa, însă din ultimele informaţii pe care le aflase, ţinta lor se întorsese la Islamabad.

– Cum rămâne cu Sam? întrebă Dom.

Driscoll îl privi de pe perna lui, în cealaltă parte a încăperii întunecate.

– Şi Sam. Situaţia de la Paris necesită ajutorul pe care voi amândoi îl puteţi furniza. Ryan e pe drum într-acolo cu avionul. Are la el tot ce veţi avea nevoie.

Lui Caruso nu-i plăcea deloc să abandoneze operațiunea, fiindcă tipul pe care îl văzuseră la piață întâlnindu-se cu MED, cel pe care Driscoll îl considera un general pakistanez, nu fusese încă identificat. I-ar fi plăcut să mai stea pe acolo până când deștepții de la Campus aveau să găsească o identitate acelui chip. În ciuda speranțelor pe care le nutrea pentru reușita operațiunii, nu spuse nimic. Dacă John Clark și Ding Chavez aveau nevoie de ajutor, atunci, în mod cert, se pregătea ceva serios în Europa.

– Am și plecat.

11

Jack Ryan Jr. şedea în fotoliul unui avion cu reacţie care străbătea cu o viteză de peste 1 000 de kilometri pe oră aerul rarefiat de la înălţimea de peste 15 000 de metri deasupra solului, la o distanţă de 67 de kilometri sud-est de Gander, Newfoundland.

Era singurul pasager din avion. Cei trei membri ai echipajului - pilot, copilot şi însoţitoare de zbor - îşi văzuseră în cea mai mare parte a timpului de treburile lor în tăcere, ca să-l lase pe Ryan să citească un dosar gros care îi fusese lăsat pe unul dintre fotoliile din piele din cabina pasagerilor.

În vreme ce citea, Jack sorbea dintr-un pahar cu Cabernet californian şi învârtea absent furculiţa pe o farfurie cu cârnaţi.

Laptopul stătea deschis în faţa lui. Practic, Ryan ţinuse receptorul telefonului de la fotoliu la ureche în mare parte din ultimele şaizeci de minute vorbind cu Clark în Paris şi cu diverşi alţi operatori şi analişti The Campus, în Maryland.

Discută, de asemenea, scurt timp şi cu Driscoll, care, însoţit de Caruso, se îmbarca în acel moment la bordul unui zbor de la Cairo la Paris.

Ryan avea să încheie această parte a muncii de seară în câteva ore, dar ştia deja că n-avea să poată dormi nicio secundă în cursul acestui zbor transatlantic.

La bord se găseau multe echipamente pe care el trebuia să le treacă în revistă în vreme ce primea instrucţiuni prin telefon de la Clark şi Chavez, ca să se asigure că totul era gata de acţiune imediat după ce avionul avea să atingă solul francez.

Iar după ce rezolva această chestiune, dacă nu se făcea prea târziu, trebuia să-şi sune părinţii. Fusese atât de ocupat în ultima vreme, încât anulase un prânz cu maică-sa şi cu fratele şi sora lui, Kyle şi Katie, atunci când maică-sa venise acasă din campania electorală.

De fapt, se gândi el în timp ce lua o gură de vin, în acea zi nu fusese chiar atât de ocupat încât să nu poată participa la un prânz. Nu, de vină fusese o tăietură mare şi roşie de pe nas, mulţumită lui James Buck, din cauza căreia anulase întâlnirea în ultima clipă. De atunci însă, trecuseră zile cu zece ore de lucru la birou, urmate de trei sau patru ore în sala de antrenament înainte de a reveni acasă, clătinându-se pe picioare, către baia plină cu săruri Epsom, câteva guri mari de Budweiser şi canapeaua din apartamentul lui din Columbia, Maryland, pe care se prăbuşea frânt.

În acele momente, în timp ce avionul trecea în zbor peste coasta estică a continentului din dreptul Newfoundland, cu un cap compas care avea să-l ducă peste Atlantic ca să aterizeze înainte de ivirea zorilor pe bătrânul continent, Ryan puse capăt unei sesiuni de douăzeci de minute dedicate memorării hărţii Arondismentului 8 din Paris, unde se afla hotelul Four Seasons de pe Avenue George V. Ar fi fost nevoie de zile întregi pentru a reţine ca lumea străduţele cu sens unic, bulevardele largi şi şoselele de acolo, însă Ryan era obligat să încerce tot ce putea ca să devină cât mai repede familiar cu acea zonă înainte ca echipa să înceapă operaţiunea.

Clark îl informase că el va fi „omul cu volanul", şoferul, deşi tot Clark îl avertizase că echipa lor era aşa de mică, încât fără îndoială că avea să se apeleze la Ryan şi cu alte scopuri.

Poate chiar pentru lucruri care necesitau folosirea pistolului Glock 23, de calibrul .40, care îi fusese lăsat lui Ryan în avion.

Jack se întinse după o schiţă tipărită a hotelului Four Seasons pentru a studia planul etajelor, dar se răzgândi şi se uită la monitorul de înaltă definiţie de pe peretele cabinei ca să vadă unde se aflau în acel moment şi care avea să fie ora sosirii. Constată că urma să aterizeze la Paris la ora 5.22 dimineaţa.

Luă încă o gură de vin şi privi cu satisfacţie cabina elegantă în care se găsea. Avionul era încă nou pentru organizaţie şi nu se obişnuise să zboare cu el.

Era cea mai nouă jucărie de la Campus, un Gulfstream G550 cu rază prelungită de acţiune. Avionul satisfăcea mai multe nevoi extrem de importante pentru neortodoxa agenţie de informaţii. După prinderea şi interogarea Emirului, ritmul operativ al muncii depuse de cei din Campus devenise frenetic pe măsură ce oamenii deveneau tot mai mult o forţă de strângere de informaţii şi mai puţin o echipă de asasini. Cei cinci agenţi operativi, împreună cu şefii şi o parte din echipa de analişti, se trezeau cu regularitate nevoiţi să zboare în întreaga lume ca să efectueze supravegheri asupra unor ţinte, să urmărească piste sau să îndeplinească alte sarcini necesare.

Cursele comerciale îndeplineau astfel de scopuri foarte bine în nouăzeci la sută din cazuri, însă uneori Hendley şi şeful de operaţiuni, Sam Granger, aveau nevoie să deplaseze un om sau mai mulţi oameni extrem de rapid din zona metropolitană D.C./Baltimore către vreun punct îndepărtat de pe hartă, de obicei ca să poată observa o ţintă care stătea într-un anume loc doar pentru o scurtă perioadă de timp. Liniile comerciale care decolau de pe aeroporturile Washington Dulles, Ronald Reagan Washington National şi Baltimore Washington International dispuneau de zeci de zboruri internaţionale directe şi sute de alte locaţii puteau fi accesate de pe aceste aeroporturi doar printr-o singură legătură, însă, uneori, cele trei până la douăsprezece ore care se adăugau la timpul de zbor din pricina formalităţilor vamale şi a celor legate de securitatea zborurilor, precum şi aşteptările pentru zborurile întârziate, pericolele legate de pierderea legăturilor şi toate celelalte posibilităţi neplăcute cu care se poate confrunta un pasager obişnuit al curselor comerciale aveau ca rezultat ratarea misiunii. Ca atare, Gerry Hendley începuse să caute un avion privat care să satisfacă nevoile organizaţiei. Înfiinţase un comitet ad hoc format din personal intern care să decidă asupra cerinţelor exacte pe care avionul trebuia să le îndeplinească. Banii nu reprezentau un impediment, deşi Hendley era cel care, în şedinţele de comitet, mormăia în privinţa preţului final şi a irosirii banilor pe capabilităţi ale avionului de care nu era nevoie.

După câteva săptămâni chinuitoare de cercetări de piaţă şi şedinţe, comitetul se reunise sub conducerea lui Gerry ca să dea raportul cu privire la rezultate. Cerinţele legate de viteza de croazieră, dimensiuni şi distanţa de zbor fără escală puteau fi îndeplinite de mai multe avioane fabricate de Dassault, Bombardier Aerospace, Embraer şi Gulfstream Aerospace.

Dintre toate aceste oferte, se hotărâse că aeronava perfectă pentru nevoile lor era noul Gulfstream 650.

Hendley nu pierduse din vedere că modelul 650 era şi cel mai scump avion din gama prezentată, însă statisticile în favoarea lui erau convingătoare. Hendley începuse fără întârziere să caute un astfel de avion, dar descoperise imediat că posibilităţile de a alege erau extrem de puţine. The Campus dorea să păstreze discretă achiziţia unui astfel de avion, iar vânzările de modele 650, pur şi simplu, generau un interes prea mare în comunitatea specifică unor astfel de aeronave.

Hendley convocase din nou comitetul, iar membrii acestuia se opriseră, dacă *oprire* era termenul potrivit pentru alegerea celui de-al doilea model de avion ca lux şi tehnologie avansată din clasa lui, la Gulfstream

Aerospace G550, un model nu mai vechi de zece ani şi încă extrem de căutat. Hendley şi ceilalţi directori executivi din Campus trimiseseră imediat cercetaşi pe teren care să găsească un astfel de avion.

După două luni de eforturi, apăruse şi avionul potrivit. Era un G550 vechi de şapte ani, deţinut anterior de un finanţist texan trimis la închisoare deoarece lucrase pentru cartelul mexican Juarez.

Guvernul lichidase activele finanţistului, iar Gerry primise un apel telefonic de la un prieten din Departamentul de Justiţie, implicat în licitaţia acelor active. Hendley aflase cu încântare că putea obţine avionul la un preţ mult mai mic decât în cazul în care ar fi participat la licitaţia deschisă pentru achiziţionarea lui.

Apoi The Campus aranjase cumpărarea prin intermediul unei firme offshore din insulele Cayman, iar avionul fusese livrat la un operator cu bază fixă de acţiune de pe un aeroport regional din apropiere de Baltimore.

După ce se duseră să vadă pentru prima dată avionul cu propriii ochi, Gerry şi ceilalţi directori executivi căzură de acord că încheiaseră o afacere al naibii de bună cu un aparat de zbor al naibii de performant.

Cu o rază de acţiune de aproape 10 800 de kilometri, cu o singură escală pentru realimentare, modelul G550 se putea deplasa oriunde pe suprafaţa planetei şi să transporte confortabil paisprezece oameni cu o viteză de 0,85 Mach, asigurată de cele două motoare Rolls Royce.

În timpul zborurilor lungi, cei din cabina pasagerilor aveau acces la şase fotolii din piele care se desfăceau în paturi, două canapele lungi în spatele fotoliilor şi tot felul de echipamente de comunicaţii avansate. Existau ecrane plate de televizor, cu acoperire de transmisie multilegătură peste America de Nord, Atlantic şi Europa, precum şi două sisteme radio Honeywell şi un radiotelefon Magnastar C2000 de folosit de cei din cabină.

Existau în cabina aceea chiar şi unele elemente construite din fabrică prin care să se reducă efectul Jet Lag[1] resimţit de pasageri, un factor critic pentru Hendley, care dorea mereu să-şi trimită oamenii în calea răului fără a le acorda răgazul de a se aclimatiza cu mediul înconjurător unde aterizau. Geamurile mari şi înalte ale hublourilor furnizau mult mai multă lumină naturală decât în cazul curselor comerciale sau chiar al altor avioane private de clasă de pe piaţă, iar asta ajuta la reducerea efectelor fiziologice induse de zborurile lungi. Mai mult, sistemele de mediu Honeywell Avionics

[1] Stare fiziologică rezultată în urma tulburării ritmului circadian (engl.) (n.red.)

împrospătau oxigenul dinăuntru cu sută la sută la fiecare nouăzeci de secunde, astfel diminuându-se riscul contractării unor bacterii care ar fi putut încetini oamenii trimişi în misiuni. De asemenea, sistemele de mediu menţineau presurizarea dinăuntrul cabinei la un nivel cu o mie de metri sub cel al unui avion comercial care ar fi zburat la aceeaşi altitudine, iar acest fapt contribuia şi el la reducerea efectului jet lag la aterizare.

Amicul lui Hendley de la Departamentul de Justiţie menţionase şi altceva în cursul conversaţiilor cu privire la avion. Proprietarul iniţial, individul care se ocupa cu spălarea de bani, obişnuia să zboare până în Mexico City cu avionul lui, după care să înghesuie genţi cu valută americană în compartimente secrete decupate special de ingineri columbieni în tot corpul aeronavei, apoi să ducă totul peste graniţă până la Houston. De acolo, banii erau distribuiţi către agenţi operativi de nivel mai coborât din cartelul Juarez, care, după ce îşi opreau un mic comision, transportau banii la oficii Western Union de pe întreg cuprinsul statului Texas. Apoi mexicanii transferau banii înapoi în conturi din bănci mexicane, astfel spălându-i. La rândul lor, băncile mexicane efectuau transferuri către oricare locaţie din lume unde baronii drogurilor îi doreau trimişi; pentru cumpărarea de droguri din America de Sud, mituirea oficialităţilor guvernamentale şi agenţilor de poliţie din întreaga lume, cumpărarea de arme şi achiziţionarea de bunuri de lux destinate plăcerilor lor personale.

Gerry ascultase politicos explicaţiile legate de procesul spălării de bani, deşi înţelegea mişcările de bani din lume, licite şi ilicite, mai bine decât cei mai mulţi specialişti. Însă atenţia îi fusese, într-adevăr, atrasă de existenţa acestor compartimente secrete în corpul noului său avion.

După ce aeronava fusese livrată operatorului cu baza fixă la BWI, o duzină de angajaţi de la Campus şi o echipă de mentenanţă din partea operatorului aerian petrecuseră o zi şi jumătate căutând ascunzătorile din avion.

Găsiseră mai multe locuri de dimensiuni diferite peste tot. Deşi cei mai mulţi oameni presupun că zona de bagaje a tuturor avioanelor cu reacţie se găseşte sub podeaua cabinei, în cazul celor mai multe aparate de zbor private de mici dimensiuni, cum este şi Gulfstream G550, compartimentul bagaje se află în spatele aeronavei, sub coadă. Sub podeaua cabinei se găsea un spaţiu larg ocupat parţial de cabluri, însă inginerii columbieni creaseră compartimente ascunse sub panourile de inspecţie, suficient de încăpătoare ca să ascundă patru genţi mici pline cu echipament. Un alt spaţiu liber fusese descoperit în toaletă, sub panoul principal care susţinea scaunul de toaletă. În şaizeci de secunde, cu ajutorul unei şurubelniţe, un om putea

scoate capacul panoului, dând astfel la iveală un spațiu pătrat mare. Columbienii adăugaseră o țeavă mică de scurgere a mizeriilor, și astfel lăsaseră un spațiu suficient pentru o geantă mare, fără ca funcționalitatea toaletei să fie afectată. Echipa de mentenanță dibuise alte zece spații mai mici ascunse în spatele panourilor de inspecție și al ușilor de acces către zonele de servicii din întregul avion. Unele dintre aceste ascunzători nu îngăduiau depozitarea a mai mult de un pistol; altele erau mai mari, poate de dimensiunea unui pistol-mitralieră și a câtorva magazii de cartușe de rezervă.

Adunând totul, echipa de mentenanță găsise aproape o treime de metru cub de ascunzători perfecte, suficient pentru transportarea de echipamente necesare misiunilor de câte ori The Campus avea nevoie de articole despre existența cărora era mai bine să nu afle nimeni. Pistoale, puști, explozivi, echipament de supraveghere care ar fi alertat instantaneu vameșii din alte țări, documente, bani. Orice aveau nevoie oamenii lui Gerry Hendley pentru misiunile lor. Hendley angajase un echipaj de zbor compus din trei persoane, toate foste cadre militare și apte pentru operațiunile desfășurate de organizație. Pilotul principal provenea din forțele aeriene, fapt care n-avea cum să fi surprins pe nimeni. De asemenea, nu ar fi trebuit să fi uimit nici faptul că era o femeie. Avea cincizeci de ani, era căpitan de aviație și se numea Helen Reid, fost pilot de aeronave B1-B, care trecuse la aparate de zbor civile private, acceptând o slujbă oferită de cei de la Gulfstream. Lucrase la proiectul modelului G650 ca pilot de teste, dar nu păruse să fie deranjată de „retrogradarea" impusă de pilotarea unui G550. Copilotul se numea Chester Hicks, dar toată lumea i se adresa după apelativul militar „Country" din cauza accentului său pronunțat de sudist. Individul era un fost aviator aparținând pușcașilor marini, era de origine din Kentucky și zburase cu tot felul de avioane în serviciul militar activ. Își petrecuse ultimii șase ani din carieră instruind piloți tineri la baza militară Naval Air Station din Corpus Christi și pilotând avioane multimotor B-12, înainte de a ieși la pensie și de a intra în afaceri legate de aviație. Zbura cu aeronave G500 și G550 de un deceniu.

În cursul lunii iunie, Hendley îi surprinsese pe cei cinci agenți activi din Campus luându-i la un prim zbor cu aeronava organizației.

Se duseseră cu mașinile până la BWI, unde intraseră pe poarta de acces a unui operator aeroportuar denumit Greater Maryland Charter Aviation Services și condus de un prieten de-al lui Gerry Hendley. Amicul în speță permitea ca avionul lui Hendley și angajații acestuia să evite, practic, orice control la îmbarcare.

Cu ocazia acestui prim zbor, cei şase oameni se urcaseră la bordul avionului, unde Gerry îi prezentase pe căpitanul Reid şi pe Country, după care le-o prezentase pe însoţitoarea de zbor.

Adara Sherman era o femeie atrăgătoare de treizeci şi cinci de ani, cu părul blond tuns scurt şi cu ochi cenuşii strălucitori, pe care îi ascundea în spatele lentilelor unor ochelari solizi. Era îmbrăcată cu uniformă albastră, fără însemne distinctive, şi îşi ţinea mereu haina pe ea.

Sherman activase timp de nouă ani în cadrul marinei şi arăta de parcă nu ratase niciun minut de antrenament după părăsirea serviciului activ.

Era politicoasă şi se comporta cu profesionalism. Le arătase oamenilor cabina şi tot ce se găsea acolo, în vederea zborului de o oră care avea să-i poarte într-un cerc larg deasupra zonei unde se găseau, cu o scurtă escală în Manassas şi apoi întoarcere la BWI.

În vreme ce bea vin deasupra Atlanticului, Jack îşi aminti de acea zi, iar gândul îl făcu să chicotească. În timpul decolării, când Adara Sherman nu putea auzi ce se discuta, Gerry Hendley li se adresase celor trei bărbaţi burlaci din cabină.

– Domnilor, o să jucăm un joc de cuvinte prin asociere. Însoţitoarea noastră de zbor este Adara Sherman. Vreau să vă gândiţi la ea ca la *generalul* Sherman, iar la voi înşivă să vă gândiţi ca la Atlanta. Aţi priceput?

– Adică să rămânem în zona strict profesională, răspunsese Sam schiţând un zâmbet.

– Ai înţeles.

Caruso dăduse ascultător din cap, însă Jack adăugă:

– Mă cunoşti, Gerry.

– Da, şi eşti un om bun. Dar mai ştiu şi cum e să ai douăzeci şi şase de ani. Am să mă opresc aici, bine?

– Înţeleg. Însoţitoarea de zbor înseamnă teritoriu interzis.

Bărbaţii izbucniseră în râs, exact în clipa în care Adara îşi desfăcuse centura de siguranţă şi se întorcea cu cafea la pasageri. Dom, Sam şi Jack Junior îşi luaseră imediat privirile de la ea şi le fixaseră, oarecum nervoase, undeva pe cabina avionului. Clark, Chavez şi Hendley se mulţumiseră să chicotească.

Adara nu înţelesese care fusese gluma, dar îşi dăduse seama repede după aceea. Burlacilor li se spusese că ea era de neatins, şi aşa era cel mai bine pentru toată lumea. Un minut mai târziu, se aplecase peste o măsuţă ca să apuce un prosop şi haina i se ridicase din pricina braţelor întinse. Jack şi Dom riscaseră să arunce o privire furişă înspre femeie – în definitiv, aşa

ceva era înscris în ADN-ul lor – şi ambii zăriseră un pistol Smith and Wesson mic, însă ameninţător, cu încărcător din oţel inoxidabil şi o magazie cu cartuşe de rezervă ascunse într-o teacă ce dispărea în fustă în dreptul mijlocului femeii.

– Face curat, precizase apreciativ Caruso când Adara se întorsese la cambuza din partea din faţă a avionului.

Hendley încuviinţase.

– E însărcinată cu asigurarea securităţii aeronavei. Iar în acest scop se ajută cu câteva arme.

Jack zâmbi din nou gândindu-se la Sherman şi la armele ei.

Se uită la ceas şi văzu că era 10.30 seara pe Coasta de Est. Apucă telefonul şi formă numărul de mobil al maică-sii.

– Speram să aflu veşti de la tine azi, rosti maică-sa imediat ce răspunse.

– Bună, mamă. Scuze că te sun aşa de târziu.

Cathy Ryan râse.

– Mâine-dimineaţă nu am treabă de făcut. Sunt cu taică-tău în Cleveland.

– Ceea ce înseamnă că tot va trebui să te trezeşti, să te pregăteşti şi să treci prin corvoada strângerii de mâini la ora de vârf a dimineţii, nu-i aşa?

Cathy râse şi mai tare.

– Cam aşa ceva. O să mergem la o fabrică de benzi transportoare, dar mai întâi luăm micul dejun cu presa aici, la hotel.

– Distractiv.

– Nu mă deranjează. Şi să nu-mi spui „Ţi-am zis eu", dar cred că lui taică-tău îi place toată povestea asta mai mult decât e dispus să recunoască. În fine, măcar în parte.

– Cred că ai dreptate. Ce mai fac Katie şi Kyle?

– Toată lumea e bine. S-au întors acasă; Sally o să aibă grijă de ei câteva zile. Ar trebui să te duci şi tu dacă te poţi rupe de la muncă. Mi-aş dori să-i pot da telefonul tatălui tău ca să îl saluţi, însă are o şedinţă cu Arnie într-o sală de conferinţe de jos. Poţi aştepta câteva minute?

– Ăă, nu. Va trebui să vorbesc cu el mai târziu.

– Unde eşti?

Jack expiră încet, apoi răspunse:

– De fapt, chiar acum sunt într-un avion. Zbor deasupra Atlanticului.

Vestea primi o replică imediată.

– Încotro?

– Nicăieri interesant. Doar cu treabă.

– Ai idee de câte ori taică-tău mi-a dat exact acelaşi răspuns?

– Probabil pentru că ăsta era adevărul de cele mai multe ori. N-ai de ce să-ţi faci griji.

– Eşti sigur?

Jack Junior vru să spună „Îţi promit", însă se abţinu. Nu avea de gând s-o mintă pe maică-sa. A-i zice că n-avea de ce să-şi facă griji fusese aproape o minciună sfruntată, dar, cu siguranţă, nu intenţiona să escaladeze minciuna ca s-o aducă pe tărâmul înşelăciunii prin intermediul unei promisiuni. Habar n-avea în ce urma să se amestece, în afară de faptul că avea să facă parte dintr-o echipă de cinci oameni înarmaţi care plănuia să ucidă alţi trei oameni şi să captureze viu un al patrulea.

– Îmi fac griji, Jack, zise Cathy. Sunt mamă şi e treaba mea să-mi fac griji.

– Sunt bine, schimbă iute subiectul Jack. Aşadar, tata e pregătit de marea dezbatere de mâine-seară?

Nu se îndoia deloc că maică-sa îşi dădea seama de manevrele lui. Tatăl lui îi spusese că ea era în stare să vadă de la vreun kilometru jumătate depărtare orice „trucuri" cu care el încerca s-o păcălească, iar până în acea clipă taică-său avusese dreptate în privinţa asta.

Cu toate astea, ea nu insistă.

– Cred că da. Are la îndemână toate faptele şi cifrele. Sper doar să-şi poată ţine mâinile pe lângă el şi să nu îi tragă o palmă lui Ed Kealty. Este dezbaterea unde cei doi candidaţi stau unul lângă celălalt la o masă. Se presupune că aşa atmosfera e mai puţin formală, mai asemănătoare unei discuţii prieteneşti.

– Îmi aduc minte că tata a vorbit despre ea. Kealty nu şi-a dorit un astfel de format la început, dar cum a scăzut în sondaje, s-a răzgândit.

– Aşa e. Arnie crede că asta va fi cea mai bună ocazie pentru tatăl tău ca să-şi arate latura călduroasă şi pufoasă a caracterului.

Izbucniră amândoi în râs.

Adara Sherman apăru peste capul lui Jack cu o carafă mică cu apă. Jack clătină din cap zâmbind politicos, dar se asigură că nu se uită prea lung la însoţitoare, ca nu cumva Gerry să afle despre asta mai târziu. Femeia se răsuci pe călcâie ca să se ducă înapoi înspre cambuză, iar Jack îşi dori să o fi putut urmări cu privirea cum se îndepărtează, însă ştia că partea aceea de cabină de avion era înţesată de suprafeţe care reflectau imaginile, şi nu avea chef să fie prins uitându-se lung la ea, aşa că îşi aplecă privirea asupra laptopului.

– Bine, mamă. Acum trebuie să închid. Fă-ţi somnul de frumuseţe pentru presarii de dimineaţă.

– Am înţeles. Iar tu să fii prudent, bine?

– Promit.

Era o promisiune pe care Jack simţea că o putea respecta.

Avea de gând să facă tot ce-i stătea în puteri ca să evite să fie împuşcat în dimineaţa care urma.

Cei doi închiseră, iar Jack Junior se întoarse la munca lui. Gonea prin aer ca să ajungă la întâlnirea cu o dimineaţă care, la rândul ei, se grăbea să-l întâlnească, iar chestia asta îi mai lăsa foarte puţin timp la dispoziţie.

12

Căpitanul Helen Reid se pregăti de aterizare pe aeroportul parizian Le Bourget la câteva secunde după ora cinci dimineața. Îndreptă botul aeronavei Gulfstream către pista numărul 25, în urma unui alt avion privat cu reacție, un Falcon 900EX.

Falconul ateriză, apoi ieși pe pista de rulare, iar Gulfstreamul G550 îl urmă după nouăzeci de secunde. Căpitanul Reid duse aeronava către o construcție mare și galbenă de pe rampa desemnată drept zonă vamală. Odată ajuns acolo, avionul se opri cu ușa de acces închisă, așa cum cereau regulamentele vamale, și Jack Junior își aranjă bagajul pe fotoliu în vederea inspecției agentului vamal. Adera aranjase ca un astfel de agent să le aștepte avionul, astfel încât echipa să poată trece imediat la acțiune. În câteva minute se auzi o bătaie în ușa de acces. Adara o deschise și salută un bărbat cu un aer extrem de somnoros. Agentul se urcă la bord, dădu mâna cu membrii echipajului și cu Jack și aruncă o privire superficială într-una dintre genţile lui Jack. Petrecu la bord circa două minute cu inspecția bagajului, ștampilarea pașapoartelor și verificarea registrului de zbor al avionului, după care îi comunică lui Helen Reid că putea parca aeronava în hangarul unui operator aeroportuar din apropiere.

Agentul cu aer obosit le ură tuturor celor de la bord *bienvenu, bonjour* și *adieu,* apoi coborî treptele aeronavei și se pierdu în întunericul ce învăluia rampa de acces.

Cinci minute mai târziu, căpitanul Reid și Country opriră definitiv avionul în dreptul operatorului, iar Adara deschise din nou ușa aeronavei. De dincolo de aceasta, domnișoara Sherman fu întâmpinată de Dominic Caruso, el însuși sosit de puțină vreme în Franța, iar după asta Caruso și Jack se apucară să descarce cele patru genți mari pline cu echipamente din avion și să le pună în spatele dubei Ford Galaxy.

Membrii echipajului avionului se duseră către sala de recepție a operatorului aeroportuar ca să aranjeze realimentarea aeronavei și împrospătarea rezervelor de oxigen. După aceea, aveau să aștepte pe loc până când sosea clipa ca aeronava să părăsească teritoriul francez, indiferent că respectivul moment avea să apară peste trei ore sau peste trei zile.

Dominic și Jack părăsiră zona aeroportului în dubă, fără vreun alt control asupra documentelor sau echipamentelor pe care le transportau.

Când transporta mărfuri de contrabandă pretutindeni în lume, un astfel de avion privat se dovedea, cu adevărat, singura modalitate de transport.

* * *

La o asemenea oră matinală, drumul de la aeroportul Le Bourget până la casa conspirativă din Paris dură doar cincisprezece minute.

Însuși Jack Junior rezervase apartamentul cu o zi înainte, imediat după ce-i trimisese pe Ding și pe John din Frankfurt la Paris. La acel moment nu și-ar fi putut imagina că urma să pătrundă chiar el pe ușa acelui apartament nouăsprezece ore mai târziu.

Cei doi parcară duba pe stradă, în fața clădirii. Începură să descarce bagajele singuri, însă din întuneric se iviră Driscoll și Chavez, astfel încât cei patru terminară treaba fără să scoată vreo vorbă. Odată ce ajunseră în interiorul apartamentului mic și mobilat, oamenii lăsară bagajele jos, închiseră ușa după ei și abia după aceea aprinseră lumina.

La lumina aruncată de un candelabru simplu din oțel, John Clark îi dădu lui Ryan o ceașcă de cafea. Clark dădu din cap cu un rânjet viclean.

– Arăți ca dracu', puștiule. Sergentul major Buck te-a trecut prin chinurile iadului, nu-i așa?

– Da. Am învățat multe, răspunse Jack acceptând porția de cafeină fierbinte.

– Excelent. Te așteaptă o cutie cu croasanți vechi de o zi și în frigider găsești niște șuncă și brânză pe o tavă din plastic.

– Mi-e bine, deocamdată.

– Ai mâncat și ai băut vin în avion?

– Bucuriile slujbei.

– Corect. Bun, atunci să trecem direct la treabă. Clark se adresă întregii echipe: toată lumea să vină în față și în mijloc.

El se postă în fața televizorului, iar ceilalți patru ocupară locuri în livingul modern.

În vreme ce vorbea, Clark își verifica însemnările pe care le făcuse într-un carnețel.

– Vom organiza echipamentele puţin mai târziu, dar, deocamdată, haideţi să ne ocupăm de operaţiune. Pe scurt, planul este următorul: am luat pentru noi camera de deasupra celei unde se află Rokki, precum şi una alături de a lui. O să-i lovim repede şi tare, din mai multe puncte, în timp ce ei îşi beau cafeaua de dimineaţă.

– Ne-ai rezervat două camere la Four Seasons pe Avenue George V? Lui Gerry o să-i placă la *nebunie* factura de plată, rosti Ryan, chicotind.

Clark nu se putu abţine să nu zâmbească.

– Ştie de asta şi nu plătim noi. Camerele erau deja rezervate pentru noaptea asta, aşa că Gavin Biery a intrat în sistemul de rezervări al hotelului şi a mutat rezervările existente în dreptul altor camere. A făcut rezervările noastre cu un număr de card de credit la dispoziţia noastră, iar numărul are legătură cu un tip din Islamabad care transferă bani între barosanii saudiţi şi conturile Al-Qaeda. Aşa cum spunea Gavin, totul va părea ca şi cum cineva a schimbat rezervările de la unul dintre terminalele aflate în recepţia hotelului. The Campus nu este implicat în operaţiune, şi singura urmă pe care anchetatorii o vor descoperi după comiterea faptei va consta în cardul de credit, iar ăsta îi va conduce către un jucător Al-Qaeda din Orientul Mijlociu. Lovitura dată CRU va părea ca un soi de ceartă între două grupuri care se iubesc.

– Drăguţ, zise Dom apreciativ.

John zâmbi din nou.

– Până la urmă, domnilor, suntem profesionişti în generare de probleme.

Remarca atrase un şir de râsete obosite din partea celorlalţi.

– Tot Biery o să scoată din joc camerele de supraveghere de la Four Seasons atunci când o să trecem noi prin uşa din faţă. A zis că totul o să arate ca şi cum s-ar fi întrerupt curentul electric brusc de dinăuntru.

– E uimitor, opină Jack.

– Da, este, şi o ştie şi el.

După aceea, Clark deveni serios.

– Ding şi cu mine vom prezenta exact cum va decurge operaţiunea peste un minut, însă mai întâi trebuie să discutăm despre o complicaţie importantă.

Cei trei bărbaţi care tocmai sosiseră se îndreptară pe scaune sau se aplecară înainte.

Chavez prelua prezentarea, ridicându-se în picioare, cu faţa către restul echipei.

– DCRI, adică forţele franceze de securitate internă, l-au supravegheat pe individul cunoscut de ei sub numele Omar 8 de ieri, de la sosirea acestuia

de la Tunis. Când el şi tovarăşii lui au părăsit casa conspirativă din Seine-Saint-Denis noaptea trecută, echipa de supraveghere i-a urmărit până aici, în centrul Parisului, însă a dat de bucluc. Rokki şi amicii lui aveau un muţunache pe o motocicletă care efectua munca de detectare a urmăritorilor, iar noi suntem nouăzeci la sută siguri că individul de pe motocicletă a mirosit echipa de urmărire.

Jack se strâmbă.

– Aşadar... francezii s-au ars?

– Aşa se pare, numai că ei nu par să-şi fi dat seama. Şi-au încheiat urmărirea la Four Seasons, iar în acest moment o echipă fixă de supraveghere este poziţionată în hotelul Sers, lângă locul unde e Rokki. Au luat o cameră cu vedere spre apartamentul lui Rokki. Acum o să speculez, dar cred că aveau nevoie să fie aşa de aproape deoarece folosesc un sistem cu microfon laser până vor putea monta un microfon mai bun.

Sam se uită la harta Arondismentului 8.

– Uau, cei de la DCRI s-au plasat în fruntea bucatelor. Sunt chiar foarte aproape.

– Noi credem că prea aproape, replică John. Dacă îl pot vedea pe Rokki şi acesta ştie că e monitorizat... în fine, va trebui să procedăm presupunând că membrii celulei CRU i-au depistat pe agenţii francezi în camera lor din celălalt hotel.

– Ce ştim despre DCRI? Sunt buni de ceva? întrebă Sam.

– *Ai naibii* de buni, răspunse Clark. Am lucrat alături de ei în multe ocazii. Numai că sunt precum anchetatorii noştri de la FBI. Dacă ai nevoie de detecetivi, oameni de supraveghere, vânători de oameni oriunde în Franţa, atunci pe ei îi suni. Dar dacă eşti pe urmele unei echipe de asasini în inima Parisului, care pare să fie pe punctul de a provoca un infern... atunci vremea supravegherii s-a dus, iar tipii ăştia nu mai ştiu pe ce lume se află. De obicei, nici măcar nu sunt înarmaţi.

– E vreo şansă ca CRU să renunţe, pur şi simplu? întrebă iar Sam. Să anuleze ce plănuiesc şi să plece din oraş?

– În circumstanţe normale, da, îi răspunse Jack Ryan. La asta ne-am aştepta de la ei. Numai că vremurile sunt disperate pentru CRU. I-am văzut asumându-şi riscuri nebuneşti după ce şi-au dat seama de dispariţia Emirului. Ţineţi minte că noi credem că Rokki se află aici deoarece şeful lui, al Qahtani, este ofticat pe guvernul francez pentru anumite politici pe care el le socoteşte antimusulmane. Rokki nu vrea să-şi dezamăgească şeful, aşa că dacă i-a văzut pe cei de la DCRI că se mulţumesc să umple o cameră cu

oameni de supraveghere cu microfoane şi camere de luat vederi, aşa cum stau, de altfel, lucrurile în realitate, atunci.... ei bine, chestia asta nu prea are cum să-i sperie pe Rokki şi pe gorilele lui.

– Ştim ce plan are Rokki?

– Habar n-avem. Tot ce putem spune cu siguranţă e că evenimentul se va petrece undeva în zona asta, astăzi, în afara cazului că nu reuşim să îl împiedicăm cumva.

– Mă ştiţi, interveni Dom, sunt totdeauna pentru o luptă ca lumea cu nemernicii ăştia, dar de ce să nu alertăm autorităţile locale asupra faptului că CRU sunt aici şi că ticăloşii ştiu de oamenii care îi supraveghează? Putem plăti unui puşti 20 de euro ca să se ducă la uşa DCRI şi să le spună că sunt daţi în vileag.

– Fiindcă noi cinci avem cea mai bună ocazie de a-l opri pe Rokki, chiar acum şi chiar aici. În plus, ca să fiu sincer, avem nevoie să-l prindem viu. Este oportunitatea aşteptată ca să aflăm ceva despre Abdul bin Mohammed al Qahtani, adevăratul lider CRU, răspunse Clark.

Toţi ceilalţi din încăpere încuviinţară în tăcere.

– Bun, continuă Clark. Şi acum să trecem la planul operaţiunii. Oameni buni, a trecut aproape un an fără vărsare de sânge. Se uită la ceas. Cam peste trei ore, situaţia o să se schimbe.

Ryan îşi simţea inima bătând cu putere. Privi în jurul lui şi se întrebă ce simţeau ceilalţi. Dom părea oarecum încordat, însă nu prea tare, Driscoll, Chavez şi Clark parcă stăteau la o masă la Starbucks, sorbind dintr-o ceaşcă de cafea şi rezolvând rebusul din *Times*-ul de duminică.

Chavez îşi petrecu următoarele douăzeci de minute descriind îndatoririle fiecăruia în cursul operaţiunii. Se folosi pentru asta de carnetul lui de însemnări, cu schiţe întocmite de mână. El şi Caruso urmau să intre în apartament pe deasupra acestuia, ataşând trei frânghii lungi unui punct de ancorare, cel mai probabil constituit de ţevile din fier care duceau la toaleta din baia principală. Dom şi Ding aveau să se prindă de două din frânghii şi să o scoată pe a treia pe balcon, pe care apoi să i-o paseze prin legănare lui Sam, care urma să aştepte în camera de alături de apartamentul lui Rokki.

Clark avea să intre în hotel după ce îi transmitea un mesaj lui Gavin Biery, cerându-i să scoată din funcţiune camerele de supraveghere.

După care Clark trebuia să se îndrepte repede, cu calm, către holul dinafara uşii de la apartamentul lui Rokki. Când totul ieşea conform planului, Sam Driscoll, prins într-un harnaşament de nailon, avea să se legene către fereastra băii apartamentului. Dacă baia era neocupată, urma să încerce o

pătrundere pe acolo; dacă folosea cineva baia în acea clipă, avea să-și croiască drum către balconul dormitorului și să intre pe acolo, înarmat cu un pistol Glock 23 cu amortizor, însă misiunea lui era să-l prindă viu pe Hosni Iheb Rokki administrându-i o injecție cu anestezic, care avea să-l trimită pe individ în lumea viselor.

Odată ce Sam ajungea pe poziție, legănându-se deasupra curții hotelului, Chavez și Caruso urmau să coboare în rapel de pe balconul camerei lor în balconul livingului lui Rokki, folosindu-și pistoalele-automate MP7A1 cu amortizor ca să doboare gorilele lui Hosni Rokki. În același timp, John Clark avea să atace dinspre ușa de la intrare. Și el dispunea de un injector cu anestezic, alături de un pistol SIG Sauer cu amortizor.

Ryan urma să joace rolul de șofer pentru echipă, dar avea să fie însărcinat și cu supravegherea locului în căutarea oricărui indiciu de prezență a poliției. În plus, era posibil ca, dacă vreuna din ținte scăpa din ambuscadă, să i se ceară să se ducă după ea.

După lichidarea gorilelor lui Rokki și anestezierea acestuia, urmau să-l bage pe Rokki într-un geamantan mare cu role și să-l scoată pe ușa din față a hotelului. Ryan avea să-i ducă pe toți înapoi în casa conspirativă. Cu un pic de noroc, își luau cu toții zborul de pe Le Bourget la nouăzeci de minute după ce Clark avea să le dea ordinul de începere a operațiunii.

În final, după ce termină de vorbit, Clark se ridică și zise:

– Întrebări? Comentarii? Griji?

Jack era nedumerit în privința unui aspect.

– Dacă DCRI țin apartamentul sub supraveghere, o să vadă totul.

Chavez clătină din cap.

– Să vadă? Nu, au o cameră pe colț și pot să vadă doar fereastra din sud-vest a apartamentului, iar noi o să atacăm dinspre nord. Sam, Dom și cu mine nu vom putea fi zăriți, dar dacă folosesc un microfon laser ca să audă, atunci francezii, cu siguranță, vor avea parte de ceva zgomote. În vreme ce suntem în apartament, vom comunica între noi prin gesturi.

Caruso ridică din umeri, apoi vorbi:

– Cam prea multe elemente mobile în povestea asta, Mister C. Multe chestii care pot merge prost.

Clark dădu din cap, cu o expresie de severitate pe chip.

– Mie-mi spui, puștiule? Așa stau lucrurile în cazul unor atacuri în mediul urban. Lichidarea unor astfel de indivizi este prin ea însăși grea, darămite să mai prinzi pe unul dintre ei viu. E ceva anume ce nu-ți place?

Dom clătină din cap.

– Nu, planul îmi place. Haide să începem.

Clark dădu din cap.

– În regulă. Rokki şi oamenii lui au cerut un ibric cu cafea şi unul cu ceai care să le fie aduse în cameră la opt şi jumătate. Noi îi vom ataca la opt patruzeci şi cinci. Plecăm peste o oră.

Astea fiind zise, şedinţa se încheie astfel încât fiecare om să dispună de câteva minute ca să-şi organizeze echipamentele personale conform planului expus de Chavez. Sam şi Ryan îşi verificară pistoalele Glock calibrul .40 şi amortizoarele, iar Dom şi Ding îşi verificară pistoalele-automate.

Înşurubară amortizoarele pe ţevile armelor, aproape dublându-le lungimea. Cu toate astea, rămâneau compacte, uşoare şi bine echilibrate.

Verificară şi celelalte echipamente. Frânghii de alpinist, telefoane mobile criptate cu căşti Bluetooth cu activare vocală. Grenade luminoase, grenade generatoare de fum, mici încărcături explozive care să spargă uşi sau să creeze porţi de acces, în funcţie de caz.

Nu intenţionau să folosească grenadele şi nici să spargă zidurile hotelului Four Seasons. Lista cu articole cerute de Chavez şi aduse de Ryan din State fusese întocmită pentru misiunea în cauză, însă Chavez mai adăugase şi câteva articole în caz că lucrurile se întorceau „cu fundul în sus".

Clark se duse în bucătărie şi scoase câteva lucruri dintr-o altă geantă adusă de Ryan. După ce socoti că membrii echipei avuseseră parte de suficient timp ca să-şi verifice echipamentele, îi chemă pe toţi acolo.

Pe masă înşiră nişte obiecte care păreau cinci bucăţi mici şi spongioase din cauciuc.

– Ce sunt astea? întrebă Sam.

Întinse mâna şi ridică unul dintre „articole". Părea o bucată mică de clei uscat şi alunecos.

Clark ridică şi el unul dintre obiecte.

– N-avem timp de instrucţiuni, aşa că o să vă demonstrez.

Cu asta, Clark se îndepărtă de încăpere, se chinui cu obiectul câteva secunde, după care se aplecă. Driscoll îşi privi colegii aşezaţi în jurul lui ca să vadă dacă aceştia aveau habar ce se petrecea. Cu toţii se mulţumeau să privească.

John se îndreptă şi se întoarse către oamenii lui, făcându-l pe Sam Driscoll să icnească tare. Faţa lui John îşi schimbase complet trăsăturile. Pomeţii obrajilor erau mai pronunţaţi, nasul părea să fi devenit mai acvilin, bărbia pătrată i se rotunjise vizibil, iar ridurile adânci din jurul gurii şi al ochilor se neteziseră. După ce se holbă la el câteva secunde, Sam îşi dădu seama că faţa aceea

nu arăta naturală – ba chiar părea extraterestră –, dar dacă ar fi trecut pe lângă ea pe stradă, nu ar fi remarcat să lipsească ceva şi nici nu l-ar fi putut recunoaşte pe John Clark, iar ăsta era cel mai important amănunt.

– Iisuse, exclamă Driscoll, iar colegii lui îl urmară în exprimarea uimirii.

– Există câte o chestie din asta pentru fiecare dintre voi. Aşa cum auziţi din vocea mea, nu vă alterează glasul sau capacitatea de a vorbi. Doar se mulează pe trăsături şi restructurează ţesuturile moi ale feţei ca să deveniţi de nerecunoscut. Este o mască tubulară; în ambele capete ale ei există găuri prevăzute ca să nu vă fie acoperit părul. De asemenea, urechile sunt lăsate libere, astfel încât să putem folosi căştile cu Bluetooth. Haideţi, încercaţi-le.

Ceilalţi se apucară să-şi tragă măştile pe feţe ca nişte băieţei care au dat peste jucării noi. Le fu tuturor greu să orienteze ca lumea golurile pentru ochi şi să tragă tuburile pe cap. În vreme ce ei se chinuiau, John continuă să-i informeze:

– Chestiile astea nu sunt perfecte. Nu sunt confortabile şi sunt greu de pus. În plus, după cum puteţi vedea, vă fac să arătaţi monstruos, ca şi cum fie v-aţi făcut prea multe operaţii estetice, fie veniţi de pe altă planetă. Scopul lor primordial este de a păcăli aplicaţiile software de recunoaştere facială, să ne schimbe feţele astfel încât să nu putem fi recunoscuţi după comiterea faptelor, şi să-i inducă în eroare pe potenţialii martori oculari ai acţiunii noastre. Clark privi în jurul lui. Chicoti. Jack, încă arăţi ca o vedetă de film. Ding? Amigo, îmi pare rău să spun că masca asta nu te schimbă cu nimic.

Bărbaţii se uitară unii la alţii şi izbucniră în râs. Un moment de relaxare în cadrul a ceea ce avea să fie, fără îndoială, o zi incredibil de tensionată. Apoi se aşezară umăr la umăr cu toţii în faţa unei oglinzi de perete.

– Cu siguranţă că îşi merită banii, dar o să am nevoie de mult antrenament ca să învăţ cum s-o pun ca lumea, zise Dom. Dacă din cine ştie ce motiv trebuie să mi-o pun pe fugă, n-o să arate deloc bine.

– Acelaşi lucru e valabil pentru noi toţi, adăugă John. O să ţinem chestiile astea la noi pentru orice eventualitate, însă o să avem şi măşti obişnuite de schi pe care le putem folosi dacă trebuie să acţionăm repede. Dacă dăm de bucluc şi trebuie să ieşim de acolo în grabă, atunci utilizăm măştile astea la ieşire. De asemenea, este foarte important să purtăm ochelari de soare. Cei mai mulţi algoritmi de recunoaştere facială întrebuinţează distanţa dintre ochi drept element-cheie de măsurare pentru identificări. Ochelarii încurcă cel mai tare capacitatea acestor algoritmi de a determina identitatea. De fapt, vreau să purtaţi ochelarii chiar de când ieşiţi din această casă. Vă veţi putea pune măştile mai târziu dacă veţi avea nevoie de ele.

13

La ora opt şi jumătate, Ryan şedea în spatele volanului dubei Ford Galaxy. Era singur în vehicul; parcase pe un spaţiu liber de pe Avenue George V, pe cealaltă latură a bulevardului larg faţă de hotelul Four Seasons. Stătea cu spatele la hotel, dar toate cele trei oglinzi retrovizoare erau astfel poziţionate încât să acopere intrarea frontală, strada şi trotuarele care se apropiau de intrare din ambele direcţii.

Era o dimineaţă senină şi strălucitoare, iar din acest motiv ochelarii lui de soare nu păreau deloc deplasaţi în cazul în care avea să fie nevoit să se dea jos din maşină. Ryan era îmbrăcat cu o manta uşoară şi îşi ţinea masca neagră de schi pe vârful capului, ca un soi de şapcă tricotată, astfel încât să o poată trage peste ochi în câteva secunde dacă avea nevoie.

Ceilalţi membri ai echipei se dăduseră jos din vehicul cu cinci minute mai înainte. Clark mergea pe jos, la o stradă distanţă spre nord de Ryan. Purta ochelarii de soare, o cască de telefon mobil în ureche şi era îmbrăcat cu un costum gri-petrol, iar în mână avea o geantă diplomat. Arăta ca oricare alt bărbat de vârstă mijlocie care se îndrepta de la sau către o întâlnire la micul dejun în Arondismentul 8.

Numai că el nu era deloc la fel cu alţi oameni. În geanta diplomat se găseau o haină sport uşoară, de culoarea nisipului, şi o perucă de culoare închisă, obiecte cu care se putea deghiza în câteva secunde. În buzunarul din spate al pantalonilor avea masca specială de distorsionare a feţei şi o pereche de ochelari cu ramă metalică. Dispozitivul minuscul din urechea dreaptă era conectat la un telefon mobil criptat din buzunarul din faţă al hainei, iar întreg sistemul era setat pentru activare prin voce, fapt care îi permitea să transmită mesaje fără să apese vreun buton. De asemenea, putea, prin tastarea telefonului mobil, să vorbească individual cu membrii echipei sau să transmită simultan mesaje pe toate canalele.

În buzunarul interior al hainei avea o seringă activată de un recipient cu gaz propulsor şi care conţinea suficientă ketamină ca să aducă un bărbat adult în câteva secunde în stare de inconştienţă.

Iar într-o mică teacă din piele ascunsă la centura pantalonilor cenuşii, un pistol SIG Sauer P220 compact, model SAS, de calibrul .45. Arma dispunea de o ţeavă ghintuită pentru adăugarea amortizorului, pe care Clark îl căra în buzunarul din faţă al hainei.

Nu, John Clark nu era doar un om obişnuit care se plimba în acea dimineaţă prin Arondismentul 8.

Nici pe departe.

– Ding pentru John, se auzi vocea lui Chavez în casca din ureche.

– Spune, Ding.

– Dom şi cu mine ne găsim în apartamentul de deasupra lui Rokki. Am intrat fără probleme. Vom fi gata în cinci minute.

– Bine.

– Sam pentru John.

– Spune, Sam.

– Sunt pe poziţie în camera de lângă ţintă. Încep să mă legăn de îndată ce Chavez aruncă frânghia.

– Înţeles.

– Jack pentru John.

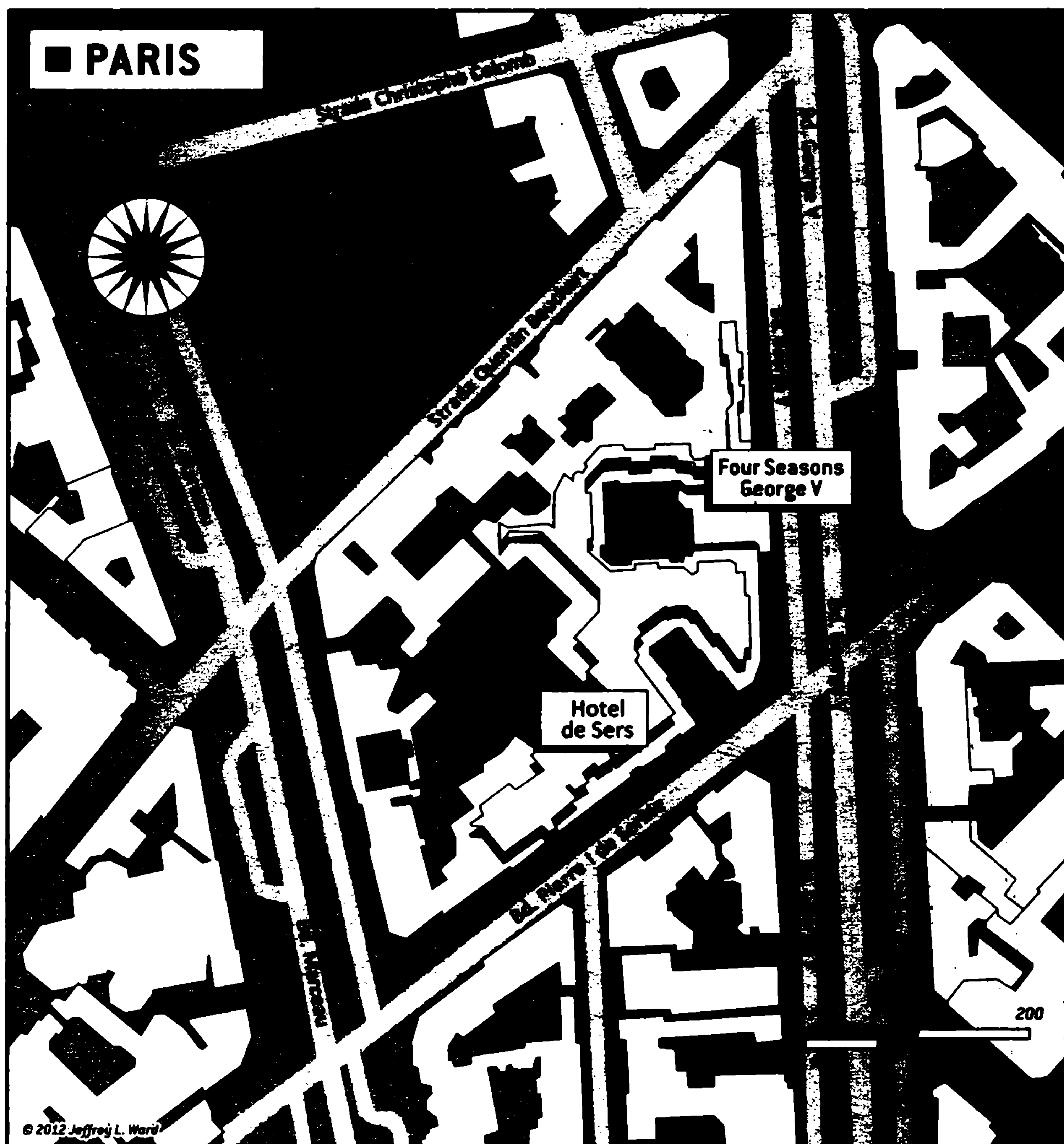
– Spune, Jack.

– Totul în regulă aici. Nici urmă de poliţie sau maşini de patrulă pe stradă. Stăm bine.

– În regulă.

Jack se uită din nou în oglinzile retrovizoare şi expiră prelung, ca să se calmeze. Făcuse treaba asta suficient de des ca să ştie că avea să resimtă următoarele cinci minute ca pe o veşnicie. Îşi ţinu ceafa pe spătarul scaunului, încercând să pară relaxat, dar continuă să verifice oglinzile cu priviri care alergau de la una la alta cu o viteză ameţitoare. Ştia că geamurile dubei erau mătuite, aşa că nu-şi prea făcea griji că va fi observat, însă dorea să evite orice mişcări care să-i dezvăluie intenţiile, tocmai pentru eventualitatea că ar fi fost supravegheat de cineva.

O maşină mică şi albă de patrulă a poliţiei trecu pe lângă el. Jack îşi stăpâni impulsul de a-l alerta pe Clark; ştia că poliţiştii efectuau ture de patrulare de rutină în acea zonă, şi mai ştia că n-avea de ce să-şi facă griji, deşi apariţia maşinii îi înteţi bătăile inimii. Vehiculul îşi văzu de drum şi urmă traficul aglomerat al dimineţii către nord. Ryan se uită după el până dispăru din raza lui vizuală.

Privi în stânga exact în clipa în care o dubă mare neagră Mercedes Sprinter trecu pe lângă el de cealaltă parte a şoselei, blocându-i vederea intrării de la hotel. Duba merse mai departe câteva clipe mai târziu, apoi trecu prin intersecţia dintre bulevardele George V şi Pierre I de Serbie. Ajunsă acolo, ieşi din trafic şi se opri în dreptul unui salon de coafură din colţ, iar Ryan se răsuci ca să verifice trotuarul opus. Îl putea zări pe John Clark în capătul străzii mergând alături de un grup mare de pietoni spre intrarea de la Four Seasons.

Ascultă transmisiunile dintre ceilalţi membri ai echipei, în vreme ce el continua să cerceteze cele trei oglinzi şi parbrizul Fordului Galaxy. Clark anunţă că Gavin Biery confirmase faptul că oprise camerele de supraveghere din hotel. Câteva secunde mai târziu, Jack îl văzu pe colegul lui mai vârstnic dispărând în holul hotelului luxos.

Ryan ar fi vrut să fie înăuntru, cu ceilalţi, dar îşi înţelegea foarte bine rolul. Cineva trebuia să conducă; cineva trebuia să fie în permanentă

stare de alertă după inamici care ar fi putut sta în calea desfășurării normale a operațiunii.

Însă era greu de spus exact ce anume ar fi trebuit supravegheat cu atenție. Cu siguranță, orice indiciu al sosirii poliției la hotel. El și Clark discutaseră posibilitatea infimă ca poliția franceză să apară pentru a-l aresta pe Rokki taman în momentul nepotrivit. De asemenea, Ryan trebuia să supravegheze orice posibilă apariție a vreunei gorile CRU. Memorase zeci și zeci de chipuri de teroriști din fotografiile lor îndosariate în Galeria Banditilor din computerul lui, deși, de la o asemenea distanță, ar fi avut dificultăți să identifice vreun teorist care nu apărea cu un Kalașnikov în mână și îmbrăcat cu o vestă împănată cu bombe.

Totuși, știa că rolul lui era vital, chiar dacă în aparență era doar șofer de autobuz pentru operațiune.

Pentru a douăzecea oară în ultimele minute, Jack verifică oglinda retrovizoare din dreptul lui în căutarea vreunui indiciu de forțe de poliție care să se apropie de hotel dinspre sud. *„Nimic."* Apoi repetă gestul cu oglinda retrovizoare din dreptul scaunului pasagerului; aceasta fusese ajustată ca să-i confere imagini din partea îndepărtată a intersecției.

Nici acolo nu se vedea vreo urmă de poliție.

– Trei minute, anunță Clark. Verificare pentru toate unitățile în nouăzeci de secunde.

Ryan vru să-și mute privirea înapoi pe oglinda retrovizoare centrală. *„Stai așa."*

Reveni la oglinda retrovizoare laterală din partea lui. O secundă mai târziu se răsuci pe scaun și privi prin geamul din spate al dubei.

Duba mare Mercedes care trecuse pe lângă el cu un minut în urmă continua să se afle în fața salonului de coafură, numai că ușa de acces era larg deschisă și mai mulți oameni coborâseră.

Trei, patru... cinci tipi, toți cu părul negru și toți cu ten închis la culoare. Unul dintre indivizi închise ușa și duba plecă din loc, efectuă o întoarcere rapidă printr-o fereastră din trafic și viră la stânga pe Avenue Pierre I de Serbie.

Cei cinci bărbați de pe trotuar erau îmbrăcați cu salopete albastru închis și duceau genți mici de scule; păreau a fi spălători de geamuri, instalatori sau alt gen de muncitori ai serviciilor de întreținere.

Traversară împreună strada pe la intersecție. La început, Jack crezu că se îndreptau către ușa din față a hotelului Four Seasons, aflat în spatele lui, însă după ce traversară Avenue Pierre I de Serbie, indivizii cotiră în direcție opusă.

Acolo, dincolo de raza vizuală a lui Ryan, se găsea intrarea pentru angajații hotelului.

Jack ştia că nu putea lăsa un grup de subiecţi necunoscuţi să intre în hotel fără să se asigure că nu aveau intenţii nelalocul lor. Sări din dubă, alergă până la colţ şi se uită în susul străzii. Apucă să vadă spatele ultimului individ din grup care dispărea... nu pe intrarea pentru angajaţi de la Four Seasons, ci mai degrabă pe intrarea frontală de la hotelul Sers.

Era hotelul unde echipa de supraveghere de la serviciile de securitate internă franceză îşi fixase dispozitivul de monitorizare a apartamentului lui Rokki din hotelul învecinat.

– Nouăzeci de secunde, rosti Clark în sistemul de comunicaţie, după care ceilalţi agenţi începură să se facă auziţi.

– Sam e pe poziţie. Încep să mă balansez peste curte la şi cincisprezece.

– Domingo şi Dominic sunt pe poziţie.

Ryan porni să traverseze Avenue George V. Trebuia să vadă încotro se duceau oamenii în salopete albastre. Ceva era în neregulă cu ei, cu aspectul lor, cu paşii lor hotărâţi, cu acţiunile şoferului vehiculului care îi adusese.

În casca din ureche se auzi vocea lui Clark.

– Mai eşti cu noi, Ryan?

– Ăă... da. Ryan e pe poziţie.

Nu era aşa, dar nu putea să strice lovitura de la Four Seasons doar pentru că el verifica ceva la hotelul învecinat.

– Clark e pe poziţie.

Ryan aproape că fugi către hotelul Sers prin mulţimea de pietoni de pe trotuar. Când ajunse acolo, intră pe uşă, se uită în holul slab luminat şi îi văzu pe cei cinci indivizi aşteptând în grup la recepţie, cu genţile de scule aruncate peste umeri. Li se dădeau un soi de ecusoane, pe care oamenii şi le prinseră pe salopete.

„La naiba", îşi zise Ryan. Poate că indivizii chiar *erau* în regulă. Veniţi doar ca să spele geamurile?

– Patruzeci şi cinci de secunde.

Numărătoarea inversă a lui Clark se auzi limpede în casca din ureche.

Ryan vru să se întoarcă, însă se opri în mijlocul gestului.

Pantofii lui din piele scoaseră un scârţâit când se răsuci la loc.

Se uită din nou la cei cinci. Se concentră mai ales asupra unuia dintre ei. Ochii i se făcură mari.

– Nenorocitul, murmură el încet pentru sine.

Încet, Jack Ryan Jr. se întoarse şi ieşi pe uşă, revenind pe stradă. Îşi scoase telefonul mobil din buzunarul hainei şi schimbă canalul de transmisie ca să fie auzit doar de Clark.

– Treizeci de secunde, șopti Clark.

În acel moment trebuia să se afle în holul din fața apartamentului lui Rokki.

– John.

– Mda? rosti șoptit Clark doar pentru urechile lui Ryan.

– Abdul al Qahtani e aici.

O scurtă pauză tensionată, apoi:

– Aici *unde*?

– Hotelul Sers. E cu patru alți indivizi în hol. Au genți și primesc ecusoane de angajați.

Ryan se uită în cealaltă parte a străzii. Zări duba mare Mercedes Sprinter parcată la treizeci de metri vest de hotel, cu șoferul la volan.

– Mai e unul într-o dubă afară, adăugă el.

– Se duc după unitatea DCRI? întrebă Clark.

– Nu... nu știu, răspunse Ryan.

Ar fi vrut să stea undeva jos și să analizeze situația, așa cum proceda la biroul lui de acasă. Numai că nu se găsea la birou, ci pe teren, iar aici nu avea timp pentru altceva în afară de a acționa pe baza a nimic mai substanțial decât o bănuială.

– Da, rosti el din nou.

„Ce altceva puteau indivizii să dorească?"

John nu ezită deloc. Când Ryan își trimise următorul mesaj, acesta fu recepționat pe toate canalele. John vorbi repede, dar cu calm, ca un profesionist sadea, chiar și în condiții de stres extreme.

– Toate unitățile, anulați misiunea. Vreau ca Dom și Ding să vină în goană la hotelul Sers, după colț. Ryan îl are sub ochi pe al Qahtani însuși, însoțit de o posibilă echipă de asasini care se îndreaptă către etajul trei, având ca țintă echipa DCRI din camera 301. Luați ce puteți și veniți repede acolo. Ryan îi vede pe indivizi.

– I-am dat drumul, zise Chavez. Câți golani noi?

– Ryan spune că cinci, plus un șofer într-un vehicul parcat pe stradă. Mă îndrept într-acolo acum, estimez să ajung în cinci minute.

– O să avem nevoie de patru minute, rosti Chavez. Cinci maximum.

Sam intră pe rețea. Avea vocea încordată.

Chiar în acel moment atârna pe o frânghie la patru etaje mai sus de curtea hotelului Four Seasons, la cinci metri distanță de balconul camerei lui, fără nicio posibilitate de a reintra în încăpere în afară de a se cățăra pe zid cu degetele.

– John, o să-mi ia ceva timp ca să...

– Ştiu, Sam. Desprinde-te de zid şi fă curăţenie în ambele camere. Du tot echipamentul jos la dubă.

– Înţeles, răspunse Sam.

Nu mai putea întreprinde nimic în privinţa asta, dar, cu siguranţă, nutrea impresia că îşi abandona echipa. După câteva fracţiuni de secundă, rosti:

– Mult noroc.

Chavez şi Caruso îşi puseră cu mare grijă măştile din cauciuc pe feţe, îşi prinseră la loc căştile radio în urechi, pe urmă se mişcară cu frenezie aruncând peste cap inelele de frânghie care atârnau într-o parte a trupurilor lor, apoi îşi aruncară pistoalele Heckler & Koch MP 7 care atârnau de cealaltă parte a corpurilor. După aceea, fiecare îmbrăcă o manta de ploaie, ca să ascundă armele, iar în final, fiecare umplu câte o geantă cu muniţie suplimentară, un pistol şi grenade de fum şi cu fragmentaţie. În sfârşit, ieşiră amândoi în goană din încăpere.

Patul din cameră rămăsese plin cu alte echipamente, iar frânghia întinsă a lui Driscoll încă atârna peste balcon, dar nu era timp pentru aşa ceva în clipele alea. Aveau câteva secunde la dispoziţie să coboare patru etaje, să traverseze strada, apoi să urce alte patru şiruri de trepte până la apartamentul ocupat de DCRI la etajul trei al celuilalt hotel.

Străbătură în goană holul pustiu, pe urmă coborâră scările cât putură de repede fără să stârnească suspiciuni.

– Suntem pe drum, rosti Chavez.

14

Ryan ajunsese înapoi în hotelul Sers. Cei cinci terorişti vorbiseră cu managerul hotelului şi erau conduşi pe o uşă de acces pentru angajaţi.

Ryan trecu aproape de ei şi se îndreptă către scara principală.

Urcă treptele cu calm până când depăşi primul cot şi ajunse neremarcat în holul hotelului. Din acel moment începu sprintul către etajul trei, care, conform sistemului european, însemna patru rânduri de trepte de la nivelul solului.

În vreme ce urca, vorbi în cască:

– John... vrei să sun poliţia locală?

Vocea lui Clark se auzi imediat ca răspuns; omul părea a se găsi în holul de la Four Seasons.

– Nu e timp de alcătuirea unei echipe SWAT, ceea ce înseamnă că primii poliţişti de stradă care ajung la locul faptei vor fi măcelăriţi, la fel ca oricare alt trecător dacă lupta ajunge să se poarte în hol.

– Înţeles, zise Ryan trecând în goană de al doilea etaj, înspre al treilea.

Când ajunse la etajul trei, Ryan îşi scoase pistolul de la centura pantalonilor. Înşurubă amortizorul în capătul ţevii, apoi întredeschise uşa de acces dinspre scară pe hol. Holul era slab luminat şi mai îngust decât se aşteptase el. Făcu un pas mare înainte ca să verifice numărul camerei celei mai apropiate. 312.

„Rahat."

– Văd holul, şopti el. Liftul de serviciu e chiar în faţa mea cam la treizeci de metri. Camera DCRI e în partea cealaltă a holului, lângă lift. Nici urmă de ei. Mă duc să-i alertez.

– Negativ, Ryan, spuse Clark. Dacă eşti prins pe hol, eşti mort.

– Rezolv repede.

– Ascultă-mă, Jack. *Nu* te vei lupta cu al Qahtani şi oamenii lui. Rămâi pe loc.

Ryan nu replică.

– Ryan, confirmă că ai primit ultimul meu mesaj.

– John, cei de la DCRI nu au arme. N-o să permit ca al Qahtani să-i omoare pe toţi din camera aia.

În reţea se auzi vocea lui Caruso. După cum suna, Caruso mergea repede pe trotuar. Omul vorbea cu ton coborât.

– Ascultă-l pe Clark, vere. O luptă cinci la unu n-are cum să se termine cu bine pentru tine. Glock-ul tău o să pară o armă de copii mici dacă nemernicii ies din lift cu puşti de asalt. Rămâi pe scară şi aşteaptă sosirea cavaleriei.

Numai că, aflat în micul spaţiu dinaintea scării, Ryan se pregătea de acţiune. Nu putea sta pe loc şi să urmărească un masacru petrecându-se sub ochii lui.

În capătul holului se auzi soneria liftului.

În camera 301, şase ofiţeri de la Direction Centrale du Renseignement Intérieur erau grupaţi în două echipe. Trei oameni stăteau lungiţi pe cele două paturi din încăpere, citind ziarul de dimineaţă, bând cafea şi fumând. Ceilalţi trei stăteau în picioare sau jos în jurul unui birou care fusese mutat în faţa uşilor deschise ale balconului, chiar dacă la o distanţă de vreo patru metri de acesta. Pe birou se găseau două laptopuri şi un dispozitiv de ascultare Laser-3000 montat pe un trepied. Unda laser emisă de mecanismul ca o cutie trecea printr-o mică deschizătură dintre uşile balconului, traversa spaţiul deschis dintre cele două hoteluri, se reflecta de o fereastră mare a apartamentului de colţ de la hotelul Four Seasons, după care se întorcea în camera DCRI de la hotelul Sers. Ajuns acolo, fasciculul era proiectat pe un receptor din dispozitivul Laser-3000, care interpreta fluctuaţiile generate de vibraţiile ferestrei şi le traducea în sunete care puteau fi recunoscute.

Nu era, în niciun caz, modalitatea perfectă de a efectua o operaţiune de supraveghere. Cum draperiile erau trase la fereastra lui Omar 8, agenţii nu puteau vedea înăuntru. Erau obligaţi să se mulţumească deci cu voci slabe şi intermitente. Însă dispozitivul lor confirma că Omar 8 şi asociaţii lui încă erau acolo, detaliu foarte important. Imediat ce indivizii părăseau apartamentul, una dintre echipele DCRI compuse din trei oameni avea să intre în Four Seasons ca să planteze microfoane mai eficient, în vreme ce colegii lor monitorizau situaţia din poziţia actuală.

Între timp, beau cu toţii cafea, fumau şi se plângeau de guvernul american. Cu câţiva ani înainte, ar fi primit sprijin pentru o astfel de operaţiune de la CIA. Se presupunea că Omar 8 era omul CRU; în mod evident, Statele Unite erau interesate de agenţii CRU, mai ales atunci când se deplasau prin

capitale occidentale însoțiți de asociați apți de luptă și aproximativ cincizeci de kilograme de bagaje. Desigur, CRU amenințase de multe ori Franța, ultima dată chiar cu o săptămână înainte. Însă organizația nu atacase niciodată teritoriul francez, în vreme ce Statele Unite fuseseră atacate de mai multe ori, și sute de oameni fuseseră uciși pe teritoriul lor sau în afara granițelor țării. Nenorocitul de consulat american se afla la doar un kilometru și jumătate distanță – de ce nu erau *les americains* alături de colegii lor francezi în momentele acelea, furnizându-le informații, echipamente și oameni pentru această operațiune?

„*Les americains*", mormăiau printre dinți membrii echipei DCRI în vreme ce monitorizau apartamentul de colț învecinat. Cu toții erau de acord că americanii nu mai erau ce fuseseră pe vremuri.

* * *

Ușa liftului se deschise la etajul trei al hotelului. La treizeci de metri depărtare, ascuns de o bucată mare din ușa de la scară și de luminile slabe din spatele lui, Jack Ryan Jr. îndreptă pistolul Glock cu amortizor înspre lift.

O femeie de serviciu cu un cărucior plin cu prosoape și coșuri de gunoi ieși din ascensor și porni de-a lungul coridorului. În spatele ei nu se vedea nimeni. Jack coborî pistolul înainte ca femeia să vadă arma sau pe el, și închise fără zgomot ușa de la scară, blocând-o pe poziție întredeschisă cu vârful pantofului.

Jack scoase un suspin de ușurare în sinea lui. Femeia de serviciu întârziase venirea teroriștilor, însă doar cu puțin timp. Aveau să ajungă acolo în câteva minute. Femeia continuă să împingă alene căruciorul pe coridor, complet ignorantă față de orice pericol potențial.

Chiar în acea clipă, un sunet de pași care urcau în fugă scara îl făcu pe Ryan să se răsucească pe loc. Înainte de a putea înțelege că auzea pașii a doi oameni care se apropiau, percepu în cască vocea lui Chavez:

– Venim spre tine, Ryan. Nu trage.

– Înțeles.

– Ding, interveni Clark. Sunt în liftul principal. Ajung în șaizeci de secunde. Tu și Dom puteți intra prin balconul de la 301 via balconul de la 401?

Chavez și Dom trecură în goană pe lângă Ryan. Aveau chipurile distorsionate și de nerecunoscut din cauza măștilor din cauciuc.

– Îmi place, răspunse Chavez în timp ce gonea. O să realizăm o versiune accelerată a ceea ce plănuisem pentru clădirea vecină.

– Va trebui să o realizați repede, zise Ryan.

– Ryan. Am nevoie de tine jos în hol, rosti Clark.

Lui Jack nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Cum?

– Trebuie să fii gata să aduci duba. Sam nu are cheile. Sunt la tine. Nu putem sta să aşteptăm după ce se termină treaba. În plus, un inamic este încă jos, pe stradă. Dacă intră în hotel, vreau să fii pregătit să-l opreşti.

Ryan începu să protesteze; trebuia să şoptească deoarece camerista era la doar câţiva paşi depărtare. Femeia deschise uşa unei camere după ce bătu în ea, şi dispăru înăuntru.

– Cred că glumeşti, John. Văd întreg coridorul, pot să acopăr...

– Ryan, n-am de gând să mă cert cu tine! Coboară imediat în hol!

– Da, domnule, replică Jack, după care se întoarse din dreptul uşii şi porni să coboare scara. Fir-ar a dracului de treabă.

Ding Chavez ajunse cu puţin înaintea lui Dominic pe coridorul de la etajul patru. Ambii bărbaţi îşi dezbrăcară mantalele şi le lăsară să cadă pe jos în timp ce fugeau. Simultan, îşi puseră mâinile pe pistoalele-mitralieră şi îşi scoaseră frânghiile din jurul umerilor. Când ajunse la uşa camerei 401, Chavez îşi înfipse piciorul în ea, scoţând-o din ţâţâni şi trimiţând-o pe podea. Se aruncă pe jos, iar Caruso sări peste el, cu pistolul HK îndreptat direct către pat.

Un cuplu de vârstă mijlocie îşi lua micul dejun în pat şi se uita la televizor.

– Ce mama naibii? strigă bărbatul, cu un pronunţat accent englezesc.

Femeia ţipă.

Caruso îi ignoră pe cei doi. Alergă drept spre balcon şi deschise uşa. Chavez venea chiar în spatele lui. Îşi aruncară amândoi frânghiile în grabă peste balustradă, prinseră cârligele închise printr-un arc, din fier, de un capăt al frânghiilor şi fixară celălalt capăt al lor de balustrada solidă din metal.

Chiar în acea clipă se auzi vocea şoptită a lui John, cu un ton plăcut şi vesel, şi cu accent britanic:

– Am întârziat un pic pe drum, dragă. Ajung acolo într-o jumătate de minut. Începe să mănânci fără mine.

Oamenii din balcon îşi dădură seama că erau pe cont propriu.

Clark se afla încă în lift. În mod evident, înconjurat de civili.

N-aveau timp să-l mai aştepte.

Dom şi Domingo se căţărară peste balustrada de la etajul patru, ţinând armele cu o mână şi frânghiile cu cealaltă. Se întoarseră cu faţa către camera de hotel şi observară că locatarii încăperii se grăbiseră deja să iasă pe uşă, fără îndoială, îngroziţi de ceea ce văzuseră.

Cei doi schimbară o privire, iar Chavez dădu din cap. Se lăsară amândoi pe spate, îndepărtându-se de balustrada balconului. Cinci etaje mai jos se găsea Avenue Pierre I de Serbie; mașinile rulau indiferente sub ei. Cei doi americani aflați la înălțime împinseră în zid cu picioarele. Petrecură doar o secundă și ceva în aer înainte de a ajunge în balconul de dedesubt.

Văzură trei dintre cei șase membri ai echipei DCRI din încăpere chiar în fața lor, dincolo de reflexia soarelui în geamul ușilor balconului, ușor întredeschise.

Un om stătea de cealaltă parte a geamului, la trei metri depărtare de nasurile americanilor; ținea în mână o ceașcă de cafea și o țigară. Alți doi oameni ședeau la o masă în centrul încăperii.

În fața și la stânga lui Chavez și Caruso se găseau patul și baia, în lateral față de balcon. Iar în spatele biroului cu echipamentul de supraveghere se afla un vestibul mic în fața ușii.

Evident că cei trei francezi reacționară șocați la vederea oamenilor înarmați coborând în rapel pe balconul camerei lor. Fură și mai uimiți atunci când cei doi indivizi dădură drumul frânghiilor și duseră paturile scurte ale armelor automate la umeri.

Caruso și Chavez făcură un pas înainte, în poziție semighemuită de tragere. Chavez urlă:

– *Dégagez!* – Plecați!

Chiar în acea clipă, drept în spatele francezilor înmărmuriți, ușa camerei se făcu țăndări sub forța umărului unuia dintre asasinii de origine din Orientul Mijlociu.

15

John Clark fusese obligat să-i împingă pe cei doi oameni de afaceri chinezi afară din lift la etajul doi. Cei doi îl ignoraseră atunci când el îi rugase să ia un alt ascensor, ţipaseră înfuriaţi la el atunci când le ceruse să coboare, şi chiar şi atunci când el scosese arma şi o îndreptaseră spre ei nu făcuseră altceva decât să se holbeze nedumeriţi la ea. În cele din urmă, Clark îi îmbrânci afară şi apăsase pe butonul de închidere a uşilor înainte de a-şi continua urcarea singur.

Mai avea puţin şi ajungea la etajul trei; pistolul SIG era gata de acţiune, cu amortizorul montat. Clark ştia că al Qahtani şi oamenii lui ajunseseră deja pe coridor, dacă nu cumva chiar în camera 301, şi mai ştia că sosirea lui pe etaj avea să fie anunţată de soneria liftului şi de o lumină de avertizare deasupra uşilor acestuia.

Nu se putea vorbi despre o apariţie clandestină.

Când se deschiseră uşile, îşi iţi capul pe coridor, înspre dreapta, cu pistolul ridicat la nivelul ochilor. Sări imediat înapoi în lift. Abia apucase să-şi tragă înapoi capul de pe coridor, că o rafală de pistol-mitralieră răvăşi cabina ascensorului. Clark se aruncă pe podea, apoi îşi ridică pistolul şi apăsă cu vârful amortizorului butonul de menţinere a uşilor pe poziţie deschisă, blocându-le astfel în raza de acţiune a inamicilor.

Zărise un individ înarmat în dreapta în vreme ce asasinii izbeau uşa de la camera 301. Indivizii erau înarmaţi cu pistoale-mitralieră Škorpion, o armă de mici dimensiuni care trăgea gloanţe de calibrul .32 în ritm de 850 de cartuşe pe minut. Un singur asasin se uitase în direcţia liftului, însă gata să ucidă pe oricine se ivea de acolo. John simţi curentul de aer exercitat de gloanţele trase, care îi rataseră faţa cu câţiva centimetri. În acel moment era, efectiv, lipit de podeaua cabinei.

O altă rafală străpunse cabina din aluminiu în vreme ce Clark îşi ţinea apăsată faţa de podeaua rece. Sunetul de pe coridor semăna cu cel scos de o

hârtie ruptă în fața unui microfon atașat de stația de amplificare a unei trupe de heavy-metal.

Al Qahtani și oamenii lui traseră primii; Ding auzi sunetul rafalelor de armă automată chiar în clipa în care apăsa trăgaciul armei lui HK. Francezii din camera de hotel reacționară surprinzător de rapid. Cei doi oameni de la birou se aruncară la podea, iar cel care stătea în picioare cu cafeaua și țigara se repezi din calea pistolarilor de pe balcon și se aruncă și el pe jos, auzind ușa spărgându-se și rafalele din spatele lui.

Ding zări pentru o fracțiune de secundă un dușman înarmat în cadrul ușii și trase două focuri prin geamul ușilor balconului, izbindu-l pe terorist în piept. Individul se roti 180 de grade, scăpă arma din mâini, care îi rămase atârnată de trup de cureaua de prindere din jurul gâtului, și căzu pe spate.

Geamul ușii balconului se făcu țăndări în urma impactului gloanțelor. Dominic Caruso trase de câteva ori în direcția pericolelor din cealaltă parte a încăperii, apoi izbi cu gheata un ciob de sticlă rămas prins în cadrul ușii geamului și trecu prin geam în încăpere. Cel de-al doilea terorist din cameră își îndreptase arma către unul din agenții DCRI, dar Dom îl scoase din ecuație cu două gloanțe în frunte.

Țeasta individului explodă; sângele țâșni pe peretele intrării.

Dom și Ding pătrunseseră în cameră; al treilea asasin se ghemui pe podeaua vestibulului, folosind cadavrele celor doi compatrioți drept pavăză. Francezii din dormitor se repeziră să iasă din linia de tragere a teroristului. Se aruncară la podea în apropiere de pat sau se înghesuiră în baie. Niciunul nu pricepea ce se petrecea în fața ochilor lor, însă cei doi indivizi care pătrunseseră prin balcon lăsaseră clar să se înțeleagă prin acțiuni și prin strigătele adresate francezilor că veniseră acolo ca să-i ajute.

Al treilea asasin își goli pistolul-mitralieră trăgând o lungă rafală prin ușă. Se rostogoli pe o parte ca să reîncarce arma, iar partenerii lui de pe coridor îl acoperiră trăgând la întâmplare în încăpere. Dom și Ding înaintaseră suficient de mult în interiorul camerei ca să se poată ține departe de linia de tragere a inamicilor. Chavez îi duse pe cei șase francezi în baie; unul dintre ei fusese împușcat în mână. Odată ce închise ușa de la baie, Caruso se întinse pe podea în fața patului și se rostogoli pe umărul drept ca să obțină un câmp îngust de tragere asupra inamicilor. Trase câteva rafale scurte, controlate, cu HK-ul lui, nimerind unul dintre dușmanii de pe coridor în ambele picioare și făcându-l pe individ să se prăbușească în cadrul ușii de la intrare.

Apoi Dom îl împuşcă pe rănit în faţă cu ultimul cartuş.

– Reîncarc! îi strigă el lui Chavez.

Ding păşi peste el, se întinse peste colţul încăperii spre intrare şi trase o rafală de cartuşe de 4,6 milimetri înspre terorişti. Trei dintre gloanţele trase sfâşiară faţa şi gâtul individului căzut pe podea la intrare, împingându-i trupul în spate şi născând o adevărată fântână de sânge din artera sfâşiată a omului.

Mai exista un inamic, dar acesta se găsea pe coridor.

Chavez nu-l putea doborî de unde se afla dacă individul nu-şi iţea capul în cadrul uşii.

Dom reîncărcase arma. Ţinti cadrul uşii, iar Chavez folosi secundele ca să introducă o magazie nouă de cartuşe în armă. Pe când ce manevra încărcătorul ca să bage cartuş pe ţeavă, vorbi în casca din ureche:

– Ai un duşman la tine în zonă, John. John?

* * *

John Clark nu-i răspunse lui Chavez, atent să nu scoată niciun sunet în timp ce se zgâia pe după uşile deschise ale liftului. Privi de-a lungul coridorului către sursa schimburilor de focuri. Continuând să stea ghemuit, îşi duse pistolul SIG Sauer la nivelul ochilor, cu braţele întinse în faţă.

În afara celor două cadavre zăcând pe jumătate înăuntru, pe jumătate în afara camerei 301, coridorul era pustiu. *„Unde mama naibii s-a dus ultimul nenorocit?"*

În acea clipă se deschise uşa apartamentului chiar din dreapta lui Clark şi un individ cu aspect de asiatic scoase capul. Clark îşi îndreptă arma către sursa mişcării, dar îşi dădu imediat seama că omul nu reprezenta nicio ameninţare. Îşi luă mâna stângă de pe armă, ca să-i facă semn oaspetelui să intre la loc în apartament şi să închidă uşa, acţiune pe care asiaticul o şi execută imediat.

Însă atunci când îşi îndreptă la loc atenţia către coridorul din faţa lui, John zări o altă mişcare, provenind dinspre o uşă aflată în stânga, pe partea opusă a coridorului şi ceva mai aproape de camera ocupată de echipa DCRI. Uşa era deschisă, iar pe ea ieşi, încet, o femeie blondă. În jurul gâtului ei se afla strâns antebraţul unui bărbat.

Femeia ieşi cu totul pe coridor. Era însoţită. O ţinea strâns din spate Abdul bin Mohammed al Qahtani, comandantul operaţional al Consiliului Revoluţionar Umayyad. Individul avea un pistol-mitralieră Škorpion negru în mâna dreaptă, iar ţeava armei era ţinută apăsat sub bărbia femeii.

Victima avea cincizeci şi ceva de ani. Clark îşi zise că ar fi putut fi o suedeză, însă nu avea cum să ştie cu certitudine. Femeia plângea, cu ochii închişi, şi machiajul i se scurgea pe obraji.

Clark păşi cu totul pe coridor, ţinându-şi arma şi privirea aţintite asupra pericolului din faţa lui. Vorbi cu calm în casca din ureche:

– Rămâneţi în încăpere şi fiţi gata de plecare. Vin şi eu imediat.

– Înţeles, răspunse Dominic.

Femeia deschise ochii. Lacrimile înnegrite îi şiroiau pe obraji. Clipi şi zări bărbatul înarmat de pe coridor, la şase metri în faţa ei. Făcu ochii mari şi faţa i se înroşi şi mai tare.

În tot acest timp, al Qahtani părea ceva mai relaxat decât ostatica lui, dar nu foarte mult.

– Stai pe loc sau o ucid, ţipă el în arabă.

Făcu un singur pas în spate, trăgând-o pe blondă cu el.

– Bineînţeles, răspunse Clark în arabă, surprinzându-l pe al Qahtani. Voi rămâne pe loc. Ce doreşti?

Arabul nu-i răspunse, ci se holbă uluit la silueta cu chipul deformat. Cine era individul ăsta? Cum ajunsese aici? Era împreună cu ceilalţi, cei care îi omorâseră toţi oamenii şi îi dăduseră operaţiunea peste cap?

– Ascult, rosti Clark cu calm. Te ascult, prietene. Spune-mi ce doreşti şi te rog să nu-i faci rău femeii.

În timp ce vorbea, continuă să ţină arma aţintită către comandantul CRU.

Al Qahtani îşi reveni când îşi dădu seama că deţinea controlul asupra situaţiei. O trase pe blondă mai aproape de el cu antebraţul; prin această acţiune îşi lipi, practic, faţa de cea a femeii. Continuă să ţină pistolul-mitralieră apăsat sub bărbia ei. Habar n-avea cine era individul care i se adresa, însă vorbea ca şi cum principala lui preocupare era legată de siguranţa femeii.

– Vreau ca toţi să se retragă! strigă iar al Qahtani. La o parte din calea mea!

Începu să o tragă pe blondă către lift şi, din cauza frecării cu mocheta de pe coridor, pantofii ei îi săriră din picioare.

– Vreau ca toţi poliţiştii să plece din hotel, şi vreau scara liberă şi o maşină adusă la intrare.

Clark încuviinţă, dar continuă să-şi ţină arma îndreptată spre terorist.

– Desigur! Desigur. Nicio problemă. Doar să nu-i faci rău. Nu-i nevoie de aşa ceva. Îţi voi obţine o maşină. Unde să te ducă maşina? Ai nevoie de un elicopter sau de un avion? Putem aranja să ajungi la aeroport sau la gară, sau, dacă vrei, te poţi duce la...

John Clark apăsă pe trăgaciul armei și îl împușcă pe Abdul bin Mohammed al Qahtani drept în ochiul drept, retezând *medulla oblongata* și expediindu-l pe individ de-a berbeleacul în cabina liftului.

Cadavrul căzu pe podeaua rece din metal înainte ca tubul gol al cartușului tras de Clark să atingă mocheta de pe coridor.

Pistolul-mitralieră Škorpion se izbi de peretele cabinei și ateriză la picioarele lui al Qahtani.

Femeia se uită lung la Clark, după care se sprijini cu mâna de zidul din apropierea ei. Făcu un singur pas mic înainte.

Clark își coborî țeava pistolului și se repezi la femeie. O prinse în brațe chiar în clipa în care ea leșină. O lăsă cu blândețe jos pe mochetă, apoi se grăbi înapoi spre camera 301.

În timpul acțiunii care se desfășura la etajele de mai sus, Ryan stătuse în spațiul mic al scării dintre parter și etajul întâi.

Vedea sub el o porțiune din hol, însă era ascunsă vederii angajaților de la recepția hotelului.

După ce se auziră primele focuri de armă, oamenii începuseră să alerge pe lângă el spre ieșire dinspre etajele superioare. Unii țipau, alții erau calmi, dar cu toții se grăbeau să ajungă în hol, sau chiar afară, pe stradă.

Ryan rămăsese acolo, în spațiul mic al scării, cu mâinile goale.

Ascultase cele câteva mesaje radio transmise de colegii lui de deasupra și înțelesese ce se petrecea acolo. Își dăduse seama că ei eliminaseră toate amenințările. Presupunea că John Clark avea să-l trimită la dubă la următoarea lui transmisie.

Numai că următoarea transmisie nu veni din partea lui Clark, ci a lui Driscoll.

– Sam pentru Ryan, mă auzi?

– Ryan aude.

– Sunt la dubă.

– Bine, ies imediat.

– Ascultă. Mercedesul negru tocmai a parcat la colț. Șoferul vine înăuntru ca și cum ar trebui să ajungă rapid undeva.

Jack se răsuci iute pe călcâie înspre hol. Scara era pustie, fiindcă oaspeții hotelului coborâseră. Urcă înapoi treptele până la etajul întâi, după care își îndreptă privirea spre micul spațiu dinaintea scării pe care abia îl părăsise. Își scoase pistolul și îl ascunse între șoldul drept și zid.

– Jack, ținta aia îți aparține, se auzi vocea lui Clark.

– Înțeles.

Se pregăti pentru apariția individului pe scară, însă în clipa următoare îi trecu un gând prin creierul surescitat de emoție.

Dacă tipul se ducea direct la liftul de oaspeți din hol? Sau în zona pentru angajați, de unde putea lua liftul de serviciu? *„La naiba!“* Ryan l-ar fi ratat, iar nemernicul ar fi atacat echipa de la etajul trei, surprinzând-o nepregătită.

Începu să coboare treptele scării; trebuia să vadă holul ca să decidă unde...

Dinspre hol se ivi brusc un individ solid și bărbos, care alergă pe scară și se izbi de Ryan. Cei doi bărbați își pierdură echilibrul și se rostogoliră pe trepte. În vreme ce cădea, Ryan simți cum coastele i se izbesc de patul unui pistol din mâna bărbosului, în vreme ce propria lui armă i se strecura printre degete.

Cei doi se rostogoliră îmbrățișați până în holul hotelului.

* * *

Ryan îl recunoscu pe individ: era șoferul dubei Mercedes a lui al Qahtani. Teroristul își sfârși căderea peste Ryan. Își dădu brațul în spate ca să-l lovească pe american peste față, dar Ryan își înfipse podul palmei cu putere în bărbia bărbosului, după care îl dădu la o parte de pe el, pe podeaua din marmură.

Ryan vru să se ducă după armă, deoarece vedea unde alunecase aceasta pe podeaua holului, însă șoferul lui al Qahtani se ridică repede în genunchi, apoi atacă. Ryan nu putea evita atacul, așa că se lăsă pe spate la podea, întinse brațul și apucă haina omului, după care îl rostogoli pe jos.

Individul se izbi cu zgomot, însă se ridică repede înapoi în genunchi, se întoarse și îl atacă din nou pe Ryan.

De această dată, Jack sări în picioare, evită atacul și îl plesni cu putere în cap pe bărbos cu palma mâinii drepte.

Teroristul căzu la loc pe podea, amețit de forța loviturii primite.

Avantajul era de partea lui Jack: sări asupra omului, îl prinse de păr și îi izbi cu furie țeasta de podeaua din marmură. O dată, de două ori, de trei ori, până nu mai sesiză nicio rezistență din partea mușchilor gâtului teroristului. Țeasta individului se sparse cu zgomot, stârnind ecoul în holul pustiu.

Ryan ezită pentru o fracțiune de secundă, încercând să-și recapete suflul, însă renunță. Abia respirând, se dădu jos de pe teroristul mort și își apucă pistolul de pe podea. Introduse arma în teacă, apoi își verifică microfonul ascuns în ureche. Ca prin minune, acesta era încă la locul lui.

– Aici e Ryan. Inamic doborât.

– S-a notat. Eşti bine?

Era Clark.

Ryan dădu din cap pentru sine însuşi, îşi ţinu respiraţia o secundă ca să-şi vină în fire, pe urmă zise:

– Mă duc să aduc duba. Două minute.

Traversă holul mare spre ieşirea din hotel, dar fu întâmpinat de forţe de poliţie în uniformă care intrau în hotel cu armele în mâini. Se dădu la o parte din calea lor, îşi ridică mâinile în sus, după care, mimând panica, se ghemui ca un turist îngrozit. Văzu afară, lângă duba neagră Mercedes, câteva maşini de poliţie. Vehiculele erau pustii; ocupanţii lor tocmai trecuseră pe lângă el înspre scara hotelului. După ce scăpă de poliţiştii din hol, Ryan ieşi în grabă pe uşă şi vorbi în microfon:

– Oameni buni, ascultaţi bine. Opt poliţişti urcă pe scara principală. Trebuie să găsiţi altă ieşire.

– În regulă, spuse Clark. Sunt cu Ding şi Dom. Găsim noi o soluţie. Fii gata să ne preiei.

16

Nouăzeci de secunde mai târziu, Domingo Chavez trase câteva focuri de armă prin balamalele unei uşi metalice închise din podul hotelului. Cei trei oameni ieşiră afară, sub cerul strălucitor. De jur împrejurul lor, sunetele sirenelor ricoşau din clădirile înconjurătoare. Se treziră pe un acoperiş plat, dar ca să se îndepărteze de intrarea în hotel erau obligaţi să o ia spre nord-vest, trecând peste două clădiri de apartamente construite în stilul începutului epocii moderne. Acoperişurile acelor clădiri erau puternic înclinate şi aveau pe ele ţiglă lucioasă. Erau de înălţimi diferite, iar între ele se vedeau doar câteva alei înguste.

Următoarea clădire era cu un etaj mai înaltă decât cea pe care se aflau ei, aşa că se văzură nevoiţi să se caţere pe zidărie ca să scape din calea poliţiştilor.

Iar aceştia veneau în fugă în urma lor. Chavez era în frunte. Le spuse lui Dom şi lui John să-şi pună măştile de schi. N-avea sens ca într-o asemenea situaţie să mai continue cu măştile care le distorsionau trăsăturile, şi nici de a-şi ascunde culoarea pielii.

În vreme ce alergau, se căţărau şi alunecau pe acoperişuri la înălţimea de cinci sau şase etaje deasupra străzilor Parisului, auzeau strigăte în urma lor pe acoperişul hotelului. După tonalitatea strigătelor, îşi dădură seama că fuseseră zăriţi.

Clark îi strigă peste umăr lui Caruso:

– Aruncă o fumigenă ca să ne acopere.

Dom îşi băgă mâna în geanta de pe spate, scoase o grenadă fumigenă şi trase de cuiul de protecţie. Fumul roşu şi dens acoperi imediat zona lor. Dom lăsă grenada lângă versantul vertical din sticlă al unui acoperiş în dinţi de fierăstrău, după care alergă mai departe. Norul de fum se îngroşă în adierea vântului care se făcea simţită pe acoperiş, ascunzând evadarea americanilor.

După ce se lăsară să alunece pe spate pe panta abruptă a unei mansarde care se sfârşea în dreptul unei partiţii a clădirii următoare, cei trei se căţărară peste zidul scund şi se treziră uitându-se cinci etaje în jos, către o minunată grădină înconjurată de zidurile unei clădiri de birouri de lux în stil Art Nouveau. Mai mulţi oameni din dreptul ferestrelor acelor birouri se holbau la indivizii înarmaţi, cu măşti de schi pe faţă. Câţiva se răsuciră repede pe călcâie şi o luară la fugă; alţii stăteau să se uite, cu ochii mari, ca şi cum ar fi urmărit un serial poliţist la televizor.

Chavez, Clark şi Caruso îşi continuară fuga spre nord-vest.

Peste încă o jumătate de minut auziră huruitul persistent al unui elicopter. Nu se deranjară să se oprească şi să îl caute cu privirile. Nu conta dacă era un elicopter al poliţiei sau al vreunui post de televiziune. Oricum, erau obligaţi să coboare de pe acoperişurile alea.

În cele din urmă, ajunseră în capătul părţii plate a unui acoperiş conic mansardat. Dincolo de asta se treziră privind cinci etaje mai jos la Rue Quentin Bauchart, cu două benzi pe sens ce marca sfârşitul porţiunii de clădiri. Nu exista o cale evidentă de coborâre; niciun fel de burlan bine prins şi nicio modalitate de a ajunge jos folosind înfloriturile arhitecturale ale faţadei. Doar o lucarnă mare la trei metri sub ei, care răsărea pe panta înclinată a acoperişului.

Erau prinşi în capcană. Strigătele din urma lor creşteau în volum.

Cei trei oameni îngenunchează la marginea acoperişului. Urletul sirenelor de pe Avenue George V se auzea ireal de tare. Probabil că în zonă ajunseseră vreo cincizeci de vehicule de intervenţie.

Chiar sub ei, pe stradă, nu părea să existe vreun echipaj de poliţie. Cu toate astea, Rue Quentin Bauchart nu reprezenta chiar spatele hotelului, fiindcă americanii reuşiseră să ajungă acolo doar croindu-şi, efectiv, drum peste despărţiturile dintre clădiri şi de-a lungul unor ziduri înguste de acces care conectau clădirile de pe acea stradă.

Şi totuşi, cu atâtea vehicule şi atâţia oameni în zonă, poliţiştilor francezi cu siguranţă că nu avea să le ia multă vreme ca să se adune la nivelul străzii, iar odată ce aşa ceva urma să se petreacă, cei trei aveau să fie prinşi fără scăpare de către autorităţi.

– Ce se află sub noi, Ding? întrebă John, deoarece Chavez avea cea mai bună privelişte.

– Pare o clădire rezidenţială. S-ar putea să fie civili sub acoperiş, n-avem de unde să ştim.

Caruso şi Clark ştiau prea bine la ce se referea el. În geanta lui Dom se găseau mici încărcături explozive. Puteau da o gaură în acoperiş ca să

coboare prin interiorul clădirii și să folosească scara din clădire ca să iasă în stradă. Însă n-aveau cum să arunce acoperișul în aer fără să știe sigur că dedesubt nu se găsea vreun apartament ocupat, vreo creșă de copii sau vreun azil pentru bătrâni. Și exista o singură cale de a afla.

Dom se ridică repede.

– Mă ocup eu. John, treci în spatele coșului ăluia.

Caruso își scoase arma din jurul gâtului și desfăcu coarda de nailon atașată patului armei. Irosi câteva secunde cu desfășurarea corzii la lungimea ei maximă, după care își înfășură pumnul drept de câteva ori în jurul unui capăt și dădu celălalt capăt lui Ding. Chavez se înfipse bine pe picioare, apoi prinse balustrada metalică a acoperișului cu cealaltă mână. Clark se dădu înapoi, iar când Ding îngenunche la marginea acoperișului, Dom Caruso se lăsă peste marginea acestuia și începu să coboare, cu tălpile pantofilor lipite de zidărie.

Ajunse suficient de jos ca să atingă lucarna. Așa cum atârna de coardă, cei doi oameni aflați încă pe acoperiș auziră cum pârâie un geam de sticlă atunci când Caruso se folosi de armă ca să facă țăndări fereastra lucarnei. Ding se lupta cu coarda, care îi pătrundea în palmă, încheietura mâinii și antebraț, dar se ținu bine. După alte câteva zgomote de plesnitură, simți coarda că se deplasează la stânga. După care, brusc, greutatea de la capătul corzii dispăru.

Caruso intrase în apartamentul de sub ei. Asta însemna o reușită, însă nu prea îi ajuta pe Clark sau pe Chavez. Caruso nu se obosise să explice ce are de gând să facă, iar asta îi nedumeri câteva clipe pe cei doi de pe acoperiș, dar în mai puțin de zece secunde de la dispariția lui Dom prin partea laterală a clădirii, agenții Campusului îl auziră pe acesta vorbind prin radio.

– Bun, am ajuns în mansardă. E pustie. O să folosesc explozibilii ca să fac o gaură pentru voi. Ding, sări încoace cu John și țineți-vă căpățânile la cutie.

Clark dădu apreciativ din cap și se uită înapoi peste umăr. Auzi voci pe acoperiș; polițiștii își croiseră drum prin perdeaua de fum și se apropiau cu repeziciune, cel mai probabil luându-se după resturile de cărămizi și țigle sparte de fugari în drumul lor. Încă se găseau pe clădirea Art Nouveau de alături, totuși aveau să ajungă la ei în mai puțin de un minut.

Câteva secunde mai târziu, o explozie zgomotoasă aruncă în aer fum, resturi de acoperiș și bucăți din lemn de cealaltă parte a coșului. Clark și Chavez alergară peste acoperiș la deschizătură și se uitară înăuntru. Imediat ce fumul se risipi, îl văzură pe Caruso împingând un dulap pe podeaua mansardei de sub ei. Când dulapul ajunse sub gaura din acoperiș,

Clark îl ajută pe Domingo să sară pe el. Chavez se întoarse repede ca să-şi ajute partenerul.

O pocnitură de pistol la cincizeci de paşi în spatele lui Clark îl determină pe Chavez să se ferească instantaneu, în vreme ce îl apuca pe Clark de braţ.

Simţi cum trupul celuilalt tresare, apoi John Clark se răsuci şi căzu prin gaura din acoperiş. Chavez şi Clark se prăbuşiră de pe dulap, direct peste Dominic Caruso.

– La naiba! strigă Chavez. Ai fost lovit, John?

Clark se lupta deja să se ridice în picioare. Se schimonosi de durere şi îşi ridică un braţ, dezvăluind astfel vederii sângele de pe haina lui sport murdară.

– Nu-i grav. Sunt bine, zise el, însă atât Caruso, cât şi Chavez avuseseră de-a face cu armele de foc suficient de multă vreme ca să îşi dea seama că John Clark nu avea de unde să ştie cât de grav era rănit.

Chiar şi aşa, Caruso avu prezenţa de spirit să ia măsuri de protecţie faţă de poliţiştii de deasupra lor. Scoase din geanta de la spate o grenadă flashbang. Îi trase cuiul de siguranţă şi o aruncă în direcţia oamenilor care se apropiau. Îşi zise că era puţin probabil ca ofiţerii francezi să recunoască un astfel de dispozitiv, cel puţin în primă instanţă, şi că era foarte posibil ca ei să se gândească imediat la eventualitatea de a fi atacaţi de asasinii fugari.

Americanii aveau nevoie de o întârziere de câteva secunde ca să ajungă jos, iar grenada neletală era perfectă pentru acest scop. Dispozitivul explodă chiar lângă coş cu un bubuit asurzitor.

Clark o luă înainte spre ieşirea din mansardă. Coborî un rând de trepte, apoi începu să coboare o scară în spirală care ducea până la parter.

Chavez anunţă în microfon:

– Jack, ieşim prin parterul unei clădiri, cam la o sută de metri nord-vest de hotelul Sers. Treizeci de secunde.

– Înţeles. Voi fi acolo. Sirenele se apropie dinspre Rue Marceau în spatele meu, iar pe George V e căldură mare.

– Mă rog, replică Ding în vreme ce el şi ceilalţi doi colegi coborau treptele în fugă.

Era o chestiune pentru care urma să-şi facă griji peste un minut; deocamdată problema nu îi privea direct pe ei.

Cei trei americani ieşiră în goană pe uşa clădirii, direct pe stradă. Jack şi Sam îi aşteptau acolo în duba Ford Galaxy, cu uşa larg deschisă. Cei trei se aruncară înăuntru chiar în clipa în care prima maşină de poliţie coti cu viteză de după colţ pe stradă, din spatele lor. Driscoll îl ajută pe Clark să se aşeze pe un scaun şi începu imediat să se îngrijească de braţul însângerat.

Chiar dacă mașinile de poliție erau la cincizeci de metri în spate, Ryan nu apăsă pedala de accelerație prea tare; avu prezența de spirit să conducă normal îndreptându-se către Avenue George V. Trecură pe lângă o școală și pe lângă un restaurant unde chelnerii aranjau deja mesele de pe trotuar pentru masa de prânz. Mai mulți oameni de pe trotuar se uitară lung la mașina lor; poate că ieșiseră afară ca să vadă de unde se auzeau sirenele, după care auziseră sau văzuseră incidentul zgomotos de pe acoperiș, pe urmă îi zăriseră pe acei indivizi ieșind în goană din clădire. Până în acea clipă însă, nimeni de pe stradă nu dăduse alarma.

Jack știa că nu putea s-o ia pe Avenue George V. Bulevardul gemea de poliție și probabil că deja fusese instalată o blocadă rutieră. În schimb, merse încet într-acolo, uitându-se în oglinda retrovizoare până când mașinile de poliție din spatele lui începură să oprească pe stradă în fața clădirii de apartamente, și abia când nu mai putu aștepta roti volanul la stânga și viră pe Rue Magellan, o stradă cu sens unic.

Negreșit că fusese văzut de unii dintre polițiștii deja opriți, așa că apăsă tare pe accelerație, aplecându-se mult către parbriz, pentru a vedea cât mai mult din șoseaua care se întindea în fața lui. Mașinile din trafic se apropiau ca niște săgeți de el. Manevră volanul în stânga și apoi în dreapta ca să evite ciocnirea cu vreo mașină venind spre el.

După câteva secunde, viră dreapta pe Avenue de Bassano, trezindu-se pe o stradă secundară și înaintând în direcția nepotrivită, dar își continuă drumul, mergând tot mai repede. O reacție de ultimă secundă pentru evitarea unui taxi îi trimise pe Ryan și pe colegii lui de echipă pe trotuarul îngust. Duba lui Ryan zgârie mai multe mașini parcate în vreme ce trecea ca glonțul printre pietonii care se repezeau să se ascundă în cadrul porților clădirilor sau săreau direct pe stradă ca să evite duba. Ajuns la o intersecție, Ryan evită un grup de oameni care stătea în fața unui restaurant rusesc și ajunse înapoi pe stradă, unde trecu cu roțile peste niște biciclete de închiriat așezate frumos în linie, pe urmă depăși magazinul principal al firmei Louis Vuitton și ieși, în fine, pe Champs-Élysées.

Pentru prima dată după cele aproximativ nouăzeci de secunde de condus haotic, Jack se trezi mergând în aceeași direcție cu traficul. Tot pentru prima dată după mai multe minute, membrii echipei conștientizară faptul că nu mai auzeau sunetul strident al sirenelor de poliție chiar în spatele lor.

Jack întinse mâna ca să-și șteargă sudoarea de pe frunte, însă se trezi cu masca din cauciuc în cale. Își simțea părul îmbibat de transpirație, așa că și-l scutură ca să scape de masca de pe față.

– Şi acum încotro? întrebă Ryan.

Îi răspunse John cu voce îngroşată, care semnala, clar, durerile prin care trecea fostul puşcaş marin, dar în continuare puternică:

– La casa conspirativă. O să avem nevoie de altă maşină. Nu putem ajunge la aeroport cu cel mai vânat vehicul din Franţa.

– Înţeles, zise Ryan, după care apăsă un buton pe dispozitivul GPS pentru a primi îndrumări legate de drum. Cum te simţi?

– Bine, răspunse Clark.

Însă Sam Driscoll verificase deja starea lui Clark. Ţinu apăsată zona din jurul rănii şi se aplecă înspre scaunul din faţă.

– Du-ne acolo cât de repede poţi.

Adara Sherman aştepta în cadrul uşii avionului Gulfstream cu un pistol-mitralieră HK UMP de calibrul .45 ascuns la spate. Urmări cum sedanul cu patru uşi opreşte direct pe pistă şi îi văzu pe cei cinci oameni coborând şi apropiindu-se de aeronavă. Patru dintre ei duceau rucsacuri, însă John Clark îşi ţinea mâna într-o atelă improvizată pe sub haina sport albastră. Chiar şi de la o asemenea distanţă putea vedea chipul pământiu al omului. Inspectă rapid cu privirea împrejurimile, decise că lucrurile erau în regulă, apoi se grăbi să intre la loc în aeronavă ca să ia trusa medicală. Îl bandajă iute pe Clark la bordul avionului, ştiind că autorităţile vamale erau deja pe drum ca să îi verifice înainte de decolare.

În vreme ce ea îl ajuta pe Clark să se îmbrace cu o haină curată, ceilalţi patru membri ai echipei se schimbară la costum şi cravată. Hainele fuseseră pregătite pentru ei în debaraua aeronavei. Înainte de asta însă, cei patru se descotorosiră de hainele vechi şi echipamente într-un compartiment ascuns de sub un panou din podea.

Câteva minute mai târziu, la bord urcă un agent vamal femeie.

Aceasta deschise două dintre genţile diplomat ale oamenilor de afaceri din aeronavă şi aruncă o privire rapidă în interiorul lor, după care îl întrebă pe domnul cu barbă dacă îl deranjează să-şi deschidă valiza. Domnul se conformă, însă femeia nu căută mai departe de ciorapi şi hainele sport. Domnul mai în vîrstă care se odihnea pe canapea în spate nu se simţea bine, aşa că femeia nu-l deranjă mai mult decât era necesar ca să verifice că faţa lui se potrivea cu chipul din paşaportul înmânat de unul dintre angajaţii lui mai tineri.

În cele din urmă, vameşul verifică documentele pilotului, le mulţumi tuturor şi fu condus afară din avion de însoţitoarea de zbor. Uşa se închise în urma ei, iar peste câteva secunde avionul pornea deja din zona vămii către pista de decolare.

Cinci minute mai târziu, căpitanul Reid și copilotul Hicks ridicau avionul. În vreme ce luau altitudine pentru a ieși din spațiul aerian al Parisului, Sherman oprise sângerarea din brațul lui Clark. Înainte ca aeronava să atingă plafonul de trei mii de metri, ea înfipsese acul perfuziei intravenoase în brațul lui și dăduse drumul la antibiotice în fluxul de sânge ca să evite orice posibilă infecție.

Imediat ce Country stinse luminile de avertizare pentru centurile de siguranță, Chavez porni cu pași grăbiți spre prietenul lui.

– Cum se simte? întrebă el cu un ton îngrijorat.

Sherman turna antiseptic direct pe rană, examinând găurile din braț în vreme ce lichidul curăța sângele.

– A pierdut ceva sânge și va trebui să stea întins pe parcursul zborului, dar glonțul a intrat și a ieșit fără probleme, iar el își poate mișca mâna, răspunse ea și se uită la pacientul ei. O să fie bine, domnule Clark.

John Clark îi zâmbi.

– Simțeam eu că Gerry nu te-a angajat doar ca să ne aduci alune, zise el cu voce slabă.

Sherman râse.

– Infirmier naval, nouă ani.

– Grea treabă. Ai lucrat cu infanteriștii marini?

– Patru ani în deșert. Am văzut o groază de răni mai rele decât asta.

– Pun pariu că așa e, rosti John dând din cap.

Caruso se dusese lângă grupul de oameni care se aplecase deasupra lui Clark. Ținea în mână un pahar mare de cristal plin cu scotch Johnnie Walker Black Label. I se adresă lui Sherman:

– Ce crezi, doctore? Pot să-i dau o doză de așa ceva?

Femeia se uită la Clark, apoi încuviință din cap.

– Conform opiniei mele profesionale, domnul C. pare să aibă, într-adevăr, nevoie de ceva de băut.

Aeronava zbură peste Canalul Mânecii, părăsind spațiul aerian francez la câteva minute după ora unsprezece dimineața, la o altitudine de croazieră de unsprezece mii de metri.

17

Chiar dacă își arăta din plin cei șaizeci și nouă de ani împliniți, Nigel Embling nu era un om peste care să treci ușor cu vederea. Înalt de 1,95 metri și cântărind 125 de kilograme, Nigel avea încă destulă vlagă în trup care să concorde cu mintea lui ageră. Cu toate astea, într-o fracțiune de secundă după ce deschise ochii, își recunoscu soarta și își ridică mâinile ca să arate că nu are de gând să opună rezistență.

Se trezise cu armele în față, cu fascicule luminoase în ochi și cu strigăte în urechi. Deși uimit și îngrijorat, nu intră în panică. În calitate de locuitor al Peshawarului, în Pakistan, știa prea bine că trăia într-un oraș care mustea de criminalitate, terorism și hoție pe față din partea autorităților și organelor legii. Ca atare, chiar înainte de a-și limpezi mintea amorțită de somn, se întreba deja de reprezentanții căruia dintre cele trei flageluri fusese el trezit la ora trei dimineața.

I se aruncară niște haine și Nigel se luptă ca să se dezbrace repede de cămașa de noapte și să-și pună îmbrăcămintea oferită de indivizi. După aceea fu împins de la spate pe scară în jos, către ușa de la intrare.

Mahmood, orfanul care lucra ca băiat de casă pentru Embling, stătea îngenuncheat pe podea, cu fața la perete. Comisese greșeala de a se repezi la unul dintre bărbații înarmați care izbiseră cu putere în ușa de la intrare. Pentru bravada lui, Mahmood primise un bocanc în bărbie și un pat de armă în spate. După aceea i se ordonase să îngenuncheze cu fața la zid, în vreme ce Embling era luat din dormitor și pus să se îmbrace. Vorbind în urdu cu un ciudat accent olandez, Embling se rățoi la atacatori, admonestându-i ca pe niște copii pentru modul în care îl trataseră pe băiat. În clipa următoare, cu vorbe alintătoare, îi spuse lui Mahmood să se ducă în fugă la un vecin ca să i se panseze zgârieturile și vânătăile și îi promise băiatului îngrozit că nu trebuia să se alarmeze și că avea să se întoarcă imediat acasă.

Ajuns afară, pe strada întunecată, Nigel își dădu mai bine seama ce se petrecea. Două SUV-uri negre de genul celor folosite în mod obișnuit de agenții Directoratului pakistanez al Informațiilor Inter-Servicii așteptau parcate la marginea trotuarului, iar alți patru bărbați îmbrăcați în civil stăteau pe stradă având în mâini arme grele HK G3 lungi, genul de armă standard pentru forțele de apărare a țării.

Da, în clipa aia, Embling avea certitudinea că era săltat de ISI, agenția națională de spionaj. Iar asta nu însemna nici pe departe o veste bună. Cunoștea destule despre modul de operare al indivizilor ca să-și dea seama că o arestare înainte de ivirea zorilor, cu armele înfipte în față, însemna cel mai probabil o celulă într-o pivniță și cel puțin o chelfăneală zdravănă. Însă era mult mai bine să fie luat pe sus de serviciul secret al armatei decât să fie răpit de Tehrik-i-Taliban, sau de rețeaua Haqqani, de Al-Qaeda, de CRU, de Lashkare-Omar, de Quetta Shura Taliban, de Nadeem Commando sau de oricare altă organizație de teroriști care umblau înarmați și furioși pe periculoasele străzi din Peshawar.

Nigel Embling fusese membru al serviciilor britanice de informații externe, așa că știa cum să discute cu alți ofițeri de informații. Desigur, nu-l înveselea deloc faptul că era posibil să facă asta în vreme ce i se zdrobeau genunchii sau i se vâra țeasta într-o găleată cu apă rece ca gheața, dar știa că un asemenea tratament era preferabil confruntării cu o încăpere plină de jihadiști care i-ar fi putut reteza rapid și fără discuții capul cu o sabie murdară.

Civilii înarmați se postară în stânga și în dreapta lui Embling pe bancheta din spate a SUV-ului. Nu scoaseră nicio vorbă în timp ce vehiculele se puseră în mișcare de-a lungul străzilor pustii ale orașului. Embling nu se obosi să pună întrebări. Știa că va avea ocazia să primească răspunsuri odată ce ajungeau la destinație. Indivizii ăștia formau doar echipa de arestare. Li se dăduseră un nume, o poză și o adresă, și fuseseră trimiși în misiune ca și cum ar fi fost trimiși până la magazinul de la colț după ceai și prăjiturele. Erau acolo doar pentru abilitatea lor de a apăsa pe trăgaciul armelor și de a izbi cu bocancul în dinții oamenilor.

În niciun caz nu fuseseră trimiși ca să răspundă la vreuna dintre întrebările lui Embling.

Așa că el păstră tăcerea și se concentră asupra drumului.

Sediul principal ISI din Peshawar se află chiar lângă Khyber Road, în suburbiile din vestul orașului, fapt care ar fi însemnat ca SUV-ul să o ia la stânga pe Grand Trunk. În loc de asta, mașina merse înainte, intrând

în suburbiile din nord. Embling își imagină că era dus către una dintre multele locații secrete ale agenției. ISI dispunea de mai multe apartamente sau birouri comerciale, pe tot cuprinsul orașului, ca să-și poată rezolva treburile mai puțin oficiale. Bănuielile britanicului se confirmară atunci când vehiculul opri în fața unei clădiri întunecate de birouri, iar doi oameni cu stații radio în mâini și pistoale-mitralieră Uzi atârnându-le de curelele prinse de umeri se iviră din spatele unei uși din sticlă pentru a întâmpina nou-veniții.

Fără a scoate vreo vorbă, o gașcă de șase indivizi îl înconjură pe Nigel Embling și îl duse în clădire, apoi pe o scară îngustă. Englezul ajunse într-o cameră întunecată. El se așteptase la o celulă rece și umedă de interogatorii, însă când cineva apăsă pe comutatorul de lumină văzu că era vorba de o încăpere mică, folosită ca oficiu de lucru și dotată cu birou, scaune, un computer, un telefon și un perete plin de steaguri militare pakistaneze, embleme și chiar fotografii înrămate cu jucători de cricket din echipa națională a Pakistanului.

Indivizii cu armele îl așezară pe Embling pe un scaun, îi scoaseră cătușele de la mâini, după care părăsiră în tăcere încăperea.

Embling privi în jurul lui, surprins că fusese lăsat singur într-o astfel de cameră mică, dar deloc lipsită de confort. Câteva secunde mai târziu, de undeva din spatele lui se ivi un bărbat, care ocoli scaunul lui Embling și se strecură în spatele biroului. Era îmbrăcat cu uniforma armatei pakistaneze, însă puloverul verde acoperea orice însemne distinctive care ar fi putut dezvălui ceva despre identitatea lui. Embling nu reuși să-și dea seama decât că bărbatul era binișor trecut de treizeci de ani, avea o barbă scurtă și mustață, și un ten bronzat. Purta ochelari fără rame, proptiți la jumătatea nasului încovoiat.

– Mă numesc Mohammed al Darkur. Sunt maior în cadrul Directoratului pentru Informații Inter-Servicii.

Nigel deschise gura ca să-l întrebe pe maior de ce fusese târât afară din patul lui și cărat în cealaltă parte a orașului pentru o asemenea introducere, dar al Darkur i-o luă înainte:

– Iar dumnevoastră vă numiți Nigel Embling. Și *sunteți* spion britanic.

Nigel râse.

– Felicitări pentru trecerea directă la subiect, chiar dacă informațiile dumneavoastră sunt incorecte. Sunt olandez. E adevărat că mama mea venea din Scoția, care face, tehnic, parte din Imperiul Britanic, deși familia ei prefera să fie socotită drept...

– Mama dumneavoastră era din Anglia, din Sussex, îl întrerupse al Darkur. Se numea Sally și a murit în 1988. Tatăl dumneavoastră se numea Harold și era din Londra, iar moartea lui a precedat-o pe cea a mamei cu nouă ani.

Embling ridică din sprâncenele lui stufoase, însă nu rosti nimic.

– N-are sens să mințiți. Știm totul despre dumneavoastră. În trecut, în diverse momente, v-am pus sub supraveghere și suntem perfect conștienți de apartenența dumneavoastră la Serviciul Secret Britanic.

Embling își veni în fire. Chicoti din nou.

– Greșiți rău, maior al Darkur. Cu siguranță că nu se cade să vă spun eu cum să vă faceți treaba, dar ăsta nu pare un interogatoriu. Cred că trebuie să luați câteva lecții de la unii dintre colegii dumneavoastră. Am stat în câteva pivnițe ISI în timpul petrecut de mine aici ca oaspete al încântătoarei dumneavoastră națiuni; am fost suspectat de diverse de către organizația dumneavoastră de când erați în scutece. Așa se procedează. Mai întâi ar trebui să începeți cu ceva privațiuni, poate ceva rece...

– Vi se pare că suntem într-o pivniță ISI acum? întrebă al Darkur.

Embling privi din nou în jurul lui.

– Nu. De fapt, e posibil ca superiorii dumneavoastră să vrea să vă trimită înapoi pentru ceva instrucție suplimentară; nici măcar nu reușiți să faceți mediul de lucru înfricoșător. Nu mai dispune ISI de decoratori care să vă ajute la crearea acelui aer perfect, claustrofobic, de „groază modernă"?

– Domnule Embling, asta nu e o cameră de interogatorii. Aici e biroul meu.

Nigel se uită fix la individ preț de câteva secunde. Clătină încet din cap.

– Atunci, chiar habar n-aveți cum să vă faceți treaba, nu-i așa, domnule maior al Darkur?

Maiorul zâmbi, ca și cum ar fi tratat cu indulgență împunsăturile celui din fața lui.

– Ați fost ridicat în dimineața asta deoarece un alt directorat din ISI a cerut ca dumneavoastră și alți expatriați suspecți ca dumneavoastră să fiți aduși la interogatorii. După interogatoriu, mi s-a cerut să încep procesul de expulzare a dumneavoastră din țară.

„Uau! exclamă în gând Embling. Ce naiba se petrece?"

– Nu doar eu? Toți expatriații?

– Mulți. Nu toți, dar mulți.

– Pe ce temei ni se va da un șut în dos?

– Pe niciunul. În fine... presupun că ar trebui să inventez unul.

Embling nu replică. Era încă uluit de informaţia primită, ca şi de modul franc în care individul i-o furnizase.

– Există elemente în cadrul organizaţiei mele, ca şi în cadrul armatei în ansamblul ei, care au întemeiat un soi de ordin secret de informaţii militare, menit a fi folosit doar în vremuri de războaie interne aprige, cu scopul de a micşora riscul de a avea parte de acţiuni ale spionilor străini sau agenţilor provocatori în ţara noastră, continuă al Darkur. Nu e nicio noutate în faptul că aici ne aflăm permanent în vremuri de conflicte aprige. Şi nici nu suntem în război. Ca atare, temeiurile legale ale unui asemenea ordin sunt şubrede. Cu toate astea, ordinul *funcţionează* foarte bine. Guvernul nostru civil nu conştientizează scopul acestei operaţiuni, iar acest aspect îmi conferă un răgaz imens.

Al Darkur ezită câteva clipe. De două ori deschise gura ca să continue, dar se opri. În cele din urmă, se hotărî:

– Acest ordin nou, şi alte lucruri care se petrec în organizaţia mea de câteva luni încoace, îmi oferă motive să cred că unii dintre colegii mei de rang superior plănuiesc o lovitură de stat împotriva conducerii civile a ţării.

Embling habar n-avea de ce acel ofiţer, un străin, îi dezvăluia lui astfel de lucruri. Mai ales dacă îl credea cu adevărat a fi spion britanic.

– V-am selectat personal, domnule Embling. M-am asigurat că oamenii mei vă vor aduce la mine.

– Pentru ce mama naibii?

– Fiindcă aş dori să-mi ofer serviciile naţiunii dumneavoastră. În ţara mea sunt vremuri grele. Iar în organizaţia mea există forţe care fac vremurile astea şi mai dificile. Cred că Marea Britanie îi poate ajuta pe cei dintre noi care... ca să spun aşa, nu vor să vadă acea schimbare pe care mulţi din ISI o doresc.

Embling se uită lung la bărbatul din cealaltă parte a biroului.

– Dacă treaba asta e serioasă, atunci trebuie să întreb, adăugă Nigel. Dintre toate locurile posibile, de ce facem asta tocmai aici?

Al Darkur zâmbi cu toată gura. Vorbi cu o cadenţă plăcută:

– Domnule Embling. Biroul meu este singurul mediu din această ţară unde pot fi absolut sigur că nu îmi ascultă nimeni conversaţiile. Nu e vorba că n-ar fi microfoane în această încăpere, deoarece sunt, cu siguranţă. Dar ele sunt montate în beneficiul meu şi eu deţin controlul asupra ştergerii înregistrării.

Embling schiţă un zâmbet. Mai mult ca orice, îi plăceau chestiunile practice şi inteligente.

– Pentru ce divizie lucraţi?

– JIB.

– Îmi cer scuze, însă nu recunosc acronimul.

– Ba da, îl recunoașteți foarte bine, domnule Embling. Vă pot arăta dosarul meu legat de asocierile dumneavoastră cu alți membri ISI în trecut.

Britanicul ridică din umeri. Decise să renunțe la pretenția de necunoaștere.

– Joint Intelligence Bureau, zise el. Foarte bine.

– Sarcinile mele mă obligă să ajung până în FATA. Federally Administrated Tribal Areas, sau Zonele Tribale de sub Administrare Federală erau un soi de teritoriul nimănui de-a lungul graniței cu Afganistan și Iran, unde singura lege valabilă era făcută de talibani și alte asemenea organizații. Lucrez alături de cele mai multe miliții sponsorizate de guvern de acolo: Khyber Rifles, Chitral Scouts, Kurram Militia.

– Înțeleg. Și departamentul care vrea să mă vadă dat afară din țară?

– Ordinul a venit pe canalele normale, dar cred că a fost dat de generalul Riaz Rehan, șeful Joint Intelligence Miscellaneous Division. JIM este responsabilă de operațiunile de spionaj extern.

Embling știa prea bine care era responsabilitatea JIM, dar îl lăsă pe al Darkur să-i povestească detaliile. Creierul englezului trecea cu viteză în revistă posibilitățile generate de acea întâlnire. Nu dorea să admită nimic, însă cu siguranță că dorea să afle mai multe informații despre situația curentă.

– Domnule maior, aici m-ați pierdut. Nu sunt agent englez, dar dacă *aș fi* agent englez, nu prea aș vrea să mă trezesc în mijlocul acestei lupte urâte care are loc, efectiv, în cadrul comunității serviciilor de informații pakistaneze. Dacă vă certați cu cei din Joint Intelligence Miscellaneous, e problema voastră, nu a Marii Britanii.

– Ba este problema *voastră,* deoarece națiunea dumneavoastră *a ales* tabăra, și a ales prost. Joint Intelligence Miscellaneous, directoratul lui Rehan, a primit un mare sprijin din partea Marii Britanii, ca și a americanilor. Cei de acolo i-au încântat și prostit pe politicienii voștri, și pot demonstra asta. Dacă îmi furnizați un canal de acces la conducerea dumneavoastră, atunci îmi voi susține cazul, iar agenția dumneavoastră va primi o lecție valoroasă despre acordarea încrederii celor din JIM.

– Domnule maior al Darkur, vă rog să țineți minte că n-am afirmat niciodată că aș lucra pentru serviciile britanice de informații.

– Așa e. *Eu* am afirmat asta.

– Chiar așa. Eu sunt bătrân. M-am pensionat după ce am lucrat în domeniul exporturilor și importurilor.

Al Darkur zâmbi.

– Atunci, cred că trebuie să ieşiţi de la pensie şi poate să exportaţi nişte informaţii din Pakistan, care ar putea fi utile naţiunii dumneavoastră. Aţi putea importa ceva asistenţă din partea MI6, care să fie utilă ţării mele. Vă asigur că naţiunea dumneavoastră nu a dispus niciodată de un activ mai bine plasat în cadrul serviciilor pakistaneze ca mine sau cu mai multe motive de a lucra pentru interesele noastre comune decât mine.

– Şi cum rămâne cu mine? Dacă sunt dat afară din Pakistan, nu am cum să fiu de ajutor.

– Pot amâna luni de zile expulzarea. Astăzi a fost doar un interviu iniţial. După asta o să tărăgănez fiecare fază a procesului.

Embling dădu din cap.

– Domnule maior, trebuie să întreb. Dacă sunteţi aşa de convins că organizaţia dumneavoastră e plină de informatori pentru generalul Rehan, cum le puteţi acorda încredere oamenilor care lucrează pentru dumneavoastră?

Al Darkur zâmbi din nou.

– Înainte de a lucra la ISI am fost în SSG, Special Services Group.[1] Oamenii ăştia au fost şi ei în SSG. Comandouri ale companiei Zarrar, operatori de contraterorism. Fosta mea unitate.

– Şi vă sunt loiali?

Al Darkur ridică din umeri.

– Sunt loiali conceptului de a nu fi făcuţi bucăţi de o bombă plasată pe o şosea. Iar eu le împărtăşesc fidelitatea faţă de acest concept.

– La fel ca mine, domnule maior, spuse Embling, apoi se întinse şi îi strânse mâna. Mă bucur să descopăr lucruri în comun cu un prieten nou.

Rostise ceva politicos, însă era limpede că niciunul din cei doi nu avea deocamdată încredere în celălalt în cadrul unei relaţii atât de riscante.

Două ore mai târziu, Nigel Embling şedea în casa lui şi bea ceai la birou, bătând darabana cu degetele într-o mapă uzată din piele.

Avusese parte de o dimineaţă cel puţin interesantă. Dintr-un somn adânc, direct într-o negociere cu un ofiţer de informaţii de rang înalt. Destul cât să i se învârtească în momentele alea capul.

Mahmood, băiatul de casă, marcat de o vânătaie purpurie pe cap, îi aduse patronului său un platou cu felii de *suji ka*, pudră de nucă de cocos, iaurt şi azimă de grâu.

Embling îl adusese înapoi acasă pe băiat de la vecin după ce se întorsese escortat de oamenii de la ISI. Luă o prăjitură şi muşcă din ea, dar rămase adâncit în gânduri.

---

[1] Grupul de Servicii Speciale (engl.) (n.tr.)

– Mersi, băiete. Ce-ar fi să te duci să joci fotbal cu prietenii tăi în după-amiaza asta? A fost deja o zi prea lungă.

– Mulţumesc, domnule Nigel.

– *Eu* îţi mulţumesc, tânărul meu prieten, pentru curajul dovedit de dimineaţă. Tu şi prietenii tăi veţi moşteni ţara asta cândva, în curând, iar eu socotesc că ei vor avea nevoie de un om curajos şi bun ca tine.

Mahmood nu pricepea la ce se referea patronul lui, însă înţelegea că avea după-amiaza liberă ca să se joace fotbal pe stradă cu prietenii.

După ce băiatul îl lăsă singur în birou, Embling mâncă prăjiturelele şi bău ceaiul, cu gândul la situaţia creată. Îl îngrijora perspectiva de a fi expulzat, îl îngrijorau luptele interne la nivel înalt din serviciile secrete ale armatei pakistaneze, îl îngrijora munca intensă pe care era nevoit să o depună ca să verifice dacă maiorul al Darkur chiar era cine pretindea a fi şi nu cumva era afiliat vreunei grupări mai năbădăioase care nutrea alte intenţii.

Oricâte griji îşi făcea însă, principala preocupare a lui Embling era de natură extrem de practică. El, unul, avea senzaţia că tocmai recrutase un agent care să spioneze în numele unei naţiuni pe care Embling n-o reprezenta.

Nu mai avea relaţii directe cu Londra de ani de zile, deşi câţiva dintre dinozaurii de la Legoland, porecla sediului SIS de pe malurile Tamisei, îl mai sunau din când în când ca să verifice cu el diverse lucruri.

Odată, cu un an în urmă, cei de acolo chiar dăduseră numele lui unei organizaţii americane pe care el o ajutase cu o chestiune măruntă aici, în Peshawar. Yankeii care veniseră la faţa locului fuseseră extrem de agili, numărându-se printre cei mai isteţi agenţi operativi cu care el lucrase vreodată. Cum se numeau? Da, John Clark şi Ding Chavez.

În vreme ce îşi termina gustarea de dinainte de prânz şi îşi ştergea degetele cu un şerveţel, Embling decise să ruleze, dacă povestea cu al Darkur se verifica, o versiune complet neobişnuită a „drapelului fals". Îl putea folosi pe al Darkur ca agent operativ fără să îi dezvăluie că nu avea pe nimeni mai sus de el, în mod oficial, căruia să-i transmită informaţiile primite.

Iar atunci când avea să primească ceva important, o marfă solidă, Embling urma să găsească un client pentru această marfă.

Masivul englez sorbi ceaiul rămas şi zâmbi gândindu-se la viclenia planului său. Era de-a dreptul ridicol. Dar de ce să nu încerce?

18

Jack Ryan Senior se duse în dreptul unei oglinzi mari montate pe perete între două vestiare. Dezbaterea prezidenţială din seara aceea, de la Universitatea Case Western Reserve, din Cleveland, se ţinea în cadrul Centrului de Educaţie Fizică Emerson, ca mulţimea care dorea să participe să aibă loc unde să stea. Centrul era cunoscut şi sub numele Veale Center, iar Ryan îşi putea imagina cu uşurinţă o asemenea locaţie găzduind un meci de baschet. De jur împrejurul lui, de pe pereţii vestiarului care fusese transformat în garderobă pentru candidatul prezidenţial, chipuri şi siluete de jucători se uitau la el din posterele lipite. Baia alăturată care fusese destinată nevoilor lui Ryan avea o duzină de duşuri.

Ryan n-avea nevoie de duş. Făcuse unul la hotel.

Dezbaterea din seara aceea era a doua dintre cele trei programate să aibă loc între el şi Kealty, şi era cea asupra căreia insistase Ryan. Un singur moderator care să pună întrebări celor doi candidaţi, aşezaţi la o masă. Aproape ca o conversaţie prietenească.

Trebuia să fie mai puţin formală, mai puţin rigidă. Iniţial, Kealty obiectase, spunând că ar fi fost o dezbatere mai puţin prezidenţială, dar Jack se ţinuse tare pe poziţie şi manevrele de culise efectuate de managerul de campanie al lui Jack, Arnie van Damm, dăduseră, până la urmă, rezultatul dorit.

Tema dezbaterii din seara respectivă era legată de afacerile externe, iar Jack ştia că îl putea bate lejer pe Kealty la acest subiect. Toate sondajele de opinie indicau asta, aşa că şi Arnie fusese de acord. Însă Jack nu era deloc relaxat. Se privi din nou în oglindă şi luă încă o gură de apă.

Îi plăceau astfel de momente scurte de singurătate. Cathy tocmai ieşise din vestiar; în acea clipă probabil că îşi căuta locul din primul rând de spectatori. Ultimele cuvinte pe care ea i le adresase îi răsunau în urechi în vreme ce se privea din nou în oglindă.

– Mult noroc, Jack. Și nu uita de fața zâmbitoare.

Alături de Arnie și de cea care îi scria discursurile, Callie Weston, Cathy îi fusese cea mai apropiată persoană de încredere în timpul campaniei. Nu se amesteca des în discuțiile legate de politică, în afară de situația că venea vorba despre sănătatea publică, însă își urmărise îndeaproape soțul în cursul sutelor de apariții televizate, și îi oferise părerile ei legate de modul cum apărea el în fața publicului.

Cathy se considera supercalificată pentru un asemenea rol. Nimeni din lume nu îl cunoștea pe Jack Ryan mai bine ca ea. Se putea uita în ochii lui sau să-i asculte sunetul vocii și știa totul despre dispoziția lui, energia lui, ba chiar dacă băuse sau nu o ceașcă de cafea de după-amiază, un lux pe care ea nu și-l permitea atunci când călătoreau împreună.

În mod normal, Jack se descurca de minune în fața camerelor de luat vederi. Era dezinvolt și deloc rigid; imaginea reflecta perfect omul care era în realitate. Un tip decent, inteligent, care, în același timp, era puternic motivat și dispunea de o voință de fier.

Din când în când însă, Cathy vedea lucruri despre care ea credea că nu îl ajutau deloc pe Jack să transmită cum trebuia punctele lui de vedere. O preocupa mai ales faptul că, în opinia ei, oricând vorbea despre politica sau comentariile lui Kealty cu care el nu era de acord – adică, în esență, cam despre orice provenea de la Casa Albă –, Jack avea tendința de a se întuneca la față.

Recent, Cathy stătuse împreună cu soțul ei în pat într-una dintre nopțile aproape inexistente de cuplu, într-un scurt moment de răgaz acasă între două călătorii de campanie. Timp de aproape o oră, ea manevrase telecomanda ecranului de televizor montat pe perete. Ryan n-ar fi fost în stare să facă așa ceva, chiar dacă mutra lui *nu* s-ar fi regăsit în toate transmisiunile înregistrate pe care ea le răsfoise. Așa ceva însemna o crimă pentru un individ căruia nu-i plăcuse niciodată să-și vadă chipul sau să-și audă vocea la televizor.

Însă Cathy nu era o persoană care să se dea ușor bătută; se folosise de capabilitățile de înregistrare ale echipamentelor lor din casă și trecuse de la o conferință de presă la alta, de la interviuri lejere luate de prezentatori ai unor rețele de televiziune majore la schimburi improvizate de replici cu reporteri la gazete de liceu în vreme ce se plimbau prin centre de cumpărături.

În fiecare film pe care ea i-l arătase, de fiecare dată când se aducea vorba despre politica lui Kealty, Jack Ryan Senior își modifica fizionomia feței. Nu era vorba de un rictus, lucru pentru care Jack avea impresia că ar

fi meritat o medalie, la cât era el de stârnit din pricina fiecărei decizii importante luate de administraţia Kealty. Însă Cathy avea dreptate, iar Jack nu putea nega acest lucru. Ori de câte ori cineva aducea în discuţie politica lui Kealty, ochii lui Jack se îngustau uşor, bărbia i se contracta abia perceptibil şi adesea capul i se legăna încet înapoi şi înainte, o singură dată, ca şi cum ar fi vrut să spună un „Nu!“ hotărât.

Cathy dăduse înregistrările înapoi ca să arate una în care Jack era prezent la o petrecere cu grătar în Fort Worth şi unde el ţinea într-o mână o farfurie din hârtie cu coaste fripte şi porumb copt, şi un pahar cu ceai cu gheaţă în cealaltă. O echipă de filmare care se ţinea după el surprinsese un schimb de replici în cadrul căruia o femeie de vârstă mijlocie menţionase recenta iniţiativă a lui Kealty de reglementare mai strictă a industriei petrolului şi gazului.

În vreme ce femeia relata dificultăţile prin care trecea familia ei, bărbia lui Jack se încordă şi el clătină din cap. În mod cert, limbajul trupului arăta empatie cu suferinţa femeii, dar asta doar după o tresărire iniţială de mânie. Prima lui reacţie, acea primă tresărire de mânie, devenise imposibil de negat după ce Cathy apăsase butonul de pauză al aparatului şi pusese imaginea pe *stand by*.

Pe când stăteau în pat împreună, Jack Ryan încercase să mai atenueze tensiunea.

– Cred că merit măcar o recunoaştere parţială aici, pentru că nu am vomitat fasolea coaptă pe care tocmai o înghiţisem. În fond, *chiar* discutam despre creşterea birocraţiei şi a taxării afacerilor din *această* economie.

Cathy zâmbise şi clătinase din cap.

– Recunoaşterile parţiale nu te vor duce la cel mai important birou din ţara asta, Jack. Eşti pe cale să câştigi, dar încă n-ai câştigat.

Jack dăduse din cap. Spăsit.

– Ştiu. O să lucrez la asta, promit.

În vestiarul de la Case Western Reserve, Jack lucra la asta. Îşi puse zâmbetul fericit pe chip în camera pustie şi se gândea la familia acelei biete femei care nu putea să-şi găsească de lucru într-un mediu sufocant pentru întreaga industrie.

Bărbia sus, o încuviinţare uşoară, privire relaxată, fără ochi mijiţi.

„Hm, îşi zise Jack. Mi se pare artificial.“

Oftă. Îşi dădea seama, nu pentru prima dată, că dacă senzaţia era de artificialitate, atunci Cathy avea dreptate şi el făcuse tot felul de grimase încă de când aruncase mănuşa adversarului.

Îşi făcu griji ca dezbaterea personală contra lui Ed Kealty legată de politica externă să nu însemne o provocare imensă asupra stăpânirii lui de sine. Aşa că Jack mai exersă o dată zâmbetul fericit.

Se gândi la Cathy care avea să urmărească dezbaterea din public.

Zâmbi artificial la oglindă. Şi iarăşi. Şi pentru a treia oară.

Al patrulea zâmbet fu real. Jack aproape că izbucni în râs.

Nu se putea abţine. Un ditamai adultul care se maimuţărea într-o oglindă.

Pufni în râs. Dacă mergeai la esenţe, era imposibil să nu constaţi că din punct de vedere politic era, în ultimă instanţă, incredibil de ridicol. Jack Ryan Sr. Clătină din cap şi porni către uşă.

Încă un oftat lung, încă o îmbărbătare pentru sine că era în stare să adopte un zâmbet fericit, după care răsuci cheia în broasca uşii.

Afară, pe coridor, oamenii lui se puseră în mişcare. Andrea Price-O'Day veni lângă el. Ceilalţi membri ai echipei de pază se grupară în formă de diamant în jurul lui pentru drumul până la scenă.

– Spadasinul e în mişcare, rosti Price-O'Day în microfonul ascuns în manşeta cămăşii.

19

Ed Kealty şi Jack Ryan se iviră din laturi diferite pe scena scăldată în luminile televiziunilor. Se auziră aplauze politicoase venind din partea mulţimii de studenţi, ziarişti şi locuitori ai Clevelandului care reuşiseră să-şi asigure locuri la dezbatere. Cei doi se întâlniră în mijlocul scenei. Lui Jack îi trecu prin minte o fracţiune de secundă imaginea unor duelişti care îşi ating mănuşile, însă ei doi se mulţumiră să-şi strângă mâinile. Ryan zâmbi şi dădu din cap, apoi rosti: „Domnule preşedinte", după care Kealty dădu şi el din cap, întinse mâna pe după Ryan şi îl bătu pe spate cu palma mâinii drepte. Pe urmă, cei doi păşiră către masa rotundă.

Ryan ştia că Ed Kealty şi-ar fi dorit să fi avut un şiş în mâna aia.

Cei doi se aşezară la masa mică. În faţa lor se aşeză Joshua Ramirez, prezentatorul de la CBS Evening News, un bărbat de cincizeci de ani cu aer tineresc cu părul dat pe spate şi cu ochelari eleganţi, care, din cauza luminii intense de pe scenă, generau o strălucire deranjantă pentru ochii lui Ryan. Jack îl plăcea, în general, pe Ramirez; omul era inteligent, suficient de amabil când camera de vederi era oprită şi destul de profesionist când aceasta era pornită. Reţeaua CBS nu manifestase prietenie faţă de candidatura lui Ryan la preşedinţie, şi cei de acolo, cu siguranţă, păreau să continue adoptarea unei atitudini pro-Kealty în cursul campaniei, însă Josh Ramirez era doar un soldat din armata aflată la dispoziţia reţelei, un executant, iar Ryan nu-l putea învinovăţi de ceva.

Ryan fusese atacat de mass-media de suficiente ori ca să nu mai ia astfel de atitudini la modul personal. Asta chiar dacă unele lucruri rostite şi scrise de mass-media despre el, în urma cărora fusese, practic, acuzat de orice se putea imagina, de la furtul de bani de la oameni în vârstă la furtul pacheţelelor de prânz de la gura copiilor de şcoală, nu puteau fi luate altfel decât la modul extrem de personal.

„Jack Ryan, ești o ființă omenească ticăloasă... n-avem nimic personal cu tine."

„Mda, ce să mai zici..."

Cu toate astea, Ramirez nu era la fel de rău ca alții. Intervenția mass-mediei în campania de realegere a lui Kealty era evidentă. Cu câteva săptămâni înainte, un individ care luase parte la o conferință a lui Kealty ținută în Denver avusese îndrăzneala de a-l întreba pe președintele Statelor Unite când credea el că vor scădea prețurile la combustibil la nivelul la care omul să-și poată permite din nou o excursie cu mașina cu familia. Aflat într-o clipă de inspirație care, probabil, îi făcuse pe cei din personalul lui de campanie să geamă involuntar, Kealty clătinase din cap auzind întrebarea și îi sugerase omului să vadă totul drept o oportunitate de a se duce să-și cumpere un automobil hibrid.

Niciuna dintre rețelele mari de televiziune și nicio agenție de știri nu redase acea afirmație. Ryan însuși o pomenise a doua zi de dimineață, la o întâlnire cu alegătorii de la o uzină de motoare electrice din Allegheny, Pennsylvania, scoțând în evidență faptul, probabil pierdut din vedere de Kealty, că o familie care întâmpina dificultăți financiare ca să-și umple rezervorul cu combustibil avea, mai mult ca sigur, probleme la fel de mari în a-și achiziționa o mașină nouă.

La cinci minute după ce rostise acea remarcă, pe când ce se urca în SUV ca să plece de la uzina de motoare electrice, Arnie van Damm clătinase din cap.

– Jack, tocmai ai rostit o replică extraordinară, pe care nimeni în afara oamenilor din uzina aia n-o vor auzi vreodată.

Arnie avusese dreptate. Nicio rețea media importantă nu o relatase.

Van Damm îl avertizase pe Ryan că nu se putea baza pe relatarea niciunui moment de genul „te-am prins" de către principalele canale mass-media împotriva lui Ed Kealty. Nu, toate astfel de momente aveau să fie cele împotriva lui Jack Ryan.

Liberul-arbitru în mass-media era ca un element al naturii. Ca ploaia și frigul. Ryan, pur și simplu, trebuia să nu țină cont de asta și să își vadă mai departe de drum.

Ramirez deschise dezbaterea explicând regulile, după care istorisi o poveste despre o discuție între copiii lui de școală elementară și sfârși glumind că cei doi oameni din fața lui aveau să „joace frumos". Ryan zâmbi, ca și cum comentariul nu ar fi fost de-a dreptul insultător, după care moderatorul începu șirul de întrebări.

Ramirez debută cu întrebări despre relaţia cu Rusia, trecu la China, la America Centrală, apoi la relaţia Statelor Unite cu aliaţii săi şi membrii NATO din întreaga lume. Atât Ryan, cât şi Kealty răspunseră direct moderatorului CBS, evitând lansarea de grenade, ba chiar căzând de acord ici şi colo pe anumite subiecte.

Terorismul internaţional ca subiect fu evitat până în a doua jumătate a dezbaterii de nouăzeci de minute. Ramirez ajunse la subiect ridicând mingea la fileu lui Kealty cu o întrebare despre lovitura recentă administrată de o dronă unui complex de clădiri din Yemen, în urma căreia fusese eliminat un membru Al-Qaeda vânat pentru bombardarea unui club de noapte din Bali.

Kealty îi asigură pe americani că, după ce avea să fie reales, îşi va continua politica lui de felul „bâţul sau morcovul" de angajare la nivel înalt a oricui, prieten sau duşman, care avea să se aşeze la masa negocierilor cu America, în acelaşi timp eliminând inamicii SUA care refuză să negocieze.

Ramirez se întoarse către Ryan.

– Campania dumneavoastră v-a poziţionat drept candidatul care reprezintă cea mai bună alegere în lupta Americii împotriva celor care ne doresc răul, dar atunci când aţi fost preşedinte s-a reuşit uciderea mai puţinor terorişti de nivel înalt decât în timpul primului mandat al preşedintelui Kealty. Sunteţi dispus să acceptaţi faptul că nu mai puteţi pretinde titlul de vânător de terorişti?

Ryan luă o gură de apă. În stânga lui îl simţea pe Kealty aplecându-se uşor în faţă, ca şi cum făcea un spectacol din ascultarea răspunsului lui Ryan la întrebare. În vreme ce vorbea, Ryan se concentră asupra lui Ramirez.

– Aş vrea să spun clar că atacurile cu drone ale preşedintelui Kealty, chiar dacă scot, fără îndoială, din ecuaţie unii dintre liderii teroriştilor, nu aduc şi succesul în războiul pe termen lung.

Kealty se lăsă pe spătarul scaunului şi făcu un gest a lehamite din mână, ca şi cum comentariul lui Ryan ar fi fost total deplasat.

– De ce? insistă Ramirez.

– Deoarece un lucru pe care l-am învăţat în cei treizeci şi cinci de ani de muncă în serviciul publicului a fost acela că informaţiile de calitate reprezintă cheia unor decizii bune. Iar când depunem eforturi să identificăm pe cineva, pe vreun lider terorist care are în cap un sipet cu comori informaţionale, ultima soluţie ar fi aruncarea lui în aer. Aeronavele fără pilot constituie un activ militar important, însă nu sunt altceva decât un activ, doar instrumente. Iar după mine sunt nişte instrumente pe care noi le folosim excesiv de mult. Avem nevoie să exploatăm cum trebuie munca îndelungată

depusă de oamenii noștri care lucrează în zona informațiilor pentru identificarea țintelor în primul rând, după care trebuie să facem tot ce trebuie ca să exploatăm ținta.

– Să o exploatăm? întrebă Ramirez.

Nu se așteptase ca Ryan să pună sub semnul întrebării asasinatele executate de drone.

– Da. Să o exploatăm. În loc să ucidem omul vânat, trebuie să aflăm ce știe, pe cine știe, unde a fost, încotro se duce, ce plănuiește, chestii de genul ăsta.

– Și cum va face asta președintele Jack Ryan?

– Comunității noastre de agenți de informații ar trebui să i se permită, atunci când e posibil, să aresteze astfel de oameni, sau ar trebui să exercităm presiuni asupra guvernelor care adăpostesc astfel de oameni să pună mâna pe ei și să ni-i predea. Trebuie să oferim forțelor noastre, și forțelor aliaților noștri, ale *adevăraților* noștri aliați, resursele, mijloacele și suportul politic de a întreprinde astfel de acțiuni. Iar așa ceva nu se petrece în administrația președintelui Ed Kealty.

– Și după ce punem mâna pe ei? izbucni Kealty pentru prima dată în cursul dezbaterii cu un comentariu direct la adresa lui Ryan. Ce propui? Să le înfigem țepi sub unghii?

Joshua Ramirez ridică un deget de pe masă într-un gest extrem de amabil de avertizare, un mijloc slab și total ineficient de a-l îndemna pe Kealty să joace după regulile stabilite ale dezbaterii.

Jack îl ignoră pe Kealty ca persoană, totuși îi răspunse la întrebare:

– Mulți afirmă că nu putem stoarce informații utile decât prin tortură. Din experiența mea, vă spun că e un neadevăr. Uneori, dușmanii noștri sunt greu de îndemnat să dezvăluie lucruri; nu numai că sunt extrem de motivați, dar conștientizează foarte bine faptul că le oferim privilegii și drepturi de care nu beneficiază niciun prizonier de-al nostru din închisorile lor. Nu contează cu câtă blândețe și amabilitate tratăm prizonierii lor, fiindcă ei ne torturează și ne ucid oamenii de câte ori pun mâna pe ei.

Prezentatorul CBS interveni:

– Vorbiți despre aceste „mijloace“ pe care le avem la dispoziție ca să stoarcem informații de la inamici. Însă cât de eficiente sunt ele?

– O întrebare foarte bună, Josh. Nu pot oferi detalii despre procedurile folosite atunci când lucram la CIA sau când am fost președinte, însă vă pot spune clar că rata noastră de succes legată de obținerea de informații de la teroriști era mult mai bună decât tactica adversarului meu de a arunca în aer oameni de la o altitudine de șase mii de metri. Există o zicală care spune că morții nu vorbesc.

Ramirez se răsuci pe jumătate înspre Kealty înainte ca preşedintele în funcţie să dea replica.

– Josh, adversarul meu e în stare să rişte în mod inutil vieţile americanilor trimiţând copiii noştri din armată ca să lupte cu răul în cele mai periculoase locuri din lume doar ca să aibă ocazia de a interoga un duşman. Vă asigur pe toţi că interogatoriile desfăşurate sub preşedinţia lui Jack Ryan vor fi cu mult dincolo de limitele permise conform Convenţiei de la Geneva.

Era rândul lui Ryan să dea o replică. Uită de chipul fericit, dar avu grijă să nu-l privească pe Kealty, concentrându-se, în schimb, asupra luminii reflectate în mod iritant de ochelarii lui Joshua Ramirez.

– În primul rând, consider bărbaţii şi femeile noastre din forţele militare exact ceea ce sunt, nişte bărbaţi şi nişte femei. Mulţi dintre ei sunt tineri, cu mult mai tineri ca preşedintele Kealty şi ca mine, însă resping descrierea lor ca fiind copii. În al doilea rând, bărbaţii şi femeile care luptă în cadrul acestor unităţi de elită ale agenţiilor de informaţii civile şi militare, şi care au sarcina, recunosc, dificilă şi periculoasă de a captura inamicii noştri pe teren, sunt nişte profesionişti care se pun deja de multă vreme în calea răului. Adesea pentru a aplica politici emise de adversarul meu de azi şi despre care cred că nu ne duc nicăieri.

Se uită la Kealty dând politicos din cap şi adăugă:

– Aveţi perfectă dreptate, domnule preşedinte, când afirmaţi că astfel de misiuni sunt extrem, extrem de greu de dat cuiva – îşi întoarse privirea spre Ramirez –, dar bărbaţii şi femeile la care mă refer sunt cei mai buni din lume în cadrul unor astfel de activităţi. În plus, am convingerea, până la ultimul bărbat şi ultima femeie din cadrul acestor forţe, că oamenii aceştia ştiu că munca grea depusă de ei salvează vieţi de americani. Îşi înţeleg datoria, o datorie pentru care se oferă voluntari, şi o datorie în care cred. Nu pot nutri decât cel mai profund respect pentru echipajele noastre VAP. Făcu o pauză. Îmi cer scuze, echipele care se ocupă de vehiculele aeriene fără pilot. Este vorba de o fantastică resursă cu care operează nişte oameni fantastici. Simt însă că, la nivel strategic, ar trebui să facem o treabă mai bună direcţionându-ne activele către exploatarea la maximum a succeselor noastre informative, şi nu cred că realizăm aşa ceva sub administraţia lui Ed Kealty.

Ramirez vru să rostească ceva, însă Ryan merse mai departe:

– Joshua, reţeaua ta de televiziune a transmis cu câteva zile în urmă ştirea legată de prinderea, în Rusia, a liderului uneia dintre cele mai periculoase grupări de rebeli din regiunea Caucazului de către FSB-ul rusesc. Nu cred că surprind pe nimeni din public în seara asta dacă spun că nu sunt

un fan al multora dintre deciziile şi politicile ruseşti de dată recentă, şi Ryan zâmbi afirmând asta, dar îşi păstră o expresie de intensitate pe chip. Mai ales atunci când se face referire la modul în care ei îşi tratează unii dintre conaţionalii din Caucaz. Însă prin capturarea acestui om, Israpil Nabiyev, în loc de simpla lui ucidere, se pot afla extrem de multe despre organizaţia lui, cel puţin la nivel potenţial. Iar aşa ceva poate schimba soarta jocului militar din regiune.

Jack Ryan făcu o pauză şi ridică din umeri.

– Ne-ar folosi şi nouă o schimbare a sorţii jocurilor din Orientul Mijlociu, şi cred că putem admite cu toţii asta.

Mulţi din public aplaudară intervenţia.

Ramirez reveni la Kealty.

– O replică de treizeci de secunde pe marginea acestui subiect, domnule preşedinte, după care va trebui să trecem mai departe.

Ed Kealty dădu din cap şi se lăsă pe spătarul scaunului.

– Am să-ţi dezvălui ceva ce nu auzi prea des, Josh. De fapt, sunt de acord cu adversarul meu. Chiar avem nevoie, aşa cum a spus el, de ceva care să schimbe sorţii jocurilor de acolo. Nu intenţionam să dezvălui acest fapt în seara asta, însă tocmai am primit acordul Departamentului de Justiţie. O să folosesc această ocazie pentru a anunţa recenta prindere, de către agenţii federali americani care lucrează în administraţia mea, a domnului Saif Rahman Yasin, mai bine cunoscut sub numele Emirul.

Kealty aşteptă ca icnetele de uimire din public să se diminueze.

Acestea încetară, în cele din urmă, şi el continuă:

– Yasin a ucis zeci de americani chiar acasă la noi, şi sute de americani şi de alte naţionalităţi în întreaga lume. Acum, el se află pe pământ american, sub custodie americană, şi cred că în următoarele ore vom publica o fotografie care să confirme acest fapt. Îmi cer scuze că nu am dezvăluit acest eveniment până acum, dar, aşa cum vă puteţi imagina, în joc sunt multe aspecte legate de securitate şi multe lucruri de luat în calcul, deci am aşteptat până să...

Cele treizeci de secunde trecuseră, însă Ed Kealty de-abia se încălzise.

– ...aducem totul în atenţia publică. În momentul ăsta, Josh, nu pot comenta amănunte despre prinderea lui Yasin sau despre locul unde este închis, fiindcă bărbaţii şi femeile care au dat dovadă de curaj în această operaţiune trebuie să fie feriţi de orice consecinţe, totuşi pot să afirm că am vorbit pe larg cu procurorul general despre acest caz şi intenţionăm să-l aducem pe domnul Yasin în faţa instanţei cât de curând posibil. Va fi

învinuit pentru incidentele cu care a avut legătură aici, în Statele Unite. În Colorado, în Utah, în Iowa și în Virginia. Procurorul general Brannigan va hotărî unde anume va avea loc procesul, dar, în mod cert, va fi într-una dintre aceste locații.

Jack Ryan nu-și pierdu cumpătul; ba chiar schiță un zâmbet și dădu apreciativ din cap. „Chipul fericit, Jack", își repetă el în minte. Știa că va veni și o astfel de zi. Știa că Emirul era ținut prizonier. La început crezuse că prinderea lui fusese secretizată din rațiuni de securitate, așa cum tocmai pretinsese Ed Kealty.

Însă Arnie van Damm susținuse încă de la început că președintele îl ținea pe Emir la răcoare până putea să-și „joace" cartea pentru a obține avantaj în campanie. La acea vreme, cu multe luni înainte, înainte chiar ca bătălia Ryan–Kealty să înceapă cu adevărat, Jack nu-l crezuse pe managerul lui de campanie. Considerase doar că Arnie era ceva mai cinic ca de obicei.

Se înșelase. Van Damm prezisese exact faptul că Ed Kealty avea să-l arunce pe Emir pe masa de joc în cursul uneia dintre dezbateri; ba chiar afirmase că avea să fie dezbaterea numărul doi sau numărul trei.

Jack ar fi vrut să-și întoarcă privirea chiar în acea clipă și să se uite la van Damm, și avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu facă asta. Știa că o astfel de „privire" ar fi fost imediat speculată de mass-media favorabilă lui Kealty. Pe prima pagină a cotidianului *The New York Times* de a doua zi ar fi stat scris mare „Ryan se uită după ajutor".

Asta dacă nu folosiseră deja un astfel de titlu până atunci. Era greu de ținut minte.

Așa că Ryan rămase locului; se întoarse către președintele Kealty, ca și cum ar fi auzit informația pentru prima dată. În sinea lui gemu la pretenția că administrația lui Ed ar fi avut ceva de-a face cu prinderea celui mai vânat om din lume. Ryan era sigur că președintele își arogase intenționat merite care nu-i aparțineau.

Se concentră să-și păstreze un aer plăcut pe când ce se gândea la prinderea Emirului. Cât să fi trecut, zece luni, de când The Campus îl doborâseră pe individ în Nevada? Habar n-avea ce rol jucase fiul lui în operațiunea de capturare a lui Yasin. Cu siguranță că nu făcuse parte din echipa de teren. Nu, din aia făcuseră parte Chavez, negreșit Clark, poate chiar și nepotul lui Jack, Dominic.

Iisuse, bietul băiat fusese nevoit să se confrunte cu toate astea imediat după moartea propriului său frate.

Însă Jack Sr. nu-și putea scoate din minte ideea că fiul lui fusese implicat în prinderea Emirului.

Era adevărat că fiul lui cel mai mare se schimba și se schimbase. Devenise bărbat. Era un lucru de așteptat, chiar dacă lui Jack Sr. nu-i plăcea deloc. Însă rolul lui în cadrul prinderii lui...

– Aveți ceva de adăugat la cele rostite, domnule președinte?

Ryan ieși din transă și se admonestă pentru că-și lăsase mintea să hălăduiască într-un moment nepotrivit. Surprinse un început de rânjet viclean pe chipul lui Ramirez, însă știa că operatorii camerelor de luat vederi rataseră momentul. Toate camerele de luat vederi erau ațintite asupra lui Ryan. La naiba, erau atât de concentrate pe el, încât probabil că îi făcuseră deja o radiografie a craniului până la sinusuri. Se întrebă dacă pe chip avea întipărită vreo expresie de genul „căprioară surprinsă de faruri". Mass-media l-ar fi acuzat imediat de asta; ar fi fost un moment al naibii de tare de prins în ofsaid, dacă el nu reușea să speculeze clipa în favoarea lui.

„Fața fericită, Jack."

– Ei bine, cu siguranță că vestea este fantastică. Aș vrea să folosesc ocazia pentru a adresa felicitările mele sincere și profunde...

Ed Kealty se așeză mai bine pe scaunul de lângă Ryan.

– ...bărbaților și femeilor din armata noastră, din comunitatea de informații și din organizațiile de aplicare a legii, și aș vrea, de asemenea, să mulțumesc tuturor națiunilor și serviciilor de informații străine care au avut grijă ca o astfel de ființă omenească îngrozitoare să fie adusă în fața justiției.

Kealty se uită urât la Ryan; Jack văzu asta în ochelarii lui Ramirez.

– Este o zi mare pentru America, însă eu o socotesc și ca un moment de răscruce important. Deoarece, așa cum ați auzit cu toții, președintele Kealty și administrația lui intenționează să-l judece pe Emir în sistemul nostru de instanțe, iar eu nu aș putea dezaproba mai abitir o astfel de măsură. Oricât respect aș avea pentru sistemul nostru juridic, cred că el trebuie rezervat pentru cetățenii noștri și cei care nu și-au făcut din războiul contra Statelor Unite ale Americii un scop în viață. A-l așeza pe Yasin pe locul martorilor nu înseamnă justiție; ba chiar semnifică injustiție în cel mai înalt grad.

În momentul ăsta ne aflăm la o răscruce a războiului nostru împotriva terorismului. Dacă președintele Kealty va câștiga alegerile din noiembrie, pentru următorii câțiva ani, Umayyad Revolutionary Council, suporterii acestuia și organizațiile afiliate vor avea ocazia de a deține controlul. Emirul va folosi instanțele de judecată pentru a-și promova crezul legat de ură, se va folosi de tribunal ca de o pârghie pentru a dezvălui sursele și metodele

serviciilor noastre de informaţii, şi va utiliza boxa martorilor ca să genereze un spectacol ce va atrage atenţia asupra lui şi a cauzei lui. Iar dumneavoastră, doamnelor şi domnilor plătitori de taxe, veţi suporta cu toţii factura de milioane sau zeci de milioane de dolari pentru creşterea nivelului de securitate în instanţele noastre de judecată.

Dacă dumneavoastră credeţi că asta este o idee bună... dacă socotiţi că a-i oferi Emirului o astfel de ocazie este procedura corectă... ei bine, atunci îmi cer scuze că spun asta, dar aţi face mai bine să mergeţi şi să votaţi cu adversarul meu.

Dar dacă aveţi convingerea că este o idee proastă, dacă socotiţi că Emirul ar trebui să aibă parte de un proces, însă într-un tribunal militar, unde va avea mai multe drepturi decât oricare prizonier sau al celor ca el, dar nu la fel de multe drepturi ca fiecare cetăţean american plătitor de taxe şi care respectă legea, atunci sper că veţi vota pentru mine.

Ryan ridică uşor din umeri şi se uită direct la Josh Ramirez.

– Josh, nu-mi stă în obicei să fac promisiuni în campanie. Sunt atacat într-o mulţime de ziare şi de show-uri de televiziune, inclusiv în show-ul tău, pentru faptul că îmi fac campanie pe baza trecutului şi a caracterului meu, dar nu şi pe ce promit că am să fac în viitor, zâmbi Ryan. Cred că cei mai mulţi americani sunt suficient de inteligenţi şi au auzit destule promisiuni de campanie care nu se traduc niciodată în realitate. Am considerat mereu că dacă arăt Americii cine sunt, pentru ce lupt şi în ce cred, şi dacă sunt în stare să mă prezint ca un tip în care se poate avea încredere, atunci voi determina câţiva oameni să voteze pentru mine. Dacă asta va ajunge ca să câştig, va fi minunat. Dacă nu, ei bine... America va alege pe cine consideră că e cel mai bun, iar eu sunt împăcat cu ideea asta.

Însă chiar *am să fac* o promisiune de campanie aici şi acum, adăugă Ryan şi se întoarse către camera de luat vederi. Dacă veţi considera că e potrivit să mă duceţi la Casa Albă, atunci primul lucru pe care îl voi face, *efectiv*, când am să revin la adresa Pennsylvania 1 600 de pe treptele Capitoliului, va fi să iau loc la birou şi să semnez documentele de menţinere a lui Saif Yasin sub custodie militară. Oftă. Nu-i veţi vedea faţa la televizor şi nici nu-i veţi auzi vocea la radio, şi nu veţi auzi nici vocea avocatului său. Va avea parte de un proces corect, de o apărare solidă, dar totul se va petrece în spatele uşilor închise. Poate că unii nu vor fi de acord cu aşa ceva, însă mai sunt şase săptămâni până la ziua alegerilor şi sper că-mi veţi acorda favoarea de a încerca să vă conving că asta e mutarea corectă pentru Statele Unite ale Americii.

Mulţi oameni din public aplaudară. Mulţi rămaseră tăcuţi.

Dezbaterea se încheie la scurt timp după aceea. Kealty şi Ryan îşi strânseră mâinile pentru camerele de luat vederi şi îşi sărutară soţiile în faţa scenei.

Jack se aplecă la urechea lui Cathy.

– Cum m-am descurcat?

Doctorul Cathy Ryan îşi păstră un zâmbet larg pe faţă în vreme ce şopti:

– Sunt mândră de tine. Ţi-ai păstrat zâmbetul tot timpul. Îl sărută din nou şi adăugă, cu un alt zâmbet: Îmi place la nebunie când mă asculţi.

20

Newport, Rhode Island, se găsește la marginea sudică a insulei Aquidneck, la vreo cincizeci de kilometri sud de Providence. Pe lângă faptul că este sediul bazei navale Newport și căminul mai multor clădiri coloniale încă în picioare comparativ cu oricare alt oraș din Statele Unite, Newport înseamnă un număr de reședințe monumentale de secol al XIX-lea și început de secol XX construite de mulți dintre cei mai avuți rechini industriali și financiari din acea perioadă. John Jacob Astor al IV-lea, William și Cornelius Vanderbilt, Oliver Belmont, Peter Widener de la US Steel și American Tobacco, ca și alții, și-au ridicat cu toții palate de vară pe această insulă retrasă în timpul perioadei de aur a epocii reconstrucției.

Cei mai mulți dintre miliardarii acelei epoci sunt oale și ulcele; reședințele lor sunt acum deținute de fonduri, averi familiale, muzee sau fundații, însă câțiva indivizi superbogați continuă încă să numească Newport „acasă". Iar cel mai avut rezident al insulei locuia într-o vilă masivă de pe țărm, pe Bellevue Avenue, la doar trei străzi distanță de catedrala Saint Mary, o locație cu importanță istorică în urma găzduirii, în 1953, a ceremoniei de nuntă dintre John F. Kennedy și Jacqueline Bouvier.

Proprietarul imensei clădiri se numea Paul Laska, avea șaptezeci de ani, ocupa locul patru în catalogul *Forbes* al celor mai bogați americani și era de părere că un al doilea mandat prezidențial al lui Jack Patrick Ryan avea să însemne, în decurs de câțiva ani, sfârșitul lumii.

Șezând singur în biblioteca reședinței, Paul Laska îl urmări pe Jack Ryan sărutându-și soția la finalul dezbaterii electorale.

Apoi Laska se ridică în picioare, închise televizorul și se duse în dormitor. Chipul lui palid și îmbătrânit se înroșise de furie, iar umerii căzuți reflectau din plin dispoziția sufletească.

Sperase că dezbaterea din seara aceea avea să fie momentul de răsturnare a situației lui Ed Kealty. Laska sperase asta, se așteptase la asta, și asta

pentru că știa un amănunt pe care aproape nimeni din lume nu-l cunoscuse cu o jumătate de oră în urmă.

Miliardarul știa deja că Emirul se afla sub custodie americană. Această comoară informativă îi păstrase vie speranța în vreme ce Ryan continuase să conducă în sondaje în cursul verii și la începutul toamnei. Își spusese că, atunci când urma să facă „marea dezvăluire" în cursul celei de-a doua dezbateri prezidențiale, Ed avea să facă uitată impresia de candidatul care „se bate până la capăt cu terorismul" a lui Jack Ryan. Iar după aceea, cu încă vreo câteva săptămâni de campanie bine derulată în state-cheie americane, Kealty urma să țâșnească întocmai unui iepure spre victoria finală.

În vreme ce își scotea papucii și se urca în pat, Laska își dădu seama că speranțele lui fuseseră deșarte.

Jack Ryan reușise cumva să învingă în blestemata aia de dezbatere, în ciuda iepurelui gras scos din pălărie de Kealty.

– *Hovno!* urlă el în casa rece și întunecată.

Însemna „rahat" în cehă, fiindcă Paul Laska se întorcea mereu la limba lui natală atunci când înjura.

El se născuse în Brno, un oraș din actuala republică cehă. Crescuse în spatele Cortinei de Fier, dar nu suferise din cale-afară din pricina acestui ghinion. Tatăl lui fusese un membru de partid cu poziție bună în nomenclatură, fapt care îi permisese tânărului Pavel să urmeze școli bune din Brno și apoi din Praga, iar mai târziu să absolve cursurile universitare la Budapesta și Moscova.

După ce obținuse diploma în matematică, se întorsese în Cehoslovacia ca să urmeze calea tatălui său în domeniul bancar.

Bun comunist, Laska se descurcase bine în acea țară-satelit a sovieticilor, însă în 1968 se poziționase în favoarea reformelor liberale lansate de primul secretar al partidului, Alexander Dubcek.

Timp de câteva luni scurte în cursul anului 1968, Laska și alți suporteri ai lui Dubcek simțiseră efectele descentralizării cehoslovace față de politica Moscovei. Continuau să fie comuniști, însă de o factură naționalistă; intenția lor era să se desprindă de sovietici și să aplice soluții cehești la probleme cehești. Sovieticilor nu le plăcuse planul, așa că agenții KGB invadaseră Praga ca să divizeze Partidul.

Alături de alte câteva zeci de persoane, Pavel Laska și o prietenă de factură radicală fuseseră săltați de forțele de ordine din timpul unei manifestații de protest și duși la interogatoriu în fața agenților KGB. Și el, și fata fuseseră bătuți; prietena lui fusese trimisă la închisoare, însă Laska se

întorsese cumva la treabă alături de conducerea răscoalei, și rămăsese alături de aceasta până într-o noapte din august când tancurile Pactului de la Varșovia își făcuseră apariția în Praga, iar rebeliunea fusese înăbușită la ordinele Moscovei.

Spre deosebire de cei mai mulți membri ai conducerii revoltei, Laska nu fusese ucis și nici întemnițat. Se întorsese la banca lui, însă în scurt timp emigrase în Statele Unite, luând cu el, așa cum povestise de sute de ori după aceea, doar hainele de pe el și un vis.

Iar după standardele aproape oricui din lumea asta, visul lui se realizase.

Se mutase în New York în 1969 pentru a urma cursurile de la NYU, universitatea din metropolă. După absolvire, intrase în domeniul bancar și financiar. La început avusese parte de câțiva ani buni, apoi de câțiva ani excelenți, iar la începutul anilor '80 devenise unul dintre cei mai bogați oameni de pe Wall Street.

Deși cumpărase multe proprietăți, printre care și casele lui din Rhode Island, Los Angeles, Aspen și Manhattan, în anii '80, el și soția lui investiseră o mare parte din banii acumulați în opere filantropice și își folosiseră imensele resurse financiare ca să sprijine reformatorii din Europa de Est în încercarea de a transpune în fapte multe dintre schimbările care nu se mai materializaseră în cursul Primăverii de la Praga. După căderea comunismului la scară planetară, Paul fondase Progressive Nations Institute ca să sprijine schimbările radicale din țările oprimate din întreaga lume și finanțase proiecte de dezvoltare pe întregul glob, de la inițiative care vizau apa lipsită de poluare în America Centrală la eforturile de eradicare a minelor antipersonal rămase în urma războiului în Laos.

Către sfârșitul anilor '90, Laska își concentrase atenția în interior, către națiunea care îl adoptase. Simțea de multă vreme că America post Războiul Rece nu era mai bună decât Uniunea Sovietică din timpul Războiului Rece; pentru el, Statele Unite operau cu brutalitate pe plan internațional și reprezentau un bastion al rasismului și bigotismului.

Cum Uniunea Sovietică dispăruse, Laska vărsase miliarde de dolari în cauze menite luptei contra relelor americane, așa cum le percepea el, și, pe lângă un mare efort de angajare efectivă în scopul beneficiului personal în sanctuarul capitalismului cunoscut sub numele Bursa de la New York, își cheltuise restul timpului și banilor sprijinind dușmanii capitalismului.

În anul 2000 fondase Progressive Constitution Initiative, o organizație de acțiune politică liberală, în același timp firmă de avocatură, și o dotase

cu cei mai buni și mai radicali avocați de la ACLU[1], din mediul academic și din practica privată. Pe lângă atacarea autorităților statale și municipale pe diverse teme, principala menire a organizației era de a da în judecată guvernul american pentru ceea ce era socotit ca depășire a atribuțiilor puterii. De asemenea, organizația apăra persoanele inculpate de către Statele Unite și lucra împotriva tuturor cazurilor statale sau federale de condamnare, ca și în multe alte cauze devenite celebre.

De la moartea soției, survenită cu șapte ani în urmă, Laska trăia singur, în afara unui grup de servitori și bodyguarzi, însă reședințele lui erau rareori lipsite de lume care să le populeze. Dădea petreceri impresionante la care participau politicieni liberali, activiști, artiști și factori de influență politică din străinătate. Institutul fondat de el era condus din mijlocul Manhattanului, în vreme ce Progressive Constitution Initiative era condusă dinafara Washingtonului, însă miezul sistemului extins întreținut de Paul Laska se găsea acasă la el, în Newport.

Cei care susțineau că pe marginiea piscinei lui Paul Laska se desfătau mai mulți gânditori progresiști decât în cele mai multe grupuri de inițiativă liberale nu glumeau absolut deloc.

Influența lui nu se oprea însă la organizațiile conduse de el sau la petreceri. Fundația lui finanța multe site-uri web de stânga și organizații media, ba chiar un soi de casă de *cliring* on-line secretă pentru jurnaliștii de factură liberală, unde aceștia să se strângă și să schimbe idei de articole, dar și să cadă de acord asupra unui mesaj progresist mai coerent. Paul finanța, uneori deschis, alteori în secret, multe rețele de radio și televiziune din întreaga țară, fiind întotdeauna de la sine înțeles că lui și cauzelor susținute de el aveau să li se acorde permanent relatări pozitive.

De mai multe ori, câte o organizație mass-media se trezise că îi seacă izvorul de bani din senin, temporar sau permanent, deoarece reportajele transmise de ea nu se potriveau cu convingerile politice ale persoanei care finanța întreaga operațiune din spatele scenei.

Laska contribuia la campania politică a lui Ed Kealty de cincisprezece ani, și mulți analiști politici îl creditau pe el pentru o mare parte din succesul lui Kealty. În interviurile date, Paul ridicase din umeri auzind asemenea lucruri, dar în sinea lui spumega de furie. Nu merita doar o mare parte din succesul lui Kealty. Nu, el avea senzația că merita *tot* creditul. Laska îl socotea pe Kealty doar o păpușă manevrabilă, un idiot care dispunea însă de

[1] American Civil Liberties Union - Asociația Americană pentru Libertățile Civile (acr., engl.) (n.red.)

conexiunile potrivite, aşa că decisese să-l sprijine din plin pe individ cu mulţi ani înainte.

Nu era corect ca un singur titlu de ziar să sintetizeze convingerile politice ale imigrantului miliardar, însă *New York Post* reuşise asta recent după un discurs ţinut de Paul cu ocazia unui eveniment de strângere de fonduri pentru Kealty. Într-o manieră tipică pentru publicaţie, titlul umplea cu litere de o şchioapă partea de sus a paginii şi arăta: „Laska versus Ryan: Nenorocitule!" La câteva ore după ieşirea de sub tipar a ziarului, Ryan fusese pozat zâmbind în faţa aparatelor foto şi ţinând în braţe ziarul într-o postură de gen „Dewey îl învinge pe Truman".

Ca să nu se lase mai prejos, Laska fusese şi el pozat cu ziarul, dar de o manieră tipic lipsită de umor, cu un chip serios.

Laska ţinuse ziarul sus pentru aparatul foto, cu ochii încadraţi de ochelarii pătraţi, iar el se uitase lipsit de expresie la fotograf.

În mod evident, acea poză nu stârnise aceleaşi comentarii precum cea în care apăruse Ryan.

Laska îl ura din toată fiinţa pe Ryan, fiindcă nu se puteau descrie altfel sentimentele pe care le nutrea. Pentru Laska, Ryan era întruchiparea a tot ce însemna rău şi eronat în America. Fost ofiţer de armată, fost şef al temutului CIA, fost agent el însuşi, ale cărui rele comise în întreaga lume fuseseră ascunse sub preş şi înlocuite cu o legendă care îl făcuse să apară pentru proştii din întreaga ţară sub forma unui paladin chipeş şi trecut prin toate.

Pentru modul de a gândi al lui Laska, Ryan reprezenta un om rău care dăduse peste un noroc formidabil. Prăbuşirea avionului peste Capitoliu chiar în vreme ce el primea titlul de vicepreşedinte al Statelor Unite nu însemna, în opinia lui Laska, decât o dovadă trimisă de un Dumnezeu crud.

Paul suferise enorm în cursul primului mandat prezidenţial al lui Ryan şi îl sprijinise pe Ed Kealty în campania lui împotriva lui Robby Jackson, urmaşul lui Ryan. După ce Jackson câştigase şi fusese asasinat, ceea ce îl făcuse pe Kealty preşedinte din oficiu, Laska începuse să nutrească încredere în existenţa unui Dumnezeu undeva, deşi nu rostise aşa ceva cu voce tare nicăieri altundeva decât pe marginea piscinei din propria casă.

Kealty nu se dovedise mântuitorul la care speraseră progresiştii. Da, înregistrase câteva victorii în Congres pe marginea unor subiecte dragi celor de stânga, dar din punct de vedere al principalei preocupări a lui Laska, etalarea americană de forţă atât pe plan intern, cât şi extern, Kealty nu se dovedise cu mult mai bun decât predecesorul lui. Lansase mai multe rachete împotriva ţărilor cu care America nu se găsea în război decât oricare alt preşedinte din

istorie şi realizase doar nişte schimbări cosmetice ale legislaţiei federale privitoare la *habeas corpus*, percheziţiile şi arestările ilegale, interceptările ilegale şi alte chestiuni de care lui Laska îi păsa.

Nu, americanul de origine cehă nu era deloc mulţumit de Ed Kealty, însă individul era de o mie de ori mai bun decât oricare republican care ar fi candidat împotriva lui, aşa că începuse să investească masiv în campania de realegere a lui Kealty imediat ce acesta preluase fotoliul de la Casa Albă.

Iar această investiţie fusese pusă în pericol imediat după ce Ryan îşi făcuse apariţia în ring. Lucrurile arătau atât de prost la începutul verii, când Ryan ieşise triumfător după convenţia republicanilor, încât Laska îl înştiinţase pe managerul de campanie al lui Kealty că avea să-şi restrângă finanţarea pentru candidatul democrat.

Nu rostise exact aceste cuvinte, dar lăsase clar să se înţeleagă asta. Ed însemna o cauză pierdută.

Gestul lui determinase reacţia imediată a lui Kealty şi a oamenilor lui. A doua zi, de dimineaţă, Laska se găsea la bordul avionului său privat, dinspre Santa Barbara către o cină privată la Casa Albă. Fusese condus cu discreţie de „oamenii din interior“, fără ca vizita lui să fie înregistrată undeva, şi se trezise faţă în faţă cu Kealty pentru o masă extrem de discretă, în doi.

– Paul, poate că lucrurile arată rău acum, rostise preşedintele între două guri de Pinot Noir, dar am în mânecă mama tuturor aşilor.

– Vreun alt asasinat în derulare?

Kealty ştia că Laska nu avea simţul umorului şi că, pe cale de consecinţă, întrebarea era cât se poate de serioasă.

– Iisuse, Paul! clătină Kealty cu putere din cap. Nu! N-am avut nimic de-a face cu... adică... nici măcar... se bâlbâi el, făcu o pauză, oftă şi continuă. Îl am pe Emir în custodie, iar când va veni vremea, o să-l scot la înaintare şi o să anihilez complet pretenţia lui Jack Ryan că aş fi slab împotriva terorismului.

Laska ridică din sprâncene.

– Cum ai pus laba pe el?

– Nu contează. Ce e important este faptul că îl am.

Paul dăduse încet şi gânditor din cap.

– Ce o să faci cu Emirul?

– Tocmai ce ţi-am spus. În cursul campaniei – managerul meu, Benton Thayer, sugerează că ar trebui să o fac la a doua sau a treia dezbatere – o să anunţ întreaga ţară că eu...

– Nu, Ed. Mă refer la procesul lui. Cum vei proceda cu tragerea la răspundere pentru presupusele lui acţiuni?

– Ah! exclamă Kealty, apoi își plimbă brațul în aer cu un gest larg ca să-și aducă în farfurie cu furculița din argint încă o halcă mare de carne. Brannigan, de la Justiție, vrea să-l judece la New York; probabil că o să-l las să facă asta.

Laska dădu din cap.

– Cred că ar fi bine. Și ar trebui să transmiți un mesaj întregii lumi.

Kealty își înclină capul.

– Ce mesaj?

– Că America înseamnă, din nou, țara dreptății și a păcii. Fără tribunale ilegale.

Kealty încuviință încet.

– Vrei ca fundația ta să-i furnizeze apărarea.

– E singura cale.

Kealty dădu din cap, sorbind din vin. Avea ceva ce își dorea Laska. Un caz de răsunet împotriva Guvernului Statelor Unite ale Americii.

– Pot face ca lucrurile să se petreacă exact așa, Paul. O să fiu luat la rost de cei de dreapta, dar cui îi pasă? Probabil că dinspre stânga voi avea parte de ceva mai multă ambivalență decât mi-ar plăcea, dar nimeni din partea noastră de baricadă nu va deschide gura să țipe prea tare.

– Excelent, rosti Laska.

– Evident, continuă Kealty cu un ton ușor schimbat datorită faptului că ajunsese în poziția de a nu mai cerși nimic de la Laska, că știi ce ar însemna o victorie a lui Ryan pentru un astfel de proces. Organizația ta n-ar mai putea juca niciun rol într-un tribunal militar de la Gitmo.

– Înțeleg.

– Pot face lucrurile posibile doar dacă voi câștiga. Și chiar și cu ajutorul acestei dezvăluiri mărețe pe care intenționez să o fac în cadrul dezbaterii electorale, voi câștiga doar dacă voi continua să primesc sprijinul tău. Pot conta pe asta, Paul?

– Dai oamenilor mei cazul Emirului și vei avea sprijinul meu permanent.

Kealty zâmbi ca un motan care tocmai a pus gheara pe pradă.

– Minunat.

Paul Laska stătea întins pe pat și se gândea la acea conversație de la Casa Albă. Echipa de juriști de la firma lui Laska deslușise toate detaliile secrete și complicate ale cazului cu Departamentul de Justiție în lunile care trecuseră din vară, iar de vreme ce fusese făcut public anunțul legat de Emir, oamenii lui Laska puteau să înceapă pregătirea apărării Emirului de a doua zi.

Ascultând ceasul moştenit de la bunicul lui, care ticăia în colţul dormitorului întunecat, Laska nu se putea gândi decât la felul în care Ryan avea să destrame toată urzeala plănuită odată ce avea să devină preşedinte al Statelor Unite.

„Când, nu dacă", se corectă Laska în gând.

„Hovno. Nemernicul de Ed Kealty." Kealty nu era în stare nici măcar să câştige o dezbatere în care dăduse întregii ţări cea mai bună veste din acel an.

„Nenorocitul."

În acea clipă, Paul Laska decise să nu mai cheltuiască niciun cent cu ratatul de Ed Kealty.

Nu, avea să-şi îndrepte fondurile şi puterea către o singură direcţie de acţiune.

Distrugerea lui Jack Patrick Ryan, fie înainte ca el să-şi ocupe, în mod inevitabil, fotoliul de la Casa Albă, fie în cursul mandatului său.

21

La o zi după operaţiunea din Paris, toţi agenţii de teren din Campus, inclusiv John Clark, şedeau în sala de conferinţe de la etajul nouă al clădirii Hendley Associates din West Odenton, Maryland. Toţi cei cinci erau încă obosiţi şi marcaţi după efort, dar fiecare avusese ocazia de a se duce acasă şi de a dormi câteva ore înainte de a porni spre birou pentru informarea postacţiune.

Clark dormise mai mult decât ceilalţi, însă asta doar în urma medicamentelor primite. În timpul zborului, Adara Sherman îi administrase intravenos analgezice care îl duseseră în lumea viselor până la aterizare, după care fusese preluat de Gerry Handley şi Sam Granger şi dus la cabinetul particular al unui chirurg pe care Hendley îl reţinuse în Baltimore pentru exact astfel de situaţii posibile. În cele din urmă, Clark nu avusese nevoie de operaţie, iar medicul nu mai contenise cu lăudarea muncii depuse de persoana sau persoanele care se ocupaseră iniţial de curăţarea şi pansarea rănii.

Doctorul respectiv n-avea de unde să ştie că persoana care îl tratase pe rănit se îngrijise de o mulţime de răni prin împuşcare în Irak şi Afganistan, şi că multe dintre acele răni fuseseră mult mai serioase decât o gaură lăsată de un glonţ de nouă milimetri care străbătuse braţul lui Clark. În afară de o radiografie care evidenţiase o fractură microscopică a osului, punerea braţului în ghips şi administrarea de antibiotice, chirurgul lui Hendley nu avusese altceva de făcut decât să ţină minte să păstreze tăcerea asupra evenimentului.

După aceea, Hendley şi Granger îl duseseră acasă pe John. Acolo îl aşteptau soţia, Sandy, o asistentă medicală pensionată, şi fata, Patsy, ea însăşi medic. Cele două inspectară rana de mai multe ori, ignorând protestele lui şi plângerile legate de neplăcerile provocate de deranjarea bandajului care îi ţinea braţul în loc. Într-un târziu, John reuşise să doarmă câteva ore înainte de a veni cu maşina la lucru pentru raportul postoperaţiune de dimineaţă.

Gerry începu ședința prin a pătrunde în încăpere, a-și da jos haina și a o pune pe spătarul scaunului din capul mesei. Scoase un oftat prelung și zise:

– Domnilor, eu, unul, duc dorul pixurilor cu otravă.

În primele câteva misiuni „ucigașe" asumate de The Campus, agenții folosiseră stilouri cu vârf ascuțit prin care se injecta succinilcolină în corpul țintei, un mijloc extrem de eficient de a lua viața cuiva. Capul stiloului se răsucea rapid ca să se descopere vârful seringii, după care agentul trecea pe lângă țintă și înfigea rapid acul în trupul ei. În majoritatea cazurilor, asasinul reușea să treacă neobservat mai departe, în vreme ce ținta își continua mersul pe stradă, întrebându-se ce insectă tocmai o mușcase.

Abia câteva secunde mai târziu, când ținta se prăbușea victimă a unui atac brusc de cord, cei care o însoțeau își dădeau seama că ceva nu era în regulă, însă fără să conștientizeze că omul care icnea după aer la picioarele lor tocmai fusese omorât sub privirile lor.

Metoda era rapidă și curată, și asta dorise să sublinieze Gerry.

Nimeni nu riposta la un atac de cord. Nimeni nu scotea vreo armă de foc sau vreun cuțit la vedere, deoarece nimeni nu-și dădea seama că avusese loc un atac.

– Ce bine ar fi ca lucrurile să se petreacă mereu așa, rosti Gerry în fața celorlalți.

După aceea, fiecare dintre agenți vorbi despre ceea ce făcuse, ce gândea în legătură cu faptele executate și ce văzuse. Vorbiră pe rând în cea mai mare parte a dimineții și, în afara unor autocritici legate de chestii minore, căzură de acord că procedaseră foarte bine reacționând și răspunzând schimbării drastice a operațiunii în ultima clipă.

De asemenea, căzură de acord că avuseseră mare noroc, dacă nu se punea la socoteală brațul lui John Clark.

Șeful de operațiuni din Campus, Sam Granger, păstrase tăcerea în cea mai mare parte a discuției. În fond, nici nu fusese la locul faptelor. După ce cei cinci agenți își încheiară rapoartele, Sam se ridică în picioare și li se adresă:

– Am trecut în revistă cele întâmplate, dar acum e timpul să discutăm despre scăpări. Repercusiuni. Chiar dacă i-ați salvat pe ofițerii DCRI și ați doborât un terorist cunoscut și cinci dintre gorilele lui, asta nu înseamnă că FBI-ul nu va veni într-o fracțiune de secundă la Hendley Associates dacă se află de implicarea noastră.

Un zâmbet din partea lui Dom și a lui Sam Driscoll, cei doi agenți mai „neprăvăzători" din echipă. Ceilalți luau implicațiile mai în serios.

– Am monitorizat relatările din mass-media despre incident şi au apărut deja speculaţii că a fost vorba de un soi de luptă între terorişti, iar DCRI s-a trezit în mijlocul ei, zise Granger. Nu s-a relatat nicăieri că oamenii DCRI au fost salvaţi de la moarte de indivizi înarmaţi necunoscuţi. Oricât vi s-a părut de complicată vouă situaţia din acel moment, pentru DCRI confuzia a fost totală. Agenţii n-au văzut decât nişte oameni pătrunzând în camera lor şi împuşcându-se unii pe alţii. Nu-mi pot imagina ce cred ei despre asta.

Sam arătă din cap înspre Rick Bell, şeful analiştilor organizaţiei.

– Din fericire, nici nu e nevoie de aşa ceva, continuă el. Rick le-a cerut analiştilor lui de jos să afle ce ştiu autorităţile franceze sau ce cred că ştiu despre ceea ce s-a întâmplat.

Rick se ridică în picioare şi se adresă asistenţei:

– Atât DCRI, cât şi poliţia judiciară au declanşat anchete, dar DCRI nu şi-a lăsat oamenii care au luat parte la acţiune să discute cu anchetatorii poliţiei, aşa că poliţia judiciară bate pasul pe loc. DCRI recunoaşte faptul că au fost două echipe de actori pe scenă şi nicidecum de membrii unei singure celule teoriste care au înnebunit şi au început să se omoare reciproc. N-au ajuns mult mai departe de acest punct, însă au de gând să sape mai adânc.

Faptul că vor continua să ancheteze este o veste proastă, dar ne aşteptam la aşa ceva. Vestea bună este că, din punct de vedere al dovezilor video, voi păreţi să fi scăpat. Există câteva imagini ceţoase luate de la distanţă de camerele de luat vederi stradale. Una e cu Jack traversând Avenue George V ca să dea colţul către hotelul Sers, şi o alta e cu John intrând în Four Seasons şi apoi ieşind de acolo. Mai există una cu Ding şi Dom dând colţul cu echipamentele ascunse sub haine. Însă nici cel mai bun software de recunoaştere facială din lume nu dispune de algoritmi care să rezolve problema măştilor deformatoare şi a ochelarilor de soare pe care voi le-aţi purtat în cursul operaţiunii.

Rick se aşeză la loc pe scaun şi Sam Granger se adresă din nou celorlalţi:

– Asta nu înseamnă că n-a existat vreun turist care să ia o imagine de aproape cu vreunul dintre voi prin intermediul unui telefon mobil. Dar dacă s-a întâmplat aşa ceva, până acum nu s-a dezvăluit nimic.

Câteva capete din încăpere încuviinţară, însă nimeni nu rosti vreo vorbă.

– Bun, adăugă Rick. Acum, haideţi să discutăm despre ceea ce aţi împiedicat voi să se producă. Potrivit comunicaţiilor interceptate de la oficialităţile franceze de securitate, al Qahtani şi oamenii lui aveau peste cinci sute de cartuşe la ei. Pistoalele lor mitralieră nu erau prevăzute cu amortizoare.

Nemernicii ăia intenționau să omoare pe toată lumea în drumul lor. Voi ați salvat viața a șase ofițeri de securitate, dar probabil că ați mai salvat și viețile câtorva zeci de polițiști și civili.

– Cum e cu Rokki? întrebă Chavez.

– A dispărut. Au avut grijă de asta o sută de sirene ale mașinilor de intervenție de pe stradă.

– Eu cred că Hosni Rokki și oamenii lui slujeau doar ca momeală, preciză Granger. Nu erau acolo ca să comită vreun act terorist. Nu se găseau acolo deoarece se supăraseră pe interzicerea portului de văl islamic. În schimb, am convingerea că Rokki venise la Paris la ordinul lui al Qahtani pentru a atrage atenția ofițerilor francezi de securitate, astfel încât al Qahtani și adevărata echipă de teroriști, care erau deja pe poziții, să poată identifica oamenii legii și să-i omoare.

– La naiba! exclamă Ryan. Am condus o echipă întreagă, cu mine inclusiv, în ghearele tigrului trimițându-i pe John și pe Ding după Rokki.

– Mă bucur că ai făcut asta, interveni Clark. Dacă nu eram la fața locului, lucrurile s-ar fi desfășurat urât. Pe termen scurt, ai salvat niște vieți nevinovate. Pe termen lung... la naiba, poate că agenții ăia de la DCRI vor salva omenirea cândva. Mă bucur că mai sunt în viață ca să facă asta.

– Mda, rosti Ryan ridicând din umeri.

Ce spusese Clark avea logică.

Gerry Handley se întoarse către Granger.

– Concluzii, Sam?

Sam Granger se ridică în picioare.

– Concluzia mea este că... v-ați descurcat bine. Însă nu ne putem permite să se mai întâmple așa ceva. O luptă cu arme de foc pe străzile unei capitale europene? Camere de luat vederi, martori, poliție, civili în jur? Nu pentru așa ceva a fost înființat The Campus. Iisuse, chestia asta s-ar fi putut transforma într-un măcel.

Jack Ryan Jr. se simțise extrem de mulțumit în ultimele douăzeci și patru de ore. În afară de rana lui Clark, avea senzația că totul decursese perfect, cu excepția faptului că Rokki și oamenii lui dispăruseră. Iar puțin mai devreme, toată lumea fusese de acord că nici măcar brațul rănit al lui John nu putea fi socotit drept o problemă majoră. Însă, cumva, Sam Granger reușise să pună totul într-o altă lumină, iar Jack nu mai era atât de convins că el și echipa lui făcuseră ceva extraordinar. În schimb, începu să se întrebe cât din reușita misiunii putea fi atribuit norocului chior. Merseseră pe muchie de cuțit cu operațiunea asta, și cumva reușiseră să nu cadă de la înălțime.

Jack își dădu seama că norocul chiar exista. De această dată, fusese de partea lor. Data viitoare era posibil să fie de partea părții inamice.

Ședința fu suspendată pentru pauza de prânz, însă Gerry Hendley îl rugă pe Ryan să mai rămână pe loc câteva secunde. Chavez și Clark rămaseră și ei în sala de conferințe.

Jack Junior își zise că urma să fie luat la rost pentru că se certase cu Clark în miezul acțiunii în legătură cu părăsirea scenei luptei și plecarea către holul hotelului. Se aștepta la o asemenea muștruluială încă de după consumarea acelui moment, și era convins că, dacă nu ar fi fost rănit și apoi sedat în cursul zborului spre casă, John i-ar fi administrat o lecție dură lui Jack încă în avion.

În loc de o predică legată de respectarea ordinelor în cursul unei operațiuni, Gerry vorbi despre altceva:

– Jack, suntem cu toții impresionați de imensul efort depus de tine ca să te instruiești în aceste câteva luni. Astea fiind spuse, noi suntem o organizație mică și, odată cu intensificarea ritmului evenimentelor, nu-mi mai permit acum riscul ca tu să ratezi vreo zi de muncă. O să te scot de la antrenamente pentru o vreme.

– Gerry, știu că...

Gerry ridică o mână ca să oprească riposta lui Ryan, dar Chavez interveni:

– Gerry are dreptate. Dacă am fi fost o organizație mai mare, am fi putut trimite oamenii permanent la antrenamente prin rotație. Respectăm cu toții ceea ce faci tu, și știu că antrenamentele te-au ajutat mult, însă la Paris ai demonstrat că de-acum faci parte integrantă din echipă, și cu toții avem nevoie de tine alături de noi.

Părerea lui Chavez însemna enorm pentru Jack Junior, deși el simțea că avea nevoie de o experiență mai mare și, la doar douăzeci și șase de ani, nu credea că putea fi rănit în vreun fel în timpul antrenamentelor.

– Oameni buni, apreciez toate astea. Cred doar că...

Fu rândul lui Clark să intervină:

– O să-ți faci restul antrenamentelor la locul de muncă.

Ryan se opri din protestat. În schimb, dădu din cap.

– Bine.

În timp ce cei patru ieșeau din sala de conferințe pentru pauză, Ryan îl prinse din urmă pe Clark pe coridor.

– Hei, John. Ai o secundă liberă?

– Sigur. Care-i treaba?

– Te superi dacă mergem în biroul tău?

- Nu dacă faci rost de nişte cafea mai întâi.

- O să-ţi şi amestec zahărul în ea ca să nu verşi nimic pe birou amestecând cu o singură mână.

Cinci minute mai târziu, ambii sorbeau din cafea în biroul lui Clark. Bărbatul mai în vârstă îşi scosese braţul rănit din chinga ataşată de gât şi se sprijinea cu cotul prins în ghips de birou.

- John, zise Ryan. Când mi-ai spus să cobor în hol, n-ar fi trebuit să ripostez. Am greşit şi îmi cer iertare.

Clark încuviinţă.

- Şi eu am comis astfel de lucruri de câteva ori, Jack. Ştiu ce fac.

- Bineînţeles că ştii. Doar că am crezut...

Celălalt îl întrerupse:

- E bine să gândeşti. Gândirea ta a fost cea care ne-a pus în postura de a fi de ajutor trimiţându-ne după Rokki, şi tot gândirea ta a fost cea care ne-a trimis în locaţia potrivită atunci când tu ai văzut duba cu indivizi ciudaţi. Gândirea ta a salvat multe vieţi. N-o să-ţi spun niciodată să încetezi să mai gândeşti. Dar *îţi voi spune* când e timpul să taci şi să asculţi de ordin. Dacă toată lumea ar face doar ce *crede* că e bine atunci când gloanţele sunt pe punctul să înceapă dansul morţii, atunci n-am mai acţiona ca o echipă omogenă. Poate că uneori n-o să-ţi placă ordinul primit, însă trebuie să execuţi ce ţi se cere. Dacă ai fi fost în armată, chestia asta ţi-ar fi intrat în reflex. Dar n-ai fost, aşa că va trebui să ai încredere în mine.

Ryan dădu din cap.

- Ai dreptate. Am lăsat emoţiile să îmi stea în cale. Nu se va mai întâmpla.

Clark încuviinţă şi zâmbi.

- Ce e? întrebă Jack.

- Tu şi tatăl tău.

- Ce e cu tata?

- Asemănările. Câte poveşti ţi-aş putea spune.

- Dă-i drumul.

Însă celălalt clătină din cap.

- „Nevoia de a şti, puştiule. Nevoia de a şti."

Fu rândul lui Jack să zâmbească.

- Probabil, cândva, cumva am să aflu poveştile astea, fie de la tine, fie de la tata.

- Ai avut cea mai bună ocazie în Gulfstream, în timp ce zburam peste Atlantic. Donşoara Sherman mă făcuse să aiurez din cauza medicamentelor contra durerii.

Ryan zâmbi.

– Am ratat ocazia. Sper să prind alta în care tu să nu mai fii împuşcat.

– Şi eu, puştiule. Clark clătină din cap şi chicoti. Am fost împuşcat mai rău ca deunăzi, dar e prima dată când încasez un glonţ de la un copoi care îşi face treaba. Mi-e greu să dau vina pe altcineva decât pe mine însumi.

Sună telefonul lui Clark de pe birou. John apucă receptorul.

– Da? Sigur, îl trimit chiar acum. Şi eu? Bine, venim de îndată. Punând receptorul în furcă, Clark se uită la Ryan. Tony Willis are nevoie de noi la biroul tău.

22

Jack îl găsi pe Tony Willis stând în cubul lui, aflat alături de cubul lui Ryan. Lângă Tony se găsea Gavin Biery, directorul IT al companiei. Vărul lui Ryan, Dom Caruso, îl aştepta pe acesta şezând chiar pe scaunul lui. Sam Driscoll se sprijinea de peretele despărţitor. Sam Granger şi Rick Bell, şefii de la operaţiuni, respectiv analize, se găseau şi ei prin preajmă.

– E vorba de vreo petrecere surpriză? întrebă Ryan.

Dom şi Sam ridicară din umeri. Nici ei nu ştiau de ce îi chemase Tony.

Însă Wills avea o expresie de satisfacţie pe faţă. Îi chemă pe toţi în jurul monitorului.

– A durat ceva vreme, în principal din cauză că a intervenit operaţiunea de la Paris, dar şi a slabei calităţi a fotografiilor, însă aplicaţia software de recunoaştere facială a dat, în sfârşit, câteva rezultate despre individul pe care Sam şi Dom l-au văzut întâlnindu-se cu Mustafa el Daboussi în Cairo cu două zile în urmă.

– Tare, rosti Dom. Cine e?

– Gavin, răspunse Willis. Ai microfonul.

– Ei bine...

Gavin Biery îşi croi drum printre oamenii strânşi în oficiu şi se aşeză pe scaunul lui Willis.

– ...aplicaţia software a redus omul din Cairo la două personaje probabile.

Gavin lucră cu tastatura câteva secunde şi pe ecranul monitorului de douăzeci şi doi de inchi apăru una dintre fotografiile luate de Dom cu camera foto ascunsă în caravanseraiul din Cairo.

– Conform recunoaşterii faciale, continuă Gavin, există nouăzeci şi trei la sută şanse ca tipul ăsta să fie... Apăsă pe mouse. Acest individ.

Lângă fotografia realizată de Dom apăru o imagine.

Era o poză după paşaportul pakistanez al unui bărbat pe nume Khalid Mir. Omul purta ochelari cu rame rotunde şi avea o barbă îngrijită, părând să fie cu câţiva ani mai tânăr decât individul din poza luată în Cairo.

Caruso interveni imediat:

– S-a schimbat mult, dar cred că e acelaşi individ.

– Da? se arătă mirat Willis. Păi, atunci, băiatul vostru este Khalid Mir, alias Abu Kaşmiri, un agent operativ cunoscut al grupării Lashkar-e-Taiba, din Pakistan. O grupare teribil de rea, iar Khalid Mir era mare mahăr la ei.

– Era?

Ryan răspunse înaintea lui Willis:

– S-a presupus că unul dintre atacurile cu drone ale lui Kealty l-a scos din joc în Pakistan, cam cu trei ani în urmă. Cam în vremea în care gruparea LeT a început să scoată capul în lume şi să-şi trimită agenţii împotriva ţintelor occidentale. Înainte de asta, gruparea era aproape exclusiv teroristă, cu sediul în Kaşmir, care dădea lovituri în India şi doar în India.

Dom Caruso se răsuci pe loc şi se uită la Ryan.

– Nu te supăra, junior, însă n-ar trebui ca tu să-i recunoşti imediat pe astfel de indivizi?

Jack ridică din umeri.

– Dacă tipul ăsta a făcut parte din LeT, care ataca India, şi a murit cu trei ani în urmă, atunci nu se găsea în fişierele mele despre terorişti periculoşi care atacă Vestul.

– Are logică. Scuze.

– Nicio problemă.

Granger se uită la Driscoll.

– Sam? Nu spui nimic. Dom crede că ăsta e tipul pe care l-aţi văzut în Cairo.

Dom răspunse în locul partenerului său:

– Sam l-a catalogat pe individ la momentul respectiv ca ofiţer de armată.

Driscoll încuviinţă.

– Eram sigur de asta, dar poza asta arată că e posibil să fie aceeaşi persoană.

Gavin Biery zâmbi.

– Credeai că era ofiţer de armată, ha? Ei bine, aplicaţia de recunoaştere facială spune că tu ai dreptate în proporţie de nouăzeci şi şase la sută.

Apăsă de alte câteva ori pe mouse. Poza din paşaportul lui Khalid Mir dispăru şi fu înlocuită de o fotografie cu un om îmbrăcat în uniformă măslinie care traversa o stradă, ducând o geantă diplomat şi mai multe documente

sub braț. Omul părea mai în vârstă și mai plin la față decât cel din poza lui Khalid Mir.

Driscoll dădu cu putere din cap.

- *Ăsta e* tipul din Cairo.

- Să fiu al naibii, murmură Sam Granger. Cine e, Tony?

- Generalul de brigadă Riaz Rehan.

- General de ce anume?

- Face parte din Forțele de Apărare ale Pakistanului. Totodată, este actualul director al unității Joint Intelligence Miscellaneous din cadrul ISI. Un personaj misterios, chiar dacă e șef de departament și general. În afară de această poză, nu există alte fotografii ale individului care să fie cunoscute de noi.

- Dar stai așa, interveni Clark. Dacă ăsta e tipul din Cairo, e posibil ca și Khalid Mir să fie tot tipul din Cairo?

- E posibil, rosti Biery fără să elaboreze mai mult.

Tony Willis îl admonestă.

- Gavin, am discutat pe tema asta. Fără dramatizări, te rog.

Biery ridică din umeri.

- Fir-ar să fie! Noi, oamenii de la IT, n-avem niciodată parte de distracție. Bun, uitați cum stă povestea: amândouă fotografiile, atât a tipului de la ISI, cât și a celui de la LeT, se află de mult timp în baza de date CIA pentru recunoaștere facială, dar n-au fost niciodată asociate una cu cealaltă.

- De ce nu? întrebă Clark.

Gavin păru bucuros să răspundă la această întrebare:

- Deoarece algoritmii de recunoaștere facială nu sunt perfecți. Se descurcă mai bine atunci când fețele rulate în programul de comparare sunt fotografiate din același unghi, cu aceleași valori ale luminii. Folosind metrici faciale, mai exact distanța dintre repere-cheie, cum ar fi ochii, urechile și altele asemenea, aplicația software determină probabilitatea statistică de a avea de-a face cu același chip. Dacă există prea multe anomalii, fie deoarece fețele nu se potrivesc prea bine, fie fotografiile au fost executate cu rezoluții diferite sau una dintre fotografii a înregistrat subiectul în mișcare, atunci probabilitatea de potrivire scade vertiginos. Putem rezolva cumva astfel de discrepanțe exterioare utilizând ceva care se numește model de aparență activă, cu ajutorul căruia se îndepărtează forma feței și se întrebuințează doar textura imaginilor ca un criteriu de comparație.

Dom Caruso interveni:

- Scuze, Gavin, însă trebuie să ne întoarcem sus în zece minute. Poți să ajungi mai repede la miezul chestiunii?

– Dom, haide să-i mai acordăm un minut, bine? zise John.

Dom încuviinţă, iar Biery i se adresă direct lui Clark, ca şi cum ceilalţi bărbaţi nu se mai găseau în încăpere.

– Oricum, poza lui Khalid Mir de pe paşaport şi poza lui Riaz Rehan traversând strada în Peshawar sunt prea diferite ca aplicaţia actuală software de recunoaştere facială să poată lucra bine, deoarece există prea multe variaţii de unghiuri, lumină, un anume echipament folosit la fotografiere şi, bineînţeles, Rehan poartă ochelari de soare, fapt care nu mai constituie o problemă la fel de mare ca în trecut, înainte de începerea utilizării unui nou software, dar în niciun caz nu e de ajutor. Ca atare, pozele astea două...

Deplasă cursorul înainte şi înapoi între cele două imagini mai vechi de pe monitor, pe urmă continuă:

– ...nu se potrivesc.

După aceea, Biery deplasă cursorul către poza făcută cu trei zile înainte în Cairo.

– Însă, reluă el, amândouă imaginile astea se potrivesc cu poza asta, deoarece reţin suficiente caracteristici din celelalte două. E la mijloc, ca să mă exprim aşa.

– Aşadar, în cele trei poze apare în mod clar acelaşi individ? întrebă Chavez.

Biery ridică din umeri.

– În mod clar? Nu. Nu ne place să folosim acest termen atunci când discutăm de probabilităţi matematice.

– Bun, şi care e probabilitatea atunci?

– Există o probabilitate de nouăzeci şi unu la sută ca tipul din Cairo, generalul şi individul mort să fie aceeaşi persoană.

Toate sprâncenele din încăpere se ridicară a mirare. Ryan vorbi în numele grupului:

– Sfinte Sisoie!

– Sfinte Sisoie, într-adevăr, întări Willis. Tocmai am aflat că un terorist LeT cunoscut nu numai că nu e mort, dar a ajuns şef de departament în serviciul de informaţii pakistanez.

La care Granger adăugă:

– Iar acest şef de departament ISI, care este, sau a fost, un terorist LeT, se întâlneşte acum cu un tip rău cunoscut, în Cairo.

– Urăsc să subliniez ceea ce e evident, zise Dominic, însă trebuie să aflăm mai multe despre acest Rehan.

Granger se uită la ceas.

– Ei bine, asta a fost cea mai productivă pauză de prânz pe care am avut-o de ceva vreme. Haideți să mergem înapoi în sala de conferințe.

Ajunși înapoi sus, Granger îl puse la curent pe Hendley cu evenimentele.

Descoperirea efectuată de Tony Willis și Gavin Biery surclasă imediat operațiunea de la Paris și deveni principalul subiect al ședinței.

– Chestia asta este foarte importantă, zise Hendley, dar e incipientă. Nu vreau să sărim asupra ei și să începem să dăm informații neverificate sută la sută către CIA, MI6 sau către oricine altcineva. Trebuie să aflăm mai multe despre generalul ăsta de la ISI.

Toată lumea fu de acord.

– Cum putem verifica? întrebă Hendley.

– Mary Pat Foley, răspunse Ryan, primul care vorbi. Centrul Național de Contraterorism cunoaște la fel de multe lucruri despre Lashkar ca oricine. Dacă putem afla de acolo mai multe despre Khalid Mir înainte de a deveni Riaz Rehan, poate că vom folosi informațiile ca să facem legăturile dintre cei doi.

Hendley încuviință.

– Nu am mai vizitat-o pe Mary Pat de ceva vreme. Jack, ce-ar fi să o suni și să o inviți la prânz? Te poți duce până la Liberty Crossing ca să-i povestești despre conexiunea Mir–Rehan. Pun pariu că o va găsi interesantă.

– O s-o sun azi.

– Bine. Să ții însă ascunse sursele și metodele noastre.

– Înțeles.

– Și, Jack? Orice ai face, nu menționa că abia te-ai întors de la Paris.

Cei din sala de conferințe izbucniră în râs.

23

Judith Cochrane, o avocată în vârstă de şaizeci şi unu de ani, primise de la agenţia de închirieri o maşină cu GPS încorporat, dar ea nu-l setă pentru călătoria lungă de şaizeci de kilometri din Colorado Springs. Cunoştea drumul către 5 880 State Highway 67 fiindcă fusese acolo de multe ori ca să-şi viziteze clienţii.

Scoase Chryslerul închiriat de pe South Robinson Avenue şi opri la prima poartă de la închisoarea ADX Florence. Paznicii o cunoşteau bine, totuşi îşi îndepliniră datoria de a-i verifica documentele şi actele de identitate înainte de a o lăsa să treacă mai departe.

Niciunui avocat nu-i venea uşor să viziteze un client închis la Florence; cu atât mai grea era sarcina de a vizita un client adăpostit în unitatea H, iar un client din Range 13 era, practic, imposibil de întâlnit faţă în faţă. Cochrane şi colegii ei de la Progressive Constitution Initiative se găseau în ultimele etape ale declanşării unui proces care să adreseze această chestiune, însă deocamdată avocata trebuia să joace după regulile impuse de administraţia fortăreţei care adăpostea deţinuţi.

Ca vizitator care venea des la ADX Florence, Judith sosise pregătită. Avea o poşetă în care nu ducea nimic de valoare, deoarece era obligată s-o lase într-un vestiar, şi nu se deranjase să-şi aducă laptopul sau telefonul mobil, deoarece acestea i-ar fi fost luate imediat ce ar fi intrat în închisoare. Ştia că trebuia să poarte pantofi confortabili, deoarece avea să străbată, de la unitatea administraţiei până la celula clientului, câteva sute de metri de coridoare şi alei, şi îşi pusese un costum conservator, cu pantaloni, astfel încât gardienii să nu-i refuze accesul pe baza unui motiv ridicol cum ar fi fost ţinuta provocatoare.

De asemenea, ştia că avea să treacă prin faţa unor aparate cu raze X şi a unor scanere corporale, aşa că urmase regulile închisorii legate de vizitatori şi îşi pusese un sutien fără niciun fel de barete metalice.

Trecu cu mașina de ghereta paznicilor de la intrare și merse de-a lungul unui zid înalt și lung. În capăt viră spre sud și trecu prin alte porți de securitate, iar în vreme ce conducea încet văzu mai multe turnuri de pază, carabine, puști de asalt, câini ciobănești germani și camere de securitate decât și-ar fi imaginat vreodată. În cele din urmă, opri într-o parcare mare, pe jumătate goală, din fața pavilionului administrativ. În spatele ei, la intrarea în parcare, din spațiile special prevăzute în beton răsări un gard de țepi de un portocaliu strălucitor, activat hidraulic. Avocata nu putea să plece până când forța de pază de acolo nu-i dădea voie să facă asta.

Judith Cochrane fu întâmpinată chiar de la coborârea din mașină de un gardian femeie. Împreună, cele două trecură printr-o serie de porți de securitate și străbătură mai multe holuri din aripa administrativă a pușcăriei.

Între ele nu avu loc nicio conversație, iar gardianul nu se oferi să o ajute pe femeia mult mai în vârstă la căratul bagajului.

– Minunată dimineață, rosti Judith Cochrane în vreme ce străbăteau un pasaj de trecere, alb și curat.

Cealaltă femeie ignoră comentariul ei și se mulțumi să meargă înainte cu o ținută profesionistă.

Cei mai mulți paznici de la ADX Florence nu dădeau doi bani pe avocații care apărau interesele deținuților încarcerați acolo.

Lui Cochrane nu-i păsa. Se putea descurca lesne cu propriul bagaj și hotărâse cu multă vreme înainte că prefera mai degrabă compania deținuților din astfel de închisori de maximă securitate decât pe cea a forțelor de pază care, din punctul ei de vedere, erau compuse doar din bandiți lipsiți de educație.

Opiniile ei despre lume erau simple, crude și seci.

Gardienii din închisori erau ca niște soldați care semănau cu polițiștii și oricare alt agent federal cu armă. Ei erau tipii răi.

În urma absolvirii Școlii de Drept și a examenului de barou în California, Judith Cochrane fusese angajată de Centrul pentru Drepturi Constituționale, o organizație de consiliere juridică specializată pe cazuri de drepturi civile. După câțiva ani de practică în acel organism, trecuse în sectorul privat, unde avusese parte de câteva cazuri de mare răsunet, inclusiv cel în care Patty Hearst fusese apărată contra acuzației de jaf bancar și în cadrul căruia Judith doar făcuse parte din echipa de avocați ai apărării.

Ulterior, lucrase doisprezece ani pentru ACLU, apoi alți câțiva pentru Human Rights Watch. După ce înființase Progressive Constitution Initiative, Paul Laska o recrutase personal ca să se alăture grupului de consilieri juridici

de factură liberală. Laska nu fusese nevoit să depună eforturi prea mari ca să o ia la el; Cochrane se arătase încântată să accepte o slujbă care îi permitea să aleagă şi să selecteze cazurile la care lucra. Aproape imediat după activarea organizaţiei se petrecuseră atacurile din 11 septembrie 2001, iar pentru Judith Cochrane şi colegii ei, tragedia însemnase un eveniment cu adevărat îngrozitor. Îşi dăduse seama repede că avea să urmeze o vânătoare de vrăjitoare din partea guvernului american: creştini şi evrei împotriva musulmanilor.

Timp de mai bine de o jumătate de deceniu, Cochrane primise invitaţii de la sute de programe de televiziune ca să participe la discuţii despre relele comise de Guvernul Statelor Unite. Onorase cât de multe invitaţii putuse fără să afecteze procesele în care era implicată ca avocat al apărării.

Însă atunci când Ed Kealty ajunsese preşedinte, Judith Cochrane se trezise brusc trecută pe lista neagră. Fusese surprinsă să constate că reţelelor de televiziune nu le mai păsa la fel de mult de drepturile civile atunci când Kealty şi oamenii lui ajunseseră să conducă FBI, CIA şi Pentagonul faţă de cât de mult le păsase în anii administraţiei Ryan.

Aşadar, cu Kealty la Casa Albă, Cochrane avea tot timpul necesar la dispoziţie ca să se ocupe de cazurile ei. Era necăsătorită, nu avea copii, iar munca reprezenta viaţa ei. Dezvoltase multe relaţii personale apropiate cu clienţii ei, legături care nu puteau duce niciodată la altceva decât la o apropiere emoţională, deoarece, în mod practic, toţi clienţii erau separaţi de ea de ferestre din plexiglas sau de bare din fier.

De asemenea, era căsătorită, la modul figurativ, cu convingerile ei şi întreţinea o iubire de o viaţă cu credinţele ei.

Aceste convingeri fuseseră cele care o aduseseră în acea superînchisoare, ca să-l întâlnească pe Saif Yasin.

Fu condusă în biroul directorului. Acolo, directorul îi strânse mâna şi îi prezentă un negru masiv, îmbrăcat cu o uniformă albastră apretată.

– Dumnealui este comandantul de unitate H. Vă va duce la Range 13 şi la echipa FBI care se ocupă de deţinutul dumneavoastră. Noi nu deţinem custodia prizonierului 09241-000. Funcţionăm doar ca o facilitate de găzduire.

– Înţeleg. Vă mulţumesc, rosti Judith strângând mâna omului în uniformă. Ne vom vedea des.

– Domnişoară Cochrane, este vorba de o formalitate, însă avem reguli de respectat, adăugă profesionist comandantul de unitate. Aş putea să văd legitimaţia dumneavoastră de avocat?

Judith căută în poșetă și îi dădu documentul comandantului. Acesta îl studie și i-l dădu înapoi avocatei.

– Cu acest deținut, lucrurile se vor desfășura altfel, zise directorul închisorii. Presupun că ați primit o copie după Măsurile Administrative Speciale în cazul lui, ca și după directivele legate de întâlnirile cu el?

– Am primit ambele documente. De fapt, am pus o echipă de avocați ca să pregătească o ripostă la ele.

– Ripostă?

– Da. Vă vom da în curând în judecată, dar probabil că știți deja asta.

– Ei bine... Eu...

Cochrane schiță un zâmbet.

– Nu vă faceți griji. Pentru ziua de azi, promit să mă conformez măsurilor dumneavoastră ilegale.

Comandantul de unitate părea surprins, însă directorul închisorii interveni în discuție. O cunoștea pe Judith Cochrane de suficient timp ca să nu mai reacționeze la spusele ei, indiferent care erau acuzațiile aduse.

– Apreciem asta. Inițial, am plănuit să vă lăsăm să vă întâlniți cu el prin intermediul transmisiei video, la fel ca în cazurile celorlalți deținuți din Unitatea Specială de Găzduire, dar procurorul general ne-a spus că refuzați la modul categoric un astfel de aranjament.

– Așa e. Omul ăsta e ținut într-o cușcă, înțeleg asta. Însă trebuie să stabilesc un raport oarecare cu el dacă vreau să-mi fac datoria. Nu pot comunica așa cum aș dori cu el prin intermediul unui ecran de televizor.

– Vă vom duce la celula lui, preciză comandantul de unitate. Veți comunica astfel cu deținutul prin telefon. Nu este o linie supravegheată; așa ne-a ordonat chiar procurorul general.

– Foarte bine.

– V-am pregătit un birou în fața celulei. Există un perete despărțitor din sticlă blindată; va servi drept cabină de vizitare avocat/client, ca și cum v-ați întâlni cu unul dintre ceilalți clienți ai dumneavoastră din centrul de vizitare.

Avocata semnă documentele necesare în biroul directorului, punându-și numele pe înțelegeri întocmite de Departamentul de Justiție și Biroul Închisorilor privind ceea ce ea îi putea transmite deținutului și ce nu, și ceea ce el îi putea transmite ei și ce nu. Din punctul de vedere al avocatei, totul era o porcărie, totuși semnă documentele ca să poată începe odată apărarea deținutului.

Avea să-și facă griji în privința asta mai târziu și era hotărâtă chiar să încalce înțelegerea dacă asta era în interesul clientului. La naiba, dăduse în

judecată Biroul Închisorilor de multe ori în trecut. Nu avea de gând să-i lase în momentele acelea să-i spună ei cum să-şi reprezinte mai bine clientul.

Judith părăsi clădirea administrativă alături de comandantul unităţii. Străbătu un coridor acoperit către altă aripă a închisorii. Trecu prin mai multe uşi zăvorâte, iar ajunsă de cealaltă parte, trecu printr-un scaner cu raze X, la fel ca dispozitivele de securitate de pe aeroporturi. După examinare, se deschise un set de uşi, iar dincolo de acestea fu întâmpinată de doi bărbaţi în combinezoane de luptă negre şi măşti de schi de aceeaşi culoare pe faţă, ambii fiind înarmaţi cu puşti-automate.

– Oh, doamne! exclamă ea. Chiar e nevoie de toate astea?

Comandantul unităţii se opri la uşă.

– Eu am responsabilităţile mele şi ele se încheie chiar aici, în pragul zonei Range 13, spuse el. Veţi fi preluată de aici de FBI, care operează anexa unde este se află deţinutul dumneavoastră.

Comandantul unităţii întinse politicos mâna. Ea i-o strânse fără a se uita la el. După aceea, avocata se răsuci pe călcâie, gata să-i urmeze pe ofiţerii federali.

Cei doi gardieni FBI o escortară înăuntru, unde îi puseră poşeta într-un vestiar de perete din încăperea albă şi nemobilată, apoi o trecură din nou printr-un proces complet de scanare corporală. Odată ce trecu de scaner, Judith primi un carnet şi un pix, pe urmă fu condusă prin două porţi de securitate, monitorizate de camere de luat vederi cu circuit închis. Imediat ce trecu şi de acestea, avocata se trezi într-o anticameră a celulei propriu-zise, recent modificate. În faţa ei se găseau alţi patru bărbaţi înarmaţi.

Ofiţerul care conducea echipa SWAT i se adresă cu un pregnant accent de Brooklyn:

– Înţelegeţi regulile, domnişoară Cochrane. Veţi lua loc pe scaunul de la birou şi veţi vorbi la telefon cu clientul dumneavoastră. Conversaţia va fi privată. Noi vom sta chiar lângă uşa aceea şi vă putem vedea prin circuitul intern video, dar în camera asta şi în celula deţinutului nu se găseşte niciun microfon.

Omul îi dădu un dispozitiv mic care semăna cu telecomanda de la garajul de acasă al avocatei.

– Butonul de panică, explică individul. Deţinutul n-ar putea trece prin geamul ăla de sticlă nici cu un tun, aşa că n-aveţi de ce să vă faceţi griji, însă dacă vă face să vă simţiţi cumva inconfortabil, apăsaţi pe buton.

Cochrane dădu din cap. Îi ura pe aceşti bărbaţi înfumuraţi, cu regulile lor dezumanizante, cu armele lor care degajau ură şi cu măştile lor de laşi. Cu toate astea, se comportă suficient de profesionist ca să mimeze amabilitatea.

– Minunat. Vă mulțumesc pentru ajutor. Sunt sigură că nu voi păți nimic.

Întoarse spatele gardianului și privi prin încăpere. Văzu fereastra care dădea spre celulă, cât și un birou pe rotile așezat pentru ea în fața geamului, pe care se găsea un telefon. Însă avocata nu era satisfăcută.

– Domnilor ofițeri, ar trebui să existe un spațiu de trecere prin geam dacă voi avea nevoie ca el să se uite la documente sau să semneze ceva.

Comandantul echipei clătină din cap.

– Îmi pare rău, doa'nă. Există un chepeng prin care îi trimitem hrana și îmbrăcămintea, însă este blocat pe timpul vizitei dumneavoastră. Va trebui să discutați cu directorul în privința asta pentru data viitoare.

Astea fiind zise, cei patru gardieni ieșiră pe ușă și o închiseră cu un pocnet puternic.

Judith Cochrane se duse la biroul micuț și luă loc pe scaun. Își puse carnetul și pixul în poală, după care se uita în interiorul celulei.

Saif Rahman Yasin ședea pe patul lui din beton, cu fața spre geam. Citea dintr-un exemplar al Coranului, pe care îl puse cu blândețe pe biroul de la piciorul patului. Când Cochrane se uită la el, omul își scoase ochelarii oferiți de închisoare și se frecă la ochi, iar Judith se gândi imediat la imaginea unui Omar Sharif mai tânăr. Omul se ridică și traversă celula micuță spre ea și se așeză pe un scaun cu trei picioare postat lângă un telefon pe podea. Judith observă că aparatul roșu nu dispunea de butoane sau de alte modalități de apelare; dispozitivul îl conecta pe deținut doar cu receptorul pe care avocata îl ținea în mână. Yasin ridică telefonul din furcă și îl duse ezitant la ureche. Își păstră un chip impasibil și se uită drept în ochii femeii, ca și cum ar fi așteptat ca ea să vorbească prima.

– Bună dimineața, domnule Yasin. Mă numesc Judith Cochrane. Mi s-a spus că vorbiți excelent engleza. Este corectă informația primită?

Deținutul nu răspunse, însă Cochrane își dădu seama că el o înțelegea. Lucrase aproape exclusiv cu clienți ale căror limbi native erau diferite de engleză, așa că n-avea nicio problemă să discearnă corect între confuzie și recunoaștere.

– Sunt avocat în cadrul Progressive Constitution Initiative, continuă ea. Procurorul general Michael Brannigan a decis ca procesul dumneavoastră să se desfășoare la Tribunalul Districtual al statului Virginia de Vest. Biroul procurorului general va pregăti acuzarea împotriva dumneavoastră, iar organizația mea a fost selectată ca să se ocupe de apărare. M-ați înțeles până aici?

Așteptă câteva clipe un răspuns, dar omul cunoscut sub numele de Deținutul 09241-000 se mulțumi să se uite fix la ea.

– Ne putem aştepta la un proces îndelungat care, cu siguranţă, va depăşi un an, cel mai probabil ajungând chiar la doi ani. Înainte de începerea procesului, există câţiva paşi preliminari pe care trebuie să...

– Aş dori să vorbesc cu cineva de la Amnesty International despre detenţia mea ilegală.

Cochrane dădu empatic din cap, însă zise:

– Mă tem că nu deţin puterea pentru aşa ceva. Vă asigur că eu *activez* în interesul dumneavoastră, iar primul punct de care trebuie să ne ocupăm este să evaluez condiţiile detenţiei, astfel încât să vi se ofere îngrijire şi tratament aşa cum se cuvine.

– Aş dori să vorbesc cu cineva de la Amnesty International despre detenţia mea ilegală, repetă Emirul.

– Domnule, sunteţi norocoşi că vorbiţi cu cineva.

– Aş dori să vorbesc cu cineva de la Amnesty International despre detenţia...

Cochrane oftă.

– Domnule Yasin. Vă cunosc jocul. Unul dintre manualele folosite de dumneavoastră a fost capturat de Forţele Speciale Americane din Kandahar cu câţiva ani în urmă. Acolo sunt scrise instrucţiuni detaliate despre comportamentul în caz de prindere şi detenţie. Ştiam că veţi cere un reprezentant Amnesty International. E adevărat că eu nu fac parte din Amnesty International, însă sunt membră într-o organizaţie care va fi mult mai benefică pentru dumneavoastră pe termen lung.

Yasin se uită lung la ea, ţinând receptorul la ureche. După aceea vorbi din nou, modificând scenariul.

– Vi s-a mai ţinut acest discurs şi înainte.

– Într-adevăr. Am reprezentat mulţi bărbaţi şi una sau două femei pe care Statele Unite i-au etichetat drept combatanţi inamici. Cu toţii aţi citit acel manual. E posibil să fiţi prima persoană cu care vorbesc şi care să fi scris o parte a acelui manual.

Avocata zâmbi rostind aceste vorbe.

Yasin nu-i răspunse.

Cochrane continuă:

– Înţeleg cum trebuie să vă simţiţi. Nu vorbiţi acum. Doar ascultaţi ce am de spus. Preşedintele Statelor Unite şi procurorul general au discutat personal cu directorul Biroului Închisorilor ca să sublinieze cât este de important ca dumneavoastră să aveţi parte de discuţii confidenţiale cu echipa de avocaţi care vă reprezintă.

– Cu... cu *ce anume?*

– Echipa de avocați. Eu și alți avocați de la PCI, adică de la Progressive Constitution Initiative, cu care vă veți vedea în lunile următoare.

Emirul nu replică.

– Îmi cer scuze? Întâmpinați dificultăți în înțelegerea celor spuse de mine? Să vă aduc un traducător?

* * *

Emirul o înțelegea perfect pe femeie. Nu engleza era cea care-i încetinea ritmul răspunsurilor, ci mai degrabă uimirea din cauza faptului că americanii aveau să-l trimită în judecată după atâta vreme.

Se uită bine la femeia grasă cu părul grizonant și tuns scurt. I se părea că semăna cu un bărbat, chiar unul foarte urât, îmbrăcat cu haine de femeie.

Schiță un zâmbet lent în direcția ei. Saif Rahman Yasif știa de multă vreme că Statele Unite supraviețuiau de peste două sute de ani pe acest pământ doar datorită unui noroc chior. Dacă imbecilii ăștia s-ar fi trezit cu națiunea lor dislocată din emisfera unde locuiau și aruncată în centrul Orientului Mijlociu, n-ar fi supraviețuit nici măcar un singur an cu comportamentul lor copilăresc față de cei care le doreau răul.

– Domnișoară, vreți să sugerați că nu ascultă nimeni ce spunem acum?

– Nimeni, domnule Yasin.

Emirul clătină din cap și gemu scurt.

– Oribil.

– Vă asigur că puteți discuta liber cu mine.

– Ar fi o nebunie.

– Avem o Constituție care vă îngăduie unele drepturi, domnule Yasin, care face țara asta măreață. Din nefericire, climatul din țara mea este împotriva oamenilor de culoare, a celor de altă rasă și credință religioasă. Din acest motiv nu vi se permit toate beneficiile Constituției noastre. Cu toate astea... beneficiați de câteva. Aveți dreptul la întâlniri confidențiale cu avocatul dumneavoastră.

Emirul își dădu seama în clipa aia că ea rostea adevărul. Și se luptă să nu zâmbească.

„Da... asta face țara voastră măreață.

E populată cu neghiobi ca tine."

– Foarte bine, rosti el. Despre ce ați dori să discutăm?

– Astăzi doar despre condițiile detenției dumneavoastră. Directorul și echipa FBI care vă are în custodie mi-au arătat Măsurile Administrative

Speciale conform cărora sunteţi tratat. Mi s-a spus că atunci când aţi ajuns aici vi s-au explicat toate regulile.

– A fost mai rău în alte locuri, preciză Emirul.

Cochrane ridică o mână mică şi ridată.

– Bun, acum este, probabil, momentul potrivit ca să parcurgem câteva reguli de bază. Pot intra în amănunte când vom începe, efectiv, lucrul la caz, însă deocamdată pot să vă înştiinţez că nu mi se permite să înregistrez niciun amănunt legat de prinderea sau deţinerea dumneavoastră înainte de a ajunge aici, la ADX Florence, cu trei luni în urmă. De fapt, mi s-a cerut să vă informez că nu aveţi voie să-mi povestiţi nimic din ce s-a întâmplat înainte de a fi transferat în custodie federală de la...

Avocata îşi alese următoarele cuvinte cu mare grijă.

– ... de unde aţi venit înainte.

– Nu mi se dă voie?

– Mă tem că nu.

Yasin clătină încet din cap, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Şi care va fi pedeapsa dacă încalc înţelegerea asta? întrebă el şi îi făcu cu ochiul femeii din faţa lui. Mă vor arunca în închisoare?

Judith Cochrane râse. Se stăpâni însă repede.

– Înţeleg că este o situaţie unicat. Guvernul face reguli pe măsură ce situaţia evoluează. Acum trece printr-un soi de... dureri de facere până la luarea deciziei privind modul în care să fiţi tratat. Există un istoric al trimiterii combatanţilor inamici în instanţă şi vă pot asigura că organizaţia mea va cere cele mai ridicate standarde pentru procesul dumneavoastră din partea procuraturii generale.

– ADX Florence? Aşa se cheamă locul ăsta?

– Da. Îmi pare rău; ar fi trebuit să ştiu că detaliul ăsta nu vă e cunoscut. Vă aflaţi într-o închisoare federală din Colorado. În fine... povestiţi-mi despre modul în care sunteţi tratat aici.

El se uită în ochii ei şi spuse:

– Sunt tratat mai bine decât în alte locuri în care am mai fost.

Cochrane dădu iarăşi cu empatie din cap, un gest pe care îl făcuse de un milion de ori în lunga ei carieră de apărare a celor care nu erau de apărat.

– Îmi pare rău, domnule Yasin. Acea parte a chinurilor prin care aţi trecut nu va face niciodată parte din discuţiile noastre.

– De ce?

– Am fost obligaţi să fim de acord cu această condiţie pentru a ni se permite accesul la dumneavoastră. Timpul pe care l-aţi petrecut în custodia

Statelor Unite este împărțit, iar linia de demarcație este reprezentată de momentul în care ați ajuns aici și ați intrat în sistemul federal. Presupun că tot ce s-a întâmplat înainte de asta a implicat armata americană și serviciile de informații, numai că organismele în speță nu vor face parte din apărarea dumneavoastră. Dacă vom forța pe tema asta, Departamentul de Justiție vă va trimite, pur și simplu, înapoi sub custodie militară și veți fi trimis la Guantanamo Bay, unde Dumnezeu știe ce vi se poate întâmpla.

Emirul rumegă informațiile primite câteva secunde, apoi rosti:

– Foarte bine.

– Și acum, cât de des vi se permite să faceți baie?

– Să... fac baie?

„Ce nebunie mai e și asta?“, chibzui Emirul.

Dacă o femeie i-ar fi pus o astfel de întrebare în regiunile tribale din Pakistan, unde își petrecuse o mare parte a ultimilor ani, acea femeie ar fi fost biciuită până la moarte în fața unei mulțimi.

– Da. Trebuie să aflu detalii legate de igiena dumneavoastră. Dacă vă sunt satisfăcute nevoile fizice sau nu. Facilitățile de baie sunt acceptabile?

– În cultura mea, Judith Cochrane, nu este potrivit ca un bărbat să discute așa ceva cu o femeie.

Avocata dădu din cap.

– Înțeleg. Nu este un subiect confortabil. Și pentru mine este stânjenitor. Dar vă asigur, domnule Yasin, că lucrez în interesul dumneavoastră.

– N-aveți niciun motiv să fiți interesată de obiceiurile mele legate de toaletă. Vreau să știu ce veți face în legătură cu procesul meu.

Cochrane zâmbi.

– Așa cum am menționat, este un proces lent. Vom întocmi imediat o petiție de *habeas corpus*. Este o cerere ca dumneavoastră să fiți dus în fața judecătorului, care va determina dacă sistemul penitenciar dispune de autoritatea de a vă ține în detenție. Cererea va fi respinsă, nu va trece mai departe, fiindcă așa e procedura, dar astfel sistemul este avertizat că noi ne vom ocupa cu hotărâre de cazul dumneavoastră.

– Domnișoară Cochrane, dacă ați fi fost hotărâtă să mă apărați, ați fi ascultat explicația mea legată de modul în care am fost capturat. A fost complet ilegal.

– V-am explicat deja. Așa ceva depășește cadrul înțelegerii cu Departamentul de Justiție.

– Și de ce ar face asta? Deoarece au ceva de ascuns?

– Bineînțeles că au ceva de ascuns. Nu există justificare legală pentru răpirea dumneavoastră de Statele Unite. Eu știu asta și o știți și dumneavoastră.

Dar până la urmă, asta e ceea ce s-a întâmplat, oftă avocata. Dacă o să vă reprezint, va trebui să aveţi încredere în mine. Puteţi face asta pentru mine, vă rog?

Emirul se uită la faţa ei. Era sinceră şi avea întipărită pe ea o expresie de implorare. Ridicol. Avea să facă jocul femeii, deocamdată.

– Aş dori hârtie şi un creion. Aş vrea să fac câteva schiţe.

– Schiţe? De ce?

– Ca să mai treacă timpul.

Avocata dădu din cap şi privi în jurul ei.

– Cred că pot convinge Departamentul de Justiţie că este o cerere rezonabilă. Voi lucra la asta imediat ce ajung înapoi la hotel.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere. Şi acum... timpul de relaxare. Aş vrea să aud de la dumneavoastră în ce constă această relaxare. Vă deranjează să vorbiţi despre asta?

– Aş prefera să discut despre torturile îndurate din partea spionilor americani.

Cochrane îşi închise carnetul cu un alt oftat prelung.

– Voi reveni peste trei zile. Să sperăm că până atunci veţi avea ceva cu care să faceţi desene şi nişte hârtie; ar trebui să pot aranja asta cu o scrisoare adresată procurorului general. Între timp, gândiţi-vă la ce v-am spus azi, la regulile noastre de bază, dar vă rog să vă gândiţi şi la modurile prin care veţi putea beneficia de pe urma unui proces. Trebuie să consideraţi asta ca pe o oportunitate pentru dumneavoastră şi... cauza dumneavoastră. Cu ajutorul meu, puteţi înfige un par în ochii guvernului american. Nu v-ar plăcea aşa ceva?

– Şi dumneata i-ai ajutat pe alţii să-şi înfigă degetele în ochii Americii?

Cochrane zâmbi plină de mândrie.

– De multe ori, domnule Yasin. V-am spus că am o mare experienţă în astfel de chestiuni.

– Mi-aţi zis că aveţi mulţi clienţi în închisoare. Nu e genul de experienţă pe care să o găsesc extrem de impresionantă pentru un avocat.

– Acei clienţi sunt în închisoare, însă nu se găsesc în şirul condamnaţilor la moarte, replică avocata pe un ton defensiv. Şi nici nu se află într-o facilitate militară, spre deosebire de mulţi alţii. Închisoarea de maximă securitate nu reprezintă cea mai rea soartă.

– E preferat martirajul.

– Ei bine, nu vă pot ajuta cu aşa ceva. Dacă vreţi să fiţi târât într-un colţ întunecat din locul ăsta, unde să vi se administreze o injecţie letală, vă

descurcați pe cont propriu. Dar îi știu pe oamenii ca dumneavoastră, domnule Yasin. Nu asta doriți.

Emirul își păstră zâmbetul vag de pe buze, însă doar pentru aparențe. În mintea lui reflecta: „Nu, Judith Cochrane. Nu cunoști pe nimeni ca mine".

– Îmi cer scuze că nu am fost un interlocutor mai plăcut, adăugă el după o clipă. Mi-am uitat bunele maniere în multele luni scurse de la ultima mea conversație cu un suflet amabil.

Americanca de șaizeci și unu de ani se topea în fața lui. Ba chiar se aplecă înspre peretele despărțitor, micșorând distanța dintre ei doi.

– Voi face ca lucrurile să fie mai bune pentru dumneavoastră, Saif Rahman Yasin. Aveți încredere în mine. Mă duc să lucrez la chestiunea cu creionul și hârtia; poate că voi reuși să aranjez și un pic de intimitate pentru dumneavoastră, poate chiar un spațiu ceva mai mare. Așa cum le spun clienților mei, aici va fi mereu o închisoare, nu un paradis, dar o voi face mai suportabilă.

– Înțeleg asta. Paradisul mă așteaptă; aici este doar anticamera lui. Mi-ar fi plăcut să fie ceva mai luxoasă, însă suferința pe care o îndur acum îmi va servi bine în paradis.

– E bine să priviți lucrurile așa, zise Judith Cochrane zâmbind. Ne revedem peste trei zile.

– Vă mulțumesc, domnișoară Cochrane, replică Emirul, și își înclină capul și zâmbi. Îmi cer scuze. Am fost lipsit de maniere. Sunteți doamnă sau domnișoară?

– Nu sunt căsătorită, răspunse Judith, simțind căldură în obraji și articulațiile corpului.

Yasin zâmbi.

– Înțeleg.

24

Jack Ryan Junior ajunse la Liberty Crossing, numele dat complexului care găzduia Centrul Naţional Contra Terorismului (NCTC), la câteva minute după ora unsprezece dimineaţa. Trebuia să ia prânzul cu Mary Pat Foley, dar ea insistase ca el să vină mai devreme pentru a-i oferi personal un tur al clădirii.

La început, Mary Pat sugerase ca ei doi să ia masa la restaurantul din Centru după încheierea turului. Însă Jack lăsase clar să se înţeleagă că prânzul acela însemna şi o discuţie profesională, iar din acest motiv el prefera să meargă în altă parte, unde să poată discuta fără să fie deranjaţi de nimeni. Mary Pat Foley era singura persoană de la Liberty Crossing care avea habar de existenţa Campusului, şi Jack intenţiona să lase lucrurile neschimbate.

El opri în dreptul intrării principale a complexului la volanului Hummerului său H3 galben; îşi prezentă legitimaţia unui paznic cu aspect de dur, care îi verifică pe computer numele pe o listă de vizitatori aprobaţi. Apoi paznicul îi făcu semn să treacă şi Jack îşi văzu mai departe de drum către întâlnirea lui cu a doua persoană ca funcţie din conducerea NCTC.

Mary Pat îl întâmpină în hol, îl ajută cu obţinerea ecusonului de acces, după care, împreună, luară un lift către centrul de operaţiuni. Acolo se găsea regatul lui Mary Pat, unde îşi petrecea zilnic o parte din timp plimbându-se printre analişti şi asigurându-se că se făcea disponibilă pentru oricine avea nevoie de atenţia directorului adjunct al Centrului.

Încăperea era impresionantă; se vedeau acolo zeci de staţii de lucru, orientate spre mai multe monitoare imense de perete. Imensul spaţiu deschis îl uimi pe Jack; nu se putu abţine să nu-l compare cu biroul lui, care, deşi dispunea de tehnologie de ultimă generaţie, nu arăta la fel de interesant precum cel pe care îl vedea în clipa aia. Cu toate astea, Jack îşi dădu

seama că împreună cu analiștii lui aveau parte de toate informațiile pe care el le vedea afișate pe monitoarele din acea încăpere.

Lui Mary Pat îi plăcea rolul de ghid turistic pentru tânărul Ryan. Îi explică faptul că peste șaisprezece agenții lucrau împreună sub acoperișul NCTC la compilarea, prioritizarea și analizarea datelor provenite de la sursele de informații din întreaga comunitate americană de Intelligence și de la partenerii străini.

Așa cum îi explică ea imediat, centrul de operațiuni funcționa non-stop, iar Mary Pat era mândră de reușita eforturilor de coordonare a unei asemenea activități într-o birocrație stufoasă precum cea a guvernului federal american.

Mary Pat nu-i deranjă defel pe analiștii care lucreau la birouri în vreme ce îl plimba pe Jack prin sediul aglomerat – dacă fiecare persoană de acolo s-ar fi oprit din muncă de fiecare dată când în preajma ei trecea câte un VIP, rezultatele muncii ar fi fost extrem de slabe –, însă îl duse pe Jack direct către o stație de lucru aflată în apropierea holului care ducea spre biroul ei. Ajuns acolo, Jack observă imediat o fată superbă, cam de vârsta lui, cu părul castaniu închis prins în coadă de cal.

Doamna Foley își încheie discursul legat de virtuțile cooperării interagenții cu o ridicare din umeri.

– În fine, asta ar trebui să funcționeze. În cea mai mare parte a timpului, noi ne descurcăm destul de bine, însă, la fel ca în toate situațiile, nu suntem mai buni decât datele pe care le analizăm. Un produs mai bun înseamnă concluzii mai bune.

Jack dădu din cap. Și el gândea la fel. Abia aștepta să plece din clădire ca să discute cu Mary Pat produsul extraordinar pe care îl adusese cu el.

– Mersi pentru tur.

– Cu plăcere. Haide să mâncăm. Dar mai întâi vreau să cunoști pe cineva.

– Minunat, zise Jack surprinzându-se singur cu speranța că era vorba despre fata chipeșă care lucra concentrată la biroul de lângă ei.

– Melanie, ai o secundă liberă?

Spre marea plăcere a lui Jack, fata cu păr castaniu închis se ridică în picioare și se răsuci pe călcâie. Era îmbrăcată cu o bluză albastru deschis și o fustă dreaptă albastru închis lungă până la genunchi. Pe spătarul scaunului rotativ, Jack observă o haină de aceeași culoare cu fusta.

– Jack Ryan Junior, îți fac cunoștință cu Melanie Kraft. E cea mai nouă stea de la centrul nostru de operațiuni.

Cei doi își strânseră mâinile zâmbindu-și.

– Când am venit aici, Mary Pat, nu mi-ai spus că voi ajunge să cunosc celebrităţi, zise Melanie.

– Junior nu este o celebritate. Face parte din familie.

Ryan gemu în sinea lui pentru că fusese apelat cu termenul Junior în faţa acelei fete. O socotea uluitoare; îi venea greu să-şi ia privirea de la ochii ei strălucitori şi prietenoşi.

– Eşti mai înalt decât pari la televizor, spuse Melanie dând din cap.

Jack zâmbi.

– N-am apărut la televizor de ani de zile. Cred că am mai crescut puţin de atunci.

– Jack, pe Melanie am răpit-o de la biroul ei din Langley, interveni Mary Pat.

– Slavă Domnului pentru asta, replică Melanie.

– Nu puteai avea un şef mai bun pentru care să lucrezi, zise Jack zâmbind. Sau să faci o muncă mai importantă decât aici, la NCTC.

– Mersi. Te afli aici deoarece vrei să calci pe urmele tatălui tău în serviciul guvernului?

– Nu, eu şi Mary Pat ne-am dat întâlnire la prânz, răspunse Jack chicotind. Nu am venit să-mi caut de lucru aici. Apreciez ce faceţi voi, însă pe mine mă interesează banii. S-ar putea spune că sunt un capitalist veros.

– Nu-i nimic rău în asta, câtă vreme îţi plăteşti taxele. Salariul meu trebuie să provină de undeva.

Izbucniră toţi trei în râs auzind asta.

– Ei bine, cred că trebuie să mă întorc la lucru, zise Melanie. Mă bucur că te-am cunoscut. Mult noroc tatălui tău luna viitoare, îi ţinem pumnii.

– Mulţumesc. Ştiu că apreciază ce faceţi voi aici.

* * *

Mary Pat abia trânti portiera Hummerului lui Ryan, când se întoarse spre el, zâmbindu-i, fără ca Jack să apuce să învârtă cheia în contact. Jack răspunse tot cu un zâmbet.

– Te frământă ceva, Mary Pat?

– Nu e căsătorită.

– Habar n-am la ce te referi, spuse el cu o voce uşor afectată, râzând.

Mary Pat continuă să zâmbească.

– Ţi-ar plăcea de ea, e foarte inteligentă. Nu, nu inteligentă. Cred că e a naibii de sclipitoare. Ed şi cu mine am luat deja cina cu ea, iar Ed a fost vrăjit.

– Minunat, răspunse Jack.

Nu ajungea să se simtă stingherit foarte ușor, dar în clipa aia începea să roșească. O cunoștea pe Mary Pat de când era în scutece și ea nu-l întrebase niciodată ceva despre viața lui amoroasă, darămite să încerce să-l cupleze cu cineva.

– E din Texas, dacă nu i-ai observat accentul tărăgănat. Nu prea are prieteni pe aici. Locuiește într-un apartament mic în Alexandria.

– Tot ce spui e interesant, Mary Pat, și ea pare foarte drăguță, numai că eu am avut un alt motiv ca să vin aici. Ceva un pic mai important decât viața mea amoroasă.

Mary Pat chicoti.

– Mă îndoiesc.

– Așteaptă puțin.

Se opriră la un mic bar sushi de pe Old Dominion Drive. Micul local era la fel de șters ca oricare alt loc de luat masa din oraș, înghesuit între o curățătorie și o covrigărie, însă Mary Pat spusese că aici se găsea cel mai bun sashimi la est de Osaka. Ca primi clienți din acea zi ai restaurantului, avură ocazia să-și aleagă masa, iar Ryan optă pentru un separeu izolat din spatele localului.

Discutară o vreme despre familiile lor, comandară prânzul, apoi Ryan scoase din geantă două fotografii, pe care le așeză una lângă cealaltă.

– La ce mă uit aici, Junior?

– Tipul din dreapta e din ISI. Șeful diviziei Joint Intelligence Miscellaneous.

Foley dădu din cap, pe urmă zise:

– Și tot el e în stânga, mai tânăr și fără uniformă.

Jack încuviință.

– Agent operativ al LeT, pe nume Khalid Mir, alias...

Mary Pat se uită uluită la Jack.

– Abu Kașmiri?

– Corect.

– M-am înșelat, Jack.

– În legătură cu ce anume?

– Cu faptul că viața ta amoroasă e mai interesantă decât ceea ce aveai de gând să-mi spui. Kașmiri a fost ucis în urmă cu trei ani.

– Chiar așa? se miră Ryan. Rehan este Khalid Mir. Iar Khalid Mir mai este cunoscut și sub numele Abu Kașmiri. Dacă Rehan trăiește, atunci, ca să-l parafrazez pe Mark Twain...

– ...zvonurile legate de moartea lui au fost mult exagerate, completă ideea Mary Pat.

– Exact.

– Am văzut fotografia digitală a unui cadavru, dar era luată după o lovitură bine ţintită a unei rachete Hellfire, aşadar, acel cadavru ar fi putut aparţine oricui. Ăsta e unul dintre necazurile generate de atacurile cu rachete. Dacă nu te duci să prelevezi tu însuţi ADN-ul mortului, nu vei şti niciodată dacă ai ucis pe cine trebuia.

– Presupun că nu avem o echipă de legişti CSI Deşertistan stând şi aşteptând să fugă la fiecare atac ca să preleveze probe.

Mary Pat râse.

– Îmi place *atât de mult* expresia asta, spuse ea şi redeveni serioasă. Jack, cum se face că nu ştiu deja despre această legătură între Kaşmiri şi ISI?

Ryan ridică din umeri. Gerry îl instruise să nu discute despre detaliile activităţii Campusului, aşa că nu-i putea spune că Dom şi Driscoll îl văzuseră pe individ în Cairo, iar fotografia luată de ei stabilise, de fapt, conexiunea prin intermediul aplicaţiei software de recunoaştere.

– Jack?

Ryan îşi dădu seama că nu avea un răspuns.

Mary Pat îl ajută:

– Stai să ghicesc. Senatorul Hendley ţi-a spus să-mi arăţi pozele, dar să nu dezvălui sursele lor sau metodele prin care s-a ajuns la această conexiune.

– Îmi pare rău.

– Nu-i nevoie să-ţi pară rău. Asta e ocupaţia noastră. Respect acest lucru. Însă eşti aici dintr-un motiv anume, altul decât acela de a-mi arăta mie această conexiune, nu?

– Mda. Tipul ăsta, generalul de brigadă Riaz Rehan. A fost văzut cu câteva zile în urmă în Cairo.

– Şi?

– Şi se întâlnea cu Mustafa el Daboussi.

Foley ridică din sprâncene.

– Ah, asta nu e bine. Şi nu prea are sens. El Daboussi are deja un patron pe care îl slujeşte. Frăţia Musulmană. Nu are nevoie de ISI. Iar ISI dispune de organizaţii de militanţi care îşi fac treaba chiar acolo, în Pakistan. De ce ar avea nevoie Rehan să se ducă până la Cairo?

Jack ştia ce gândea Mary Pat Foley, fără să o spună cu glas tare.

În niciun caz ea nu avea să menţioneze despre munca depusă de el Daboussi cu taberele de instruire din vestul Libiei. Astfel de informaţii erau secretizate. The Campus le interceptase supraveghind traficul de date între CIA şi NCTC, acţiune în urma căreia şi Jack aflase despre ele.

– Nu știm. Și noi suntem surprinși.

După ce le veni mâncarea, se delectară în tăcere o vreme, iar Mary Pat Foley se folosi de tableta ei pentru a interoga un soi de bază de date. Jack presupuse că era vorba de informații secrete, dar nu întrebă nimic. Se simțea un pic stânjenit știind că el și organizația lui, practic, spionau munca agenților de la NCTC, însă remușcările nu-l ținură mult. El doar trebuia să fie atent la conversația lui. În fond, Jack și colegii lui exploataseră informații provenite din diverse surse ale comunității americane de Intelligence, pe care apoi le îmbunătățiseră prin contribuția proprie și ulterior livrau un produs mult îmbunătățit înapoi către comunitate, fără niciun fel de taxă.

Cei din The Campus lucrau așa de multă vreme; relația stabilită de ei în comunitate era bună, chiar dacă unii dintre membrii acestei povești de dragoste nu erau conștienți de existența celorlalți.

Mary Pat se uită la Ryan.

– Ei bine, acum știu de ce acest general Rehan nu a apărut încă pe radarul meu. Nu e unul dintre bărboși.

– Bărboși?

– Nu e unul dintre islamiștii din Forțele de Apărare ale Pakistanului. Știi prea bine că armata de acolo e divizată în două, între cei care forțează o conducere religioasă și cei care, continuând să fie musulmani, își doresc o națiune condusă democratic de civili. De vreo șaizeci de ani există două tabere în Pakistan. „Bărboși" este un termen folosit pentru susținătorii unei conduceri religioase.

– Așadar, Rehan susține conducerea civilă?

– Așa credea CIA-ul, bazându-se pe puținele lucruri cunoscute despre individ. În afară de nume și de o singură fotografie, practic, nu există informații biografice despre acest tip, cu excepția faptului că a fost promovat de la colonel la general de brigadă cam cu un an în urmă. Acum, că mi-ai arătat că el și Abu Kașmiri sunt aceeași persoană, o să pot afirma că CIA s-a înșelat. Kașmiri nu era deloc partizanul conducerii civile.

Jack luă o gură de Coca-Cola dietetică. Nu era sigur cât de importantă era această informație, totuși Mary Pat părea brusc plină de energie.

– Jack, mă bucur mult să aflu că voi vă ocupați de chestia asta.

– Zău? De ce?

– Deoarece mă îngrijora puțin posibilitatea ca voi să fi fost implicați în execuțiile recente din Paris. Nu tu personal, evident, ci Chavez și Clark. Presupun că dacă taraba voastră își vinde marfa prin Cairo, atunci nu aveați cum să operați simultan în Paris.

Ryan se mulţumi să zâmbească.

– Hei, ştii că nu pot vorbi despre lucrurile în care suntem amestecaţi. Avem sursele şi metodele noastre, corect?

Mary Pat Foley îşi înclină capul într-o parte. Jack îşi dădu seama că ea încerca să-i citească gândurile.

Aşa că el schimbă repede subiectul:

– Aşadar... Melanie nu este căsătorită şi locuieşte în Alexandria, nu?

25

Judith Cochrane îşi ocupă locul de la micul birou din faţa geamului care dădea înspre celula lui Saif Rahman Yasin. Emirul şedea pe pat. Ţinea în poală un bloc de desen şi un creion. Când îşi văzu avocata, se duse la geam şi se aşeză pe scaun, aducându-şi cu el blocul de desen şi creionul.

Cu un zâmbet şi o încuviinţare scurtă a capului, ridică receptorul telefonului roşu de pe podea.

- Bună dimineaţa, zise Cochrane.

- Îţi mulţumesc foarte mult că ai aranjat să primesc hârtie şi creion.

- Nicio problemă. Era o cerere rezonabilă.

- Cu toate astea, pentru mine a fost un gest amabil. Sunt recunoscător.

- Cererea de *habeas corpus* a fost respinsă, continuă Judith. Ştiam că aşa va fi, dar era o moţiune prin care trebuia să trecem.

- N-are nicio importanţă. Nu mă aşteptam să mă lase să plec de aici.

- La pasul următor o să adresez o petiţie instanţei ca să vă permită să...

- Domnişoară Cochrane, vă pricepeţi cât de cât la desen?

Avocata nu fu convinsă că a înţeles bine.

- La desen?

- Da.

- Păi... nu. Nu chiar.

- Mie îmi place foarte mult să desenez. Am studiat arta pentru puţină vreme în Anglia, la universitate, şi am continuat studiile de unul singur. În mod normal, desenez schiţe arhitecturale. Mă fascinează enorm cum arată clădirile din întreaga lume.

Judith nu-şi dădea seama încotro ducea discuţia, dacă ducea undeva.

- Poate că aranjez să primiţi hârtie de calitate mai bună dacă vreţi, sau...

Însă Yasin clătină din cap.

- Hârtia asta e foarte bună. În religia mea, este un păcat să fotografiezi sau să desenezi faţa oricărei fiinţe vii, care se mişcă, explică Emirul ridicând

instrumentul de desen în sus ca să sublinieze ideea. Asta *dacă* desenezi fără vreun motiv. Nu e un păcat dacă faci desenul ca să ții minte un chip din cine știe ce motiv important.

– Înțeleg, răspunse Cochrane, deși începea să socotească discuția inutilă.

– Aș vrea să vă arăt o parte dintre lucrările mele, apoi, poate, să vă învăț câte ceva despre artă.

Emirul deschise blocul de desen și scoase de acolo patru foi de hârtie pe care le rupsese deja de la cotor. Le ridică în sus, pe rând, în direcția geamului blindat.

– Judith Cochrane, dacă vreți să mă ajutați cu acest caz, dacă organizația dumitale are vreun interes să tragă la răspundere națiunea conform legilor în vigoare, atunci va trebui să copiați aceste desene. Dacă veți lucra încet pe biroul de colo cu pixul, vă voi putea vedea și ajuta pe parcurs. Am putea ține un curs de artă chiar aici.

Judith Cochrane se uită cu atenție la desene. Erau portrete schițate după patru chipuri de bărbați. Nu-i recunoscu pe cei patru, însă n-avea nicio îndoială că era vorba despre oameni în carne și oase, ușor de recunoscut, întrucât schițele erau realizate cu mare grijă la detalii.

– Cine sunt? întrebă ea, chiar dacă se temea că știa deja răspunsul.

– Ăștia sunt americanii care m-au răpit. Mă plimbam pe o stradă din Riad. Au apărut din senin. Tânărul, tipul ăsta cu păr închis la culoare, m-a împușcat. Bătrânul, cel de colo, era conducătorul.

Cochrane știa că paznicii FBI o puteau vedea prin circuitul închis de televiziune. Dacă se uitau la ei în acea clipă. Și ea era sigură de asta, deci puteau să-l vadă pe Emir arătându-i pagini din blocul ei de desen. Nu era cine știe ce motiv de alarmă, însă ea se aștepta, nervoasă, să audă deschizându-se ușa din spatele ei.

– Am vorbit de multe ori despre povestea asta. Nu pot discuta așa ceva cu dumneavoastră.

– Sunteți avocata mea, nu?

– Da, dar...

– Judith Cochrane, n-am niciun interes să ajut Guvernul Statelor Unite în șarada lui de a convinge lumea că sunt vinovat. Dacă nu pot povesti propriului meu avocat ce s-a întâmplat, atunci eu...

– Avem reguli pe care trebuie să le respectăm.

– Reguli care vă sunt impuse de adversar. Cu siguranță că ei... cum se spune în America?... joacă necinstit.

– Haideți să vorbim despre hrănirea dumneavoastră.

– N-am de gând să discut despre hrana pe care o primesc. E *halal*, un musulman poate să o consume. În afară de asta, nu-mi pasă.

Cochrane oftă, dar își dădu seama că el continua să țină desenele sus, și că ea încă se mai uita la ele.

– Sunt de la CIA? Militari? V-au spus pentru cine lucrează? întrebă ea în pofida dezamăgirii pe care o resimțea.

– Nu mi-au spus. Presupun că sunt de la Central Intelligence Agency a voastră, însă am nevoie ca dumneata să afli asta.

– Nu am cum să aflu.

– Puteți arăta desenele astea oamenilor. Au fost și alții, dar pe ăștia patru îi țin minte cel mai bine. Bătrânul care îi conducea, tânărul care m-a împușcat, străinul scund cu ochi duri și tânărul tuns scurt. Mai era un om, un bărbat cu barbă, însă nu m-au mulțumit desenele cu el. Toți ceilalți cu care am intrat în contact după ăștia fie purtau mască, fie aveam eu o glugă pe cap. De la chipurile astea, n-am mai zărit alte fețe. Până am văzut-o pe a dumitale. Emirul ridică din nou desenele. Oamenii ăștia mi s-au fixat în minte. Nu-i voi uita niciodată.

Cochrane dorea să afle informațiile deținute de el. La naiba cu acordul semnat cu Departamentul ce Justiție.

– Bine, acceptă ea. Ascultați-mă cu atenție. Lucrez ca să obțin deschiderea trapei dintre noi ca să putem schimba documente. Nu voi putea pleca de aici cu ceva, dar e posibil să reușesc să vin cu niște foiță de copiat sau ceva asemănător în buzunar. Vă pot copia desenele, pe care apoi să vi le dau înapoi.

– Voi mai lucra la astea și voi adăuga niște detalii scrise sub poze, replică Emirul. Înălțime, vârstă, orice îmi trece prin minte.

– Bine. Nu știu ce voi face cu astfel de informații, dar pot întreba pe cineva.

– Sunteți singura mea speranță, Judith.

– Vă rog să îmi spuneți Judy.

– Judy. Îmi place.

Judy Cochrane se uită din nou la cele patru foi de hârtie. N-avea de unde să știe că privea reproducerile după fețele lui Jack Ryan Jr., Dominic Caruso, Domingo Chavez și John Clark.

Viața revenea la normal în birourile Hendley Associates după operațiunea de la Paris. Cei mai mulți angajați se prezentau la slujbă la ora opt. O ședință rapidă în sala de conferințe la ora nouă, pe urmă toată lumea înapoi

la birouri pentru o nouă zi de investigaţii, analize şi pescuit în apele tulburi ale universului cibernetic pentru găsirea duşmanilor statului care pândeau.

Analiştii răsfoiau teancurile de informaţii, aplicau modele de analiză şi de legături datelor primite, sperând să dea peste vreo informaţie critică scăpată din vedere de comunităţile oficiale americane de Intelligence sau să exploateze vreo descoperire de o manieră în care agenţiile oficiale, marcate de birocraţie, nu ar fi reuşit să procedeze.

Agenţii de teren îşi petreceau zilele testând echipamentele pentru operaţiuni, instruindu-se şi răsfoind analizele realizate ca să caute operaţiuni potenţiale.

La două săptămâni după acţiunea de la Paris, Hendley intră în sala de conferinţe cu cincisprezece minute întârziere. Agenţii-cheie de teren şi analiştii veniseră deja, la fel ca şi Sam Granger, directorul de operaţiuni. Oamenii beau cafea şi sporovăiau între ei la intrarea lui.

– Evenimente noi şi interesante. De-abia am primit un telefon, din senin, de la Nigel Embling.

– De la cine? întrebă Driscoll.

– Fostul agent MI6 din Peshawar, Pakistan, îi răspunse Chavez.

Driscoll îşi aduse aminte.

– Aşa e. Anul trecut v-a ajutat pe tine şi pe John atunci când eraţi pe urmele Emirului.

– Corect. Mary Pat Foley ne-a îndreptat spre el, interveni Clark.

Hendley încuviinţă.

– Acum a venit direct la noi cu o chestie interesantă. A intrat în legătură cu o sursă de informaţii din ISI. Un maior care crede că se pregăteşte o lovitură de stat. Vrea să ajute puterile occidentale să o împiedice.

– Rahat, mormăi Caruso.

– Şi care credeţi că e persoana pe care acest maior o bănuieşte că se află în spatele loviturii?

Oamenii se uitară unul la celălalt.

– Rehan? întrebă, în cele din urmă, Ryan.

– Te-ai prins.

Chavez fluieră uşor.

– Şi de ce i-a povestit acest maior lui Embling despre tărăşenie? În mod cert ştie că Nigel e spion, nu?

– Ştie sau bănuieşte. Problema pentru Nigel este că el *nu e* spion. Nu mai e. MI6 nu îl mai ascultă, iar el se teme că CIA este sufocată de politica administraţiei Kealty.

- Bun venit în lumea noastră, îngăimă Dom Caruso.

Gerry zâmbi, dar continuă:

- Aşa că Nigel s-a dus iar la Mary Pat şi i-a zis: Vreau să vorbesc cu băieţii pe care i-am cunoscut anul trecut.

- Când plecăm? întrebă Clark.

Gerry clătină din cap.

- John, vreau să-ţi mai iei alte două săptămâni de repaus înainte de a reveni pe teren.

Clark ridică din umeri.

- Hei, e afacerea ta, însă eu sunt bun de treabă.

Chavez nu fu de acord cu el.

- Te vindeci binişor, dar nu te joci cu o lovitură de stat. Mai bine să stai pe aici. O potenţială infectare a rănii te-ar scoate iute din serviciul activ pe vecie.

- Oameni buni, ripostă Clark, sunt prea bătrân ca să vă ţin un discurs de mare macho în legătură cu cât de mare şi tare mă simt. Încă mă doare şi braţul e încă rigid. Însă cu siguranţă mă simt suficient de bine ca să zbor până în Peshawar şi să beau o ceaşcă de ceai cu Embling şi noul lui amic.

Sam Granger se văzu nevoit să pună lucrurile la punct.

- Nu te trimit nicăieri de data asta, John. Îmi eşti de folos aici. Avem nişte jucării noi de testat. Nişte camere de supraveghere de la distanţă care abia au venit noaptea trecută şi aş vrea să aflu părerea ta.

Clark ridică din umeri, totuşi încuviinţă. Era subordonatul lui Granger şi, la fel ca în cazul celor mai mulţi veterani de armată, înţelegea nevoia unei structuri de comandă, indiferent că era sau nu de acord cu decizia luată.

- Tipul ăsta, Embling. Ce ştie despre Campus? se interesă Driscoll.

- Nimic altceva decât că nu facem parte din „organizaţiile oficiale". Colegii lui din MI6 au încredere în Mary Pat, iar Mary Pat are încredere în noi. De asemenea, John şi Ding i-au lăsat o impresie bună anul trecut.

Ding zâmbi.

- Ne-am comportat ca nişte gentlemeni.

Cei din încăpere râseră.

- De data asta îl trimit pe Sam, zise Granger. Este o operaţiune pentru un singur om; te duci acolo şi te întâlneşti cu maiorul ăsta de la ISI, îi iei pulsul şi îi asculţi povestea. Nu te angaja la nimic, vezi doar ce are de oferit. În afacerea asta nu avem încredere în nimeni, însă Embling face parte dintre cei pe care se poate pune baza. Totodată, joacă jocul ăsta de aproape o jumătate de secol, aşa că trebuie să presupun că a învăţat cum să se ferească

de dezinformări. Îmi plac şansele acestei operaţiuni, şi cu cât aflăm mai multe despre Rehan, cu atât mai bine.

Şedinţa se încheie la scurt timp după aceea, însă Hendley şi Granger îl rugară pe Driscoll să mai rămână acolo câteva clipe.

– Eşti în regulă cu operaţiunea? întrebă Granger.

– Categoric.

– Du-te la cei de la logistică şi ia de acolo documente, carduri şi bani gheaţă. Granger îi strânse mâna lui Driscoll şi continuă: Ascultă. Nu-ţi spun ceva ce nu ştii, dar Peshawar e un loc periculos şi devine tot mai periculos cu fiecare zi. Vreau să stai cu ochii în patru permanent, bine?

Nu, Sam Granger *chiar nu-i spunea* lui Sam Driscoll ceva nou, însă el aprecie grija.

– Gândim la fel, şefu'. Data trecută când mi-am făcut o scurtă vacanţă în Pakistan s-a dezlănţuit iadul. N-am de gând să repet isprava acum.

Driscoll trecuse graniţa acelei ţări cu mai bine de un an în urmă şi se întorsese de acolo cu o rană urâtă la umăr şi o serie de scrisori de condoleanţe pe care să le trimită părinţilor oamenilor care nu mai reveniseră.

Granger dădu gânditor din cap.

– Dacă ISI plănuieşte o lovitură de stat, orice american care începe să pună prea multe întrebări va atrage atenţia. Ascultă-i pe Embling şi pe amicul lui, după care vino imediat înapoi. Bine?

– Sună bine, răspunse Sam.

26

Generalul de brigadă Riaz Rehan din cadrul diviziei Joint Intelligence Miscellaneous aparţinând Directoratului de Informaţii Inter-Servicii (ISI) făcea o figură impresionantă pe bancheta din spate a sedanului argintiu marca Mercedes. La patruzeci şi şase de ani, zvelt şi plesnind de sănătate, Rehan avea aproape 1,90 metri, iar chipul lui rotund era împodobit cu o mustaţă stufoasă şi o barbă îngrijită. Când se afla în Pakistan, era îmbrăcat în majoritatea ocaziilor cu uniforma militară, care îi oferea un aer de forţă extraordinară şi intimida lumea, însă în Dubai era îmbrăcat în costum de afaceri de modă occidentală, cu cravată, fără ca schimbarea să-i afecteze impresia de putere degajată.

Proprietatea lui Rehan din Dubai consta într-o vilă luxoasă cu două etaje şi grădină, încercuită de un zid, şi care cuprindea patru dormitoare şi o piscină mare. Vila se găsea în capătul unei şosele lungi şi curbate din Palm Jumeirah, unul dintre cele cinci arhipelaguri artificiale din apropierea coastei.

Proprietăţile situate pe coastă în Dubai deveniseră în timp tot mai puţine, fiindcă natura binecuvântase Emiratul cu doar treizeci şi şapte de kilometri de plaje, însă conducătorii statului nu socotiseră realitatea geografică a naţiunii drept un obstacol geografic, aşa că modificaseră coasta generând teren solid din apele oceanului. După completarea celor cinci arhipelaguri planificate, peste cinci sute cincizeci de kilometri de coastă fuseseră adăugate suprafeţei de teren a statului.

În vreme ce vehiculul de lux cu care mergea viră pe al Khisab, un drum rezidenţial mărginit de reşedinţe care, de asemenea, privit de la înălţime, se prezenta ca ramura din stânga sus a insulei artificiale în formă de palmier, Rehan preluă un apel telefonic pe mobil. Îl suna adjunctul lui la comandă, colonelul Saddiq Khan.

- Bună dimineaţa, colonele.

- Bună dimineaţa, domnule general. A venit aici bătrânul din Daghestan.

- Prezintă-i scuzele mele pentru întârziere. Voi ajunge în câteva minute. Cum arată?

- Ca nebunul de bunică-meu.

- De unde ştii că nu vorbeşte urdu?

Khan râse.

- Este în sufrageria principală. Eu sunt sus. Dar mă îndoiesc că vorbeşte urdu.

- Foarte bine, Saddiq. Mă voi întâlni cu el şi după aia o să-l trimit în treaba lui. Am prea multe de făcut ca să ascult cum ţipă la mine un bătrân din munţii Rusiei.

Rehan închise şi se uită la ceas. Mercedesul în care se afla încetini pe şoseaua îngustă, pentru a permite unei maşini din echipa de protecţie a generalului să o ia înainte, ca să securizeze zona la coborâre.

Când se afla în străinătate, Rehan călătorea mereu însoţit de o echipă de protecţie masivă, de peste zece oameni. Erau cu toţii foşti agenţi de comando din Grupul de Servicii Speciale, special antrenaţi pentru munca de bodyguard de o firmă sud-africană. Cu toate astea, în ciuda anturajului numeros, Rehan găsea căi de a se deplasa de o manieră relativ discretă. Le ordonase oamenilor să nu umple maşina în care călătorea el cu trupuri. În loc de asta, în SUV-ul lui nu se găseau, în afară de el, decât şoferul şi şeful echipei de protecţie. Ceilalţi oameni se aflau în mod normal aproape de ei în trafic, deplasându-se în jurul lor ca nişte spiţe faţă de butucul roţii în maşinile lor nemarcate şi fără însemne care să le scoată în evidenţă.

În mod normal, un general al Forţelor de Apărare pakistaneze, chiar şi secondat în cadrul Directoratului ISI, nu ar desfăşura acţiuni dintr-o casă conspirativă din străinătate, în special de la o adresă atât de opulentă precum Palm Jumeirah, Dubai, Emiratele Arabe Unite.

Însă nimic din viaţa sau cariera lui Riaz Rehan nu putea fi considerat normal. El locuia şi lucra în Dubai deoarece avea binefăcători bogaţi în Golful Persic, care îl sprijineau încă din anii '80, şi avea aceşti binefăcători deoarece, timp de treizeci de ani, Riaz Rehan fusese un soi de copil-minune al universului operaţiunilor teroriste.

Rehan se născuse în Punjab, Pakistan, din mamă originară din Kaşmir şi tată afgan. Tatăl lui opera o firmă de transport de dimensiuni medii în Pakistan, dar era şi un islamist devotat. În '80, la scurtă vreme după ce soldaţii spetznaz ruşi se paraşutaseră în Kabul şi trupele terestre ruse începuseră

ocuparea Afganistanului, Riaz, în vârstă de paisprezece ani, plecase alături de tatăl lui la Peshawar, ca să-l ajute la organizarea convoaielor pentru alimentarea cu provizii a mujahedinilor care luptau dincolo de graniță. Tatăl lui Rehan se folosise de reursele proprii şi de personalitatea lui ca să adune un convoi de arme uşoare, orez şi medicamente pentru rebelii afgani. Își lăsase fiul în urmă în Peshawar şi plecase spre țara lui de origine cu încărcătura prețioasă.

Peste câteva zile, tatăl lui Rehan era mort, după ce fusese aruncat în aer de bombele lansate de avioanele ruseşti care atacaseră convoiul în trecătoarea Khyber.

Tânărul Riaz aflase de moartea tatălui, pe urmă se pusese pe treabă. Organizase, asamblase şi condusese el însuşi următorul transport de arme peste graniță, în fruntea unei caravane cu măgari, care evitase trecătoarea Khyber, devenită autostrada morții, şi ajunsese, în schimb, în Afganistan prin nord, peste munții Hindu Kush. Doar entuziasmul tinereții şi credința în Allah îl determinaseră să plece la drum prin munți în luna februarie, însă caravana ajunsese la destinație nevătămată.

Deşi nu livrase altceva decât puşti vechi Lee-Enfield ale armatei britanice şi pături de iarnă pentru mujahedini, conducerea ISI aflase în scurt timp de isprăvile pline de curaj ale tânărului.

La a treia călătorie peste munți, ISI ajunsese deja să îl ajute cu informații despre forțele ruseşti din zonă, iar peste câteva luni puternicii şi bogații arabi *wahhabi* din statele Golfului, bogate în petrol, începură să-i achite notele de plată pentru transporturi.

Până să împlinească şaisprezece ani, Riaz ajunsese să conducă transporturi masive de arme Kalaşnikov şi muniția aferentă către rebeli. În 1986, când CIA livrase primul transport de lansatoare de rachete Stinger către ISI şi Peshawar, ISI încredințase agentului operativ în vârstă de douăzeci de ani, originar din Kaşmir, misiunea de a duce armele cu tehnologie avansată peste graniță, în mâinile echipelor de lansatori de rachete care fuseseră deja instruiți în manevrarea dispozitivelor şi care îşi aşteptau noile jucării mortale.

La sfârşitul războiului, ISI îl selectase pe Rehan ca primă opțiune de agent informativ internațional, aşa că îl trimisese la şcoală în Arabia Saudită ca să-şi îmbunătățească araba, apoi la Londra ca să se occidentalizeze şi să studieze ingineria. După Londra, Rehan se alăturase corpului de ofițeri din Forțele de Apărare ale Pakistanului, unde ajunsese la gradul de căpitan, pe urmă părăsise armata pentru a deveni agent, dacă nu cumva angajat deplin al ISI.

Rehan era folosit de spionajul pakistanez pentru recrutarea, organizarea şi orchestrarea operaţiunilor grupărilor teroriste de dimensiuni mai mici, active pe teritoriul ţării. Slujea cumva ca element de legătură între conducerea ISI şi grupările ideologice şi criminale care luptau contra Indiei, contra Occidentului în sens larg şi chiar împotriva guvernului civil al Pakistanului.

Riaz Rehan nu era membru al niciuneia dintre organizaţiile jihadiste pentru care lucra. Nu era nici membru al Consiliului Revoluţionar Umayyad, nici al Al-Qaeda, nici al Lashkar-e-Taiba, nici al Jaish-e-Mohammed. Nu, el era un *freelancer,* angajat pe bază de contract, omul care traducea interesele generale ale conducerii islamiste a Pakistanului în fapte pe teren, în tranşee.

Lucra cu douăzeci şi patru de grupări militante islamiste, toate cu baza în Pakistan. Iar pentru asta adoptase douăzeci şi patru de identităţi diferite de acoperire. Pentru Lashkar-e-Taiba era Abu Kaşmiri, pentru Jaish-e-Mohammed era Khalid Mir. El, unul, însemna, de fapt, o sumă de douăzeci şi cinci de oameni, inclusiv numele lui primit la naştere, iar asta făcea ca agenţiilor de spionaj indiene şi occidentale să le fie, practic, imposibil să îl urmărească. În plus, securitatea lui personală era ajutată de faptul că Rehan nu era înscris în nicio tabără: nu era membru al vreunei grupări teoriste, dar nici membru al serviciilor pakistaneze de informaţii.

Celulele teroriste care acţionau sub patronajul lui executau misiuni în Bali, Jakarta, Mumbai, New Delhi, Bagdad, Kabul, Tel Aviv, Tanzania, Mogadishu, Chittagong şi peste tot în Pakistan.

În decembrie 2007, în localitatea Rawalpindi, Riaz Rehan condusese cea mai importantă operaţiune a lui, deşi doar câţiva membri din conducerea ISI şi a armatei avuseseră habar de ea. Rehan însuşi îl selectase, instruise şi coordonase pe asasinul prim-ministrului pakistanez, Benazir Bhutto, în numele ministrului Apărării şi al ISI. În manieră tipică pentru Rehan, mai exact cu sânge-rece şi calculată, generalul selecţionase şi omul care stătuse în spatele trăgătorului, adică omul care îl lichidase pe asasin, împreună cu o mare parte din mulţimea adunată la miting, prin intermediul unei veste de sinucigaş pline cu explozibil, imediat după asasinarea prim-ministrului, astfel încât morţii să nu mai poată vorbi.

Pentru liderii din serviciile de informaţii pakistaneze care se foloseau de grupările jihadiste şi bandele criminale, era vital ca şefii în cauză să-şi menţină mâinile curate. Şi Rehan era intermediarul care îi ajuta perfect în acest scop. Ca Rehan însuşi să rămână curat în calitate de intermediar, se alocaseră bani şi resurse enorme în asigurarea securităţii lui personale şi a

operațiunilor lui. Contactele lui Rehan din lumea arabă, șeici bogați ai petrolului din Qatar și EAU pe care el îi cunoștea de dinainte de războiul cu Rusia din Afganistan începuseră să-l sponsorizeze și mai mult ca protecția din jurul lui să fie cât mai mare. Practic, Rehan avea un cec în alb de la acei bogați arabi *wahhabi*, așa că, în cele din urmă, se întorsese în anul 2010 în armata pakistaneză cu gradul de general de brigadă, pur și simplu, deoarece puternicii lui prieteni arabi ceruseră de la ISI ca lui Rehan să i se acorde un rol operațional de frunte în structura serviciilor de informații ale națiunii. Generalii islamiști îl puseseră la conducerea Joint Intelligence Miscellaneous, un rol acordat, în mod normal, unui general cu grad mai mare. Poziția îl făcea pe Rehan responsabil de toate operațiunile și activele internaționale de spionaj ale țării.

Binefăcătorii lui din EAU, cei care îl cunoșteau (sau, mai exact, știau *despre* el) din zilele lui de adolescent care conducea caravane de măgari peste munți, își întăriseră relația specială cu Rehan acordându-i acces la un complex izolat de pe insulele artificale din Dubai. Reședința de acolo devenise biroul lui de lucru. Da, avea un birou în Islamabad, la frumosul sediu montan al Directoratului ISI din Aabpara, dar el se afla mai adesea în Dubai, departe de oficialitățile guvernamentale din Pakistan, care nu aveau habar de existența lui, sau de conducerea armatei, care nu suportau visurile lui legate de un califat al Pakistanului.

Și departe de puținii membri ISI care încercau în mod activ să îl doboare.

* * *

Generalul Rehan ajunse la complexul lui la scurt timp după convorbirea cu colonelul Khan, iar câteva minute după aceea ședea la masă, în fața lui Suleiman Murshidov, venerabilul lider spiritual al mișcării Jamaat Shariat din Daghestan.

Rehan socoti că bătrânul trebuia să fi avut optzeci de ani judecând după ochii lăptoși de la cataractă și pielea de culoarea nisipului încrețit de vânt. Omul venea din munții Caucazului și Riaz presupunea că nu mai fusese niciodată în Dubai, nu văzuse niciodată clădiri mai înalte decât blocurile cubice din beton de eră sovietică din Makhachkala, și nu se mai întâlnise niciodată cu un individ aflat la conducerea unei organizații străine de spionaj.

În încăpere stăteau dispersați câțiva dintre gărzile de corp și ofițeri ai lui Rehan, în timp ce bătrânul era acompaniat de patru persoane, mult mai tinere decât el. Nu păreau gărzi de corp, ci mai degrabă fii și nepoți ai venerabilului. De asemenea, păreau să fi venit până acolo pentru că așa li se

ceruse. Sudoarea lucea pe frunţile lor, iar ei aruncau priviri furişe spre paznicii înarmaţi care se plimbau împrejurul reşedinţei şi prin casă, ca şi cum se temeau să nu cumva să fie luaţi prizonieri în orice moment de aceşti oameni cu piele închisă la culoare.

Cu câteva zile înainte, întâlnirea îi fusese cerută de un lider spiritual din Daghestan. Şi Rehan cunoştea motivul. Generalul socotea acel motiv de-a dreptul copilăresc. Rehan călătorise în întreaga lume în ultimele luni, şi se întâlnise cu grupuri de insurgenţi şi grupări teroriste internaţionale din Egipt, Indonezia, Arabia Saudită, Iran, Cecenia şi Yemen.

Însă ignorase Daghestanul. Jamaat Shariat, principalul grup islamist daghestanez, era mai puţin important decât organizaţiile cecene pentru Rehan şi oamenii acestuia. Mai ales în perioada aia, când Jamaat Shariat îşi pierduse comandantul forţei sale armate, pe Israpil Nabiyev. Însă chiar dinainte de capturarea lui Nabiyev de ruşi, Riaz Rehan nu se deranjase să îi includă pe daghestanezi în programul lui de întâlniri. Cecenii lucrau împreună cu daghestanezii, aşa că se întâlnise doar cu cecenii.

Aşadar, Rehan presupunea că primii erau extrem de supăraţi.

Se simţeau cel puţin ofensaţi. Îl trimiseseră pe liderul lor spiritual în Dubai ca să-i explice lui Rehan faptul că organizaţia lor continua să fie viabilă, că doar Jamaat Shariah vorbea în numele Daghestanului, bla, bla, bla.

Rehan se uită la bătrânul din cealaltă parte a mesei. Generalul pakistanez era convins că omul acela sfânt, care cobora din munţi, urma să-i ţină o predică.

Toată lumea din încăpere vorbea araba. Rehan salută oaspeţii din Daghestan, întrebă ce nevoi au şi se interesă cum decursese călătoria lor.

Odată încheiată faza amabilităţilor, Rehan deveni nerăbdător să termine acea întâlnire matinală.

– Şi cu ce vă pot fi de ajutor azi?

– Prietenii mei din Cecenia mi-au spus că sunteţi un om al Domnului, răspunse Murshidov.

Rehan zâmbi.

– Sunt doar un umil adept.

– Oamenii mei au primit o lovitură dureroasă prin prinderea lui Israpil Nabiyev.

– Am auzit. Ştiu că era un comandant destoinic al trupelor voastre.

În realitate, Rehan nu avea cine ştie ce părere grozavă despre locuitorii Daghestanului. Îi cunoştea mai bine pe ceceni şi nutrea un respect mai mare pentru abilităţile acestora de luptători. Cu toate astea, acel Nabiyev îi

impresionase pe ceceni. Aceştia spuseseră că el era cu un cap deasupra altor luptători daghestanezi care, în opinia lui Rehan, se dovediseră doar ceva mai mult decât carne de tun pentru ruşi.

Murshidov dădu din cap, apreciind cuvintele amabile.

– El era speranţa mea pentru viitorul poporului meu. Dar, fără el, cred că a venit vremea să căutăm ajutor în afară.

„Ah, deci chiar urmează o predică pe ziua de azi", îşi spuse Rehan mulţumit în sinea lui.

Dacă bătrânul avea nevoie de ceva, atunci poate că nu era obligat să şi asculte o predică verbală.

– Sunt la dispoziţia dumneavoastră. Cum vă pot ajuta?

– Cecenii spun că dumneavoastră veţi conduce Pakistanul în curând.

Chipul lui Rehan rămase impasibil, deşi în sinea lui simţi cum începe să-i fiarbă sângele în vene. Îi pusese pe toţi participanţii la întâlnirile lui să jure că vor păstra secretul.

– E prematur să vorbim despre asta. În acest moment, situaţia este dificilă pentru...

Însă bătrânul continuă să vorbească, aproape ca şi cum i se adresa lui însuşi şi n-avea habar că Rehan se găsea în aceeaşi cameră cu el.

– Aţi spus cecenilor că veţi dobândi controlul peste armele nucleare şi le-aţi oferit astfel de arme. V-au refuzat, deoarece se tem că, dacă deţin arme nucleare, vor deveni ei înşişi o ţintă pentru rachete nucleare.

Rehan nu scoase o vorbă. Muşchii feţei îi jucară pe sub barba îngrijită. Le aruncă o privire lui Khan şi celorlalţi colonei din încăpere. Le spuse din priviri că n-aveau să mai lucreze niciodată cu idioţii de ceceni dacă nu erau în stare să păstreze o astfel de conversaţie pentru ei înşişi.

Fu pe punctul de a se ridica şi de a ieşi din încăpere. Se simţea tare ispitit să procedeze aşa, dar Murshidov continua să vorbească. Bătrânul părea să fi intrat în transă, ignorând complet cuvintele total deplasate care îi ieşeau pe gură.

– Ştiu că vreţi să daţi bombele unei organizaţii dinafara Pakistanului. Când veţi face asta şi când lumea va afla că s-au furat arme nucleare, atunci guvernul dumneavoastră civil va cădea şi veţi prelua puterea prin lovitură de stat. Oamenii mei, domnule general, pot prelua bombele dumneavoastră.

Rehan se forţă să râdă.

– N-am niciun fel de bombe. Şi chiar dacă le-aş deţine, nu aş avea nevoie de oamenii dumitale. Te respect, bătrâne. Respect sacrificiul dumitale şi supunerea faţă de Allah, precum şi înţelepciunea la care ai ajuns

prin simplul fapt că eşti bătrân. Dar să vii aici, în casa mea, ca să rosteşti astfel de lucruri?

– Noi avem nevoie de bombe. Şi nu ne temem.

Rehan se ridică în picioare. Bătrânul din Rusia îl înfuriase şi îl obosise.

– Ce bombe? Despre ce bombe vorbeşti? Da, ţara mea are arme nucleare. O ştie o lume întreagă. Armele sunt proiectate şi fabricate sub conducerea lui A.Q. Khan, un patriot pakistanez şi un bun musulman. Însă eu sunt general de armată şi membru al spionajului extern. Nu pot să mă duc, pur şi simplu, cu un camion la un depozit şi să le cer oamenilor de acolo să încarce arme nucleare în camion. E o tâmpenie!

Murshidov îl privi pe Rehan prin ochii lui acoperiţi de cataractă.

– Planul dumneavoastră mi-a fost explicat în detaliu. Este remarcabil şi poate funcţiona. Dar aţi greşit într-o privinţă. Aţi făcut oferta cui nu trebuie. Ceilalţi pe care i-aţi invitat în schema dumneavoastră v-au refuzat, iar acum nu mai puteţi face nimic. Eu mă aflu aici ca să vă demonstrez că Jamaat Shariah este calea corectă. Noi vă vom ajuta, şi voi o să ne ajutaţi pe noi.

Rehan se uită la Khan. Acesta ridică din umeri. „Ce naiba?"

Generalul Rehan se aşeză din nou pe sofa.

– Cred că ştii lucruri care nu sunt adevărate, bătrâne. Totuşi, m-ai făcut curios. Ce veţi face tu şi cu amărâţii tăi de munteni cu bombe nucleare?

Ochii sticloşi ai lui Murshidov părură brusc să se limpezească. Bătrânul zâmbi, dezvelindu-şi dinţii subţiri şi fragili.

– Vă voi spune *exact* ce vom face cu bombele nucleare.

Nouăzeci de minute mai târziu, Rehan străbătu în goană distanţa până la heliportul din spatele reşedinţei şi sări în elicopterul lui Eurcopter EC135. Rotoarele aeronavei fuseseră deja puse în mişcare şi viteza lor crescu imediat ce se închise uşa. Peste câteva secunde, elicopterul se ridică pe deasupra casei, se înclină puţin, îndreptându-se către golf, apoi viră către zgârie-norii incredibili din Dubai.

Khan şedea alături de el în spatele aeronavei de şase locuri. Colonelul vorbea în microfonul de la cască. Îi spuse generalului că stabilise o linie securizată de comunicaţii cu Islamabad, iar Rehan nu avea nevoie decât să vorbească în microfon.

– Ascultă-mă, frate, zise Rehan, aproape năvalnic din pricina emoţiei. Plec chiar acum către Volgograd. Ascultă câteva clipe. Rusia. Da, Rusia!

Elicopterul se îndreptă spre zgârie-norii din centrul metropolei Dubai. Dincolo de ei se găsea Aeroportul Internaţional Dubai. Acolo, echipajul

unui avion cu reacţie Rockwell Sabreliner se agita deja ca să pregătească aeronava de decolare imediată.

– Voi afla până mâine, dar cred că putem începe operaţiunea Saker. Da. Alertează-i pe toţi să acţioneze la semnal. Voi veni în Rawalpindi ca să informez comitetul imediat ce termin. Ascultă câteva clipe interlocutorul, apoi zise: Încă ceva. Luna trecută m-am întâlnit cu un grup de patru ceceni în Groznîi. Vreau să întocmeşti un plan de eliminare a celor patru, rapid şi discret. Unul dintre ei vorbeşte prea mult. În cazul de faţă, mă bucur că a vorbit cu o asemenea ocazie, însă nu-mi permit ca el să discute şi cu altcineva. Îi vreau pe toţi patru eliminaţi ca să ne asigurăm că astupăm scurgerea înainte ca toată apa să treacă prin baraj.

Rehan dădu din cap înspre adjunctul lui, care puse capăt convorbirii.

– Oare îmi doresc prea multe? îl întrebă Rehan pe Khan.

– Allah e bun, generale.

Generalul de brigadă Riaz Rehan zâmbi şi îi făcu semn pilotului de elicopter să zboare mai repede, pentru că nu avea timp de pierdut.

Dacă sondajele de opinie din America se dovedeau corecte, atunci Jack Ryan avea să fie, în curând, din nou preşedintele Statelor Unite. Şi odată ce Ryan urma să ajungă la Casa Albă, operaţiunea Saker nu mai avea nicio şansă de reuşită.

27

Charles Sumner Alden, director adjunct al CIA, şedea pe bancheta din spate a unui Lincoln Town Car, care tocmai trecea de porţile proprietăţii lui Paul Laska din Newport, Rhode Island. Directorul era îmbrăcat de cină, dar spera ca seara aceea să însemne afaceri la fel de mult ca şi plăcere.

Fusese de mai multe ori la reşedinţa lui Laska din Rhode Island.

Participase la o splendidă nuntă organizată pentru un congresman democrat, la o strângere de fonduri pentru candidatura lui Ed Kealty împotriva lui Robby Jackson, la mai multe petreceri cu mâncare din belşug şi distracţie în piscină şi la o serată de Crăciun cu câţiva ani înainte. Însă atunci când îl sunase şi îl invitase la cină în seara aceea, Laska lăsase clar să se înţeleagă că aveau să fie doar ei doi.

Era un eveniment important, chiar şi pentru un politician rutinat precum Charles Sumner Alden.

Alden presupunea – nu, *ştia* – că urma să i se ofere o poziţie într-unul dintre grupurile de strategi ale lui Laska, şi asta în baza faptelor evidente: administraţia Kealty avea să îşi înceteze existenţa la data de 20 ianuarie anul următor.

Lincolnul străbătu frumoasa grădină şi se opri într-o parcare circulară alăturată casei, de unde se vedea apa. Perimetrul reşedinţei era patrulat de oameni de pază înarmaţi, şi fiecare centimetru al proprietăţii era înţesat cu camere de supraveghere, reflectoare de securitate şi senzori de mişcare. Şoferul şi bodyguardul lui Alden erau şi ei înarmaţi, evident, dar nimeni nu se aştepta ca într-un asemenea loc să apară incidente mai mari decât o posibilă arsură în cerul gurii pe care directorul adjunct al CIA să o sufere la ingurgitarea vreunei bucăţi de homar fierbinte.

Personalul reşedinţei îi servi pe Alden şi pe Laska cu băuturi, după care cei doi se aşezară la masă pe o terasă acoperită din spatele casei, care îi

izola de aerul rece de afară, însă le oferea o minunată priveliște la lumina lunii asupra Sheep Point Cove. Discuția nu se abătu defel de la chestiuni financiare, politice și sociale. Alden îl cunoștea suficient de bine pe Laska pentru a-și da seama că discuția lor nu era o sporovăială fără scop. Însă era o conversație bună, între doi oameni care, în general, erau de acord unul cu celălalt, cumva pigmentată de o doză ușoară de pupat în fund din partea lui Charles Alden a presupusului său viitor patron.

La încheierea cinei, ieșiră afară pentru câteva clipe, bând coniac și analizând evenimentele din Ungaria, Rusia, Turcia și Letonia. Alden simțea că era testat în privința opiniilor și cunoștințelor, dar nu se supăra pentru așa ceva. Era un interviu pentru o slujbă, sau cel puțin așa își spunea el sieși.

Trecură înapoi în bibliotecă. Alden făcu un comentariu despre imensa colecție de tomuri legate în piele a gazdei, iar după ce se așezară unul în fața celuilalt pe niște canapele vechi din piele, directorul adjunct al CIA se apucă să laude casa magnifică a gazdei. Laska ridică din umeri, îi explică oaspetelui mai tânăr că reședința era, de fapt, cabana lui de vară, așa cum le-o descria celor față de care renunța la masca de populist. Îi spuse lui Alden că mai deținea un penthouse cu douăzeci și două de camere în Upper West Side din New York, o casă pe plaja din Santa Barbara, cea mai mare din ținut și una dintre cele mai impresionante proprietăți californiene de la țărmul oceanului, și o cabană în Aspen, locul unei întâlniri politice anuale la care participau patru sute de persoane.

Alden fusese de două ori la cabana din Aspen, însă nu avea chef să-și pună gazda în dificultate amintindu-i acest fapt.

Laska umplu din nou paharele cu o doză mare de coniac Denis-Mounie din anii '30.

– Ai idee de ce te-am chemat azi aici, Charles?

Alden zâmbi și își înclină capul.

– Sper că pentru o poziție, în cazul în care președintele Kealty nu e reales.

Laska se uită la el peste ochelarii care i se sprijineau pe nas. Zâmbi.

– M-ar onora să te am la bord. Mă pot gândi imediat la câteva lucruri-cheie unde te-am putea folosi.

– Excelent.

– Dar dă rău să începi să vinzi mobila din casă câtă vreme bunicul zace încă pe patul de moarte. Nu ești de acord?

Alden nu zise nimic câteva clipe.

– Aşadar... nu mă aflu aici ca să discutăm opţiunile mele pentru ianuarie care vine?

Laska ridică din umeri. Puloverul lui de caşmir abia dacă i se mişcă pe trup.

– O să am grijă de tine în America post-Kealty. Nu-ţi face griji. Dar nu, nu de asta te afli aici.

Alden se simţi, simultan, confuz şi nervos.

– Păi... atunci... de ce *m-ai convocat* aici?

Laska apucă un dosar legat în piele, care se odihnea pe măsuţa din capătul canapelei. Scoase de acolo un teanc de hârtii, pe care le aşeză în poală.

– Judy Cochrane s-a întâlnit cu Emirul.

Alden îşi descrucişă rapid picioarele şi se aşeză mai drept.

– Ah, bine. Trebuie să fiu atent în privinţa asta, după cum sunt sigur că înţelegi. Nu-ţi pot da informaţii privitoare la...

– Nu-ţi cer nimic, îl întrerupse Laska, după care rânji scurt. *Încă.* Tu doar ascultă.

Alden dădu băţos din cap.

– Domnul Yasin a fost de acord să permită PCI să-l reprezinte în instanţa din Districtul Virginiei de Vest pentru atacul din urmă cu trei ani de la Charlottesville.

Alden nu spuse nimic.

– Ca parte a înţelegerii noastre cu Departamentul de Justiţie, Judy şi echipa ei nu au voie să se intereseze despre amănunte ale prinderii Emirului şi nici despre detalii legate de încarcerarea lui până în ziua în care FBI-ul l-a predat Biroului Închisorilor.

– Îmi pare rău, Paul, dar pescuieşti deja în ape prea adânci pentru mine.

Laska vorbi mai departe, ca şi cum Alden n-ar fi protestat deloc.

– Însă povestea pe care o spune el este incredibilă.

Alden decise să-i facă pe plac bătrânului care, foarte posibil, deţinea cheia viitorului său personal.

– Procurorul general m-a interogat pe larg în privinţa implicării CIA în cazul Emirului, îi explică Summer. Noi nu am avut niciun fel de implicare, şi i-am spus acest lucru procurorului. E deja mai mult decât ar trebui să-i povestesc cuiva care nu dispune de acreditarea necesară.

Paul clătină din cap şi interveni peste ultimele cuvinte rostite de Alden:

– Spune că a fost atacat pe o stradă din Riad de cinci oameni, a fost împuşcat când a opus rezistenţă, apoi a fost răpit, dus într-un loc din Statele Unite şi torturat mai multe zile înainte de a fi predat FBI-ului.

– Paul, nu vreau să aud...

– După care FBI-ul l-a expediat într-un alt loc timp de câteva luni, o așa-numită închisoare neoficială, înainte de a-l încarcera în Florence, Colorado.

Alden ridică din sprâncene.

– Sincer, Paul, chestia asta începe să semene cu un film prost. E pură fantezie.

Însă Laska relata povestea Emirului ca pe o înșiruire de fapte.

– A apucat să se uite bine la patru dintre oamenii care l-au răpit și torturat. Și chiar dacă este un terorist și crezi acuzațiile care i se aduc, Emirul este și un artist destul de bun.

Laska scoase patru pagini din dosarul aflat în poala lui și i le oferi lui Alden. Directorul adjunct CIA nu întinse mâna ca să le ia.

– Îmi pare rău, reuși el să îngaime.

– Ai spus că indivizii nu erau de la CIA. Ca atare, nu ai de unde să-i cunoști. Unde e problema?

– Sincer, sunt foarte dezamăgit că adevăratul motiv pentru care m-ai invitat aici în seara asta nu este decât...

– Dacă nu-i cunoști, Charles, dă-mi paginile înapoi și nu-ți vei petrece următorii câțiva ani depunând mărturii în calitate de fost șef al Serviciilor Clandestine din cadrul Central Intelligence Agency. Omul care se află la cârmă atunci când are loc o acțiune ilegală pe teritoriul unei națiuni aliate, împotriva ordinelor directe ale președintelui Statelor Unite.

Alden oftă din rărunchi. Adevărul era că el habar nu avea cum arătau mulți dintre agenții CIA, fiindcă părăsea rar biroul lui din Langley, de la etajul șapte. Oare Laska avea impresia că agenții paramilitari ai agenției așteptau misiunea următoare zăcând pe lângă un automat de apă de la ultimul etaj al clădirii, acoperiți cu unsoare de camuflaj și îmbrăcați în echipament de luptă? Cu siguranță că Alden n-ar fi fost în stare să recunoască portretul desenat al niciunuia dintre agenții operativi din cadrul Diviziei de Activități Speciale, brațul paramilitar al CIA, sau pe agenții care ar fi fost special antrenați să efectueze o asemenea misiune.

Cu un an în urmă, după ce discutase cu procurorul general Brannigan despre prinderea Emirului, Alden rămăsese cu impresia că Departamentul de Justiție credea că Emirul fusese săltat de o agenție de spionaj din Orientul Mijlociu în scopul satisfacerii unor interese personale, apoi strecurat pe furiș în Statele Unite și depozitat la ușa FBI-ului ca eventuală monedă de

schimb pentru un posibil favor, în viitor. Era un mister, da, dar Alden nu trebuia să-şi facă griji în privinţa acestuia.

Hotărî să se uite la desene, să clatine din cap şi să le înmâneze înapoi. Dacă era nevoie doar de aşa ceva ca să-şi asigure o slujbă la o fundaţie a lui Laska după încetarea mandatului de la CIA, atunci asta era.

Ridică din umeri.

– Îţi voi face pe plac şi mă voi uita la imagini. Însă nu voi mai discuta cu tine pe tema asta.

Laska zâmbi. Chipul lui pătrăţos se lăţi şi mai mult.

– S-a făcut.

Alden luă paginile, îşi încrucişă picioarele şi se uită la Laska. Directorul adjunct al CIA afişă un aer uşor iritat în vreme ce făcea asta.

– Ai acolo fotocopii ale schiţelor pe care Judy le-a făcut după desenele originale ale Emirului, spuse Paul. Calitatea nu e cea mai bună, dar cred că schiţele ajung să descrie suficient de bine cum arată acei oameni.

Aşa cum Alden se aşteptase, prima imagine însemna o schiţă detaliată, însă destul de neclară, a unui chip de bărbat, un chip pe care Charles Alden nu îl recunoscu. Bărbatul era tânăr, alb, iar părul era umbrit în creion, probabil pentru a indica faptul că era negru sau castaniu închis la culoare. Omul purta un soi de bandaj pe bărbie. Sub imagine se vedeau câteva însemnări de mână.

„Răpitor 1. American, douăzeci şi cinci spre treizeci de ani, 1,83 metri. Omul ăsta m-a împuşcat pe stradă. Era uşor rănit la faţă, de unde şi bandajul."

Era o reproducere decentă a unui tip destul de arătos, de douăzeci şi ceva de ani, dar altfel Alden nu găsea acea poză deloc remarcabilă. Clătină din cap pentru a-i face lui Laska pe plac şi merse mai departe.

Al doilea desen arăta tot chipul unui bărbat tânăr, cu păr întunecat la culoare, şi mai scurt decât al primului personaj, cât se poate de banal. Textul de sub desen spunea: „Răpitor 2. Între douăzeci şi opt şi treizeci şi cinci de ani. Mai scund ca nr. 1".

Alden nu-l recunoştea nici pe acesta.

O nouă clătinare din cap, şi mai departe la al treilea desen.

Alden făcu ochii mari, apoi îi îngustă, şi imediat îşi făcu griji ca gazda lui să nu fi observat schimbarea de expresie. Desenul prezenta un bărbat mult mai vârstnic decât ceilalţi. Alden privi repede însemnările făcute de Saif Yasin despre răpitorul numărul 3: „Poate de şaizeci de ani. Sănătos. Subţire. Foarte puternic şi foarte furios. Ochi reci. Vorbeşte bine araba din Golf".

„Oh, Doamne", gemu Alden în sinea lui, atent să nu-și trădeze emoția față de Paul Laska. Privirea lui reveni la imagine. Păr scurt, ușor umbrit, ca pentru a indica faptul că era grizonant. Trăsături puternic conturate. Anii erau trădați de pielea tipului. O bărbie pătrată. Să fi fost posibil? Un tip de șaizeci de ani care încă mai acționa pe teren? Existau câțiva astfel de oameni, dar cu siguranță că imaginea aceea îngusta raza de căutare. Se gândea la cineva anume, un individ care semăna mai mult decât vag cu personajul din desen.

Alden crezu că recunoaște personajul, însă nu era deloc sigur.

Până ce trecu la următorul desen.

O schiță a unui bărbat hispanic, de patruzeci și ceva de ani, cu păr scurt. Textul de dedesubt spunea: „Răpitor 4: scund, dar foarte puternic".

„Fir-ar mama dracului să fie!! urlă Alden în sinea lui. John Clark și partenerul lui. Mexicanul de la Rainbow? Cum se numea? Carlos Dominguez? Nu... nu așa."

Alden renunță să-și mai ascundă uimirea. Lăsă celelalte pagini să cadă pe podeaua bibliotecii și ținu fiecare din ultimele două desene în câte o mână. Clark în stânga, tipul cu trăsături de latino-american în dreapta.

Cei doi șezuseră în biroul lui Alden cu un an înainte.

Alden îi trimisese la plimbare și le făcuse vânt din CIA.

Iar în momentul acela apăreau dovezi credibile care îi legau de o operațiune de răpire petrecută în Arabia Saudită, în urma căreia fusese capturat cel mai vânat om din lume. Pentru cine naiba lucrau indivizii? JSOC? Nu, armata avea unități proprii pentru astfel de operațiuni. DIA, NSA? Imposibil, o astfel de operațiune nu intra în profilul lor de lucru.

– Îi cunoști pe tipii ăia? Sunt de la CIA? întrebă Laska.

În vocea lui se simțea speranța.

Alden își luă privirea de la desene și și-o îndreptă asupra bătrânului de pe cealaltă canapea. Laska se aplecă în față, cu paharul de coniac întins înaintea lui.

Alden își luă câteva clipe răgaz ca să-și vină în fire.

– Ce poți face cu astfel de informații? întrebă el cu o voce înceată.

– Opțiunile mele sunt limitate, ca și ale tale. Dar tu poți ordona o anchetă internă asupra acestor oameni și poți folosi dovezi conexe ca să aduci povestea asta la suprafață.

– Nu sunt de la CIA.

Laska își înclină capul pătrățos și ridică din sprâncenele stufoase.

– Dar... e limpede că îi recunoști.

– Aşa e. Au părăsit agenţia în urmă cu un an. Iar eu nu... nu ştiu cu ce se mai ocupă acum, cert e că au dispărut de multă vreme din cadrul CIA. E suficient să spun că oriunde ar opera în prezent, o fac în mod neoficial atunci când vânează terorişti.

– Cine sunt?

– John Clark este albul. Celălalt... nu-mi amintesc numele lui. S-ar putea să fie Dominguez. Oricum, e de origine hispanică. Portorican, mexican, ceva de genul ăsta.

Laska sorbi din coniac.

– Ei bine, e clar că, dacă nu lucrează pentru CIA, atunci o fac pentru cineva. Şi n-aveau niciun fel de autoritate să-l reţină pe Saif Yasin.

Alden îşi dădu seama că Laska nu înţelegea tabloul de ansamblu. Omul încerca doar să îl scape pe nemernicul ăla de Emir de închisoare.

– Lucrurile sunt mult mai complicate. John Clark nu a fost un simplu om care lucra pentru Jack Ryan la CIA. Era şoferul lui Ryan şi cel mai apropiat prieten al acestuia. Cred că şi acum e la fel. Au executat împreună operaţiuni neoficiale încă dinainte ca Ryan să înceapă ascensiunea în carieră. Au o istorie comună care se întinde pe treizeci de ani. A fost unul dintre motivele pentru care i-am dat papucii nemernicului bătrân în loc să-l las să mai facă pe instructorul în agenţie pentru o vreme.

Laska se îndreptă de spate. Ba chiar schiţă un zâmbet, ceea ce se întâmpla extrem de rar.

– Interesant.

– Mâinile lui Clark sunt mânjite de sânge. El întruchipa tot ce era rău în operaţiunile CIA. Nu cunosc multe detalii, dar ştiu un lucru.

– Care anume, Charles?

– Ştiu că preşedintele Ryan însuşi i-a dat lui Clark Medalia de Onoare pentru acţiunile din Vietnam, după care l-a graţiat pentru crimele comise când lucra în CIA.

– O graţiere prezidenţială secretă?

– Da.

Alden clătină din cap dându-şi seama de revelaţia propriilor vorbe. Treptat, îşi recăpătă controlul de sine. Uită brusc de perspectiva unei slujbe într-una dintre fundaţiile lui Laska. I se adresă mai departe bătrânului cu un ton aproape superior:

– Nu ştiu ce reguli ţi-a impus Departamentul de Justiţie să respecţi, însă îmi vine foarte greu să cred că avocaţilor li s-ar fi permis să îţi transmită o astfel de informaţie. Tu nu eşti avocat, şi nici nu faci parte din echipa de reprezentare juridică.

– Foarte adevărat. Sunt mai mult un figurant, cu toate astea, dispun de această informaţie.

– Ştii că nu pot face nimic în privinţa asta, Paul. Nu mă pot duce mâine la birou ca să încep să pun întrebări în legătură cu ce s-a întâmplat cu Clark şi Dominguez fără ca oamenii să nu vrea să ştie de ce. Am putea intra amândoi în mari belele transmiţând mai departe această informaţie din cauza naturii sursei ei. M-ai implicat într-o fărădelege.

Cu asta, Alden îşi luă paharul de pe masă şi îl goli. Laska apucă sticla şi i-l umplu la loc cu generozitate.

După care Laska zâmbi.

– Nu-i nevoie să povesteşti cuiva. Însă informaţia asta trebuie să iasă cumva la suprafaţă. Indivizii ăştia trebuie prinşi şi aduşi în faţa tribunalului. Laska se gândi câteva secunde. Problema acestei informaţii este sursa ei şi modul cum a circulat. Dacă aş schimba sursa?

– Cum adică?

– Poţi să-mi faci rost de mai multe informaţii asupra carierei lui Clark de la CIA? Nu mă refer la povestea asta, la incidentul cu Emirul, ci la tot ce a făcut şi care e trecut în dosarul lui.

Alden dădu din cap.

– Îmi amintesc că amiralul James Greer avea un dosar despre el. Povestea se întinde pe lungă durată; aş putea face câteva săpături pe cont propriu ca să văd dacă au mai apărut alte detalii de atunci. Ştiu că a condus echipa Rainbow din Marea Britanie timp de câţiva ani.

– Oamenii în Negru, rosti Laska, cu voce neîncrezătoare, folosind porecla dată unităţii secrete antiteroriste NATO.

– Da. Totuşi, de ce ai nevoie de această informaţie?

– Cred că l-ar putea ajuta pe Ed.

Alden se uită lung la Laska. Ştia că nu mai exista nimic care să-l ajute pe Ed Kealty, şi mai ştia că Paul Laska era suficient de inteligent ca să cunoască lucrul ăsta. Nu, se petrecea ceva în mintea lui Laska.

Alden nu-l provocă pe bătrân.

– O să văd ce pot face.

– Tu fă-mi rost de ce poţi, iar eu o să-ţi iau povara din spate. Charles, m-ai ajutat enorm şi nu voi uita acest lucru când va veni luna ianuarie.

28

Un oraş mare şi bine dezvoltat precum Volgograd, în Rusia, ar fi trebuit să se vadă de la multe mile depărtare, din orice direcţie. Însă pe măsură ce Georgi Safronov înainta cu viteză înspre sud-est pe Autostrada M6, apropiindu-se la vreo cincisprezece kilometri de periferia localităţii, tot ce zărea în faţa lui era un peisaj compus din păşuni unduitoare care dispăreau cu repeziciune în ceaţa deasă şi cenuşie, fapt care nu lăsa defel se se între-vadă apropierea imensei metropole industriale. Ceasul arăta ora zece dimineaţa. Safronov condusese toată noaptea pe autostrada Caspică, dar chiar şi după opt ore de stat la volan, bărbatul de patruzeci şi şase de ani continua să apese pedala de acceleraţie a BMW-ului său Z4 coupé, disperat să ajungă la destinaţie cât mai repede cu putinţă. Omul care îi ceruse să conducă 940 de kilometri nu l-ar fi convocat la o astfel de întâlnire fără un motiv bun, iar Georgi se lupta în clipele acelea cu somnul şi foamea ca să nu-l facă pe bătrân să aştepte.

Rusul bogat era de vârstă mijlocie, dar nu-şi arăta anii, în afara unor şuviţe subţiri de păr grizonant ascunse între firele obişnuite, de culoare roşcată. Cei mai mulţi ruşi beau, iar acest fapt le îmbătrânea prematur feţele, însă Georgi nu se atinsese de votcă, vin sau bere de ani de zile; singura lui slăbiciune de consum era legată de ceaiul extrem de dulce de care ruşii sunt îndrăgostiţi. Nu era un individ atletic, ci zvelt, şi purta părul un pic prea lung pentru un bărbat de vârsta lui. O şuviţă îi cădea peste frunte, chiar deasupra ochilor, motiv pentru care poziţionase ventilatoarele de căldură ale automobilului ca să i le sufle pe spate în vreme ce conducea.

Nu primise instrucţiuni de a intra propriu-zis în Volgograd, ceea ce însemna un mare păcat, deoarece lui Safronov îi plăcea acel oraş. Volgograd fusese pe vremuri Stalingrad, iar asta făcea oraşul interesant pentru Safronov. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Stalingrad

fusese locul posibil al celei mai înverşunate rezistenţe în faţa unei forţe invadatoare din istorie.

Şi Georgi Safronov nutrea un interes personal faţă de fenomenul rezistenţei, deşi păstra acest interes secret.

Privirea lui se furişă în direcţia hărţii GPS de pe consola centrală a maşinii. Aeroportul se găsea la sud de el; urma să iasă de pe M6 în câteva minute, după care avea să urmeze o rută prestabilită către casa sigură de la marginea aeroportului.

Ştia că trebuia să aibă grijă să nu atragă atenţia asupra lui.

Venise singur după ce îşi lăsase gărzile de corp la Moscova, spunându-le că are nişte treburi personale de rezolvat. Oamenii din dispozitivul de protecţie nu erau ruşi, ci finlandezi, nişte fustangii notorii, aşa că Georgi le pusese imaginaţia la treabă lăsându-i să înţeleagă că întâlnirea lui secretă avea de-a face cu o femeie.

Odată încheiată întâlnirea, Safronov se gândea să se ducă în Volgograd şi să-şi ia o cameră la un hotel. Putea să se plimbe singur pe străzile oraşului şi să se gândească la bătălia Stalingradului: asta i-ar fi dat putere.

Însă poate că se grăbea. Poate că omul care îl invitase acolo, Suleiman Murshidov, avea să-i ceară să părăsească imediat casa sigură ca să se urce într-un avion şi să zboare cu el până la Makhachkala.

Murshidov urma să-i spună lui Georgi ce să facă, iar acesta avea să execute.

Georgi Safronov nu era numele lui adevărat, în sensul că părinţii lui adevăraţi nu-i spuseseră Georgi, şi numele lor de familie *nu fusese* Safronov. Însă din câte ţinea el minte, acesta fusese numele lui, şi tot din câte ţinea minte, toată lumea din jurul lui îi spunea că era rus.

Dar în sinea lui era convins că ştiuse dintotdeauna că numele şi trecutul lui însemnau nişte minciuni.

În realitate, Georgi Safronov se născuse Magomed Sagikov, în Derben, Daghestan, în 1966, în vremurile în care acea zonă nu însemna decât o regiune îndepărtată, montană a Uniunii Sovietice şi supusă ordinelor venite de la Moscova.

Părinţii lui naturali erau ţărani de la munte, care însă se mutaseră în oraşul Makhachkala, pe ţărmul Mării Caspice, la scurt timp după naşterea lui.

Tatăl şi mama tânărului Magomed muriseră în mai puţin de un an după mutare, din pricina unei boli, prin urmare, copilul lor fusese dus la orfelinat.

Un tânăr căpitan rus de marină din Moscova, pe nume Mikhail Safronov, şi soţia acestuia, Marina, aleseseră copilul dintr-o încăpere plină

cu copii orfani, deoarece moştenirea amestecată azeră-lezgiană a lui Magomed o făcuse pe doamna Safronova să-l considere pe acest copil mai atrăgător decât ceilalţi orfani de vârsta lui, cu toţii azeri pursânge.

Îl botezaseră pe noul lor copil Georgi.

Căpitanul Safronov era staţionat în Daghestan împreună cu flota de la Marea Caspică, însă nu peste multă vreme fusese promovat şi transferat în flota Mării Negre, la Sevastopol, după care la Leningrad, la Academia Navală Mareşal Grechko. În următorii cincisprezece ani, Georgi crescuse în Sevastopol (unde tatăl lui revenise după transferul înapoi în flota Mării Negre), pe urmă ajunsese la Moscova (unde tatăl lui fusese transferat la biroul comandantului şef al marinei).

Părinţii lui Safronov nu-i ascunseseră niciodată faptul că fusese adoptat, dar îi spuseseră că provenea de la un orfelinat din Moscova. Nu-i menţionaseră niciodată adevăratele rădăcini, şi nici faptul că se trăgea din părinţi musulmani.

Tânărul Safronov se dovedise a fi strălucitor, însă mic de statură, slab şi lipsit de coordonare, astfel încât devenise complet neajutorat în chestiuni care aveau legătură cu sportul. În ciuda acestei lipse, sau poate tocmai datorită ei, excelase la celelalte materii şcolare. Încă de adolescent devenise fascinat de cosmonauţii Uniunii Sovietice. Povestea se transformase într-o dragoste juvenilă enormă pentru rachete, sateliţi şi ştiinţele aerospaţiale.

Odată încheiate cursurile liceale, fusese primit la Academia Forţelor de Rachete Militare Felix Dzerjinski.

După absolvire, petrecuse cinci ani ca ofiţer în cadrul Forţelor Strategice de Rachete Sovietice, după care se întorsese la universitate, la Institutul de Fizică şi Tehnologie din Moscova.

La vârsta de treizeci de ani trecuse în sectorul privat.

Fusese angajat ca manager de proiect de firma Kosmos Space Flight Corporation (KSFC), o companie specializată în producţia de motoare de rachetă şi lansări în spaţiu. Georgi avusese un rol hotărâtor în achiziţia, de către firma pentru care lucra, de rachete balistice intercontinentale din epoca sovietică, pe care le folosise în cadrul unui proiect de remodelare în vehicule pentru livrarea încărcăturii în spaţiu. Stilul lui milităresc de conducere, ideile îndrăzneţe, cunoştinţele tehnologice şi înţelepciunea politică se combinaseră pentru a face din KSFC, spre sfârşitul anilor '90, principalul contractor al operaţiunilor spaţiale ruseşti.

În anul 1999, Mikhail Safronov, tatăl lui Georgi, îşi vizitase fiul în frumoasa casă a acestuia din Moscova. Totul se petrecuse la puţină vreme

după prima invazie rusească a Daghestanului, iar ofițerul de marină, între timp pensionat, făcuse o serie de remarci disprețuitoare la adresa musulmanilor din Daghestan. Când Georgi își întrebase tatăl ce știa mai exact despre locuitorii Daghestanului, sau despre musulmani la modul general, Mikhail menționase, cu totul nepotrivit, că fusese cândva staționat cu unitatea în Makhachkala.

Georgi se întrebase de ce niciunul dintre părinții lui adoptivi nu-i spuseseră vreodată despre faptul că tatăl fusese staționat în Daghestan. Câteva săptămâni mai târziu, își sunase câțiva prieteni cu influență din cadrul marinei. Aceștia căutaseră prin arhive ca să-i furnizeze fiului datele exacte când tatăl lui fusese transferat în serviciul flotei de la Marea Caspică.

Imediat după aceea, când se dusese în Makhachkala, Safronov găsise orfelinatul și îi făcuse pe cei de acolo să-i dezvăluie faptul că el se născuse, în realitate, din părinți musulmani.

În acea clipă, Georgi Safronov își dădu seama de un lucru pe care ulterior avea să susțină că-l știuse dintotdeauna în inima lui. Anume că nu semăna deloc cu toți ceilalți ruși alături de care crescuse.

El era musulman.

Inițial, descoperirea nu avusese cine știe ce efect asupra vieții lui. Compania lui înregistra un succes atât de mare – mai ales după ce misiunile navetelor americane fuseseră suspendate în urma dezastrului *Columbia* din februarie 2003 –, încât Safronov nu mai avea timp să se gândească la altceva. Kosmos Space Flight Corporation era perfect poziționată la acel moment ca să preia contractele americane legate de navetele spațiale.

La vârsta de treizeci și șase de ani, Georgi ajunsese președintele companiei, iar talentul lui, dedicarea față de muncă și conexiunile din Forțele Aeriene Rusești, împreună cu puternica lui personalitate, ajutaseră din plin la faptul că firma pe care o conducea profitase mult de pe urma oportunității.

Inițial, guvernul rus nu manifestase niciun fel de interes financiar în companie, care fusese privatizată cu succes. Însă după ce Safronov o transformase într-o mașinărie de făcut bani alimentată de rachete, la modul literal vorbind, președintele Rusiei și acoliții acestuia începuseră inițierea de măsuri guvernamentale pentru preluarea companiei. Safronov se întâlnise personal cu noii lui dușmani și le făcuse o contraofertă. Avea să cedeze treizeci și opt la sută din afacere, cu care cei care participaseră la întâlnire puteau face ce doreau, în vreme ce el avea să dețină restul de procente. În plus, urma să-și continuie munca pentru atingerea succesului 365 de zile pe an.

Însă, aşa cum le spusese Georgi participanţilor la întâlnire, dacă guvernul rus dorea neapărat să naţionalizeze compania, ca pe vremuri, atunci nu putea decât să se aştepte la rezultate ca pe vremuri. Safronov avea să stea la birou şi să se uite fix pe pereţi, sau îl puteau da pe el afară ca să-l înlocuiască cu vreun membru bătrân al birocraţiei de stat, care poate ar fi pretins că era capitalist, dar care, conform unui secol de istorie stând mărturie, nu avea decât să distrugă afacerea dinăuntru în mai puţin de un an.

Preşedintele Rusiei şi oamenii lui fuseseră copleşiţi. Tentativa lor de şantaj fusese parată cu un soi de formă nedefinită de... ce anume, şantaj invers? Guvernul dăduse înapoi, Safronov obţinuse şaizeci şi doi la sută din companie, iar KSFC înflorise.

Un an mai târziu, compania primise Ordinul Lenin în numele unei întregi ţări care aprecia rezultatele înregistrate, Safronov însuşi obţinând titlul de Erou al Federaţiei Ruse.

Dispunând de o avere personală de aproape o sută de milioane de dolari, Safronov se apucase să investească în firme ruseşti de vârf, fiind în permanenţă alert la conexiunile pe care le aveau proprietarii respectivelor companii.

Înţelegea prea bine care era lubrifiantul succesului în ţara lui de adopţie; oamenii de afaceri care îşi puneau gâtul la mezat îşi păstrau capetele pe umeri doar dacă se împrieteneau cu Kremlinul. Pentru un om din interiorul sistemului, devenise foarte simplu să discearnă cine se găsea în graţiile fostului şef kaghebist care domnea la Moscova, deci Safronov se apucase să-şi acopere toate plasamentele efectuate, astfel încât, atâta vreme cât liderul curent de la Kremlin şi camarila lui aveau să rămână la putere, el să o ducă bine.

Iar tactica funcţionase. Averea lui personală era estimată la peste un miliard de dolari, fapt care, chiar dacă nu îl plasa pe lista *Forbes* a marilor bogătaşi ai lumii, îi permitea să aibă şi să facă tot ce-i trecea prin minte.

În realitate, averea nu însemna nimic pentru el.

Deoarece lui îi era imposibil să uite că nu se chema, de fapt, Georgi şi nu era cu adevărat un rus.

Pentru Georgi Safronov, totul se schimbase când împlinise patruzeci şi doi de ani. În acea zi îşi condusese bolidul Lamborghini Reventon 2008 de la Moscova la una dintre reşedinţele lui personale de la ţară. Acul vitezometrului urcase la trei sute douăzeci de kilometri pe oră pe şosea dreaptă.

N-avea să afle niciodată dacă de vină fusese o pată de ulei, o baltă mică de apă sau o problemă minoră la cauciucurile din spate. Însă oricare ar fi

fost acest motiv, simțise cum bolidul fuge de spate, pierduse controlul volanului și fusese sigur că viața lui se terminase.

În răgazul de o secundă și ceva după ce își dăduse seama că ajunsese un biet pasager în vehiculul care o luase razna, până când capota argintie a Lamborghiniului din fața parbrizului începuse să devieze în afara șoselei, prin fața ochilor lui Georgi nu se derulase neapărat viața pe care o dusese, ci mai ales viața pe care nu o trăise. Cauza căreia el îi întorsese spatele. Revoluția la care nu luase parte. Potențialul lui personal pe care nu și-l atinsese.

Mașina se rostogolise în aer, iar gâtul balerinei de douăzeci și unu de ani care stătea lângă Safronov se frânsese la primul impact al bolidului cu câmpul înzăpezit – ani de zile după acel eveniment, Georgi fusese convins că auzise zgomotul sinistru al gâtului rupt în deflagrația generată de metalul care se împrăștie și fibra de sticlă care se făcea fărâme.

Patronul firmei aerospațiale petrecuse luni de zile în spital, însoțit de Coranul lui în rusește; păstrase Cartea Sfântă ascunsă printre copertele manualelor tehnice care îi fuseseră aduse lângă patul de suferință. Credința i se adâncise, sentimentul că își găsise locul pe această lume i se cimentase, iar el își spusese că viața lui avea să intre pe o nouă direcție.

A decis să renunțe la tot ca să devină *shahid*. Ca să se martirizeze pentru cauza în care fusese născut și căreia îi dedica în momentele acelea fiecare cumpănă. Înțelesese că Lamborghiniurile, avioanele, puterea și femeile de pe această lume nu însemnau paradisul, așa ademenitoare și toxice cum fuseseră pentru carnea lui de om. Își dăduse seama că el, ca om, nu mai avea viitor. Nu, viitorul lui, viața lui veșnică aveau să capete sens în lumea de apoi și el începuse să caute izbăvirea.

Nu intenționa să-și vândă trupul ieftin pentru cauză. Nu, Georgi recunoștea faptul că devenise, poate, cel mai mare bun al cauzei legate de existența unei Republici Islamice în Caucaz. Era o cârtiță în universul dușmanului.

După ce se recuperase fizic, se mutase cu totul într-o simplă locuință de țară din Daghestan. Locuia acolo în austeritate, ducând o viață complet diferită de cea dinainte de accident. Îl căutase pe Suleiman Murshidov, liderul spiritual al mișcării Jammat Shariat, mișcarea de rezistență din Daghestan.

La început, Murshidov se arătase bănuitor, însă bătrânul era surprinzător de viclean și de inteligent. Cu timpul, ajusese să recunoască instrumentul și arma fantastică pe care o avea la îndemână prin Georgi Safranov.

Georgi își oferise întreaga avere cauzei, însă liderul spiritual îi refuzase oferta. Mai mult, îi interzisese lui Safranov orice act de filantropie îndreptat spre Daghestan și regiunea Caucazului.

Bătrânul venit din munţi reuşise cumva să îşi da seama că Georgi era „omul lui din interior" pe coridoarele de putere ruseşti, aşa că nu putea permite ca vreo ameninţare să pericliteze o asemenea ocazie. Fără şcoli noi, fără spitale noi, fără alte beneficii pentru cauză.

Ba, din contră, Murshidov îi ceruse lui Safranov să se întoarcă la Moscova şi să sprijine linia dură a politicii împotriva republicilor din cadrul imperiului. Timp de mulţi ani, lui Georgi îi venise să verse stând împreună cu prietenii tatălui său adoptiv şi discutând despre zdrobirea insurgenţilor din Caucaz. Însă, între timp, primise alte ordine.

Trebuia să trăiască în pântecul monstrului.

Până în ziua în care Murshidov avea să apeleze la întoarcerea şi la ajutorul lui, şi, *inshallah* – cu voia Domnului –, la martirajul lui.

Safronov se conformase cererii. Revenea pentru scurtă vreme, o dată pe an, ca să-l întâlnească pe Suleiman. Cu ocazia uneia dintre aceste întâlniri ceruse să-i fie prezentat faimosului războinic Israpil Nabiyev. Bătrânul lider spiritual interzisese o astfel de întâlnire, gestul înfuriindu-l pe Safronov peste măsură.

Însă Georgi ştia că liderul lui avusese întotdeauna dreptate. Dacă Nabiyev ar fi aflat de Safronov, sau de faptul că el deţinea o poziţie de vârf în domeniul serviciilor spaţiale ruseşti private, atunci Safronov ar fi fost mort sau la pârnaie.

Safronov ştia că propria-i vanitate fusese cea care îl determinase să insiste pe lângă Suleiman ca să i-l prezinte pe Nabiyev cu un an în urmă, în Makhachkala. Iar refuzul lui Suleiman de a înlesni acea întrevedere însemnase lucrarea lui Allah însuşi, prin intermediul bătrânului lider spiritual.

Ca atare, Safronov păstrase distanţa faţă de Jamaat Shariat. Până la urmă, procedase foarte bine aşa, fiindcă succesul firmei lui continuase să se întărească de-a lungul anilor, iar el se trezise extrem de ocupat la Moscova. KSFC beneficia de pe urma apusului programului spaţial american. Contractele KSFC deveniseră şi mai relevante pe măsură ce firma devenea un jucător de prim rang în furnizarea de servicii spaţiale. Da, existau şi alte vehicule de lansare în spaţiu, conduse de alte firme, prin intermediul cărora se lansau sateliţi, provizii şi oameni. Soyuz, Proton sau Rokot erau doar trei dintre ele. Însă Safronov şi vehiculul lui, Dnepr-1, îşi extindeau operaţiunile într-un ritm mult mai alert decât ceilalţi. În anul 2011, compania lui Safronov lansase cu succes peste douăzeci de rachete de pe cele trei platforme ale cosmodromului Baikonur, aflat în stepa Kazahstanului, şi contractele din 2012 ameninţau să depăşească succesul anului precedent.

În mod cert, Safronov era un om ocupat, dar nu în asemenea măsură încât să nu lase totul baltă şi să nu gonească spre sud pe autostrada Caspică atunci când primise mesajul de chemare de la Murshidov, Abu Daghestani – Părintele Daghestanului.

Georgi Safronov îşi privi ceasul Rolex şi constată cu bucurie că avea să ajungă la fix la întâlnire. În fond, era un om de ştiinţă expert în rachete. Ura imprecizia.

29

Organizaţia Jamaat Shariat folosea din când în când locuinţa de ţară de la vest de Volgograd atunci când avea treburi în afara zonei de influenţă. Reşedinţa se găsea în apropiere de aeroport, dar era izolată de aglomeraţia din oraş, aşa că nu era nevoie de mai mult de câţiva paznici care să patruleze pe drumurile de pământ şi de o maşină cu oameni înarmaţi postată în apropiere de intersecţia cu autostrada pentru ca persoanele aflate în interiorul proprietăţii să nu se trezească ameninţate de poliţia rusă sau forţele interne de securitate.

Georgi Safronov trecu de cordonul de securitate cu o simplă verificare a actului de identitate şi o bătaie pe umăr, după care fu condus în casa slab luminată. Femeile de la bucătărie îşi plecară ochii atunci când el le salută, pe urmă gărzile de protecţie îl duseră în încăperea mare a casei, unde îl întâmpină chiar liderul său spiritual, Suleiman Murshidov, cel pe care Safronov îl numea Abu Daghestani.

Masa joasă era împodobită cu o faţă de masă din dantelă. Femeile aşezară pe ea un vas cu struguri, un castron cu bomboane învelite manual şi o sticlă de doi litri de Fanta de portocale, după care dispărură.

Safronov radia mândrie, aşa cum făcea întotdeauna în prezenţa liderului spiritual al organizaţiei care lupta pentru drepturile şi viitorul poporului său.

Ştia că nu i s-ar fi cerut să vină acolo, de o manieră aşa de imperativă, dacă nu ar fi fost vorba de o chestiune de cea mai mare importanţă. Prinderea lui Israpil Nabiyev, petrecută cu o lună înainte – autorităţile ruse nu declaraseră că l-ar fi capturat în viaţă, însă supravieţuitorii atacului asupra satului din Daghestan îl văzuseră urcat într-un elicopter –, avea, foarte probabil, legătură cu motivul convocării lui acolo.

Safronov se aştepta ca Suleiman Murshidov să-i ceară bani. Poate o sumă mare, ca să încerce eliberarea lui Israpil. Georgi se simţea emoţionat

de perspectiva de a juca, pentru prima dată, un rol tangibil în lupta poporului său.

Bătrânul stătea pe podea, de cealaltă parte a mesei. În spatele lui, doi dintre fiii lui şedeau pe scaune, dar dimensiunile încăperii îi ţineau departe de conversaţie.

Murshidov îşi cheltui câteva minute întrebându-l pe Georgi de călătorie, de munca pe care o depunea şi povestindu-i rusului de origine din Daghestan despre evenimentele care avuseseră loc în Caucaz. Safronov nutrea pentru acel om o dragoste mult mai mare decât pentru propriul tată, omul care îl trădase, îl răpise din sânul poporului lui şi încercase să-l transforme în ceva ce el nu era. În schimb, Abu Daghestani îi redase identitatea.

– Fiule, fiu al Daghestanului, Allah ne sprijină lupta de rezistenţă împotriva Moscovei, rosti bătrânul cu barbă.

– Ştiu că e adevărat, Abu Daghestani.

– Am aflat despre o oportunitate care, cu ajutorul tău, poate face pentru cauza noastră mai multe decât tot ce s-a întâmplat până acum. Mai mult decât războiul, mai mult decât a reuşit fratele Israpil să facă alături de toate trupele lui.

– Spune-mi ce ai nevoie. Ştii că te-am implorat să mă laşi să fac ceva, să joc un rol în lupta noastră.

– Îţi aminteşti ce mi-ai zis anul trecut când ai fost aici?

Safronov încercă să-şi amintească. Spusese multe lucruri, toate fiind idei prin care el ar fi putut ajuta cauza Jamaat Shariat. Georgi nu dormise nopţile lucrând la scheme de acţiune care să promoveze cauza, iar în timpul vizitelor lui anuale în Makhachkala îi oferise cele mai bune idei lui Murshidov. Nu ştia în clipa aia la care dintre aceste planuri se referea liderul spiritual.

– Păi... Ce anume, părinte al Daghestanului?

Pe buzele bătrânului se ivi un zâmbet vag.

– Mi-ai spus că eşti un om puternic. Că ai controlul rachetelor care zboară în spaţiu. Că ai putea redirecţiona rachetele ca să lovească Moscova.

Pe faţa lui Safronov înflori un zâmbet imens de emoţie, în aceeaşi clipă în care mintea lui se umplu de grijă şi de consternare. Îi povestise bătrânului multe idei legate de răzbunarea împotriva ruşilor alături de care trăia şi muncea. Schimbarea traiectoriei unuia dintre vehiculele lui spaţiale de tracţiune, care să nu mai ajungă pe o orbită, ci, în schimb, să-şi trimită

încărcătura mortală în mijlocul unui centru urban aglomerat era, de departe, cea mai năstruşnică dintre aceste idei prezentate lui Murshidov.

Un asemenea plan avea peste o sută de verigi sensibile, însă, da, putea fi realizabil.

Safronov ştia că nu era momentul să se dovedească şovăitor.

– Da! Jur că pot s-o fac. Dă-mi ordinul şi-i voi forţa pe ruşi fie să ni-l înapoieze pe conducătorul nostru militar, fie să sufere pentru crima comisă.

Murshidov vru să vorbească, dar, dând pe dinafară de surescitare, Safronov continuă:

– Trebuie să precizez că o asemenea lovitură ar fi cel mai bine îndreptată împotriva unei rafinării de petrol, chiar dacă s-ar afla în afara unei zone locuite. Capsula în sine nu este explozivă, deci, chiar dacă ar lovi la o viteză enormă, ar trebui să aibă ca ţintă ceva inflamabil sau exploziv ca să provoace daunele cele mai mari.

Georgi se îngrijoră că bătrânul ar fi putut să fie dezamăgit de asta; probabil că atunci când se lăudase cu ideile lui, cu un an în urmă, neglijase să-i ofere liderului spiritual o explicaţie realistă a lucrurilor pe care le putea face o rachetă cinetică.

Însă Murshidov îi puse o întrebare:

– Ar fi armele tale mai puternice dacă ar avea în vârf bombe nucleare?

Safronov îşi înclină capul.

– Păi... da, îngăimă el scurt. Bineînţeles. Dar nu este posibil, şi chiar şi fără ele încă se pot dovedi arme convenţionale puternice. Îţi promit că dacă ţintesc un depozit de combustibil sau...

– De ce nu este posibil?

– Deoarece *eu nu am* bombe, părinte.

– Dacă ai avea, ai merge mai departe? Sau ţi-e inima grea la gândul omorârii a sute de mii dintre compatrioţii tăi adoptivi?

Safronov îşi ridică bărbia. Era un test. Unul ipotetic.

– Dacă aş avea bombe, aş acţiona cu *şi mai multă pasiune*. În inima mea îndoiala nu are loc.

– Se află aici un om pe care vreau să-l cunoşti. Un străin.

Safronov nu văzuse niciun străin. Şi ăsta era un test ipotetic?

– Ce om?

– Îl las pe el să-ţi spună cine este. Vorbeşte cu el. Eu am încredere în el. Vine cu înalte recomandări din partea fraţilor noştri din Cecenia.

– Bineînţeles, Abu Daghestani. Voi vorbi cu el.

Suleiman Murshidov îi făcu semn unuia dintre fiii lui, care îi ceru lui Safronov să-l urmeze. Georgi se ridică, nedumerit de cele ce se petreceau, şi îl urmă pe individ în hol şi apoi în sus pe scară, pe urmă într-un dormitor mare. Trei oameni îmbrăcaţi lejer şi înarmaţi cu puşti de asalt care le atârnau pe umeri aşteptau acolo. Nu erau daghestanezi; nu erau nici arabi. Unul era foarte înalt şi cam de vârsta lui Georgi. Ceilalţi doi erau mai tineri.

– *As salaam aleikum*, rosti bărbatul mai vârstnic.

Aşadar, vorbeau oricum araba.

– *Wa aleikum as salaam*, răspunse Safronov.

– Ridică-ţi braţele în aer, te rog.

– Pardon?

– Te rog, prietene.

Safronov se conformă, nesigur pe ce avea să urmeze. Cei doi tineri se apropiară de el şi îl percheziţionară bine, dar fără vreo intenţie evidentă de lipsă de respect.

Odată încheiată procedura, individul mai vârstnic îi făcu semn lui Safronov să se aşeze pe o canapea ponosită de lângă perete. Luară loc amândoi, iar pe o măsuţă din faţa lor fură aşezate pahare cu suc de portocale.

– Domnule Safronov, îmi poţi spune generalul Ijaz. Activez în cadrul forţelor armate pakistaneze.

Georgi strânse mâna întinsă de individ. „Pakistan? Interesant."

Treptat, cuvintele rostite la parter de Suleiman Murshidov începeau să prindă un oarecare contur.

– Eşti daghestanez? Şi musulman credincios? întrebă Ijaz.

– Sunt amândouă, generale.

– Suleiman mi-a spus că eşti exact omul cu care trebuie să discut.

– Sper să pot fi de ajutor.

– Eşti la comanda operaţiunilor ruseşti din spaţiul cosmic?

Safronov începu să clatine din cap. Era o simplificare grosieră a rolului său de preşedinte şi acţionar principal al companiei Kosmos Space Flight Corporation. Însă se opri şi se abţinu.

Nu era timpul de lămuriri ample, deşi începu să explice:

– E aproape corect, generale Ijaz. Sunt preşedintele companiei care deţine şi operează unul dintre cele mai bune vehicule de lansare în spaţiu din Rusia.

– Şi ce livrezi în spaţiu?

– Livrăm, în principal, sateliţi pe diverse orbite. Anul trecut am avut douăzeci şi una de lansări de succes, şi anul viitor ne aşteptăm la douăzeci şi patru.

– Ai acces la rachete ca să lansezi vehiculele?

Safronov încuviinţă, mândru de sine şi de compania pe care o dezvoltase în ultimii cincisprezece ani.

– Principalul nostru vehicul spaţial este Sistemul de Lansare Spaţială Dnepr-1. Este un sistem RM-36 transformat.

Ijaz se uită fix la rus. Nu-i plăcea să admită că nu ştia nimic. Avea să aştepte în tăcere ca omul acela micuţ să se explice.

– Generale, RM-36 este o rachetă balistică intercontinentală. Rusia... ar trebui să spun mai bine că Uniunea Sovietică folosea acest sistem ca să lanseze rachete nucleare. Abia în anii '90 compania mea a reconfigurat sistemul pentru lansarea de rachete civile în spaţiu.

Ijaz dădu gânditor din cap, mimând un interes vag, când, în realitate, informaţia primită era senzaţională.

– Şi ce poate fi introdus în aceste rachete, domnule Safronov?

Georgi zâmbi cunoscător. Înţelesese ce se petrecea acolo din întrebările lui Murshidov. De asemenea, pricepea că era treaba lui să vândă ideea acestui pakistanez cu chipul rigid aflat în faţa lui.

– Generale, putem introduce tot ce aveţi la dispoziţie şi care se încadrează în dimensiuni.

– Dispozitivele la care mă gândesc sunt lungi de 3,83 metri şi late de 0,46 metri.

– Şi greutatea?

– Puţin peste o mie de kilograme.

Rusul dădu fericit din cap.

– Se poate face.

– Excelent.

– Sunteţi pregătit să-mi spuneţi despre ce dispozitiv e vorba?

Omul pe care Safronov îl cunoştea ca generalul Ijaz îl privi drept în ochi.

– Bombe nucleare. Cu putere de douăzeci de kilotone.

– Bombe? Nu focoase de rachetă?

– Nu. Sunt bombe lansate din aer. E vreo problemă?

– Cunosc foarte puţine despre bombe şi mai multe despre focoasele rachetelor militare ruseşti de pe vremea când am fost în armată. Dar ştiu că bombele pot fi scoase din carcase pentru a fi făcute mai mici şi mai uşoare. Asta nu afectează puterea exploziei. Va trebui să procedăm aşa pentru a le băga în recipiente potrivite în cazul rachetelor noastre.

– Înțeleg, rosti Rehan. Spune-mi... rachetele dumitale... unde pot ajunge?

Safronov adoptă imediat o expresie de gardă. Vru să răspundă, însă se opri. Se bâlbâi puțin.

– Sunt doar curios, prietene, interveni Rehan. Dacă voi decide să dau aceste dispozitive organizației tale, atunci devin ale voastre și puteți să faceți ce vreți cu ele. Rehan zâmbi ceva mai degajat. Deși aș prefera să nu ținteşti Islamabadul.

Safronov se liniști puțin. Pentru o clipă, se temuse că respectiva operațiune avea să facă parte din cine știe ce treabă executată în favoarea Pakistanului. Safronov nu făcea așa ceva pentru bani. Ci exclusiv pentru cauza în care credea.

– Generale Ijaz, rachetele mele se duc oriunde le spun eu să se ducă. Dar aici nu încape discuție. Una dintre ele va ateriza în Piața Roșie.

Rehan dădu din cap.

– Excelent, rosti el. În fine, Moscova va cerși milă în genunchi la picioarele voastre. Tu și poporul tău veți obține ceea ce ați dorit de atâta vreme. Un califat islamic în Caucaz.

Rusul subțire cu șuvița băiețească de păr de pe frunte zâmbi. Cearcănele din jurul ochilor i se înroșiră și i se umeziră, apoi cei doi bărbați se îmbrățișară acolo, în încăperea rece de la etaj.

În vreme ce îl strângea în brațe pe celălalt, generalul pakistanez zâmbi pentru sine. Condusese zeloți și criminali de când era un băiat de paisprezece ani și se pricepea foarte, foarte bine la așa ceva.

După îmbrățișarea plină de emoție, Rehan reveni la afacerea propriu-zisă.

– Domnule Safronov. În zilele următoare, s-ar putea să auzi zvonuri vagi despre străini care pun întrebări în legătură cu dumneata, cu trecutul dumitale, cu educația primită, cu convingerile religioase.

– De ce?

– Înainte de toate, va trebui să te studiez cu mare atenție.

– Generale Ijaz. Înțeleg foarte bine. Dumneata și serviciul dumitale de securitate mă puteți cerceta cât doriți, numai că vă rog să nu dureze prea mult. La sfârșitul acestui an este planificată o lansare. Trei rachete Dnepr-1, ducând trei sateliți pentru companii americane, britanice și japoneze, care vor fi lansate în trei zile consecutive.

– Înțeleg, replică Rehan. Și dumneata vei fi acolo?

– Deja mi-am făcut planuri în privința asta. Safronov zâmbi. Însă dumneata îmi oferi stimulente suplimentare.

În restul după-amiezei şi apoi în cursul serii, cei doi intrară în detalii. Se rugară împreună. Când plecă înapoi spre aeroportul din Volgograd, Rehan era gata să-i dea energicului partizan daghestanez bombele pe mână.

Mai întâi însă trebuia să facă rost de bombe, iar pentru aşa ceva avea un plan. Avea însă şi mult de lucru. Operaţiunea Saker, la care lucra de ani de zile şi pe care o pritocise în minte mai bine de zece ani, trebuia să înceapă imediat după întoarcerea lui în Pakistan.

30

Jack Ryan Jr. inspiră profund şi încet, apoi dădu drumul aerului şi, odată cu asta, şi unei doze oarecare din anxietatea prin care trecea.

Formă numărul. Cu fiecare sunet de apel, o jumătate din ființa lui spera să nu primească niciun răspuns de la celălalt capăt. Simțea cum îi pulsa sângele în vene, iar palmele îi transpiraseră uşor.

Obținuse numărul de telefon de la Mary Pat Foley.

Îi scrisese câteva mesaje electronice în ultimele câteva zile, însă le ştersese pe rând înainte de a apăsa pe tasta *send*. În cele din urmă, poate după a patra sau a cincea încercare, îi scrisese lui Mary Pat un mesaj succint, dar prietenos, în care îi mulțumise pentru turul instituției şi se întrebase, ca din întâmplare, dacă nu-i putea transmite numărul de telefon al lui Melanie Kraft.

Gemuse în sinea lui când citise mesajul înainte de a-l trimite, simțindu-se mai rău decât un biet prostuț, dar inspirase adânc şi apăsase tasta de trimitere.

Douăzeci de minute mai târziu primise un mesaj prietenesc de răspuns de la Mary Pat. Aceasta îi spunea că se bucurase de prânzul cu sushi luat împreună şi considerase conversația lor peste măsură de interesantă.

Spera ca în curând acea conversație să aibă o continuare.

Iar la sfârşit, după un simplu „Uite", Jack văzuse codul de zonă 703, Alexandria, Virginia, precedând un număr de şapte cifre.

– Da! țipase el ca nebunul la birou.

În spatele lui, Tony Willis se răsucise cu scaunul şi aşteptase o explicație a gestului.

– Îmi cer scuze, rostise Jack.

Însă toate acestea se petrecuseră cu o zi în urmă. Emoția inițială a lui Jack se transformase în noduri la stomac, pe care încerca din răsputeri să le domine aşteptând ca telefonul lui Melanie să sune.

„La naiba“, gândi Jack. Doar nu se confrunta în acel moment cu o luptă cu arme în centrul Parisului. De unde atâția nervi?

Un sunet îi indică faptul că cineva răspunsese. „La naiba. Bine, Jack. Fii calm.“

– Melanie Kraft.

– Bună, Melanie. Aici e Jack Ryan.

O scurtă pauză.

– Ce onoare pe mine, domnule președinte.

– Nu... nu... e Jack Junior. Ne-am cunoscut alaltăieri.

– Glumeam. Bună, Jack.

– Ah. Hei, m-ai prins. Ce mai faci?

– Minunat. Tu?

Ritmul conversației lâncezea.

– Sunt bine.

– Foarte bine.

Jack tăcu.

– Te pot ajuta cu ceva?

– Păi... „Ieși dracului din starea asta, Jack.“ Da. De fapt, o păsărică mi-a spus că locuiești în Alexandria.

– Cumva păsărica aia are funcția de director adjunct al Centrului Național de Contraterorism?

– De fapt, da.

– Așa îmi ziceam și eu.

Jack simțea zâmbetul din vocea lui Melanie și își dădu seama că totul avea să decurgă cu bine.

– În fine, chestia asta m-a pus pe gânduri... Pe King Street e un restaurant. Vermillion. Acolo se mănâncă cel mai bun mușchiuleț de vită din câte am încercat eu. Mă întrebam dacă te-aș putea scoate la cină acolo sâmbătă.

– Sună excelent. Vei fi doar tu, sau ne va însoți și echipa de protecție de la Serviciul Secret?

– Nu am echipă de protecție.

– Bine, doar verificam.

Îl lua peste picior, dar lui îi plăcea.

– Asta nu înseamnă că nu voi pune oamenii tatălui meu să te verifice în amănunțime înainte de întâlnirea noastră.

Melanie râse.

– Adu-i încoace. Nu poate fi mai rău decât să treci prin procesul de recrutare.

Se referea la procesul de selecție a personalului de la CIA, care dura luni de zile și însemna interviuri cu toată lumea, de la vecinii candidatului la profesorii lui de școală elementară.

– Să te iau pe la șapte?

– La șapte e foarte bine. Putem merge pe jos de la mine.

– Minunat. Ne vedem atunci.

– Abia aștept, replică Melanie.

Jack închise și îi zâmbi lui Willis.

Tony se ridică și îi făcu semn cu degetul în chip de victorie mai tânărului său coleg de muncă.

Paul Laska stătea în picioare pe balconul lung al apartamentului regal din hotelul londonez Mandarin Oriental, uitându-se înspre Hyde Park, care se întindea dedesubtul lui.

Era o dimineață răcoroasă de octombrie, dar, cu siguranță, nu mai răcoroasă decât ar fi fost în Newport. Paul venise acolo însoțit doar de asistentul lui personal, Stuart, de secretara lui, Carmela, de dieteticianul lui, Luc, și de doi bodyguarzi cehi care călătoreau alături de el oriunde se ducea.

Asta însemna „de unul singur" în viața unui miliardar cu mare vizibilitate publică.

Celălalt bărbat de pe balcon venise cu adevărat singur.

Da, existase o vreme, cu mulți ani înainte, când Oleg Kovalenko ar fi fost flancat de gărzi personale oriunde se ducea. În fond, făcuse parte din KGB. Un ofițer cu activitate în mai multe țări-satelit ale Uniunii Sovietice în anii '60 și '70. Nu un carierist de anvergură în cadrul serviciului, dar se pensionase ca *rezident* KGB, echivalentul sovietic al șefului de agenție CIA, chiar dacă fusese doar *rezident* al Danemarcei.

După pensionare, Oleg Kovalenko se întorsese acasă, în Rusia, ca să ducă o viață discretă la Moscova. De atunci călătorise rar în afara țării, însă un apel telefonic insistent primit cu o zi înainte îl determinase să se urce într-un avion către Londra. În acea dimineață stătea acolo, cu picioarele ridicate pe un șezlong și cu trupul masiv și moale obosit după călătorie, dar bucurându-se de primul din ceea ce el spera a fi un excelent șir lung de cocktailuri mimosa.

Laska se uită la navetiștii de dimineață care traversau Knightsbridge și așteptă ca rusul bătrân să spargă gheața.

Nu fu nevoit să aștepte mult. Kovalenko urâse mereu tăcerile stânjenitoare.

– Mă bucur să te revăd, Pavel Ivanovici, zise Kovalenko.

Laska răspunse printr-un rânjet sardonic, oferit mai degrabă parcului din faţa ochilor lui decât individului masiv din dreapta lui.

– M-a surprins faptul că ai vrut să ne întâlnim astfel, continuă rusul masiv. Nu e un loc chiar retras şi am putea fi văzuţi de cineva.

La aceste vorbe, Laska se întoarse către bărbatul care şedea pe şezlong.

– *Pe mine* mă spionează mereu cineva, Oleg. Dar nimeni nu te urmăreşte pe tine. Nimănui nu-i pasă de un bătrân pensionar rus, chiar dacă ai avut ceva putere pe vremuri. Pretenţiile tale de grandoare sunt chiar puerile.

Kovalenko zâmbi şi luă o gură de băutură. Nu arătă defel dacă se simţise jignit în urma insultei.

– Aşadar, cu ce te pot ajuta? Suntem aici, bănuiesc, de dragul bunelor noastre momente împreună de odinioară? Simţi nevoia să reglezi ceva din trecutul nostru?

Laska ridică din umeri.

– Am lăsat trecutul în urmă. Dacă tu nu ai făcut asta încă, atunci eşti un prost bătrân.

– Ha! Lucrurile nu au mers aşa pentru noi, ruşii. Trecutul ne-a lăsat *pe noi* în urmă. Noi am fi fost mai mult decât dornici să rămânem în acel trecut.

Ridică din umeri, îşi goli paharul cu mimosa şi începu imediat să privească în jur după o porţie nouă.

– *Tempus fugit,* cum se spune.

– Am nevoie de o favoare de la tine, rosti Laska.

Kovalenko încetă să mai caute o nouă băutură. Se uită la miliardarul de origine cehă, după care se ridică de pe şezlong şi îşi puse mâinile pe şoldurile lui late.

– Ce aş putea eu să am de care să ai tu nevoie, Pavel?

– E Paul, nu Pavel. Nu mai e Pavel de patruzeci de ani.

– Patruzeci de ani. Da. Ne-ai întors spatele cu multă vreme în urmă.

– Ţie nu ţi-am întors niciodată spatele, Oleg. În primul rând că n-am fost niciodată *cu voi*. N-am fost niciodată dedicat cauzei.

Kovalenko zâmbi. Înţelegea foarte bine, totuşi insistă pe tema asta:

– Atunci, de ce ai fost atât de dornic să ne ajuţi?

– Eram dornic să scap de acolo. Asta-i tot. Ştii bine povestea.

– Ne-ai întors spatele, aşa cum ai întors spatele poporului tău. Unii ar putea spune că în prezent o faci iar, trădând capitalismul care te-a făcut cine eşti în Vest. Acum sprijini orice nu înseamnă capitalism. Eşti un dansator pe cinste pentru un om în etate. La fel ca atunci când erai tânăr.

Laska își aduse aminte de tinerețea lui, în Praga.

Se gândi la prietenii lui din mișcare, la sprijinul inițial pe care i-l acordase lui Alexander Dubček. Laska se mai gândi la fosta lui iubită, Ilonka, și la planurile lor de căsătorie după revoluție.

Apoi se gândi la arestarea lui de către poliția secretă, la vizita în celulă pe care i-o făcuse un ofițer KGB masiv, puternic și dominant pe nume Oleg. La bătăi, la amenințările cu pușcăria și la promisiunea unei vize de emigrare dacă tânărul bancher dădea informații despre câțiva dintre colegii lui agitatori din mișcare.

Pavel Laska fusese de acord să trădeze. Socotise totul ca pe o oportunitate ca să plece în Occident, către New York City, unde să tranzacționeze acțiuni la Bursă și să câștige o grămadă de bani. Kovalenko îl determinase să trădeze cu promisiunile lui, iar Laska îl ajutase să răstoarne soarta Primăverii de la Praga.

Iar peste mai puțin de doi ani, trădătorul ajungea la New York.

Paul Laska se descotorosi de Pavel Laska din mintea lui. Era istorie veche și îngropată.

– Oleg. Nu mă aflu aici ca să te văd pe tine. Am nevoie de altceva.

– Eu am de gând să te las să-mi plătești minunata cameră de jos, să îmi dai banii pe drumul cu avionul, să-ți beau șampania și să te ascult.

– Fiul tău, Valentin, face parte din SVR[1]. Are grad înalt, mai înalt decât cel atins de tine în KGB.

– Schimb de generații. Vremuri foarte diferite. O industrie foarte diferită.

– Nu pari surprins că știu de Valentin.

– Absolut deloc. Totul e de vânzare. Și informațiile. Iar tu ai banii necesari ca să cumperi orice.

– Mai știu că este adjunct de *rezident* în Marea Britanie.

Oleg ridică din umeri.

– Unii ar zice că ar fi fost normal ca el să-și sune bătrânul tată aflând că am venit până aici. Dar nu. E prea ocupat. Kovalenko schiță un zâmbet. Îmi amintesc ce viață am dus totuși când eu însumi eram prea ocupat pentru tatăl *meu*.

– Vreau să mă văd cu Valentin. În noaptea asta. Trebuie ca întâlnirea să se desfășoare în mare secret. Nu are voie să povestească nimănui despre întrevederea noastră.

Oleg ridică din nou din umeri.

---

[1] Serviciul Rus de Informații Externe (n.tr.).

– Dacă nu-l pot face să se vadă cu mine, tatăl lui drag, cum l-aş putea convinge să se vadă cu tine?

Laska se uită la celălalt om în vârstă, ofiţerul KGB care îl bătuse în Praga anului 1968, şi îi livră propria lui lovitură:

– Să-ţi spun un secret, Oleg Petrovici. Cu mine se va întâlni.

31

Generalul Riaz Rehan lansă lovitura de deschidere a Operaţiunii Saker cu un apel telefonic, prin intermediul unei linii VoIP[1], către un bărbat din India.

Un bărbat cu multe nume, dar care avea să fie reţinut de posteritate ca Abdul Ibrahim. În vârstă de treizeci şi unu de ani, era înalt şi slab, cu chipul ascuţit şi ochii afundaţi în orbite. Era, totodată, şeful operativ al organizaţiei Lashkar-e-Taiba din sudul Indiei, iar 15 octombrie avea să fie ultima lui zi de viaţă.

Primise iniţial ordinele sub forma unui apel telefonic de la Majid cu doar trei nopţi înainte. Se întâlnise cu Majid de mai multe ori într-o tabără de instrucţie din Muzaffarabad, Pakistan, şi ştia că omul era membru de rang înalt al armatei pakistaneze şi comandant în cadrul ISI. Nu conta faptul că Ibrahim habar n-avea că Majid se numea în realitate Riaz Rehan, după cum la fel de neimportant era că ceilalţi patru oameni care urmau să-l însoţească în misiune nu cunoşteau celelalte nume folosite de Abdul Ibrahim.

Ibrahim şi celula lui acţionau în regiunea Karnataka din India de ceva vreme. Şi nu erau nişte leneşi; bombardaseră un triaj de cale ferată, patru centrale electrice şi o staţie de tratare a apei, împuşcaseră un poliţist şi aruncaseră în aer maşini în faţa unui post de televiziune. Pentru o organizaţie precum LeT, toate astea însemnau mărunţişuri, dar Majid îi ordonase lui Abdul Ibrahim să efectueze operaţiuni de hărţuire împotriva populaţiei locale de o manieră care să nu-i pună celula într-un pericol prea mare. Ibrahim presupunea de multă vreme că era păstrat în siguranţă pentru o operaţiune majoră, iar cu trei zile înainte, când Majid îl apelase prin intermediul internetului, simţise cea mai mare mândrie din întreaga lui viaţă.

---

[1] Voice over Internet Protocol - Convorbiri telefonice care se efectuează prin intermediul internetului şi nu al unei reţele fizice de cablu sau mobile (n.tr.)

Ca urmare a ordinelor primite prin apelul telefonic, Abdul Ibrahim alesese cei mai buni cinci agenţi ai lui, după care se întâlnisera cu toţii în casa lor conspirativă din Mysore. Ibrahim îl numise pe unul dintre oameni succesor în calitate de şef de operaţiuni. Tânărul fusese şocat să afle că urma să conducă operaţiunile Lashkar-e-Taiba din sudul Indiei peste doar două zile. Ceilalţi patru oameni se simţeau norocoşi că aveau să-l însoţească pe Abdul într-o operaţiune de martiraj în Bangalore.

Îşi luară cele mai bune arme din rastel: patru grenade, zece bombe tubulare artizanale şi câte un pistol şi o puşcă de asalt pentru fiecare dintre cei cinci oameni. Împachetară toate acestea, alături de două mii de cartuşe de muniţie combinată în rucsacuri şi genţi, alături de câte un schimb de haine. În câteva ore erau deja într-un tren către nord-est. Ajunseră în Bangalore în zorii penultimei lor zile alocate pentru îndeplinirea operaţiunii. Îi întâmpină la gară un localnic cu rădăcini pakistaneze, care îi duse acasă la el, unde le dădu cheile pentru trei motociclete.

Riaz Rehan însuşi alesese ţinta. La Bangalore se face adesea referire ca la Silicon Valley din India. Cu o populaţie de şase milioane, oraşul adăposteşte multe dintre cele mai mari companii ale acestei naţiuni imense, mai toate fiind localizate în Electronics City, un parc industrial de 330 de acri situat la periferia de vest a oraşului – mai exact în Doddathogur şi Agrahara, foste comune înghiţite de mediul urban în urma exploziei demografice induse de progresul tehnologic.

Rehan simţea că Abdul Ibrahim şi cei patru oameni ai lui aveau să fie măcelăriţi relativ repede dacă atacau o asemenea ţintă.

Electronics City dispunea de o pază foarte bună pentru o locaţie neguvernamentală. Cu toate astea, orice succes înregistrat de Abdul Ibrahim şi oamenii lui ar fi însemnat transmiterea unui mesaj simbolic. Electronics City era o locaţie majoră pentru servicii de *outsourcing* din India şi operaţiunile derulate din birourile de acolo însemnau sute de clienţi importanţi, mari şi mici, din întreaga lume. O lovitură dată oamenilor şi clădirilor de acolo ar fi afectat, într-o mai mică sau mai mare măsură, multe dintre companiile listate în catalogul *Fortune 500*, fapt ce ar fi garantat obţinerea unei audienţe uriaşe în mass-media occidentală.

Raţionamentul lui Rehan spunea că o singură moarte provocată acolo de celula LeT din sudul Indiei ar fi fost echivalentă cu uciderea a douăzeci de ţărani dintr-un sat din Kaşmir. Rehan nutrea ambiţia ca asaltul comis de Abdul Ibrahim în Bangalore să genereze un val de teroare care să se

răspândească în întreaga lume și să înspăimânte Occidentul, iar India nu va putea considera un astfel de atac ca nefiind însemnat.

Aveau să urmeze și alte atacuri, fiecare dintre ele accentuând conflictul dintre India și Pakistan.

Riaz Rehan înțelegea toate acestea deoarece era jihadist occidentalizat, general de armată și șef al serviciului de informații.

Toate aceste calități atribuite unui singur om îi confereau o identitate suplimentară, mai amenințătoare – Riaz Rehan, alias Majid, era, mai presus de orice, un maestru al terorismului.

Când ajunseră în Bangalore și își porniră motocicletele, Abdul Ibrahim și colegii lui plecară imediat în recunoașterea obiectivului, deoarece nu aveau timp de pierdut. Descoperiră că parcul industrial era plin de paznici bine înarmați, formați atât din angajați ai companiilor private de asigurare a securității, cât și din membri ai forțelor de poliție. Mai mult decât atât, Central Industrial Security Force, forța paramilitară indiană însărcinată cu paza instalațiilor industriale guvernamentale, aeroporturilor și centralelor nucleare, lucra sub contract cu anumite afaceri private din Electronics City. CISF stabilise chiar și puncte de control la intrarea în parcul industrial. Ibrahim era convins că el și oamenii lui nu aveau cum să provoace daune vreuneia dintre clădirile importante de acolo. Ibrahim fu dezamăgit, dar decise să își cheltuiască o mare parte din timpul rămas până la atacul planificat înconjurând Electronics City și căutând o breșă în perimetrul parcului industrial.

Nu găsi niciuna, însă în dimineața planificată, cu doar câteva ore înaintea momentului atacului, hotărî să mai treacă o dată pe lângă țintă la lumina zilei. Se folosi de motocicleta lui ca să meargă pe Hosur Main Road, de unde să apuce pe moderna autostradă suspendată Bangalore Elevated Tollway, o șosea lungă de zece kilometri care lega Madiwala de Electronics City. Se trezi imediat înconjurat de zeci de autobuze pline cu angajați care se îndreptau dinspre centrul Bangalore către locurile lor de muncă.

Văzu instantaneu misiunea desfășurându-se în fața ochilor lui. Abdul Ibrahim se întoarse la casa conspirativă din oraș și le comunică oamenilor că planul inițial se schimbase.

Nu atacară în acea noapte, așa cum îi promisese lui Majid.

Știa că șeful avea să fie furios pentru că nesocotise un ordin direct, totuși se supuse celuilalt ordin primit și nu luă defel contact cu șeful și nici cu vreun alt membru LeT. În schimb, își distruse telefonul mobil, se rugă și se duse la culcare.

El şi oamenii lui se treziră la şase dimineaţa fix. Se rugară din nou, băură ceai în tăcere, apoi se urcară pe şeile celor trei motociclete.

Ajunseră la autostrada suspendată la ora opt dimineaţa. Abdul conducea singur motocicleta la două sute de metri în spatele celui de-al doilea vehicul, care, la rândul lui, se găsea la două sute de metri în spatele primului vehicul. Abdul ducea bombe artizanale şi grenade în rucsacul atârnat de piept, de unde le putea scoate, în timp ce conducea, cu o singură mână.

Prima motocicletă se apropie de un autobuz articulat, înăuntrul căruia se găseau cincizeci de pasageri. În vreme ce omul de la ghidonul motocicletei avansa încet de-a lungul vehiculului lung, compus din două părţi, însoţitorul lui scoase un pistol-mitralieră AK-47 dintr-o geantă pe care o ţinea în poală. Arma avea patul rabatabil pentru a fi mai scurtă. Omul aţinti cu calm şi grijă capul şoferului de autobuz, după care apăsă pe trăgaci. Cu un sunet sec şi scoţând o şuviţă de fum cenuşiu, geamul din dreptul şoferului se făcu bucăţi şi omul se rostogoli de pe scaun. Vehiculul imens derapă abrupt spre dreapta, apoi se răsturnă. În derapajul lui lovi alte câteva maşini mici, pe urmă se izbi de parapetul din beton al autostrăzii, de unde ricoşă şi izbi alte vehicule care viraseră brusc ca să iasă de pe şosea în tentativa de a se feri.

Câţiva pasageri din autobuz muriră în urma impactului, însă cei mai mulţi fură răniţi după ce se treziră aruncaţi de pe locurile lor. Prima motocicletă îşi văzu mai departe de drum, lăsând autobuzul rănit în urmă, şi urcă mai departe pe şosea, atacând alte vehicule.

A doua motocicletă, pe care se aflau tot un conducător şi un trăgător, ajunse la locul incidentului treizeci de secunde mai târziu. Ţintaşul trase cu pistolul-mitralieră, eliberând cu viteză supersonică gloanţe din magazia de şaptezeci şi cinci de cartuşe. Gloanţele sfâşiară metalul autobuzului şi se înfipseră în pasagerii răniţi, ucigând bărbaţi şi femei care încercau în zadar să evadeze din dezastru, şi omorându-i, de asemenea, pe cei din alte vehicule care opriseră imediat ca să dea o mână de ajutor.

Şi cea de-a doua motocicletă merse mai departe, lăsând în urmă măcelul, în vreme ce trăgătorul îşi reîncărcă arma şi se pregăti să atace următoarea scenă de coşmar de pe întinsul autostrăzii.

Însă Abdul Ibrahim ajunse la autobuzul răsturnat doar câteva clipe mai târziu. Se strecură în mijlocul dezastrului, la fel cum procedaseră zeci de alte maşini, dube şi motociclete. Agentul Lashkar-e-Taiba scoase o bombă tubulară din rucsac, aprinse fitilul cu o brichetă, apoi rostogoli bomba sub o dubă mică Volkswagen care parcase în interiorul acelui iad, după care plecă grăbit mai departe.

Câteva secunde mai târziu, duba sări în aer. Metalul fierbinte şi cioburile de sticlă sfâşiară aerul, iar focul stârnit aprinse combustibilul scurs din autobuzul răsturnat. Bărbaţii şi femeile fură cuprinşi instantaneu de flăcări de-a latul ambelor benzi ale şoselei, în vreme ce membrii celulei teroriste îşi continuară atacul în trei etape de-a lungul autostrăzii.

Cei cinci continuară aşa pe o distanţă de câţiva kilometri; din primele două motociclete se trăgea cu arme automate în autobuzele care se deplasau, vehiculele opreau brusc, virând abrupt spre stânga sau spre dreapta, şi multe dintre ele se izbeau de alte maşini sau camioane. Ibrahim naviga încet şi calm printre epavele lăsate în urmă de tovarăşii lui, oprindu-se scurt în dreptul vehiculelor atacate, rânjind sardonic la auzul urletelor şi gemetelor din interiorul epavelor şi apoi lansând grenade şi bombe cu fitil în mijlocul rămăşiţelor.

Kiron Yadava, un tânăr de douăzeci şi patru de ani, se ducea la muncă în acea dimineaţă cu propriul mijloc de transport, deoarece pierduse cursa de legătură.

Ca *jawan* (soldat încorporat) în cadrul Central Industrial Security Force, Yadava lucra în schimbul de zi ca poliţist de patrulă în Electronics City, o slujbă lejeră după doi ani de serviciu îndeplinit într-o unitate paramilitară. În mod normal, se urca într-o dubă alături de şase tovarăşi la o oprire din faţa templului Meenakshi ca să ajungă la muncă, însă în acea zi întârziase şi, în consecinţă, fusese nevoit să plece la lucru singur.

Tocmai îşi plătise taxa ca să intre pe autostradă şi împinsese pedala de acceleraţie a minusculei sale maşini Tata, de două locuri, aproape la podea ca să urce rampa spre drumul cu acces restricţionat care ducea la Electronics City. În vreme ce şofa, asculta un CD la combina stereo. Chitarele trupei Bombay Bassment erau date la maximum, iar el urla alături de solist din toţi bojocii.

Piesa muzicală se termină exact în clipele în care Kiron se alătură şuvoiului intens de trafic. Începu următorul cântec, o melodie ritmată în stil electronic reggae. Când tânărul auzi un şir de zgomote scăzute în intensitate care păreau să sfideze ritmul muzical, se uită la combină. Însă când auzi zgomotele repetându-se, mai puternice decât muzica pe care o auzea în difuzoare, privi în oglinda retrovizoare şi zări fum negru ridicându-se din mai multe locuri de pe şosea în urma lui. Cel mai apropiat nor de fum se găsea la doar o sută de metri în spate. Kiron zări un microbuz luând foc pe banda din marginea dreaptă.

O clipă mai târziu, polițistul Yadava văzu motocicleta.

Aflați la doar patruzeci de metri depărtare, doi indivizi călăreau un Suzuki de culoare galbenă. Omul din spate ținea un Kalașnikov, din care trăgea de la șold înspre un sedan cu patru uși care chiar în acea clipă evită la mustață un autobuz ce derapase ca să scape de gloanțe.

Lui Yadava nu-i venea să-și creadă ochilor. Motocicleta se apropia tot mai mult de mașinuța lui, însă polițistul Yadava continuă să șofeze mai departe, ca și cum s-ar fi uitat la un spectacol la televizor.

Suzukiul trecu pe lângă mașina lui. Individul din spate introducea o magazie nouă de cartușe în armă și se uită chiar în ochii lui Yadava înainte ca ambii teroriști să accelereze în fața altor mașini și să iasă din raza vizuală.

Soldatul auzi și alte împușcături în urma lui. Într-un târziu reacționă. Trase mașinuța pe care o conducea în afara șoselei, în stânga, chiar înaintea altei mașini care procedase la fel. Yadava coborî, apoi reintră, ca să-și ia geanta de lucru. După ce trase de fermoar, își introduse mâna în geantă. Degetele lui pipăiră recipientul din plastic unde își avea masa de prânz, tricoul gros, apoi se înfășurară în jurul pistolului-mitralieră Heckler & Koch MP5 pe care îl ducea cu el atunci când era de serviciu. Apucă mai bine arma, în vreme ce auzul îi era asaltat de zgomotele focurilor de carabină și de sunete tot mai stridente de claxoane.

Înarmat și având și cu unica magazie de rezervă cu treizeci de cartușe, Yadava o luă la goană înspre fluxul de mașini de pe șosea, căutând din priviri o țintă. Pe lângă el treceau bărbați pe motociclete și bărbați și femei în mașini private. Toată lumea de pe autostradă își dăduse seama că avea loc un atentat, dar nimeni nu putea ieși de pe drum până la următoarea rampă, aflată la peste un kilometru în față. Vehiculele se ciocneau unele de altele în încercarea de a evita măcelul, pe când Yadava, acționând pe sfert în urma instruirii și pe trei sferturi în urma adrenalinei care îi inundase trupul, alerga chiar în miezul acelei nebunii.

La cincizeci de metri în spate zări un SUV Mazda galben izbindu-se dur de parapetul de protecție de înălțimea șoldului de pe marginea șoselei.

Vehiculul se lovi cu asemenea viteză de parapet, încât după aceea se răsturnă peste acesta și începu să se rostogolească în aer, aproape cu încetinitorul, către drumul intens circulat aflat la circa zece metri sub autostradă.

O motocicletă se apropie de Yadava. Era aproape similară cu cea care îl depășise cu un minut înainte. Individul din spatele celui care o conducea ținea în mână o pușcă-mitralieră cu o magazie mare și rotundă de cartușe.

Cel aflat la ghidonul motocicletei îl văzu pe polițistul în uniformă CISF cu pistolul lui mitralieră stând în mijlocul traficului, însă nu reuși să-și

avertizeze colegul, așa că, atunci când Yadava ridică arma ca să tragă, el își lăsă motocicleta într-o parte, să cadă la sol. Sări de pe vehicul, după care alunecă pe șosea împreună cu partenerul lui.

Yadava își aținti arma asupra omului cu Kalașnikovul și trase. În acele momente se vedea cât de bine îi prindea perioada de instruire în trupele paramilitare. Gloanțele trase de el sfâșiară drumul, apoi se înfipseră în individ, din care începu să țâșnească sângele ca o fântână.

Individul scăpă arma din mână și rămase nemișcat. Pe urmă, Yadava își îndreptă arma către conducătorul motocicletei.

Polițistul își avertizase colegii soldați că teroriștii pakistanezi, așa cum erau, cu siguranță, cei doi, erau adesea îmbrăcați cu veste de sinucigaș pe care le detonau dacă se confruntau cu capturarea. Ca atare, CISF își instruise oamenii să nu ofere niciun fel de răgaz vreunui agent terorist prins asupra faptului. Tânărul Kiron Yadava nu cântări nicio fracțiune de secundă argumentele pro și contra uciderii unui om neînarmat. Câtă vreme acel islamist trăia pe acest pământ, el reprezenta un pericol pentru India, țara pe care polițistul jurase să o apere până la ultima lui suflare.

Kiron Yadava își goli arma în omul care zăcea pe șosea.

În vreme ce își reîncărca pistolul-mitralieră, se răsuci pe călcâie ca să o ia la fugă după cealaltă motocicletă, dar auzi explozia unei grenade de mână în spatele lui. Își dădu instantaneu seama că exista și o a treia motocicletă care venea spre el. Avea să se ivească peste câteva clipe și de el depindea în clipa aia ca să oprească atacul.

Abdul Ibrahim trase cu pistolul lui Makarov în pieptul șoferului unei dube de pasageri. Omul se prăbuși la podea și piciorul lui alunecă de pe pedala de frână. Gestul făcu vehiculul să se ciocnească de partea din spate a unui Fiat. Pe locurile din față ale acestuia se găseau un soț cu soția lui, deja morți. Pe cele trei banchete din spatele dubei, opt europeni îmbrăcați în costume își reveniră din izbitură, se lăsară în jos la vederea teroristului care se dădea jos de pe motocicletă, apoi scoțând, cu o incredibilă expresie de seninătate pe chip, o bombă cu fitil din rucsacul care îi atârna de piept.

Ibrahim se uită la bricheta din mână, atent să poziționeze flacăra în vârful fitilului scurt al bombei, ca nu cumva să devină un martir din imprudență. Aprinse fitilul, băgă bricheta înapoi în buzunar, pe urmă întinse mâna în spate ca să arunce bomba sub dubă.

În aceeași clipă auzi țăcănitul sec scos de un pistol-mitralieră undeva în susul șoselei. Se întoarse ca să vadă de unde provenea zgomotul, deoarece

ştia că oamenii lui aveau arme mai grele. Îl zări pe poliţistul indian, văzu izbucnirile de flăcări de la gura armei acestuia, apoi îşi simţi trupul tresăltând spasmodic în urma impactului gloanţelor încasate. Fu lovit de două ori în pelvis şi pântec. Căzu pe asfalt, deasupra dispozitivului exploziv artizanal.

Abdul Ibrahim strigă *Allahu Akbar!* chiar înainte ca bomba să detoneze în dreptul pieptului său, făcându-l bucăţi.

Poliţistul Kiron Yadava dădu câteva minute mai târziu peste trupurile sfârtecate de gloanţe ale ultimilor membri ai celulei de terorişti. Cei doi încercaseră să forţeze cu motocicleta lor un baraj CISF întocmit în pripă, chiar în apropiere de ultima rampă de ieşire de dinainte de Electronics City. Cei opt poliţişti care compuseseră barajul erau aplecaţi asupra cadavrelor, însă Yadava ţipă la ei. Le spuse să înceteze să-şi admire opera şi să-l ajute mai bine pe el ca să se îngrijească de scenele sângeroase multiple împrăştiate pe toţi cei zece kilometri ai întinderii de asfalt înspre sud.

Urmaţi la scurt timp de sute de oameni care săreau să ajute, poliţiştii îşi petrecură întreaga zi îngrijindu-se de supravieţuitorii masacrului.

Riaz Rehan se găsea în biroul lui de la sediul central ISI din cartierul Aabpara al oraşului Islamabad, când la televizor se difuză ştirea despre un accident extrem de grav petrecut în Bangalore. La început nu acordă atenţie ştirii, dar când prezentatoarea vorbi despre dimensiunile masacrului, Rehan se opri din ceea ce făcea şi se aşeză la birou ca să asculte şi să urmărească reportajul cu mare atenţie. În câteva minute se primi confirmarea că avusese loc o luptă cu arme de foc, iar peste alte câteva minute se vorbea deja despre un atentat pentru care erau învinuiţi teroriştii.

Rehan se trezise de dimineaţă furios pe celula LeT pentru că nu executase misiunea în noaptea precedentă, însă în momentul acela era extaziat. Nu-i venea să creadă ce auzea dinspre Bangalore. Sperase ca numărul victimelor să atingă cifra de douăzeci, cu cel puţin zece dintre ele moarte, şi poate la ceva relatări despre eveniment legate de vreun post al paznicilor în flăcări sau despre vreun crater în apropiere de o clădire. În loc de asta, celula lui compusă din cinci oameni, cu doar cinci arme şi câteva dispozitive explozibile de mici dimensiuni, reuşise să masacreze şaizeci şi unu de oameni şi să rănească un număr incredibil de o sută patruzeci şi patru de persoane.

Rehan se simţea mândru din cale afară şi îşi însemnă în minte ca atunci când avea să devină preşedinte al Pakistanului să dispună construirea unei statui în onoarea lui Abdul Ibrahim, deşi îşi dădea seama că atentatul

generase mai multe daune decât şi-ar fi dorit el. De-acum, LeT avea să fie vânată cu şi mai multă înverşunare, nu doar de indieni, ci şi de americani. Presiunea exercitată asupra guvernului pakistanez de a scoate LeT în afara legii avea să fie dublă față de cât fusese până atunci.

Rehan ştia că Centrul Combinat de Informații Statele Unite/Pakistan avea să lucreze de-acum peste program şi să-şi îndrepte întreaga atenție asupra LeT.

Nu intră în panică. În schimb, vorbi cu contactele lui din LeT şi le spuse că urma să preia el sarcina de manager de proiect pentru următoarea operațiune, care trebuia grăbită. Forțele care se opuneau LeT în cadrul propriului său guvern, forțe aliate cu Statele Unite, aveau să înceapă să aresteze suspecții obişnuiți după acest atac. Rehan ştia prea bine că fiecare zi scursă înainte de a doua fază a planului său de aducere a Indiei şi Pakistanului în pragul războiului urma să crească şansele ca operațiunea Saker să fie compromisă dintr-un motiv sau altul.

32

Valentin Kovalenko nu semăna deloc cu tatăl lui.

Dacă Oleg era masiv şi gras, la treizeci şi cinci de ani, Valentin arăta ca un fanatic al sălii de gimnastică. Era slab, dar plin de muşchi; era îmbrăcat cu un costum frumos croit care, fără îndoială, costase mai mult decât maşina pe care Oleg o conducea în Moscova.

Laska ştia destule despre articolele de lux ca să recunoască faptul că ochelarii Moss Lipow ai lui Valentin costau mai mult de trei mii de dolari.

O altă trăsătură comportamentală diferită de cea a tatălui său, mai ales faţă de versiunea tatălui pe care Laska şi-o amintea din Praga, era că Valentin părea destul de prietenos.

Imediat după sosirea în apartamentul lui Laska, la câteva minute după ora zece seara, tânărul îi adresă complimente cehului în privinţa filantropiei neobosite şi a sprijinului acordat cauzei celor năpăstuiţi, apoi îşi luase un scaun lângă cămin, după ce refuzase politicos oferta unui pahar cu coniac.

Odată ce amândoi se aşezară bine în faţa focului, Valentin zise:

– Tatăl meu spune că vă cunoaşte de pe vremea Pragăi. Asta a fost tot ce mi-a zis, şi eu mi-am propus de multă vreme să nu-i cer niciodată mai multe informaţii.

Tânărul vorbea o engleză cu accent pronunţat britanic.

Laska ridică din umeri. Valentin era politicos, şi poate chiar spunea adevărul, dar dacă Laska plănuia să meargă mai departe, nu exista nicio şansă ca Valentin Kovalenko să nu caute în trecutul celebrului ceh. Iar acolo existau toate şansele să descopere rolul de cârtiţă jucat de Laska.

N-avea sens să ascundă aşa ceva.

– Am lucrat pentru tatăl dumitale. Dacă nu ai aflat asta încă, o vei afla în curând. Am fost informator. Tatăl dumitale era veriga mea de legătură.

Valentin schiţă un zâmbet.

– Taică-meu mă impresionează uneori. A dat zece mii de sticle de votcă pe gâtlej şi încă mai poate ascunde secrete. E al naibii de impresionant.

– Poate, fu Laska de acord. Mie nu mi-a povestit nimic despre dumneata. Celelalte surse ale mele din Est, prin intermediul Institutului Naţiunilor Progresiste, au fost cele care mi-au dezvăluit poziţia dumitale în SVR.

Valentin încuviinţă.

– Pe vremea tatălui meu, am fi trimis bărbaţii şi femeile în gulag pentru dezvăluirea unei asemenea informaţii. Acum trimit un e-mail către securitatea statului menţionând scurgerea de informaţii şi ăia de acolo aruncă mesajul şi nu fac nimic.

Cei doi oameni se uitară câteva clipe la focul care ardea în căminul uriaş. Într-un târziu, Paul preciză:

– Am o informaţie care cred că va interesa enorm guvernul dumitale. Aş dori să sugerez o operaţiune. Dacă agenţia dumitale e de acord, voi lucra doar pentru dumneata. Pentru nimeni altcineva.

– Va fi implicată Marea Britanie?

– Vor fi implicate Statele Unite.

– Îmi pare rău, domnule Laska, dar aia nu e zona mea de operaţiuni, iar eu sunt foarte ocupat aici.

– Da, ca să fii *rezident* adjunct. Însă propunerea mea te va face *rezident* în oricare ţară ai dori. Atât de important este ce am de oferit.

Valentin zâmbi. O imitaţie de zâmbet amuzat, însă Laska văzu o sclipire în ochii băiatului care îi aminti de tatăl acestuia la tinereţe.

– Ce propuneţi, domnule Laska? întrebă Valentin Kovalenko.

– Nimic altceva decât distrugerea lui Jack Ryan.

Valentin îşi înălţă capul.

– Aţi renunţat la orice speranţă pentru prietenul dumneavoastră, Edward Kealty?

– Complet. Ryan va fi ales. Totuşi, nutresc speranţa că nu va apuca să pună piciorul în Biroul Oval ca să-şi înceapă cel de-al doilea mandat.

– Aveţi speranţe mari. Oferiţi-mi şi *mie* un motiv ca să vă împărtăşesc speranţa.

– Dispun de un fişier dobândit pe căi particulare... un dosar dacă doriţi, legat de un domn pe nume John Clark. Sunt convins că ştiţi cine este.

Valentin înclină capul. Laska încercă să înţeleagă gestul, dar nu reuşi.

– S-ar putea să cunosc numele ăsta, zise rusul.

– Eşti ca şi tatăl dumitale. Bănuitor.

– Sunt la fel ca majoritatea ruşilor în privinţa asta, domnule Laska.

Paul dădu din cap în semn de recunoaştere a adevărului exprimat de comentariu.

– Exerciţiul ăsta nu va avea nevoie de încrederea dumitale, replică el. John Clark este un om de încredere al lui Jack Ryan. Cei doi au lucrat împreună şi sunt buni prieteni.

– Bine. Vă rog să continuaţi. Ce scrie în acel dosar?

– Clark a fost un asasin CIA. A comis fapte pentru Jack Ryan. Acesta i-a semnat o graţiere pentru faptele respective. Ştii ce e o graţiere?

– Da.

– Dar cred că John Clark a comis şi alte fapte. Fapte care, dacă ar fi aduse la lumina zilei, l-ar implica direct pe Ryan.

– Ce fel de fapte?

– Va trebui să pui cap la cap dosarul agenţiei dumitale despre Clark cu dosarul meu despre Clark.

– Dacă am fi avut deja un asemenea document, adică un dosar despre John Clark care să conţină dovezi incriminatorii, credeţi că nu l-am fi exploatat? Poate în timpul primului mandat al preşedintelui Ryan?

Laska dădu din mână, respingând remarca.

– Agenţia dumitale ar trebui să interogheze foarte repede şi cu mare discreţie pe oricine, de oriunde, care l-a cunoscut pe individ şi are habar de operaţiunile la care a luat parte. Faceţi un singur dosar mare, care să conţină adevăruri, jumătăţi de adevăr şi zvonuri.

– După aceea?

– Pe urmă vreau să le daţi dosarul oamenilor de campanie ai lui Kealty.

– De ce?

– Deoarece nu-mi permit să las să se afle care este sursa informaţiilor mele. Fişierul trebuie să vină de la altcineva, din afara Statelor Unite. Vreau ca oamenii dumitale să-l aranjeze cum trebuie ca sursa să fie mascată.

– Zvonurile nu conving oamenii în ţara dumneavoastră de adopţie, domnule Laska.

– Însă pot distruge o carieră politică. Mai mult decât atât, trebuie dezvăluit ce face Clark în aceste vremuri. Am motive să cred că operează din cadrul unei organizaţii neoficiale. Comite crime în întreaga lume. Şi nu le-ar fi putut comite dacă nu ar fi beneficiat de graţierea acordată de John Patrick Ryan. Dacă îi oferim destule lucruri despre Clark lui Kealty, atunci acesta va forţa Departamentul de Justiţie să-l investigheze pe Clark. Kealty ar face asta din motivele lui egoiste, fără îndoială. Oricum, nu mai contează. Important este ca investigaţia să descopere o adevărată casă a groazei.

Valentin Kovalenko se uită la foc. Paul Laska îl privi cu atenție. Văzu licărul flăcărilor oglindit în lentilele ochelarilor Moss Lipow.

– Pare o operațiune ușoară din partea mea. O trecere rapidă printr-un dosar vechi și prăfuit, o investigație fulger folosind oameni ai unui terț ca acoperire, nu de la SVR sau FSB. Alte acoperiri ca să transmit rezultatele cuiva din stafful de campanie al lui Kealty. Nu vom fi expuși din cale afară. Dar nu știu dacă operațiunea asta are mari șanse de succes.

– Nu-mi vine să cred că țara dumitale are vreun interes ca la Casa Albă să ajungă o administrație Ryan puternică.

Kovalenko nu făcuse niciun gest în cursul conversației, însă când auzi ultimul comentariu clătină ușor din cap, uitându-se drept în ochii bătrânului.

– N-avem niciun interes, domnule Laska. Dar... va fi îndeajuns ca să fie doborât prin intermediul lui Clark?

– La timp ca să-l salveze pe Ed Kealty? Nu. Poate că nici măcar la timp ca să-i împiedice preluarea mandatului. Însă Watergate-ul lui Richard Nixon a avut nevoie de multe luni ca să germineze într-o chestie atât de mare și de dură încât să ducă la demisia lui.

– Foarte adevărat.

– Iar ceea ce cunosc despre acțiunile lui John Clark face ca Watergate să arate ca un soi de petrecere de frăție.

Kovalenko dădu din cap. Pe buze îi înflori un zâmbet vag.

– Domnule Laska, poate că, până la urmă, voi accepta un pahar mic cu coniac în vreme ce discutăm mai departe.

33

Într-o noapte geroasă de octombrie din Makhachkala, Daghestan, cincizeci şi cinci de luptători Jamaat Shariat se întâlniră, într-un subsol cu plafonul jos, cu Suleiman Murshidov, bătrânul lider spritual al organizaţiei lor. Oamenii aveau între şaptesprezece şi patruzeci şi şapte de ani, iar împreună acumulaseră sute de ani de experienţă în războaiele de tip urban.

Oamenii fuseseră aleşi pe sprânceană de comandanţii lor operaţionali şi cinci dintre ei erau chiar lideri de celulă.

Li se explicase că urmau să fie trimişi la o bază de instruire în străinătate, apoi implicaţi într-o operaţiune care avea să schimbe cursul istoriei.

Cu toţii credeau că operaţiunea însemna o luare de ostatici, probabil la Moscova, cu scopul final de a-l elibera şi aduce înapoi în patrie pe comandantul lor, Israpil Nabiyev.

Aveau dreptate doar pe jumătate.

Niciunul dintre acei luptători îndârjiţi nu-l cunoştea pe bărbatul proaspăt ras care se afla lângă Murshidov şi fiii acestuia. Pentru ei, individul arăta ca un politician, nu ca un rebel, aşa că fură cu toţii şocaţi atunci când Abu Daghestani le explică faptul că el va conduce operaţiunea.

Georgi Safronov le vorbi plin de pasiune oamenilor din subsol; le spuse că obiectivul final al operaţiunii le va fi dezvăluit în timp util, dar deocamdată aveau să zboare cu toţii cu un avion de marfă până în Quetta, Pakistan, de unde vor pleca spre nord, către o tabără de instruire. Acolo, le explică el, se vor antrena intens trei săptămâni sub conducerea celor mai buni luptători musulmani din lume, oameni cu mai multă experienţă de luptă acumulată în ultimul deceniu chiar şi decât fraţii lor din Cecenia.

Toţi luptătorii se arătară încântaţi să afle aşa ceva, deşi le era greu să îl privească pe Safronov drept liderul lor.

Suleiman Murshidov observă atitudinea lor, dar, cum se aşteptase la aşa ceva, se adresă din nou oamenilor şi le promise tuturor că Georgi era

conațional de-al lor din Daghestan, și că planul și sacrificiul lui vor însemna mai mult pentru Caucazul de Nord în următoarele două luni decât Jamaat Shariat ar fi putut realiza fără el în următorii cincizeci de ani.

După o rugăciune finală, cei cincizeci și cinci de oameni se urcară în microbuze și porniră către aeroport.

Georgi Safronov ar fi vrut să meargă alături de ei, însă așa ceva fusese socotit prea periculos de generalul Ijaz, partenerul lui pakistanez din cadrul afacerii. Nu, Safronov avea să ia o cursă comercială până în Peshawar, cu documente de identitate fabricate de serviciile pakistaneze, și de acolo, preluat de Ijaz și oamenii, urma să zboare direct până în tabăra de instrucție din apropiere de Miran Shah.

Odată ajuns în tabără, Georgi se va antrena alături de ceilalți oameni. Nu avea cum să se dovedească la fel de talentat cu mânuirea unei arme, la fel de bine antrenat fizic sau la fel de îndârjit în luptă precum ceilalți. Însă urma să învețe, să se întărească și să devină mai dur.

Georgi spera să câștige respectul oamenilor care își duseseră viața de adulți opunându-le rezistență rușilor în Makhachkala și în jurul orașului. Nu, acei oameni nu aveau să-l privească niciodată așa cum îl priviseră pe Israpil Nabiyev. Dar urmau să i se supună lui Abu Daghestani și să asculte ordinele lui Safronov. Iar dacă reușea să deprindă aptitudinile de războinic necesare în luptele care urmau, atunci poate că oamenii l-ar fi socotit un comandant adevărat și nu doar un simpatizant al cauzei lor cu un plan în minte.

Jack Ryan Jr. își parcă Hummerul lui galben în fața adresei reședinței lui Melanie Kraft la câteva minute după ora șapte. Melanie locuia pe Princess Street, în Alexandria, puțin mai sus de casa din copilărie a lui Robert E. Lee și în apropiere de fosta casă a soților George și Martha Washington, pe o porțiune de stradă încă pavată cu pietre datând de dinainte de Războiul de Independență.

Ryan se uită la casele vechi și frumoase de acolo, surprins că un angajat guvernamental de douăzeci și ceva de ani își putea permite să locuiască într-un asemenea loc.

Ajunse în fața ușii ei și înțelese. Da, era o superbă casă din cărămidă în stil georgian, dar Melanie avea o locuință de serviciu în spatele reședinței, la care se ajungea prin grădină. Casa era drăguță, însă Ryan văzu de afară că nu era mai mare decât un garaj pentru o mașină.

Melanie îi dădu drumul înăuntru și el își confirmă impresia că apartamentul era mic, dar păstrat într-o curățenie exemplară.

– Îmi place la tine.

Melanie zâmbi.

– Mulţumesc. Şi mie îmi place. Nu mi l-aş fi putut permite niciodată fără ceva ajutor.

– Ajutor?

– O veche profesoară de-a mea de la universitate este căsătorită cu un agent imobiliar; ei deţin casa. A fost construită în 1794. Ea mi-a închiriat locuinţa de serviciu cam pentru cât aş plăti pentru un apartament obişnuit prin zonă. E mică, însă nu am nevoie de mai mult.

Jack aruncă oprivire spre o măsuţă din colţul camerei. Pe ea se vedea un computer MacBook Pro şi o stivă masivă de cărţi, carneţele şi pagini volante. Jack observă că unele dintre cărţi erau tipărite în arabă.

– Ţi-ai transferat biroul acasă? întrebă el zâmbind.

Ea chicoti, dar îşi luă repede haina şi poşeta, şi porni spre uşă.

– Mergem?

Jack îşi dădu seama că ăsta fusese întreg turul casei. Oricum, putea vedea totul de unde stătea, în afară de baie. O urmă pe uşă, în seara răcoroasă.

Plimbarea până pe King Street dură zece minute, iar pe drum sporovăiră despre clădirile vechi pe lângă care treceau. Se vedeau mulţi oameni în jur, intrând sau ieşind din localuri la o asemenea oră într-o seară de sâmbătă.

Pătrunseră în restaurant şi fură conduşi la o masă romantică pentru două persoane, cu vedere spre stradă. În vreme ce studiau meniurile, Jack întrebă:

– Ai mai fost aici?

– Ca să fiu sinceră, nu. Nu-mi place să recunosc asta, însă nu prea mănânc în oraş. O seară cu aripioare de douăzeci şi cinci de cenţi la Murphy's înseamnă un răsfăţ pentru mine.

– Nu e nimic rău cu aripioarele.

Jack comandă o sticlă de Pinot Noir, apoi studiară amândoi meniurile în vreme ce vorbeau.

– Deci ai fost la Georgetown.

Melanie rostise asta ca pe o declaraţie.

Ryan zâmbi.

– Ştii asta deoarece ţi-a spus Mary Pat, m-ai căutat pe Google sau fiindcă eşti la CIA şi le cunoşti pe toate?

Ea se îmbujoră uşor.

– Eu am fost la AU. Te-am văzut de câteva ori pe la diverse chestii prin oraş. Cred că erai cu un an mai mare ca mine. Era greu să te rateze cineva cu tipul ăla masiv de la Serviciile Secrete stând mereu prin preajma ta.

– Mike Brennan. Era ca un al doilea tată pentru mine. Un tip minunat, numai că speria o mulțime de oameni. E scuza mea pentru viața socială plictisitoare pe care am dus-o în facultate.

– Bună scuză. Sunt convinsă că statutul de celebritate are și părțile lui proaste.

– Nu sunt o celebritate. Nimeni nu mă recunoaște. Părinții mei aveau bani, dar cu siguranță că n-am fost crescut cu o linguriță din argint în gură. Am avut slujbe de vară cât am fost în liceu și în facultate, ba chiar am lucrat o vreme în construcții.

– Eu mă refeream la capcanele asociate statutului de vedetă, preciză Melanie. Nu sugeram că n-ai merita să ai succes.

– Scuze, zise Jack. Am fost nevoit să mă apăr de mai multe ori pe tema asta.

– Înțeleg. Vrei să fii acceptat pentru talentele tale, nu pentru ceea ce sunt părinții tăi.

– Ești foarte perspicace, replică Jack.

– Sunt analist, zise Melanie zâmbind. Analizez lucruri.

– Poate că ar fi bine să analizăm amândoi meniul înainte de întoarcerea chelnerului.

Melanie zâmbi și mai larg.

– Off! Cineva încearcă să schimbe subiectul.

– Ai perfectă dreptate.

Izbucniră amândoi în râs.

Sosi vinul. Jack îl gustă, după care îi făcu semn chelnerului să le toarne amândorura în pahare.

– Pentru Mary Pat.

– Pentru Mary Pat.

Își ciocniră paharele și își zâmbiră unul celuilalt.

– Așadar, continuă Jack, cum a fost la CIA?

– Ce vrei să știi?

– Mai multe decât îmi poți dezvălui.

Jack se gândi o clipă.

– Ai fost plecată în străinătate?

– Din partea agenției? Da, am fost.

– Unde? o iscodi el, însă imediat își dădu seama de gafă. Scuze. Nu-mi poți spune unde, nu-i așa?

– Scuze, răspunse ea ridicând din umeri.

Jack înțelese că, deși ea ducea o viață de analist de informații secrete de doar câțiva ani, se simțea foarte confortabil gestionând secrete.

– Vorbeşti o limbă străină?

– Da.

Jack vru s-o întrebe dacă şi asta era informaţie secretă, însă ea îl lămuri imediat.

– Vorbesc Masri de nivel trei – arabă egipteană –, franceză de nivel doi şi spaniolă de nivel unu. Nimic spectaculos.

– Câte niveluri există?

– Îmi cer scuze, Jack. Se vede că nu prea ies, râse de sine Melanie. Nu prea am conversat cu oameni dinafara serviciului. Se numeşte scara de evaluare ILR. Interagency Language Roundtable[1]. Există cinci niveluri de expertiză. Nivelul trei înseamnă, în esenţă, că pot vorbi limba respectivă la nivel normal, dar comit mici greşeli, fără să afecteze înţelegerea unei persoane vorbind fluent limba în care conversez.

– Şi nivelul unu?

– Înseamnă că sunt îngălată, râse Melanie din nou. Ce să zic? Am deprins araba trăind în Cairo şi am învăţat spaniola la colegiu. Nimic nu se compară cu nevoia de a vorbi o limbă ca să ai de mâncare pentru a promova învăţarea ei.

– Cairo?

– Da. Tata era ataşat al Forţelor Aeriene acolo; am petrecut cinci ani în Egipt în vremea în care îmi făceam liceul şi alţi doi ani în Pakistan.

– Şi cum a fost?

– Mi-a plăcut enorm. Era greu să te descurci ca lumea fiind copil, dar n-aş schimba nimic din ce a fost. În plus, am învăţat araba, fapt care s-a dovedit extrem de util.

Jack dădu din cap.

– Cred că ţi-e folositoare la slujbă.

Îi plăcea de fata asta. Nu-şi dădea deloc aere şi nu încerca niciodată să fie prea sexy sau să se arate atotcunoscătoare. În mod evident, era foarte inteligentă, însă în acelaşi timp nu arăta prin nimic că se considera aşa.

Mai mult, era extrem de atrăgătoare, într-un mod natural.

Jack observă de mai multe ori că ea părea să concentreze subiectul conversaţiei pe persoana lui.

– Deci, rosti ea cu un zâmbet jucăuş. O să risc enorm acum şi am să ghicesc că nu locuieşti într-o locuinţă de serviciu de patruzeci de metri pătraţi subvenţionată de fostul tău profesor.

---

[1] Masa rotundă lingvistică interagenţii (engl.) (n.tr.)

– Am un apartament în Columbia. Aproape de locul de muncă. Şi aproape de părinţii mei, care stau în Baltimore. Cu familia ta cum e?

Chelnerul le aduse salatele şi Melanie începu să vorbească despre restaurant. Jack se întrebă dacă ea poseda una dintre minţile acelea care aveau tendinţa de a divaga pe diverse subiecte în cursul discuţiilor sau încerca să evite subiectele legate de familia ei. Nu-şi dădea seama care era adevărul, dar lăsă povestea moartă.

Ajunseră înapoi la subiectul ocupaţiei lui Jack. El îi explică munca lui de la Hendley Associates în cei mai plictisitori termeni imaginabili, fără a rosti minciuni, însă explicaţia lui era plină de goluri şi secrete.

– Aşadar, zise ea. Când tatăl tău redevine preşedinte, vei avea o echipă de la Serviciul Secret însoţindu-te oriunde te duci. Asta n-o să-ţi producă neplăceri la birou?

„Habar n-ai tu", îi răspunse Jack în gând. Zâmbi.

– Nimic neobişnuit. Am devenit prieten bun cu unii tipi din echipă.

– Şi totuşi. Nu e sufocant uneori?

Jack vru să abordeze o mină dură, dar se înfrână.

Ea îl întreba ceva cinstit. Merita un răspuns onest.

– De fapt, da. Era un regim dificil. Nu aştept cu nerăbdare momentul. Dacă tatăl meu devine preşedinte, o să vorbesc cu el şi cu mama. Duc o viaţă destul de discretă. O să refuz echipa de protecţie.

– Şi e înţelept?

– Da, sigur. Nu-mi fac griji.

Zâmbi pe deasupra buzei paharului lui cu vin.

– Nu v-au învăţat la CIA cum să ucideţi un om cu o lingură?

– Ceva de genul ăsta.

– Minunat. Atunci, îmi poţi păzi tu spatele.

– Nu-ţi poţi permite să mă angajezi, replică ea râzând.

Masa era excelentă; conversaţia era amuzantă şi curgea fără sincope, cu excepţia momentului în care Jack încercă din nou s-o sondeze pe Melanie în legătură cu familia ei. Fata avea buzele pecetluite în privinţa familiei la fel cum le avea în privinţa muncii de la CIA.

Porniră pe jos spre casă după zece seara; străzile se mai goliseră de pietoni, iar dinspre Potomac sufla un vânt rece.

Jack o conduse pe aleea către uşa de la micul ei apartament.

– M-am simţit bine, zise Melanie.

– Şi eu. Putem repeta isprava în curând?

– Bineînţeles, spuse ea în timp ce ajunseră la uşă. Ascultă, Jack. Ar fi mai bine să elimin chestia asta dintre noi. Nu accept săruturi de la prima întâlnire.

Ryan zâmbi.

– Nici eu.

Întinse mâna, pe care ea o apucă cu grijă, atentă să nu lase să se vadă uimirea şi stinghereala pe faţa ei.

– Noapte bună. O să mai auzi de mine.

– Sper.

Casa lui Nigel Embling se găsea în centrul Peshawarului, nu departe de masivul şi anticul Bala Hisar, care, cu zidurile lui fortificate de treizeci de metri înălţime, străjuieşte de sus terenul ridicat al oraşului şi zonele din jurul acestuia.

Oraşul forfotea de activitate, dar casa lui Embling era liniştită şi curată, o oază idilică de plante şi flori, unde apa susura din fântâni în curte, iar mirosul de carte veche şi de lac de mobilă umplea biblioteca în stil tipic britanic de la etajul doi.

Embling şedea alături de Driscoll la o masă largă din bibliotecă.

Vizavi de ei, maiorul Mohammed al Darkur, în vârstă de treizeci şi cinci de ani, era îmbrăcat cu haine occidentale, adică pantaloni maronii şi cămaşă neagră cu nasturi. Al Darkur venise singur la locuinţa lui Embling ca să cunoască un om despre care presupunea că era ofiţer CIA. Încercase din răsputeri să descifreze capacităţile individului care îi fusese prezentat simplu ca fiind „Sam“, însă Driscoll parase întrebările lui despre alţi ofiţeri CIA pe care al Darkur îi cunoscuse pe când lucra pentru ISI.

Povestea asta funcţiona în beneficiul lui Driscoll. Din punct de vedere al lui al Darkur, CIA sprijinea prea intens anumite elemente din comunitatea pakistaneză de informaţii secrete. Elemente despre care al Darkur ştia cu certitudine că lucrau împotriva lor. Considera că CIA şi, prin extensie, America dădeau dovadă de naivitate şi uşurinţă în a le acorda încredere celor care mimau împărtăşirea unor valori comune între cele două organizaţii.

Faptul că Sam părea să lucreze în afara graniţelor oficiale ale serviciilor americane deja bine stabilite în Pakistan, precum şi aspectul că americanul părea suspicios în privinţa lui al Darkur nu făceau decât să întărească impresia pozitivă a maiorului pakistanez.

– Am încercat tot ce am putut ca să aflu informaţii despre amicul Rehan, zise Embling. E un mister.

Sam fu de acord.

– Şi noi încercăm asta. A reuşit de minune să-şi acopere urmele de-a lungul carierei. Pare ca şi cum s-ar fi materializat din senin ca ofiţer de armată de rang înalt care lucrează pentru ISI.

– O misiune deloc uşoară în armată. Tipilor de acolo le plac ceremonialurile, se lasă mereu fotografiaţi şi premiaţi cu câte o tinichea pentru o chestie sau alta. S-au învăţat cu fastul şi ceremonialurile de la noi, englezii, şi pot spune cu un pic de mândrie că noi ştim să facem paradă de militărie ca nimeni altcineva.

– Dar nu există poze cu Rehan?

– Există câteva, dar sunt vechi de ani şi ani, de când era tânăr ofiţer. Altfel este doar o nenorocită de fantomă.

– Nu mai e. Ce s-a schimbat?

– Asta încercăm să descoperim, Mohammed şi cu mine.

– Singurul motiv la care mă pot gândi este că e păstrat pentru ceva, interveni al Darkur. General-locotonent, şef ISI, poate chiar şef al armatei cândva. Cred că plănuieşte o lovitură de stat, însă, cu siguranţă, este prea necunoscut ca să preia el însuşi frâiele guvernării. Pare să-şi fi petrecut întreaga viaţă ca spion, ceea ce nu prea se obişnuieşte în cazul ofiţerilor militari de carieră. Cei mai mulţi care sunt în slujba ISI sunt trimişi acolo doar pentru câţiva ani. Nu sunt spioni profesionişti, ci soldaţi profesionişti. Eu însumi am fost într-un comando din Batalionul Şapte, Grupul de Servicii Speciale, înainte de a ajunge la ISI. Însă Riaz Rehan pare să fie exact opusul. Şi-a petrecut câţiva ani buni ca locotenent şi căpitan în armata regulată, în regimentul Azad Kaşmir, şi de atunci pare să fi jucat un rol în cadrul Inter-Services Intelligence, deşi povestea asta a fost ţinută secretă, chiar şi faţă de restul personalului ISI.

– E un bărbos? întrebă Driscoll referindu-se la denumirea dată islamiştilor.

– Din întâmplare, ştiu că e adevărat. Binefăcătorii lui din fruntea armatei şi a serviciilor de informaţii sunt, în mod cert, islamişti, deşi Rehan nu apare niciodată la vreo moschee sau pe vreo listă de participanţi la întâlnirile secrete pe care le au întotdeauna bărboşii. Am avut în custodie prizonieri din grupuri jihadiste ostile, pe care i-am întrebat, cu destulă agresivitate, trebuie să recunosc, dacă îl cunosc pe Rehan de la JIM. Sunt convins că niciunul nu îl cunoştea.

Driscoll oftă.

– Deci. Care e pasul următor?

Al Darkur se însenină puţin.

– Am două informaţii, iar cu una dintre ele mă pot ajuta oamenii tăi.

– Minunat.

– Mai întâi, sursele mele au descoperit că generalul Rehan, în plus faţă de biroul lui de la sediul nostru din Islamabad, lucrează într-o casă conspirativă aflată în Dubai.

Driscoll îşi înclină capul.

– Dubai?

– Da. Este centrul financiar al Orientului Mijlociu, iar departamentul pe care îl conduce el mai mult ca sigur efectuează operaţiuni financiare de acolo pentru acţiunile din străinătate, numai că doar atât nu ar fi suficient pentru ca el să lucreze de acolo. Cred că el şi toţi subordonaţii lui de nivel mai înalt se duc în Dubai ca să comploteze împotriva Pakistanului.

– Interesant.

– În poziţia mea din cadrul Joint Intelligence Bureau nu dispun de mijloacele sau de influenţa necesară pentru a-l investiga pe Rehan dincolo de graniţele ţării. M-am gândit că poate organizaţia ta, cu raza ei de acţiune, practic, nelimitată, reuşeşte să descopere cu ce se ocupă el în Dubai.

– O să transmit mai departe informaţia pe lanţul ierarhic, dar cred că informaţia este suficientă pentru a-i convinge pe cei de sus să cerceteze această ascunzătoare a lui.

– Excelent.

– Şi cealaltă informaţie?

– În direcţia asta voi putea să efectuez cercetări cu propriile resurse. Există o operaţiune despre care am aflat recent şi care implică departamentul lui Rehan şi reţeaua Haqqani. Sunt sigur că vă e cunoscută reţeaua Haqqani?

Driscoll dădu din cap.

– Jalaluddin Haqqani. Forţele lui controlează porţiuni largi din teritoriul de graniţă dintre Pakistan şi Afganistan. Are legături cu talibanii, conduce o reţea de mii de oameni şi a ucis sute din soldaţii noştri în Afganistan, precum şi alte sute de localnici în bombardamente, atacuri cu rachete şi mortiere, răpiri pentru recompensă etc., etc.

Al Darkur încuviinţă.

– Jalaluddin este bătrân, aşa că fiul lui, Siraj, este cel care conduce acum organizaţia, însă altfel este corect ce spuneţi. Am prizonierul în custodie, este un curier în reţeaua Haqqani pe care l-am capturat în Peshawar, după ce el s-a întâlnit cu un locotenent ISI, cunoscut ca suporter al islamiştilor.

Omul le-a spus anchetatorilor mei că ISI lucrează cu luptătorii din rețeaua Haqqani într-o tabără de-a lor din apropiere de Miran Shah.

– Lucrează la ce?

– Curierul nu știe, dar știe că cei de acolo așteaptă o forță străină în tabără, iar oamenii ISI și Haqqani vor instrui acești străini.

– CRU? Al-Qaeda?

– Nu știe. Eu însă am intenția să aflu cine sunt și ce au de gând.

– Și cum vei face asta?

– Voi pleca eu însumi acolo poimâine și voi supraveghea drumul către tabără. Deținem o bază în Miran Shah, evident, dar oamenii lui Haqqani au habar de ea. Aruncă din când în când câte un obuz peste ea, însă altfel își văd de treaba lor. Numai că noi deținem și câteva case conspirative în jurul orașului, cele mai multe în sud. Forțele lui Siraj Haqqani cunosc câteva dintre ele, așa că nu le mai folosim, totuși agenții mei au asigurat o casă pe drumul Boya–Miran Shah, care din întâmplare se află în apropiere de locul unde prizonierul meu susține că se află tabăra de instruire.

– Minunat. Când plecăm?

– *Plecăm*, Sam? se miră al Darkur ridicând din sprâncene.

– Nu fi prost, băiete, interveni, Embling.

Sam ridică din umeri.

– Aș vrea să văd cu ochii mei. Fără supărare. O să le spun celor de mai sus despre Dubai, dar acum sunt aici. Aș putea veni cu tine, dacă mă vrei.

– Nu va fi deloc sigur. Acolo e Miran Shah; nu sunt americani pe acolo, asta ți-o garantez. Mă voi duce acolo cu o echipă aleasă pe sprânceană de trupe de comando din Zarrar Special Service, oameni în care am mare încredere. Dacă vii, eu și oamenii mei vom fi în pericol, așa că va trebui să sigurăm mai multe măsuri pentru a ne proteja.

Vorbele îl făcură pe Driscoll să zâmbească.

– Îmi convine.

Lui Embling povestea nu-i plăcea deloc, dar Sam se decisese.

Douăzeci de minute mai târziu, Driscoll ședea pe veranda răcoroasă de pe acoperișul casei lui Embling, bând ceai cu o mână și ținând un telefon prin satelit cu cealaltă. La fel ca toate telefoanele prin satelit deținute de Hendley Associates, dispozitivul era echipat cu un microprocesor dotat cu un pachet de criptare NSA type-1 pentru convorbiri securizate. Doar persoana de la celălalt capăt al discuției îl putea înțelege pe Driscoll.

La celălalt capăt îi răspunse Sam Granger.

– Sam, aici e Driscoll.

– Care-i treaba?

– Contactul de la ISI pare solid. Nu promit nimic, dar s-ar putea să avem un fir în privinţa lui Rehan şi a activităţilor lui.

Driscoll îi spuse lui Granger despre locaţia sigură din Dubai.

– Dacă e adevărat, e incredibil.

– Poate că ar merita să trimiţi oamenii acolo, sugeră Sam Driscoll.

– Nu vrei să te duci chiar tu? întrebă Granger oarecum surprins.

– Eu plec cu maiorul şi o echipă de oameni de la el către Waziristanul de Nord pentru un pic de muncă de RS.

– RS?

– Recunoaştere strategică.

– În teritoriile Haqqani?

– Ştiu. Dar o să fiu împreună cu aliaţi. Ar trebui să fie bine.

Urmă o pauză în legătura telefonică.

– Sam, tu îţi pui gâtul pe tăietor şi ştiu că nu eşti nesăbuit. Totuşi... vei intra în burta monstrului, ca să mă exprim aşa, nu?

– Voi fi în siguranţă la fel ca oamenii maiorului din jurul meu. Tipii par că au capetele înşurubate bine pe umeri. În plus, trebuie să aflăm ce are de gând să facă ISI în tabăra aia. Orice dovadă legată de prezenţa lui Rehan sau a oamenilor lui acolo o să devină extrem de importantă dacă vom avea nevoie să scurgem informaţii despre individ în comunitatea serviciilor la o dată ulterioară. O să fac tot ce pot ca să obţin imagini de acolo şi să ţi le trimit.

– Nu ştiu dacă lui Hendley o să-i placă povestea, zise Granger.

– Mai bine să-i cerem iertare decât aprobare.

– Cum am spus, e fundul tău în joc.

– Înţeleg. Ne auzim din nou când mă întorc în Pesh. Nu te stresa dacă nu auzi nimic despre mine o vreme, fiindcă s-ar putea să treacă o săptămână sau două.

– Înţeleg. Mult noroc.

* * *

Oraşul Miran Shah este capitala Waziristanului de Nord, care se află în interiorul Zonelor Tribale sub Administraţie Federală din vestul Pakistanului, nu departe de graniţa afgană.

Zona nu se găseşte sub controlul guvernului pakistanez de la Islamabad, deşi acolo există o mică bază a armatei pakistaneze, permanent supusă atacurilor.

Orașul și regiunea, inclusiv zone care trec mult dincolo de nedelimitata graniță afgană înspre vest, sunt sub controlul rețelei Haqqani, un grup masiv de insurgenți îndeaproape legat de talibani.

Jalaluddin Haqqani se luptase cu rușii în anii '80 în Afganistan și ajunsese un lord al războiului. Fiii pășiseră pe urmele tatălui și se amestecau, practic, în toate aspectele vieții din Waziristanul de Nord care nu erau distruse de aeronavele americane fără pilot patrulând pe cer, așteptând ordinul de lansare a câte unei rachete.

Prin conexiunile internaționale, zecile de tabere de insurgenți secrete și legăturile strânse cu serviciul de informații pakistanez, familia Haqqani devenise, de-a lungul anilor, un partener natural al lui Riaz Rehan. Generalul folosise teritoriul și facilitățile lor ca să instruiască luptători și agenți operativi pentru misiuni în India și Afganistan, iar recent apelase din nou la această familie, cerându-i ajutorul în instruirea unei celule numeroase de luptători străini pentru o misiune.

Conducerea Haqqani acceptase cererea JIM de a trimite oameni, așa că Rehan însuși se deplasase acolo ca să supravegheze fazele inițiale ale instruirii.

Deși nu dispunea de niciun fel de exercițiu militar sau de luptă, omul de afaceri rus Georgi Safronov era liderul unității Jamaat Shariat care ajunse la tabăra Haqqani din apropiere de Boya, la vest de Miran Shah, în a treia săptămână din octombrie. Alături de el se găsea omul pe care el îl cunoștea ca generalul Ijaz, precum și unitatea lui, compusă din cincizeci și cinci de rebeli daghestanezi. Imensa forță străină fu dotată cu cele necesare de forțele Haqqani și găzduită într-un complex mare de peșteri săpate în panta unui deal.

O mare parte din procesul de instrucție propriu-zis avea loc în interiorul peșterilor artificiale și pe sub acoperișuri din tablă ondulată, vopsită astfel încât să semene cu pământul de dedesubt pentru a nu atrage atenția dronelor americane, însă unele antrenamente tactice de echipă aveau lor în câmp deschis și pe dealuri. Dronele americane nu erau niște obiecte invizibile; oameni special antrenați erau postați în locuri strategice pentru a supraveghea apariția „ochilor din cer" ai Americii. Însă aceste drone erau suficient de greu de observat, încât Rehan însuși să ceară rețelei Haqqani să acorde prioritate absolută nu calității instruirii străinilor, ci menținerii discreției întregii operațiuni.

Lui Rehan nu-i păsa cu adevărat dacă insurgenții veniți din Daghestan dispuneau de abilitățile necesare pentru a prelua și menține controlul

asupra unei instalaţii de lansare rachete în spaţiu din Kazahstan. Nu, el era mai degrabă interesat de capacitatea lor de a reuşi într-o misiune de acolo, din Pakistan, pe care aveau să fie nevoiţi să o execute ca să preia controlul asupra celor două arme nucleare. Nici dacă rămâneau jumătate din ei în cursul executării misiunii Rehan nu ar fi fost din cale afară de îngrijorat.

Singura lui preocupare era aceea ca lumea să afle că fuseseră furate bombe nucleare de sub nasul pakistanezilor de terorişti străini. Era convins că un astfel de anunţ avea să ducă la dezintegrarea guvernului pakistanez în câteva zile sau săptămâni.

Membrii reţelei Haqqani luară în serios ordinul lui Rehan de asigurare a securităţii. Reţeaua trimise spioni în satele şi aşezările dintre Miran Shah şi Boya, supraveghind pe oricine s-ar fi dovedit interesat de deplasările de oameni şi materiale.

În Waziristanul de Nord se petreceau puţine lucruri de care Haqqani să nu ştie, însă în acea perioadă, practic, nimic nu putea scăpa detectării din partea puternicei forţe rebele.

Luptătorii pashtun constatară că luptătorii din Daghestan se descurcau bine cu armele şi erau nişte indivizi extrem de motivaţi. Însă le lipsea coeziunea, o caracteristică pe care oamenii din Haqqani o dezvoltaseră din necesitate în deceniul scurs cu lupta împotriva forţelor coalizate de dincolo de graniţă.

Singurul membru al echipei care nu ştia să mânuiască o armă, sau să se comporte adecvat din punct de vedere fizic, era liderul ei. Safronov îşi luase numele de războinic Magomed Daghestani, Mohammed daghestanezul, însă, deşi dispunea de un nume care să-i corespundă intenţiilor, omului îi lipseau abilităţile de războinic care să susţină un asemenea nume. Totuşi, era inteligent şi motivat să înveţe, aşa că, treptat, talibanii din complexul de peşteri îl învăţară cum să folosească pistoale, puşti, lansatoare de grenade şi cuţite, astfel că la sfârşitul primei săptămâni de instrucţie Safronov ştia mult mai mult.

Rehan venea şi pleca din tabără, împărţindu-şi timpul între casa din Dubai, biroul din Islamabad şi complexul de peşteri. În tot acest timp, Rehan îi încuraja pe daghestanezi să rămână motivaţi pentru misiunea grea care îi aştepta, iar pe Safronov să rămână puternic şi dedicat acţiunii.

34

Cea de-a treia şi ultima dezbatere prezidenţială avea loc în Los Angeles, la Pavilionul Edwin W. Pauley din cadrul campusului UCLA. Era o întâlnire mult mai formală decât precedenta; de această dată, cei doi aveau să stea la pupitre în faţa unui grup de persoane care adresau întrebări, reporteri de la marile reţele media şi de la una dintre agenţiile mari de presă.

Era un forum deschis; evenimentul nu avea o temă anume, în ideea că elementele de maximă importanţă care se discutaseră în ultimele trei săptămâni de campanie aveau să apară în mod natural pe tapet.

Teoretic, acest fapt avea să conducă la câteva subiecte pasionante pentru candidaţi. În realitate, în afara câtorva întrebări legate de ajutorarea economică a naţiunilor străine, masiva sporire a cheltuielilor militare ale Chinei şi creşterile preţurilor la carburanţi, un singur subiect ardea pe buzele tuturor.

Decizia preşedintelui de a-l judeca pe Saif Yasin în cadrul sistemului federal atrase cel mai mult atenţia, dar şi opoziţia vocală a candidatului Jack Ryan.

Iar odată cu subiectul Emirului se ajunse în mod firesc la Pakistan. Guvernul de la Islamabad îşi petrecuse ultimul deceniu luând anual miliarde de dolari de la Statele Unite şi, simultan, punând beţe în roate instituţiilor militare şi serviciilor de informaţii americane. Altfel spus, oaza de siguranţă care devenise vestul Pakistanului însemnase un ajutor enorm pentru organizaţiile care comiteau atrocităţi teroriste în întreaga lume. Planul lui Kealty de a influenţa Pakistanul să revină pe drumul cel bun şi să furnizeze un sprijin real intereselor Statelor Unite consta, în esenţă, în dublarea fondurilor acordate. În vreme ce preşedintele ameninţa să taie ajutoarele acordate Islamabadului dacă situaţia nu se îmbunătăţea, finanţările secrete şi sprijinul acoperit acordat ISI şi armatei pakistaneze crescuseră în intensitate,

în acelaşi timp Casa Albă încercând să cumpere comandanţi şi departamente întregi cu influenţă din acea ţară.

Planul lui Ryan, la fel ca mai toate ideile care intrau în contradicţie cu cele ale lui Kealty, era exact opus. Întrebat de reporterul agenţiei Associated Press cum ar proceda el cu nivelurile de finanţare pentru serviciile militare şi de informaţii pakistaneze, Ryan răspunse succint:

– Le-aş tăia şi aş folosi o parte din bani ca să îl sprijin pe marele nostru prieten şi aliat din regiune, India.

Declarase toate astea de câteva ori în campanie, şi fusese atacat în mass-media pe tema asta. Presa americană îi răsucise declaraţiile de sprijinire a Indiei în dauna Pakistanului ca fiind nişte incitări la revitalizarea unui conflict vechi prin aşezarea întregii puteri americane în spatele unei forţe şi în dauna celeilalte, în ciuda ripostei lui Ryan legată de faptul că Pakistanul sprijinea terorismul împotriva Statelor Unite, în vreme ce India nu.

– Evident că vrem să ne sprijinim prietenii şi să retragem sprijinul acordat duşmanilor noştri. Pakistanul nu trebuie să fie duşmanul nostru, rosti el în faţa camerelor de luat vederi din pavilion, dar asta a fost alegerea lor. Când voi reveni la Washington, voi reteza ajutorul acordat până când Islamabadul nu ne dovedeşte că îşi poate controla dorinţele şi poate combate terorismul islamic din India şi din Occident.

Urmă corespondenta postului CBS Washington, care îl întrebă pe Ryan cum putea să pedepsească întreaga naţiune a Pakistanului pentru acţiunile câtorva agenţi ISI certaţi cu legea.

Ryan dădu încet din cap înainte de a răspunde:

– ISI nu are agenţi certaţi cu legea. Chiar aste o *agenţie* certată cu legea. Adversarul meu spune că problema constă în câţiva indivizi sau câteva unităţi. Nu sunt de acord. Elementele banditeşti din cadrul ISI sunt, ca să fiu sincer, cele aflate de partea noastră. ISI în ansamblul ei şi armata sunt duşmanul nostru, cu excepţia unui număr limitat de oameni şi de unităţi, care ne sunt prieteni. Trebuie să îi descoperim pe aceştia şi să facem ce putem ca să-i sprijinim altfel decât trimiţând miliarde de dolari neverificate de nimeni în seifurile guvernului Pakistanez. Ce facem noi este un cec în alb acordat sprijinitorilor terorismului, iar asta, doamnelor şi domnilor, reprezintă o strategie lungă de zece ani, care nu a dat rezultatele scontate.

Kealty replică scurt:

– Preşedintele Ryan a sprijinit Pakistanul cu câteva miliarde de dolari atunci când a fost preşedinte.

La care Jack, vorbind la inspiraţie, spuse:

– Şi am greşit în privinţa asta. Cu toţii am greşit şi nu-mi place să recunosc asta, însă *nu* am de gând să menţin o politică falimentară doar ca să ascund faptul că am comis o eroare.

Jurnaliştii din faţa candidaţilor tăcură şi se uitară lung la Ryan. Nu mai auziseră de vreun candidat la preşedinţie care să admită o greşeală.

Urmă la rând la pus întrebări o jurnalistă de la CNN, care îi întrebă pe ambii candidaţi despre procesul Emirului. Kealty îşi reafirmă sprijinul pentru un proces şi îl provocă pe Ryan să îi spună public de ce, mai exact, avea el senzaţia că Departamentul de Justiţie nu era în stare să îl judece în mod agresiv pe domnul Yasin.

Ryan se uită drept la camerele de luat vederi cu sprâncenele ridicate.

– Domnule preşedinte Kealty, vă accept provocarea. În ultimii douăzeci de ani am adus în faţa instanţelor federale de judecată mai mulţi terorişti. Unele dintre acuzări au fost mai bune decât altele. Multe dintre cazurile unde procurorul general nu a reuşit să obţină o condamnare au implicat acuzaţi reprezentaţi de echipe puternice de avocaţi care, în opinia multor cunoscători ai chichiţelor legale, au trecut dincolo de reguli în apărarea clienţilor lor. Sistemul american de justiţie nu ar putea supravieţui fără o apărare viguroasă, dar mulţi dintre aceşti avocaţi au încălcat linia.

Chestia asta s-a petrecut în mandatul meu, aşa că am lucrat îndeaproape cu procurorul general şi am văzut ce au făcut aceşti avocaţi ai apărării, motiv pentru care am simţit că mi se face rău.

Emirul nu va avea parte de mulţi dintre aceşti avocaţi ai apărării şi aţi putea gândi, doamnelor şi domnilor, că ăsta este un lucru bun, numai că nu este, deoarece nouă dintre avocaţii care i-au apărat pe teroriştii care au ucis mii de americani acasă şi pe câmpurile de bătălie lucrează acum pentru Departamentul de Justiţie. Dacă oamenii aceştia, cu toţii avocaţi fără scrupule ai teroriştilor, fac parte din acuzare, iar propriii avocaţi ai teroriştilor îi susţin pe faţă, cine va mai susţine cauza poporului american?

Nările lui Kealty se umflară de mânie.

– Ei bine, domnule Ryan, îi tot numiţi pe aceşti inculpaţi „terorişti". Până la condamnare, ei sunt presupuşi terorişti. Nu ştiu dacă vreunul dintre aceşti oameni e vinovat, şi nici dumneavoastră.

Ryan replică, transformând din nou o discuţie moderată într-o dispută fără control.

– Unul dintre oamenii apăraţi de persoane care acum reprezintă Statele Unite în cazul Departamentului de Justiţie împotriva Emirului a declarat din boxa martorilor, ba chiar a urlat, şi am să citez din stenograma procesului:

„Sper că jihadul va continua și va lovi inima Americii, iar pentru asta vor fi folosite tot felul de arme de distrugere în masă". Oare nu putem judeca un astfel de individ, după vorbele lui, ca dușman al națiunii noastre? Ca terorist?

Kealty dădu a lehamite din mână și replică. Moderatorul dezbaterii pierduse complet controlul.

– Nu ești avocat, Jack. Uneori, oamenii spun lucruri la mânie; asta nu îi face vinovați de crima pentru care sunt judecați.

– La mânie? A urla că speri ca America să fie distrusă înseamnă vorbe „la mânie", domnule președinte? Ah, aveți dreptate, dumneavoastră *chiar sunteți* avocat.

Mulțimea izbucni în râs.

Jack ridică iute mâna.

– N-am nimic împotriva avocaților. Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt avocați. Însă chiar ei spun cele mai mușcătoare glume despre avocați.

Alte râsete.

– Desigur, doamnelor și domnilor, că puteți fi iertați pentru faptul că nu aveați habar de acest terorist, de izbucnirea lui și de faptul că nouă dintre avocații apărării lui lucrează acum în administrația Kealty, continuă Ryan. Veți fi iertați deoarece mass-media a menționat incidentul extrem de laconic la vremea respectivă.

Însă ceea ce mă tulbură pe mine, domnule președinte, este că nouă membri ai administrației dumneavoastră au lucrat ca apărători ai teroriștilor. Acum, ei ocupă poziții de influență în guvernul nostru, unde dau dovadă de aceleași simpatii la locurile de muncă, cele care, în ultimă instanță, reprezintă securitatea națională a Statelor Unite. În plus, atunci când se propun comisii militare de anchetă, dumneavoastră și oamenii dumneavoastră spuneți că inculpații aceștia pot avea parte de un proces corect doar într-un tribunal federal. Eu cred că marea majoritate a americanilor ar fi deranjată de această chestiune – privi înspre grupul de jurnaliști din fața lui – dacă ar avea habar de existența ei.

Jack ar fi vrut să-i facă cu ochiul lui Arnie van Damm, care, în acea clipă, probabil că întindea mâna după pastilele de calmare. Arnie îi spusese de nenumărate ori lui Jack să nu intre în conflict cu mass-media, pentru că nu trăda o atitudine prezidențială.

„La dracu de atitudine, decise Jack în sinea lui. Ei au vrut-o."

– Recent, procurorul general numit de președintele Kealty a declarat, din nou fără ca principalele rețele de presă să preia declarația, din cine știe ce motiv, că FBI-ul l-a băgat pe Capone în pușcărie pentru evaziune fiscală,

și poate că ar trebui să căutăm mijloace similare ca să judecăm teroriștii prinși pe câmpul de bătălie, deoarece capturarea lor nu se face, în mod evident, cu respectarea legii. Sunteți de acord cu așa ceva, domnule președinte Kealty? Dumneavoastră sau Departamentul dumneavoastră de Justiție aveți habar câți teroriști capturați au completat formularele americane de impozit pe venit anul trecut?

Kealty încerca din răsputeri să-și controleze furia, dar fața i se înroșise sub machiaj.

– Adversarul meu consideră că există un tip de justiție pentru „noi" și un alt tip de justiție pentru „ei", replică Edward Kealty.

– Dacă prin „ei" vă referiți la Al-Qaeda, Consiliul Revoluționar Umayyad sau oricare dintre grupările care vor să ne distrugă... atunci, da, asta cred. Merită să aibă parte de un proces, merită o șansă la apărare, dar nu merită toate drepturile acordate cetățenilor Statelor Unite.

Mohammed al Darkur, Sam Driscoll, trei căpitani ISI și o duzină de soldați Zarrar plecară la ora patru dimineața de la baza militară din Peshawar cu un avion de transport Y-12 al Forțelor Aeriene Pakistaneze. Pilotul îi duse către sud-est, peste munții din Khyber și Kurram Agencies, ajungând în final în Waziristanul de Nord.

Aterizară pe unica pistă utilizabilă din Miran Shah și fură imediat urcați de forțele locale în transportoare blindate pentru a traversa orașul întunecat către fortul militar.

La câteva secunde după intrarea pe poarta principală a bazei militare, al Darkur, Driscoll, cei trei căpitani și două grupe de soldați se înghesuiră în patru camioane grele de transport mărfuri cu prelate din pânză, după care ieșiră drept pe poarta din spate a complexului. Dacă existau spioni Haqqani care să supravegheze intrările și ieșirile de forțe armate din oraș, probabil că o asemenea mișcare îi făcuse să nu mai știe ce să creadă. În mod normal, existau spioni în apropiere de fort, iar agenții ISI dezvoltaseră un anumit sistem de contramăsuri pentru a scăpa de orice supraveghere înainte de a ajunge la casele conspirative.

Cele patru camioane de marfă traversară înapoi orașul în zorii zilei, trecură de aeroport spre vest, pe urmă porniră pe drumuri diferite. Fiecare camion opri în câte un mic complex de clădiri din părți diferite ale orașului, încercuit de ziduri, oamenii din fiecare vehicul se dădură jos, apoi urcară în alte camioane.

Supraveghetori de pe acoperișurile clădirilor se uitară cu atenție ca să vadă dacă oaspeții aveau vreun urmăritor. Atunci când socotiră că nu

zăresc nici urmă de spioni Haqqani, dădură semnalul de liber prin radio unor vehicule noi. Porţile fură deschise de oameni care aşteptau dinainte la casele conspirative şi noile camioane pornină la drum.

Cele patru vehicule parcurseră individual şoselele care se aglomerau spre sud, după care fiecare vehicul, la distanţă de vreo cinci minute unul de altul, ieşi din Miran Shah.

Driscoll se trezi în spatele celui de-al treilea camion; fusese învelit cu un şal care să-i acopere trăsăturile occidentale, dar se zgâi pe la colţurile bucăţii mari de material textil şi văzu oameni înarmaţi mergând pe jos pe străzi, călărind motociclete şi uitându-se pe stradă de dincolo de zidurile clădirilor. Erau luptători Haqqani şi erau cu miile. Chiar dacă armata avea o mică garnizoană acolo şi ISI menţinea câteva case conspirative, în mod clar, Miran Shah era un oraş care aparţinea Haqqani.

În vreme ce se îndreptau spre sud, părăsind oraşul şi intrând în zona câmpurilor cultivate, Sam avu impresia că aude foc de armă automată în urma lui. Îi făcu semn unuia dintre soldaţii aflaţi în camion împreună cu el, încercând să afle dacă individul avea habar de sursa zgomotelor. Însă tânărul soldat se mulţumi să ridice din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună „Da? Trage cineva, şi ce dacă?"

Camionul lui Driscoll coti spre vest pe şoseaua Boya – Miran Shah, înaintând de-a lungul unor dealuri abrupte. Luă curbe de mai multe ori şi urcă pe şosea cu un muget al motorului care îl făcu pe agentul american să-şi dea seama cât se opintea vehiculul din cauza efortului la care era supus. Într-un târziu, puţin după ora şapte dimineaţa, camionul ieşi de pe şosea, se căţără pe o cărare abruptă şi stâncoasă care ducea către un complex de clădiri construite în vârful dealului, pe un platou, apoi intră pe poarta frontală deschisă a complexului.

Două dintre celelalte camioane se găseau deja acolo, parcate într-un garaj mare, de două vehicule, cu faţa către poarta principală. Al Darkur, doi căpitani şi una dintre cele două grupe de soldaţi se adunară în curtea prăfuită şi începură să discute cu aprindere în limba urdu.

Driscoll habar n-avea care era problema, până când Mohammed însuşi veni spre el.

– Celălalt camion n-a reuşit să ajungă. Au fost atacaţi în mijlocul oraşului. Unul dintre căpitanii mei a fost împuşcat în încheietura mâinii, iar un soldat a fost lovit în stomac. Au reuşit să se întoarcă la bază. Cei de acolo nu cred că soldatul va supravieţui.

– Îmi pare rău.

Al Darkur îl bătu pe Driscoll pe umăr.

– Noi am reuşit să trecem. Felicitări. Înainte mă gândeam să te las să vezi cum ne facem noi treaba. Acum am nevoie să dai o mână de ajutor.

– Spune-mi ce-ţi trebuie.

– Vom înfiinţa un punct de supraveghere pe şosea. Tabăra se află la doar trei kilometri spre vest şi oricine se duce acolo dinspre aeroport sau dinspre oraşul Miran Shah trebuie să treacă pe drumul de sub noi.

Cei şase soldaţi formară o grupă cu şase oameni care se găseau dinainte în complex, devenind un soi de coridor uman de securitate, în vreme ce al Darkur, Driscoll şi cei doi căpitani ISI folosiră o fereastră de la etajul doi al holului clădirii principale ca punct de observaţie. Instalară două camere de luat vederi cu obiectiv lung şi traseră în preajma lor saltelele de pe paturile din alte încăperi, ca să poată ţine drumul sub supraveghere cu pauze minime.

Al Darkur îi ceru unuia dintre căpitani să aducă în hol un cufăr mare, pe care îl aşeză în apropiere de salteaua lui Driscoll.

– Domnule Sam, rosti al Darkur cu accentul lui pakistanez cântat. Am dreptate să presupun că ai avut o carieră militară înainte de CIA?

– Am fost în armată, da.

– Poate în Forţele Speciale?

– Poate.

Al Darkur zâmbi.

– Chiar dacă eşti oaspetele meu, m-aş simţi mai bine dacă te-ai dota cu echipamentele pe care căpitanul meu le-a pregătit pentru dumneata.

Driscoll se uită în cufăr şi găsi acolo o puşcă M4 americană cu o lunetă de putere 3.5 Trijicon, o vestă de protecţie Original Special Operations Equipment, din kevlar şi oţel pentru piept şi opt magazii suplimentare de cartuşe pentru puşcă, o cască de protecţie şi o centură de care atârna o teacă cu un pistol Glock de 9 milimetri şi câteva magazii suplimentare de cartuşe pentru acesta.

Driscoll se uită la maior şi îi făcu cu ochiul.

– Şi eu m-aş simţi mai bine aşa.

Sam se echipă. Se simţea bine înzestrat fiind cu ceea ce, în principal, însemna acelaşi armament pe care îl folosise şi el în serviciul militar. Odată echipat complet, se uită la al Darkur şi ridică degetul mare în sus.

– Iar acum vom bea ceai şi vom aştepta, zise al Darkur.

35

În duminica de după dezbaterea prezidenţială, Benton Thayer străbătea pe jos parcarea de la Chevy Chase Club, unul dintre cele mai vechi şi mai exclusiviste cluburi din zona extraurbană a Washingtonului. Chiar dacă încă nu venise amiaza şi el sosise acolo îmbrăcat pentru golf cu pantaloni largi şi o şapcă Ian Poulter aleasă special pentru a face impresie, Benton tocmai îşi părăsise partenerii de joc după doar nouă găuri încheiate. Odată ce scăpase de ultima dezbatere, îşi luase liber prima jumătate de duminică pentru a petrece ceva timp în aer liber într-o astfel de zi răcoroasă de toamnă, însă fusese nevoit să se întoarcă în oraş, la muncă. În calitate de manager de campanie al preşedintelui Edward Kealty, trebuia să mai aştepte până după 6 noiembrie ca să se bucure de relaxare în adevăratul sens al cuvântului.

Iar în vreme ce se îndrepta către limuzina lui Lexus SUV albă, Benton îşi spunea că era posibil să aibă foarte mult timp liber la dispoziţie după 6 noiembrie.

Nu doar din pricina încheierii alegerilor, ci pentru că omul lui avea să piardă, fapt care însemna că perspectivele lui de a mai lucra în sectorul guvernamental în Washington se reduceau la zero, iar posibilii ofertanţi din sectorul privat din zonă aveau să strâmbe din nas în urma eşecului lui de a reţine Biroul Oval pentru şeful lui.

Niciun manager de campanie care se respectă nu aruncă prosopul în ring în văzul tuturor cu trei săptămâni înainte de ziua alegerilor. Thayer planificase cinci spoturi radio şi nouă interviuri TV pentru ziua de luni, aşa că putea declara cu încredere exact opusul a ceea ce ştia că e adevărul, însă bărbatul de patruzeci şi trei de ani care străbătea singur parcarea nu era idiot. În afara situaţiei când Jack Ryan era prins cu pantalonii în vine, mesajul fusese deja scris şi alegerile erau terminate.

Cu toate astea, Thayer se considera un soldat bun, plus că avea aparițiile în mass-media de dimineață pe care trebuia să le pregătească, deci plecă de la club la lucru.

Când urcă la volanul Lexusului, observă un mic plic înghesuit sub ștergătorul de parbriz. Se întinse, apucă pachețelul și se așeză pe scaunul mașinii. Gândindu-se că plicul îi fusese lăsat de cineva care aparținea clubului – în definitiv, clubul era înconjurat de ziduri și păzit –, rupse indiferent ambalajul.

Nu găsi înăuntru niciun bilețel și niciun indiciu legat de persoana care lăsase pachetul. Însă ceea ce descoperi avu darul să-i ridice puțin moralul.

Dacă ar fi fost vorba de un pachet care să conțină un card de memorie pentru computer lăsat altundeva, la mall, pe aleea casei lui, în fața sediului de campanie, Benton Thayer l-ar fi aruncat fără discuție pe jos și ar fi uitat de el.

În clipa aceea însă era altceva. Hotărî să se uite mai bine la conținutul cardului de memorie atunci când avea să ajungă la birou.

Două ore mai târziu, Thayer se schimbase în pantaloni lejeri, o cămașă cu guler deschis, un blazer bleumarin și pantofi comozi. Fără șosete în picioare, se așeză la birou. Uitase de cardul de memorie, însă în momentul acela îl ținea în mână, întorcându-l pe o parte și pe alta și căutând indicii despre persoana care îl trimisese. După mai multe clipe de ezitare, se așeză mai bine pe scaun și conectă cardul la laptop, însă se opri în ultimul moment, ezitând din nou. Își făcea griji ca misteriosul obiect să nu conțină vreun virus care i-ar fi putut afecta computerul sau cumva i-ar fi putut fura niște date din el.

Câteva secunde mai târziu, Thayer ieși în spațiul mare și deschis ce servea drept „sală de război" în cadrul sediului de campanie din Washington. În jurul lui, zeci de bărbați și femei manevrau computere, telefoane, imprimante și aparate de transmis faxuri. Locul zumzăia de activitate, întreținută de șirul lung de cafetiere pline care tronau pe mesele lipite de zid, în stânga lui. Chiar acolo, la cea mai apropiată masă, o fată care părea de vârsta colegiului își umplea cu cafea termosul de călătorie.

Thayer n-o cunoștea pe fată; nu se deranja să învețe numele a mai mult de cinci la sută din personal, oamenii cei mai importanți.

– Tu, rosti el, arătând cu degetul înspre fată.

Tânăra tresări când își dădu seama că i se adresa ei. Cafeaua se vărsă din termos.

– Da, domnule? răspunse ea temătoare.

– Ai laptop?

Tânăra încuviinţă.

– La biroul meu.

– Ia-l. Adu-l încoace.

Thayer dispăru înapoi în biroul lui, în vreme ce fata se grăbi să-i îndeplinească cerinţa. Treimea din încăpere care auzi conversaţia se opri din lucru. Oamenii se uitară la fata care îşi înşfăcă laptopul MacIntosh şi alergă înapoi spre biroul şefului ca la un criminal condamnat şi îndreptându-se spre spânzurătoare.

Benton Thayer n-o întrebă pe fată cum o cheamă sau cu ce se ocupă. În schimb, îi ceru să bage cardul de memorie în MacBook Pro-ul ei şi să deschidă fişierele de pe card. Tânăra se execută cu degete uşor tremurânde, încă lipicioase de la cafeaua cu zahăr vărsată. Când deschise unicul dosar de pe card, care conţinea mai multe fişiere, Thayer îi ceru să aştepte afară.

Tânăra se conformă fericită.

Satisfăcut că propriul lui computer nu avea să fie distrus de un card de memorie corupt, Benton Thayer începu să parcurgă fişierele care îi fuseseră livrate într-un mod atât de misterios.

Nu găsi nicio explicaţie, nicio versiune electronică a vreunui document introductiv. Însă dosarul era intitulat „John Clark". Thayer cunoştea câţiva tipi care se numeau John Clark, fiindcă numele era comun, dar când deschise dosarul şi văzu o serie de poze, îşi dădu seama că pe acel individ nu-l cunoştea.

Apoi începu să răsfoiască pagini şi pagini cu date despre individ. Ca un soi de dosar de personal. O istorie personală. US Navy. Echipa SEAL. Military Assistance Command, Vietnam – Grupul de Studii şi Observaţii. Thayer habar n-avea ce mai era şi asta, totuşi numele suna al naibii de tenebros.

Apoi CIA. Divizia de Activităţi Speciale.

Asasinate comandate. Operaţiuni de pedepsire negate oficial.

Thayer ridică din umeri. „Bun, tipul ăsta e un spion, însă de ce să-mi pese mie?"

Pe urmă dădu peste operaţiuni specifice. Le parcurse cu repeziciune. Îşi dădea seama că documentele nu proveneau de la CIA, ci păreau să conţină informaţii detaliate despre cariera lui Clark din cadrul agenţiei.

Era un amalgam complicat de informaţii care s-ar fi putut dovedi interesante pentru cineva. Human Rights Watch? Amnesty International? Poate. Dar pentru Benton Thayer? Începea deja să se plictisească răsfoind acele documente. Începu să poarte în gând o conversaţie cu persoana care îi

dăduse cardul de memorie. „Doamne! Ca şi cum mi-ar păsa de chestia asta. Treci la subiect."

După care se opri. „Ha? Ăsta să fie subiectul?"

Fotografii cu Clark şi un John Patrick Ryan mai tânăr. Detalii despre relaţia lor, întinsă pe durata unui sfert de veac.

„Deci tipul e bătrân, fost spion CIA. Ryan e bătrân şi fost angajat CIA. Se cunosc? Asta-i tot ce ai de oferit, om al misterelor?"

După o înşiruire a anilor petrecuţi de John Clark în unitatea Rainbow, urmă un singur document care părea deplasat din context. O presupusă crimă comisă de Clark în Germania, cu treizeci de ani în urmă.

„Chestia asta de ce nu se găseşte la locul ei pe scara timpului?" Thayer citi documentul cu atenţie. Din toate informaţiile de acolo, avea tot mai mult impresia că materialele proveneau de la o sursă dinafara Statelor Unite.

Trecu la pagina următoare.

Un document detaliind o graţiere prezidenţială acordată în secret lui Clark pentru asasinatele comise în numele CIA.

– Aşadar..., mormăi Thayer pentru sine însuşi. Şeful CIA, Ryan, îi ordonă lui Clark să ucidă oameni, apoi preşedintele Ryan acoperă crimele după comiterea lor. Sfinte Sisoie!

Thayer apucă telefonul şi apăsă pe mai multe butoane.

– Aici e Thayer. Trebuie să-l văd diseară, imediat ce se dă jos din Marine One şi intră în Casa Albă.

36

Traficul pe şoseaua Boya–Miran Shah fusese lejer toată ziua şi deveni aproape inexistent după lăsarea nopţii. Câteva vehicule de transport, talibani pe motociclete şi mai multe autobuze viu colorate, cu oglinzi mici spânzurând pe părţile laterale ca nişte ornamente de Crăciun. Însă oamenii care stăteau de veghe nu observară nimic ieşit din comun. Mohammed al Darkur spusese că prizonierul lui menţionase faptul că ofiţerii ISI ajungeau în zonă pe calea aerului, ceea ce însemna că erau obligaţi să aterizeze în Miran Shah şi să străbată acea şosea ca să ajungă la tabără.

Numai că în primele treizeci şi şase de ore de supraveghere, Driscoll şi restul echipei nu reuşiseră să surprindă nimic interesant.

Cu toate astea, al Darkur fotografia fiecare vehicul care trecea pe şosea. N-avea de unde să ştie cu certitudine că vreunui ofiţer ISI de rang înalt, poate chiar generalului Riaz Rehan, i-ar fi venit ideea de a se îmbrăca în păstor de capre ca să-şi croiască drum către tabăra Haqqani, aşa că, după ce fiecare vehicul trecea de poziţia lor, al Darkur şi oamenii lui treceau în revistă imaginile de înaltă rezoluţie.

Până în acea clipă însă, nu obţinuseră niciun indiciu că ISI sau vreo forţă din altă ţară operau în zonă.

La puţin timp după miezul nopţii, Driscoll manevra o cameră de luat vederi nocturnă aşezată pe un trepied şi îndreptată spre şoseaua de dedesubt, în vreme ce alţi trei membri ai echipei se odihneau pe saltele în spatele lui. Un autobuz părăginit trecuse cu un minut înainte; praful stârnit de el încă atârna în aer deasupra şoselei Boya–Miran Shah.

Sam se frecă la ochi câteva clipe, apoi privi din nou prin lentilele camerei.

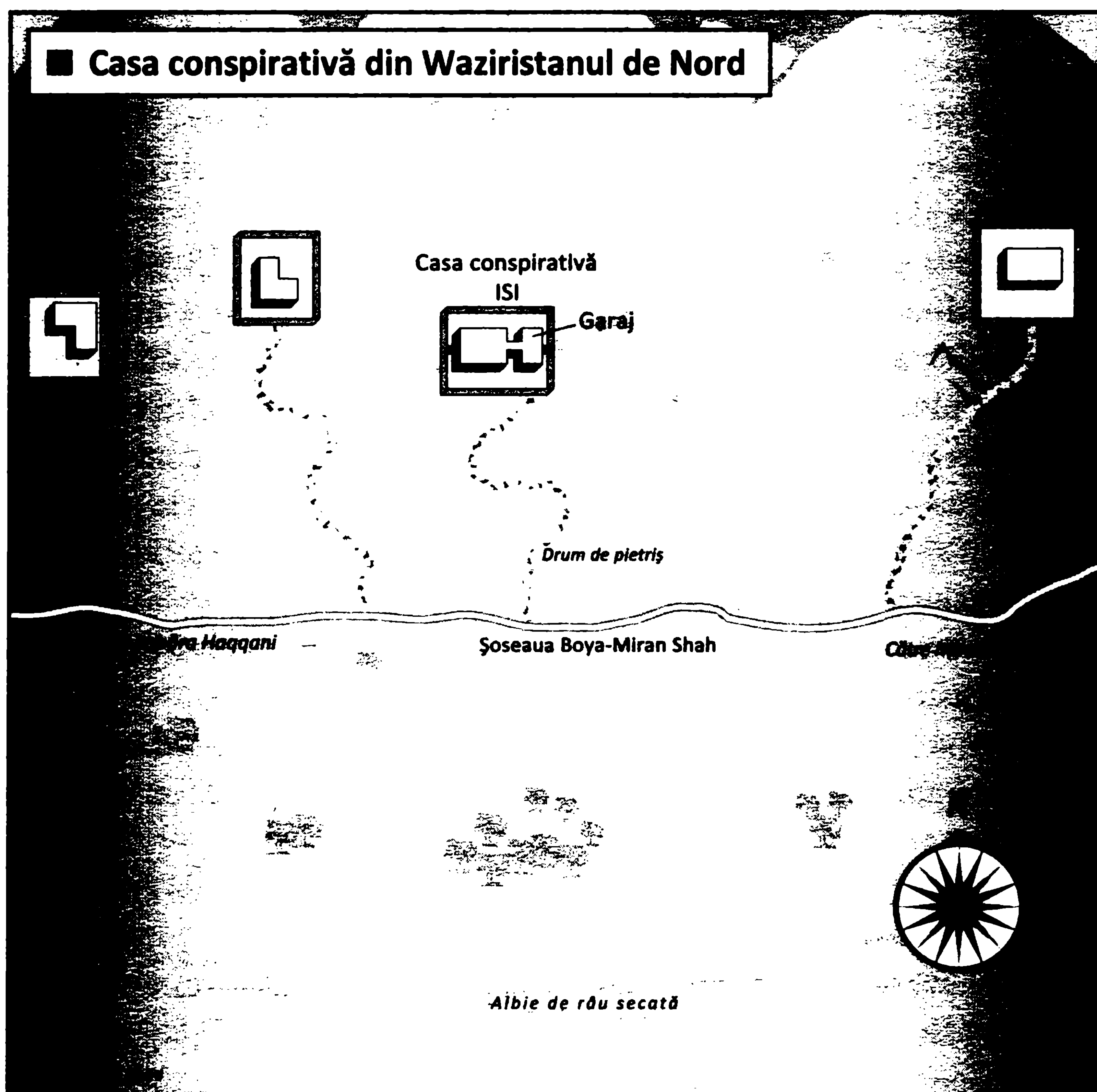
Îşi lipi instantaneu mai bine faţa de locaş. Pe drumul de sub el, patru camionete negre se opriseră, lăsând un grup mare de oameni să coboare de

pe platformele din spatele lor. Indivizii erau înarmaţi cu puşti de asalt, îmbrăcaţi în negru şi începură să se mişte cu hotărâre în sus pe panta stâncoasă, chiar înspre casa conspirativă ISI.

– Suntem atacaţi! strigă Driscoll.

O clipă mai târziu, Mohammed se ivi lângă Driscoll, cu staţia radio în mână. Îşi duse binoclul la ochi, zări grupul mare de indivizi care urca la vreo o sută de metri depărtare de ei şi se întoarse către unul dintre căpitanii lui.

– Contactează baza. Spune-le că avem nevoie de extragere cu maximă prioritate. Acum!

Subordonatul lui se duse după staţia de emisie-recepţie, în vreme ce al Darkur se răsuci înspre Driscoll.

– Dacă luăm camioanele, ne vor termina cu lansatoarele de grenade de pe drum.

Însă Sam nu asculta – gândea.

– Mohammed. De ce să ne atace astfel?

– Cum adică?

– Trebuie să știe că supraveghem șoseaua. De ce au venit pe șosea, pe teren plat, și nu pe înălțimile din spatele nostru?

Al Darkur se gândi la cele auzite, însă doar pentru câteva clipe.

– Suntem deja înconjurați.

– Exact. Sub noi e o forță de blocare; atacul va veni dinspre...

O explozie cutremură zidul din spate al complexului. Deflagrația se petrecu la mai mult de treizeci de metri distanță de locul unde stăteau al Darkur și Driscoll, dar, cu toate astea, suflul ei îi aruncă pe jos.

Maiorul ISI începu să răcnească ordine în stația radio, în aceeași clipă sărind în picioare. Sam își prinse pușca M4 și o luă la fugă spre scară, sărind câte trei trepte odată în graba de a se bate cu dușmanul care încerca să dărâme zidul din spate.

Ajunse la parter și continuă să alerge către spatele clădirii. Trecu pe lângă doi dintre soldații din echipa de comando aflați într-o încăpere în stânga lui. Oamenii își îndreptaseră luminile armelor în afara unei ferestre de la nivelul solului, acoperind porțiunea estică a complexului cu lumină albă, disperați să găsească ținte în care să tragă. Driscoll își continuă fuga către ieșirea din spate, sperând din tot sufletul ca santinelele postate la poarta din spate să fie încă în viață ca să-i împiedice pe atacatori să înainteze pe dealurile și în tufărișurile înconjurătoare.

Dinspre partea din față a casei se auziră focuri repetate, trase de inamicii care urcau panta stâncoasă înspre intrare.

În vreme ce Sam alerga spre poarta din spate, pregătindu-se să sprinteze pe terenul întunecat înspre ieșire, în stația lui radio se auzi vocea lui al Darkur.

Maiorul vorbea în engleză.

– Sam! Gărzile noastre de la poarta din spate nu răspund. Probabil că dușmanul a pătruns deja în complex!

Din cauza avântului luat, Sam procesă informația primită în vreme ce trecea prin cadrul ușii. Nu reuși să facă mai mult de cinci pași în noapte când dinspre poarta aflată la douăzeci de metri depărtare se văzură licăre luminoase strălucitoare, după care zgomotele puternice de Kalașnikov ricoșară de zidurile exterioare ale complexului. Driscoll se ghemui în praful de pe jos, apoi se întoarse și se retrase către ușa pe care ieșise.

Cadrul ușii se făcu bucăți din pricina gloanțelor trase de luptătorii Haqqani, însă Sam reuși să intre la loc în clădire și să pornească în fugă pe

coridor fără să încaseze niciun glonț. Ajuns acolo, se întâlni cu al Darkur; maiorul continua să răcnească în stația lui radio. Se aplecară amândoi pe după colțul coridorului și traseră câteva focuri în noaptea întunecată. Niciunul nu credea că putea potoli atacul cu doar câteva rafale de armă, dar nutreau speranța că vor reuși să impresioneze pe oricine ar fi crezut că poate intra nestingherit pe acea ușă deschisă ca să pătrundă în clădire.

Al Darkur strigă la urechea lui Sam după ce mai trase câteva rafale de-a lungul coridorului îngust.

– Am chemat un elicopter de la baza din Miran Shah, dar forța de reacție rapidă nu va fi gata mai devreme de cincisprezece minute.

– Insuficient de rapid, comentă Sam în vreme ce se lăsa în genunchi, zgâindu-se pe după colț și trăgând în becurile de pe coridor.

– Va trece mai bine de jumătate de oră până la venirea întăririlor.

Driscoll scoase magazia goală de cartușe din armă și o înlocui cu o una nouă, pe care o luase din harnașamentul de piept. Focurile de armă trase de pretutindeni crescuseră în intensitate între timp, iar în stațiile radio se auzeau strigăte care, chiar dacă nu puteau fi înțelese de Driscoll, lăsau clar impresia că întreaga clădire avea să fie cucerită dintr-o clipă în alta.

– Din câte se pare, nu avem la dispoziție treizeci de minute. Câți oameni ți-au mai rămas?

Al Darkur reveni la stația de emisie-recepție ca să afle ce i se ceruse, în vreme ce Driscoll se duse întins la colțul coridorului, după care se rostogoli încet pe umărul drept, așezându-se pe vine cu fața spre ușa din spate și cu țeava armei îndreptată spre posibile amenințări. Nu vedea nimic în beznă, așa că își porni proiectorul de pe partea laterală a armei. Într-o fracțiune de secundă, o lumină de două sute de lumeni inundă coridorul, descoperind doi luptători Haqqani care își croiau drum tăcuți spre poziția lui Sam. Indivizii fură orbiți de fasciculul luminos, dar își înălțară armele din instinct.

Driscoll apăsă pe trăgaci și trase o duzină de gloanțe pe foc automat în cei doi oameni.

Aceștia muriră înainte ca vreunul să apuce să tragă vreun foc.

Alte licăre de focuri trase dinspre noaptea de afară îl obligară pe Sam să revină la adăpostul colțului de zid, unde își reîncărcă arma.

– Am șase oameni în viață, rosti Mohammed.

Sam dădu din cap în vreme ce reîncărca.

– În regulă. E vreo șansă să ajungem la camioanele din garajul aflat pe partea estică?

– Trebuie să încercăm, însă drumul va fi împânzit de oamenii din Haqqani.

– Cine are nevoie de un drum?

Driscoll apucă o grenadă cu fragmentaţie din sacul de la piept, trase cuiul de siguranţă şi o aruncă pe după colţ ca pe o bilă de bowling. Mohammed al Darkur şi Sam Driscoll porniră în fugă spre oamenii care se băteau în partea de est în vreme ce explozia grenadei spulberă uşa cu zidul care o ţinea în loc.

Două minute mai târziu, un grup de opt luptători Haqqani care ataca din josul pantei reuşi să pătrundă pe poarta principală a complexului şi să înainteze pe aleea din partea de sud-est. Îşi lăsaseră patru camarazi în urmă, unul mort, lovit în stomac de un glonţ tras de la o fereastră de la etajul doi al clădirii inamice, iar alţi trei răniţi: unul de un foc de armă, ceilalţi doi de o grenadă aruncată în josul pantei de o santinelă de la poartă, care fusese împuşcată mortal o secundă mai târziu.

Însă, în momentul acela, cei opt supravieţuitori se găseau la douăzeci de metri de garaj. Uşa acestuia era deschisă şi înăuntru era întuneric, aşa că oamenii se apropiară încet şi în linişte, pe când camarazii lor trăgeau în clădire din alte părţi. Dacă reuşeau să intre în clădire pe uşa garajului, puteau, mergând aplecaţi pentru a evita să fie loviţi de tirurile propriilor colegi, să cerceteze construcţia şi să distrugă forţele rămase intacte înăuntru.

Oamenii ajunseră la mai puţin de zece metri de intrarea în garaj. Conducătorul lor abia reuşi să distingă cele două camioane mari parcate înăuntru. Ochelarii de vedere nocturnă deveniseră inutili, deci omul trebuia să se holbeze ca să desluşească ce se găsea dincolo de pragul uşii.

Cei opt trecură de camioane, dădură peste uşa care le permitea accesul în clădire şi trecură pragul ei în linie, mergând aplecaţi şi ascultând cu atenţie ca să preîntâmpine orice pericol.

Imediat ce luptătorii Haqqani dispărură din garaj, Sam Driscoll, Mohammed al Darkur, cei doi ofiţeri ISI şi cei patru soldaţi Zarrar rămaşi în viaţă ieşiră în linişte de sub adăpostul oferit de camionul cel mai îndepărtat de uşa garajului. Un şofer, al Darkur şi alţi trei oameni se urcară în partea din faţă a vehiculului, în vreme ce Sam şi ceilalţi doi oameni rămaseră în spatele garajului.

Imediat ce Sam îl auzi pe şofer eliberând în tăcere frâna de mână, el şi ceilalţi doi oameni se apucară să împingă cu toată forţa lor camionul din spate. Botul vehiculului era deja orientat în josul pantei, aşa că imediat ce ieşi din garaj, camionul începu să prindă repede viteză. Sam şi ceilalţi doi

împinseră zdravăn pentru ultima dată, după care săriră pe platforma acoperită cu pânză.

Șoferul nu porni motorul și nici nu aprinse farurile. Singurul zgomot scos de vehiculul întunecat era doar al roților pe aleea stâncoasă în vreme ce mașina prindea viteză în josul pantei. Șoferul dispunea doar de vizibilitatea slabă oferită de cerul acoperit de nori pentru a se ghida către poarta principală. Dacă ar fi ratat ținta cu câțiva zeci de centimetri în stânga sau în dreapta, camionul s-ar fi proptit de zidul exterior și atunci șoferul ar fi fost obligat să pornească motorul, dând de știre tuturor celor aflați în zonă despre intențiile și locul în care se aflau.

Însă șoferul reuși să treacă de poartă. Camionul înainta cu și mai mare viteză, astfel încât șoferul se văzu nevoit să forțeze roțile să se întoarcă la stânga și la dreapta folosindu-se de întreaga parte superioară a trupului pentru asta. Până la șoseaua lată de dedesubt mai erau de străbătut o sută de metri de drum de pietriș care șerpuia îngrozitor de mult până jos.

Părăsiră perimetrul complexului, locul unde erau concentrați cei mai mulți inamici, însă cineva de pe coasta dealului auzi sau văzu camionul când acesta se găsea la doar douăzeci de metri distanță de poarta pe care ieșise. Un strigăt, apoi o serie de urlete și, în cele din urmă, mai multe focuri de armă furioase puseră capăt părții de invizibilitate din planul întocmit ad hoc de Driscoll. Sam strigă din spatele camionului către șofer, cerându-i să lase naibii concentrarea de a rămâne pe drumul de pietriș și să se distanțeze cât mai repede de tirurile de arme, indiferent pe unde o lua vehiculul sau în ce stare avea să ajungă jos. Șoferul ieși de pe drum și folosi inerția vehiculului pentru a-l propulsa drept în jos, prin întuneric.

Existau luptători Haqqani în toate părțile vehiculului care cobora cu viteză, dar cei mai mulți nu puteau să tragă de teamă să nu-și lovească vreun camarad. Câțiva deschiseră focul și acoperitoarea din pânză a camionului fu sfâșiată de gloanțe. Un om de lângă Sam fu împușcat în cap, iar un altul încasă două gloanțe în umărul și în bicepsul stâng. Sam însuși încasă un glonț undeva sus în vesta lui de protecție. Impactul îl dădu pe spate, aruncându-l pe podeaua camionului, exact în clipa în care vehiculul greu izbi tare cu o roată un bolovan mare și fu proiectat în aer câteva zeci de centimetri. Trupul aproape decapitat al soldatului Zarrar se rostogoli împreună cu Sam în spatele camionului. Vehiculul își continuă drumul, balansându-se în josul pantei și izbindu-se de tot felul de obstacole, astfel încât șoferul se văzu nevoit să apeleze la toată priceperea lui pentru a păstra mașinăria cu botul în jos, ca nu cumva să derapeze în lateral și să se răstoarne.

Mai rămăseseră doar vreo douăzeci şi ceva de metri până la şosea când Mohammed zări alţi luptători Haqqani ieşind din întuneric şi deschizând focul asupra namilei care venea peste ei. Unul dintre aceştia avea în braţe un lansator de grenade.

Era imposibil să-l atace pe individ din mijlocul cabinei camionului; i-ar fi fost imposibil chiar şi dacă nu ar fi fost izbiţi în toate direcţiile din cauza coborârii intempestive pe panta stâncoasă. Ca atare, nici măcar nu avea sens să îndrepte o armă înspre acel individ.

În schimb, strigă înspre oamenii din spate:

– Sam! Lansator, dreapta, douăzeci de metri!

– Înţeles!

Mohammed al Darkur nu-l vedea pe american în spatele lui, aşa că nu avea de unde să ştie că Driscoll îşi săltase puşca M4, stând în picioare şi ţinându-se de o bară de fier.

Când vehiculul ajunse la şosea şi coti brusc la stânga pentru a evita o camionetă Haqqani parcată în acel loc, Sam ieşi pe jumătate afară din spatele camionului, îndreptă arma cu o singură mână în susul drumului şi trase o rafală întreagă de treizeci de gloanţe spre tot ce mişca în întuneric. Văzu licărul lansatorului de grenade şi un proiectil zbură în direcţia lui, însă din pricina proastei ţintiri, acesta zbură pe deasupra lor, spre cer. Din cealaltă latură a şoselei izbucniră focuri trase de mitraliere, care atinseră părţile metalice ale camionului în vreme ce şoferul viră înspre est, îndreptându-se înapoi către Miran Shah. Sam încercă să stea în interior pentru a se face cât mai mic cu putinţă. Picioarele îi alunecară şi se trezi atârnat de bara metalică şi ţinându-se de pânza cu care era acoperit camionul. Dădu drumul armei ca să se prindă cu ambele mâini de bară, lăsând puşca să atârne liberă de cureaua prinsă în jurul gâtului. Pe când se lupta ca să-şi recapete echilibrul, soldatul care supravieţuise lângă el îşi descărcă puşca M4 în direcţia dealului pe care ei tocmai îl coborâseră. Focurile de armă trase ca ripostă dinspre inamic luciră ca nişte licurici pe deal.

Chiar în acea secundă, o rafală prelungă de gloanţe trasoare de calibrul 7,62 trecu prin parbriz, spulberând sticla acestuia de la stânga la dreapta maiorului. Gloanţele arzânde se înfipseră în platoşa de piept a căpitanului ISI din stânga lui al Darkur, apoi se izbiră de platoşa de pe pieptul lui şi, în cele din urmă, străpunseră gâtul şoferului.

Omul nu căzu răpus instantaneu. Gâlgâind şi şuierând, îşi duse mâna la rana din gât şi se schimonosi de durere.

Camionul derapă imediat în dreapta şi ieşi de pe şosea, săltând în josul pantei dealului către albia secată de râu de dedesubt.

Sam abia reuşise să-şi bage înapoi picioarele în vehicul când acesta se răsuci spre dreapta şi se ridică în aer înainte de a porni din nou vijelios în jos. Mişcarea îl rostogoli pe Sam, îl izbi puternic de partea laterală a camionului, după care Sam se desprinse de bara metalică de care se ţinea.

Americanul căzu din camion la doar vreo douăzeci de metri distanţă de şosea, în timp ce imensul vehicul îşi continuă mersul haotic în jos pe panta dealului.

37

Mohammed al Darkur încercă din răsputeri să preia controlul asupra namilei întinzându-se peste şoferul mort şi apucând de volan. Era mai uşor de zis decât de făcut, deoarece casca lui Mohammed căzuse pe jos şi fiecare piatră mai mare peste care treceau roţile vehiculului îl dădea pe pakistanez cu capul de tavanul metalic al cabinei. Mohammed simţi sângele şiroindu-i pe faţă, dar nu şi-l putu şterge înainte de a-i intra în ochi, deoarece avea nevoie să ţină volanul cu ambele mâini.

Într-un târziu, camionul încetă să se mai mişte haotic şi ajunse pe fundul albiei secate.

Maiorul reuşise chiar să tragă de volan suficient de mult ca să evite cea mai mare parte a rocilor din calcar care se strânseseră pe fundul albiei în urma miilor de sezoane ploioase. Auzea încă focuri de armă în depărtare, dar preferă să nu se grăbească şi să apese frâna camionului cu piciorul, după care să-şi aştepte căpitanul să coboare din partea stângă a cabinei. Pe urmă, în bătaia tirurilor de deasupra, să se urce în dreapta, împingând mortul la mijloc, între ei. Căpitanul preluă volanul şi al Darkur se uită pe geamul din stânga, îşi găsi arma pe podeaua cabinei şi se apucă să tragă în direcţia licăririlor din susul dealului, în vreme ce vehiculul porni către est.

Al Darkur conştientiza cu acută durere faptul că nu-i auzea pe oamenii din spate trăgând. Îşi făcea griji pentru oamenii lui şi pentru americanul pe care promisese că-l va proteja cu viaţa, însă n-avea cum să se mai întoarcă. Erau obligaţi să ajungă la bază pe cont propriu, şi abia după aceea se mai putea întreprinde ceva pentru ajutorarea răniţilor sau a celor lăsaţi în urmă.

Sam se trezi greu. Era încovrigat şi zăcea lângă un mic bolovan. Nu simţea nicio durere acută, dar avea suficientă experienţă ca să ştie că era, în mod cert, rănit. Rostogolirea dintr-un camion care cobora o pantă cu o asemenea viteză sigur i-ar fi provocat răni, indiferent dacă adrenalina care îi inundase sângele ascundea acest fapt.

Rămase nemişcat şi urmări camionul cum îşi continuă coborârea pe pantă. Oamenii de deasupra lui, de pe şosea, trăgeau în direcţia vehiculului; încă nu-l văzuseră pe Driscoll, iar el spera să poată rămâne ascuns acolo, în întuneric, o vreme, aşteptând ca luptătorii Haqqani să plece, după care să se ridice în capul oaselor şi să-şi evalueze rănile.

Deasupra lui, tirurile de arme încetară pe măsură ce camionul se îndepărta şi, în cele din urmă, dispăru în albia secată a râului. Auzi oameni cum se urcau în maşini şi pleacau de acolo, apoi auzi alţi oameni, cel mai probabil luptători Haqqani, gemând de durere. Habar n-avea câţi supravieţuitori se găseau pe deal, deasupra lui, şi n-avea nicio îndoială că zona de mai sus, din jurul complexului de clădiri, era încă plină cu trăgători inamici.

Driscoll îşi plimbă mâinile de-a lungul trupului; simţi sânge pe braţe şi pe faţă, dar se putea mişca fără dureri. Apoi îşi ridică picioarele, pe rând, încet, şi descoperi că nu era atins. Se întinse pe pământul uscat, printre ierburi, căutându-şi arma cu vârfurile degetelor, însă aceasta îi căzuse în timpul rostogolirii din camion. Mai avea încă pistolul la şold. Ştia asta deoarece arma i se înfipsese în partea de jos a coastelor.

Odată convins că se putea deplasa, privi în jurul lui în întuneric. Un pâlc de copaci se găsea la cincizeci de metri depărtare la poalele dealului către vest. Îşi zise că putea încerca să se târască până acolo pentru a se ascunde până la ivirea zorilor.

Chiar în acele clipe, un proiector lumină puternic copacii de pe şoseaua de deasupra. Un alt fascicul începu să se plimbe spre est, în stânga lui Driscoll. Proiectoarele cercetau panta deluroasă la întâmplare, probabil căutând indivizi care ar fi putut cădea din camion în timpul cursei.

Sam nu se mişcă; nu prea avea altceva de făcut decât să spere că fasciculul nu se va fixa asupra lui. Şi-ar fi dorit măcar să strângă în mână pistolul Glock 17, însă chiar şi îndeplinirea unei asemenea sarcini minore ar fi însemnat mişcări mai ample decât era el dispus să facă.

Luminile trecură de el, după care se opriră asupra unui punct de pe deal aflat în stânga lui, la vreo douăzeci de metri depărtare. Indivizii de pe şosea începură să strige. În mod cert, văzuseră ceva.

„La naiba“, chibzui Sam. Dacă luptătorii Haqqani începeau să coboare panta, atunci el n-avea altă soluţie decât să...

Chiar în acea clipă, zări mişcare acolo unde se fixaseră proiectoarele. Un soldat SSG singur – omul aflat în spatele camionului alături de Driscoll când vehiculul ieşise de pe şosea – se ridică în picioare şi deschise focul cu puşca lui M16. Probabil că şi el fusese aruncat din camion, însă în momentul acela

fusese zărit de cei de sus şi îşi dădea seama că n-avea altă şansă decât să atace. Driscoll văzu că omul era rănit; sângele îi acoperea hainele şi echipamentul de luptă şi sclipea în lumina albă a proiectoarelor centrate pe el.

Sam ar fi putut rămâne acolo unde era, dar nu luă în considerare această variantă. Se rostogoli în genunchi, îşi scoase pistolul Glock de 9 milimetri şi deschise focul asupra oamenilor de deasupra lui. Prin asta ştia prea bine că risca să fie eventual împuşcat în spate de soldatul Zarrar din cauza surprizei, dar decise să se încreadă în antrenamentul omului şi în instinctul lui de membru al unei echipe de comando şi să se concentreze, în schimb, pe uciderea cât mai multor luptători Haqqani.

Ajutat de pistol, îi doborî pe ambii indivizi care ţineau proiectoarele, lovindu-l pe unul în coapsă şi pe celălalt în mijlocul corpului.

Alţi indivizi de pe şosea se grăbiră să se pună la adăpost, oferindu-i lui Driscoll şansa de a se întoarce către colegul lui din SSG.

– Du-te spre copacii ăia! Înaintări de zece metri, strigă el.

Tânărul soldat privi peste umăr, descoperi pâlcul de copaci la jumătatea pantei dealului, se răsuci pe călcâie şi alergă într-acolo distanţa cerută.

În acest timp, Sam trase câteva focuri de armă în susul dealului, după care, când omul SSG începu să tragă focuri de acoperire, sări în picioare şi alergă la rândul lui înspre copaci.

Se deplasară amândoi înaintând alternativ – alergând fiecare zece metri şi sprijinindu-se reciproc cu foc de acoperire, grăbindu-se spre protecţia relativă oferită de copacii de sub ei. De mai multe ori, Sam sau sergentul SSG căzură în timpul alergării, încetinind procesul de a se pune la adăpost şi oferindu-le indivizilor de sus o ţintă fixă în care să tragă.

Ajunseseră la douăzeci de metri de copaci, când pistolul lui Driscoll rămase fără muniţie. Soldatul Zarrar tocmai trecea de el în clipa aceea. Sam îşi scoase ultima magazie de cartuşe de la centură. O introduse în armă, apoi băgă glonţ pe ţeavă.

Îl auzi lângă el pe soldat gemând tare, pe urmă omul se împiedică şi căzu cu faţa înainte pe sol. Americanul trase şapte cartuşe la rând spre şosea, după care se răsuci şi fugi să-şi ajute camaradul rănit. Se lăsă la pământ lângă trupul nemişcat al soldatului şi descoperi că partea din spate a ţestei omului fusese spulberată de un glonţ de Kalaşnikov bine ţintit.

Omul murise instantaneu.

– La dracu'! strigă Sam de frustrare şi furie.

Însă nu putea rămâne locului.

Scânteile generate de impactul gloanţelor cu pietrele din jurul lui îl impulsionau să-şi mişte repede fundul de acolo. Driscoll apucă puşca

mortului și începu să se târască, să se rostogolească și să alunece restul distanței până la copaci.

Luptătorii din rețeaua Haqqani nu pierdură nicio secundă și începură să tragă în pâlcul de copaci unde Driscoll intenționa să caute adăpost. Gloanțele de Kalașnikov se înfipseră în trunchiurile și ramurile de brazi și de duzi, trimițând în aer frunze și ace de conifere, ca o ninsoare verde deasă. Acest fapt îl obligă pe Sam să se arunce pe burtă și să se îndrepte târâș cât mai repede posibil către cealaltă parte a micului pâlc de copaci, lat de doar treizeci de metri și tot atât de adânc, așa că Driscoll știa că nu se putea ascunde acolo prea multă vreme.

Găsi un loc în spatele unui trunchi gros și făcu o scurtă pauză ca să-și verifice trupul în căutarea rănilor. Era plin de sânge; cu siguranță că încasase multe schije de piatră de pe urma rocilor dezgropate din solul dealului în cursul coborârii camionului și, probabil, avea multe tăieturi, din cap până în picioare, ca urmare a căderii din camion și a rostogolirii necontrolate pe panta dealului.

Își verifică și echipamentul, sau ceea ce mai rămăsese din el.

Pușca pe care o confiscase de la soldatul mort era un model M16 mai vechi. O armă bună, cu țeavă lungă, excelentă pentru ținte aflate la depărtare, deși Sam ar fi preferat în clipa aia să aibă la dispoziție cealaltă pușcă, M4, cea pierdută pe panta dealului. Cele trei magazii de cartușe pentru M4 care îi mai rămăseseră în harnașamentul de la piept funcționau și cu o pușcă M16, și era recunoscător pentru asta. Își încărcă noua armă, după care se deplasă într-o altă poziție, de această dată la marginea sudică a pâlcului de copaci.

Ajuns acolo, se gândi la opțiunile pe care le avea la dispoziție. Se putea preda, fugi sau se putea bate.

Nu luă în considerare predarea nicio secundă, deci îi rămâneau celelalte două opțiuni.

Driscoll era un om curajos, dar și unul pragmatic. N-avea nicio problemă să o ia la sănătoasa dacă asta era cea mai bună cale de supraviețuire. Scoase capul pe după trunchiul copacului ca să verifice dacă exista vreo rută de scăpare.

O rachetă, probabil trasă de un lansator de grenade propulsat de rachete, explodă la treizeci de metri în spatele lui.

„La dracu'!"

Se uită peste valea râului secat; luna strălucea parțial printr-o spărtură în nori, aruncând o penumbră peste albia secată a râului care curgea

dinspre est spre vest. Câmpul de pietre de pe fundul albiei era lat de cincizeci de metri, şi oricine ar fi părăsit pâlcul de copaci unde se adăpostise el ar fi fost expus armelor de deasupra timp de câteva minute bune până la găsirea altui adăpost. Iar de furişat în noapte nu se putea pune problema. Nici nu o putea lua la goană către albia râului ca să încerce să evadeze. Ar fi însemnat pură sinucidere.

Atunci, Driscoll decise că n-avea de gând să părăsească lumea asta cu un glonţ în spate. Copacii aceia urmau să devină cuibul lui de rezistenţă. Se va confrunta cu duşmanul şi se va bate cu el, omorând cât mai mulţi inamici înainte ca numărul lor să-l copleşească. Încet, cu oarecare ezitări, îşi apucă puşca, se ridică în picioare şi porni înapoi printre copaci.

Abia reuşi să străbată zece metri, când mai multe gloanţe de Kalaşnikov îl împroşcară cu frunze. Sam se lăsă în genunchi şi trase orbeşte prin desişul de copaci. Goli o jumătate de magazie ca să îi sperie pe atacatori, după care îşi recâştigă echilibrul, se ridică şi porni în fugă spre duşman.

Un grup de şase luptători Haqqani se găsea deja la jumătatea pantei dealului. Indivizii fuseseră trimişi jos de conducătorii lor ca să-l caute pe soldatul care, cu siguranţă, se ascundea pe sub vreun bolovan printre copaci. Sam ştia că îi surprindea ieşind dintre copaci în faţa lor, cu arma scuipând flăcări şi fum. Când indivizii ripostară cu foc, la fel ca şi camarazii lor de pe drumul de deasupra, Driscoll se lăsă să cadă pe pieptul protejat de vesta din kevlar, urmări sclipirile de foc din ţevile Kalaşnikovurilor duşmane şi trase trei rafale, până când i se goli magazia. Ştia că doborâse cel puţin doi oameni, aşa că rămâneau şase. Se rostogoli pe un şold, scoase o altă magazie de cartuşe din sac şi se apucă să-şi reîncarce arma.

În acea clipă, zări o lucire mai mare de lumină sus, pe şosea.

Instantaneu, recunoscu străfulgerarea unei rachete trase din lansator, iar în următoarea fracţiune de secundă îşi dădu seama că proiectilul avea să aterizeze chiar unde se afla el.

Fără să mai gândească, sări în picioare, se răsuci şi o luă la goană spre copaci.

Racheta atinse solul exact în spatele lui, explodă într-o jerbă imensă de foc şi lumină, şi îl azvârli în aer pe agentul Sam Driscoll, trimiţând schije fierbinţi în corpul lui şi izbindu-l de copaci ca pe o păpuşă dezarticulată.

Rămase nemişcat, cu faţa în jos, în vreme ce luptătorii Haqqani continuau să coboare spre poziţia lui.

38

Preşedintele Ed Kealty îşi petrecuse, practic, ultimele două săptămâni în turneul de campanie. Erau state încă disputate, despre care Benton Thayer credea că puteau înclina balanţa oricând pentru unul sau altul dintre candidaţi, aşa că preşedintele le acoperise deplasându-se cu aeronava Air Force One. În acea dimineaţă se dusese la o biserică din Grand Rapids, Michigan, după care pornise spre o uzină de centrale eoliene, unde servise prânzul. Apoi zburase către Youngstown, Ohio, pentru un miting, înainte de a se repezi în est, pentru o cină simandicoasă în Richmond, Virginia.

Kealty coborî din elicopterul Marine One pe peluza din spate a Casei Albe abia la ora zece şi jumătate seara.

În timpul zborului scurt cu elicopterul de la Baza Aeriană Andrews fusese informat de şeful lui de personal, Wesley McMullen, că Benton Thayer îl aştepta la o întrevedere în Biroul Oval. Thayer ceruse, de asemenea, ca şi Mike Brannigan să fie prezent.

Era ciudat ca managerul de campanie să ceară prezenţa procurorului general la o întâlnire, însă Wes se conformase cerinţei şi toată lumea era adunată şi îl aştepta pe preşedinte.

Kealty se duse direct la birou, fără să mai treacă prin reşedinţa personală mai întâi. Era încă îmbrăcat la costum, deoarece nu se schimbase de haină în cursul celor douăzeci de minute de zbor din Richmond până la Washington.

– Am putea să ne grăbim, oameni buni? A fost o zi lungă.

Thayer şedea pe una din canapele, Wes McMullen se afla alături de el, iar Brannigan, în faţa lor, lângă Kealty.

Managerul de campanie trecu direct la subiect.

– Domnule preşedinte. Astăzi am primit ceva. Un card de memorie pentru computer. Mi-a fost lăsat pe maşină la club şi habar n-am cine mi l-a pus acolo sau de ce am fost ales eu.

– Ce e pe el?

– Un dosar despre un membru Navy SEAL pensionat şi ofiţer de operaţiuni paramilitare CIA pe nume John Clark. Omul a primit Medalia de Onoare.

– Mă plictiseşti deja, Benton.

– Nu veţi mai fi plictisit multă vreme, domnule preşedinte. Clark este prieten intim cu Jack Ryan; cei doi au cooperat în cadrul anumitor operaţiuni. Anumite misiuni complet neoficiale.

Kealty se aplecă în faţă.

– Continuă.

– Cineva ne-a pus în poală un card de computer pe care se găsesc dovezi despre faptele criminale ale acestui domn Clark. Asasinate comise pentru CIA.

Kealty dădu din cap.

– Asasinate?

– Ca şi interceptări de convorbiri, pătrunderi prin efracţie în locuinţe etc., etc.

– Fişierul ăsta provine de la cineva din cadrul CIA?

– Nu pare. Cardul conţine informaţii din surse CIA, asta e sigur. Trebuie să existe o scurgere acolo. Dar informaţiile par să provină dinspre China, sau Rusia, sau chiar dinspre un guvern aliat cu noi, care nu şi-l doreşte pe Ryan înapoi la cârma jocului.

Kealty dădu din cap. Se uită la Brannigan. Procurorul general auzea pentru prima dată povestea. Avea un chip fără expresie pentru că îşi dădea dădea seama că îl aştepta o noapte lungă cu verificarea tuturor acelor informaţii.

– Numai că toate faptele comise de Clark, amicul lui Ryan – crimele, pătrunderile prin efracţie, interceptările ilegale şi aşa mai departe –, nu sunt probe admisibile în instanţă, continuă Thayer.

– De ce?

– Deoarece cu câţiva ani în urmă preşedintele Ryan i-a acordat graţierea pentru toate actele comise în vreme ce lucra pentru CIA.

Kealty zâmbi şi se ridică încet.

– Nu se poate.

– Ba da. Câţiva oameni din Departamentul de Justiţie au habar de toată tărăşenia, dar nu prea mulţi.

Kealty se răsuci înspre Mike Brannigan.

– Mike. Spune-mi că nu ai ştiut.

– Habar n-am avut, domnule. Probabil că dosarul a fost secretizat. Oricine v-a oferit aceste informații, dacă sunt adevărate, trebuie să le fi obținut în mod ilegal prin...

– O poate face? întrebă Kealty. A fost legal să semneze un document pentru un agent CIA prin care să îl declare nevinovat ca un înger?

Brannigan răspunse cu ceva mai multă autoritate:

– O grațiere prezidențială te poate ierta pentru cele mai multe infracțiuni federale. Acuzațiile de natură civilă, statală și locală nu sunt afectate, deși presupun că în cazul unui agent CIA astfel de infracțiuni nu constituie un factor important.

Pieptul lui Kealty tresăltă de emoție. Imediat însă, președintele se dezumflă.

– Bun. Deci... dacă Ryan i-a acordat călăului ăsta o grațiere, atunci sigur că putem transmite informații mai departe, cu mare grijă. Chestia asta poate fi stânjenitoare pentru Ryan, însă nu ne vom putea atinge de Clark. Iar fără a-l avea pe Clark la mână, totul nu se va transforma decât într-o știre despre care să se vorbească o zi. Știți cum e Ryan. Se va înfășura în drapelul american, va saluta camera de luat vederi și va spune: „Am făcut ce am avut de făcut pentru a vă ține copiii în siguranță". Sau vreo porcărie asemănătoare.

Thayer clătină din cap.

– Ryan l-a grațiat pentru acțiunile lui din cadrul CIA. Numai că în dosar există o crimă care pare să nu se fi petrecut ca urmare a îndatoririlor CIA, preciză Thayer uitându-se la paginile din fața lui. Se presupune că a ucis un german din Germania de Est pe nume Schuman, în 1981, în Berlin. Dosarul nu cuprinde informații despre asta. Am verificat și alte surse. Din punct de vedere al CIA, povestea respectivă nu a avut loc.

Kealty legă între ele punctele lipsă.

– Așadar, dacă individul a fost iertat de crime pe când lucra pentru CIA, iar crima asta nu a fost o operațiune CIA...

– ...atunci, grațierea este irelevantă, completă Thayer ideea.

Kealty se uită la Brannigan.

– Ajunge ca să-l săltăm?

Mike Brannigan părea uluit.

– Domnule președinte. Abia am aflat despre toate astea. Am nevoie să convoc o ședință cu oamenii mei, cu câțiva oameni-cheie din FBI și să studiez informațiile pe care le aveți despre Clark. Vă pot spune că Departamentul de Justiție va trebui să afle dacă respectivele informații pot fi

admise de instanţă înainte de a merge mai departe. Adică, cine mama naibii este sursa lor?

Kealty se uită la procurorul general.

– Dacă informaţiile din dosarul lui Benton se pot verifica cu ajutorul unor informaţii CIA sau din alte surse, atunci nu vei mai avea nevoie de fişierul lui Benton. Sursa devine irelevantă. Reprezintă doar un reper pentru direcţia potrivită.

– Domnule preşedinte, eu...

– Şi, Mike, *ştiu* că vei face ce trebuie.

Wes McMullen, şeful de personal, care păstrase tăcerea în timpul discuţiei, interveni:

– Există o lege care stipulează că nu putem deconspira un agent CIA?

Ceilalţi din încăpere ridicară din umeri, după care toate capetele se răsuciră din nou spre Brannigan.

– Cred că e valabilă pentru angajaţii activi. Dacă ştim, adică sută la sută, că tipul ăsta a părăsit serviciile de informaţii, atunci se poate.

Kealty părea uşurat auzind asta, însă McMullen continua să aibă rezerve.

– Mă tem că povestea asta o să sune ca o răzbunare jalnică. E ca şi cum ne-am fi apucat să săpăm după o crimă veche de treizeci de ani ca să încercăm să-l agăţăm cu ceva pe Jack Ryan cu doar câteva zile înainte de alegeri. Nu zău?

– Nu e o răzbunare jalnică, replică Edward Kealty. Informaţia ne-a fost trimisă anonim. Voi accentua acest aspect şi voi pune următoarea întrebare: Dacă n-am fi acţionat pe baza unor astfel de informaţii, cum am fi părut? Am intrat în acest mandat promiţând să îndrept erorile comise în anii lui Ryan, iar eu, băieţi şi fete, sunt încă preşedintele Statelor Unite.

Wes McMullen încercă o altă abordare ca să pună capăt isteriei.

– Clark are o Medalie de Onoare din partea Congresului. Astfel de lucruri nu se acordă ca nişte fleacuri, domnule.

– Şi ce dacă? Mare chestie! O să dăm o declaraţie prin care vom spune că, în vreme ce onorăm serviciul lui militar, nu putem accepta crimele comise, bla, bla, bla! O să menţionez că eu sunt nenorocitul de comandant-şef al forţelor militare, pentru numele lui Dumnezeu! Nu mi te mai opune în privinţa asta, Wes! O să merg înainte. Mike, am nevoie de acoperire legală pentru asta.

Brannigan încuviinţă nesigur.

– Dacă ne putem pune în acord cu CIA, în orice mod, atunci o să pot măcar să-l aduc pe individ la interogatoriu.

Kealty dădu din cap.

– O să vorbesc cu Kilborn de la CIA şi o să-i spun că anchetatorii Departamentului de Justiţie vor să discute cu toată lumea care a lucrat cu acest John Clark.

– Dacă o să-i putem lipi o asemenea etichetă lui Clark, povestea o să-l afecteze pe Ryan, fiindcă va accentua impresia că omul acţionează mai presus de lege, interveni Thayer.

Kealty stătea în picioare şi începu să se plimbe în jurul biroului său.

– La dracu', da, chestia asta o să-l afecteze pe Ryan! Povestea trebuie să iasă la iveală în următoarele douăzeci şi patru de ore, ca s-o pot folosi în ultima mea dezbatere. Aş putea să întreb publicul dacă nu cumva, odată ajuns preşedinte, Ryan l-ar putea măcelări pe preşedintele Mexicului în caz că lucrurile nu ies după voia lui în cine ştie ce chestiune comercială. Povestea asta vorbeşte despre trecutul şi, totodată, prezentul lui în măsura în care se presupune că e tare în chestiuni de politică externă, dar, oare, chiar eşti tare în chestiuni de politică externă dacă trebuie să apelezi la echipa ta de călăi ca să-i ucizi pe alţii, apoi să-i ierţi pe aceştia de faptele comise printr-o graţiere prezidenţială?

Kealty aproape că rămăsese fără suflare, însă se gândi la altceva şi se răsuci pe călcâie spre cei trei bărbaţi aşezaţi pe canapele.

– Şi mai vorbeşte despre viitorul acestei ţări dacă vom permite unui om care lucrează împreună cu un ucigaş însetat de sânge precum acest John Clark, pe care îl mai şi acoperă, ca să preia Biroul Oval.

Kealty se uită la şeful de personal.

– Wes, o să am nevoie de replica asta. Scrie-o pe ceva şi brodează pe marginea ei.

– Bineînţeles.

– Bine, domnilor. Altceva?

– Clark are un partener, zise Thayer. E menţionat de câteva ori în dosar. Şi el lucrează îndeaproape cu Ryan.

– Şi tipul *ăsta* beneficiază de graţiere?

– Nu ştiu.

– Bine, atunci să trecem la treabă şi în privinţa lui, spuse Kealty şi zări o expresie de reticenţă în ochii lui Thayer. Nu? De ce nu?

– Tipul se numeşte Domingo Chavez. E mexican american.

– La naiba! exclamă Kealty gândindu-se mai bine. S-ar duce naibii Arizona şi New Mexico. Nu ar afecta Texasul. Acolo n-am, oricum, nicio şansă. California? întrebă el icnind.

Thayer clătină din cap.

– Ai putea arunca un covor de bombe peste Mexico City şi n-ai avea cum să pierzi California în favoarea nenorocitului ăla de Jack Ryan. Cu toate astea... vei pierde o mulţime de voturi ale hispanicilor, din toată ţara, dacă FBI-ul începe să-l vâneze pe un individ care se numeşte Chavez.

– Bine, admise Kealty, pe când rotiţele politicii i se învârteau nebuneşte în cap. Îngroapă unghiul mexican din povestea cu Ryan. Haide să mergem doar după Clark.

Toată lumea fu de acord cu preşedintele.

– În regulă. Mike, du-te la Kilborn ca să capeţi accesul la dosarele de personal ale CIA, iar tu, Wes, adu-l pe directorul adjunct Alden aici mâine-dimineaţă la prima oră. Vreau să aflu dacă ştie ceva despre John Clark. Alden este un fraier. O să joace aşa cum îi cânt, chestie care nu merge cu Kilborn.

39

Pe Melanie Kraft nu o deranja să lucreze până târziu la biroul ei din cadrul Centrului Naţional de Contraterorism. Munca o pasiona, mai ales după ce şefa ei, Mary Pat Foley, îi încredinţase un nou proiect cu o săptămână înainte.

Şi anume de a afla tot ce putea despre un general de brigadă din cadrul serviciilor secrete pakistaneze, pe nume Riaz Rehan. Un pont ciudat adresat CIA de la o adresă e-mail de unică folosinţă din altă ţară îl prezenta pe general ca fost agent operativ în organizaţiile Lashkar-e-Taiba şi Jaish-e-Mohammed. Era un lucru interesant, dar NCTC trebuia să afle ce avea Rehan de gând.

Melanie abordase problema din mai multe unghiuri diferite, de mai multe ori pe zi în ultima săptămână. Lucrase la acea întrebare şi în acea zi, până seara târziu, şi simţea că avea un răspuns.

Trecuse de miezul nopţii când socoti că dispune de suficiente elemente ca să se ducă la directorul adjunct. Ştia că Mary Pat era încă la birou. Bătu uşor în uşă, oarecum ezitant.

– Intră.

Melanie intră şi Mary Pat făcu ochii mari.

– Doamne, fata mea, dacă arăţi atât de obosită la vârsta ta, eu înseamnă că arăt ca un mort viu.

– Îmi cer scuze că te deranjez. Ştiu că nu e bine să discut despre teorii cu şeful, dar mi s-a încins creierul şi pe aici nu mai e nimeni cu care să dezbat problema asta.

– Mă bucur că ai venit la mine. Vrei să bei o cafea?

Un minut mai târziu se găseau amândouă în cafeterie şi îşi amestecau cafelele fierbinţi.

– Orice ai avea tu de făcut, este mult mai motivant decât chestia la care lucrez eu, zise Mary Pat. Departamentul Securităţii Interne îmi cere ajutorul la un raport pentru Congres. Aş prefera să fac ceva mai de substanţă, însă voi, copii, aveţi parte de toată distracţia.

– Mă ocup de cazul Rehan şi departamentul lui din cadrul ISI.

– Joint Intel Miscellaneous, corect? întrebă Mary Pat.

– Da. Un nume suficient de confuz pentru divizia care conduce toţi spionii pakistanezi din străinătate şi are legături cu teroriştii din întreaga lume.

– O mulţime de oameni bizari lucrează în guvernele din întreaga lume, comentă Foley. Nu se feresc niciodată să ascundă vreo mârşăvie în spatele unui discurs birocratic.

Melanie dădu din cap.

– Din câte mi-am dat seama despre organizaţia lui Rehan, ritmul de lucru al departamentului său a crescut exploziv în ultima lună.

– Impresionează-mă cu ce ai descoperit.

– Generalul, ca persoană, este greu de descifrat, aşa că am decis să sap mai adânc în cadrul organizaţiei lui, poate să găsesc ceva care să ne ajute la înţelegerea planurilor lor.

– Şi ce ai găsit?

– Un pakistanez de treizeci de ani a fost arestat în urmă cu două luni în New York; s-a trezit în mijlocul unei bătăi cu ocazia achiziţionării unui ceas contrafăcut în Chinatown. Poliţia din New York a descoperit în posesia lui douăsprezece mii de dolari şi treisprezece carduri Visa preplătite care totalizau treizeci şi şapte de mii, precum şi un card de debit pentru un cont din Dubai. Se pare că tipul ăsta retrăgea bani gheaţă cu cardul de debit, după care se ducea pe la diverse magazine şi tarabe ca să cumpere carduri preplătite cu bani gheaţă. Câteva carduri colo, câteva dincolo, ca să nu atragă atenţia asupra lui.

– Interesant, rosti Mary Pat sorbind din cafea.

– A fost imediat deportat, fără mare tam-tam, dar eu l-am căutat pe individ şi cred că face parte din JIM.

– De ce?

– A: se potriveşte tiparului. Legături puternice islamice de familie cu FATA, a slujit în cadrul unei unităţi tradiţional islamiste din armata pakistaneză, pe urmă a părăsit unitatea şi a trecut în rezervă. E o procedură comună pentru angajaţii ISI.

– Şi B? întrebă Mary Pat nu chiar entuziasmată de natura circumstanţială a dovezilor lui Melanie.

– B: contul din Dubai. Este înregistrat pe numele unei corporaţii-fantomă din Abu Dhabi despre care noi am stabilit că a avut legături cu insurgenţi islamişti în trecut.

– Un fond de manevră?

– Corect. Corporaţia-fantomă a făcut unele tranzacţii în Islamabad, iar banca în sine a fost folosită de diverse grupări. De oamenii Lashkar în Delhi, de oamenii Haqqani în Kabul, de Jamaat-ul-Mujahedin în Chittagong.

– Mai e vreo surpriză de prezentat?

– Speram ca tu să-mi spui ceva. Melanie ezită, apoi continuă: Am determinat faptul că Riaz Rehan era individul cunoscut sub numele Khalid Mir. Mir este un agent operativ Lashkar-e-Taiba.

– Corect.

– Ei bine, membrii Lashkar care operau în India în cadrul unor operaţiuni despre care s-a stabilit că au avut legătură cu Khalid Mir au folosit carduri Visa preplătite cumpărate cu bani gheaţă în New York.

Mary Pat încuviinţă.

– Cred că-mi amintesc că am citit ceva despre asta în trecut.

– Iar Riaz Rehan era, de asemenea, cunoscut ca Abu Kaşmiri, un agent de rang înalt al grupării Jaish-e-Mohammed.

– Da?

– Ei bine, s-a descoperit că o celulă Jaish-e-Mohammed compusă din trei oameni ucişi după o ambuscadă în Kabul folosea carduri Visa preplătite cumpărate din New York.

Mary Pat clătină din cap.

– Melanie, multe organizaţii teroriste au utilizat astfel de carduri preplătite în ultimii ani. E cea mai simplă modalitate de a transfera bani fără să laşi urme financiare. Iar noi am surprins multe personaje tenebroase din Orientul Mijlociu venind la New York cu o mulţime de bani gheaţă ca să cumpere carduri preplătite, probabil pentru a le da mai departe altora, astfel generând un flux de fonduri operaţionale imposibil de urmărit.

– Exact asta e şi ideea mea. Ceilalţi oameni surprinşi şi deportaţi. Dacă şi ei lucrau pentru Rehan?

– Cei pe care i-am putut depista nu aveau legături cunoscute cu JIM.

– Nici Khalid Mir sau Abu Kaşmiri nu avea. Eu vreau doar să spun că dacă Rehan recurge la un astfel de mod de operare, atunci întrebuinţarea aceleiaşi metode de operare ar putea însemna că în spatele întregii poveşti se află acelaşi om. Încep să cred că Rehan are mai multe identităţi decât cele despre care ştim noi.

Mary Pat Foley se uită lung la Melanie Kraft de parcă ar fi încercat să hotărască dacă era bine să vorbească sau nu.

– În ultimii cincisprezece ani au circulat zvonuri, rosti Mary, în cele din urmă. Câteva şoapte ici şi colo despre un agent necunoscut, un *freelancer*, aflat în spatele tuturor atacurilor de nivel mai coborât.

– Ce vrei să spui prin *tuturor*? întrebă Melanie.

– Au fost multe. Incredibil de multe. Unii dintre analiştii noştri de la Langley au identificat mici tipare de acţiune folosite în toate operaţiunile. Toată lumea a început să utilizeze aproape simultan conturi din Dubai. Toată lumea a început să întrebuinţeze steganografia cam în acelaşi timp. Toată lumea a început aproape simultan să recurgă la carduri preplătite de telefonie. Ca şi la telefoane prin internet.

Lui Melanie nu-i venea să creadă.

– Ca să joc rolul de avocat al diavolului, nu este ceva ieşit din comun ca să descoperi tipare similare în operaţiuni efectuate de grupuri fără legătură între ele. Grupările învaţă unele de la altele, îşi trec manuale de instrucţiuni de la unele la altele în Pakistan, primesc sfaturi de la ISI. În plus, atunci când evoluează individual, o fac în ritmuri similare, folosind tehnologie pe care pot pune mâna. Pare rezonabil, de exemplu, ca toate grupările să fi utilizat carduri de telefonie internaţională din momentul în care acestea au devenit populare, sau stick-uri de memorie pentru computere atunci când ele au devenit suficient de ieftine. Oricum, nu accept această poveste cu fantome.

– Ai dreptate să fii sceptică. Era o teorie interesantă, care explica lucrurile în maniera cea mai uşoară, fără a depune eforturi mai mari decât a afirma că „probabil Forrest Gump a făcut asta".

Melanie izbucni în râs.

– Numele lui de cod era Forrest Gump?

– Neoficial, fiindcă oficial nu a primit niciodată vreun cod. Dar era un personaj care apărea oriunde se petrecea ceva. Numele părea să se potrivească. Şi ţine minte că unele dintre grupările la care fac referire n-aveau nimic în comun între ele. Însă unele persoane din cadrul agenţiei erau convinse că toate erau străbătute de un fir comun. Un coordonator de operaţiuni. Ca şi cum ar fi fost toate gestionate sau consiliate cel puţin de acelaşi individ.

– Susţii că e posibil ca Riaz Rehan să fi fost Forrest Gump?

Mary Pat ridică din umeri. Îşi termină de băut cafeaua.

– Cu câteva luni în urmă, era doar un alt general de rang inferior care conducea un birou din cadrul ISI. De atunci încoace, am aflat multe despre el, şi tot ce am descoperit e de rău. Continuă să sapi.

- Da, doa'nă, zise Melanie ridicându-se ca să se întoarcă la biroul ei.

- Dar nu în noaptea asta. Pleacă de aici. Du-te acasă şi dormi puţin. Sau, şi mai bine, sună-l pe Junior. Cere-i să te scoată la o cină foarte târzie.

Melanie zâmbi şi îşi fixă privirea în podea.

- A sunat azi. Ne vedem mâine.

Mary Pat zâmbi.

40

John Clark era novice în domeniul pescuitului de păstrăvi şi recunoştea că avea multe lucruri de învăţat. De câteva ori reuşise să prindă câţiva păstrăvi curcubeu sau bruni în pârâul vecinului său, deşi pâraiele şi celelalte cursuri de apă de pe teritoriul fermei lui nu-i aduseseră nimic altceva decât frustrare. Vecinul îi spusese că pe proprietatea lui Clark se puteau prinde păstrăvi frumoşi, dar un alt localnic îl contrazisese, explicându-i că păstrăvul din cursurile mici de apă precum cele de pe pământurile lui Clark nu era altceva decât clean, o specie din familia crapului care creştea până la treizeci de centimetri în lungime, însă se putea zbate amarnic de tare în undiţă încât pescarii amatori să creadă că erau pe punctul de a prinde un păstrăv.

John intenţiona să cumpere o carte despre pescuit şi să o citească atunci când va avea timp, numai că în acea după-amiază se mulţumea să stea singur în pârâul vecinului, încălţat cu cizmele de pescar şi să arunce undiţa ici şi colo, trăgând de momeală încet, apoi să repete procesul, mereu şi mereu.

Ce făcea el semăna cu pescuitul la muscă, exceptând faptul că nu prinsese absolut nimic.

La un moment dat, renunţă şi îşi strânse undiţa cu o oră înainte de lăsarea întunericului. Deşi nu reuşise să păcălească niciun peşte ca să muşte din momeala lui, simţea că avusese parte de o zi bună. Rana aproape că i se vindecase, prinsese câteva ore de aer proaspăt şi singurătate, iar înainte de relaxarea de după-amiază reuşise să dea un prim strat de vopsea în dormitorul principal al casei de ţară. Mai avea de dat un strat în weekend şi o putea aduce pe Sandy acolo ca să primească încuviinţarea ei de a începe zugrăvirea livingului.

Mai presus de toate, nu mai fusese împuşcat de nimeni şi nici nu simţise nevoia să ucidă pe cineva sau să o ia la goană ca să-şi salveze viaţa.

„Daa, o zi bună."

John își strânse echipamentele de pescuit, se uită la cerul cenușiu și se întrebă dacă așa se simțeau oamenii după ce se pensionau.

Își luă cutia cu momeală și undița și se scutură de gânduri ca și cum s-ar fi scuturat din pricina vântului rece suflând dinspre munții Catoctin, aflați la vest. Avea de mers mai bine de jumătate de oră prin pădure înapoi spre casă. Începu cățăratul către est prin a se urca pe pietre ca să iasă din apă înspre o potecă năpădită de iarbă.

Ferma lui John se găsea în Frederick County, la vest de Emmitsburg și la mai puțin de doi kilometri de granița statului Pennsylvania. El și Sandy căutaseră o proprietate de țară încă de când se întorseseră din Marea Britanie, iar când un amic din marină, care se retrăsese, împreună cu nevasta, la o mică fermă de produse lactate din zonă pentru a produce brânză, îl anunțase pe John de apariția semnului „De vânzare" în fața unei ferme modeste de cincizeci de acri, Sandy și John veniseră imediat să se uite.

Prețul cerut fusese corect, deoarece casa de pe proprietate avea nevoie de renovare, însă lui Sandy îi plăcuse de ea și de peisaj, așa că semnaseră contractul de cumpărare la sfârșitul primăverii precedente.

De atunci, John fusese prea ocupat cu treburile la The Campus pentru a mai face altceva în afară de a veni până la fermă în cursul vreunei rare zile libere luate de la muncă și de a executa mici treburi de întreținere și, evident, de a încerca să pescuiască. Sandy îl însoțea din când în când. Împreună vizitaseră Gettysburg, aflat la doar câțiva kilometri mai sus pe drum, și tot împreună sperau să prindă în curând un weekend liber ca să facă un drum până în teritoriul Amish, situat în ținutul învecinat, Lancaster.

Și după ce se pensionau, intenționau amândoi să se mute acolo definitiv.

Sau mai degrabă după ce Sandy avea să se pensioneze, ținu Clark să-și reamintească, în vreme ce își croia drum printr-un pâlc des de arbuști acoperind panta deluroasă pe care se găsea cărarea către pârâu.

John cumpărase proprietatea pentru cei mai frumoși ani ai lor, dar nu-și făcea nicio iluzie că el, unul, se va stinge frumos, într-un apus de soare. Că va trăi suficient de mult ca să se pensioneze și să producă brânză până când trupul avea să-i cedeze din cauza vârstei.

Nu. John Clark credea că totul urma să se sfârșească pentru el mult mai brusc și mai devreme.

Glonțul care îi intrase în braț însemnase cam a cincizecea tentativă de a-i curma viața. Cincisprezece centimetri mai în interior și bucata din plumb i-ar fi intrat drept în plămân, iar Clark s-ar fi înecat în propriul sânge înainte ca Ding și Dom să-l poată coborî la nivelul străzii. Alți zece

centimetri mai la stânga şi i-ar fi străpuns inima, şi el nu ar fi reuşit să ajungă nici măcar în mansardă. Câteva zeci de centimetri mai sus şi glonţul i-ar fi pătruns în ceafă, pe urmă Clark ar fi căzut secerat la fel ca Abdul bin Mohammed al Qahtani în ascensorul de la hotelul Sers.

John era convins că mai devreme sau mai târziu – cu „mai devreme" tot mai sigur – avea să moară în misiune.

Ca tânăr, foarte tânăr, făcuse parte din trupele Navy SEAL din Vietnam şi operase în cadrul MACV-SOG, Comanda de Asistenţă Militară din Vietnam – Grupul de Studii şi Observaţii. Împreună cu alţi camarazi din SOG, Clark trăise ani de zile la un fir de păr distanţă de moarte. Fusese de multe ori în preajma ei. Gloanţe care îi şuieraseră prin faţă, explozii care trimiseseră schije mortale în oameni aflaţi la un braţ depărtare, elicoptere care se ridicaseră la o sută cincizeci de metri înălţime înainte ca piloţii să decidă singuri că nu mai aveau chef să zboare în acea zi. Pe atunci, astfel de întâlniri cu moartea îl umpleau de adrenalină. Îl extaziau într-atât, încât şi el, la fel ca mulţi alţii de vârsta şi profesiunea lui, începuse să trăiască doar pentru a-şi administra drogul numit pericol.

John se aplecă pe sub trunchiul jos al unui plop în vreme ce mergea, atent să nu-şi agaţe undiţa în vreuna dintre crengile copacului. Schiţă un zâmbet, gândindu-se cum fusese la douăzeci şi doi de ani.

Cu atât de mult timp în urmă.

Glonţul care aproape îl omorâse pe acel acoperiş parizian nu-l mai umpluse cu aceeaşi emoţie pe care o simţise ca tânăr luptător SEAL în Vietnam. Însă nici nu-l îngrozise sau înfricoşase. Nu, John nu era omul care să se înmoaie odată cu vârsta. Mai degrabă era fatalist. Glonţul din Franţa şi ferma din Maryland aveau multe în comun.

Amândouă îi sugerau lui John că, într-un fel sau altul, călătoria lui nebună prin viaţă *avea* un sfârşit.

Se căţără peste o bucată ruptă din gardul aflat în colţul de sud-vest al proprietăţii lui. Odată ajuns pe terenul lui, trecu printr-o mică pădure de pini pitici, de unde panta unui deal cobora către o mică vale, pe fundul căreia şerpuia un pârâu puţin adânc, dinspre nord spre sud, în apropiere de graniţa dintre proprietăţi.

Se uită la ceas şi văzu că se făcuse ora patru şi un sfert.

Acolo nu dispunea de acoperire pentru telefonul mobil, aşa că timp de trei ore, cât fusese plecat în excursia lui de pescuit, se găsise „în afara reţelei". Se întrebă câte mesaje îl aşteptau pe telefonul din casă, apoi se gândi din nou la trecut, amintindu-şi cu drag de vremurile de dinaintea telefoanelor mobile, când nu se simţea vinovat pentru o amărâtă de plimbare prin pădure.

Singurătatea în sălbăticia din Maryland îl ducea cu gândul la singurătatea din hățișurile de vegetație din Asia de Sud-Est. Da, totul se întâmplase cu multă vreme în urmă, dar care nu ar fi părut atât de îndepărtată dacă ai fi fost acolo, și Clark fusese acolo al naibii de mult și de bine. Plantele din junglă erau altfel, evident, însă senzația era aceeași. Lui Clark îi plăcuse întotdeauna să se aventureze în sânul naturii, însă, cu siguranță, se îndepărtase de o asemenea plăcere în ultimii ani. Poate că, odată ce ritmul de desfășurare a operațiunilor de la Campus avea să se diminueze la niveluri rezonabile, va putea și el să petreacă ceva mai mult timp singur în pădurile de pe ferma lui.

I-ar fi plăcut enorm să-și ia nepotul la pescuit cândva – copiilor încă le mai plăceau astfel de lucruri, nu?

Intră în pârâul de pe proprietatea lui, își croi drum prin apa adâncă până la genunchi și se trezi mulțumit că își pusese cizemele de pescar în acea după-amiază. Apa era rece ca gheața, alimentată de izvoare, și mai adâncă decât de obicei. Curentul nu era foarte puternic, așa cum era de cele mai multe ori, motiv pentru care Clark prefera să traverseze pârâul pe acolo decât la o sută de metri mai în amonte, unde pietre mari și plate ieșeau la câțiva centimetri deasupra apei, pe toată lățimea ei, astfel transformându-se într-un podeț natural, chiar dacă alunecos din cale afară.

Însă în acea zi Clark n-avea nicio problemă să traverseze apa prin mijlocul curentului, ba chiar să se aventureze printr-un bazin mai adânc creat de o porțiune fără pietre, unde descoperi că apa totuși nu-i trecea de mijloc.

John traversă secțiunea cea mai adâncă a pârâului, trecu printr-un pâlc de ierburi acvatice răsărite de sub pietre, după care se opri.

Observă ceva lucind în apă și reflectând razele soarelui la asfințit ca o bucată din oțel.

„Ce mai e și asta?“

Un soi de peliculă cu sclipiri rozalii înconjura un smoc de iarbă care se ivea din apa adâncă până la genunchi. Odată cu curgerea apei în aval, pelicula se deplasa alene în direcția curentului, iar bucăți mici se rupeau de restul formațiunii, luând-o de capul lor în sensul apei.

Spre deosebire de mulți veterani ai războiului din Vietnam, Clark nu suferea de aduceri-aminte bruște și dureroase. Făcuse atât de multe lucruri în cei patruzeci de ani scurși de la acel eveniment, încât anii petrecuți în acea țară nu fuseseră mai traumatizanți decât multe dintre experiențele ulterioare prin care trecuse. Însă în clipa aia, în vreme ce se uita la pelicula de substanță vâscoasă care stătea agățată de iarbă, se gândi la vremurile petrecute în Laos în anul 1970. Alături de o echipă de luptători de gherilă,

traversase într-o zi un pârâu pe sub coroanele copacilor din junglă, nu cu mult mai adânc decât cel pe care îl traversa pe proprietatea lui. Observase o peliculă neagră plutind în josul apei în dreptul locului de traversare. Cercetând-o, descoperiseră că era, de fapt, o pată de ulei de motor. Porniseră în amonte şi găsiseră o potecă folosită de trupele lui Ho Şi Min, care îi conduseseră în spatele unui grup de soldaţi nord-vietnamezi care pierduseră un scuter în apele învolburate pe când încercau să traverseze pârâul. Soldaţii pescuiseră motoreta din ape, însă nu înainte ca uleiul din ea să se fi scurs în apă, fapt care le trădase prezenţa.

Clark şi echipa lui de luptători de gherilă eliminaseră în totalitate duşmanul.

Uitându-se la pelicula din faţa lui, Clark nu se putu abţine să nu se gândească din nou la Laos. Întinse mâna şi îşi vârî degetele în pelicula subţire, apoi şi le duse la nas.

Nările i se umplură de mirosul de neconfundat al uleiului de armă. Avu chiar impresia că recunoaşte marca uleiului. Da, era Break-Free CLP, marca lui favorită.

Întoarse imediat privirea înspre amonte.

Vânători. Nu-i putea vedea, dar nu se îndoia că indivizii traversaseră podeţul natural la vreo sută de metri mai spre nord cândva, în decursul ultimei jumătăţi de oră.

Pe proprietatea lui se găseau căprioare şi curcani, iar la o asemenea oră căprioarele se puteau vâna cu uşurinţă. Numai că nu era sezonul lor de vânătoare şi indicatorul care marca limita de proprietate era al nabii de vizibil. Oricine se găsea pe proprietatea lui încălca o mulţime de legi.

Merse mai departe, traversă restul pârâului, apoi o luă pe poteca ce ducea printre copaci către terenul deschis din jurul casei lui. Plimbarea lui prin pădure semăna tot mai mult cu înaintarea prin jungla din Asia de Sud-Est, mai ales că în momentul acela ştia că nu era singur în sălbăticie.

Îi trecu prin minte gândul că trebuia să iasă din pădure chiar în faţa păşunii deschise ca să ajungă acasă. Dacă se aflau, mai ales atunci, după cum recunoştea chiar John, nu era imposibil ca el să încaseze un al doilea glonţ în decurs de o singură lună.

Şi de această dată, glonţul nu avea să mai provină de la un pistol de 9 milimetri. Ci de la o carabină sau o puşcă de vânătoare.

„Iisuse", îşi zise Clark. Scoase din cizmele de pescar pistolul SIG pe care îl avea la el permanent, pe urmă îl aţinti către poteca de la picioarele lui ca să tragă un cartuş în sol, pentru a-şi anunţa prezenţa.

„Nu." Habar n-avea de ce, dar nu avea deloc chef să alerteze pe cineva asupra prezenței lui. Evident că nu își făcea griji din pricina unui grup de vânători de curcani care și-ar fi întors armele împotriva lui. Numai că nu-i cunoștea pe acei indivizi, nu le știa intențiile și nici cât de mult whisky Jack Daniel's ingurgitaseră în timpul micii lor excursii de după-amiază la vânătoare, așa că decise să le ia mai bine urma.

Părăsi poteca urmată de indivizi, ca să le iasă prin spate în locul unde credea el că ieșiseră din pădure. Avu nevoie de ceva timp ca să le depisteze urmele.

Dădu vina pe lumina slabă de sub copaci. În cele din urmă, zări dovezi că doi oameni trecuseră dintr-o parte în alta a unei poteci mai înguste. După alte câteva zeci de metri își dădu seama de itinerarul urmat de indivizi, pe care îl estimă ca fiind bizar. Indiferent că vânau curcani sau căprioare, ieșirea de pe potecă într-un asemenea loc nu avea sens. Prada lor se găsea în teren deschis, mai aproape de casă. Atunci, de ce se deplasau ei pe furiș în acea zonă, la mai bine de cincizeci de metri depărtare de marginea pădurii?

Câțiva metri mai departe le pierdu urma din cauza amurgului și a copacilor, care blocau pătrunderea oricărei raze de lumină.

Clark își lăsă jos echipamentul de pescuit, se lăsă pe vine și se deplasă încet către marginea șirului de copaci. Fu atent să înainteze cât mai aproape de sol, la adăpostul lăstărișului.

Când ajunse la marginea pășunii, privi spre terenul deschis, așteptându-se să vadă înspre est siluete îmbrăcate în portocaliu.

Însă nu zări nimic.

Cercetă cu privirea terenul dinspre casa aflată la peste o sută de metri spre nord, dar nici acolo nu observă pe nimeni.

Văzu însă un grup de opt căprioare păscând iarba pe terenul aflat între el și casă. Grupul era compus din femele scunde și cerbi tineri, și niciun vânător nu ar fi putut fi interesat de așa ceva.

Creierul lui Clark începu să prelucreze cu repeziciune informațiile acumulate. Timpul de care avusese nevoie pelicula de ulei ca să plutească în derivă de la podețul natural peste pârâu, traversat de indivizi. Timpul petrecut de căprioare în spațiu deschis, dacă vânătorii se îndreptaseră într-acolo.

Nu-i luă prea mult ca să-și dea seama că vânătorii se aflau în pădure, undeva în preajma lui.

„Unde?"

John Clark nu era vânător, oricum nu de animale, așa că recurse din nou la experiența acumulată în Vietnam. Pe porțiunea dinspre sud a pășunii din fața lui, în dreapta, se înălța un mic dâmb.

În mod logic, în acel loc, un lunetist şi-ar fi fixat poziţia ca să acopere întreaga zonă în mod optim. Poate că un vânător ar fi procedat la fel...

„Da.“ La cincizei de metri depărtare de locul unde se afla Clark, se zări un licăr luminos în punctul în care soarele care apunea pe deasupra muntelui se reflecta de un ciob de sticlă.

Apoi zări oamenii. Îşi dădea seama chiar de la distanţă că nu erau vânători. Erau îmbrăcaţi cu costume de camuflaj din material verde şi maroniu, care să semene cu frunzele şi iarba uscată. Cei doi indivizi aveau aspectul a două mormane de frunze ascunse în spatele unei puşti parţial camuflate şi a unei lunete.

Iar binoclurile lor erau îndreptate asupra casei.

– Ce mama naibii? şopti Clark pentru sine.

Clark observă că unul dintre indivizi era ud. Nu era nevoie să fie cine ştie ce detectiv sclipitor ca să pună laolaltă piesele tabloului celor întâmplate.

Indivizii se deplasaseră prin pădure, traversaseră pârâul la vreo sută de metri nord de locul unde traversase Clark, iar individul în costumul ud alunecase pe pietrele plate şi căzuse în apă împreună cu puşca lui. Uleiul cu care arma fusese unsă împiedica ruginirea acesteia, dar acelaşi ulei le trădase prezenţa celor doi indivizi în ochii ţintei lor.

„Dar de ce am ajuns eu ţinta lor?“

Clark se gândi să meargă înapoi pe propriile urme până acasă la vecinul lui. I-ar fi luat cel puţin jumătate de oră, dar de acolo putea suna autorităţile, putea cere şerifului din Frederick County să trimită oameni care să se ocupe de cei doi lunetişti. Însă aşa ceva ar fi atras mult prea multă atenţie asupra lui însuşi, deoarece ar fi generat întrebări în legătură cu motivul pentru care doi oameni cu pregătire militară şi cu o armă puternică se găseau pe proprietatea lui.

Sau se putea ocupa el însuşi de problemă. Da, era singura cale. Se gândi să o ia înapoi printre copaci, apoi spre sud, să ocolească dâmbul, după care să-i atace pe cei doi de la spate.

Nu apucă bine să-şi pună planul în aplicare. Zări în depărtare nişte maşini mari şi negre, cinci la număr, care veneau pe şosea drept spre casa lui.

Vehiculele se deplasau cu viteză, fără să-şi anunţe prezenţa cu girofarurile. Clark rămase locului şi le urmări fascinat.

De la o depărtare de o sută de metri, urmări cum SUV-urile imense parchează în faţa şi în spatele casei. Abia în acele clipe vehiculele ajunseră suficient de aproape ca el să vadă indivizi îmbrăcaţi cu echipamente de protecţie negre stând în picioare pe treptele de acces în maşini, ţinându-se

de bare montate pe acoperișuri cu o mână și strângând puști de asalt M4 în cealaltă.

Nu putea citi literele albe scrise pe spatele uniformelor și echipamentelor de protecție, dar recunoștea stilul și tactica oamenilor care foloseau astfel de echipamente.

Clark închise ochii și își lipi fruntea de câteva frunze reci. Știa cine urma să dărâme ușa din față și cea din spate a casei lui de țară.

Era un echipaj SWAT de la FBI.

Rămase nemișcat și se uită cum FBI-ul îi dărâmă ușa din spate cu un berbece, pe urmă intră în casă în formație tactică de luptă.

Peste câteva secunde, liderul de echipă anunță că nu se găsea nimeni înăuntru și oamenii ieșiră afară.

– Nemernicii, zise John încet luând-o cu grijă înapoi, spre adăpostul copacilor.

Ajuns acolo, se descotorosi de cizmele de pescar și le dosi sub un morman de frunze și ace de pin.

Nu se chinui să depună eforturi prea mari cu ascunderea obiectelor; când venise într-acolo nu își mascase deloc urmele, iar în momentul acela era pe cale să lase urme într-o cu totul altă direcție.

Odată ce oamenii de la FBI aveau să ajungă în pădure, urmau să descopere dovezi că cineva se aventurase pe urmele lor, după care părăsise zona.

După ce ascunse cizmele, Clark se răsuci pe călcâie, se ridică drept pe picioare și începu să alerge înapoi pe potecă, încercând să pună ceva distanță între el și urmăritori. Trebuia să afle despre ce era vorba înainte de a decide ce avea de făcut. Și-ar fi dorit enorm ca telefonul mobil să-i funcționeze în acele clipe. Avea bănuiala cumplită că ratase un apel important sau două câtă vreme fusese plecat la pescuit.

41

Conferinţa de presă fusese convocată în grabă pentru sfârşitul zilei de lucru în clădirea Robert F. Kennedy a Departamentului de Justiţie de pe Pennsylvania Avenue, chiar lângă mallul din Washington. La o asemenea oră târzie nu prea existau ziarişti prin preajma clădirii, dar când agenţiile de ştiri primiră informaţia că procurorul general în persoană avea să facă un anunţ, reporterii veniră în grabă din clădirea apropiată a Capitoliului şi se strânseră într-o sală de conferinţe nu departe de biroul procurorului general Michael Brannigan.

La ora cinci şi treizeci şi cinci de minute, cu mai bine de o jumătate de oră întârziere, Brannigan şi doi oameni din personalul de rang superior al departamentului îşi făcură apariţia în încăpere. Ziariştii aşteptau cu un interes în creştere să afle ce avea el să comunice.

Primul indiciu legat de faptul că urma să se întâmple ceva remarcabil apăru atunci când procurorul general se postă la tribună şi rămase tăcut câteva secunde. Privi înspre subordonaţii lui de câteva ori. Reporterii care îi urmăreau privirile văzură oameni vorbind încet şi grăbit la telefoane mobile într-un colţ al încăperii. După mai multe secunde de aşteptare, timp în care Brannigan îşi urmărea oamenii, în mod clar sperând ceva de la ei, unul dintre asistenţii lui se uită la şef şi clătină din cap în semn de nu.

Brannigan dădu din cap, nu arătă prin nimic că ar fi fost dezamăgit, pe urmă se adresă, în sfârşit, reporterilor adunaţi acolo.

– Vă mulţumesc că aţi venit. În această după-amiază, anunţ că a fost emis un mandat federal de arestare pentru un anume John A. Clark, american şi fost angajat al Central Intelligence Agency. Domnul Clark va fi adus cu mandat pentru a răspunde la întrebări legate de o serie de cazuri de crimă rămase nerezolvate timp de câteva decenii, precum şi de implicarea lui curentă în activităţi de natură criminală.

Ziariştii îşi notară numele şi se uitară unii la alţii. Departamentul condus de Brannigan ameninţase că are de gând să-i ancheteze pe ofiţerii CIA pentru acţiunile lor din teren, dar nu prea se întâmplase nimic. Oare la sfârşitul primului mandat al lui Kealty, debuta pogromul împotriva CIA, despre care mulţi spuneau că a fost demult îngropat?

Niciunul dintre ziarişti nu avea habar de Clark sau de vreun caz legat de un spion CIA pe nume Clark, aşa că nimeni nu ridică mâna să pună întrebări când procurorul general făcu o pauză.

Brannigan fusese avertizat în privinţa aceasta, şi chiar instruit de Casa Albă să strecoare o informaţie de interes.

– Domnul Clark, aşa cum, poate, ştiţi, este de multă vreme prietenul, confidentul şi fostul bodyguard al preşedintelui Jack Ryan, atât în timpul muncii desfăşurate de domnul Ryan în cadrul CIA, cât şi după aceea. Înţelegem că avem de-a face cu un caz cu încărcătură politică, peste care însă nu putem trece cu vederea din pricina acuzaţiilor grave la adresa domnului Clark.

Ziariştii începură să se agite. Unii deschiseră site-uri web de căutare pe telefoanele mobile, alţii puseră cu glas tare întrebări de clarificare. O femeie de la NBC întrebă când va fi oferită următoarea actualizare în privinţa cazului, probabil doar ca ea să aibă răgazul necesar pentru a-şi da seama ce naiba se petrecea.

– Mă aştept să avem ceva pentru voi peste câteva ore, răspunse Brannigan. Din acest moment, Clark este socotit fugar din faţa justiţiei, dar ar trebui să cadă în scurtă vreme în plasa întinsă de noi.

Brannigan ieşi din sala de conferinţe, iar reporterii îl urmară afară, cu telefoanele lipite de ureche. Jurnalele TV de ştiri aveau să poată anunţa ceva despre caz la ştirile de ora şase. Publicaţiilor tipărite le rămânea ceva mai mult timp la dispoziţie ca să pună faptele cap la cap.

Jack Junior ajunse la Melanie acasă la ora şase. Plănuiseră o seară mai fastuoasă în oraş, dar erau amândoi obosiţi după o zi lungă la serviciu, aşa că hotărâră să ia împreună o cină rapidă şi fără pretenţii. Când îi deschise uşa lui Jack, Melanie arăta pregătită de plecare, însă îşi ceru scuze faţă de Ryan şi îl rugă să o mai aştepte câteva minute ca să fie gata.

Ryan luă loc pe o canapea de două persoane şi privi prin încăpere ca să-şi omoare timpul. Observă o colecţie de cărţi şi ziare stivuite pe biroul mic din colţ, lângă laptopul lui Melanie. Cărţi despre Pakistan şi Egipt, tipărituri pline de hărţi, poze şi text.

– Să înţeleg că încă îţi aduci de lucru acasă? întrebă Jack zâmbind.

– Nu. Aia e doar o cercetare pe care o fac pe cont propriu.

– Mary Pat nu-ţi dă suficient de lucru?

Melanie râse.

– Nu-i vorba de asta. Îmi place ca în timpul liber să-mi vâr nasul în chestii publice. Nimic de acolo nu e secretizat. Chestiile alea pot fi studiate de oricine.

– De ce? Te interesează terorismul?

– Mă interesezi tu.

Melanie zâmbi, îşi luă haina şi zise:

– Sunt gata când vrei.

Jack îşi înclină puţin capul, întrebându-se ce temă studia ea în realitate, dar se ridică de pe canapea şi o urmă pe frumoasa brunetă afară din locuinţă.

Cincisprezece minute mai târziu, Jack şi Melanie şedeau la bar la Murphy's, un pub irlandez de pe King Street, nu departe de locuinţa lui Melanie. Băuseră prima bere pe jumătate şi tocmai le fusese adus un coş mare cu aripioare Old Bay când barmanul comută televizorul pe un canal de ştiri. Cei doi tineri ignorară televizorul pentru că erau prinşi în conversaţie, însă, din când în când, Ryan mai ridica privirea spre ecran. Spera să vadă noi cifre de sondaj pentru tatăl lui, care să le permită părinţilor lui să respire ceva mai uşuraţi.

Melanie vorbea despre o pisică pe care o avusese în liceu, când Ryan suprinse o ştire la televizor.

Făcu ochii mari, căscă gura larg şi exclamă:

– Oh, la naiba, nu!

Melanie se opri brusc.

– Pardon?

Ryan sări şi luă telecomanda de la televizor de pe tejgheaua barului şi dădu volumul mai tare. Pe ecran se vedea o imagine a colegului lui Ryan, John Clark. Reportajul se mută apoi la conferinţa de presă a lui Michael Brannigan, iar Jack prinse descrierea vagă făcută de procurorul general acuzaţiilor şi implicaţiilor politice din cadrul cazului.

În tot acest timp, Melanie se uită la Ryan.

– Îl cunoşti?

– E prieten cu tata.

– Îmi pare rău.

– O legendă CIA.

– Zău?

Ryan dădu din cap, cu gândul în altă parte.

– Activitatea lui se desfăşura în celălalt capăt al structurii. Operaţiuni.

– Ofiţer de caz?

– SAD. Activităţi speciale.

Melanie dădu din cap. Înţelegea.

– Crezi că el...

– La naiba, nu! exclamă Ryan, după care se controlă mai bine. Nu. Tipul are o Medalie de Onoare din partea Congresului.

– Îmi pare rău.

Jack îşi luă privirea de la televizor şi se uită la Melanie.

– Îmi cer scuze. Reacţionez la ceea ce face Kealty. Nu la tine.

– Am priceput.

– Tipul are nevastă. Copii. E bunic. Iisuse... Nu te apuci să mânjeşti un astfel de om fără să ştii despre ce vorbeşti.

Melanie dădu din cap.

– Tatăl tău îl poate proteja? Când o să revină la Casa Albă?

– Sper că da. Cred că Edward Kealty face asta ca să-l împiedice pe tata să revină la Casa Albă.

– E prea evident. Nu va merge..., rosti Melanie cu o voce care se stinse la final.

– În afara cazului că?

– În afara cazului că... în fine, tu spui că John Clark nu are schelete în dulap care să nu fi fost datorate muncii din CIA.

Asta era. Precis şi la obiect. Jack nu-i putea povesti lui Melanie, evident, dar ştia că o anchetă de amploare asupra lui Clark putea expune The Campus. Oare ăsta să fi fost obiectivul final? Să fi apărut informaţii despre ceea ce făcuse Clark în ultimul an şi ceva? Ceva despre operaţiunea de la Paris sau chiar despre cazul Emirului?

„La dracu“, îşi spuse Jack. Indiferent că existau dovezi împotriva lui Clark sau nu, ancheta putea duce la distrugerea organizaţiei.

Relatarea de la televizor se încheie şi Jack se întoarse către Melanie.

– Îmi pare tare rău, dar trebuie să încheiem aici întâlnirea noastră.

– Înţeleg, zise ea, însă Ryan văzu în ochii ei că nu înţelegea, de fapt.

Unde se putea duce el în momentul ăla? Ce putea face ca să-l ajute pe John Clark?

42

Jack Ryan Senior își mâncă hamburgerul înainte de a urca pe scenă la întâlnirea cu alegătorii de la Tempe Mission Palms Hotel. Intenționase să muște de câteva ori din politețe, fiindcă pentru el era vorba de un prânz târziu și mai avea un eveniment la care să participe peste mai puțin de două ore, o cină cu Veteranii Războaielor din Străinătate, care se ținea tot în Tempe.

Însă burgerul era atât de bun, încât Ryan îl devoră, pur și simplu, în vreme ce sporovăia cu suporterii lui.

Se urcă pe scenă la ora locală două și treizeci și cinci de minute. Mulțimea fremăta de extaz datorită cifrelor din sondaje. Șansele se mai apropiaseră după ce Kealty anunțase prinderea individului care ucisese atâția americani cu câțiva ani înainte, dar Ryan continua să conducă, dincolo de orice margine de eroare.

Când muzica de întâmpinare se opri, Jack se aplecă ușor deasupra microfonului și rosti:

– Bună seara. Vă mulțumesc. Apreciez efortul vostru.

Mulțimea îl iubea; oamenii avură nevoie de ceva mai mult timp ca de obicei ca să se liniștească.

În cele din urmă, Jack reuși să le mulțumească suporterilor pentru că veniseră în acea după-amiază, după care îi avertiză să nu lase garda jos prea devreme. Alegerile urmau să aibă loc abia peste două săptămâni, iar el avea nevoie de sprijin mai mult ca oricând. Rostise același discurs în ultimele două-trei zile, și avea să-l mai susțină încă două-trei zile.

În timp ce se adresa susținătorilor, Ryan privi audiența. Undeva în dreapta surprinse spatele lui Arnie van Damm, care ieșea din sală cu telefonul la ureche. Jack își dădea seama că Arnie era agitat dintr-un motiv oarecare, însă nu putea spune dacă era de bine sau de rău.

Van Damm dispăru în spatele unui munte de baloane chiar înainte de a ieși din sală.

Ryan începu partea de încheiere a discursului; rosti câteva replici generatoare de aplauze, fiecare dintre ele având nevoie de mai bine de treizeci de secunde de aplauze înainte de a putea trece la următoarea. Jack mai avea câteva replici de rostit, când îl văzu pe van Damm apărând chiar sub el. Omul avea o expresie severă pe chip; în locul unde se afla era ascuns de camerele de luat vederi, însă Ryan îl observă făcând un gest de „Termină discursul" cu o mişcare circulară a degetului.

Jack se conformă cererii şi se luptă să încheie cu o faţă fericită, în tot acest timp întrebându-se în sinea lui ce se petrecea.

Expresia lui van Damm nu lăsa loc la îndoială. Pe Ryan îl aşteptau veşti proaste.

În mod normal, Jack ar fi ieşit prin mijlocul sălii la sfârşitul unei întâlniri cu alegătorii şi şi-ar fi cheltuit câteva minute ca să strângă mâini şi să pozeze pentru instantanee cu suporterii, însă van Damm îl luă pe sus spre ieşirea din dreapta scenei. Mulţimea aplaudă şi muzica începu să bubuie din difuzoare în timp ce Ryan ieşea de pe scenă. Aproape de ieşire, se mai opri o dată ca să salute cu un gest larg pe toată lumea înainte de a dispărea.

Ajuns pe coridor, Andrea Price-O'Day veni imediat lângă el; van Damm o luă înainte către o ieşire laterală.

– Ce s-a întâmplat? strigă Ryan în direcţia lui.

– Nu acum, Jack, zise Arnie deplasându-se rapid înspre ieşire.

Coridorul era plin de jurnalişti, de prieteni şi de suporteri, însă cei trei trecură rapid printre ei. Zâmbetul îndelung exersat al lui Ryan dispăruse; Jack se grăbi să-l prindă din urmă pe managerul lui de campanie.

– La naiba, Arnie. E vorba de familia mea?

– Nu! Dumnezeule, nu, Jack! Scuze.

Arnie îi făcu semn lui Jack să-şi continue mersul rapid.

– Bine.

Ryan se linişti puţin. Era vorba de politică, asta era tot.

Ieşiră pe o uşă laterală direct într-o parcare. SUV-urile cu care veniră Ryan şi echipa lui erau parcate pe un rând chiar în faţa lor. Alţi agenţi ai Serviciului Secret veniră lângă ei şi van Damm o luă înaintea convoiului către vehiculele care îi aşteptau.

Aproape ajunseră la destinaţie. La şase metri depărtare de SUV-ul lui Ryan, un reporter cu un cameraman pe urme se interpuse în drumul lui. Pe microfonul întins spre Ryan scria numele unui post local afiliat reţelei CBS.

Fără niciun preambul, reporterul împinse microfonul printre doi agenţi masivi de la Serviciul Secret, direct în faţa lui Ryan.

– Domnule preşedinte, care e reacţia dumneavoastră la anunţul făcut de procurorul general privind anchetarea bodyguardului dumneavoastră pentru crimă?

Ryan se opri locului. Faptul că reporterul încurcase faptele nu făcea decât să accentueze expresia de confuzie de pe chipul lui Jack. Acesta se întoarse către şeful echipei de agenţi ai Serviciului Secret, Andrea Price-O'Day, care vorbea în microfonul de la manşeta cămăşii cu şoferii convoiului de maşini şi, ca atare, nu auzise întrebarea. *„Andrea a fost acuzat de crimă?"*

– Poftim? întrebă Ryan.

– John Clark, fostul dumneavoastră bodyguard. Ştiţi că fuge de justiţie? Ne puteţi spune când aţi vorbit ultima dată cu el şi care a fost natura discuţiei?

Ryan se întoarse către van Damm, care la rândul lui se lupta împotriva propriei expresii de prins-asupra-faptului. Arnie întinse mâna şi apucă braţul lui Jack, încercând să-l tragă spre maşini.

Ryan îşi reveni suficient de repede ca să se întoarcă spre tânără.

– Voi da o declaraţie în această privinţă peste puţin timp.

Răsăriră alte întrebări, fiindcă tânărul sesizase că Ryan habar n-avea la ce anume făcea referire. Însă Ryan nu mai spuse nimic; se grăbi înspre SUV, în urma managerului de campanie.

Douăzeci de secunde mai târziu, vehiculul în care se aflau Ryan, van Damm şi Price-O'Day plecă în trombă de pe loc.

– Ce dracu' a fost chestia asta? întrebă Jack.

Van Damm îşi scosese deja telefonul mobil.

– Doar o mică încurajare din partea Washingtonului. Brannigan a convocat o conferinţă de presă surpriză chiar înainte de ştirile de la ora şase şi a declarat că a deschis o anchetă de crimă împotriva lui Clark. De la FBI am aflat că John a reuşit să fugă de echipa SWAT trimisă ca să-l aresteze.

– Ce crimă? aproape că ţipă Ryan.

– Ceva legat de acţiunile lui din CIA. Acum acţionez ca să primesc o copie după mandatul de arestare emis de Departamentul de Justiţie. Ar trebui s-o primesc în mai puţin de o oră.

– Chestia asta e politică! I-am acordat omului o graţiere deplină pentru munca din cadrul CIA, tocmai ca să împiedic apariţia unei astfel de poveşti!

Ryan urla în maşină şi venele de la gât i se umflaseră.

– Chiar *este* politică. Edward Kealty se ia de el ca să ajungă la tine. Trebuie să tratăm întreaga poveste cu mănuşi, Jack. O să mergem înapoi la hotel, o să ne gândim ceva timp şi apoi o să emitem o declaraţie atent...

– O să ies chiar acum în faţa camerelor de luat vederi şi o să dezvălui Americii ce fel de om a atacat Ed Kealty. Mare porcărie!

– Jack, nu cunoaştem detaliile. Dacă John Clark a comis şi alte fapte în afara celor pentru care l-ai graţiat, atunci totul o să arate extrem de rău.

– Ştiu bine ce a făcut Clark. La naiba, unele dintre acţiunile lui au fost ordonate de mine. Ryan se gândi câteva clipe. Cum rămâne cu Chavez?

– N-a fost menţionat de Brannigan la conferinţa de presă.

– Trebuie să vorbesc cu soţia lui John.

– Clark trebuie să se predea.

Jack clătină din cap.

– Nu, Arnie. Ai încredere în mine, nu trebuie să facă asta.

– De ce nu?

– Deoarece John e implicat într-o poveste care trebuie să rămână ascunsă. Haide să lăsăm lucrurile aşa. N-am de gând să apar în public ca să îi cer lui Clark să se predea.

Arnie vru să protesteze, dar Ryan ridică mâna.

– Poate nu-ţi place, însă trebuie s-o laşi baltă chiar acum. Ai încredere în mine, Clark trebuie să stea ascuns până când întreaga poveste devine istorie.

– *Dacă* devine istorie, zise Arnie.

43

Generalul Riaz Rehan intră în coliba din cărămidă arsă împreună cu doi dintre oamenii lui Haqqani. Cei doi se postară în stânga şi în dreapta generalului, ţinând în mâini lanterne, pe care le aţintiră asupra unei siluete prăbuşite pe podea în colţul colibei.

Era un bărbat, cu bandaje aplicate în pripă la ambele picioare, zăcând pe podea întors pe umărul stâng, cu faţa spre perete.

Luptătorii Haqqani aveau pe cap turbane negre şi purtau bărbi lungi, însă Rehan era îmbrăcat cu un costum simplu *salwar kameez* şi cu un acoperământ simplu de rugăciune pentru cap. Barba lui era tunsă scurt şi bine întreţinută, contrastând dramatic cu bărbile prelungi ale celor doi pashtuni.

Rehan măsură prizonierul cu privirea. Părul murdar al individului era mai bine de jumătate încărunţit, dar individul nu părea bătrân. Era un om sănătos, sau cel puţin aşa fusese înainte de a fi aruncat pe o distanţă de zece metri de explozia unei grenade trase cu lansatorul.

Rehan se postă deasupra individului câteva secunde, însă acesta nu privi deloc înspre lumini. În cele din urmă, unul dintre luptătorii pashtuni veni lângă el şi îl izbi într-unul dintre picioarele bandajate.

Prizonierul se agită, se întoarse către lumină, încercă să-şi protejeze ochii cu mâinile, apoi se ridică în capul oaselor cu ochii închişi.

Încheieturile mâinilor necredinciosului erau prinse cu un lanţ de un inel din oţel zidit în podeaua din beton, iar picioarele lui erau goale.

– Deschide ochii, rosti generalul Rehan în engleză.

Generalul pakistanez le făcu semn celor doi paznici să-şi coboare puţin fasciculele lanternelor. În urma acestui fapt, occidentalul bărbos deschise încet ochii. Rehan văzu că ochiul stâng al omului era roşu ca sângele, poate din cauza unei lovituri la nas sau peste ochi, însă mai degrabă din pricina unei izbituri rezultate în urma exploziei grenadei care, aşa cum fusese informat Rehan, cauzase prizonierului şi alte răni.

– Așadar... vorbești engleza, da? întrebă Rehan.

Individul nu răspunse în prima clipă, însă ridică din umeri și încuviință.

Generalul se lăsă pe vine lângă prizonier.

– Cine ești?

Niciun răspuns.

– Cum te numești?

Nimic.

– Nu prea contează. Sursele mele mi-au spus că ești oaspetele în Pakistan al maiorului Mohammed al Darkur de la Joint Intelligence Bureau. Ai venit aici ca să spionezi ceea ce maiorul al Darkur socotește în mod eronat a fi o facilitate mixtă ISI – rețeaua Haqqani.

Rănitul nu replică. Era greu de spus în lumina slabă, însă pupilele lui erau cumva dilatate în urma loviturilor.

– Aș vrea foarte mult să înțeleg de ce ești aici, în Miran Shah, într-un asemenea moment. Există ceva anume ce speri să găsești, sau doar soarta a făcut ca excursia ta prin zona FATA să coincidă cu vizita mea aici? Maiorul al Darkur s-a cam opus eforturilor pe care le depun eu în ultima vreme.

Bărbatul cu păr cărunt se mulțumea să se uite la el.

– Prietene, să știi că ești cam plictisitor.

– Am fost făcut și mai rău de atât.

– Aha. Acum vorbești. Să avem o discuție politicoasă, ca de la bărbat la bărbat, sau să-mi pun asociații să-ți smulgă cuvintele cu forța?

– Fă ce ai de făcut, eu o să trag un pui de somn.

Zicând acestea, americanul se lăsă din nou să cadă la loc pe podea. Lanțul de la mâini zornăi în vreme ce el își găsea poziția cea mai bună.

Rehan clătină frustrat din cap.

– Țara ta ar fi trebuit să stea departe de Pakistan, așa cum și britanicii ar fi trebuit să stea. Numai că voi vă strecurați pe voi înșivă, cultura voastră, armata voastră, păcatele voastre pe toată suprafața globului. Sunteți ca o infecție care se răspândește pe nevăzute.

Rehan vru să mai spună ceva, dar se opri. În schimb, flutură nervos din mână spre rănit și se întoarse către unul dintre luptătorii Haqqani.

Americanul nu vorbea urdu, limba natală a generalului Rehan. Nu prea vorbea nici pashtu, limba natală a luptătorului din rețeaua Haqqani care stătea lângă general. Însă Sam vorbea engleză, așa că Rehan intenționa în mod clar ca prizonierul să înțeleagă ordinul lui, deoarece spuse în engleză.

– Vedeţi ce ştie. Dacă vă spune de bunăvoie, executaţi-l omeneşte. Dacă vă iroseşte timpul, făceţi-l să regrete.

– Da, generale, replică individul cu turban negru pe cap.

Rehan se răsuci pe călcâie şi îşi lăsă capul în jos când ieşi din celulă.

Din poziţia lui de pe podea, Driscoll îl urmări cum pleacă. Odată rămas singur în celulă, Sam zise:

– Poate că tu nu mă ţii minte, dar eu te ţin minte, nemernicule.

44

John Clark se dădu jos din autobuz în Arlington, Virginia, la ora şase fără zece minute dimineaţa. Păstrându-şi gluga hainei trasă pe cap, parcurse pe jos North Pershing şi intră într-un cartier încă adormit la acea oră. Ţinta lui se găsea în blocul 600 din North Fillmore, însă nu avea de gând să se ducă direct acolo; în loc de asta, îşi continuă drumul de-a lungul Pershing, apucă pe lângă aleea de acces către o reşedinţă cu două etaje şi merse de-a lungul limitei proprietăţii până la gardul din spate. Acolo se căţără peste gard, se lăsă să cadă de cealaltă parte, în întuneric, şi urmă linia gardului până ajunse la parcarea din cealalată parte a străzii faţă de ţinta lui.

Îşi fixă privirea asupra clădirii cu două etaje, cu faţada albă, a unei proprietăţi fără teren înconjurător, se ghemui lângă un tomberon de gunoi, simţind cum îi trosnesc genunchii din pricina efortului, şi se puse pe aşteptat.

Era o dimineaţă rece, cu temperatură sub zero grade, iar dinspre nord-vest sufla o briză umedă. Clark era obosit, fiindcă se mutase dintr-un loc în altul întreaga noapte: o cafenea în Frederick, o gară de tren în Gaithersburg, o staţie de autobuz în Rockville, apoi transferuri cu autobuzele în Falls Church şi Tysons Corner. Ar fi putut adopta o rută mai directă, dar nu avusese chef să ajungă prea devreme. Un individ care mergea pe stradă la o oră matinală într-o zi de muncă era mai greu remarcabil decât unul care se plimba printr-un cartier rezidenţial la miezul nopţii. Mai ales atunci când prin preajmă mişunau indivizi antrenaţi să observe tot ce era suspect.

Din câte putea vedea Clark de unde se găsea ghemuit, între un sedan Saab şi un tomberon plin cu obiecte ce păreau a fi scutece murdare, nu se zărea nicio echipă de supraveghere care să monitorizeze clădirea din lemn de vizavi de el, însă îşi închipuia că o astfel de echipă era deja poziţionată acolo. FBI-ul hotărâse, probabil, că exista o şansă mare ca el să vină să-l vadă pe omul care locuia acolo, aşa că undeva, pe o alee care dădea pe

strada principală, se găsea o maşină cu o echipă de supraveghere compusă din doi oameni. Probabil că proprietarul casei respective ieşise ca să vadă ce naiba căuta acea maşină acolo, însă agenţii îi fluturaseră legitimaţiile FBI pe sub nas, iar asta însemnase sfârşitul oricărei discuţii.

Clark aşteptă douăzeci şi două de minute înainte ca o lumină să se aprindă la o fereastră de la etaj. Alte câteva minute şi se aprinse o altă lumină la parter.

Mai aşteptă puţin. În tot acest timp, se repoziţionă, aşezându-se pe bordura parcării ca să permită sângelui din picioare să circule mai bine.

Tocmai îşi găsise o poziţie mai bună când se deschise uşa casei. Un bărbat îmbrăcat cu o haină sport ieşi afară, îşi întinse mădularele câteva clipe la gard, apoi începu să alerge încet pe stradă.

Clark se ridică fără grabă în întuneric şi porni înapoi pe propriile urme, pe drumul străbătut înainte.

John Clark se asigură că nu-l urmărea nimeni pe James Hardesty, arhivar CIA, înainte de a începe şi el să alerge în spatele omului. Alţi câţiva oameni, bărbaţi şi femei, îşi părăsiseră, la rândul lor, reşedinţele pentru a-şi face exerciţiile fizice matinale, aşa că John nu ieşea cu nimic în evidenţă. Sau, mai exact, nu câtă vreme singura sursă de lumină era dată de felinarele de pe stradă. John era îmbrăcat cu o haină neagră, care n-ar fi trezit bănuieli pentru un *jogger* obişnuit, însă pantalonii kaki şi cizmele Vasque nu păreau deloc echipamentul obişnuit pentru un alergător din zonă.

Îl depăşi pe Hardesty pe South Washington Boulevard, chiar după ce lăsă Towers Park în dreapta. Omul de la CIA aruncă o privire în spate pentru o secundă şi-l auzi pe *jogger*-ul din spatele lui, se deplasă către marginea străzii ca să-l lase pe celălalt să treacă, însă se trezi că individul i se adresează.

– Jim, sunt John Clark. Aleargă în continuare. Haide să ne pierdem printre copacii de colo ca să discutăm ceva repede.

Fără a mai scoate vreo vorbă, cei doi bărbaţi coborâră panta de la marginea parcului şi ajunseră pe un loc de joacă pentru copii, pustiu. Dinspre cer cobora o lumină difuză, suficient de puternică pentru ca ambii bărbaţi să se vadă de aproape. Se opriră în dreptul unui leagăn.

– Cum îţi merge, John?

– Cred că se poate spune că mi-a fost şi mai bine.

– N-ai nevoie de arma aia la şold.

Clark habar n-avea dacă arma chiar se desluşea pe sub haină sau Hardesty doar presupusese.

– N-am nevoie de ea *pentru tine*, poate. Însă, la modul general, dacă voi avea sau nu nevoie, rămâne de văzut.

Niciunul dintre ei nu respira cu dificultate; alergaseră mai puțin de un kilometru.

– Când am aflat că ești fugar, m-am gândit că s-ar putea să mă cauți, zise Hardesty.

– Probabil că și FBI-ul a avut aceeași bănuială, adăugă Clark.

O încuviințare scurtă din cap.

– Mda. O echipă SSG de doi oameni stă mai sus pe stradă. Au apărut înainte ca Brannigan să anunțe vestea.

Special Surveillance Group[1] reprezenta o unitate de angajați FBI care nu erau agenți de teren și serveau drept armată de supraveghetori pentru Birou.

– Mi-am imaginat.

– Mă îndoiesc că vor începe să mă caute mai devreme de o jumătate de oră. Până atunci îți aparțin.

– Nu te rețin. Încerc doar să-mi dau seama ce se petrece.

– Departamentul de Justiție s-a pus rău de tot pe tine. Cam asta e tot ce am aflat. Dar vreau să știi un lucru. Orice ar avea contra ta, John, de la mine n-au obținut nimic care să nu se găsească în dosarul tău.

Clark nici măcar nu avusese habar că Hardesty fusese interogat.

– Te-a anchetat FBI-ul?

Hardesty dădu din cap.

– Doi agenți speciali m-au întors pe toate părțile ieri-dimineață la un hotel din McLean. Am văzut câțiva agenți speciali mai tineri interogând alți indivizi din clădire. Cam toată lumea care s-a aflat în preajma ta atunci când erai în SAD a fost interogată. Cred că eu m-am ales cu agenți de primă mână deoarece Alden le-a spus că noi doi avem o istorie împreună.

– Și ce au întrebat?

– Tot felul de lucruri. Aveau deja dosarul tău. Cred că nemernicii ăia de Kilborn și Alden au văzut ceva acolo ce nu le-a plăcut, așa că au început un soi de investigație a departamentului.

Clark se mulțumi să clatine din cap.

– Nu. Ce ar putea fi în dosarul meu de la CIA care să determine agenția să își iasă din minți în halul ăsta? Chiar dacă au crezut că mă prind cu vreo acuzație tâmpită de trădare, m-ar fi adus mai întâi pe mine la interogatoriu înainte de a sufla vreo vorbă celor de la Departamentul de Justiție.

---

[1] Grupul de Supravegheri Speciale (n.tr.)

Hardesty clătină din cap.

– Nu şi dacă au împotriva ta ceva care nu făcea parte din datoriile asumate în cadrul CIA. Nemernicii ăia sunt în stare să te vâneze doar pentru că eşti prieten cu Ryan.

„La naiba", reflectă Clark. Dacă povestea asta nu avea legătură cu The Campus? Dacă era legată de alegeri?

– Ce au întrebat?

– Stai aşa. Eu sunt arhivarul. Cunosc, sau cel puţin am văzut aproape tot ce se găsea în dosarul virtual. Însă m-au întrebat un lucru care m-a debusolat.

– Ce anume?

– Ştiu că nu toate acţiunile tale de tip SAD sunt trecute în dosar, însă, în mod normal, acolo se găseşte o urmă de ceva care poate să facă legătura cu operaţiunea propriu-zisă la care ai participat. Mai exact, poate că nu-mi dau seama ce a făcut un agent de operaţiuni paramilitare în Nigeria, dar îţi pot spune că a fost în Africa la o dată anume. Vaccin contra malariei, bilete de avion, diurne care corespund locaţiei, chestii de genul ăsta.

– Corect.

– Numai că cei doi federali m-au întrebat despre activităţile tale din Berlin din martie 1981. M-am dus la dosare... Hardesty clătină din cap. Nimic. Absolut nimic care să ateste că ai fost prin preajma Germaniei la acea dată.

John Clark nu trebuia să facă eforturi ca să-şi aducă aminte. Totul îi apăru în minte instantaneu. Nu lăsă să se vadă nimic, ci doar întrebă:

– Te-au crezut?

James clătină din cap.

– La dracu', nu. Se pare că Alden le-a spus să aibă mare grijă cu mine din cauza trecutului nostru împreună. Aşa că federalii m-au presat bine. M-au întrebat despre uciderea unui agent STASI pe nume Schuman. Le-am zis adevărul. N-am auzit niciodată de vreun Schuman, şi habar n-am avut că a fost în Berlin în 1981.

Clark dădu din cap, păstrându-şi chipul impasibil. Zorii zilei începeau să lumineze câteva trăsături de pe faţa lui Hardesty. Întrebarea pe care John dorea să o pună rămase suspendată în aer câteva clipe, dar Hardesty răspunse neîntrebat la ea.

– N-am scos nici măcar *o vorbă* despre Hendley Associates.

Hardesty era unul dintre puţinii angajaţi CIA care aveau habar de existenţa Campusului. De fapt, Jim Hardesty era cel care sugerase întâlnirea iniţială dintre Chavez şi Clark cu Gerry Handley.

Clark se uită fix în ochii omului. Era prea întuneric ca să-l citească bine, dar Clark decise că Jim Hardesty nu l-ar fi mințit.

– Mulțumesc, zise Clark după câteva secunde.

James se mulțumi să ridice din umeri.

– O să iau chestia asta cu mine în mormânt. Ascultă, John, orice s-ar fi întâmplat în Germania, chestia asta nu este despre tine. Tu ești doar un pion aici. Kealty vrea să-l pună pe Ryan la colț în problema operațiunilor secrete. Te folosește ca vinovat prin asociere sau cum ai vrea să o numești. Însă modul în care a pus FBI-ul să răscolească prin trecutul tău ca să îl scoată la lumină și să-l fluture prin fața ochilor tuturor, niște chestii care ar trebui să rămână naibii acolo unde sunt... în fine, ce vreau să spun e că s-a apucat să scormonească printre scheletele vechi de la Langley, și *nimeni* nu are nevoie de așa ceva.

John se uită la el.

– Știi și tu, știu și eu că n-au nimic de substanță împotriva ta. N-are sens să îți înrăutățești situația.

– Spune ce ai pe suflet, Jim.

– Nu mă îngrijorează condamnarea ta. Ești un tip rezistent. Îmi fac griji să nu fii ucis, replică el oftând.

John nu spuse nimic.

– N-are sens să fugi de așa ceva. Când Ryan va fi ales, toată povestea asta se va încheia. Poate, doar *poate* că o să execuți vreo douăsprezece luni de pârnaie pe la vreun Club Fed de undeva. Te descurci cu asta.

– Vrei să mă predau?

Hardesty oftă din nou.

– Fuga asta nu-ți face bine, nu face bine operațiunilor secrete americane și nu face bine nici familiei tale.

Clark dădu din cap și se uită la ceas.

– Poate că așa o să fac.

– E cel mai bine.

– Mai bine te duci acasă acum înainte să te caute SSG-ul.

Cei doi își strânseră mâinile.

– Gândește-te la ce am spus.

– O voi face.

Clark se despărți de Hardesty, intră printre copacii care mărgineau locul de joacă și se îndreptă spre stația de auzobuz. Avea un plan și o direcție. Nu intenționa să se predea. Nu, se îndrepta spre Germania.

45

Clark şedea în partea din spate a unei farmacii aflate în cartierul Sandtown din vestul oraşului Baltimore. Era o parte damnată a oraşului, încărcată de criminalitate şi putreziciune, însă era un loc bun unde să se ascundă un fugar.

În jurul lui stăteau oameni din partea locului, cei mai mulţi bătrâni şi bolnavi, aşteptând să le fie scrise reţetele. John îşi ţinea haina închisă la gât şi şapca trasă peste urechi – asta îl făcea să arate ca şi cum s-ar fi luptat cu o răceală puternică, în acelaşi timp oferindu-i un mijloc de a-şi ascunde chipul în caz că cineva din jur l-ar fi căutat şi în asemenea locuri.

Clark cunoştea oraşul Baltimore; îi străbătuse străzile de tânăr. Pe atunci fusese obligat să se deghizeze într-un om fără adăpost în vreme ce îi urmărea pe membrii bandei de droguri care îi violaseră şi apoi uciseseră prietena, pe Pam. Omorâse mulţi oameni în Baltimore, indivizi care meritaseră să moară.

Cam aceea fusese perioada în care se alăturase agenţiei.

Amiralul Jim Greer îl ajutase să-şi acopere urmele faptelor din Baltimore ca să poată lucra în cadrul Divizei de Activităţi Speciale – SAD. Tot atunci o cunoscuse pe Sandy O'Toole, care ulterior devenise Sandy Clark, soţia lui.

Se întrebă unde era Sandy în momentele acelea, dar n-avea de gând să o sune. Ştia că era supravegheată şi mai ştia că Ding va avea grijă de ea.

Trebuia să se concentreze asupra planului său.

John ştia că, imediat ce FBI-ul îl ratase în Emmitsburg, fusese emis un ordin de alertă BOLO, „Fiţi cu ochii în patru", către toate autorităţile însărcinate cu aplicarea legii din zonă, fapt care însemna că toată lumea, de la agenţi de circulaţie la detectivi implicaţi în fenomenul crimei organizate, dispunea de poza şi descrierea lui, precum şi de un ordin de a-l aresta imediat ce era văzut. În plus, Clark n-avea nicio îndoială că FBI-ul îşi folosea resursele imense ca să-l vâneze.

În acel loc se simțea oarecum în siguranță, cu măsurile de deghizare luate, deși știa că nu va mai trece mult timp până să fie zărit de cineva.

Cu toate că ședea împreună cu alții în farmacie, n-avea de gând să ceară eliberarea unei rețete. În schimb, se uita în oglinzile montate sus în spatele magazinului, ca să vadă dacă nu-l urmărea cineva.

Privi într-acolo și așteptă timp de zece minute.

Nu observă nimic.

La pasul următor, cumpără un telefon cu cartelă preplătită din farmacie și începu să se plimbe prin magazin în vreme ce scoase telefonul din ambalaj și îl porni. Apoi tastă un mesaj text către Domingo Chavez. N-avea de unde să știe dacă Ding nu era el însuși pus sub supraveghere, sau până unde se întinsese întreaga poveste, așa că evitase să-i contacteze pe Ding și pe cei din The Campus după ce aflase că era căutat de FBI, în seara precedentă. Însă el și Chavez stabiliseră niște coduri de urgență între ei, în eventualitatea unei situații în care unul dintre ei avea motive să se îngrijoreze de siguranța celuilalt.

Pe rândul unde se afla Clark se ivi un grup zgomotos de adolescenți afro-americani cu aer de duri, care tăcură imediat.

Tinerii se uitară lung la el, măsurându-l din priviri așa cum își măsoară prădătorii vânatul. Clark se chinuia cu noul lui telefon, dar se opri din ceea ce făcea, le întoarse privirea dură celor șase tineri ca să le dea de veste că era conștient de prezența lor și de interesul stârnit de el. Momentul fu mai mult decât suficient ca să-i facă pe durii tineri să își îndrepte atenția către prăzi mai ușoare, așa că John se concentră din nou asupra lucrului.

Primi un mesaj text pe telefon. *9 p.m. BWI OK?*

Dădu din cap spre telefon, apoi tastă un răspuns: *OK.*

Trei minute mai târziu mergea spre nord, pe Stricker Street, în timp ce-și scotea bateria din aparat. Aruncă paharul cu cafea, telefonul și bateria într-un șanț de scurgere și își continuă drumul.

* * *

Cu câteva secunde înainte de ora nouă în acea seară, Domingo Chavez stătea pe rampa întunecată din fața terminalului Maryland Charter Aviation Services. Ploaia rece se abătea asupra lui, udându-i cozorocul șepcii de baseball și generând o perdea deasă de picături de apă în fața ochilor. Haina de ploaie îl apăra de umezeală, dar nu și de frig.

La cincizeci de metri în stânga lui, aeronava Gulfstream G550 aparținând Hendley Associates aștepta, gata de zbor, deși în acea clipă nu era

întocmit niciun plan de zbor. Căpitanul Reid şi copilotul Hicks aşteptau în cabina piloţilor, iar Adara Sherman pregătea cabina pasagerilor, deşi niciunul nu avea nici cea mai mică idee încotro aveau să zboare.

Ding îşi privi ceasul său Luminox. Celulele umplute cu tritiu luceau în beznă, puţin mai tare decât luminile de poziţie ale de avionului aflat la cincizeci de metri distanţă.

Ora nouă fix.

În acea secundă, din întuneric se ivi o siluetă. Clark era îmbrăcat cu o haină neagră cu glugă şi nu avea niciun fel de bagaj la el. Semăna mai degrabă cu un lucrător aeroportuar la sol.

– Ding, rosti el dând scurt din cap.

– Cum rezişti, John?

– Sunt bine.

– O zi lungă?

– Am mai trecut de sute de ori prin aşa ceva. Însă nu mi se întâmplă, de obicei, la mine în ţară.

– Chestia asta e o mare porcărie.

– Nu te contrazic. Ceva noutăţi?

Chavez ridică din umeri.

– Puţine. Casa Albă te foloseşte ca să ajungă la Ryan. Habar n-am dacă ei ştiu de The Campus sau că lucrezi la Hendley Associates după retragerea din agenţie. Acuzaţiile au fost sigilate şi nimeni nu vorbeşte. Dacă se cunoaşte sau se bănuieşte existenţa The Campus, oamenii lui Kealty au buzele lipite. Se comportă ca şi cum ar fi un caz vechi care a fost resuscitat, lăsând să cadă din el numele tău.

– Ce ştii de familie?

– Sandy e bine. Suntem cu toţii bine. O să am grijă de ei şi dacă va veni cineva şi după mine, atunci o să preia Ryan. Toţi îţi trimit sprijinul şi afecţiunea lor.

Clark dădu din cap şi oftă, scoţând pe gură un şuvoi de aburi care luci în lumina slabă.

Ding arătă înspre avion.

– Iar Hendley a trimis asta. Vrea să te ascunzi.

– N-am de gând să mă ascund.

Chavez dădu gânditor din cap.

– Atunci, o să ai nevoie de ceva ajutor.

– Nu, Ding. Trebuie să fac chestia asta singur. Pe tine te vreau la Campus. Se petrec prea multe lucruri simultan. O să aflu cine e în spatele tărăşeniei de unul singur.

– Înțeleg că vrei să minimizezi daunele posibile, totuși lasă-mă să vin cu tine. Cathy Ryan se va asigura că Sandy e în siguranță în vreme ce noi suntem plecați. Facem o echipă pe cinste și o să ai nevoie de mine ca să-ți păzesc spatele.

Clark clătină din cap.

– Apreciez, numai că The Campus are mai multă nevoie de tine decât am eu. Ritmul de lucru este prea alert ca să fim plecați amândoi. O să trimit de veste pe canalele de rezervă dacă o să am nevoie de ajutor.

Lui Chavez nu-i plăcea ideea. Ar fi vrut să fie aproape de prietenul lui.

– Înțeles, John. Avionul te va duce unde vrei să ajungi, rosti Ding.

– E vreun pașaport curat la bord pentru mine?

– Da, mai multe, răspunse Ding zâmbind. Dar mai e ceva la bord în caz că ai nevoie de o penetrare de maximă discreție într-o zonă unde să nu lași niciun fel de urme pe hârtie.

Clark înțelese.

– Căpitanul Reid are habar de asta?

– Da, și se va conforma cererii. Domnișoara Sherman va aranja totul pentru tine.

– Atunci, cred că e mai bine să plec.

– Mult noroc, John. Vreau să nu uiți. Oricând. Oriunde. Spune cuvântul și apar într-o secundă lângă tine. Ai priceput?

– Am priceput și apreciez.

Cei doi își strânseră mâinile, după care se îmbrățișară. Câteva secunde mai târziu, John Clark se îndreptă spre aeronavă, în vreme ce Domingo Chavez se uită după el cum dispare în ploaie.

Aeronava Gulfstream zbură înspre Bengor, Maine. Nu era destinația finală, dar slujea drept loc temporar de gândire a planurilor, un loc de realimentare cu combustibil și de așteptare până în după-amiaza următoare, când avea să părăsească țara cu destinația Europa. John Clark nu ieși din aeronavă în cursul nopții, deși echipajul se cază la un hotel din partea locului ca să-și petreacă restul nopții și dimineața următoare.

Primul plan de zbor prevedea ca avionul să se îndrepte spre orașul Geneva, însă planul avea să fie revizuit chiar în cursul zborului. Vama de la punctul de îmbarcare din Bangor era floare la ureche și era mai bine să plece de acolo, chiar dacă fața lui Clark fusese arătată non-stop la știri în ultimele douăzeci și patru de ore.

Mustața falsă și perciunii, împreună cu ochelarii cu ramă groasă îl făceau de nerecunoscut în comparație cu individul prezentat la televizor.

Miercuri, la ora cinci după-amiază, aeronava G550 decolă de pe pista 33, viră spre nord-est, apoi începu lungul drum peste Atlantic.

Clark își petrecuse ziua cercetând ținta pe un laptop la bordul avionului. Verificase hărți, orare de tren, vremea, Pagini Aurii, Pagini Albe și o listă fără sfârșit de baze de date cu angajați guvernamentali germani la nivel federal, statal și municipal. Căuta un bărbat, un individ care putea foarte bine să fi fost de mult mort, însă esențial în efortul lui de descoperire de informații despre cei care îl vânau.

Fostul membru Navy SEAL în vârstă de șaizeci și patru de ani dormi câteva ore pe durata zborului, până când ochii lui se deschiseră în față cu imaginea părului tuns scurt și a zâmbetului blând al Adarei Sherman, care se uita la el.

– Domnule Clark? E vremea, Sir.

John se ridică în capul oaselor și privi pe hublou. Nu văzu altceva decât nori sub ei și luna deasupra lor.

– Cum e vremea?

– Plafon de nori la peste două mii cinci sute de metri. Temperatura sub zero grade la sol.

Clark zâmbi.

– Deci izmene lungi.

Sherman îi răspunse cu un zâmbet.

– În mod cert. Vă aduc o ceașcă de cafea?

– Ar fi excelent.

Însoțitoarea de zbor porni spre oficiu, moment în care Clark recunoscu pentru prima dată cât de îngrijorată părea tânăra în legătură cu ceea ce urmau ei să facă.

Cincisprezece minute mai târziu, vocea căpitanului Helen Reid se auzi în difuzoarele din cabină.

– Ne aflăm la trei mii de metri altitudine. Începem depresurizarea chiar acum.

Aproape imediat, Clark simți că îl dor urechile și sinusurile din pricina depresurizării. Clark se costumase deja, însă Adara Sherman își îmbrăcă haina de lână cu dublă căptușeală și se așeză pe canapea lângă el. Fu atentă să-și închidă toți nasturii și să-și prindă bine cureaua hainei pe mijloc, pe care apoi o securiză cu un nod dublu. Era o haină la modă, însă arăta puțin ciudat așa strânsă pe trupul ei.

În vreme ce își punea mănușile, însoțitoarea de zbor întrebă:

– Cât a trecut de când ați sărit ultima dată din avion, domnule Clark?

– Am sărit din avioane dinainte de nașterea ta.

– De câtă vreme evitați să răspundeți la întrebări dificile?

Clark râse.

– Cam de când sar din avion. Recunosc. Nu am mai făcut așa ceva de ceva vreme. Presupun că e ca și cum ai cădea de pe un buștean.

Ridurile de îngrijorare marcau ochii lui Sherman în spatele ochelarilor.

– E ca și cum ai cădea de pe un buștean care înaintează cu 190 kilometri pe oră, la două mii de metri deasupra solului.

– Cred că ai dreptate.

– Vreți să repetăm procedura?

– Nu. Am reținut-o. Apreciez atenția pe care o acorzi detaliilor.

– Ce vă mai face brațul?

– Nu se află printre primele zece probleme ale mele, deci cred că e în regulă.

– Mult noroc, Sir. Vorbesc în numele echipajului când spun că sper că ne veți chema oricând aveți nevoie de noi.

– Mulțumesc, domnișoară Sherman, dar nu pot antrena pe nimeni în ceea ce am eu de făcut. Sper să vă revăd când se termină povestea asta, însă nu voi folosi avionul în cursul operațiunii mele.

– Înțeleg.

Căpitanul Reid se auzi în difuzoare.

– Cinci minute, domnule Clark.

John se ridică anevoie. De piept avea prins un mic sac din pânză, conținând un portofel cu bani gheață, două seturi de documente false, un telefon cu încărcător, un pistol SIG calibrul .45 cu amortizor, patru magazii de cartușe cu vârf retezat și un cuțit.

Iar de spate avea prins un sistem de parașută MC-4 Ram Air.

Copilotul Chester „Country“ Hicks ieși din cabina echipajului, îi strânse mâna lui John, după care, împreună, Hicks, Clark și Adara se duseră în partea din spate a cabinei pasagerilor. Acolo, Sherman ridică ușa mică de interior pentru bagaje, permițând accesul din cabină în compartimentul de bagaje. Sherman și Hicks se prinseră cu curele late din pânză atașate de scaunele din cabină, pe urmă se târâră, pe rând, în micul compartiment pentru bagaje. Scoseseră toate obiectele de acolo în cabina pasagerilor mai devreme în timpul zborului, așa că aveau destul loc de manevră stând în genunchi.

Adara se duse în partea dreaptă a ușii exterioare de bagaje, iar Hicks se postă în stânga. Clark rămase în cabina pasagerilor, deoarece spațiul din

zona de bagaje era deja prea mic pentru două trupuri. Se lăsă în genunchi şi aşteptă.

Un minut mai târziu, copilotul Hicks se uită la ceas.

Îi făcu semn din cap lui Sherman, apoi traseră amândoi de uşa exterioară pentru bagaje dinspre interior. Uşa în sine avea doar 90 x 80 de centimetri, însă era extrem de greu de deschis. Era încastrată în fuselajul avionului, chiar sub motorul din stânga, iar şuvoiul de aer care se scurgea peste fuselaj în zbor genera un efect de vid contra căruia cei doi membri ai echipajului aflaţi în compartimentul de bagaje erau obligaţi să lupte cu forţă. Într-un târziu, cei doi reuşiră să tragă uşa cu un scârţâit sinistru şi aerul rece al nopţii inundă compartimentul. Odată ce uşa ajunse înăuntru, o deplasară prin alunecare, ca pe o uşă mică de garaj, lăsând în urma ei un spaţiu deschis către exterior de 90 x 80 centimetri.

Motorul din stânga se găsea la doar câţiva metri distanţă şi genera un zgomot infernal, motiv pentru care cei doi erau obligaţi să urle ca să se audă.

Căpitanul Reid coborâse aeronava sub nivelul plafonului de nori în vreme ce se apropiau de aeroportul de destinaţie, Tegel din Berlin.

Solul de dedesubt era negru, marcat ici şi colo de lumini. Satul Kremmen, la nord-vest de Berlin, era cea mai apropiată aşezare, însă Clark şi Reid aleseseră o zonă de aterizare la vest de acolo, deoarece era plină de câmpuri plate şi deschise, mărginite de o pădure care trebuia să fie complet pustie în zorii unei zile de joi obişnuite.

Clark se uită la Hicks, aflat în compartimentul de bagaje din faţa lui. Când copilotul îşi ridică privirea de pe ceas şi arătă spre Clark, acesta începu numărătoarea inversă de la douăzeci.

– Douăzeci, o mie. Nouăsprezece, o mie. Optsprezece, o mie...

Se întoarse pe loc, se aşeză în patru labe şi intră cu spatele în compartimentul pentru bagaje. La „Zece, o mie“, simţi mâinile însoţitoarei de zbor şi ale copilotului ţinându-i curelele paraşutei şi îşi dădu seama că tocurile cizmelor erau deja în afara aeronavei. Căpitanul Reid încetinise viteza avionului, însă zgomotul şi presiunea exercitată de vânt asupra picioarelor lui continuau să fie infernale.

La „Cinci, o mie“ – Clark trebuia să urle ca să audă ceilalţi –, Hicks dădu drumul harnaşamentului lui Clark, iar Sherman procedă la fel, însă tânăra îi mai şi strânse scurt umărul într-un gest de rămas-bun.

La „Trei, o mie“, se dădu mai în spate în vântul rece. Îi era greu să se mişte astfel, însă o ieşire cu capul înainte ar fi fost prea periculoasă, pe când una cu picioarele înainte, şezând pe fund sau pe spate, ar fi crescut şansele ca paraşuta să se agaţe de ceva din interiorul aeronavei.

– Unu, o mie. Go!

Clark își împinse trupul afară din avion; simți imediat cum partea dreaptă a corpului se izbește de pragul ușii de la compartimentul bagajelor, în zona coastelor.

Însă reuși să se desprindă fără probleme de aeronavă. Aceasta zbură în continuare către luminile Berlinului, care se zăreau în depărtare, lăsându-l tot mai mult în urmă pe John, rostogolindu-se în jos către câmpurile cu grâu de iarnă aflate la vreo două mii de metri sub el.

46

Masa ovală din sala de conferinţe de la etajul nouă al clădirii Hendley Associates era înconjurată în acea dimineaţă de joi de oameni cu chipuri sumbre. Locurile lui Sam Driscoll şi John Clark erau goale, însă Domingo, Dominic şi Jack şedeau faţă în faţă cu Gerry Hendley şi Sam Granger. Rick Bell, şeful analiştilor de la The Campus, fusese cel care ceruse întâlnirea, deoarece îşi concentra energia pe analiza traficului de date ale CIA şi FBI privind investigaţia declanşată pe numele lui Clark.

Gerry acceptase cererea lui Bell, fiindcă era în interesul tuturor ca să fie ţinuţi la curent dacă nişte dube negre pline cu ofiţeri de intervenţie FBI ar fi fost pe drum către clădirea în care se aflau.

În ultimele două zile, Hendley Associates îşi continuase afacerile, însă agenţii şi o mare parte a personalului de analiză a informaţiilor fuseseră instruiţi să stea acasă. Compania funcţiona ca o firmă curată de comerţ şi arbitraj, în cazul în care vreo informaţie pe care guvernul intenţiona să o folosească împotriva lui Clark ar fi conţinut indicii legate de adevăratele motive ale existenţei Hendley Associates.

Văzând că nimeni nu vine să izbească cu berbecele în poarta clădirii marţi şi miercuri, Hendley, Bell şi Granger luaseră decizia de a aduce oamenii la lucru joi. Exista acea investigaţie extrem de dinamică şi de importantă, Sam Driscoll era deja pe teren, şi era nevoie să elaboreze planuri de trimitere a altor agenţi până în Dubai, care să aranjeze activitatea de supraveghere a proprietăţii deţinute de Rehan acolo.

Prima întrebare a dimineţii era dacă puteau continua cu cercetările lor sau nu, sau dacă nu cumva era mai bine să stea ascunşi o vreme şi să încerce cumva să-l sprijine pe Clark.

Dominic Caruso luă o gură mare de cafea şi zise:

– Trebuie să stăm aici, în State, şi să fim gata de a-l sprijini pe Clark. Ştim măcar unde e?

– Avionul l-a parașutat undeva în apropiere de Berlin, răspunse Granger. Aeronava se va întoarce la BWI în seara asta, astfel că voi puteți zbura în Dubai, prin Amsterdam, mâine-noapte.

– Ascultați, înțeleg că operațiunea din Dubai este importantă, interveni Ryan. Dar în lumina evenimentelor recente... La naiba. Nu-l putem lăsa pe John să se descurce singur.

Domingo clătină din cap.

– Nu are nevoie de noi. Nu ne vrea în preajma lui. O să încerce să iasă din porcăria asta pe cont propriu, în vreme ce noi ne vedem de operațiuni. Nu pierde din vedere subiectul asupra căruia ne concentrăm, Jack. Este al naibii de important.

– Știu.

– Uite ce e, poate că John e cam colțos, însă este și cel mai mare agent FAFA[1] de pe planetă.

– FAFA?

– Fost acolo, făcut aia. Ai încredere în mine, John Clark se descurcă singur. Iar dacă va avea nevoie de suport pe teren, ne va contacta. Ascultă. Știi că mi-aș da viața pentru omul ăsta, dar în același timp fac ce îmi spune, mai ales într-un astfel de moment. Nu stau în calea lui, îmi văd de treaba mea, și tu o să faci la fel. Bine, *'mano*?

Lui Jack nu-i plăcea deloc situația. Nu înțelegea cum putea să fie Ding atât de relaxat după tot ce se întâmplase. Cu toate astea, își dădea seama că Domingo își câștigase dreptul de a face jocurile în chestiuni care îl implicau pe Clark. Cei doi erau parteneri de douăzeci de ani și, în plus, Chavez mai era și finul lui Clark.

– Bine, Ding.

– Bun. Acum, avem ziua de azi și de mâine la dispoziție ca să ne pregătim pentru operațiunea din Dubai, așa că exact asta o să facem. În regulă?

Caruso și Ryan se luptau cu senzația că-și abandonau mentorul, dar nu se puteau opune logicii lui Chavez. Clark le putea cere oricând ajutorul. Chiar și dacă ei se găseau în Dubai.

Avea să le fie greu oamenilor să se concentreze asupra operațiunii Rehan, mai ales că nu știau ce se mai putea ivi în cadrul investigației declanșate de Departamentul de Justiție, însă trebuiau să execute o treabă, deci se apucară de ea.

---

[1] Cel mai tare, mai deștept și mai puternic om din lume, conform dicționarului urban occidental (n.red.)

Biroul Oval din cadrul Casei Albe nu însemna şi centrul efectiv de comandă pentru operaţiunea FBI de prindere a lui John Terrence Kelley, alias John Clark, însă oricine intra acolo avea această impresie. De-a lungul întregii zile de marţi şi o bună parte din miercuri, Ed Kealty primi un şir îndelung de vizite repetate din partea lui Benton Thayer, Charles Alden, Mike Brannigan, Wes McMullen şi a altor indivizi concentraţi pe arestarea lui Clark.

Însă miercuri după-amiază, FBI-ul decisese că pasărea vânată de ei zburase din cuib. Kealty le ordonă lui Brannigan, Alden şi Thayer să vină simultan în biroul lui. Conform gândirii prezidenţiale, Kealty simţea că era nevoie să-şi stimuleze din nou propriii oameni. În acest scop, supuse grupul de colaboratori care şedea pe canapele la o admonestare verbală de zece minute, încheiată cu o întrebare pe un ton ascuţit, un pic mai jos de nivelul unui urlet.

– Cum naiba poate un om să scape aşa?

– Cu tot respectul, domnule. La asta se pricepe el, răspunse Charles Alden.

– Poate că îl ajută Ryan să fugă, replică Ed Kealty. Alden, du-te înapoi la CIA şi sapă mai adânc. Dacă descoperi o legătură mai strânsă între Ryan şi Clark, atunci îl putem implica pe Ryan în fuga lui Clark.

– Mi s-a spus că unele dintre faptele lui Jack Ryan şi multe din faptele lui John Clark nu au fost fost niciodată consemnate pe hârtie, zise Alden.

– Pe naiba, ripostă Kealty. Eşti minţit chiar oamenii tăi. Pune-le pielea pe băţ câtorva de acolo şi ceilalţi vor începe să ciripească.

– Am încercat deja asta, domnule. Tipii ăştia, vechea gardă, mai degrabă se lasă călcaţi în picioare decât să vorbească despre John Clark.

– Spionii naibii, rosti Ed Kealty, ignorând comentariul lui Alden şi uitându-se lung la Brannigan. În cele din urmă, preşedintele arătă spre procurorul general. Ascultă-mă bine, Mike. Vreau ca până la sfârşitul zilei John Clark să fie trecut pe lista celor mai importanţi zece infractori căutaţi.

– Domnule preşedinte, chestia asta ar da naştere multor griji. Va fi nevoie ca altcineva, un terorist sau un asasin, sau alt personaj periculos să iasă de pe listă, iar asta ar genera probleme în ceea ce...

– John Clark este un asasin periculos. Îl vreau pe lista aia.

– Pe mine mă îngrijorează cum va arăta chestia asta pentru... interveni Wes fără să-şi încheie însă fraza.

– Nu-mi pasă cum va arăta! Îl vreau pe individul ăsta prins! Dacă fuge de justiţie şi a părăsit ţara, atunci trebuie să apelăm la toate mijloacele posibile.

Brannigan întrebă, cu tot respectul de care era în stare:

– Pe cine să scoatem, domnule? Cine din primii zece va ieşi ca să fie înlocuit de Clark?

– E problema ta, Mike. Nu a mea.

– Mike, uneori există și un număr unsprezece, nu? sugeră Benton Thayer. Ca atunci când nu vrei să scoți pe cineva, dar ai senzația că trebuie să intre încă o persoană?

Procurorul general admise, cu ezitări, că Thayer avea dreptate.

Întâlnirea luă sfârșit câteva minute mai târziu, însă directorul adjunct Charles Alden îl rugă direct pe Kealty să mai rămână puțin ca să discute cu el o problemă. De asemenea, ceru ca Thayer să nu părăsească Biroul Oval.

O asemenea rugăminte însemna o încălcare a protocolului privind întâlnirile cu șeful executivului. Wes McMullen, șeful de personal al președintelui, ar fi trebuit abordat mai întâi de Alden dacă dorea să aibă parte de mai mult timp cu președintele. Wes rămase pironit locului, hotărât să își spună punctul de vedere.

– Oameni buni, președintele are o întâlnire electorală la unu și jumătate cu...

– Wes, îl întrerupse Kealty. E-n regulă. Lasă-ne câteva minute.

McMullen era suspicios în aceeași măsură în care se simțea frustrat, dar se conformă cererii șefului și părăsi încăperea, închizând ușa după el.

Kealty luă loc pe canapea, cu Alden și Thayer în fața lui. Privindu-i pe cei doi, își dădu imediat seama că managerul lui de campanie habar n-avea care era subiectul discuției.

– Ce e, Charles?

Alden bătu darabana pe genunchi în vreme ce își alegea cuvintele cu grijă.

– Domnule președinte, mi-au parvenit niște informații care mă fac să cred că există dovezi credibile legate de implicarea acestui personaj, Clark, în prinderea Emirului.

Thayer și Kealty rămaseră pe loc, cu gurile ușor căscate.

– Ce naiba spui tu acolo? Ce fel de dovezi și de ce aud abia acum despre asta? întrebă Kealty cu voce înceată.

– Ca să vă protejăm, domnule președinte. Cred că ar fi cel mai bine să nu mai spun nimic.

Însă Kealty clătină din cap.

– Cei de la Justiție spun că Emirul ne-a fost plasat în brațe de o agenție secretă străină. Să credem acum că John Clark spionează pentru altă țară?

Alden clătină din cap.

– Nu poate fi vorba de Clark. Am citit fiecare bucățică de hârtie care s-a scris despre acel nemernic. Nici într-un milion de ani n-ar putea lucra pentru o putere străină.

Thayer se apropie.

– Şi atunci, ce paştele mă-sii *este* individul?

– Este... trebuie să fie aşa... lucrează pentru cineva de aici. Cineva care ţine drapelul sus. Dar *nu* pentru CIA. În mod cert *nu* pentru CIA.

– Ce anume *nu* ne spui?

– FBI-ul nu are, oficial, cunoştinţe despre acţiunile lui Clark pentru CIA. Însă în interiorul FBI... există zvonuri vagi despre o organizaţie ca la carte, dotată cu anumite capabilităţi analitice şi operaţionale. Ca un soi de firmă de spionaj privată. FBI bănuieşte că unii angajaţi de la ei au habar de asta, dar obţinerea de dovezi concrete e mai grea decât umplerea cu apă a unei căzi cu linguriţa.

– Vorbeşti despre un guvern din umbră? Un soi de conducere alternativă a Americii? icni cu glas tare Edward Kealty.

– Altceva nu prea are sens, răspunse Alden.

Benton Thayer era mai prudent decât ceilalţi doi; n-avea experienţă cu comunităţile militare şi ale serviciilor secrete, şi nu prea se gândise la modul în care erau acestea organizate. Însă înţelegea un aspect.

– Emirul ştie foarte bine dacă John Clark este cel care l-a capturat. Îl punem pe Emir să-l identifice, şi atunci Clark s-a fript. Iar dacă pică John, atunci se duce şi Jack Ryan cu el.

Kealty era încă năucit de pe urma informaţiei primite. Însă avu prezenţa de spirit ca să spună:

– Emirul e la închisoare, şi există restricţii emise de Departamentul de Justiţie legate de informaţiile pe care el le poate furniza.

Thayer clătină din cap.

– Sunteţi preşedintele Statelor Unite. Spuneţi-i lui Brannigan să mai slăbească puţin corsetul. Putem obţine tot ce vrem.

Ca un animal politic experimentat ce era, Kealty se gândi însă la un nou unghi de abordare a problemei.

– Emirul este cel mai prost martor pe care ni l-am putea dori de partea noastră în povestea asta. Şi ce dacă îl identifică pe Clark? Atunci, Clark va apărea drept un erou pentru prinderea individului. Gândiţi-vă! Ne deranjează faptul că ar putea exista o firmă privată de spionaj? La naiba, da! Numai că va sprijini cel de-al zecelea district din Ohio sau cel de-al treilea district din Florida, sau oricare dintre celelalte state cu miză electorală incertă procesul tipului care l-a prins pe Emir? Mă îndoiesc profund.

Alden ridică din umeri.

– Nu ne pasă dacă John Clark va ajunge la închisoare pentru asta. Dar dacă îl putem implica pe Ryan... Dacă John Clark e implicat, poate şi Ryan

e implicat. Gândiţi-vă. Pentru cine altcineva ar lucra Clark în cadrul unei organizaţii dubioase precum o firmă de spionaj?

– Va fi nevoie să-l avem pe Clark în mâinile noastre ca să răspundă la această întrebare, zise Kealty. Îi putem oferi imunitate limitată, sau chiar totală, dacă aruncă totul în cârca lui Ryan.

Alden dădu din cap.

– Îmi place.

– Fără Clark însă suntem ca şi morţi, continuă Kealty.

Alden se uită la Thayer.

– Aş putea să rămân un minut singur cu preşedintele?

Thayer dădu din cap, fără să se mai uite la Kealty.

Se simţea profund debusolat şi bănuia că urma să se întâmple ceva în care nu era bine să fie implicat. Aşa că se ridică de pe canapea şi ieşi din birou fără să privească în urmă.

– Chuck? rosti Ed Kealty aproape şoptit aplecându-se în faţă.

– Domnule preşedinte. Între noi doi... eu pot pune mâna pe John Clark.

– Avem nevoie de el viu.

– Înţeleg.

Kealty vru să vorbească, gura i se deschise ca să formuleze întrebarea *cum*, dar se opri la timp. În loc de asta, spuse:

– Între noi doi, Chuck... fă-o.

Alden se ridică şi cei doi îşi strânseră mâinile schimbând priviri pline de înţeles.

Nu mai fu rostit nimic altceva înainte ca directorul adjunct al CIA să părăsească Biroul Oval.

47

Charles Alden, directorul adjunct al Central Intelligence Agency, îl contactă pe Paul Laska imediat după miezul nopţii. Bătrânul era acasă, în pat, însă îi dăduse lui Alden un număr la care putea fi sunat indiferent de oră.

– Alo?

– Paul. Aici e Charles.

– Nu aşteptam veşti de la tine. Mi-ai spus că nu te poţi implica mai tare decât ai făcut-o deja.

– E prea târziu pentru aşa ceva. Kealty m-a atras în joc.

– Să ştii că îl poţi refuza. Nu va mai fi preşedinte pentru multă vreme.

Alden se gândi la asta câteva clipe.

– E în interesul tuturor să-l prindem pe John Clark, spuse Alden. Trebuie să aflăm cu cine lucrează. Cum a reuşit să-l prindă pe Emir. Cine mai face parte din grupul lui.

– Înţeleg că domnul Clark a părăsit Statele Unite, iar CIA foloseşte resursele din străinătate în povestea asta.

– Reţeaua ta de informaţii rivalizează cu reţeaua mea, Paul.

Un uşor chicotit din partea bătrânului întins pe pat.

– Ce pot face pentru tine?

– Mă tem că, în ciuda dorinţelor şi intenţiilor mele, colegii mei din agenţie nu vor avea chef să se implice cu toată puterea lor în prinderea lui John Clark. Oamenii vechi îl idolatrizează pe invidid. Le-am cerut tuturor să participe la vânătoare, dar ei nu sunt interesaţi decât să tergiverseze lucrurile. Şi eu... adică Ed Kealty este tare strâns cu uşa din pricina timpului.

– Ai vrea să te ajut să aduci oameni din afară care să facă ceea ce trebuie făcut, zise Laska după o pauză prelungită.

– Exact.

– Cunosc pe cineva care ne poate ajuta.

– Ştiam eu că ştii pe cineva.

– Fabrice Bertrand-Morel.

– Deţine cumva o firmă de investigaţii în Franţa? întrebă Charles Alden după o pauză scurtă.

– Corect. Conduce cea mai mare firmă de detectivi privaţi din lume, cu birouri în întreaga lume. Dacă John Clark a părăsit Statele Unite, atunci oamenii lui Fabrice Bertrand-Morel vor da de urma lui.

– Pare o alegere potrivită, rosti Alden.

– Acum e şase dimineaţa în Franţa, explică Laska. Dacă îl sun în momentul ăsta, îl prind la plimbarea de dimineaţă. O să aranjez o cină târzie diseară pentru noi doi acolo.

– Excelent.

– Noapte bună, Charles.

– Paul... avem nevoie de el viu. Ne-am înţeles în privinţa asta, bine?

– Dumnezeule. De ce ţi-ar trece prin minte gândul că eu aş putea...

– Deoarece ştiu că Bertrand-Morel a mai vânat oameni în trecut şi i-a ucis.

– Am auzit şi eu zvonurile, totuşi nimic n-a trecut până acum de stadiul unei anchete.

– Ei bine, asta s-a întâmplat fiindcă el a fost de ajutor naţiunilor pe teritoriul cărora s-au petrecut crimele.

Laska nu mai replică, aşa că Alden se simţi dator să ofere o explicaţie privind cunoştinţele pe care le avea în legătură cu acel individ şi firma lui.

– Eu fac parte din CIA. Ştim totul despre operaţiunile lui Fabrice Bertrand-Morel. Are reputaţia de om capabil, însă lipsit de scrupule. Oamenii lui şi-au croit în CIA renumele de secerători de capete. Acum... te rog să înţelegi. E nevoie ca între noi doi să fie perfect limpede faptul că nici preşedintele Kealty, nici altcineva care lucrează cu *sau* pentru el nu susţine necesitatea uciderii domnului Clark.

– Am căzut de acord. Noapte bună, Charles, zise Laska.

Sam Driscoll se trezi surprins şi oarecum nedumerit să vadă răsăritul soarelui. Paznicii nu comunicaseră cu el, aşa că habar n-avea de ce oamenii din reţeaua Haqqani nu respectaseră ordinul generalului Rehan de a-l interoga, apoi de a-l propti de un zid şi a-l împuşca.

Norocul este real şi, din când în când, e foarte bun. Driscoll n-avea să afle niciodată, dar cu o zi înainte de prinderea lui în teritoriile FATA, la vreo patru zeci de kilometri nord de locaţia lui din Miran Shah, trei lideri

ai reţelei Haqqani fuseseră prinşi într-o ambuscadă în Gorbaz, un mic orăşel afgan la sud de fortăreaţa Haqqani din Khost. Timp de câteva săptămâni, Haqqani şi oamenii lui crezuseră că tovarăşii lor erau deţinuţi de forţe NATO, aşa că, după ce aflase de prinderea norocoasă a unui spion occidental de propriii oameni, Siraj Haqqani în persoană dăduse ordine care contramandau dorinţa lui Rehan. Americanul trebuia ţinut ostatic pentru un schimb cu oamenii lui, şi nu trebuia să păţească nimic.

Abia peste două luni cadavrele celor trei căpetenii Haqqani aveau să fie descoperite înfăşurate în carpete şi aruncate la o groapă de gunoi la nord de Khost.

Indivizii căzuseră victime unei grupări rivale cu afilieri talibane. NATO nu avusese nimic de-a face cu prinderea sau executarea lor. Însă întâmplarea îi mai oferi lui Driscoll un răgaz.

În dimineaţa de după vizita lui Rehan, Driscoll se trezi că i se scoate lanţul din inelul prins în podea şi ridicat. Se clătină pe picioarele rănite. Capul îi era înfăşurat într-un şal tradiţional *patu*, probabil pentru ca el să devină invizibil camerelor de luat vederi ale dronelor spion. Fu împins afară din celula rece, în lumina zorilor de zi, şi ajutat să urce în spatele unei camionete Toyota Hilux.

Vehiculul se îndreptă spre nord, trecu peste podul de pe Bannu Road, apoi străbătu Bannu şi intră în oraşul Miran Shah. Driscoll auzi zgomot de motoare şi claxoane, iar în intersecţii, oameni mergând pe jos pe străzile înguste, chiar şi la o asemenea oră matinală.

Ieşiră din oraş câteva minute mai târziu. Sam îşi dădu seama de acest lucru în urma vitezei crescute a vehiculului şi a lipsei de zgomote provenind de la alte maşini.

Merseră aşa timp de aproape două ore; din câte îşi dădea seama Driscoll, nu rulau în convoi. Camioneta înainta singură prin spaţiu deschis, cei care o conduceau părând a nu avea nicio grijă. Indivizii aflaţi în spate – identificase trei voci distincte, dar era convins că mai erau şi alţii – râdeau şi glumeau.

Nu părea să le pese de dronele americane sau de trupele de sol ale armatei pakistaneze.

Nu, acolo era teritoriul Haqqani; oamenii de lângă Sam erau cei care conduceau lucrurile pe acolo.

Într-un târziu, urmând şoseaua care străbătea Waziristanul de Nord, ajunseră în oraşul Aziz Khel, unde vehiculul intră într-un complex mare, împrejmuit de ziduri. După oprire, Sam fu tras din camionetă, apoi împins de la spate într-o clădire. Acolo i se scoase şalul de pe cap. Fu condus de-a

lungul unui coridor întunecat; trecu de încăperi pline cu femei înveșmântate care făcură tot ce le stătea în putință să rămână în umbră, pe urmă cu luptători Haqqani înarmați care stăteau în capul unei scări ce ducea în jos, la nivelul pivniței.

Pe drum se împiedică de mai multe ori. Rănile provocate de schije în coapse și călcâie generaseră dureri groaznice musculare, care îi făceau mersul imposibil de coordonat și dureros în același timp. Mai mult, lanțul metalic prins în jurul încheieturilor de la mâini nu-l ajuta deloc să se echilibreze.

În timp ce trecea pe lângă localnici, fu oarecum surprins să constate că prezenta prea puțin interes pentru cei de acolo. Fie în acel loc se găseau mulți prizonieri, fie oamenii erau suficient de disciplinați ca să nu se dea în spectacol văzând pe cineva străin în mijlocul lor.

Ajuns în pivniță, primi răspunsul. Pătrunse într-o încăpere aflată la capătul unui hol din piatră, apoi trecu pe lângă un șir lung de celule cu bare înguste, în stânga lui. Uitându-se înăuntrul cuștilor slab luminate, numără șapte deținuți. Unul era occidental, un tânăr care nu scoase nicio vorbă la trecerea lui Driscoll. Alți doi deținuți erau asiatici: zăceau pe saltele făcute din frânghii și se uitară la el fără să-l vadă.

Ceilalți deținuți erau afgani sau pakistanezi.

Unul dintre acești oameni, un bătrân cu o barbă lungă și sură, zăcea pe podeaua celulei, întins pe spate. Avea ochii pe jumătate deschiși și sticloși. Chiar și în acea lumină difuză, era clar că omul era aproape de a-și da duhul dacă nu primea îngrijiri medicale.

Noua casă a lui Driscoll era ultima celulă de pe partea stângă. Era întuneric și rece acolo, dar exista o saltea din cânepă care avea să-i prindă bine pe podeaua din beton. Paznicii îi scoaseră lanțurile. Când grilajul de fier se închise în urma lui, Driscoll păși peste găleata pentru nevoi și își întinse trupul ostenit pe saltea.

Pentru un fost militar obișnuit cu o viață austeră, salteaua nu era cea mai rea pe care stătuse. Era oricum mai bine decât în locul din care tocmai venise, iar faptul că aparențele indicau o ședere mai îndelungată acolo, chiar dacă nu reprezenta opțiunea ideală, îl determină pe Driscoll să privească viitorul cu mult mai multă încredere decât o făcuse cu o zi înainte.

Însă dincolo de orice element care implica situația lui curentă, Sam Driscoll se gândi la misiunea lui. Trebuia să găsească o cale de a le trimite de știre celor de la Campus că generalul Rehan lucra împreună cu agenți ai rețelei Haqqani la ceva ce țineau morțiș să rămână secret.

48

Lui Paul Laska i-ar fi plăcut enorm să viziteze în vara acea proprietatea franceză splendidă, din secolul al XIX-lea. Piscina era superbă, plaja de dedesubt, privată, se vedea curată ca lacrima, iar pe toată lungimea părţii din spate a imensei proprietăţi împrejmuite de ziduri se găseau şezlonguri, ascunzişuri naturale ideale în grădini şi zone deja aranjate pentru relaxare, luat masa sau servit cocktailuri la apusul soarelui.

Numai că era sfârşit de octombrie şi, chiar dacă locul era încântător, chiar şi în grădină, din pricina temperaturilor de după-amiază care nu depăşeau zece-cincisprezece grade Celsius şi a celor de seară coborând sub zece grade, un vârstnic de şaptezeci de ani nu prea avea ce face în termeni de relaxare în afara casei. Piscina şi Marea Mediterană erau ambele reci.

În plus, Laska nu avea timp de chestii frivole. Venise acolo cu o misiune.

Saint-Aygulf era un orăşel-staţiune dezvoltat, fără aglomeraţia şi zgomotul din Saint-Tropez, aflat în vârful sudic al golfului Saint-Tropez. Însă era o aşezare la fel de frumoasă precum cea învecinată, mult mai cunoscută; de fapt, acea vilă superbă, dealurile din spatele ei şi apa din faţa ei constituiau, cu un termen modest, paradisul terestru.

Proprietatea nu-i aparţinea lui Laska, ci unui actor celebru de la Hollywood, care îşi împărţea timpul între Coasta de Vest a Statelor Unite şi Coasta de Sud a Franţei.

Un telefon din partea lui Laska dat oamenilor din preajma actorului îi asigurase vila timp de o săptămână, deşi Paul se aştepta să stea acolo mai puţin de o zi.

Trecuse de ora nouă seara când un francez masiv, de cincizeci şi ceva de ani, intră pe aleea din spate, prin uşile batante din sticlă de la bibliotecă. Individul era îmbrăcat cu o bluză de vânt albastră, descheiată, care îi

dezvăluia gâtul gros. Venise din Cannes şi se deplasa ca un om hotărât care trebuia să ajungă rapid undeva.

Laska se ridică de pe şezlongul lui de lângă piscină la apropierea bărbatului.

– Cât mă bucur să te revăd, Paul.

– Şi eu, Fabrice. Arăţi sănătos şi bronzat.

– Iar tu arăţi ca şi cum ai munci prea mult acolo, în America. Ţi-am spus mereu: vino în sudul Franţei, vei trăi veşnic.

– Îţi pregătesc un coniac înainte de cină?

– *Merci.*

Laska se duse la un cărucior cu băuturi aflat aproape de masa de lângă piscină. În vreme ce discutară despre frumoasa vilă şi superba prietenă a actorului care deţinea reşedinţa, miliardarul ceh turnă coniac în două pahare speciale şi îi dădu unul oaspetelui său. Fabrice Bertrand-Morel gustă din băutură şi dădu apreciativ din cap.

Laska îi făcu semn francezului să ia un loc la masă.

– Eşti întotdeauna un gentleman, dragul meu Paul.

Laska încuviinţă cu un zâmbet, încălzind paharul cu coniac în palmă.

Bertrand-Morel îşi încheie ideea:

– Iar asta mă face să mă întreb de ce le dai voie bodyguarzilor să mă percheziţioneze căutând microfoane. A fost o chestie puţin cam prea intimă.

Bătrânul ridică din umeri.

– Israelieni, rosti el, ca şi cum asta explica oarecum percheziţia care tocmai avusese loc înăuntrul casei.

Bertrand-Morel lăsă să treacă de la el. Îşi ţinu paharul cu coniac deasupra unei candele pentru ceai de pe masă, ca să-l încălzească.

– Deci, Paul. Mă bucur să te văd personal, chiar dacă asta înseamnă să-mi ridic cămaşa şi să-mi desfac catarama de la curea. A trecut atâta vreme. Mă întreb însă ce ar putea fi aşa de *très*[1] important ca să fim nevoiţi să ne întâlnim în acest mod?

– Crezi că povestea poate să aştepte până după cină?

– Spune-mi acum. Dacă e o chestiune importantă, atunci cina poate să aştepte.

Laska zâmbi.

– Fabrice, ştiu că tu, ca om, îmi poţi fi de ajutor în chestiuni dintre cele mai delicate.

---

[1] Foarte (fr.) (n.red.)

– Sunt la dispoziţia ta, ca întotdeauna.

– Presupun că ai habar de chestiunea legată de John Clark care e pe toate canalele de ştiri din Statele Unite?

Laska folosise un ton interogativ, dar nu se îndoia că detectivul francez cunoştea perfect întreaga tărăşenie.

– *Oui, l'affaire Clark.* Asasinul personal al lui Jack Ryan, sau cel puţin aşa susţin ziarele franceze.

– Este un scandal imens. Am nevoie ca tu şi agenţii tăi să-l găsiţi pe domnul Clark.

Sprâncenele francezului se ridicară uşor. Individul luă o gură de coniac.

– Înţeleg cum de am ajuns să fiu rugat să mă implic în vânătoarea acestui om, fiindcă oamenii mei sunt răspândiţi în întreaga lume şi au conexiuni foarte bune. Însă nu pricep defel de ce îmi ceri tu să fac asta. Care e motivul tău?

Laska se uită înspre mare.

– Sunt un cetăţean îngrijorat.

Bertrand-Morel chicoti; trupul lui masiv tresăltă în sus şi în jos pe scaun.

– Îmi pare rău, Paul. Trebuie să aflu mai multe înainte de a fi de acord cu operaţiunea.

Americanul de origine cehă îşi întoarse privirea către oaspetele lui.

– Bine, Fabrice. Sunt un cetăţean îngrijorat care va avea grijă ca organizaţia ta să fie plătită cât vrei tu ca să-l prinzi pe domnul Clark şi să-l expediezi înapoi în Statele Unite.

– Putem face asta, deşi înţeleg că CIA are acum aceeaşi misiune. Îmi fac griji ca nu cumva să ne călcăm unii pe alţii pe picioare.

– CIA nu vrea să-l prindă pe individ. Nu vor sta în calea unui detectiv motivat ca tine.

– Faci asta ca să-l ajuţi pe Edward Kealty?

Bătrânul încuviinţă în vreme ce luă o gură de coniac.

– Acum înţeleg de ce nu au venit oamenii preşedintelui Kealty la mine cu povestea asta, zise francezul dând din cap. Să presupun că individul deţine informaţii care ar fi stânjenitoare pentru candidatul Ryan?

– Însăşi existenţa lui John Clark este stânjenitoare pentru candidatul Ryan. Însă fără ca el să fie prins, fără imaginile de la ştiri cu el împins în cătuşe într-o secţie de poliţie, preşedintele Kealty va arăta ca un impotent şi individul va rămâne un mister atrăgător. Nu avem nevoie de el ca de un mister, ci ca deţinut. Ca şi criminal.

– „Avem“, Paul?

– Vorbesc în calitate de american şi de iubitor al domniei legii.

– Da, evident, *mon ami*. Voi începe imediat să-l caut pe domnul Clark. Presupun că tu vei acoperi nota de plată? Nu contribuabilul american?

– Îmi vei da cifrele personal, iar eu te voi plăti din fundaţia mea. Fără facturi.

– *Pas de problème*. Creditul tău este întotdeauna cel mai bun.

49

Averea şi conexiunile lui Gerry Hendley îşi dovedeau valoarea în astfel de vremuri. De cealaltă parte a unei întinderi de apă de patru sute de metri faţă de casa conspirativă a lui Riaz Rehan din Palm Jumeirah, Dubai, se găsea complexul de cinci stele Kempinski Hotel & Residences. Acolo, un bungalow pe apă de trei camere era deţinut de un prieten englez al lui Gerry, care lucra în domeniul petrolului şi gazelor naturale. Hendley îi spuse prietenului că avea nevoie să-i închirieze reşedinţa şi îi oferi o sumă extraordinară pentru proprietate, plătibilă săptămânal. Ar fi fost imposibil ca respectiva reşedinţă să fie goală în acel moment. „Prietenul lui Gerry" era chiar acolo, împreună cu soţia şi tânăra lui fiică. Însă petrolistul fu mai mult decât bucuros să-şi facă bagajele împreună cu familia şi să se mute în opulentul Burj Al Arab, un hotel luxos de şase stele în formă de pânză de navă, care se înălţa deasupra Golfului Persic.

Totul pe cheltuiala lui Gerry Hendley, evident.

Petrolistul îşi părăsi locuinţa la timp. Aeronava Gulfstream G550 ateriză pe aeroportul internaţional Dubai, trecu de vamă şi opri în mijlocul unui ocean de avioane private arondate unui terminal aeroportuar.

În vreme ce Ryan, Caruso şi Chavez începură să descarce echipamentele din compartimentul de bagaje, căpitanul Reid şi copilotul Hicks rămaseră cu privirea aţintită pe asfaltul încins – nu erau epuizaţi în urma zborului îndelungat, ci uluiţi să se vadă înconjuraţi de tot felul de bijuterii aviatice care, adunate, probabil că valorau vreo cinci miliarde de dolari.

Aeronave de lux şi elicoptere de ultimă generaţie stăteau frumos aliniate, iar Reid şi Hicks îşi propuseră să le studieze mai îndeaproape pe fiecare dintre ele.

Cei trei agenţi de teren plănuiseră, în schimb, să se uite mai îndeaproape la una dintre aeronave. Un elicopter Bell JetRanger aflat în proprietatea

Kempinski îi aştepta ca să-i transporte, împreună cu bagajele lor, direct la reşedinţa închiriată.

Douăzeci de minute după debarcarea din Gulfstream, Dom, Ding şi Jack se găseau din nou în aer, ridicându-se în lumina strălucitoare a soarelui de dimineaţă. La început zburară de-a lungul Dubai Creek, cursul lat de apă care separa Old Dubai, cu străzile lui aglomerate şi clădirile din piatră, de zgârie-norii din New Dubai, de-a lungul coastei.

La scurt timp după aceea, elicopterul viră pe deasupra apei, zburând peste cei cinci kilometri lăţime ai Palm Island şi peste şoselele late, în formă de trunchi de copac şi cincisprezece frunze de palmier, construite chiar deasupra apei, toate acestea fiind înconjurate de o insulă în formă de semilună care servea drept baraj în calea apelor.

Pe acest baraj se găsea complexul Kempinski Hotel & Residences, locul unde ateriză elicopterul.

Cei trei agenţi Campus fură conduşi la reşedinţa lor, un bungalow luxos întins de-a lungul unei lagune liniştite. La patru sute de metri depărtare, casa conspirativă a lui Rehan se odihnea în capătul uneia dintre frunzele artificiale. O puteau vedea de unde se aflau cu ajutorul binoclurilor Leupold pe care le aduseseră cu ei, chiar dacă intenţionau să arunce o privire mult mai de aproape după lăsarea nopţii.

La ora două şi jumătate noaptea, Ryan, Chavez şi Caruso se găseau într-o barcă pneumatică la jumătatea distanţei dintre Kempinski Hotel & Residences şi „frunza" pe care se ridica reşedinţa lui Rehan, urmărind complexul de clădiri întunecate prin binoclurile cu vedere nocturnă. Observară cu bucurie că, în afară de mica forţă permanentă de securitate – un individ la ghereta de pază de la intrare şi doi paznici care patrulau perimetrul –, zona dinafara casei principale părea nelocuită.

În mod cert, erau amplasate acolo camere de luat vederi, senzori de mişcare şi chiar echipamente de monitorizare acustică, însă Chavez, Caruso şi Ryan erau pregătiţi pentru aşa ceva. În acea noapte urmau să execute cea mai periculoasă fază a operaţiunii lor.

Erau mult mai puţin preocupaţi de echipamentele care puteau să le trădeze prezenţa şi de indivizii care i-ar fi putut împuşca.

Închiriaseră barca pneumatică şi echipamentele de scafandru de la un centru de scufundări aflat nu departe de bungalow-ul unde stăteau. Toţi trei dispuneau de experienţă semnificativă de scufundător, deşi Domingo ţinuse să le reamintească faptul că John Clark avea mai multe scufundări la activ în

cursul unei singure perioade de şase luni de luptător SEAL decât aveau Chavez, Ryan şi Caruso adunate în toată viaţa lor. Însă apa era calmă, iar ei nu intenţionau să se scufunde la mare adâncime sau să stea mult sub apă.

Barca pneumatică nu era deloc potrivită pentru operaţiune, după cum la fel de necorespunzător era echipamentul de scufundare cu care erau îmbrăcaţi. Cert e că nu avuseseră de unde să facă rost de altfel de echipament, aşa că, atunci când Ryan se plânsese că dotările lor puteau fi ceva mai bune, Chavez se mulţumise să-i amintească faptul că erau cu toţii obligaţi să se „adapteze şi să treacă peste asta".

Dacă ar fi avut nevoie să pătrundă în secret pe sub apă în incinta complexului, ar fi preferat să folosească echipamente cu procesare a respiraţiei, ale căror regulatoare nu scoteau bule de aer, ci reprocesau gazul expirat cu oxigen proaspăt.

Astfel de procesatoare erau esenţiale pentru o operaţiune de scufundare în secret, însă chiar dacă echipamentele cu dotări de bază pe care le închiriaseră de la centrul de scufundări lăsau bulele de aer să se ridice la suprafaţa apei atunci când oamenii înotau pe sub apă, cei trei nu plănuiau să ajungă prea aproape de complex înainte de a ieşi la suprafaţa apei, tocmai pentru a nu atrage atenţia.

Lăsară ancora bărcii şi se furişară în tăcere în apă.

Ryan le dădu celorlalţi doi colegi, deja în apă, cutiile cu echipamentele necesare pentru operaţiune, sigilate anterior contra pătrunderii apei, pe urmă se căţără peste marginea bărcii de cauciuc şi îşi prinse înotătoarele la costumul de înot. În scurt timp, cei trei, fiecare cu câte o cutie în mână, se avântară în jos la o adâncime de trei metri. Acolo îşi verificară computerele de mână, aflară direcţia către ţintă şi îşi aliniară trupurile pe direcţia indicată de busolă. Plecară de acolo cu Chavez în frunte.

Ryan încheia şirul. Bătăile puternice ale inimii generau un zgomot ciudat, ca de bătaie de ritm tehno, atunci când se cuplau cu şuierăturile respiraţiei prin valva regulatorului de aer. Apa caldă şi neagră îl învăluia ca un cocon în timp ce înainta, dându-i senzaţia că era complet singur. Doar undele vagi de presiune ritmică generate de înotătoarele lui Dominic, aflat la circa trei metri în faţa lui, îi aminteau lui Ryan că era însoţit de colegii lui, iar acest fapt îl liniştea oarecum.

În cele din urmă, după ce înotase subacvatic timp de zece minute, Jack se izbi uşor cu fruntea de rezervorul de oxigen al lui Dominic. Dom şi Ding se opriseră; se găseau pe o terasă nisipoasă de pe panta care ieşea din

adâncime de doar doi metri și jumătate. Chavez folosi o lanternă cu lumină roșie ca să le arate celorlalți doi unde să-și ascundă echipamentul de scufundare. Oamenii își scoaseră întreaga aparatură, o puseră la un loc și o legară bine, după care așezară totul în spatele unui bolovan mare. Apoi fiecare respiră încă o dată, prelung, prin regulatoare. Odată încheiată această fază, cei trei ieșiră din apă, îmbrăcați din cap până în picioare în costume negre din neopren și ducând cu ei cutiile izolate contra apei.

La zece minute după ce lăsaseră oceanul în urma lor, Dom, Ding și Jack ajunseră pe o proprietate întunecată aflată la patru numere distanță de reședința lui Rehan. Casa de acolo nu era înconjurată de ziduri și nici nu dispunea de paznici care să patruleze, așa că exista o șansă ca să nu fie instalate nici senzori de mișcare. Ajunși în spatele unei piscine mari, americanii începură să aranjeze echipamentele pe care le scoseseră între timp din cutiile izolate. Era nevoie de mai bine de cincisprezece minute de pregătiri, fiecare om lucrând la proiectul propriu, dar, la scurt timp după ora trei dimineața, Chavez ridică în tăcere un deget mare în sus, iar Ryan se așeză pe jos cu spatele la peretele piscinei. Își puse o pereche de ochelari video la ochi și ridică un modul de control la distanță, de mărimea unei cutii de pantofi, din recipientul pe care îl cărase.

Din acel moment și până la instalarea tuturor dispozitivelor de supraveghere, Jack Ryan Jr. devenea șeful întregii operațiuni.

Odată ce Jack acționa un comutator de pe dispozitivul de control pe care îl ținea în mâini, ochelarii lui proiectau imaginile transmise de camera de luat vederi în infraroșu. Aceasta atârna de o turelă de pe fundul unui minielicopter controlat prin radio, care se odihnea pe un miniheliport pliabil, din plastic, aflat la câțiva pași distanță. Elicele aeronavei miniaturale aveau doar treizeci de centimetri în diametru, iar dispozitivul în sine nu arăta deloc diferit de o jucărie înalt tehnologizată.

Numai că respectivul dispozitiv nu era deloc o jucărie, așa cum demonstră sunetul produs atunci când Jack porni motorul. Acest motor genera doar treizeci la sută din zgomotul scos de un elicopter de jucărie de astfel de dimensiuni. În plus, aeronava miniaturală putea transporta alte echipamente și dispozitive cu ajutorul unui mecanism de prindere, a cărui declanșare era controlată de operatorul uman. Firma germană care fabrica minielicopterul îl vindea ca dispozitiv de vedere de la distanță și de transport pentru industria deșeurilor nucleare și biologice. Cu ajutorul lui, un operator putea vizualiza de la distanță zonele nesigure și putea transporta acolo camere de luat vederi și echipamente de testare. Cum The Campus

trecuse de la asasinate la strângere de informaţii, cei de acolo căutau permanent tehnologii noi care să slujească drept multiplicatori de forţă în cadrul operaţiunilor.

În definitiv, firma dispunea doar de cinci agenţi de teren, aşa că trebuia să depună toate eforturile ca să le maximizeze rezultatele prin intermediul tehnologiilor de ultimă generaţie.

În total, Jack trebuia să livreze cinci încărcături în acea noapte cu ajutorul minielicopterului, deci nu pierdu nicio secundă şi îşi ridică aeronava miniaturală în aerul nopţii.

Când aduse elicopterul la cincisprezece metri deasupra heliportului, Ryan îşi puse degetul pe un alt comutator din partea dreaptă a dispozitivului de control. Ţinând apăsat butonul, înclină camera de luat vederi de sub botul elicopterului. Imediat ce obţinu un unghi de nouăzeci de grade, se văzu atât pe sine, cât şi pe cei doi colegi în ecranul de control, stând înghesuiţi în cea mai întunecată porţiune de curte din spatele piscinei.

– Fixează punctul de reper „alfa", îi spuse el încet lui Dom.

Caruso şedea lângă el cu un laptop deschis, pe care erau afişate informaţiile transmise de camera minusculă. Cu o apăsare de tastă, Dom generă un reper în memoria digitală a minielicopterului, astfel încât, atunci când acesta era chemat înapoi la punctul „alfa", dispozitivele GPS şi autopilotul instalat să îl îndrume direct înapoi la poziţia de deasupra bazei de pornire.

– „Alfa" fixat, răspunse Dom după apăsarea tastei necesare pe computer.

Pe urmă, Jack duse aeronava la o înălţime de şaizeci de metri. Odată atinsă această altitudine, manevră minielicopterul peste cele trei proprietăţi care separau locaţia bazei de pornire de reşedinţa lui Rehan, conducând aparatul cu o uşoară înclinare în jos, astfel încât camera de luat vederi din bot să poată transmite informaţii despre mediul înconjurător.

Când îşi poziţionă aparatul şi încărcătura acestuia deasupra porţiunii netede a acoperişului reşedinţei ţintă, Ryan îi zise lui Dom:

– Fixează „bravo".

O clipă mai târziu veni răspunsul:

– „Bravo" fixat.

Ţinta finală era ventilatorul mare al aparatului de aer condiţionat de pe acoperişul clădirii, însă Jack nu se grăbi să coboare spre ea.

În schimb, folosi camera de luat vederi din bot, pe care o comută pe transmisie termală în infraroşu, şi începu să caute forţele de pază ale lui Rehan. Nu-şi făcea cine ştie ce griji în privinţa posibilităţii ca miniaeronava să fie observată în întunericul de deasupra acoperişului, însă era îngrijorat în

privința zgomotului. Chiar dacă era extrem de silențios, motorul dispozitivului nu putea trece neobservat, mai ales atunci când minielicopterul opera deasupra unei proprietăți întunecate, aflate pe o stradă înfundată, în toiul nopții. Ryan trebuia să se asigure că nu existau paznici pe acoperiș sau care să patruleze de-a lungul grădinilor aflate în partea de nord-est a clădirii.

Tehnologia folosită avea și limite, pe care Ryan trebuia să le țină minte, deoarece, din cauza masei mici, dispozitivul era susceptibil de a fi luat pe sus de posibile brize mai puternice venite dinspre golf. Chiar dacă elicopterul dispunea de un giroscop intern pentru controlul stabilității, Jack trebuia să aibă mare grijă ca nu cumva vreo briză să dezorienteze dispozitivul și să-l trimită într-un zid sau într-un copac. Jack putea combate un asemenea efect încercând să câștige altitudine sau apelând la Dom pentru a trimite elicopterul înapoi la punctul de reper „bravo", însă știa prea bine că nu avea prea mult timp la dispoziție pentru a lua o asemenea decizie odată ce manevra elicopterul mai aproape de sol.

Cercetă încet împrejurimile; prin intermediul ochelarilor video, vedea tot ceea ce înregistra micuța cameră de luat vederi de la șaizeci de metri deasupra solului și de la o sută cincizeci de metri depărtare de el. Atât el, cât și Dom erau extrem de adânciți în ceea ce făceau, așa că intra în atribuțiile lui Chavez să execute munca de asigurare a securității echipei.

Chavez nu avea nici laptop de urmărit, nici ochelari care să-i obstrucționeze vederea.

În schimb, îngenunche lângă piscină și folosi luneta cu vedere în infraroșu a pistolului său mitralieră HK MP7 ca să cerceteze împrejurimile din punct de vedere al posibilelor amenințări.

Prin ochelarii lui video, Jack observă amprenta termică a paznicului de la poartă, apoi amprenta unui al doilea om, care stătea în afara gheretei și discuta cu primul. Inspectând zona înapoi spre clădire, descoperi o a treia amprentă termică, un paznic plimbându-se alene pe lângă terenul de tenis și heliportul reședinței. Ryan decise că toți trei nu aveau cum să audă zgomotul scos de minielicopter.

Își luă o secundă ca să își șteargă câteva picături de sudoare de pe sprâncene înainte ca acestea să-i cadă în ochi.

În următoarele câteva minute, totul – misiunea lor, cea mai mare șansă de a obține informații utilizabile despre generalul Riaz Rehan – depindea de finețea degetelor lui și de capacitatea lui de a lua rapid decizii.

– Intru, anunță el încet, pe urmă atinse cu blândețe axa verticală a *joystick*-ului de pe dispozitivul de control, aducând minielicopterul la o

înălţime de cincizeci de metri, apoi la treizeci, iar în final la cincisprezece. Fixează punctul de reper „charlie", şopti el.

– „Charlie" fixat.

Îndreptă repede camera de luat vederi înapoi spre ghereta de la intrare, pe urmă către heliport. Îi văzu pe cei trei paznici; se găseau exact unde era nevoie ca el să-şi continue misiunea. Cercetă şi acoperişul din nou şi văzu că avea liber de acţiune.

O briză dinspre ocean trimise minielicopterul cu putere spre stânga.

Jack combătu mişcarea bruscă prin acţionarea în sens opus pe axa orizontală a *joystick*-ului de pe dispozitivul de control. El, personal, nu simţea briza, dar la o înălţime de cincisprezece metri aceasta fusese cât p-aci să-i dea minielicopterul peste cap. Echipa dispunea de un minielicopter de rezervă într-una dintre cutii, dar montarea celui de-al doilea dispozitiv ar fi irosit timp extrem de preţios. Hotărâseră dinainte ca, dacă pierdeau un minielicopter în cadrul acţiunii, să folosească al doilea dispozitiv ca să încerce să-l recupereze pe primul, deoarece nu aveau chef să abandoneze un elicopter controlat prin radio şi dotat cu cameră de luat vederi de ultimă generaţie şi transmiţător pe terenul inamicului, mai ales că o astfel de pierdere ar fi alertat forţele de securitate ale ţintei asupra misiunii de supraveghere îndreptate împotriva lor.

Caruso se aplecă la urechea vărului său.

– E-n regulă, Jack. Încearcă din nou. Nu te grăbi.

Alte picături de sudoare ameninţau să intre în ochi lui Ryan. Lucrurile nu se desfăşurau ca la repetiţiile de pe acoperişul sau din parcarea clădirii Hendley Associates. Aici era vorba de o operaţiune, în lumea reală, care nu semăna deloc cu antrenamentele efectuate.

Jack lăsă picăturile de sudoare să curgă în voia lor şi se concentră pe aterizarea minielicopterului.

Atinse uşor solul lângă o gură de acces a aerului condiţionat de pe acoperiş. Opri imediat motorul minusculei aeronave, apoi lăsă jos dispozitivul de control şi luă de pe iarbă un al doilea dispozitiv, pe care îl găsi doar după ce pipăi câteva clipe terenul din jurul lui. Acest dispozitiv era un modul care se opera cu o singură mână, având cam o treime din dimensiunile celuilalt dispozitiv de control. În cazul celui de-al doilea dispozitiv, apăsă un singur buton şi ochelarii video aduseră o altă imagine în faţa ochilor lui. Provenea de la o cameră care funcţiona la niveluri slabe de lumină şi arăta una dintre chingile prinse de tălpile de aterizare ale minielicopterului, iar în spatele acesteia deschiderea îngustă a puţului de ventilaţie de pe acoperiş.

Cea de-a doua cameră de luat vederi era fixată de un robot lung de zece centimetri, lat de cinci centimetri și înalt de doi centimetri și jumătate, atașat de partea de jos a minielicopterului printr-un magnet. În urma unei comenzi lansate de Ryan de pe dispozitivul de control, robotul se desprinse din chinga magnetică. După ce Ryan îi porni motorașul, două șiruri de picioruşe metalice se extinseră în afară ca la un miriapod și robotul se ridică pe acoperiș.

Piciorușele reprezentau sistemul de propulsie a robotului, pe care Ryan îl testă comandându-i să meargă înainte și înapoi, apoi răsucind camera de luat vederi cu o rezoluție de 1 080 pixeli în toate direcțiile. Odată satisfăcut că robotul funcționa în parametri normali, Ryan îl opri și reveni la dispozitivul de control al minielicopterului. Comandă aeronavei miniaturale să revină înapoi la miniheliport urmând cele trei puncte de reper.

Cinci minute mai târziu, Ryan ducea un al doilea robot pe acoperișul casei lui Rehan, pe care îl plasă alături de primul. Vântul se mai întețise între cele două zboruri, așa că al doilea drum durǎ aproape dublu față de primul.

– Gata pentru numărul trei, șopti Jack când minielicopterul reveni a doua oară la bază.

Chavez prinse robotul de mijlocul de transport.

– Minielicopterul e gata pentru încărcătura numărul trei.

– Cum stăm cu timpul, Ding? întrebă Ryan.

– Binișor, răspunse Chavez după o clipă de ezitare. Nu te grăbi, dar nici nu pierde timpul.

– Înțeles, zise Jack, care își comută ochelarii video pe camera de luat vederi de sub botul minielicopterului.

Odată încheiată livrarea roboților numărul trei și patru pe acoperișul clădirii țintă, Jack aduse mijlocul de transport înapoi la punctul de reper „alfa", la șaizeci de metri înălțime, pregătindu-l de aterizare. Chavez era pregătit cu a cincea încărcătură și cu un set de baterii noi pentru minielicopter, fiindcă cei trei știau că obiectul nu poate zbura mai mult de o oră cu un singur set de baterii.

– Bine, rosti Jack. Îl aduc jos.

Chiar în acea clipă, o rafală de vânt prinse aeronava miniaturală, împingând-o spre interiorul insulei.

Jack se confruntase cu mai multe astfel de incidente în ultimele patruzeci și cinci de minute, așa că nu intră în panică. Aduse minielicopterul înapoi deasupra apei, îl opri acolo o secundă ca să se stabilizeze și crezu că

are controlul asupra obiectului. Însă acesta o luă din nou razna, după care dădu un al treilea rateu în vreme ce începea să coboare.

– La naiba, şopti el. Cred că îl pierd.

Caruso urmărea situaţia pe monitorul lui.

– Adu-l jos puţin mai repede.

– Bine, acceptă Jack.

Ajuns la treizeci de metri înălţime, minielicopterul făcu un salt înainte şi Ryan se văzu obligat să-l tragă înapoi.

– Pierd controlul GPS, adăugă el. S-ar putea să nu mai aibă energie de la baterii.

– Ding, îl vezi? întrebă Caruso.

Chavez privi înspre cerul nopţii.

– Negativ.

– Continuă să cauţi, poate va fi nevoie să-l prinzi.

Însă era prea târziu. Jack văzu cum imaginea recepţionată în ochelari se îndepărtează de apă şi se îndreaptă către luminile hotelului Kempinski, din cauză că minielicopterul începu să se rotească uşor, în acelaşi timp prăbuşindu-se cu viteză către sol.

– Rahat! exclamă el, puţin prea tare având în vedere poziţia lor ascunsă. E mort. Se prăbuşeşte.

– Nu văd niciun rahat, zise Chavez, care se plimba pe acolo cu ochii pe cer. Cât de repede vine?

Chiar în acea clipă, minielicopterul căzu în iarbă la trei metri de heliportul de lansare, după care explodă în zeci de fragmente minuscule.

Jack îşi scoase ochelarii.

– Nemernicul. Scoateţi elicopterul de rezervă.

Însă Chavez se îndrepta deja către epavă.

– Negativ. O să folosim cei patru roboţi ajunşi pe poziţie. Va trebui să meargă şi aşa. N-avem timp ca să mai trimitem un alt robot.

– Înţeles, zise Jack simţindu-se uşurat în sinea lui.

Era epuizat din pricina stresului de a manevra minuscula aeronavă până la ţintă, şi abia aştepta să traverseze înapoi întinderea de apă şi să ajungă în centrul improvizat de comandă, unde Caruso avea să preia controlul operaţiunii de manevrare a roboţilor spioni prin canalele de ventilaţie.

50

Ceasul arăta aproape ora cinci dimineaţa când cei trei oameni ajunseră *înapoi în bungalow. Jack era din cale afară de obosit. În vreme ce Domingo şi Dominic aşezau echipamentele de comandă de la distanţă pentru roboţii* spioni, Ryan se prăbuşi pe canapea, încă ud după înot. Dom râse; resimţise şi el aceeaşi solicitare fizică pe care o îndurase vărul lui, însă efortul mental de lansare, manevrare în aer şi aterizare a minielicopterului căzuse în întregime pe umerii lui Jack Junior.

Era rândul lui Caruso.

Dominic studiase planurile arhitecturale folosite de dezvoltatorii câtorva dintre proprietăţile din Palm Jumeirah în scopul de a găsi cele mai bune puncte de acces pentru roboţii spioni. Puţurile de ventilaţie erau socotite cele mai bune, aşa că fostul agent FBI fu mai mult decât fericit când îşi conduse primul robot în puţ şi constată că în calea dispozitivului nu se găsea niciun grilaj metalic adăugat ulterior construcţiei şi nici plase din sârmă.

Picioruşele robotului puteau fi magnetizate pentru a urca şi coborî suprafeţe metalice, la fel ca în canalele sistemelor de aer condiţionat, aşadar, Dominic nu întâmpină nicio problemă să se deplaseze pe orizontală şi verticală în vreme ce înainta mai adânc în casa lui Rehan.

Calitatea semnalului video primit era uimitor de bună, deşi fluctuaţiile de viteză a transmisiei *generau câteodată o degradare a calităţii imaginii. Dom şi ceilalţi agenţi din The Campus testaseră şi o cameră termală de luat vederi,* similară, dar superioară calitativ celei instalate în botul minielicopterului, dar, în cele din urmă, deciseseră că o astfel de caracteristică nu era necesară pentru munca de interior pe care o aveau în vedere acolo, în Dubai, plus că astfel de camere în infraroşu *consumau mai multă energie, iar aşa ceva le-ar fi* dăunat misiunii, astfel că ele nu fuseseră ataşate roboţilor spioni.

După douăzeci de minute de operare de la distanţă, Dominic reuşi să poziţioneze primul robot în dreptul prizei de aerisire a sistemului de ventilare din dormitorul principal. Dom ajustă înclinarea camerei şi se asigură că nimic nu obstrucţiona vederea. Apoi reglă balansul de strălucire şi concentră lentila camerei. Laptopul din bungalow afişa o imagine color aproape perfectă a încăperii spionate, şi chiar dacă în acel moment nu se auzea nimic, şuierul aerului prin conducta de ventilaţie îl convinse pe Dom că recepţia audio funcţiona normal.

Agentul repetă procesul de două ori pe parcursul următoarei ore. Plasă cel de-al doilea robot într-o conductă care dădea în sufrageria mare. Camera de luat vederi transmitea doar o vedere îngustă a zonei canapelei şi a holului de intrare – în niciun caz nu era o imagine perfectă a fiecărui colţ al camerei –, însă Caruso era convins că microfonul era bine poziţionat ca să înregistreze tot ce se spunea în camera de dedesubt.

Cel de-al treilea robot porni normal şi se deplasă câţiva inchi, dar se opri la mai puţin de treizeci de centimetri de intrarea în sistemul de ventilaţie. Dom şi Jack se chinuiră câteva minute să rezolve problema, însă, în cele din urmă, renunţară, deoarece nu reuşiră să-şi dea seama dacă era vorba de un defect hardware al transmiţătorului sau de o eroare software. Declarară dispozitivul mort, iar Caruso trecu la ultimul robot.

Pe acesta îl plasă fără probleme într-o zonă de birou de la etajul doi.

La ora şapte dimineaţa, operaţiunea era completată şi Dominic porni toate camerele de luat vederi. Echipamentul de supraveghere, camerele de luat vederi şi microfoanele erau sisteme pasive, asta însemnând că nu operau permanent – fiind nevoie să fie pornite de la distanţă. Măsura economisea energia bateriei şi era incredibil de benefică pentru o operaţiune planificată să dureze o săptămână sau mai mult.

Caruso îl sună pe Granger în Maryland, care îi confirmă că reuşiseră să primească fluxuri de date video şi audio de la trei dintre roboţi, la fel cum primeau Dom, Jack şi Ding în bungalow-ul lor. Fluxurile de date trebuiau transmise instantaneu către Campus, deoarece se presupunea că o mare parte a convorbirilor spionate urma să se desfăşoare în limba nativă a lui Rehan, motiv pentru care Rick Bell avea un analist vorbitor de urdu în aşteptare douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Caruso îl întrebă pe Granger dacă primiseră vreo veste de la Clark, însă John nu dăduse niciun semn de viaţă. Sam Granger le mai spuse că nici Sam Driscoll nu dăduse vreun semn de viaţă, însă nu aveau niciun motiv să bănuiască apariţia vreunei probleme majore.

După ce puse capăt convorbirii cu Granger, Chavez se trânti pe canapea alături de Ryan. Erau amândoi epuizaţi.

La început, Jack Jr. se arătă dezamăgit de rezultatul misiunii.

– Toată munca depusă şi doar trei camere de luat vederi şi trei microfoane sunt în stare de emisie? Glumeşti? Din ce ştim noi, lui Rehan îi place să lucreze la masa din bucătărie. Dacă aşa stau lucrurile, atunci suntem terminaţi, deoarece nu vom auzi nimic din ceea ce se petrece în afara biroului, sufrageriei mari sau a dormitorului principal.

Însă Domingo îşi linişti colegul mai tânăr.

– Nu uita niciodată, *'mano*, că în lumea reală lucrurile nu se petrec ca în filme. Din punctul meu de vedere, trei din cinci înseamnă o victorie. Am intrat în pâine. Nu mai contează că e o cameră sau o sută. Am intrat în nenorocita de pâine! O să avem rezultate, crede-mă.

Chavez insistă ca şi ceilalţi doi să sărbătorească alături de el comandând un mic dejun monstruos. Ryan refuză la început, spunând că trebuie să doarmă, dar după sosirea omletelor uriaşe, a pateurilor fragede şi a şampaniei Moet se răzgândi şi luă parte la festin alături de colegi.

După micul dejun, îşi curăţară echipamentele de scafandru.

Apoi se culcară.

51

Clark avu nevoie de câteva zile ca să-şi localizeze ţinta din Germania.

Omul pe care îl căuta se numea Manfred Kromm, care se dovedise o persoană extrem de dificil de găsit.

Nu era vorba că opera ca agent secret şi nici că şi-ar fi luat măsuri active ca să rămână ascuns. Nu, Manfred Kromm era dificil de localizat deoarece era un nimeni.

Cu treizeci de ani în urmă, jucase un rol în serviciile de spionaj ale Germaniei de Est. El şi partenerul lui comiseseră o ilegalitate, iar Clark fusese adus acolo ca să rezolve problema. Între timp, individul trecuse de şaptezeci de ani şi nu se mai afla în Berlin, nu mai era angajat guvernamental şi nu mai reprezenta o fiinţă de care să-i pese cuiva.

Clark ştia că individul încă trăia deoarece întrebările pe care FBI-ul i le pusese lui Hardesty puteau fi declanşate doar de Manfred Kromm. Da, era posibil ca însuşi Kromm să fi aşternut pe hârtie propria versiune a evenimentelor petrecute cu atâţia ani în urmă, iar între timp el să se fi stins din viaţă. Însă Clark nu considera că un astfel de document ar fi fost scris de Kromm din proprie voinţă şi mai presupunea că nu exista niciun motiv ca astfel de informaţii să iasă la suprafaţă chiar în acele zile, în afara cazului că germanul nu şi-ar fi spus povestea recent în faţa cuiva.

Kromm trăia în Köln, Germania, în statul Renania de Nord–Westphalia, pe malurile Rinului. Clark îl descoperise într-un târziu după ce se dusese la ultima adresă cunoscută, o clădire cu două etaje din cartierul berlinez Haselhorst, unde pretinsese că era o rudă de mult pierdută de restul familiei. O femeie de acolo ştia că individul se mutase în Köln şi că purta o proteză la picior din pricina unor probleme generate de diabet.

Clark înregistră informaţiile şi porni spre Köln, unde petrecu trei zile pline şi foarte lungi pozând ca angajat al unei firme de echipamente medicale

din Statele Unite. Își tipări cărți de vizită, facturi și adrese de e-mail false și se duse cu documentele la aproape toți vânzătorii cu amănuntul de dispozitive medicale din oraș. Pretinse că are la el o proteză de gleznă și labă a piciorului croită special pentru un client pe nume Kromm, și ceru ajutorul tuturor ca să găsească adresa curentă a individului.

Unii comercianți îl întâmpinară cu o ridicare din umeri, alții verificară bazele lor de date, iar unul dintre aceștia dădu peste un om pe nume Manfred Kromm, în vârstă de șaptezeci și patru de ani, care locuia pe Thieboldgasse la numărul treisprezece, apartamentul 3A, căruia comerciantul îi furniza lunar teste de insulină și seringi.

Cu aceste informații, John Clark își dădu seama că își descoperise ținta.

* * *

Clark găsi locuința țintei în zona Altstadt din Köln.

La adresa Thieboldgasse numărul treisprezece se găsea o clădire de apartamente cu patru etaje, copie la indigo a altor peste cincizeci de clădiri care se înșirau pe ambele trotuare ale străzii, înfrumusețate ici și colo de câte un copac. Proprietățile aproape identice aveau niște pajiști minuscule în față, traversate la mijloc de alei lungi de cinci metri până la ușile din sticlă de la intrarea în holurile clădirilor.

Timp de o oră, John se plimbă prin cartier în ploaia deasă de după-amiază care îi permitea să folosească o umbrelă și să poarte gulerul hainei ridicat peste urechi, astfel încât chipul să îi rămână ascuns vederii. Descoperi posibile căi de scăpare în cazul în care întâlnirea nu decurgea bine, stabili care era drumul până la stația de autobuz și apoi până la Strassebahn, și se uită cu atenție în jur după polițiști sau poștași care i-ar fi putut genera probleme dacă se iveau în zonă la momentul nepotrivit. Clădirile din acel cartier ofereau locuințe cu chirie, așa că în zonă exista destul trafic de oameni ca el să nu-și facă griji că ar fi atras atenția vreunui trecător; după o oră de supraveghere a locului, ajunse să-și concentreze atenția asupra clădirii de la numărul treisprezece.

Clădirea nu era veche în adevăratul sensul al cuvântului; foarte puține clădiri din Köln puteau fi considerate vechi, deoarece orașul fusese aproape ras de pe suprafața pământului în cel de-al Doilea Război Mondial. Oprindu-se câteva minute de cealaltă parte a străzii și uitându-se la clădirea de la numărul treisprezece printre picăturile de ploaie, Clark observă că stilul construcției era la fel de lipsit de elemente caracteristice, de culoare și de farmec precum Războiul Rece însuși.

Pe atunci, în timpul Războiului Rece care nu fusese niciodată suficient de rece pentru oameni aflaţi permanent în luptă, precum John Clark, americanul venise în Germania cu o operaţiune specială. La acea vreme făcea parte din CIA/SAD, Divizia de Activităţi Speciale.

Fusese scos dintr-un program de instruire din Carolina de Nord alături de membri ai unei noi unităţi de elită a armatei pentru intervenţii speciale, Delta Force, şi îmbarcat urgent într-un Learjet 35A aparţinând CIA şi trimis în Europa. După o scurtă oprire pentru realimentare cu combustibil la aeroportul Mildenhall din Suffolk, Anglia, Clark se trezise înapoi în aer.

Nimeni nu-i spusese unde era dus sau ce avea să facă odată ajuns la destinaţie.

Clark aterizase pe aeroportul Tempelhof din Berlin şi dus în grabă la o reşedinţă sigură aflată la o aruncătură de băţ de Zidul Berlinului.

Acolo se întâlnise cu un vechi prieten pe nume Gene Lilly. Cei doi lucraseră împreună în 'Nam, iar în acea perioadă Lilly ajunsese şeful oficiului CIA din Berlin. El îi spusese lui Clark că avusese nevoie de el pentru o simplă operaţiune de schimb peste graniţă, însă el mirosise minciuna din întreaga tărăşenie. Ştia că era cu totul nefiresc ca un agent veteran SAD să fie trimis pentru o simplă livrare. Îşi comunicase suspiciunile superiorului, moment în care Gene Lilly izbucnise în plâns.

Gene îi mărturisise că fusese prins în capcană de o prostituată care lucra pentru câţiva membri de rând ai STASI, care acum îl şantajau. Îl extorcaseră deja de toate economiile şi avea nevoie de John ca să livreze o sacoşă plină cu bani şi să ridice un dosar cu negative de fotografii. Clark nu întrebase ce se afla pe acele negative – era convins că nu voia să afle.

Lilly îi spusese limpede lui Clark că nu avea încredere în nimeni altcineva din agenţie, aşa că veteranul SAD în vârstă de treizeci şi trei de ani fusese de acord să-şi ajute vechiul prieten.

Câteva minute mai târziu, John primise o sacoşă plină cu mărci vest-germane şi dus la o staţie de U-Bahn, apoi urcat într-un tren pe jumătate plin cu localnici.

Schimbul dintre Clark şi şantajiştii STASI trebuia să aibă loc într-o locaţie suprarealistă, unică în Berlin şi pentru întreg Războiul Rece. Sistemul vest-german de metrou avea câteva staţii subterane care, mai degrabă într-un mod nefericit, se exindeau pe sub Berlinul de Est. Înainte de începerea construirii Zidului, aşa ceva nu generase probleme, dar după ridicarea acestui monstru, în 1961, garniturilor de tren care ajungeau pe sub zid nu li se mai permitea să oprească în staţii aflate de cealaltă parte a Zidului.

Est-germanii baraseră porțile de acces în stații la nivelul străzii, în unele cazuri construind chiar complexuri de locuințe peste gurile de acces; în plus, de pe hărțile feroviare est-germane fuseseră șterse toate referințele la stațiile de metrou. Coridoarele de acces rămase, întunecate, pustii și labirintice deveniseră cunoscute sub numele *Geisterbahnhofe* – stații-fantomă.

La câteva minute după miezul nopții, John Clark sărise din spatele ultimului vagon al trenului de pe linia U8, care ajungea pe sub cartierul Mitte din Berlinul de Est. În vreme ce garnitura își continua drumul în tunel, americanul scosese o lanternă, își potrivise mai bine sacoșa pe umăr și își văzuse de drum. Peste câteva minute ajungea în stația-fantomă Weinmeisterstrasse, unde așteptase pe peronul întunecat din beton, ascultând zgomotele scoase de șobolani sub el și de lilieci deasupra lui.

Peste alte câteva minute se ivi un fascicul luminos de lanternă în golul unei scări de acces.

Un bărbat singur apăruse din întuneric. Individul proiectase fasciculul asupra lui Clark și îi ceruse să deschidă sacoșa. Clark se conformase instrucțiunilor, pe urmă individul lăsase un pachet pe betonul prăfuit și îl împinsese cu piciorul spre american.

Clark luase pachetul, îl verificase pentru a se asigura că înăuntru erau negativele, apoi lăsase jos sacoșa.

Totul s-ar fi putut încheia, și *ar fi trebuit să se încheie* acolo.

Numai că șantajiștii STASI erau lacomi și își doreau negativele înapoi pentru un nou ciclu de șantaj.

John Clark se răsucise pe călcâie și pornise către marginea peronului din beton, însă auzise un zgomot pe peronul opus, dincolo de șinele de tren. Își îndreptase lanterna într-acolo la timp ca să vadă un individ cu o armă ațintită asupra lui. Se aruncase pe jos și se rostogolise pe betonul murdar în vreme ce un glonț de pistol ricoșa din beton și stârnea ecouri în labirintul de tuneluri și spații deschise.

Ofițerul american își încheiase rostogolirea și sărise în picioare cu un pistol Colt 45- calibrul .1911 în mână.

Trăsese două focuri în cealaltă parte a șinelor și îl lovise în piept pe individul care trăsese primul de două ori. Omul căzuse secerat.

Apoi Clark se răsucise către individul cu sacoșa de bani.

Agentul STASI se retrăsese pe scara pe care venise. Clark trase un foc, dar rată ținta chiar înainte ca individul să dispară din raza vizuală. Se gândise să pornească după el, fiindcă ăsta era impulsul firesc pentru un expert al acțiunilor directe precum Clark, dar nu putea fi sigur că agentul

STASI nu avea să întoarcă situaţia în favoarea lui. Chiar în acele clipe, de staţia-fantomă se apropiase următorul tren, iar Clark fuşese obligat să se ascundă repede în spatele unei coloane din beton. Luminile strălucitoare ale garniturii de metrou aruncară umbre prelungi de-a lungul peronului prăfuit. Clark se lăsase jos şi riscase să arunce o privire spre locul pe unde dispăruse est-germanul. Nu văzuse nimic în luminile care se mişcau. Îşi dăduse însă seama că dacă rata acel tren, era nevoit să aştepte acolo încă zece minute până la venirea următorului.

Clark îşi coordonase perfect saltul pe rampa de acces a ultimului vagon; se prinsese de o balustradă a uşii din spate, pe urmă se deplasase în spatele vagonului. Treizeci de minute mai târziu se găsea într-un autobuz plin cu vest-germani care se duceau acasă după ce lucraseră în schimbul de noapte; o jumătate de oră mai târziu îi dădea negativele lui Gene Lilly.

A doua zi părăsise Germania la bordul unei curse comerciale, convins că nimic din cele petrecute nu avea să ajungă în arhivele CIA sau ale Staatssicherheitsdienst, poliţia secretă est-germană.

Stând în ploaia rece care cădea peste Köln, Clark se forţă să-şi scoată amintirea din minte şi privi în jurul lui. Germania actuală semăna prea puţin cu naţiunea divizată din urmă cu treizeci de ani, iar Clark ţinu să-şi amintească faptul că problemele curente erau cele care aveau nevoie de atenţia lui completă.

La ora patru după-amiaza, lumina zilei începu să se estompeze pe cerul cenuşiu şi în micul hol de la intrarea în clădirea de pe Thieboldstrasse numărul treisprezece se aprinse o lumină. Clark văzu înăuntru o femeie în vârstă care punea zgarda în jurul gâtului unui câine la piciorul scării interioare. Traversă repede strada, îşi ridică şi mai mult gulerul în jurul gâtului şi ajunse lângă clădire exact în clipa în care femeia ieşea, cu privirea deja îndreptată asupra străzii. În vreme ce uşa de intrare se închidea încet în urma femeii, John Clark se desprinse de zidul clădirii şi se furişă tăcut înăuntru.

Când uşa se închise, cu un zgomot sec, Clark era deja la jumătatea scării, cu pistolul SIG Sauer în mână.

Manfred Kromm reacţionă printr-un geamăt când auzi ciocănitura în uşă. Ştia că trebuia să fie Herta, vecina de vizavi, ştia că femeia se încuiase, probabil, din nou pe dinafară după ce ieşise să se plimbe cu pudelul ăla nesuferit şi cenuşiu al ei, şi mai ştia că va trebui să-i spargă broasca uşii din nou, aşa cum procedase de o duzină de ori până atunci.

Nu-i spusese niciodată femeii unde învățase să spargă uși. Nici ea nu întrebase.

Și faptul că ea se încuia pe dinafară intenționat, ca să-i atragă lui atenția, îl înfuria și mai tare. Nu se putea lăsa deranjat de bătrână. Era o nemernică de cea mai mare speță, doar cu puțin mai iritantă decât Fifi, *Hundchen*-ul ei lătrător. Cu toate astea, Manfred Kromm nu lăsa să se înțeleagă că știa că procedeele ei erau o farsă. Era un singuratic și detesta societatea, însă nu dădea de bănuit oamenilor interesați de el că avea de gând să își întindă aripile și să zboare la apropierea lor, așa că își punea masca unui zâmbet pe față, gemea în sinea lui și descuia acea *gottverdammt* de ușă a nenorocitei de fiecare dată când ea ciocănea în ușa lui.

Se ridică de pe scaun, se târî până la ușă și apucă șperaclurile de pe măsuța aflată la intrarea în apartament. Bătrânul neamț își puse mâna pe clanța ușii ca să iasă în hol. Doar un obicei deprins în trecut îl făcu să privească prin vizorul ușii. Se uită bine afară, începu să se îndepărteze ca să poată deschide ușa, însă chiar în acea clipă ochiul i se mări de surprindere și se lipi la loc de micuța vizetă montată în ușă. De cealaltă parte văzu un bărbat îmbrăcat cu o haină de ploaie.

Iar în mâna bărbatului zări un pistol-automat cu amortizor atașat, îndreptat direct spre ușa lui Manfred Kromm.

Omul vorbi în engleză, suficient de tare ca să poată fi auzit prin structura din lemn.

– În afara cazului că ușa ta e din oțel blindat, sau că te poți mișca mai repede decât un glonț, ar fi mai bine să-mi dai drumul înăuntru.

– *Wer is denn da?* Cine dracu' e acolo? croncăni Kromm.

Vorbea și el engleză, îl înțelesese pe individul cu armă, dar nu mai folosise acea limbă de mulți ani. Cuvintele potrivite, pur și simplu, refuzau să-i iasă din gură.

– Cineva din trecutul tău.

Atunci, Kromm își dădu seama. Știa precis cine era individul.

Și mai știa că urma să moară.

Cu toate acestea, deschise ușa.

* * *

– Te cunosc după chip. Ai mai îmbătrânit. Dar te țin minte, zise Kromm.

Așa cum îi ceruse Clark, bătrânul se dusese la scaunul lui din fața televizorului. Își puse mâinile pe genunchi, frecându-și încet încheieturile umflate.

Clark stătea deasupra lui, cu arma ațintită asupra neamțului.

– Eşti singur?

Clark puse întrebarea, dar se apucă să cerceteze apartamentul micuţ fără să aştepte răspunsul.

Manfred Kromm dădu din cap.

– *Selbsverstandlich.* Evident.

Clark continuă să privească în jur, menţinând pistolul aţintit spre pieptul bătrânului.

– Să rămâi perfect nemişcat, zise el. Azi am băut multă cafea, aşa că n-ar fi bine să constaţi cât de nervos sunt.

– Nu mă voi mişca, replică neamţul, apoi ridică din umeri: Arma aia din mâna ta e singura din apartamentul ăsta..

Clark verifică şi restul locuinţei. Nu îi trebui mult timp. Apartamentul nu avea mai mult de cincizeci de metri pătraţi, incluzând baia şi bucătăria. Găsi o uşă către ieşirea de urgenţă în bucătărie, însă nu văzu niciun fel de obiecte luxoase.

– Cum, treizeci şi cinci de ani în STASI şi doar cu asta te-ai ales?

Bătrânul de pe scaun schiţă un zâmbet.

– Din comentariile emise de guvernul tău la adresa ta, Herr Clark, nu pare că organizaţia ta ţi-a recompensat eforturile mult mai bine decât organizaţia mea le-a recompensat pe ale mele.

Clark schiţă un rânjet acru şi îşi folosi picioarele ca să împingă o măsuţă în uşa de la intrare. Obstacolul putea încetini pentru câteva clipe pe cineva pătrunzând în forţă dinspre coridor, dar nu mai mult de atât. Clark se postă lângă uşă, ţinând pistolul în continuare aţintit asupra individului care şedea deloc confortabil pe scaun.

– Te-ai apucat să spui poveşti.

– N-am spus nimic.

– Nu te cred. Iar asta e o problemă.

Clark continuă să ţină arma îndreptată spre neamţ şi se mişcă în lateral, de-a lungul zidului încăperii, până în colţ. De peretele adiacent se sprijinea un dulap înalt cu veselă. Îl împinse către uşa deschisă dinspre bucătărie ca să blocheze intrarea în apartament dinspre ieşirea de incendiu. Vesela dinăuntru zăngăni puternic şi câteva vase se răsturnară înainte ca piesa de mobilier masiv să ajungă la locul menit, astupând uşa. În acel moment, singura intrare din încăpere era cea dinspre dormitorul aflat în spatele lui Manfred.

– Spune-mi şi *mie* ce le-ai spus *lor.* Totul.

– Domnule Clark, habar n-am ce...

– În urmă cu treizeci de ani, trei oameni au intrat în *Geisterbahnhof.* Doi dintre ei au ieşit de acolo în viaţă. Tu lucrai pentru STASI, la fel ca şi partenerul

tău, însă voi doi nu jucați după regulile STASI, ceea ce înseamnă că extorcați acei bani pentru voi înșivă. Mi s-a ordonat să vă las să plecați, numai că partenerul tău, Lukas Schuman, a încercat să mă ucidă după ce ați pus mâna pe bani. L-am omorât pe Lukas Schuman și tu ai fugit, dar *știu* că nu te-ai întors la Markus Wolf ca să-i povestești despre faptul că treaba ta murdară din miez de noapte s-a transformat în coșmar. Cel mai probabil ți-ai ținut gura față de toată lumea ca să nu fii obligat să predai banii.

Kromm nu răspunse, ci se mulțumi să-și plimbe mâinile peste genunchi ca și cum ar fi frământat niște chifle mari înainte de a le băga la cuptor.

– Iar mie mi s-a ordonat să țin întreaga afacere secretă față de agenție, continuă Clark. În afară de tine, mine și mort, singura persoană care a știut ce s-a petrecut în stația-fantomă în acea noapte a fost superiorul meu, iar el a murit în urmă cu cincisprezece ani fără să sufle o vorbă cuiva despre asta.

– Nu mai am banii. I-am cheltuit, zise Kromm.

Clark oftă, ca și cum ar fi fost dezamăgit de comentariul neamțului.

– Bine, Manfred, să știi că nu m-am întors după treizeci de ani ca să iau înapoi o sacoșă plină cu mărci vest-germane scoase din uz.

– Atunci, ce vrei?

– Vreau să aflu cu cine ai vorbit.

Kromm dădu din cap și spuse:

– Cred că e un clișeu de film american, însă e adevărat. Dacă îți spun, mă vor ucide.

– Cine, Manfred?

– Nu eu m-am dus la ei. Ei au venit la mine. Pe mine nu mă interesa să dezgrop cadavrele din trecutul nostru comun.

Clark înălță pistolul și se uită la neamț prin cătare.

– Cine, Manfred? Cui i-ai povestit despre anul 1981?

– Obtshak! izbucni Manfred panicat.

Clark își înclină capul într-o parte. Coborî arma.

– Cine e Obtshak?

– Obtshak nu e un cine! E o ce! Este o organizație criminală estoniană. Un birou din străinătate al mafiei rusești, ca să zicem așa.

John nu-și ascunse nedumerirea.

– Și te-au întrebat de *mine?* Cu nume și prenume?

– *Nein*, nu au pus întrebări în sensul obișnuit. M-au lovit. Au spart o sticlă de bere, mi-au pus gâtul sticlei sparte la gât *și abia după aceea* m-au întrebat.

– Și tu le-ai povestit despre Berlin.

– *Naturlich!* Bineînţeles. Omoară-mă dacă trebuie, însă de ce să te protejez?

Lui Clark îi trecu prin minte un gând.

– De unde ştii că erau Obtshak?

Kromm ridică din umeri.

– Erau estonieni. Vorbeau estoniana. Dacă cineva e bandit şi e estonian, atunci presupun că face parte din Obtshak.

– Şi au venit aici?

– Acasă la mine? *Nein.* M-au făcut să mă întâlnesc cu ei la un depozit din Deutz. Mi-au spus că îmi dau bani. O slujbă legată de securitate.

– Securitate? Nu-ţi bate joc de mine, Kromm. Nimeni nu te mai angajează pentru astfel de treburi.

Mâinile neamţului se ridicară repede în semn de protest, dar pistolul lui Clark se înfipse într-o fracţiune de secundă în pieptul lui Kromm. Acesta îşi lăsă mâinile în jos.

– Am făcut în trecut nişte... nişte treburi pentru unii membri ai comunităţii de imigranţi est-europeni.

– Cum ar fi? Falsuri?

Kromm clătină din cap. Era prea mândru ca să tacă.

– Spargeri. Spargeri de broaşte.

– Maşini?

Bătrânul neamţ zâmbi.

– Maşini? Nu. *Parcuri* de maşini. Magazine de reprezentanţă. Îmi aduce ceva în plus la pensioara mea. În fine, cunoşteam câţiva estonieni. Îl ştiam pe omul care mi-a cerut să mă duc la depozit, altfel n-aş fi fost de acord să merg acolo.

Clark îşi vârî mâna în buzunarul hainei de ploaie, scoase un carneţel şi un pix, şi aruncă obiectele în poala bătrânului.

– Vreau numele lui, adresa, alte nume pe care le ştii de estonieni lucrând pentru Obtshak.

Kromm se dezumflă pe scaun.

– Mă vor omorî.

– Pleacă de aici. Pleacă chiar acum. Crede-mă, cine te-a întrebat despre mine a dispărut de multă vreme. *Asta* caut eu. Oamenii care au aranjat întâlnirea sunt doar bandiţi locali. Pleacă din Köln şi nu te vor mai deranja.

Kromm nu se mişcă. Se uită în sus la Clark.

– Te voi ucide, chiar aici şi acum, dacă nu faci ce-ţi spun.

Încet, Kromm începu să scrie, însă imediat își înălță privirea, uitându-se dincolo de țeava armei, ca și cum avea ceva de spus.

– Scrie sau vorbește, zise Clark, însă fă-o acum sau îți înfig un glonț într-unul dintre genunchii ăia care te dor.

– După ce m-au luat, mi-am petrecut o zi în spital, spuse pensionarul neamț. I-am zis doctorului că am fost tâlhărit. Apoi am venit acasă, furios și hotărât să mă răzbun pe indivizi. Liderul, cel care a pus întrebările, nu era din partea locului. Mi-am dat seama de asta deoarece nu vorbea germană. Doar estoniană și rusă.

– Continuă!

– Am un prieten care e încă la Moscova și știe cum merg lucrurile.

– Adică amic cu mafia?

Kromm ridică din umeri.

– Este întreprinzător. În fine, l-am sunat și i-am cerut informații despre Obtshak. Nu i-am dezvăluit care e motivul real. Sunt sigur că a presupus că am afaceri cu ei. L-am descris pe individul care m-a interogat. Cincizeci de ani, dar cu părul vopsit ca un solist de douăzeci de ani de trupă punk-rock.

– Și amicul tău ți-a dat vreun nume?

– Da.

– Și tu ce-ai făcut?

Kromm ridică din umeri. Privi umilit în podea.

– Ce *puteam* face? Eram beat când am crezut că mă puteam răzbuna. După aia m-am trezit.

– Dă-mi numele omului.

– Dacă fac asta, dacă îți povestesc despre omul din Tallinn care a venit aici și le-a ordonat celorlalți să mă bată, o să eviți oamenii de aici, din Köln? Poate că dacă te duci direct la Tallinn, nu vor afla că eu ți-am spus.

– E perfect pentru mine, Manfred.

– *Sehr gut*, rosti Kromm, după care îi dădu lui Clark un nume, în vreme ce afară dispăreau ultimele fragmente de lumină ale zilei.

52

Spre deosebire de agenţiile guvernamentale care îl căutau pe fugarul internaţional John Clark, firma Fabrice Bertrand-Morel Investigations factura după modelul oră–om, aşa că folosea o mulţime de oameni, care lucrau o mulţime de ore.

Ţinta fu localizată doar datorită acestei reţele dense de contacte din întreaga Europă. Bertrand-Morel îşi concentrase vânătoarea în arealul european deoarece Alden îi dăduse francezului, prin intermediul lui Laska, o copie a dosarului fostului agent CIA. Fabrice Bertrand-Morel hotărâse, studiind dosarul, că operaţiunile recente desfăşurate de Clark pentru organizaţia Rainbow, aparţinând NATO, însemnau că omul dispunea de contacte solide pe bătrânul continent.

Ca atare, câte un angajat FBM fusese plasat în fiecare dintre cele şaizeci şi patru de gări principale europene ca să lucreze în schimburi de paisprezece ore împărţind fluturaşi şi arătând poze cu Clark angajaţilor gărilor. După zile de aşteptare şi monitorizare, rezultatul era nul. În cele din urmă însă, un bărbat care lucra la un stand cu covrigei din gara Hauptbahnhof din Köln surprinsese imaginea unui chip asemănător în mulţimea care trecea prin faţa standului. Omul se uită la poza de pe cartonaşul care îi fusese dat cu trei zile înainte de un francez chel, după care formă repede numărul de telefon de pe spatele cartonaşului.

Francezul îi oferise o recompensă generoasă, plătită în bani gheaţă.

Douăzeci de minute mai târziu, la gara Hauptbahnhof din Köln ajunse primul angajat FBM pentru a-l interoga pe vânzătorul de covrigei.

Acesta, om de vârstă mijlocie, avea mintea limpede şi era convingător; era sigur că John Clark trecuse prin faţa lui, îndreptându-se către intrarea principală din gară.

În scurt timp, în gară ajunseră alți trei oameni FBM, adică întreaga forță de intervenție disponibilă pe o rază de o oră de mers cu mașina, care se apucară să întocmească un plan de acțiune.

Dispuneau de puține informații de care să se agațe, cu excepția aceleia că omul căutat de ei pătrunsese în oraș; nu se puteau răspândi, pur și simplu, trimițând doar patru oameni pe străzile celei de-a patra metropole ca mărime din Germania.

Ca atare, un om rămase în gară, în vreme ce ceilalți trei se apucară să verifice hotelurile și pensiunile din vecinătatea gării.

Agentul rămas în gară fu cel care dădu lovitura. La scurt timp după ora nouă, în seara rece și ploioasă, Luc Patin, un francez de patruzeci de ani, detectiv privat și angajat al firmei Fabrice Bertrand-Morel Investigations, stătea lângă intrare și fuma o țigară, plimbându-și din când în când privirea spre incredibila Catedrală din Köln, aflată în stânga gării, însă rămânând concentrat pe fluxul de persoane care trecea pe lângă el spre șinele de tren. La un moment dat, Patin observă într-un grup mare de pietoni un bărbat care semăna destul de bine cu ținta vizată și înaintând cu gulerul hainei de ploaie ridicat la maximum.

– *Bonsoir, mon ami,* rosti încet Luc Patin.

După care își vârî mâna în buzunarul hainei și scoase de acolo un telefon mobil.

Domingo Chavez organizase o operațiune de monitorizare de nivel tehnologic mai coborât pentru casa conspirativă din Dubai a lui Rehan decât operațiunea executată de ceilalți doi agenți mai tineri cu camerele lor de luat vederi și microfoanele instalate pe roboți.

Unul dintre cele trei dormitoare ale bungalow-ului se deschidea spre lagună și spre fâșia de apă aflată între barajul în formă de semilună pe care se înălța complexul Kempinski și peninsula în formă de frunză de palmier pe care se găsea casa conspirativă a lui Rehan. Distanța dintre cele două locații era de vreo patru sute de metri, dar așa ceva nu însemna prea mult pentru ca Domingo Chavez să nu folosească o jucărie pe care o adusese cu el din Statele Unite.

Fixă telescopul cu putere variabilă Zeiss Victory FL pe trepied, punându-l pe acesta din urmă pe un birou în dormitor, chiar în fața ferestrei. Șezând pe scaun la birou, Chavez putea observa chiar partea din spate a complexului lui Rehan și câteva ferestre de la etajul doi. Jaluzelele rămăseseră închise, la fel ca și poarta de acces din spate, însă Chavez spera ca priveliștea

să se mai deschidă puţin atunci când proprietatea era locuită de Rehan şi de anturajul lui venit de la Islamabad.

Când îşi dădu seama că are vedere bună asupra complexului, lui Chavez îi mai veni o idee. Dacă Rehan chiar era atât de periculos pe cât investigaţiile efectuate deja îi determinau pe ei să creadă, atunci cei de la The Campus nu ar fi decis ca mai devreme sau mai târziu să-l elimine pe individ? Iar dacă aveau să-i sune pe agenţi ca să-l asasineze pe general, nu ar fi fost mai simplu să-l doboare chiar de acolo, cu o puşcă prevăzută cu lunetă de precizie, în loc să caute o oportunitate de a se apropia de individ, fie acolo, în Dubai, fie, Doamne-fereşte, în Islamabad?

Chavez hotărî că îl putea împuşca pe generalul Rehan dacă individul ieşea pe balconul de la etajul doi sau chiar dacă apărea în dreptul unei ferestre de la acel etaj al casei conspirative. Îşi împărtăşi gândurile cu Ryan şi Caruso. Amândoi sprijiniră ideea de a fi pregătiţi pentru primirea unui ordin de lichidare din partea lui Hendley şi a lui Granger, aşa că Domingo îl sună pe Sam Granger şi îi ceru să livreze echipamentul necesar, în eventualitatea că pe timpul operaţiunii de supraveghere se primea lumină verde pentru eliminarea lui Rehan.

Aeronava Gulfstream avea să livreze echipamentele în termen de două zile, ceea ce însemna că Ding urma să aibă la dispoziţie o armă gata de tragere cu mult înainte de momentul aşteptat al sosirii ţintei în oraş.

Clark îl observă pe urmăritor la puţin timp după ora nouă seara. Tocmai îşi încheiase cel de-al doilea tur de contrasupraveghere al serii înainte de a se întoarce în gară; nu zărise pe nimeni urmărindu-l în cursul vizitei din oraş, însă când se aşezase la coadă la un chioşc pentru a-şi cumpăra un bilet de cuşetă la un tren spre Berlin, privirile pe care le aruncase în toate direcţiile îi dezvăluiseră că era supravegheat de un om aflat la o distanţă de treizeci şi cinci de metri. O a doua privire într-acolo câteva secunde mai târziu îi confirmă bănuiala.

Fusese depistat.

John ieşi din rândul de la chioşc. Mişcarea dădea de bănuit, dar era cu mult mai potrivită decât aşteptarea sosirii întăririlor individului. Se plimbă prin gară către ieşirea dinspre nord, iar câteva secunde mai târziu îşi dădu seama că alţi doi oameni se alăturaseră vânătorii.

Indivizii îi luaseră urma dinainte ca el să iasă din gară. John ştia asta prea bine deoarece depista urmăritori dinainte de naşterea celor trei indivizi. Erau doi bărbaţi cu bărbi scurte şi păr închis la culoare, de aproximativ aceeaşi vârstă, cu aceeaşi constituţie şi, în general, cam cu acelaşi tip de

haine de ploaie. Cei doi intraseră în gară cu două minute mai devreme, în timp ce el ieşea, şi apoi merseră pe jos la treizeci de metri în spate şi uşor în dreapta. La un moment dat, John coti în faţa catedralei.

Burniţa rece cădea asupra lor. Clark porni spre sud.

Nu era deloc bucuros că avea coadă.

Însă nici nu intenţiona să lase ca o echipă de urmărire să-i strice planurile. Se putea pierde de indivizi în întuneric şi în traficul pietonal din oraş, ca apoi să-şi vadă imediat de drum mai departe. Coti stânga la marginea sudică a catedralei şi porni spre malul vestic al fluviului Rin. După ce parcurse o porţiune de drum pavată cu pietre antice, montate de romani, încercă să-i zărească pe urmăritori în geamurile hotelului Dorint.

Cei doi indivizi erau acolo, împreună, la nu mai mult de douăzeci şi cinci de metri în urma lui. Clark se întrebă dacă nu cumva cel de-al treilea individ încerca să-i iasă în faţă.

Coti spre sud, o luă de-a lungul Mauthgasse, o stradă plină cu restaurante cu mese revărsându-se dinspre faţadele clădirilor către malul fluviului, şi cu meseni care râdeau şi conversau unii cu alţii sub prelate încălzite. Îl îngrijora statutul lui de criminal căutat internaţional în aceeaşi măsură în care se temea de oamenii care îl urmăreau. Localnicii şi turiştii reprezentau, în mod cert, un pericol. Presupunea că faţa lui apăruse pe toate canalele de ştiri din Europa şi din Statele Unite, deşi el însuşi nu se uitase la televizor în ultima săptămână. Din spirit de prevedere şi vrând să evite ciocnirea cu vreun chelner care, întâmplător, dispunea de centură neagră în arte marţiale, îşi potrivi şapca de pe cap mai adânc pe frunte şi coti repede pe o stradă liniştită.

Străbătu strada pavată cu piatră, care urca şi, la un moment dat, cotea la stânga. Cei doi indivizi îl urmară, încă la douăzeci şi cinci de metri în spate şi uşor în dreapta lui. Se trezi în Heumarkt, o altă zonă deschisă plină cu oameni care se plimbau pe sub umbrele şi felinare de stradă, şi coti spre nord. Pe drum inspectă reflexiile de lumină în geamuri şi vitrine, căutând să judece atitudinea oamenilor din urma lui de câte ori îi zărea fugitiv. Începea să creadă că era posibil ca tipii să nu aştepte întăriri înainte de a-l aresta, deşi până atunci nu încercaseră să se apropie mai mult de el.

Traversă Alter Markt, continuându-şi drumul spre nord şi paralel cu fluviul aflat la câteva străzi distanţă înspre dreapta. O privire rapidă aruncată într-o oglindă stradală de circulaţie îi arătă faptul că unul dintre urmăritori renunţase la urmărire, însă celălalt se apropiase mai mult de el. Individul nu era mai departe de cincisprezece metri. Furişându-se printre pietoni, John începu să se îngrijoreze. Existau doi oameni care chiar în acea clipă puteau ocupa poziţii în faţa lui, gata să-l înşface la următorul colţ de stradă. Nu se

temea de şansele lui în cazul unei confruntări unu-la-unu, dar proximitatea civililor şi poliţiştilor făcea ca orice situaţie să devină potenţial explozivă.

Îşi înteţi ritmul de mers. Se trezi trecând de un muzeu al berii şi o curte acoperită plină cu nemţi care cântau, şi coti din nou la dreapta, deplasându-se de-a lungul malului fluviului. Se gândi să se oprească, să se răsucească pe călcâie şi să se confrunte cu omul care se apropiase la mai puţin de zece metri. Era imposibil ca individul să-l doboare singur pe Clark, însă orice altercaţie în faţa unei mulţimi de oameni ar fi însemnat să-l observe cineva, să-l recunoască şi să cheme poliţia. Individul din urma lui devenise brusc ameninţător prin apropiere, prin intenţiile necunoscute şi prin puterea lui de a atrage o atenţie nedorită asupra fugarului american.

John coti iarăşi dreapta în dreptul Fischmarkt, depărtându-se de mulţime şi intrând pe o alee prost luminată.

În faţa lui se găsea imediat la stânga o alee. Tot întunecată şi tăcută.

Pe indicatorul din dreptul ei scria „Auf dem Rothenberg". John îşi înteţi ritmul paşilor cotind pe alee.

Cel de-al doilea individ, cel care renunţase la urmărire, stătea în faţa lui în întuneric. Individul ţinea un pistol în mână.

– Monsieur Clark, vă rog să veniţi încet ca să nu fiţi rănit.

John se opri la şase metri distanţă de omul cu arma.

Auzi cum individul din spatele lui intră şi el pe alee şi se opreşte.

Americanul încuviinţă, făcu un pas înainte, apoi se răsuci brusc pe călcâie şi intră pe uşa din spate a unei pizzerii, abandonându-şi urmăritorii pe alee.

John nu era rapid. Ştia prea bine că viteza reprezenta apanajul celor tineri.

Însă compensa prin experienţa acumulată pe teren, mirosind imediat când era cazul să cotească repede pe undeva sau să se ascundă. Trecu direct prin bucătăria pizzeriei gestionate de nişte croaţi, răsturnând pe drum tigăi, căni şi bucătari ca să întârzie înaintarea oamenilor care pătrundeau în local în urma lui. Se furişă în sala îngustă de mese, împinse din drum clienţii aliniaţi ca să comande porţiile lor de pizza, aruncându-i pe câţiva la podea în acelaşi scop, pentru a-i încetini pe urmăritori.

Ajuns pe strada din faţa pizzeriei, nu coti nici la stânga, nici la dreapta. În schimb, traversă strada în fugă şi pătrunse pe uşa deschisă a unei clădiri de apartamente postbelice. Nu era sigur dacă urmăritorii îl observaseră că intră acolo, dar urcă în grabă treptele de la intrare, câte trei odată, gemând şi şuierând din cauza efortului.

Clădirea avea patru etaje şi era legată cu alte clădiri de o parte şi de cealaltă a ei. Clark se gândi să urce până la acoperiş ca să încerce să mărească

distanța dintre el și urmăritori prin deplasarea pe acoperișurile clădirilor învecinate, așa cum el și colegii lui procedaseră la Paris. Însă când ajunse la etajul trei auzi zgomot deasupra lui. Un grup mare de persoane de la etajul patru începea să coboare scara. Părea a fi doar un grup de tineri care ieșea pentru a petrece noaptea în oraș sau a se duce la o petrecere; după vocile zgomotoase și râsete, nu semănau cu o echipă de intervenție de la FBI. Însă Clark era singur și nu avea deloc chef să dea buzna peste niște oameni care îl puteau recunoaște sau le puteau dezvălui urmăritorilor încotro se îndrepta el.

Părăsi scara, străbătu în fugă un coridor și văzu o fereastră în capătul acestuia. Afară, la lumina slabă a felinarelor de stradă, putea zări o ieșire de incendiu. Se agăță de fereastră, pe jumătate epuizat și aproape rămas fără aer, și o deschise.

Peste câteva secunde, ieși din nou în ploaie. Scara de incendiu tremura și scârțâia din pricina mișcărilor lui, însă părea să-l țină suficient de bine pentru a coborî.

Abia își întorsese fața de la fereastră, apucând balustrada scării ca să coboare primul șir de trepte, când un individ începu să urce scara de jos. Clark nu-l auzise din cauza propriilor zgomote făcute cu deschiderea ferestrei și ieșirea pe scara de incendiu.

– Nu! exclamă John când individul, același pe care îl zărise urmărindu-l cu privirea în gară, la chioșcul de bilete, scoase un pistol-automat argintiu și încercă să-l fixeze asupra țintei.

Cum cei doi se găseau foarte aproape unul de altul pe treptele din fier ude și abrupte, Clark izbi arma din mâna omului aflat sub el. Pistolul zbură în partea laterală a scării de incendiu și omul alunecă înapoi două trepte, până la spațiul mic dintre etaje, aflat la câteva zeci de centimetri sub Clark.

Cei doi se priviră fix și în tăcere câteva secunde.

John își ținea arma ascunsă la șold, dar nu încercă să o scoată. Nu avea de gând să împuște un agent FBI sau un detectiv francez, sau un ofițer CIA, sau un polițist german. Oricine ar fi fost omul, Clark nu intenționa să-l omoare.

Însă atunci când individul își băgă mâna în haina de ploaie, Clark se repezi asupra lui. Trebuia să acopere distanța dintre ei înainte ca vreo altă armă să se ivească la vedere.

Luc Patin se sperie atunci când Clark îi zbură arma din mână.

Căută să apuce un cuțit pe care îl ținea ascuns într-o teacă prinsă de un lanț de gât, sub cămașă. Reuși să elibereze lama și sfâșie aerul cu arma albă în direcția americanului.

John observă mişcarea, îşi ridică braţul şi pară lovitura, însă încasă o tăietură usturătoare pe spatele încheieturii mâinii.

Ţipă de durere, dar se folosi de mâna dreaptă, cu palma deschisă şi ridicată, ca să lovească sub bărbia detectivului privat francez.

Capul lui Luc Patin se dădu pe spate în urma forţei izbiturii încasate sub mandibulă. Omul se dezechilibră şi apoi alunecă. Şoldurile lui atinseră balustrada din spatele lor cu putere, iar individul se rostogoli cu spatele pe scara de incendiu. În cădere, picioarele i se ridicară în aer. Clark făcu un salt înainte ca să-şi prindă atacatorul de haină, însă ploaia deasă şi sângele care îi şiroia pe mâna stângă îl împiedicară să aibă o priză bună. Din nefericire, francezul căzu liber trei etaje, izbindu-se dur de pavajul străzii.

Ţeasta lui scoase un zgomot ca de bâtă de baseball care loveşte un pepene.

„La naiba!", chibzui Clark. N-avusese intenţia să-l omoare, dar trebuia să-şi facă mai târziu griji în privinţa asta. Părăsi scara de incendiu în dreptul etajului doi, forţând deschiderea unei uşi groase din lemn către o bucătărie de apartament. Găsi o rolă de şerveţele de hârtie şi îşi înfăşură mâna în ele, pe urmă ieşi din nou pe coridor şi o luă la fugă în jos pe scara principală şi înapoi pe stradă.

Trei minute mai târziu, trecu pe lângă o intrare la metrou, după care se întoarse la ea. În vreme ce cobora treptele scării de acces, aruncă o privire în urma lui. Zări doi urmăritori, indivizi îmbrăcaţi cu haine lungi care alergau umăr la umăr prin ploaie traversând o intersecţie aflată la douăzeci şi cinci de metri în spate. Un autoturism Peugeot frână brusc şi claxonă în calea lor. Clark avea senzaţia că indivizii nu-l zăriseră, însă păreau să fi primit vestea legată de moartea colegului lor.

John îşi cumpără un bilet şi se grăbi spre peron ca să ia trenul următor. Îşi ţinu respiraţia câteva clipe pentru a nu intra în hiperventilaţie.

„Joacă inteligent şi stai calm." Se postă în apropierea şinelor, aşteptând alături de alte zeci de persoane sosirea următoarei garnituri de tren.

Lui John nu-i venea să creadă ce noroc avea. Reuşise cumva să coboare scara de acces la metrou fără să fie văzut de urmăritori. În vreme ce se chinuia să-şi umple plămânii cu oxigen, verifică din nou în jurul lui ca să se asigure că nu fusese urmărit.

„*Nimic.*" Se putea urca într-un tren ca să coboare oriunde şi apoi să-şi croiască drum spre siguranţă.

În fine, spre o siguranţă relativă.

Simți briza răcoroasă dinspre tunelul din stânga, ceea ce indica sosirea unui tren. Păși la marginea peronului ca să fie primul care urcă în vagon. O ultimă verificare a scării din stânga. Liber. Din instinct, aruncă o privire peste umărul din dreapta în vreme ce trenul începea să iasă din tunelul din stânga.

Erau acolo. Doi indivizi. Tipi noi, însă, în mod cert, parte a aceleiași echipe. Se apropiau de el cu fețe dure.

Știa că el însuși le ușurase sarcina. Aflat la marginea peronului din beton, cei doi nu aveau nevoie decât să-l împingă ușor spre moarte. Dacă indivizii nu primiseră ordin să-l omoare până atunci, în momentul acela, Clark era convins că moartea colegului lor le schimbase misiunea, indiferent care fusese ordinul inițial.

Se întoarse cu spatele la ei și cu fața spre șine. Trenul se găsea la cincisprezece metri depărtare și venea în viteză, dinspre stânga. John sări de pe marginea peronului direct pe șine.

Ceilalți oameni aflați pe peron începură să strige, șocați.

John traversă șinele chiar în fața trenului.

Un gard negru din zale separa linia care ducea spre est de linia care ducea spre vest, astfel încât John fu nevoit să sară peste gard înainte de trecerea trenului care intra în stație. Se agăță de gard, se trase în sus cu mâna însângerată și cu brațul care încă îl durea din cauza rănii de glonț încasate cu o lună înainte, apoi se folosi de picioare ca să treacă peste gard în vreme ce trenul din spatele lui scrâșnea și șuiera. Primul vagon al garniturii îi atinse piciorul drept și John își simți călcâiul ca și cum ar fi fost izbit cu o bâtă. Reuși să se rostogolească peste marginea de sus a gardului, pe urmă căzu în patru labe lângă șina din cealaltă parte. Precum o căprioară surprinsă noaptea de lumina unor faruri de mașină, când își ridică privirea văzu un alt tren, aflat ceva mai departe, dar venind spre el cu viteză din sens invers. Auzi țipete de pe peronul de lângă el. Se ridică în picioare și făcu un pas mare înainte, bazându-se în efort pe glezna vătămată, și reuși să ajungă la marginea peronului fără să atingă barele de tensiune ale șinelor. Încercă să se ridice pe peronul din beton înainte de sosirea trenului, dar mușchii brațelor îl trădară. Căzu înapoi jos, cu trupul epuizat.

Clark se răsuci și se uită la trenul care avea să-l omoare.

* * *

– *Achtung!*

Doi tineri în treninguri de fotbaliști săriră în ajutorul lui.

Cei doi îngenuncheară la marginea peronului şi se luptară să îl prindă pe Clark de gulerul hainei şi să îl tragă peste marginea peronului. Erau doi tipi masivi, tineri şi mult mai puternici decât americanul; acesta încercă să-i ajute, însă mâinile refuzară să-l asculte.

Trei secunde mai târziu, trenul umplea spaţiul din care trupul lui tocmai fusese smuls.

John rămase întins pe spate pe betonul rece, ţinându-şi glezna dureroasă cu ambele mâini.

Oamenii strigau şi îl băteau aspru pe umăr în chip de felicitare.

John înţelese cuvântul pentru „bătrân". Unul dintre oameni râse şi îl ajută pe Clark să se ridice, bătându-l din nou pe umăr.

O femeie în vârstă îşi îndreptă umbrela spre faţa lui, admonestându-l verbal cu furie.

Altcineva îl numi *Arschloch*. Dobitoc.

John se chinui să-şi folosească piciorul rănit, apoi dădu zâmbind din cap către oamenii care îl salvaseră şi se târî în trenul care fusese cât pe-aci să-l zdrobească. Ajuns înăuntru, se prăbuşi pe o banchetă. Nimeni altcineva de pe peron nu îl urmă.

Trenul se puse în mişcare, iar el privi pe geam către peronul de est. Cei doi urmăritori încă erau acolo.

Uitându-se la el cum le scăpa din gheare.

53

Jurnaliştii acreditaţi la Casa Albă se adunară repede în sala de conferinţe. Fusese anunţată o scurtă declaraţie de presă din partea preşedintelui.

În mai puţin de cinci minute, ceea ce însemna cât o clipire pentru cei obişnuiţi să-l aştepte pe Kealty, preşedintele intră în sala de conferinţe şi urcă la microfon.

– Tocmai am vorbit cu oficialităţi de la Departamentul de Stat şi de la Departamentul de Justiţie. Mi s-a spus că, în fine, cu un anumit grad rezonabil de certitudine, fugarul John Clark a fost implicat azi-noapte, în jurul orei zece seara, ora locală din Köln, Germania, în omorârea unui om de afaceri francez. Încă nu am toate detaliile la dispoziţie; sunt sigur că biroul procurorului general Brannigan va oferi mai multe amănunte pe măsură ce ele vor deveni cunoscute. Acest eveniment subliniază cât este de important să îl aducem pe acest individ sub custodia noastră. Am fost acuzat de mulţi dintre adversarii mei politici, mulţi făcând parte din tabăra Ryan, că am declanşat această acţiune împotriva domnului Clark din cauza graţierii acordate de Ryan şi a relaţiei acestuia cu fugarul.

Ei bine... acum puteţi vedea că aici nu este vorba deloc de politică. E vorba de viaţă şi de moarte. Îmi pare rău că justificarea deciziei luate de mine privindu-l pe John Clark a ieşit în evidenţă la un cost atât de ridicat.

Domnul Clark a fugit din Statele Unite, dar vreau să asigur pe toată lumea, inclusiv pe prietenii noştri din Germania şi din restul lumii, că nu ne vom găsi odihna până când domnul Clark nu va ajunge în custodia autorităţilor americane. Vom continua să cooperăm cu partenerii noştri din Germania, din Europa, oriunde s-ar duce acest om, şi îl vom găsi, indiferent sub ce piatră va alege să se ascundă.

Un reporter de la reţeaua MSNBC se făcu auzit peste capetele colegilor de breaslă:

– Domnule preşedinte, sunteţi îngrijorat de faptul că există o limită de timp pentru această vânătoare? Cu alte cuvinte, că dacă nu veţi câştiga alegerile săptămâna viitoare şi nu veţi reuşi să-l prindeţi pe Clark înainte de încheierea mandatului, preşedintele Ryan va pune capăt acestei vânători?

Kealty pornise să se îndepărteze de microfon, însă se întoarse la auzul întrebării.

– Megan, o să câştig alegerile de marţea viitoare. Astea fiind spuse, orice sprijin ar primi Jack Ryan, poporul american nu i-a dat dreptul de a determina vinovăţia sau nevinovăţia persoanelor individuale. A încercat asta înainte când l-a graţiat pe acest ucigaş şi... în fine... uitaţi unde am ajuns. Aceasta este treaba Departamentului nostru de Justiţie şi a tribunalelor noastre. Domnul Clark este un ucigaş, un asasin. Pot doar să-mi închipui câte alte lucruri mai sunt de aflat despre trecutul lui Clark. Despre crimele lui. Faţa lui Kealty se înroşi uşor. Ca atare, pentru voi toţi din mass-media, aş vrea să vă spun că dacă Jack Ryan încearcă să ascundă crimele din trecutul şi prezentul acestui om sub preş... în fine, voi sunteţi a patra putere în stat. Aveţi responsabilitatea să împiedicaţi transpunerea acestei posibilităţi în realitate.

Kealty întoarse spatele presei şi părăsi sala de conferinţe fără să mai accepte altă întrebare.

O oră mai târziu, Jack Ryan Senior dădu propria declaraţie de presă pe aleea spre casa lui din Baltimore. Soţia lui, Cathy, stătea alături de el.

– Nu cunosc amănuntele legate de acuzaţiile împotriva lui John Clark. Nu ştiu ce s-a întâmplat în Köln şi, cu siguranţă, nu ştiu dacă a fost implicat, însă l-am cunoscut pe John Clark suficient de multă vreme ca să ştiu că dacă el l-a ucis cu adevărat pe domnul Patin, atunci domnul Patin a reprezentat o ameninţare reală la adresa vieţii lui John Clark.

– Vreţi să sugeraţi că Luc Patin a meritat să moară? întrebă un reporter de la CNN.

– Spun doar că John Clark nu comite greşeli. Acum, dacă preşedintele Kealty chiar vrea să vâneze un deţinător al Medaliei de Onoare a Congresului, să-l pună pe lista FBI a celor mai vânaţi zece oameni, atunci, în fine, nu-l pot opri. Dar pot să le promit tuturor că John merită mai multe decât această ţară i-ar putea oferi vreodată ca recompensă pentru serviciile lui. Şi, cu siguranţă, nu merită tratamentul de care are parte din partea preşedintelui.

– Sună ca şi cum aţi spune că prietenul dumneavoastră e deasupra legii, interveni reporterul de la CNN.

– Nu, nu susţin aşa ceva. Nu se află deasupra legii. Însă se află deasupra acestui teatru politic deghizat în aplicarea legii. Este dezgustător. Soţia mea

m-a certat în trecut, pe bună dreptate, că pe faţa mea apare o expresie de acreală, de parcă aş fi muşcat dintr-o lămâie atunci când este menţionat numele lui Ed Kealty. Am încercat să ascund acest lucru cât de bine am putut. Acum însă vreau ca toată lumea să vadă ce repulsie mă încearcă în legătură cu ceea ce se petrece vizavi de John Clark.

Imediat ce Ryan intră la loc în casă prin bucătărie, Arnie van Damm se întoarse cu faţa spre el.

– Iisuse, Jack!

– Ce am spus e adevărat, Arnie.

– Te cred. Chiar te cred. Dar cum va arăta totul?

– Nu dau doi bani pe cum arată. Nu am de gând să-mi cântăresc cuvintele în privinţa asta. Avem un erou american care e vânat ca un câine. Nu o să mă prefac că e vorba de altceva.

– Dar...

– Dar nimic! îl repezi Ryan. Acum să trecem la următorul subiect. Ce urmează pe agenda zilei?

Arnie van Damm se uită lung la şeful lui. În cele din urmă, dădu din cap.

– Ce-ar fi să ne luăm liber pentru restul zilei, Jack? Eu şi oamenii mei vă vom lăsa pe tine, pe Cathy şi pe copii singuri. Uitaţi-vă la un film. Mâncaţi o pizza. O meritaţi. Aţi muncit enorm de mult.

Jack se calmă. Clătină din cap.

– Tu ai muncit mai mult decât mine. Îmi pare rău că am sărit la beregata ta.

– Într-o campanie normală se acumulează mult stres. Iar asta nu e o campanie normală.

– Aşa e. Sunt bine. Haide să ne întoarcem la lucru.

– Cum spui tu, Jack.

54

Gerry Hendley trăia singur. După moartea soției și a copiilor într-un accident de mașină, se afundase în munca lui, lucrând pentru o vreme ca senator înainte de a părăsi serviciul public și de a deveni șeful celei mai private firme de spioni din lume.

Munca de la Hendley Associates, atât cea oficială, cât și cea secretă, îl ținea ocupat mai bine de șaizeci de ore pe săptămână. Când ajungea acasă, urmărea evenimentele de pe piețele internaționale pe FBN și Bloomberg ca să se mențină la curent cu partea oficială a activității, și citea *Global Security, Foreign Affairs, Jane's* și *The Economist* ca să țină pasul cu evenimente care i-ar fi putut afecta operațiunile secrete din străinătate.

Gerry avea probleme cu somnul, fapt de înțeles în urma presiunii intense exercitate de ocupația lui, precum și a pierderilor pe care le înregistrase în viață, dintre care cea mai importantă era cea a familiei, deși moartea lui Brian Caruso, survenită cu un an în urmă, și situația curentă a lui John Clark contribuiau și ele la starea lui.

Hendley aprecia enorm somnul, ca pe o marfă rară și prețioasă. Ca atare, atunci când sună telefonul în toiul nopții, la ora trei dimineața, trezindu-l brusc, simți că îl apucă furia înainte de a se întreba ce vești îngrozitoare avea să mai audă.

– Mda? răspunse el cu un ton iritat și morocănos.

– Bună dimineața, domnule. Vă sună Nigel Embling din Pakistan.

– Bună dimineața.

– Mă tem că a apărut o problemă.

– Ascult.

Hendley se ridică în capul oaselor. Îi dispăruse furia și apăruse groaza în suflet.

– Tocmai am aflat că omul dumneavoastră, Sam, a dispărut în apropiere de Miran Shah.

Gerry se trezi de-a binelea. Porni spre birou, îndreptându-se către computer.

– Cum adică a dispărut?

– Unitatea de soldați cu care era a fost atactă de rețeaua Haqqani cu câteva zile în urmă. Ambele părți au înregistrat pierderi grele, mi s-a spus. Sam și alții încercau să fugă cu un vehicul; contactul meu, maiorul al Darkur, se găsea în partea din față a mașinii. Omul dumitale stătea în spate. Este posibil ca el să fi căzut din camion în timpul fugii.

Pentru Gerry Hendley, o astfel de veste suna, în aparență, ca o minciună sinistră. Primul lui gând fu acela că ofițerul ISI pe care Embling îl socotea de încredere trădase. Însă nu deținea destule date ca să emită o astfel de acuzație și, cu siguranță, avea nevoie de ajutorul lui Embling mai mult ca oricând, așa că evită cu mare grijă să lanseze vreo acuzație.

Fusese senator suficient de multă vreme ca să știe ce limbaj să adopte în funcție de situație.

– Înțeleg. Așadar, nu se știe dacă e mort sau încă viu?

– Omul meu s-a dus până la locul bătăliei cu trei elicoptere pline cu trupe. Luptătorii Haqqani și-au lăsat morții acolo unde căzuseră. Tot acolo se găseau câțiva dintre oamenii lui al Darkur. Trupul lui Sam nu era acolo. Maiorul crede că este posibil ca el să fi fost luat prizonier de inamic.

Hendley scrâșni din dinți. Nutrea sentimentul că moartea în luptă era un sfârșit mult mai preferabil pentru Driscoll decât detenția în mâinile talibanilor.

– Și ce propuneți să fac eu de aici?

– Știu foarte bine cum pare întreaga poveste, zise Embling după o scurtă ezitare. E ca și cum maiorul ne-a mințit. Doar că am avut parte de astfel de povești de prea multă vreme ca să nu îmi dau seama când sunt jucat pe degete. Am încredere în tânărul ăsta. Mi-a promis că va descoperi unde se află omul dumitale și că mă va informa asupra situației de câteva ori pe zi. Vă cer să-mi îngăduiți să vă transmit informațiile pe măsură ce le primesc. Poate că în trei vom reuși să găsim o soluție.

Gerry nu vedea altă ieșire. Cu toate astea, zise:

– Vreau ca oamenii mei să-l cunoască pe acest maior.

– Înțeleg, replică Embling.

– În acest moment sunt în Dubai.

– Atunci, o să mergem amândoi la ei. Până când nu vom afla cum a fost compromisă operațiunea din Miran Shah, nu cred că este o idee bună să trimiteți pe altcineva aici.

– De acord. Faceţi aranjamentele necesare, iar eu o să-mi înştiinţez oamenii.

Hendley închise, după care îl sună pe Sam Granger.

– Sam? Gerry. Am mai pierdut un agent. Vreau ca tot personalul de rang superior să se adune la birou într-o oră.

Cel de-al doilea atac al lui Riaz Rehan asupra Indiei avu loc la două săptămâni după primul.

Chiar dacă se dovedise sângeros, atacul din Bangalore fusese repede şi cu uşurinţă atribuit acţiunii unei celule individuale a organizaţiei Lashkar-e-Taiba. Şi chiar dacă LeT era, fără îndoială, o organizaţie teroristă pakistaneză, şi, practic, toată lumea care avea habar de asta îşi dădea seama că era sprijinită, într-o măsură sau alta, de „bărboşii" din ISI-ul pakistanez, masacrul din Bangalore nu generă reacţii vehemente de genul „conspiraţie internaţională masivă".

De fapt, asta fusese şi intenţia lui Rehan. Să înceapă cu un eveniment major, care să le deschidă ochii tuturor, dar care să nu atragă o atenţie directă prea mare asupra organizaţiei lui. Planul funcţionase, chiar dacă nu reuşise prea bine, însă Rehan încă nu observase efecte dăunătoare generate de impresionanta statistică a morţilor, precum arestări în masă ale agenţilor LeT.

Nu, totul se desfăşura conform planului său şi venise vremea să treacă la faza a doua.

Atacatorii sosiră la ţinte pe calea aerului, pe uscat şi pe apă. Pe calea aerului, patru agenţi operativi Lashkar care călătoreau cu paşapoarte indiene falsificate aterizară la aeroportul din Delhi, după care se întâlniră cu o celulă „adormită" compusă din patru oameni, care aştepta de mai bine de un an să fie activată de patronii lor ISI din Pakistan.

Pe uscat, şapte oameni reuşiră să traverseze zona de graniţă către Jammu, pe urmă îşi croiră drum în oraşul respectiv, unde se cazară într-un cămin plin cu muncitori musulmani.

Iar pe apă, patru bărci pneumatice cu chilă dură atinseră coasta indiană în două locaţii diferite. Două ajunseră în Goa, pe coasta de vest a Indiei, şi două în Chennai, pe coasta de est. Fiecare barcă ducea opt terorişti cu echipamentele aferente, asta însemnând şaisprezece oameni pentru fiecare locaţie.

Cu totul, patruzeci şi şapte de oameni ajunseră în patru locaţii diferite pe întinsul Indiei. Toţi deţineau telefoane mobile cu sisteme de criptare care urmau să încetinească răspunsul informaţional şi militar al Indiei la

atacurile planificate, deşi Rehan nu se îndoia că transmisiunile aveau să fie, în cele din urmă, descifrate.

În Goa, cei şaisprezece oameni se împărţiră în opt grupuri, şi fiecare grup lansă un atac cu grenade de mână şi arme Kalaşnikov asupra unor restaurante diferite de pe plajele Baga şi Candolim. Înainte ca poliţia să reuşească să omoare toţi atacatorii, 149 de oameni care luau cina şi lucrători din restaurante îşi pierdură viaţa.

În Jammu, un oraş cu peste patru sute de mii de locuitori, cei şapte oameni care trecuseră graniţa dinspre Pakistan se separară în două grupuri. La ora opt seara, cele două grupuri aruncară în aer ieşirile de urgenţă de la două cinematografe aflate în părţi opuse ale oraşului, după care atacatorii, trei într-un loc şi patru în celălalt, intrară prin uşile făcute ţăndări, se postară în faţa ecranelor de cinema şi deschiseră foc automat împotriva spectatorilor care umpleau cele două săli vinerea seara.

Patruzeci şi trei de indieni îşi pierdură viaţa într-unul dintre cinematografe, alţi douăzeci şi nouă în celălalt cinematograf. Socotite împreună cele două locaţii, peste două sute de oameni fură răniţi.

În marele oraş de coastă Chennai, cei şaisprezece terorişti atacară un turneu internaţional de cricket. Securitatea turneului fusese întărită după atacul din Bangalore, măsură care avu, fără îndoială, darul de a salva sute de vieţi. Cei şaisprezece terorişti fură exterminaţi după ce reuşiseră să ucidă douăzeci şi doi de civili şi poliţişti şi să rănească aproape şaizeci de oameni.

În Delhi, celula compusă din opt oameni pătrunse în hotelul Sheraton din Saket District Centre. Atacatorii uciseră gărzile de securitate din hol, pe urmă se împărţiră în două grupuri. Patru dintre ei folosiră scările ca să înceapă operaţiunea de a omorî pe oricine le ieşea în cale, etaj cu etaj şi cameră cu cameră. Ceilalţi patru dădură buzna într-o sală de banchete şi începură să tragă rafale de foc automat în oamenii care se adunaseră acolo pentru o nuntă.

Optzeci şi trei de nevinovaţi fură ucişi înainte ca teroriştii LeT să fie reduşi la tăcere de echipele Rapid Action Force din cadrul Indian Central Reserve Police Force.

Managerul de proiect al întregului atac fusese Riaz Rehan. El şi oamenii lui de încredere supervizaseră întregul plan dintr-o casă conspirativă din Karachi, folosind telefoane VoIP ataşate unor computere de criptare ca să păstreze contactul cu echipele de atacatori, pentru a-i ajuta să maximizeze efectele letale ale acţiunilor lor.

De trei ori în cursul acelei seri, Rehan, cunoscut teroriştilor din India sub numele Mansoor, se rugă alături de membrii celulelor teroriste înainte

ca oamenii să se repeadă în calea armelor poliţiştilor. Rehan le explicase tuturor celor patruzeci şi şapte de membri Lashkar că întreaga operaţiune şi întreg viitorul Pakistanului depindeau de faptul că ei nu aveau voie să se lase prinşi în viaţă.

Toţi cei patruzeci şi şapte se conformară ordinelor.

Riaz Rehan îşi concepuse special operaţiunea în acest mod, ca ea să pară extrem de complicată şi mai presus de puterile conducerii Lashkar, întrucât generalul dorea ca indienii să considere totul ca pe o dovadă a conspiraţiei puse la cale de pakistanezi împotriva lor. Planul funcţionă de minune, fiindcă în ziua de 30 octombrie, guvernul Indiei ordonă ridicarea alertei militare la gradul maxim. Prim-ministrul indian, Priyanka Pandiyan, şi preşedintele pakistanez, Haroon Zahid, îşi petrecură amândoi dimineaţa în întâlniri cu liderii militari şi miniştrii cabinetului, iar la prânz Pakistanul decise să ridice nivelul de alertă militară în cazul în care India profita de pe urma confuzei stârnite de atacuri ca să treacă graniţa cu trupe ca răzbunare.

Riaz Rehan nu s-ar fi putut declara mai mulţumit de modul în care se desfăşuraseră evenimentele, deoarece operaţiunea Saker avusese nevoie de o asemenea reacţie ca să treacă la etapa următoare.

Odată încheiate atacurile din India, Rehan, împreună cu ofiţerii lui şi personalul aferent, plecară în Dubai ca să evite orice întrebări din partea facţiunilor non-islamiste din cadrul ISI.

55

Emiratele Arabe Unite sunt o naţiune care se bazează pe comerţ şi capitalism, însă care include şi un nucleu dur şi întunecat de islamişti puternici, oameni provenind din ere istorice negre. Iar acolo unde se întâlneau cele două fenomene, unde barbarismul religios antic se întrepătrundea cu lipsa de scrupule a sumelor mari de bani, începea lumea binefăcătorilor lui Riaz Rehan.

Aceşti oameni dispuneau, de asemenea, de influenţă la toate nivelurile guvernamentale, de spioni pe toate coridoarele puterii, de informatori în fiecare bastion al vieţii din Emirate. Rehan nu avea nevoie decât să întrebe ca să afle informaţii despre oricine şi orice din EAU.

Pe această cale află el că maiorul Mohammed al Darkur şi un expat britanic călătorind cu paşaport olandez aveau să aterizeze pe aeroportul internaţional din Dubai la ora 9.36 în acea seară.

Rehan şi trupa lui de ofiţeri ISI şi de securitate urmau să ajungă în Dubai în dimineaţa următoare devreme, aşa că generalul pakistanez presupuse că al Darkur şi spionul englez veneau în oraş ca să obţină informaţii despre el. În mod cert, operaţiunea lui al Darkur din Miran Shah, care coincisese cu declanşarea procesului de instruire a trupelor Jammat Shariat în tabăra Haqqani, indica faptul că tânărul maior îl investiga pe Rehan.

N-avea niciun motiv să vină în Dubai, în afară de acela de aflare a altor amănunte despre JIM.

Pe Riaz Rehan nu-l îngrijora investigaţia maiorului. Din contră, socotea venirea individului şi a asociatului său în Dubai drept un noroc chior.

Şi asta deoarece o confruntare cu maiorul băgăreţ şi cu aliatul lui străin în Pakistan ar fi putut genera probleme pentru discretul general, în vreme ce acolo, în Dubai, Riaz Rehan putea ucide după pofta inimii, fără a întâmpina probleme.

Embling şi al Darkur luară o maşină particulară până la apartamentul închiriat în incredibilul Burj Khalifa, cea mai înaltă clădire din lume. Veniseră în oraş ca să-i întâlnească pe membrii The Campus, dar, din motive de securitate, Gerry Hendley le interzisese agenţilor lui să-i ofere lui Embling sau suspectului său contact din ISI informaţii legate de locul unde stăteau în Dubai, aşa că al Darkur efectuase aranjamentele de cazare. Imensul zgârie-nori în formă de ac, cu cele 163 de etaje locuibile (şi o spiră de patruzeci şi trei de etaje înălţime deasupra), reprezenta un loc unde se puteau găsi camere repede şi uşor.

Embling şi al Darkur deciseră să împartă un apartament cu două dormitoare la etajul 108.

La fel ca Gerry Hendley, nici Mohammed nu avea încredere în majoritatea membrilor ISI. Folosise un card de credit personal şi dăduse detalii despre itinerar prin intermediul computerului la un Internet Café din Peshawar, special ca organizaţia lui să nu afle nimic despre planurile lui de călătorie.

Odată ajunşi în apartamentul lor, Embling sună la un număr pe care i-l dăduse Hendley. Numărul îl conecta la telefonul prin satelit al unuia dintre cei doi agenţi Campus cu care se întâlnise în anul precedent în Peshawar, mexicano-americanul de patruzeci şi ceva de ani care răspunde la numele Domingo.

Cei doi aranjară să se întâlnească în apartamentul lui Embling din Burj Khalifa cât de curând posibil.

În acelaşi timp în care zborul Pakistan International Airlines cu care venea Rehan şi suita lui de la Islamabad ateriza pe aeroportul internaţional din Dubai, Jack Ryan, Dom Caruso şi Domingo Chavez stăteau într-un ascensor din Burj Khalifa.

Nu întâmplător, lifturile din cea mai înaltă clădire a lumii sunt şi cele mai rapide, iar cel pe care îl foloseau cei trei americani îi propulsa înspre nivelurile superioare ale clădirii cu o viteză de peste şaptezeci de kilometri pe oră. Cei trei fură conduşi în apartament şi se treziră într-o încăpere mare şi deschisă, cu o zonă de relaxare mai joasă faţă de restul încăperii şi cu un geam imens, din podea până în tavan, prin care se putea vedea Golful Persic de la o altitudine aproape la fel de mare precum cea din vârful clădirii Empire State Building din New York.

Nigel Embling stătea în picioare în livingul modern plin de mobilier închis la culoare, metal şi sticlă, în faţa incredibilei panorame.

Era un englez masiv, cu păr subțire și alb ca zăpada și o barbă stufoasă. Era îmbrăcat cu un blazer ușor boțit peste o cămașă cu nasturi deschisă la gât și cu pantaloni maronii.

– Dragul meu prieten Domingo, rosti Embling cu un aer de simpatie. Înainte de a trece la celălalt dezastru care a lovit organizația ta, trebuie să-ți spun cât de rău îmi pare să aud de povestea asta care îl implică pe John Clark.

Chavez ridică din umeri.

– Și mie. Se va rezolva.

– Sunt sigur de asta.

– Doar să nu crezi tot ce auzi, adăugă Ding.

Embling dădu din mână.

– N-am auzit nimic care să difere de ceea ce ar însemna o zi de lucru pentru un om cu profesia domnului Clark. Oi fi eu bătrân și moale, dar n-am uitat cum se învârt lucrurile în lume.

Chavez se mulțumi să dea din cap și spuse:

– Vă pot prezenta asociații mei? Jack și Dominic.

– Domnule Embling, rosti Jack strângând mâna bărbatului mai în vârstă.

Bineînțeles că englezul îl recunoscuse pe fiul fostului și probabil viitorului președinte al Statelor Unite, însă nu lăsă prin nimic să se vadă asta.

După aceea, Embling îi duse pe americani la celălalt locatar al apartamentului, un pakistanez cu pielea de culoarea scorțișoarei, în perfectă formă fizică, îmbrăcat cu cămașă fără mâneci și blugi negri.

Cei trei aflară cu surprindere că bărbatul era maiorul ISI.

– Mohammed al Darkur, la dispoziția dumneavoastră.

Atrăgătorul bărbat îi întinse mâna lui Chavez, dar acesta nu răspunse la gest.

Toți trei agenții Campus îl socoteau pe acest om responsabil pentru pierderea prietenului lor. În vreme ce Hendley avusese grijă să nu-i transmită lui Embling bănuielile lui, Domingo Chavez nu avea de gând să se poarte amabil cu ticălosul care, probabil, determinase moartea colegului lui în sălbăticia din regiunea tribală nelegiuită a Pakistanului.

– Spune-mi, maior al Darkur, de ce să nu-ți zdrobesc chiar în clipa asta capul de zid?

Al Darkur fu luat prin surprindere, însă Embling interveni:

– Domingo, te rog să înțelegi. Ai puține motive să te încrezi în el, totuși sper să ai mai multe motive ca să te încrezi în mine. În ultimele luni mi-am asumat personal misiunea de a-l verifica pe maior și te asigur că se numără printre tipii buni.

– Ei bine, pe tine nu te cunosc, şi în mod cert nu-l cunosc pe nemernicul ăsta, dar ştiu ce a făcut ISI în ultimii treizeci de ani, aşa că n-o să am încredere în ticălos până când nu ne vedem omul înapoi, se adresă Dom Caruso englezului.

Ryan nu avu ocazia să deschidă gura, deoarece pakistanezul i-o luă înainte:

– Vă înţeleg perfect punctul de vedere, domnilor. Am venit astăzi ca să vă rog să-mi mai acordaţi câteva zile pentru a lucra împreună cu contactele mele din regiune. Dacă domnul Sam este ţinut prionier de reţeaua Haqqani, voi trage toate sforile necesare ca să-l eliberez, ori voi lansa o operaţiune de eliberare a lui.

– Erai cu el când a fost luat prizonier? întrebă Chavez.

– Da, eram. S-a bătut cu mult curaj.

– Am auzit că a fost o luptă groaznică.

– Mulţi morţi din ambele tabere, recunoscu al Darkur.

– Nu mă pot abţine să nu remarc că nu arăţi deloc rău.

– Pardon?

– Unde eşti lovit? Răni de gloanţe? Schije?

Mohammed al Darkur se înroşi la faţă şi îşi plecă privirea.

– A fost o situaţie de haos. Nu am fost serios rănit, dar oamenii din stânga şi din dreapta mea au murit.

– Uite ce e, domnule maior, pufni Chavez. Eu nu am încredere în tine, nici organizaţia mea, însă *avem* încredere în domnul Embling. Credem că e posibil ca dumneata să fi reuşit să-l farmeci cumva, dar nu cred că venirea ta aici ne va fermeca şi pe noi. Vom răspunde favorabil la rezultate, nu la promisiuni. Dacă tu şi colegii tăi ne găsiţi omul, o să vrem acea informaţie imediat.

– Şi o veţi avea, vă promit. Am oameni care lucrează la asta, aşa cum am oameni care cercetează conexiunea Haqqani – ISI.

– Din nou. Pe mine mă impresionează rezultatele.

– Înţeles. Cu toate astea, am o întrebare.

– Care anume?

– Înţeleg că sunteţi în Dubai ca să-l monitorizaţi pe generalul Rehan. Restul echipei îl monitorizează chiar în clipa asta?

Nu exista un „rest" al echipei lui Chavez, însă el nu spuse asta. În schimb, replică ferm:

– Crede-mă că ne vom năpusti pe el când va veni în Dubai.

Sprâncenele lui Mohammed al Darkur se arcuiră.

– Am informații că el a ajuns deja în Dubai în dimineața asta. Am presupus că vă voi ajuta să traduceți orice conversații poartă în casa conspirativă.

Chavez se uită la Caruso și la Ryan. Dispozitivele lor pasive de monitorizare așteptau în stare de veghe în conductele de ventilație ale reședinței lui Rehan. Dacă ținta lor se găsea în Dubai, atunci trebuiau să se întoarcă imediat la bungalow-ul lor și să înceapă supravegherea.

Ding dădu încet din cap.

– Avem translatori. Echipa mea va afla tot ce se vorbește imediat ce Rehan ajunge la locuința lui.

Al Darkur păru satisfăcut de răspuns. În scurt timp, Chavez părăsi apartamentul împreună cu Caruso și Ryan.

– Dacă Rehan e aici, e posibil să fi pierdut deja ceva important, spuse Ryan în fața ascensoarelor.

– Mda, replică Ding. Voi grăbiți-vă înapoi la bungalow și apucați-vă de treabă, eu trebuie să mă duc la aeroport și să aștept avionul ca să ridic echipamentul, dar mai întâi am să-l iau deoparte pe Embling și o să-l descos la greu. Ne vedem din nou în locația noastră peste câteva ore.

Chavez petrecu trei ore în discuții în apartamentul de la etajul 108. Prima oră se scurse într-o încăpere exclusiv cu Nigel Embling. Britanicul povesti în majoritatea timpului ce aflase despre Mohammed al Darkur în ultima lună și jumătate. Celelalte contacte ale lui Embling din armata pakistaneză îl convinseseră că nici Batalionul 7 al Grupului de Servicii Speciale, denumit Zarrar, cu care al Darkur era aliat, și nici Joint Intelligence Bureau, departamentul unde fusese alocat al Darkur în cadrul ISI, nu erau conduse sau influențate serios de radicali islamiști, așa cum era cazul în multe departamente ale armatei. Mai mult, propriile acțiuni ale lui al Darkur, care condusese o unitate SSG împotriva grupărilor teroriste din Swat Valley și Chitral, îi aduseseră aprecieri care îl transformau într-o țintă a „bărboșilor" din armată.

La urmă, Embling îl asigură pe Ding Chavez că el însuși fusese martor ocular când Sam Driscoll insistase să participe la operațiunea din Miran Shah. Maiorul al Darkur se împotrivise cooptării americanului și abia cu mari îndoieli îi permisese să meargă.

După o oră întreagă, Chavez era convins.

Petrecu alte două ore discutând cu al Darkur despre operațiunea în urma căreia dispăruse Sam și îl întrebă despre oamenii din subordine și contactele pe care maiorul susținea că le folosea ca să obțină informații

despre locul unde se află americanul. În cele din urmă, pe la ora prânzului, Chavez îi lăsă pe indivizi în apartamentul lor și porni spre aeroport ca să ridice pușca și echipamentele trimise cu aeronava Gulfstream.

Ryan și Caruso se întoarseră la bungalow-ul lor din complexul Kempinski Hotel & Residences, unde activară echipamentul de supraveghere pasivă. Toate cele trei camere de luat vederi prinseră viață. În casă exista, în mod cert, activitate, deși la început niciuna dintre camere nu-l arăta pe Rehan. În vreme ce așteptau și urmăreau imaginile transmise de camere, ascultând diverși oameni cum vorbeau în urdu și se agitau pe holul de intrare și în sufragerie, cei doi îl sunară pe Rick Bell.

În Maryland abia trecuse de ora două dimineața, dar Rick promisese că el, în calitatea lui de analist tehnic și translator de urdu, avea să fie la post în clădirea Hendley Associates în mai puțin de patruzeci și cinci de minute de la primirea apelului de deșteptare.

Ryan și Caruso înregistrară toate imaginile și sunetele primite până atunci, pe urmă le trimiseră mai departe pentru analizare.

La ora unsprezece dimineața, ora Dubaiului, la aproape două ore după ce Dom și Jack ajunseseră înapoi în bungalow, în casa supravegheată lucrurile părură că încep să se agite frenetic. Câțiva oameni își îndreptară cravatele și ocupară poziții în colțurile încăperilor, alții apărură pe ușa principală de intrare cu bagaje, apoi, în cele din urmă, un individ masiv, cu barbă îngrijită, intră pe ușa principală. Individul îi salută pe rând pe oamenii care așteptau înăuntru cu un sărut pe obraz și o strângere de mână, după care el și un alt bărbat, aparent un ofițer de rang înalt, intrară în sufrageria mare. Cei doi erau afundați în conversație.

– Tipul masiv este Rehan, preciză Caruso. Arată cam la fel ca în Cairo, în septembrie.

– O să-i trimit un e-mail lui Bell pentru a-i da de știre că l-ai confirmat pe Rehan.

– Ar fi trebuit să-l împușc pe nemernic chiar atunci.

Ryan se gândi la asta. Îl consumau grijile legate de problemele lui Sam în Waziristan și cele ale lui Clark în Europa, și știa că pentru vărul lui situația era și mai rea. Cu un an înainte, fratele geamăn al lui Dominic fusese ucis în cadrul unei operațiuni a Campusului în Libia. Gândul legat de posibila pierdere a încă doi agenți de teren probabil că apăsa și mai greu pe umerii lui Caruso.

– O să-l aducem pe Sam înapoi, Dom.

Dominic încuviință absent, urmărind imaginile primite.

– Iar Clark fie își va rezolva singur situația, fie va sta ascuns până când taică-meu preia mandatul la Casa Albă, de unde poate avea grijă de el.

– Vor exista presiuni mari asupra tatălui tău ca să nu se implice.

– Tata ar fi în stare să încaseze un glonț în piept pentru John Clark, pufni Jack. Câțiva congresmeni gălăgioși n-au cum să-l oprească.

Dom chicoti. Puseră punct subiectului acolo.

În scurt timp, Dominic îl chemă pe Ryan de unde acesta ședea, în dormitor, uitându-se prin lunetă la casa conspirativă a lui Rehan.

– Hei. Se pare că toată lumea iese.

– Ocupat nemernicul, nu? replică Ryan grăbindu-se înapoi în dormitor ca să vadă situația pe monitor.

Rehan își scosese haina de la costum cu care fusese îmbrăcat și rămăsese într-o cămașă albă simplă și pantaloni negri.

El și însoțitorul lui, care părea fi adjunctul lui, stăteau în holul de la intrare alături de un grup de vreo opt oameni, cei mai mulți membri ai gărzilor care îl însoțiseră din Pakistan, însă și câteva alte fețe, pe care Ryan le recunoscu drept obișnuiți ai casei.

Sunetul era de bună calitate. Dominic și Ryan puteau auzi fiecare cuvânt rostit, dar niciunul dintre ei nu vorbea urdu, așa că erau nevoiți să aștepte traducerea venită din West Odenton, Maryland, ca să înțeleagă ce se petrecea acolo.

Câteva secunde mai târziu, Rehan și grupul de însoțitori ieșiră pe ușa principală.

– Spectacolul s-a terminat deocamdată, bănuiesc, zise Dom. Mă duc să-mi fac un sandvici.

La douăzeci de minute după ce Domingo Chavez părăsise apartamentul unde stăteau Embling și al Darkur, se auzi o bătaie în ușă. Maiorul pakistanez era la telefon cu subordonații lui din Peshawar, așa că Embling se duse să deschidă. Știa că în clădire existau paznici care nu îngăduiau accesul pe acel etaj de apartamente private nimănui care nu dispunea de permisiune din partea ocupanților, așa că nu era deloc îngrijorat de acest aspect.

Uitându-se prin vizor, văzu un chelner cu haină albă, care ținea în mâini o frapieră cu gheață și o sticlă de șampanie.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă el prin ușă. După care mormăi pentru sine: Cum ar fi să iau sticla aia minunată de Dom Perignon din labele tale?

– Complimente din partea managementului hotelului. Bun venit în Dubai.

Embling zâmbi, deschise uşa şi în aceeaşi clipă zări oamenii cum aleargă pe coridor. Vru să închidă uşa la loc, dar chelnerul aruncase frapiera pe jos şi ţinea în mână un pistol-automat Steyr, pe care îl aţinti spre fruntea lui Nigel Embling.

Englezul nu se mişcă.

Din partea laterală a uşii, ascuns vederii prin vizor, apăru generalul Riaz Rehan, de la Joint Intelligence Miscellaneous. Omul avea la el un mic pistol-automat.

– Într-adevăr, englezule, rosti el. Bun venit în Dubai.

Nouă oameni dădură buzna în apartament, trecând de Nigel, cu armele ridicate.

56

Caruso terminase de mâncat. El şi Ryan erau în plin proces de a opri dispozitivele de supraveghere pentru a economisi energia bateriilor.

Aveau să aştepte până seara ca să le pornească din nou, sperând că Rehan se va întoarce până atunci.

Sună telefonul prin satelit de pe masă şi Caruso răspunse.

- Mda?

- Dom? Aici e Bell.

- Ce s-a întâmplat, Rick?

- Avem o problemă. Când am ajuns la birou, m-am apucat să traduc de la începutul transmisiei audio, aşa că am rămas cam cu cincisprezece minute în urmă.

- Nicio problemă. Rehan a plecat cu puţină vreme în urmă, deci tocmai oprim...

- *Ba este* o problemă. Tocmai am tradus ce a spus înainte de a ieşi pe uşă.

Domingo Chavez era prins în trafic la vreo patru sute de metri de ieşirea către aeroport. Pe drumul de întoarcere, după ce luase puşca de lunetist şi muniţia aferentă din avionul Gulfstream al firmei, fusese oprit de un accident auto urât petrecut pe Business Bay Bridge. Şi şedea în BMW, bucuros, deocamdată, că aerul condiţionat îl ferea de căldura infernală, deoarece se părea că n-avea să plece din loc prea curând.

În faţa lui, la aproape cinci kilometri distanţă, vedea clădirea Burj Khalifa ridicându-se către cer. În partea opusă, pe tot drumul de coastă, se înşira Palm Jumeirah, destinaţia lui.

În acea clipă sună telefonul mobil.

- Zi, Ding, rosti el.

Era Ryan, vorbind cu voce precipitată.

– Rehan ştie că Embling şi al Darkur sunt la Burj Khalifa! A plecat într-acolo cu o gaşcă de gorile.

– Rahat! Sună-l pe Nigel.

– Am făcut-o. Niciun răspuns. Am încercat şi linia fixă. Nu a răspuns nimeni.

– Nemernicul! exclamă Chavez. Du-te acolo cât poţi de repede. Eu sunt prins în ambuteiaj.

– Plecăm, dar va dura cel puţin douăzeci de minute.

– Mişcă-ţi fundul, puştiule! Ei sunt singura noastră legătură cu Sam! Nu-i putem pierde!

– Ştiu!

În BMW-ul aflat la vest de Business Bay Bridge, Domingo Chavez izbi volanul cu pumnii de frustrare.

– La dracu'!

Mohammed al Darkur şi Nigel Embling fuseseră legaţi cu benzi din plastic, cu mâinile la spate şi cu gleznele lipite. Rehan le ordonase oamenilor lui să se posteze lângă ferestrele imense din livingul modern, cu spatele la geamuri.

Generalul Rehan şedea în faţa lor pe canapeaua lungă, cu picioarele încrucişate şi braţele sprijinite de perne. Se vedea că se simţea în elementul lui, având prizonierii la dispoziţie.

Oamenii lui Rehan – colonelul Khan şi echipa compusă din opt membri – stăteau împrăştiaţi prin încăpere. Un alt om rămăsese de gardă afară, în hol. Fiecare individ avea o armă după propria dorinţă – se vedeau pistoale Steyr, SIG şi CZ, în vreme ce Rehan şi Khan aveau pistoale Beretta în tecile de umăr.

Lui Nigel Embling îi dispăruse orice urmă de îndoială privind încrederea pe care i-o putea acorda maiorului ISI, Mohammed al Darkur. Oamenii lui Rehan îl izbiseră cu capul de geamul ferestrelor pe al Darkur de mai multe ori, iar pakistanezul în vârstă de treizeci şi cinci de ani le răspunsese cu înjurături.

Nigel nu avea nevoie de patruzeci de ani de experienţă de viaţă în Pakistan ca să-şi dea seama că cei doi pakistanezi de rang înalt nu se puteau suferi unul pe celălalt.

Al Darkur ţipă la Rehan. O făcu în engleză.

– Ce-ai făcut cu americanul din Miran Shah?

Generalul zâmbi calm şi răspunse tot în engleză:

- M-am întâlnit personal cu el. Nu a avut multe de spus. Am ordonat să fie torturat pentru obținerea de informații legate de planurile tale. Presupun că planurile tale nu sunt în clipa asta atât de importante pentru mine precum erau atunci când am dat acel ordin, văzând acum că nu ai niciun viitor.

Al Darkur își ridică bărbia sfidător.

- Ești vânat de mulți. Știm că lucrezi cu cei care organizează lovitura de stat, știm că ai instruit o forță străină în tabăra Haqqani de lângă Miran Shah. Vor veni alții în urma mea care te vor opri, *inshallah!*

- Ha! exclamă Rehan. *Inshallah?* Dacă vrea Allah? Haide să vedem dacă Allah vrea să reușești tu, sau eu.

Rehan se uită la cei doi oameni ai lui care stăteau lângă prizonieri, la fereastră.

- Aerul e cam închis în apartamentul ăsta pretențios. Deschideți o fereastră.

Cei doi indivizi își scoaseră pistoalele, se întoarseră în aceeași clipă și începură să tragă într-un pătrat de 3x3 metri din geamul imens de care erau sprijiniți cei doi prizonieri. Porțiunea din sticlă nu se făcu imediat bucăți, însă pe măsură ce creștea numărul de găuri, de la cinci la zece, apoi la douăzeci, între găurile de glonț începură să apară fisuri. Cei doi își reîncărcară pistoalele, în vreme ce fisurile și crăpăturile din geam continuau să crească în dimensiuni, până când pătratul din sticlă masivă se făcu țăndări spre afară, trimițând cioburi ascuțite pe asfaltul aflat la 108 etaje mai jos.

În apartament începu imediat să sufle un vânt cald, care aduse câteva cioburi de sticlă din geamul spart. Rehan și oamenii lui fură nevoiți să-și protejeze ochii cu mâinile până când vântul se liniști. Șuierul aerului care pătrundea prin pătratul gol de geam îl forță pe Rehan să se ridice de pe canapea și să se apropie de prizonieri ca să fie auzit.

Se uită câteva clipe la maiorul al Darkur înainte de a se întoarce către Nigel Embling, care ședea proptit de geamul imens, cu mâinile și picioarele legate, chiar alături de imensa deschizătură căscată.

- Ți-am studiat trecutul. Aparții altui secol, Embling. Spion expatriat al unei puteri colonialiste care cumva a ratat mesajul că nu mai dispune de colonii. Ești un om jalnic. Tu și ceilalți necredincioși din Occident îi violați de atâta amar de vreme pe copiii lui Allah, încât nu mai sunteți în stare să înțelegeți că v-a trecut vremea. Însă acum, biet idiot bătrân, *acum*, califatul a revenit! Nu-ți dai seama, Embling? Nu înțelegi că distrugerea colonialismului britanic a aranjat perfect scena pentru venirea mea la putere?

Embling strigă, împroșcând picături de salivă în jur, spre masivul pakistanez care stătea la câțiva pași de fața lui:

– Venirea ta la putere? Tu şi ai tăi veţi distruge Pakistanul! Oamenii buni, ca maiorul de faţă, vor scoate ţara ta înapoi din abis, nu monştri ca tine!

Riaz Rehan dădu plictisit din mână.

– Zboară înapoi acasă, englezule.

Zicând asta, dădu scurt din cap către cei doi subordonaţi ISI care aşteptau lângă Nigel Embling. Aceştia făcură un pas înainte, îl ridicară pe englezul masiv de jos ţinându-l de umeri, apoi îl traseră către deschizătura din geamul imens.

Englezul urlă de groază când cei doi indivizi îl împinseră în gol. Embling căzu pe spate, depărtându-se de clădire şi începând să se rostogolească în vântul fierbinte al deşertului, ca o piatră, de la etajul 108 al clădirii spre betonul şi oţelul de la nivelul solului.

Maiorul Mohammed al Darkur urlă la Rehan.

– *Kuttay ka bacha!* Fiu de căţea!

Deşi legat de mâini şi de picioare, maiorul se smuci de la geam, încercând să se năpustească asupra generalului. Doi membri ai gărzii acestuia îl prinseră înainte ca el să cadă cu faţa în jos pe podea şi se luptară cu el înainte de a-l trage înapoi către gaura de trei metri pe trei metri din geam.

Oamenii lui Rehan se uitară la conducătorul lor pentru îndrumare.

Generalul Rehan dădu uşor din cap, zâmbind uşor.

– Trimiteţi-l alături de prietenul lui englez.

Al Darkur începu să înjure şi să strige, încercând în acelaşi timp să-şi lovească agresorii cu ce putea. Îşi eliberă un braţ din strânsoarea celui care îl trăgea spre geam, însă în aceeaşi clipă un alt individ îşi puse arma în teacă şi se repezi spre el. Împreună, cei trei oameni începură să se lupte cu maiorul pe podeaua plină cu cioburi.

Lupta dură câteva clipe, dar cei trei puseră stăpânire pe al Darkur.

Ceilalţi indivizi din încăpere stăteau şi râdeau de ofiţerul ISI care se bătea doar prin mişcări ale părţii superioare a trupului.

– *Mather chot!* Nemernicule! urlă la Rehan al Darkur.

Cei trei indivizi îl traseră pe maior de-a lungul podelei, tot mai aproape de geam. Mohammed îşi încetă strădania de a se lupta. Vântul care sufla dinspre deşert pe înaltul celor 108 etaje din sticlă şi metal încinse îi ducea părul negru în ochi pakistanezului cu pielea de culoarea scorţişoarei, aşa că maiorul închise ochii şi începu să se roage.

Cei trei indivizi îl luară de subsuori, îl ridicară în picioare şi îl prinseră şi de curea, pentru siguranţă. Împreună, pregătiră corpul victimei de lansare în abis.

Însă cei trei nu reuşiră să se mişte la fel de bine. Individul care îl ţinea pe al Darkur de umărul stâng se îndepărtă de geam şi se răsuci pe călcâie; îl scăpă pe maior şi, prin asta, îi dezechilibră şi pe ceilalţi doi.

Înainte ca vreo persoană din încăpere să poată reacţiona, un al doilea individ de lângă geam se îndepărtă de maiorul legat.

Acest individ alunecă pe călcâie şi se rostogoli în zona adâncită a camerei de lângă canapea.

Rehan se răsuci ca să se uite la om, ca să-şi dea seama ce naiba făcea el, însă privirea trecu dincolo de cel căzut şi se opri asupra canapelei din piele de culoare crem, acoperită de picături stacojii de sânge.

Rehan privi înapoi spre geam. În depărtare observă un punct negru pe cer, la o sută şi ceva de metri deasupra hotelului Burj Al Arab. Un elicopter? O secundă mai târziu, în vreme ce ultimul individ care îl mai ţinea pe al Darkur îi dădu drumul maiorului, ţinându-se de piciorul însângerat în vreme ce cădea pe jos, generalul Rehan strigă spre ceilalţi:

– Lunetist!

Colonelul Khan sări peste canapea şi îl placă pe Rehan pe podeaua încăperii, chiar în clipa în care un glonţ fierbinte trecu razant pe lângă fruntea generalului.

57

– Du-mă mai aproape, Hicks!

Domingo Chavez ţipă în microfonul căştii în vreme ce introducea cu forţă o a doua magazie de cinci cartuşe în corpul puştii de lunetist HK PSG-1. Ratase ultimele două focuri, era convins de asta, şi doar dacă ajungea mai aproape îi putea nimeri pe Rehan şi pe oamenii lui, deoarece aceştia se puseseră în mişcare şi alergau sau se târau ca să se pună la adăpost.

– Înţeles, rosti Hicks cu un accent calm de Kentucky.

Elicopterul Bell JetRanger se apropie în viteză de masiva clădire în formă de spirală.

Chavez nu ar fi reuşit niciodată să identifice locaţia apartamentului locuit de al Darkur şi Embling, în ciuda bucăţii de geam dislocate, dacă nu ar fi apucat să zărească prin intermediul lunetei de magnitudine doisprezece ceva rostogolindu-se în afara clădirii şi căzând în gol.

Era un om. Ding îşi dăduse seama de asta instinctiv, deşi nu avea la dispoziţie timpul necesar pentru a încerca să identifice omul care plonja în faţa ochilor lui către moarte. În schimb, Chavez îşi reglase arma pentru o distanţă de cinci sute de metri şi începuse să caute ţinte care să se contureze în cătarea lunetei.

Chiar dacă nu petrecuse mult timp în ultimul an ca să-şi îmbunătăţească abilităţile de lunetist, Chavez continua să se simtă confortabil cu o lovitură de la cinci sute de metri, în condiţii corecte. Însă vibraţiile elicopterului, vârtejul de aer generat de elice şi mişcările ascendente ale curenţilor de aer de-a lungul zgârie-norului însemnau tot atâtea piedici pe care el trebuia să le gestioneze ca să reuşească un foc de precizie.

Ca atare, Chavez nu alese precizia. Încercă să calculeze cât mai bine toţi factorii ecuaţiei, apoi îşi alinie arma pentru a trage la nivelul mijlocului ţintei. În zona masei centrale a ţintelor.

Stomacul nu reprezenta locaţia ideală pentru o lovitură de lunetist.

Nu, o lovitură perfectă însemna capul. Însă ţintirea părţii superioare a corpului însemna creşterea şanselor de eşec, iar el ştia că avea să înregistreze unele erori în încercarea lui, estimând întregul ansamblu de condiţii cu care se confrunta.

Trăgea cu arma de pe locul din spate al elicopterului, proptindu-şi puşca pe marginea geamului deschis. O astfel de poziţie distrugea complet orice fel de reglaj fin al tragerii, însă apropierea de ţintă putea rezolva problema.

– Mai aproape, frate!

– Tu fă-ţi griji în privinţa jucăriei tale. De jucăria mea mă îngrijesc eu, replică Hicks.

A spune că apelul lui Chavez, venit cu douăzeci de minute înainte, însemnase o surpriză pentru Chester Hicks era un mod blând de a descrie situaţia. Chester tocmai lucra la nişte documente alături de Adara Sherman când îi sunase mobilul.

– Alo?

– Country, sunt pe drumul de întoarcere! Am nevoie să îmi faci rost de un elicopter în zece minute! Te descurci?

– Categoric. Există un serviciu de închirieri chiar aici, la terminal. Unde să le spun că mergem?

– Am nevoie ca tu să-l pilotezi şi e foarte probabil că vom intra în luptă cu el.

– Glumeşti, nu?

– Chestia asta e pe viaţă şi pe moarte, *'mano.*

O scurtă pauză.

– Atunci, mişcă-ţi fundul încoace. Fac eu rost de o aeronavă.

Din acel moment, Hicks trecuse la acţiune. Împreună cu Adara Sherman, sprintase dincolo de pista din beton către un elicopter JetRanger aparţinând unui hotel aflat la 35 de kilometri mai sus pe coastă. Existau multe elicoptere mai noi şi mai arătoase la marginea pistei, însă Hicks pilotase modelul JetRanger, se antrenase pe aeronave Bell şi socotea că cel mai important factor în cadrul unei asemenea misiuni pripite care îl aştepta consta în abilitatea pilotului, nu în dotarea maşinărei cu cea mai nouă tehnologie. După ce se uitase la aeronavă câteva secunde, o trimisese pe Sherman înapoi la centrul de închirieri ca să ia prin orice mijloace necesare cheile de pornire. În lipsa ei, îndepărtase proptelele de fixare la sol a aeronavei şi

verificase nivelul combustibilului şi al uleiului. Sherman se întorsese chiar înainte ca el să se aşeze la manşă, şi îi aruncase cheile în poală.

– Am nevoie să aflu ce ai făcut?

– Nu era nimeni acasă. Probabil că aş fi putut să pun mâna pe cheile Boeingului vreunui şeic dacă aş fi vrut.

Chavez sosise cinci minute mai târziu. Decolară imediat ce acesta îşi prinsese centura de siguranţă.

– Încotro ne îndreptăm?

– Către cea mai înaltă clădire din lume, mă îndoiesc că ai cum s-o ratezi.

– Înţeles.

Răsucise botul elicopterului către Burj Khalifa şi mărise viteza de zbor orizontal şi acceleraţia de urcare.

Rehan şi Khan se târâră pe podeaua din gresie a apartamentului către uşa de intrare. Colonelul îşi menţinu trupul poziţionat între lunetistul din elicopter şi general în vreme ce se deplasa, până când un alt membru al echipei veni spre amândoi şi îl acoperi cu propriul trup pe generalul Rehan.

Imediat ce Rehan ajunse în hol, ieşind din raza de tragere a lunetistului de afară, unul dintre oamenii lui îl prinse de guler şi îl împinse înainte către ascensor. Individul era aproape la fel de masiv ca şi Rehan, o namilă de doi metri îmbrăcat în costum negru şi ducând cu el un pistol HK mare. Individul bătu cu pumnul în butonul de coborâre, se întoarse ca să se asigure că Rehan şi Khan erau lângă el, pe urmă se răsuci la loc atunci când uşile liftului se deschiseră.

Ryan şi Caruso fură surprinşi de dimensiunile pakistanezului înarmat care apăru chiar în faţa lor pe coridor, dar erau pregătiţi de necazuri. Ambii îşi ţineau pistoalele sus. Se lăsară instantaneu în genunchi, în vreme ce bodyguardul ISI făcu ochii mari. Pakistanezul îşi ridică arma ca să tragă, însă amândoi agenţii Campus traseră primii în pieptul larg al ţintei lor, aflate la doar doi metri distanţă.

Bodyguardul nu căzu pe spate, ci în faţă, în cabina ascensorului. Ryan şi Caruso traseră a doua oară, apoi a treia oară, împroşcând partea superioară a omului cu gloanţe de nouă milimetri, însă omul ISI se prăbuşi peste Jack Junior, îl ţintui în colţul cabinei şi îl izbi pe american de peretele cabinei cu toată forţa care îi mai rămăsese în trup. Trase cu pistolul lui HK, dar braţul i se lăsase mult în jos şi glonţul trecu prin pantalonii lui Ryan, chiar deasupra genunchiului, ratându-i la mustaţă piciorul.

Dinspre coridor, alţi oameni ISI începură să tragă în cabina ascensorului.

Ryan era țintuit locului de individul mort, însă Caruso se lăsase jos pe podeaua cabinei și începuse să le răspundă celor care atacau. Observă în grabă cum generalul Rehan fuge în susul coridorului, în direcția opusă apartamentului lui Embling, dar era nevoit să se concentreze asupra oamenilor care trăgeau în el și Jack. Împușcă un alt membru al echipei de securitate a generalului, lovindu-l în partea de jos a abdomenului, iar cu o altă rafală de trei gloanțe îi trimise pe indivizii rămași în fugă să caute adăpost, apoi dispărură pe scara de lângă apartamentul lui Embling.

Rehan fugise deja pe scară, probabil către un etaj inferior, de unde să ia ascensorul către parter.

– Ia-l pe nemernicul ăsta mare de pe mine! urlă Ryan.

Dom îl ajută să scape de mort și văzu imediat sânge pe fața lui Ryan.

– Ești lovit?

Jack ignoră lovitura pe care o primise în ochiul drept și se întinse spre picior. Simțise un glonț zgâriindu-i pielea în vreme ce trecea la câțiva milimetri de genunchi. Găsi gaura din pantaloni, își băgă degetul prin ea și căută urme de sânge. Când văzu că degetele erau curate, zise:

– N-am nimic. Să mergem!

Porniră către apartamentul lui Embling, temându-se de ceea ce aveau să descopere acolo.

Ajunși înăuntru, Dominic și Jack alergară către al Darkur. Maiorul pakistanez nu reușise să-și taie legăturile din plastic de la mâini cu un mic ciob de sticlă. Caruso scoase un șiș din buzunar și efectuă operația asta, apoi el și Ryan îl ajutară pe Mohammed să se ridice în picioare.

– Unde e Embling?

Ryan era nevoit să strige după ce fusese asurzit de schimbul de focuri de pe coridor.

Al Darkur clătină din cap.

– L-a ucis Rehan.

Cei doi rămaseră perplecși câteva clipe, după care Caruso îl prinse pe al Darkur de braț și zise:

– Tu vii cu noi.

– Bineînțeles.

Dom făcu cu mâna înspre elicopter, iar Hicks plecă de acolo, cu Chavez încă pe locul din spate.

Alarmele începură să sune pe întreg etajul 108, dar ascensoarele rămaseră în funcțiune. Mohammed, Jack și Dom n-aveau nicio îndoială că în lifturi urcau deja polițiști, însă niciunul nu ar fi putut să treacă de mai mult

de câteva zeci de etaje de când începuse schimbul de focuri, aşa că toţi trei alergară spre scară şi începură să coboare pe acolo. Reuşiră să străbată optsprezece etaje după trei minute de fugă şi salturi.

Odată ajunşi la etajul nouăzeci, se urcară într-un ascensor alături de câţiva oameni de afaceri din Orientul Mijlociu care nu se lăsară convinşi de pericol spunând că nu simţiseră miros de fum şi îndoindu-se că în clădire izbucnise un incendiu adevărat. Însă faţa plină de vânătăi a lui al Darkur, ochiul şi nasul lui Ryan, înroşite de sânge, şi sudoarea de pe chipurile celor trei îi şocară pe indivizi.

Când unul dintre ei ridică telefonul ca să facă o poză cu al Darkur, Dom Caruso înşfăcă dispozitivul din mâna omului. Un altul făcu un gest de a-l împinge pe Dom, dar Ryan îşi scoase pistolul şi le făcu semn oamenilor să stea lipsiţi cu spatele de peretele cabinei.

În vreme ce cabina ascensorului plonja cu şaptezeci de kilometri pe oră spre nivelul solului, maiorul pakistanez şi cei doi agenţi americani luară telefoanele oamenilor de afaceri, le călcară în picioare, apoi opriră cabina la etajul zece. Acolo le ordonară indivizilor să coboare, pe urmă apăsară butonul pentru cel mai jos dintre garajele subterane.

Cincisprezece minute mai târziu, ieşeau din garaj la lumina soarelui şi se amestecară în mulţime; trecură pe lângă poliţişti, pompieri şi alte forţe de intervenţie care alergau spre intrarea în clădire şi porniră pe străzile fierbinţi de după-amiază în căutarea unui taxi.

În vreme ce Jack, Dom şi al Darkur se grăbeau spre aeroport, Chavez îi ceru lui Hicks să-l lase într-o parcare din apropiere de plajă. Hicks se întoarse singur la aeroport, iar Ding luă un taxi înapoi către Kempinski pentru a distruge toate echipamentele de supraveghere instalate în bungalow.

Operaţiunea lor împotriva lui Rehan din Dubai era compromisă; situaţia urma să devină mult prea fierbinte după intensul schimb de focuri de la hotel. La ştirile de seară aveau să apară imagini cu cadavre, asta într-un oraş care nu prea ştia ce înseamnă o crimă, iar venirile şi plecările străinilor urmau să fie cercetate mai cu atenţie. Ding îl instruise pe Hicks să o sune pe căpitanul Reid ca să-i ceară să pregătească aeronava Gulfstream de decolare imediată, însă Chavez n-avea să urce la bordul ei. Lui îi trebuiau câteva ore ca să şteargă toate urmele activităţilor lor de la Kempinski şi să găsească un alt mijloc de a ieşi din ţară.

Hicks ateriză cu elicopterul chiar în locul de unde îl luase, apoi se întâlni cu Sherman la baza scării de acces către aeronava Gulfstream. Ea dăduse

omului din spatele biroului de închirieri aeronave zece mii de euro când individul venise să caute elicopterul dispărut, aşa că era convinsă că omul avea să-şi ţină gura până la decolarea lor.

Odată ce ajunseră cu taxiul, Jack, Dom şi Mohammed se îmbarcară în avion, pe urmă Helen Reid apelă turnul de control ca să dea de ştire că erau gata de decolare.

Domnişoara Sherman avusese grijă de toate formalităţile vamale, cu ajutorul altor zece mii de euro.

Îl duseră pe Mohammed al Darkur până în Istanbul. De acolo, maiorul avea să-şi croiască drum înapoi spre Peshawar. Fuseseră cu toţii de acord că era periculos ca el să se întoarcă în ţara natală. Dacă Rehan era dispus să-şi asume un risc atât de mare ca în Dubai, atunci fără îndoială că era în stare să facă orice ca să-l vadă pe al Darkur omorât imediat după ce acesta revenea acasă. Însă Mohammed îi asigură pe americani că ştia un loc unde putea sta ascuns, departe de elementele din ISI care complotau împotriva conducerii civile a ţării. De asemenea, le promise că avea să afle unde era ţinut Sam Driscoll şi să le transmită acea informaţie cât de curând posibil.

58

Patru zile după întoarcerea din Dubai, Jack Ryan Jr. trebuia să participe la o întâlnire pe care nu o putea anula. Data din calendar arăta 6 noiembrie, ziua alegerilor, aşa că Jack porni dimineaţa târziu spre Baltimore ca să se alăture familiei lui.

Jack Ryan Senior se dusese de dimineaţă la sediul de campanie împreună cu Cathy şi înconjurat de reporteri. Apoi se întorsese acasă ca să-şi petreacă ziua alături de familie, având intenţia de a-şi ţine discursul de victorie din acea seară la Marriott Waterfront.

Sau discursul de acceptare a înfrângerii, depinzând de rezultatele confruntării din câteva state-cheie.

Scandalul Clark îi dăunase şi nu avea cum să nege asta. Toate show-urile de televiziune, de la 60 Minutes la Entertainment Tonight, găsiseră un unghi de abordare a poveştii şi fiecare individ care apărea la ştiri avea ceva de spus în privinţa asta. Ryan se depărtase de subiect cât putuse în ultimele câteva săptămâni de campanie, dăduse declaraţii despre prietenul lui şi încercase totul ca să portretizeze povestea drept un atac politic contra lui şi nu ca un act de justiţie onestă.

Mutarea dăduse roade pentru electoratul care îl susţinuse dintotdeauna şi îi hotărâse pe câţiva indecişi.

Însă lipsa de răspunsuri la întrebările legate de relaţia efectivă dintre Jack Ryan şi omul misterios care fugea de autorităţi îi determinase pe mulţi să treacă de partea lui Edward Kealty. Mass-media portretiza relaţia Ryan–Clark de aşa natură, ca şi cum cel din urmă ar fi fost asasinul personal al primului.

La începutul după-amiezei, când ajunse la casa părinţilor lui, Jack Junior trecu de cordonul de securitate şi câţiva jurnalişti fotografiară Hummerul galben cu Jack la volan, însă fără a reuşi să-i facă şi lui o poză de calitate, întrucât geamurile maşinii erau fumurii şi el avea ochelari de aviator la ochi.

Când intră prin bucătărie, își zări tatăl stând acolo, singur, în cămașă cu mânecă scurtă.

Cei doi se îmbrățișară, apoi seniorul se dădu un pas înapoi.

– Ce e cu ochelarii?

Jack Junior își scoase ochelarii de soare, dezvăluind vânătăile din jurul ochiului drept. Mergeau spre vindecare, însă erau încă cenușii. În mod cert, arătaseră mai rău decât în acea clipă.

În plus, pe lângă vânătăi, vasele de sânge din ochi i se spărseseră, așa că o mare parte din globul ocular era roșu.

Ryan Senior se uită la fața fiului său câteva clipe, apoi spuse:

– Repede, înainte să coboare maică-ta. În birou.

Un minut mai târziu, cei doi stăteau în birou cu ușa închisă. Seniorul vorbi cu voce joasă:

– Iisuse, Jack, ce naiba ai pățit?

– Aș prefera să nu spun.

– Nu-mi pasă. Cum arată părțile corpului *pe care nu le pot vedea*?

Jack zâmbi. Uneori, taică-său rostea lucruri care îi demonstrau că bătrânul înțelegea foarte bine.

– Nu prea rău. Se vindecă.

– Nu cumva chestia asta s-a întâmplat pe teren?

– Mda. Trebuie să ne oprim aici. Nu din pricina mea. A ta. În definitiv, ești pe cale să devii președinte.

Jack Ryan Senior oftă încet, se aplecă în față și examină atent ochiul fiului său.

– Maică-ta o să se uite la...

– O să-mi țin ochelarii la ochi.

Seniorul îi aruncă o privire Juniorului.

– Fiule. Eu n-am reușit s-o păcălesc pe maică-ta în felul ăsta timp de treizeci de ani. Cu siguranță că nu vei reuși nici tu.

– Și ce să fac?

Seniorul se gândi puțin.

– O să-i arăți totul. Știi că e chirurg oftalmolog. Vreau să te verifice. Spune-i că nu vrei să discuți pe tema asta. Nu-i va plăcea, absolut deloc, dar nici nu-ți vei minți mama. Îi putem ascunde detaliile, însă n-o putem minți.

– Bine, acceptă fiul.

– Intrăm pe o pantă alunecoasă, deci trebuie să facem ce se cuvine.

– Mda.

Doctor Cathy Ryan intră în birou un minut mai târziu, iar peste câteva secunde îl ducea pe fiul ei de braț la baie. Acolo, Cathy îl puse pe Junior să

stea jos pe marginea căzii, în vreme ce ea îi ţinu ochiul deschis şi îl inspectă cu mare atenţie cu ajutorul unei lanterne minuscule.

– Ce s-a întâmplat?

Avea o voce profesionistă şi reţinută.

Ochiul constituia aria de expertiză a maică-sii, astfel că ea ar fi văzut, sau cel puţin aşa spera Jack, orice leziune dintr-o astfel de regiune cu mult mai mult profesionalism şi detaşare decât ar fi făcut-o dacă el s-ar fi rănit altundeva.

– M-am lovit cu ceva.

Doctorul Ryan nu se opri din examinare, dar zise:

– Nu zău, Sherlock. Şi cu ce te-ai lovit?

Tatăl lui avea dreptate – lui Cathy nu-i plăcea deloc să i se ascundă originile dobândirii unei asemenea răni.

Aşa că Jack Junior răspunse cu reţinere:

– Cred că se poate spune că am dat cap în cap cu un tip.

– Probleme cu vederea? Dureri de cap?

– La început, da. Puţină sângerare de la tăietura de la nas. Însă s-a oprit.

– Ei bine, te-a lovit drept în orbită. Acolo e un hematom subcutanat urât. Când s-a întâmplat?

– În urmă cu aproximativ cinci zile.

Cathy lăsă ochiul în pace şi se dădu cu un pas înapoi.

– Ar fi trebuit să vii imediat la mine. Forţa necesară pentru a provoca o asemenea hemoragie oculară şi a ţesutului din jurul globului ocular ţi-ar fi putut provoca lesne o desprindere de retină.

Jack căută ceva inteligent să spună, însă surprinse o privire a lui taică-său. Nu era momentul să facă pe deşteptul.

– Bine. Dacă se mai întâmplă, o să...

– De ce să se întâmple din nou?

Juniorul ridică din umeri.

– N-o să se mai întâmple. Mulţumesc că mi l-ai verificat.

Vru să se ridice în picioare.

– Stai pe loc. Nu pot face nimic pentru hematomul subcutanat, dar îţi pot ascunde vânătăile de la nas şi din jurul ochiului.

– Cum?

– O să-ţi dau cu nişte fond de ten.

Juniorul gemu.

– Nu-i chiar atât de rău, mamă.

– Ba e destul de rău. Diseară o să ţi se facă poze, că vrei sau nu, şi sunt convinsă că n-ai chef să apari în lume cu imaginea de acum.

Seniorul fu de acord.

– Fiule, imaginea ta va apărea în jumătate din presă, cu un titlu mare care să descrie cum te-am pocnit atunci când am aflat că ai votat pentru Kealty.

Jack Junior râse auzind trăsnaia. Știa că n-avea sens să mai protesteze.

– Bine. Tata apare de fiecare dată machiat la televizor și cred că puțin machiaj nu mă va omorî nici pe mine.

Primele rezultate ale alegerilor începură să apară seara devreme.

Familia Ryan și câțiva membri-cheie ai echipei de campanie ședeau în livingul unui apartament închiriat la Marriott Waterfront, deși Ryan Senior își petrecu o mare parte a serii în bucătărie, vorbind cu copiii sau cu oamenii de campanie și preferând să audă veștile strigate din living decât să urmărească el însuși întreaga desfășurare a evenimentelor.

Pe la ora nouă seara se lămuri soarta câtorva bătălii strânse, când Ohio și Michigan dădură verdictul final în favoarea lui. În Florida, bătălia dură până la zece seara, însă până la ora închiderii urnelor pe Coasta de Vest, întreaga chestiune era tranșată.

John Patrick Ryan Senior câștigă alegerile cu un procentaj de cincizeci și doi la sută, mai strâns decât cel prevăzut de sondajele de opinie în ultima lună de campanie. Prezentatorii celor mai multe canale de știri afirmau că faptul acesta avea legătură cu două lucruri: capturarea Emirului de administrația Kealty și asocierea controversată a lui Jack Ryan cu un individ căutat pentru crime multiple.

Pe Kealty nu-l mai ajuta deloc aspectul că Ryan reușise să depășească ambele evenimente suficient de bine cât să-l învingă.

Jack Ryan Senior se duse împreună cu soția și copiii pe o scenă amenajată în sala de festivități a complexului. De sus cădeau baloane și muzica bubuia din difuzoare. Când se adresă mulțimii care ovaționa, mulțumi în primul rând familiei și poporului american pentru că-i oferise oportunitatea de a-i reprezenta pentru un al doilea mandat de patru ani.

Discursul lui fu rostit cu patos, marcat de bucurie și împănat pe alocuri cu glume. În scurt timp însă, președintele ales ajunse la cele două teme interne majore ale campaniei. Îi ceru public președintelui Kealty să oprească procesul federal intentat de administrație lui Saif Yasin. Ryan susținu că ar fi fost o irosire de resurse, deoarece el, personal, urma să ordone reintrarea Emirului sub custodie militară imediat ce avea să preia Biroul Oval.

Apoi îi ceru președintelui Kealty să dezvăluie amănuntele acuzației la adresa echipei lui de tranziție. Nu folosi fraza „Fă public totul sau taci din gură", dar asta era implicația vorbelor lui.

Preşedintele ales îşi reafirmă sprijinul pentru Clark şi bărbaţii şi femeile care munceau în comunităţile serviciilor de informaţii.

Imediat ce părăsiră scena, Jack Junior o sună pe Melanie.

O văzuse o dată după întoarcerea din Dubai. Îi spusese că plecase într-o călătorie de afaceri în Elveţia, unde se izbise cu ochiul şi rădăcina nasului de o creangă de copac atunci când el şi colegii lui îşi încercaseră talentele într-o cursă de snowboarding.

În seara aceea îi era dor de Melanie şi ar fi vrut ca ea să poată fi alături de el, acolo, în mijlocul acelei atmosfere marcate de sărbătoare şi de ovaţii.

Însă ştiau amândoi că dacă ea apărea la braţul fiului fostului şi, totodată, noului preşedinte al Statelor Unite, ar fi ajuns instantaneu subiect de presă. Melanie nici măcar nu-i cunoscuse încă pe părinţii lui Jack Junior, iar un asemenea moment nu era deloc potrivit pentru aşa ceva.

Jack găsi o canapea liberă într-unul dintre apartamentele pe care echipa de campanie a lui Ryan le rezervase pentru acea seară. Se aşeză pe ea şi vorbi cu Melanie până când restul familiei fu gata de plecare înapoi acasă.

59

Sediul companiei Kosmos Space Flight Corporation din Moscova se găseşte pe strada Serghei Makeev din Krasnaia Presnia şi este adăpostit de o structură modernă din oţel şi sticlă din care se poate vedea cimitirul Vagankovo, datând din secolul al XVIII-lea. Acolo, Georgi Safronov lucra ore îndelungate, gestionându-şi cu pricepere personalul, resursele logistice ale corporaţiei şi propriile abilităţi intelectuale ca să pregătească lansarea a trei rachete Dnepr-1 în luna care urma.

Aleksandr Verbov, directorul de operaţiuni al companiei, un bărbat masiv şi amabil, era cu câţiva ani mai în vârstă decât Georgi, un tip loial şi muncitor. Cei doi erau prieteni încă din anii '80. În mod normal, Verbov se ocupa de pregătirile cotidiene ale lansărilor viitoare fără a primi vreun sprijin de la preşedintele companiei în cursul acestei operaţiuni complicate. Însă, în acea zi, Georgi îl seconda îndeaproape pe Verbov pentru mult trâmbiţata lansare triplă care se apropia. Aleksandr înţelegea că un asemenea eveniment îl stârnea emoţional pe preşedinte, şi mai ştia că Safronov era foarte competent din punct de vedere tehnic pentru aşa ceva. Georgi deţinuse el însuşi funcţia de director de lansări cu ceva vreme înainte, atunci când Verbov era inginer-şef.

Dacă Georgi dorea să apese el însuşi butonul de lansare a celor trei rachete – la naiba, dacă avea chef să muncească fizic, în zăpadă, la îmbinarea capetelor de module spaţiale cu vehiculele de lansare în silozurile lor –, ei bine, din punctul de vedere al lui Alex Verbov, totul era în regulă.

Însă Alex era din ce în ce mai bănuitor în privinţa unui aspect al efortului de concentrare manifestat de şeful lui.

Cei doi bărbaţi se întâlneau zilnic în biroul lui Georgi. Acolo lucraseră împreună la aproape toate aspectele lansării după întoarcerea lui Safronov din vacanţă. Verbov făcuse în mod repetat aprecieri la adresa faptului că

şeful lui slăbise enorm în cursul celor trei săptămâni şi jumătate petrecute la o fermă izolată din vestul Statelor Unite. Georgi arăta mai zvelt, chiar dacă mâinile şi braţele îi erau pline de urme de tăieturi şi vânătăi. După cum îi mărturisise Georgi lui Aleksandr, manevrarea vitelor cu lasoul reprezenta o muncă a naibii de dificilă.

Verbov îi ceruse să vadă o poză cu şeful lui în cizme de cowboy şi cu pălărie Stetson pe cap, însă Georgi refuzase.

La fel ca în toate celelalte zile, cei doi şedeau la biroul lui Georgi şi beau ceai. Amândoi aveau deschise laptopurile de ultimă generaţie şi amândoi lucrau împreună şi independent în acelaşi timp, în vreme ce se ocupau de un aspect sau altul al lansării care se apropia.

– Georgi Mikhailovici, am primit ultima confirmare că staţiile de urmărire vor fi on-line la data cerută de noi, zise Alex. Două lansări spre sud, una spre nord.

Georgi nu-şi ridică privirea din laptopul lui.

– Foarte bine.

– De asemenea, am primit schema actualizată a conexiunilor electrice ale vehiculului spaţial, ca să putem rezolva orice probleme apărute cu interfaţa satelitului american.

– Bine.

Alex îşi înclină capul într-o parte. Ezită mai bine de jumătate de minut înainte de a spune:

– Trebuie să te întreb ceva.

– Ce anume?

– Adevărul e, Georgi, că... În fine, încep să am nişte bănuieli.

Privirea lui Georgi Safronov părăsi ecranul computerului şi se fixă asupra bărbatului masiv din cealaltă parte a biroului.

– Bănuieli?

Alex Verbov se agită pe scaun.

– Doar că... nu pari atât de interesat de vehiculul spaţial şi de orbita de lansare cât pari de lansarea în sine. Am dreptate?

Safronov lăsă jos ecranul laptopului şi se aplecă înainte.

– De ce spui asta?

– Aşa mi se pare. Te deranjează ceva vizavi de vehiculele de lansare folosite la zboruri?

– Nu, Alex Petrovici. Bineînţeles că nu. Unde vrei să ajungi?

– Ca să fiu sincer, prietene, am nişte bănuieli că eşti mai puţin mulţumit de munca mea din ultima vreme. Mai exact, cea legată de vehiculele de lansare.

Georgi se relaxă uşor.

– Sunt foarte mulţumit de munca ta. Eşti cel mai tare director de lansări din branşă. Am noroc să te am pe tine lucrând la sistemul Dnepr şi nu la vehiculele Proton sau Soiuz.

– Mulţumesc. Dar de ce eşti atât de dezinteresat de zbor?

Safronov zâmbi.

– Mărturisesc faptul că ştiu că ar trebui să las totul în mâinile tale. Prefer doar să muncesc la operaţiunea de lansare. Tehnologia legată de asta nu s-a schimbat prea mult în ultimii cincisprezece ani. Sateliţii, comunicaţiile şi sistemele de urmărire au evoluat de când făceam eu ce faci tu acum. N-am ţinut pasul atât cât ar fi trebuit cu informaţiile tehnice de ultimă oră. Mă tem că nu aş face o treabă la fel de bună ca tine, iar lenea mea ar putea genera rezultate proaste.

Alex scoase un oftat zgomotos, urmat de un hohot puternic de râs.

– Am fost atât de îngrijorat, Georgi. Evident că te-ai putea descurca în privinţa noii tehnologii! Probabil chiar mai bine decât mine. Dacă vrei, ţi-aş putea prezenta câţiva dintre noii paşi către...

Alex se uită cum Safronov îşi deschide laptopul la loc. Peste câteva secunde era afundat în muncă. În vreme ce tasta cu furie, Safronov zise:

– Îţi las ţie partea asta, în timp ce eu mă ocup de ce fac mai bine. Poate după lansare voi avea un răgaz şi pentru o şedinţă de instruire.

Verbov dădu din cap, mulţumit că bănuielile lui se dovediseră complet nefondate. În câteva secunde se întorsese şi el la lucru, iar din acel moment nu se mai gândi la problema discutată.

60

Judith Cochrane îl urmări pe Saif Yasin cum se ridică de pe patul din beton şi vine către peretele din plexiglas. Pe partea lui de geam fuseseră aşezate o măsuţă de scris şi un scaun, în vreme ce pe măsuţă de odihneau telefonul, carnetul de însemnări şi mai multe creioane. Pe masa de lângă patul din beton se găsea o stivă mare de tratate privind legislaţia americană şi alte hârtii, astfel aranjate încât el să-şi poată ajuta avocata să pregătească apărarea.

Departamentul de Justiţie relaxase regulile stricte fixate pentru detenţia Emirului. Se părea că în fiecare zi Judy primea un e-mail sau un apel telefonic de la cineva din cadrul departamentului care îi permitea ei şi clientului său accesul la tot mai multe informaţii, la tot mai multe contacte cu lumea exterioară, astfel încât apărarea să îşi poată construi un caz solid. Imediat ce urma să fie aprobată mutarea lui Yasin într-o închisoare federală obişnuită din Virginia, Judy intenţiona să înainteze o petiţie instanţei prin care să ceară un acces şi mai bun la materiale secretizate de care ea şi Saif aveau nevoie ca să dovedească faptul că el fusese capturat în mod ilegal şi, pe cale de consecinţă, trebuia să fie pus în libertate.

Cu câteva săptămâni înainte, Paul Laska îi spusese lui Judy că aflase de la CIA că oamenii care îl răpiseră pe Emir de pe străzile Riadului erau foşti angajaţi CIA care lucrau pentru Guvernul Statelor Unite fără vreo calitate oficială. Acest detaliu complica situaţia pentru ambele tabere ale cazului, însă Judy încerca tot ce-i stătea în putinţă să folosească o asemenea informaţie în avantajul ei. Laska mai precizase că Ryan însuşi avea o legătură cu criminalii care îl răpiseră pe clientul ei, aşa că Judy intenţiona să ameninţe noua administraţie, promiţând să facă publică legătura asta ca să-l pună pe preşedintele ales al Statelor Unite în dificultate.

Avocata simţea că intenţia ei l-ar fi putut determina pe Ryan să-l ţină din nou la secret pe Emir, astfel îndeplinindu-şi promisiunea din campanie de a-l preda pe acuzat în mâinile unui tribunal militar.

Numai că ea avea şi un plan ca să oprească o astfel de acţiune.

– Bună dimineaţa, Judy. Arăţi minunat astăzi, rosti Yasin în vreme ce se aşeza.

Zâmbetul lui era atrăgător, dar Judy zări o undă de melancolie în el.

– Mulţumesc. Înainte de a începe, ştiu cum s-ar putea să te simţi astăzi.

– Deoarece Jack Ryan va fi viitorul preşedinte? Da, recunosc că vestea e neplăcută. Cum îngăduie ţara ta ca un asemenea criminal să revină la putere?

Judith Cochrane clătină din cap.

– Habar n-am. Îţi pot spune că nu am nici măcar un prieten sau coleg care să fi votat cu el.

– Şi cu toate astea el câştigă?

Judy ridică din umeri.

– Îmi pare rău să spun că o bună parte din ţara mea a căzut în mâinile rasiştilor, doritorilor de război şi a ignoranţilor.

– Da. Trebuie să fie adevărat, fiindcă în America nu pare să existe dreptate pentru un om nevinovat, rosti Emirul cu o urmă de tristeţe în glas.

– Nu afirma asta. Pentru tine, vom obţine dreptatea. Am venit astăzi ca să-ţi spun că victoria lui Ryan este, de fapt, de bun augur pentru cazul tău.

Emirul îşi înclină capul.

– Cum adică?

– Prietenul lui Ryan, John Clark, a fost unul dintre oamenii care te-au răpit. În acest moment, individul fuge de justiţie, însă odată ce oamenii lui Kealty pun mâna pe el, i se va oferi imunitate în schimbul dezvăluirii întregii poveşti legate de organizaţia pentru care lucra el la momentul răpirii tale. Jack Ryan va fi implicat.

– De unde ştii aşa ceva?

– Din faptul că este posibil ca Ryan să fi fost direct implicat. Şi chiar dacă nu a fost implicat direct sau nu a avut habar de răpirea ta, vom folosi alte canale ca să-l ameninţăm. Să-i spunem că, dacă tu eşti trimis în custodie militară, atunci nu ne va rămâne altceva de făcut decât să dăm cazul tău pe mâna mass-mediei, şi vom folosi faptul că Ryan a acordat o graţiere în secret ca dovadă că el însuşi dorea ca John Clark să fie liber să ucidă şi să răpească nevinovaţi. Poate că Ryan ar câştiga un proces pe această temă, dar în tribunalul format de opinia publică şi având imensa majoritate a mass-mediei internaţionale de partea noastră, va fi ca şi cum însuşi preşedintele Jack Ryan te-a împuşcat şi te-a răpit. El şi administraţia lui nu vor avea de ales şi vor trebui să se supună cererilor noastre.

– Şi care sunt aceste cereri?

– Securitate minimă. O sentinţă decentă. Cât să stai după gratii pe durata administraţiei lui, însă nu mai mult de atât.

Emirul zâmbi.

– Pentru o fiinţă atât de plăcută şi de atrăgătoare, eşti, cu siguranţă, o persoană extrem de vicleană.

Judy Cochrane se îmbujoră.

– Abia mă încălzesc, Saif. Ţine minte ce-ţi spun. Îţi voi câştiga cazul sau îl vom distruge pe preşedintele Ryan în proces.

În acea clipă, zâmbetul Emirului nu mai avea nicio urmă de melancolie.

– Oare a spera ca ambele lucruri să se întâmple e prea mult?

Judy zâmbi la rândul ei.

– Nu. Nu e deloc o speranţă deşartă.

Trecuseră zece zile de când Clark îl găsise pe Manfred Kromm în Köln. Americanul îşi petrecuse majoritatea timpului scurs de atunci în Varşovia, Polonia. Nu avea vreun motiv operaţional să se ducă în Varşovia, dar o astfel de vizită devenise o măsură de prudenţă din punct de vedere operaţional atunci când devenise limpede că trupul lui avea nevoie de o perioadă de recuperare după acea seară plină de evenimente din Germania.

Glezna dreaptă se umflase şi învineţise, tăieturii de la mână îi trebuia ceva timp ca să se vindece şi fiecare articulaţie a corpului îl durea. Îşi simţea muşchii epuizaţi, iar jumătatea inferioară a spatelui trecuse de la o stare vag dureroasă în dimineaţa de după evenimentele din Germania la o stare de spasme îngrozitoare în dimineaţa următoare.

Varşovia nu însemna doar un oraş de repaos pe drumul din Germania spre Estonia, ci o atât de necesară oprire la boxe pentru realimentare.

Clark se folosise de o identitate falsă ca să închirieze o cameră la un hotel anonim, de o stea, din centrul oraşului. Umpluse cada de baie cu săruri şi apă fierbinte cât să fiarbă un homar, şi îşi scufundase întreg trupul în apă, în afară de două extremităţi. Piciorul drept, strâns înfăşurat într-o pungă cu gheaţă şi bandaje compresive, şi mâna dreaptă, cu care ţinea pistolul SIG Sauer P220 de calibrul .45.

Baia fierbinte şi antiinflamatoarele cumpărate la negru îl ajutaseră treptat să-şi calmeze spasmele musculare.

Pe lângă vânătăi şi răni, Clark se trezise şi că îi este rău de la o infecţie a sinusurilor. Căpătase nenorocirea după ce alergase prin ploaia rece ca gheaţa. Folosise din nou pastile luate la negru ca să se lupte cu boala, concomitent cu o stivă imensă de şerveţele.

Băi fierbinți, pastile, suflatul nasului. Clark repetase procesul la nesfârșit timp de aproape o săptămână până când începuse să se simtă, dacă nu ca un tânăr, măcar ca un om nou.

Pe urmă ajunsese în Tallinn, Estonia. Tocmai trecea de Poarta Viru, intrarea în Orașul Vechi, pavat cu piatră cubică. Își lăsase o barbă decentă în ultimele două săptămâni și își schimbase aspectul, de la un om de afaceri de vârstă mijlocie înaintată la un pescar bătrân, umblat prin întreaga lume. Purta o șapcă neagră îndesată pe cap, un pulover negru pe sub o haină de ploaie cauciucată albastră și cizme din piele, care mențineau la minimum mobilitatea gleznei drepte, încă dureroase.

Era o seară de joi, cu un aer de noiembrie înghețat, așa că străzile erau aproape pustii. În vreme ce se îndrepta către pasajul medieval îngust Sfânta Ecaterina, Clark se simțea tot mai însingurat. Resimțea autoizolarea impusă în timpul acelor săptămâni de fugă. Când fusese mai tânăr, mult mai tânăr, Clark se furișa în secret de unul singur mai multe săptămâni la rând, fără să resimtă nici urmă de singurătate. Nu era inuman, însă își putea compartimenta viața astfel încât, atunci când avea de îndeplinit o operațiune, mintea să-i rămână concentrată exclusiv asupra operațiunii.

În acele momente însă se gândea la familie și la colegi.

Nu într-atât încât să facă stânga-mprejur și să pornească spre ei, dar, cu siguranță, mai mult decât și-ar fi dorit.

Iar acest fapt era ciudat, își spuse Clark în vreme ce se apropia de țintă. Mai degrabă decât Sandy sau Patsy, persoana cu care ar fi vrut să vorbească în acele clipe era Ding.

Era o adevărată nebunie ca gândurile lui să se îndrepte către ginere și, probabil, ar fi râs dându-și seama de o asemenea grozăvie dacă ceea ce se petrecea în jurul lui nu era atât de dramatic în acele clipe. Dacă însă se gândea mai bine, lucrurile aveau sens. Sandy fusese alături de el la bine și la rău. Dar nu în aceeași măsură ca Ding. Chavez și John trecuseră împreună prin mai multe momente de cumpănă decât ar fi fost oricare dintre ei în stare să socotească.

Însă oricât i-ar fi plăcut să o facă, John nu avea voie să verifice cum mai stăteau lucrurile prin intermediul unui apel telefonic. Trecuse pe lângă destule telefoane publice – da, acestea mai existau ici și colo – și i-ar fi fost extrem de ușor să efectueze un apel rapid.

Însă nu. Nu încă. Nu până nu devenea absolut necesar.

Nu, el trebuia să acționeze în secret, nu în umbră. Nu putea vorbi cu cei care s-ar fi trezit în cel mai mare pericol dacă i-ar fi contactat. Nu se îndoia

nicio secundă că Ding avea grijă de soţia, de fata şi de nepoţii lui, păzindu-i de asaltul potenţial al fotografilor, reporterilor şi eventualilor asasini, ca şi de oricare alt gen de ticălos care ar fi putut genera necazuri familiei fostului agent CIA.

Chiar dacă nu se găsea alături de el, John Clark ştia că Ding continua să-i păzească spatele. Şi trebuia să fie suficient deocamdată.

Ardo Ruul era mafiotul estonian care trimisese trupele de şoc ca să-l interogheze pe Manfred Kromm. Ruşii deţineau o însemnare într-un dosar din 1981 conform căreia KGB-ul auzise zvonuri despre sosirea unui mahăr CIA la Berlin în ziua în care agentul STASI, Lukas Schuman, fusese împuşcat mortal într-o staţie-fantomă de metrou de sub Berlinul de Est. Oamenii KGB îl interogaseră pe partenerul lui Schuman, Kromm, iar acesta nu recunoscuse nimic. Însă însemnarea rămăsese în dosarul ruşilor întocmit pe numele lui John Clark şi treizeci de ani mai târziu.

Ca atare, Valentin Kovalenko îl contactase pe Ardo Ruul. Gangsterul estonian lucrase în serviciile de informaţii ale ţării lui când avusese douăzeci şi ceva de ani, iar între timp opera pe cont propriu, în afara agenţiilor guvernamentale, efectuând treburi mai puţin curate pentru SVR când şi când. Kovalenko îl rugase pe Ruul să-l găsească pe Kromm, dacă individul mai trăia, şi să desluşească întreaga poveste din trecut. Oamenii lui Ruul îl descoperiseră pe Kromm în Köln, după care Ruul şi oamenii lui îl puseseră pe neamţul bătrân să vină la o întâlnire, astfel încât, la scurtă vreme după aceea, Kromm ajunsese să relateze o poveste pe care nu o mai spusese nimănui, ba chiar să-l identifice pe John Clark într-o fotografie veche.

Pentru Ruul, nu fusese o treabă grea. Estonianul transmisese informaţiile mai departe lui Valentin Kovalenko, apoi se dusese acasă, în Tallinn, după un weekend prelungit petrecut în Germania împreună cu prietena lui. A doua zi seara, şedea pe scaunul lui obişnuit, în clubul de noapte pe care îl deţinea, şi urmărea luminile cum străluceau şi prea puţinii turişti occidentali legănându-se pe ringul de dans.

Ruul deţinea Klub Hypnotek, un bar şi club tehno de dans elegant din Vana Turg, în Oraşul Vechi al Tallinnului. Venea acolo în cele mai multe seri pe la ora unsprezece şi rareori se ridica de pe tronul lui, o canapea de colţ flancată de doi bodyguarzi înarmaţi, iar când o făcea se ducea singur în biroul lui de lucru ca să numere bani sau să navigheze pe internet.

Pe la miezul nopţii, Ruul simţi chemarea naturii, aşa că urcă scara circulară până la cuibul lui de la etajul doi, unde îi făcu semn bodyguardului

de acolo să se ducă jos, pe urmă intră în mica baie privată atașată încăperii de lucru.

Urină, trase apa, se închise la pantaloni, se răsuci pe călcâie și se trezi holbându-se la țeava unui pistol.

– Ce mama naibii? întrebă el în estoniană.

– Mă recunoști?

Întrebarea fusese rostită în engleză.

Ruul se uită fix la amortizorul pistolului.

– Te-am întrebat ceva.

– Coboară arma, te rog, ca să te văd, zise Ruul cu un tremur în voce.

John Clark lăsă pistolul în jos, spre inima individului.

– Acum e mai bine?

– Da. Tu ești american John Clark care caută toată lumea din țara ta, spuse estonianul într-o engleză nu tocmai perfectă.

– Mă surprinde că nu mă așteptai, replică John Clark aruncând o privire la ușa care dădea spre scara circulară. *Nu* mă așteptai, nu-i așa?

Ruul ridică din umeri.

– De ce să aștept la tine?

– A apărut la toate știrile că am fost în Köln. Chestia asta nu ți-a sugerat că îl căutam pe Kromm?

– Kromm e mort.

Clark habar n-avea de acest lucru.

– Tu l-ai ucis?

Ruul clătină din cap de o manieră care îl determină pe Clark să-i dea crezare.

– Mi-au spus el mort înainte ca tu să vorbești cu el.

– Cine ți-a zis asta?

– Oameni care mă sperie mai tare ca tine, american.

– Atunci, e clar că nu mă cunoști.

Clark lăsă cocoșul armei să revină pe poziția de repaos.

Ruul ridică din sprâncene a mirare, dar întrebă:

– Mai stăm mult în baie?

Clark se dădu înapoi, lăsându-l pe individ să intre în birou, dar continuând să țină pistolul ațintit spre pieptul estonianului. Ruul își menținu mâinile ușor ridicate, deși și le trecu prin părul blond în vreme ce se uită spre fereastră, la ieșirea de urgență.

– Tu venit prin fereastră? Două etaje? Trebuie să găsești balansoar, bătrâne. Parcă ești copil.

– Dacă *ei* ţi-au zis că nu am obţinut nimic de la Kromm, probabil că au procedat aşa deoarece te folosesc drept momeală. Cred că *ei* te-au pus sub supraveghere, aşteptând apariţia mea.

Ruul nu se gândise la asta. John zări o undă de speranţă în ochii omului, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vină cineva în sprijinul lui.

– Iar dacă tot ei l-au ucis pe Kromm, nu vor avea nicio problemă să te ucidă şi pe tine.

John văzu în ochii gangsterului estonian că pricepe cele spuse. Cu toate astea, individul nu ceda uşor.

– Aşadar... cine te-a trimis la Kromm?

– *Kepi oma ema*, bătrâne, replică Ruul.

– A sunat ca o înjurătură. A fost o înjurătură?

– Înseamnă... „Futu-ţi mama".

– Foarte drăguţ.

Clark îşi ridică din nou arma spre fruntea estonianului.

– Dacă omori pe mine, n-ai şansă. Am zece oameni cu arme în clădire. Un foc din arma ta şi vin să omoare pe tine. Iar dacă vin şi alţi oameni, atunci trebuie să te gândeşti la propria...

Se opri din vorbit şi se uită la Clark cum îşi pune arma în teacă.

Americanul făcu un pas în faţă, îl prinse pe Ardo Ruul de braţ, îl răsuci pe călcâie şi îl ţintui cu putere de perete.

– O să-ţi fac ceva care doare. O să vrei să urli, dar îţi promit că dacă scoţi vreun sunet, voi proceda la fel şi cu celălalt braţ.

– Ce? Nu!

Clark îndoi cu violenţă la spate braţul stâng al estonianului, pe urmă îşi înfipse cotul în spatele individului.

Ardo Ruul începu să ţipe, însă Clark îl apucă de păr şi îl pocni cu faţa de perete.

Apropiindu-se de urechea lui, John zise:

– Încă un pic de presiune şi articulaţia ta va ceda. Poţi evita asta dacă nu ţipi.

– Eu... eu spun ţie cine m-a trimis după Manfred Kromm, rosti Ruul icnind de durere, iar Clark slăbi din strânsoare. Un nemernic rus, Kovalenko. E de la FSB sau SVR, nu ştiu de la care. M-a trimis la Berlin să văd ce ştie Kromm despre tine.

– De ce?

Genunchii lui Ardo se înmuiară şi omul începu să alunece de-a lungul peretelui. Clark îl ajută să se lase pe podea. Acolo, individul se aşeză cât putu de bine. Avea chipul palid, iar în privire i se citea durerea.

- *De ce*, Ruul?
- El nu spus mie de ce.
- Cum dau de el?
- De unde să știu? El numește Kovalenko. E agent rus. El plătește bani la mine. Asta-i tot ce știu.

De jos, din club, se auzi zgomotul unui foc de armă, pe urmă țipete de femei și bărbați.

Clark se ridică iute în picioare și porni spre fereastră.

- Unde duci tu?

Clark deschise fereastra și se uită afară, apoi se întoarse spre gangsterul estonian.

- Înainte ca ei să te omoare, ține minte să le spui că mă duc după Kovalenko.

Ardo Ruul se ridică greoi în picioare, folosindu-se de brațul valid și de colțul biroului.

- Nu pleca, american! Noi luptăm cu ei împreună!

Clark ieși pe scara de incendiu.

- Tipii de jos sunt problema ta. Eu am problemele mele de rezolvat.

Zicând asta, se făcu nevăzut în bezna rece.

Atât americanul, cât și estonianul erau cam de aceeași vârstă. Și cam de aceeași înălțime. Între ei nu era o diferență de greutate mai mare de cinci kilograme. Aveau amândoi părul încărunțit și tuns scurt; amândoi aveau fețe trase, ridate de vârstă și încercările vieții.

Aici se încheiau similitudinile. Estonianul era un bețiv, un vagabond care zăcea pe betonul rece cu capul sprijinit de zid, având alături o cutie din plastic transparent în care își ținea tot ce era mai de preț în viața lui.

Clark avea aceeași constituție și cam aceeași vârstă. Însă nu era același fel de om.

Stătuse în întuneric, lângă șinele de tren, și îl urmărise pe vagabond. Îl mai privi o dată cu atenție pe individ, cu o ușoară urmă de tristețe în ochi. Nu mai pierdu energie căinându-l pe amărât, însă nu din cauză că John Clark ar fi fost lipsit de suflet. Nu, din pricină că John Clark era în misiune. Nu avea timp de sentimentalisme.

Se duse spre vagabond, se aplecă și rosti în rusă:

- Cincizeci de euro pentru hainele tale.

Îi oferea amărâtului echivalentul a șaptezeci de biștari în moneda locală.

Estonianul clipi din ochii injectați de sânge.

– *Vabandust?* Pardon?

– Bine, amice. Văd că te ţii tare, replică John. Tu iei hainele mele. Eu îţi dau o sută de euro.

Beţivul vagabond îşi veni destul de repede în fire. Şi îşi dădu seama că nu primise o ofertă. Era o poruncă.

Cinci minute mai târziu, Clark pătrunse în gara principală din Oraşul Vechi al Tallinnului clătinându-se pe picioare ca un vagabond şi căutând să vadă care era următorul tren spre Moscova.

61

Jack Ryan Junior își petrecu dimineața la biroul din clădirea Hendley Associates citind rapoartele scrise de Melanie Kraft în cadrul Centrului Național de Contraterorism. Analiza lui Melanie se concentra pe recenta recrudescență a atacurilor în India și lansa ipoteza că toate celulele teroriste separate implicate în seria de atacuri fuseseră coordonate de același comandant operațional.

Ryan se simțea oarecum rușinat pentru faptul că, la modul figurativ, spiona lucrarea fetei cu care se întâlnea el, însă rușinea era estompată de faptul că și el avea o misiune crucială de îndeplinit. Izbucnirea recentă de violență din partea lui Rehan, manifestată atât în Waziristanul de Nord, cât și în Dubai, indica tuturor analiștilor de la The Campus că individul era periculos și disperat. Uitându-se în acel moment la analiza făcută de Melanie, semnalând similitudini între recentele atacuri teroriste care generaseră adevărate carnaje în India, Ryan își putea închipui că generalul de brigadă Riaz Rehan, directorul spionajul extern din cadrul ISI, putea fi foarte bine acel personaj la care Melanie se referise cu numele Forrest Gump într-un e-mail trimis lui Mary Pat Foley.

Jack și-ar fi dorit să o poată scoate la prânz chiar atunci și să o pună la curent, să umple spațiile goale din analiza ei și să extragă din informațiile brute deținute de ea răspunsuri la câteva întrebări pe care el și ceilalți din Campus le aveau în privința principalelor ținte.

Însă îi era interzis să-i povestească lui Melanie cu ce se ocupa el la The Campus.

Sună telefonul lui și Jack întinse mâna după el fără să-și ia privirea de pe monitor.

– Ryan?

– Hei, puștiule. Am nevoie de o favoare.

Era Clark.

– John? Sfinte Sisoie! Eşti bine?

– Mă ţin în picioare, dar cu greu. Mi-ar prinde bine o mână de ajutor rapidă.

– Se face.

– Am nevoie să cauţi detalii despre un spion rus pe nume Kovalenko.

– Rus? Bine. E de la FSB, SVR sau spionajul militar?

– Necunoscut, răspunse Clark. Îmi amintesc de un Kovalenko în KGB, prin anii '80, numai că tipul ăla trebuie să fie de mult pe tuşă. Acest Kovalenko ar putea fi o rudă, sau numele ar putea să fie doar o coincidenţă.

– În regulă. Ce vrei să afli despre el?

În vreme ce vorbea, Ryan îşi nota de zor pe o hârtie.

– Trebuie să aflu unde e. Adică unde e *fizic*.

– Am înţeles.

Ryan îşi spuse, fără a rosti cu voce tare, că, dacă Clark trebuia să-l găsească pe acest Kovalenko, probabil era din cauză că intenţiona să-l strângă de gât cu propriile mâini. *Tâmpitul ăsta de rus e mort.*

– Şi orice altceva poţi face rost despre tip, adăugă John. Merg orbeşte în clipa asta, aşa că absolut orice e de ajutor.

– Strâng imediat o echipă să caute prin datele CIA, ca şi în spaţiul liber, şi o să strângem toate informaţiile pe care le găsim despre individ. El e în spatele porcăriei ăsteia în care eşti vârât?

– Are ceva de-a face cu ea – rămâne de văzut dacă el e la mijloc sau nu.

– O să mă suni înapoi?

– Peste trei ore?

– Sună foarte bine. Stai calm.

La un minut şi jumătate după apelul primit de la Clark, Ryan convoacă o conferinţă internă cu o duzină de angajaţi din Hendley Associates, printre care Gerry Hendley, Rick Bell, Sam Granger şi alţii. Bell organiză o echipă care să caute amănunte despre spionul rus, după care toată lumea trecu imediat la treabă.

Nu le luă prea mult ca să-şi dea seama că John Clark avusese dreptate în privinţa legăturii de familie; acel Kovalenko căutat de el era fiul lui Kovalenko pe care Clark şi-l amintea de pe vremea KGB-ului. Oleg, tatăl, se retrăsese, deşi încă trăia, iar Valentin, fiul, era actualmente *rezident*-ul adjunct SVR din Londra.

Căzură cu toţii de acord că, la doar treizeci şi cinci de ani, o astfel de poziţie ocupată la Londra însemna o slujbă de nivel înalt, însă nimeni nu-şi

putea da seama în ce mod putea fi conectat individul la vreo operațiune pe care rușii să o desfășoare împotriva lui Clark.

La pasul următor, analiștii începură să perie traficul de date al CIA, ca să obțină informații despre Valentin Kovalenko. În mod normal, analiștii nu-și petreceau zilele căutând informații despre diplomați ruși, așa că schimbarea le prindea bine. Kovalenko nu se ascundea într-o peșteră din Waziristan, precum multe dintre țintele angajaților Campus. CIA deținea informații, cele mai multe venite prin intermediul Serviciului de Securitate al Marii Britanii, cunoscut și sub numele MI5, iar majoritatea acestora se referea la apartamentul din Londra ocupat de rus, la locurile unde el își făcea cumpărăturile, și unele vizau chiar locul unde fata lui mergea la școală.

În scurt timp, analiștii își dădură seama că MI5 nu-l urmărea zilnic pe Kovalenko. Informațiile demonstrau că el zburase de pe Heathrow către aeroportul Domodedovo din Moscova, unde stătuse două săptămâni în octombrie, însă de atunci revenise la Londra și rămăsese acolo.

Ryan începu să-și pună întrebări în legătură cu tatăl lui Valentin, Oleg Kovalenko. Clark spusese că îl cunoscuse pe individ, deși în vocea lui nu se ghicise vreo suspiciune legată de implicarea bătrânului în criza prin care trecea John în acele momente.

Cu toate astea, Jack continuă să îndemne echipa de analiști să caute informații despre Valentin.

Hotărî că n-avea sens să încarce prin prezența lui eforturile lor, așa că decise mai bine să se ocupe de aspectele legate de Oleg.

În următoarea jumătate de oră, află informații despre spionul KGB din arhivele CIA, în special despre operațiunile desfășurate de el în Cehoslovacia, Germania de Est, Beirut și Danemarca. Jack Junior intrase în acest joc doar de câțiva ani, însă individul cercetat nu-i produse cine știe ce impresie, părând a nu fi avut parte de o carieră remarcabilă, spre deosebire de alți spioni ruși despre care Ryan Junior citise.

După ce scormoni trecutul individului, Jack îi tastă numele într-o bază de date de la Homeland Security, prin care putea afla despre potențialele călătorii efectuate de fostul spion în țări occidentale.

Îi apăru în fața ochilor o singură călătorie. Kovalenko senior zburase cu o cursă Virgin Atlantic la Londra la începutul lunii octombrie.

– Poate să-și viziteze fiul? se întrebă cu voce tare Jack.

Dacă fusese vorba despre o reuniune de familie, atunci aceasta durase foarte puțin. Doar treizeci de ore petrecute în Marea Britanie.

Acea călătorie scurtă deveni interesantă pentru Jack. Bătu darabana în birou câteva clipe, apoi îl sună pe Gavin Biery.

– Hei, aici e Jack. Dacă îţi dau numele unui cetăţean străin, plus datele când a fost în Marea Britanie, poţi afla detalii despre cardurile lui de credit şi îmi poţi furniza o listă de tranzacţii efectuate de el cât a stat acolo, ca să pot folosi informaţiile pentru a-i monitoriza mişcările?

Jack îl auzi pe Biery fluierând uşor la celălalt capăt al firului.

– Rahat. Poate, răspunse Biery.

– Cât durează?

– Cel puţin două zile.

– Las-o baltă, zise Ryan.

Biery începu să râdă. Ryan îşi spuse în sinea lui: „Ce ţicnit nenorocit".

Asta până ce Gavin rosti cu voce tare:

– Glumeam cu tine, Jack. Îţi pot obţine informaţiile în mai puţin de zece minute. Trimite-mi numele tipului pe e-mail şi orice altceva mai ai în legătură cu el şi mă apuc imediat de treabă.

– Ăăă... Bine.

Zece minute mai târziu, telefonul lui Jack sună. Acesta răspunse direct cu:

– Ce ai descoperit?

Gavin Biery recunoscu impacientarea din tonul lui Ryan.

– Uite cum stă treaba. În mod cert, a fost în Londra. Însă nu a plătit pentru hotel, maşină sau altceva de genul ăsta. Doar pentru câteva cadouri şi unul sau două lucruri de uz personal.

Ryan oftă de frustrare.

– Deci se pare că altcineva i-a plătit călătoria.

– Şi-a cumpărat propriul bilet de avion de la Moscova, fiindcă apare pe card. Numai că odată ajuns la Londra, a intrat pe cheltuiala altcuiva.

– Bine... Asta nu cred că mă ajută la ceva.

– Ce sperai să descoperi?

– Nu ştiu. Pescuiam în ape tulburi. Speram ca drumul ăsta să aibă ceva de-a face cu situaţia lui Clark. Cred că mi-am zis că dacă pot monitoriza mişcările lui în cele treizeci de ore cât a stat în oraş, poate îmi vine vreo idee.

– Ştiu unde a stat.

– Ştii?

– A cumpărat o cutie de trabucuri din magazinul de suvenire de la Mandarin Oriental la ora şapte şi cincizeci şi şase de minute seara, apoi a achiziţionat o cutie de ciocolată Cadbury de la acelaşi magazin la opt şi douăzeci şi două de minute a doua zi de dimineaţă. În afara cazului că se

îndrăgostise de acel magazin de suvenire, lucrurile par să arate că a dormit acolo în acea noapte.

Jack se gândi la cele auzite.

– Poţi arunca o privire asupra camerelor folosite în noaptea aia?

– Mda, am verificat deja. Nici urmă de Valentin Kovalenko.

– Oleg Kovalenko?

– Nţţ.

– Aşadar, altcineva, nu fiul, i-a plătit călătoria. Poţi obţine o listă cu cardurile de credit prin intermediul cărora au fost închiriate camere pentru acea noapte?

– Sigur. Te sun înapoi în cinci minute?

– Vin eu la tine la birou în trei minute, replică Ryan.

Ryan se înfiinţă la biroul lui Biery cu propriul laptop, pe care îl deschise în vreme ce se lăsă să cadă pe un scaun alături de expertul în computere. Biery îi dădu o listă tipărită la imprimantă, astfel încât să poată amândoi să inspecteze numele celor înregistraţi la hotel. Ryan habar n-avea ce căuta exact, fapt care făcea imposibilă delegarea unei jumătăţi din sarcină lui Gavin. În afară de numele „Kovalenko", despre care Biery anunţase deja că nu se regăsea pe listă, sau de extrem de improbabila descoperire a numelui „Edward Kealty", Jack nu avea nici cea mai mică idee ce i-ar fi putut stârni interesul.

Îşi dorea din tot sufletul să fi putut sta alături de Melanie în acea clipă. Ea putea descoperi un nume, un tipar recurent, *ceva*.

Apoi, din senin, lui Jack îi trecu o idee prin minte.

– Votcă! strigă el.

Gavin zâmbi.

– Amice, e zece şi un sfert dimineaţa. În afara cazului că ai un amestec Bloody Mary pregătit...

Ryan nu-l asculta.

– Diplomaţii ruşi care vizitează sediul ONU din New York intră mereu în belele pentru consumul de votcă din minibarurile camerelor.

– Cine spune asta?

– Nu ştiu, am auzit undeva. Poate că e o legendă urbană, dar uită-te la tipul ăsta. Afişă o imagine cu Valentin Kovalenko pe laptopul lui. Nu-mi poţi spune că se abţine de la o gură de Stoli.

– Are nasul mare şi roşu, însă ce are asta de-a face cu escapada lui la Londra?

– Caută o cameră pe care apar cheltuieli de minibar, sau o chitanţă de bar ataşată unei camere.

Biery derulă un alt raport pe computerul lui, iar în vreme ce făcea asta, zise:

– Sau la *room service*. În mod special intrări de băuturi.

– Exact, fu Ryan de acord.

Gavin începu să perie cheltuielile indexate asociate cardurilor de credit ale grupului de camere de unde se comandase prin *room service* sau se consumase băutură de la minibar. Dădu peste câteva posibilităţi, apoi peste alte câteva. În cele din urmă, se fixă asupra unei intrări anume.

– Bun, uite ce avem. O cameră plătită cu un card American Express Centurion pe numele Carmela Zimmern.

– Bun. Şi?

– Şi se pare că domnişoara Zimmern, în seara petrecută la hotelul Mandarin Oriental, s-a bucurat de două porţii de caviar beluga, patru sticle cu votcă Finlandia şi trei filme porno.

Ryan se uită la factura digitală de pe ecranul computerului lui Gavin.

Deveni confuz atunci când văzu cele trei intrări pentru „distracţie în cameră".

– De unde ştii că erau filme porno?

– Uite, toate s-au derulat simultan. Cred că Oleg a vrut să se plimbe printre canale ca să vadă părţile mai suculente.

– Aha, exclamă Ryan încercând să înţeleagă mai bine. Porni să cerceteze din nou numele de pe foaia de hârtie. Stai aşa. Carmela Zimmern a mai închiriat, în aceeaşi noapte, apartamentul regal. Asta face aproape şase mii. Deci Kovalenko era în cealaltă încăpere? Poate că venise acolo ca s-o vadă pe ea?

– Sună plauzibil.

„La naiba, se gândi Jack. Cine naiba e această Carmela Zimmern?"

Căutară numele pe internet şi nu descoperiră nimic. În fine, nu chiar nimic, deoarece existau câteva trimiteri la numele Carmela Zimmern. Una era o fată de paisprezece ani din Kentucky, care juca lacrosse, iar alta era o mamă de treizeci şi cinci de ani din Vancouver, căreia îi plăcea la nebunie să croşeteze. Le cercetară pe amândouă, pe rând, însă niciuna din ele nu părea să fie genul care să cheltuiască o mulţime de bani pe hoteluri de cinci stele sau să se distreze cu spioni ruşi în Marea Britanie.

– O să iau adresa ei de pe card, zise Biery începând să apese tastele.

Între timp, Jack Ryan Junior se aplecă mai mult peste laptopul lui, citind orice informaţii descoperea despre numele Carmela Zimmern în reţelele

sociale, pe site-uri aleatorii, oriunde în spaţiul deschis al internetului. La un minut de la începutul căutărilor, exclamă:

– Sfinte Sisoie!

– Ce e?

– Tipa asta lucrează pentru Paul Laska.

– *Acel* Paul Laska?

– Dap. Carmela Zimmern, patruzeci şi şase de ani, trăieşte în Newport, Rhode Island şi lucrează la Institutul Naţiunilor Progresiste.

Gavin îşi încheie cercetarea legată de cardul AmEx.

– Asta-i fata noastră. Organizaţia lui Laska are sediul în New York.

– Corect, dar Laska *însuşi* se află în Newport.

– Deci, ea lucrează direct cu ticălosul ăla bătrân.

– Aşa se pare.

Când Clark sună înapoi, apelul lui fu transferat pe difuzoarele din sala de conferinţe de la etajul nouă.

Toate personajele din conducere erau acolo, unele dintre ele încă absorbind informaţiile proaspăt descoperite de Ryan şi Biery.

– John, aici e Ryan. E toată lumea alături de mine.

– Hei, amicilor.

Toţi cei din încăpere îl salutară pe Clark, pe rând.

Clark ezită înainte de a vorbi.

– Unde e Driscoll?

– În Pakistan, îi răspunse Hendley.

– Încă e acolo?

– E luat prizonier. E în mâinile Haqqani.

– La naiba! Fir-ar să fie!

– Ascultă, avem o pistă validă să-l scoatem de acolo, interveni Gerry. Avem speranţă.

– Embling? El e pista voastră?

– Nigel Embling e mort, John. Ucis de Riaz Rehan, răspunse Hendley cu voce moale.

– Ce dracu' se petrece acolo? întrebă Clark.

– E complicat, răspunse Gerry căutând să fie cât mai blând cu putinţă. Însă lucrăm la chestia asta. Deocamdată ar fi bine să ne concentrăm asupra situaţiei tale. Cum te simţi?

Clark părea obosit, furios şi frustrat, toate în acelaşi timp.

– O să mă simt mai bine când ies din porcăria asta. Ceva veşti despre Kovalenko?

Hendley se uită la Jack Junior şi dădu din cap.

– Da. Valentin Kovalenko, vârsta treizeci şi cinci de ani. Este adjunct de *rezident* SVR la Londra.

– Şi e în Moscova?

– Nu. A fost acolo, în octombrie, dar a stat doar două săptămâni.

– La naiba, exclamă Clark făcându-l pe Ryan să creadă că reacţia se datora faptului că el însuşi se găsea în acel moment în Moscova.

– Încă ceva, John.

– Zi.

– Tatăl lui Kovalenko, Oleg. Aşa cum ai spus, a lucrat în KGB.

– Nimic nou sub soare, Jack. Probabil că are optzeci de ani.

– Se apropie de asta, însă ascultă o secundă cu atenţie. Individul nu pleacă nicăieri în afara Rusiei. Cel puţin aşa apare în arhivele de la Homeland Security. Dar în octombrie a zburat la Londra.

– Ca să-şi vadă copilul?

– Mai degrabă se pare că s-a dus acolo ca să se vadă cu Paul Laska.

Urmă o pauză lungă.

– *Acel* Paul Laska?

– Dap, replică Ryan. Sunt date preliminare, însă noi credem că e posibil ca ei să se fi cunoscut în Cehoslovacia.

– Bine, rosti Clark pe un ton nedumerit. Zi mai departe.

– Imediat după vizita lui Oleg la Londra, Valentin fuge la Moscova pentru două săptămâni. Se întoarce la Londra, iar câteva zile mai târziu apare din senin acuzaţia pe numele tău.

Clark povesti, la rândul lui, ce aflase.

– Când era în Moscova, Valentin a trimis o echipă de bandiţi ca să obţină informaţii despre mine de la sursele existente în dosarul meu de la KGB.

– Ciudat, rosti Caruso, care tăcuse până atunci. Dacă Valentin e de la SVR, de ce nu şi-a trimis propriii oameni?

– A vrut să folosească mercenari ca el şi organizaţia lui să nu fie amestecaţi în poveste, îi răspunse iute Clark.

– Aşadar, Valentin a aflat de tine prin intermediul lui Laska? întrebă Ryan.

– Aşa se pare.

Ryan era nedumerit.

– Şi Laska ştie de tine... de unde?

Fu rândul lui Sam Granger să răspundă:

– Paul Laska conduce Progressive Constitution Initiative, organizaţia care îl apără pe Emir. Cumva, Emirul l-a reţinut pe Clark, iar Laska orchestrează

întreaga tărășenie cu Rusia deoarece nu poate dezvălui faptul că Emirul îi transmite informații.

Hendley își trecu degetele prin părul cărunt.

– Este posibil ca Emirul să-l fi descris pe Clark avocaților lui. Aceștia au obținut cumva o poză de-a ta de la CIA.

– Prin urmare, Paul Laska și oamenii lui se folosesc de ruși, într-o versiune proprie de operațiune acoperită, zise Clark.

– Dar de ce ar fi de acord rușii cu așa ceva? întrebă Chavez.

– Ca să destabilizeze președinția Ryan și, poate, chiar să o răstoarne.

– Trebuie să mergem după Laska, fu de părere Caruso.

– La naiba, nu, replică Hendley. Nu operăm în interiorul Americii împotriva americanilor, nici măcar a unor ticăloși ca el.

În încăpere se iscă o dispută ușoară, o tabără fiind formată de Caruso și Ryan, cealaltă, de ceilalți prezenți.

Chavez rămase în cea mai mare parte a timpului în afara diferendului.

Clark opri tărăboiul.

– Ascultați, vă înțeleg și vă respect punctele de vedere. Voi încerca să obțin mai multe informații pe care să le putem utiliza, după care o să revin.

– Mulțumesc, zise Gerry Hendley.

– Mai *există* o problemă.

– Care anume?

– O echipă de mercenari e pe urmele mele. Nu e compusă din ruși. Nici din americani. Francezi. Unul dintre ei a murit în Köln. Nu l-am omorât eu, fizic, dar e mort de-a binelea. Cred că amicii lui n-o să stea să-mi asculte versiunea pățaniei.

Cei din sala de conferințe se uitară câteva clipe unii la alții. Auziseră cu toții veștile despre moartea francezului, presupusă a se fi datorat direct lui John Clark.

Însă dacă Luc Patin făcuse parte din echipa care venea *după* Clark, asta însemna implicarea unei alte forțe în întreaga poveste.

– O să încercăm să aflăm despre cine e vorba, spuse, în cele din urmă, Rick Bell. Poate că-l putem cerceta mai îndeaproape pe individul mort decât a făcut-o presa internațională, ca să vedem pentru cine lucra.

– Apreciez gestul, zise Clark. N-ar fi rău să știu cu cine am de-a face și pe frontul ăla. Bine. Trebuie să plec. Voi concentrați-vă să-l aduceți pe Sam înapoi.

– Așa o să facem, confirmă Chavez. Ai grijă de tine, John.

După ce Clark puse capăt convorbirii, Dominic se întoarse către Domingo.

– Ding, tu-l cunoşti de cel mai mult timp pe domnul C. Părea obosit, nu-i aşa?

Chavez se mulţumi să dea din cap.

– Oare cât mai poate rezista? Cât are tipul? Şaizeci şi trei, şaizeci şi patru de ani? La dracu'. E de două ori mai bătrân ca mine, iar eu simt efectele tuturor celor petrecute în ultimele săptămâni.

Chavez clătină din cap, privind în depărtare.

– N-are sens să speculăm cât poate rezista corpul lui la stresul zilnic.

– De ce nu?

– Deoarece dacă ai face şi tu ce face John, mai devreme sau mai târziu ai ieşi rapid de pe scenă. Unul dintre gloanţele care îl caută de cincizeci de ani, cu siguranţă, va avea înscris pe el numele lui. Şi nu mă refer aici la zgârietura aia de la Paris.

Caruso dădu din cap.

– Cred că avem cu toţii o dată de expirare marcată pe noi ţinând cont cu ce ne ocupăm.

– Mda. Dăm cu zarul de fiecare dată când ieşim de aici.

* * *

Întâlnirea era pe sfârşite, însă sala de conferinţe era încă plină atunci când pe consola de telefon din mijlocul mesei clipi din nou o luminiţă. Hendley însuşi răspunse.

– Da? Bine, fă-mi legătura, zise Hendley şi se uită la oamenii care stăteau în jurul lui. E al Darkur.

Apăsă butonul de activare a difuzoarelor, ca toată lumea să audă discuţia.

– Bună, Mohammed. Vorbeşti cu Gerry, iar ceilalţi te ascultă.

– Bine.

– Spune-mi că ai veşti bune.

– Da. L-am găsit pe omul vostru. Încă este în Waziristanul de Nord, într-un complex înconjurat de ziduri din oraşul Aziz Khel.

Chavez se aplecă peste masă.

– Şi ce o să faci în privinţa asta?

– Am plănuit un atac împotriva complexului. În acest moment încă nu am cerut aprobare, deoarece nu vreau ca informaţiile să ajungă la oamenii care îl ţin ostatic. Însă mă aştept ca tentativa de eliberare să fie lansată în mai puţin de trei zile.

– Cum de ai aflat de acest complex? întrebă Chavez.

– ISI avea habar de complex – este folosit drept închisoare pentru victimele răpirilor practicate de Siraj Haqqani. Numai că ISI nu deținea pe nimeni de valoare acolo, așa că n-avea sens să ne dăm de gol în privința existenței unei surse de informații care ne ajută. Am convins pe cineva să-mi povestească.

Ding dădu din cap.

– Câți bașibuzici crezi că sunt acolo?

Al Darkur făcu o pauză la celălalt capăt al firului.

– Câți ce anume?

– Scuze. Câți oameni de-ai lui Haqqani? Cât de mare este paza complexului?

O pauză și mai lungă.

– Poate că e preferabil să nu cunoașteți răspunsul la întrebarea asta.

Chavez clătină din cap.

– Prefer veștile proaste decât lipsa lor. E ceva ce am învățat de la un prieten.

– Cred că prietenul tău e foarte înțelept. Îmi pare rău că veștile sunt proaste. Ne așteptăm să fie peste cincizeci de luptători Haqqani încartiruiți la distanțe mai mici de o sută de metri de locul unde e deținut Sam.

Ding se uită la Jack și la Dom. Cei doi încuviințară tăcuți.

– Mohammed, am vrea să venim acolo cât de curând posibil.

– Excelent. Oamenii voștri au dovedit cât sunt de talentați în Dubai. V-aș putea folosi din nou.

După încheierea conversației cu maiorul ISI, cei trei agenți Campus se așezară din nou în jurul mesei. Li se alăturară și Hendley, și Granger.

Era limpede că Jack, Dom și Ding doreau să plece în Pakistan și să fie incluși în atacul asupra complexului unde, conform ISI, Sam Driscoll era deținut de rețeaua Haqqani.

Hendley nu voia să-i trimită într-o astfel de misiune, dar în vreme ce ei își susțineau cauza, își dădu seama că nu le putea refuza șansa de a-și salva prietenul.

Gerry Hendley își pierduse soția și trei copii într-un accident de mașină, îl pierduse pe Brian Caruso cu un an în urmă într-o misiune pe care o aprobase, fapte cunoscute de toți ceilalți din încăpere.

Gerry îl dorea pe Sam înapoi la fel de mult sau chiar mai mult decât oricine altcineva de acolo.

– Oameni buni, zise Gerry. În acest moment, că ne place sau nu, Clark e pe cont propriu. Îl vom sprijini unde e, pe orice cale posibilă, dacă ne va

contacta şi ne va cere un ajutor mai substanţial. Oportunitatea asta de a merge după Sam... Hendley clătină din cap. Sună a capcană mortală. Riscul este enorm. Dar nu voi putea să mă mai privesc niciodată în oglindă dacă vă refuz şansa de a vă duce după el. Depinde de voi trei.

– Vom pleca până în Peshawar şi vom discuta cu al Darkur, spuse Chavez. Am încredere în el. Dacă el susţine că oamenii care participă la atac sunt pricepuţi... în fine... cam asta e tot ce am putea cere, nu-i aşa?

Hendley fu de acord să-i lase să plece, însă nu-şi făcea iluzii că oamenii lui aveau doar să evalueze situaţia de la faţa locului. Citea în ochii lor că toţi trei erau gata să intre în luptă şi se întrebă cum mai putea trăi cu el însuşi dacă ei n-aveau să se mai întoarcă vii.

62

Generalul Riaz Rehan trimise un mesaj tuturor organizaţiilor aflate sub controlul lui. Nu conducerii organizaţiilor, ci zecilor de celule individuale.

Fiindcă în agenţii activi Rehan avea cea mai mare încredere că îşi vor face datoria faţă de cauză, aşa că îşi petrecu ziua comunicând cu oamenii prin e-mail, Skype şi telefon prin satelit, ordonându-le tuturor să treacă la acţiune.

Ţinta era reprezentată de India. Iar Ziua Z sosise.

Atacurile începură peste câteva ore, întâi la graniţă, apoi adânc pe teritoriul indian, fiind vizate chiar şi ambasadele indiene şi consulatele din alte state.

Cei care întrebau „De ce acum?" primeau răspunsuri variate. Mulţi jurnalişti din presa internaţională dădeau vina pe preşedintele ales, Jack Ryan, pentru atacurile lui verbale la adresa guvernului pakistanez marcat de slăbiciune, însă cei care aveau habar de ceea ce se petrecea îşi dădeau seama că efortul de coordonare necesar pentru astfel de acţiuni însemna că planurile fuseseră întocmite de ceva vreme, cu mult înainte ca Ryan să promită că va sprijini India dacă Pakistanul nu va pune capăt sprijinirii terorismului.

Cei mai mulţi oameni ştiau însă că nu exista niciun motiv să întrebe „De ce acum?", deoarece, chiar dacă nivelul conflictului crescuse în ultima lună, acesta în sine dura de zeci de ani.

Operaţiunea pe care Riaz Rehan o pusese în aplicare în ultimele luni, începând cu atacul de pe autostrada către Electronics City din Bangalore, îi apăruse într-un vis cu mulţi ani înainte, în luna mai 1999. În acel moment, India şi Pakistanul traversau o perioadă de război de gherilă la frontieră, care avea să devină cunoscut cu numele Războiul Kargil. Forţele pakistaneze traversaseră linia de control dintre cele două naţiuni, izbucniseră lupte la scară mică, iar obuzele de artilerie începuseră să cadă în interiorul frontierelor ambelor ţări.

În acea vreme, Rehan se afla pe graniță, organizând grupările militante din Kașmir. Auzise un zvon, care ulterior se dovedise adevărat, conform căruia Pakistanul începuse să-și pregătească de acțiune o parte din arsenalul nuclear. Pakistanezii posedau arme nucleare de mai bine de zece ani, deși primul test al unei asemenea arme avusese loc abia cu un an înainte.

Dispuneau de aproape o sută de focoase nucleare de rachetă și bombe, toate ținute dezasamblate, însă gata de asamblare rapidă și intrare în acțiune în caz de urgență la nivel național.

În acea noapte, în vreme ce dormea într-o fortăreață montană în apropiere de linia de control, Rehan visase că un șoim imens îi aducea arme nucleare în adăpostul lui. Pasărea îi ordonase lui Rehan să detoneze focoasele de ambele părți ale frontierei, pentru a stârni un război nuclear de exterminare între cele două națiuni.

Rehan declanșase armele de-a lungul graniței, războiul ajunsese în toate așezările, iar din cenușa radioactivă el însuși renăscuse în calitate de calif, liderul noului califat al Pakistanului.

Din noaptea acelui vis, Rehan se gândise în fiecare zi la șoim și la califat. Nu considera visul drept o fabulație a unei minți obișnuite să manipuleze și care extrăgea date din lumea reală, transformându-le subconștient în fantezii. Nu, își socotea visul drept un mesaj de la Allah – un ordin operațional, la fel cum el primea ordine de la șefii lui din ISI și cum transmitea, la rândul lui, ordine celulelor aflate sub controlul lui.

La treisprezece ani de la acea noapte de mai, era pregătit să-și pună în practică planul. Îl botezase operațiunea Saker[1], în onoarea păsării imense care îl vizitase în vis.

Cu timpul, observase că fusese nevoie să schimbe într-o oarecare măsură planul operațiunii. Își dăduse seama că India, care dispunea de mult mai multe arme nucleare decât Pakistanul și de capacități mai bune de lansare, avea să distrugă Pakistanul după izbucnirea unui război adevărat. În plus, India nu împiedica Pakistanul de la transformarea într-o țară religioasă. Nu, obstacolul îl constituia chiar Pakistanul – sau, mai exact, seculariștii pakistanezi.

Ca atare, se decisese să folosească furtul de dispozitive nucleare ca să răstoarne conducerea civilă a țării lui. Cetățenii aveau să accepte conducerea militară, fiindcă o făcuseră de multe ori înainte, dar nu și dacă se dovedea că ISI sau armata pakistaneză furase armele nucleare ca să schimbe conducerea țării.

---

[1] Șoim (Falco cherrug), specie trăind în estul Europei și din Asia până în Manciuria (n.red.)

În consecință, Rehan întocmise un plan de cedare a armelor nucleare unei grupări islamice militante din afara Pakistanului, ca să evite orice bănuială legată de posibilitatea ca întreaga operațiune să reprezinte o acțiune din interior.

Odată guvernul căzut, Rehan urma să preia controlul ca să elimine seculariștii din cadrul forțelor armate, după care avea să dea drumul forței reprezentate de grupările militante împotriva seculariștilor din rândurile cetățenilor obișnuiți.

Pe urmă, Rehan urma să devină calif. În definitiv, cine altcineva ar fi fost mai bun decât el? După ani și ani de îndeplinit ordinele altora, devenise un adevărat conducător al organizațiilor islamiste care se luptau în numele islamiștilor din forțele armate.

Fără Rehan, ISI nu ar fi putut controla Lashkar-e-Taiba, nu ar fi avut sprijinul Al-Qaeda de care se bucura în acele zile, nu ar fi dispus de celelalte aproximativ douăzeci de grupări care executau ordine și, cu siguranță, nu ar fi dispus de banii și sprijinul primit de la binefăcătorii personali ai lui Rehan din statele Golfului.

Generalul Rehan nu era foarte cunoscut în propria țară, ba chiar reprezenta opusul unei celebrități, însă revenirea lui în cadrul armatei și ascensiunea către poziția de director de departament în cadrul ISI îi conferiseră statutul de care avea nevoie ca să conducă o lovitură de stat împotriva guvernului laic la momentul potrivit. Dispunea de sprijinul islamiștilor din armată, deoarece Rehan avea parte de suportul celor mai mari douăzeci și patru de grupări de mujahedini din țară. Succesul ISI depindea de această forță extrem de puternică, dar slab coordonată, iar conducerea îngemănată Armată/ISI îl transformase pe omul lor, Rehan, într-un soi de legătură necesară între această conducere și cruciala armată de civili.

Rehan nu mai era un simplu executant. Prin munca depusă, inteligență și voință, Rehan devenise un rege secret, iar Operațiunea Saker reprezenta calea lui de accedere la tron.

63

Domingo Chavez, Dominic Caruso şi Jack Ryan Junior se dădură jos din elicopterul AS332 Super Puma în zorii îngheţaţi ai zilei. Deşi niciunul dintre cei trei nu avea habar unde se aflau din punct de vedere geografic, cu toţii ştiau din conversaţiile la telefonul prin satelit cu maiorul al Darkur că erau transportaţi la o bază militară îndepărtată din Khyber, gestionată de Grupul de Servicii Speciale al armatei pakistaneze.

De fapt, se găseau în Cherat, la vreo 56 de kilometri depărtare de Peshawar, într-un complex situat la 1 500 de metri înălţime.

Tabăra de comando reprezenta etapa de pregătire a atacului SSG în Waziristanul de Nord.

Americanii erau conduşi de soldaţi cu chipuri dure ca piatra către o baracă de lângă un teren de paradă, pe o întindere plată de sol înconjurată de munţi. Acolo li se oferiră ceai fierbinte şi li se arătară rastelurile cu armament, uniformele de camuflaj în maroniu şi negru pe fond verde şi bocancii negri de luptă.

Cei trei se schimbară de hainele civile. Ryan nu mai purtase uniformă de când jucase baseball în liceu; i se părea ciudat şi cumva lipsit de ingeniozitate să se îmbrace ca un soldat.

Americanii nu primiră şi beretele maronii purtate de ceilalţi soldaţi SSG din complex, însă, în rest, îmbrăcămintea lor era similară cu cea purtată de luptătorii din tabără.

Când toţi trei fură echipaţi complet, un alt elicopter ateriză pe heliport. În scurt timp, în baracă intră maiorul al Darkur, el însuşi îmbrăcat identic. Bărbaţii îşi strânseră mâinile.

– Avem toată ziua la dispoziţie ca să trecem misiunea în revistă, spuse maiorul. Vom ataca la noapte.

Americanii încuviinţară simultan.

– Aveți nevoie de ceva?

– De niște arme, răspunse Chavez în numele grupului.

Maiorul rânji sumbru.

– Da, cred că veți avea nevoie de asta.

La ora opt dimineața, cei trei agenți Campus stăteau în poligonul de tir, testându-și armele primite. Dom și Jack erau dotați cu puști automate Fabrique Nationale P-90, o armă cu aspect futuristic, excelentă pentru lupta de aproape datorită designului: se scurta lungimea țevii care trecea de corpul utilizatorului. Acest fapt ajuta trăgătorul să se deplaseze în spații marcate de uși fără să-și trădeze mișcările în avans de țeava prea lungă.

De asemenea, arma folosea cartușe ușoare, dar extrem de puternice, de 5,7 milimetri pe 28 milimetri, ascunse în încărcătoare generoase, de câte cincizeci de bucăți.

Chavez optase pentru un Steyr AUG de 5,45 milimetri. Arma avea o țeavă mai lungă decât P-90, fapt care o făcea mai bună pentru tragerile de la distanță, precum și o lunetă de magnitudine 3,5. Poate că o asemenea armă nu era la fel de eficientă în lupta de aproape ca P-90, însă Chavez era în primul rând un lunetist și simțea că arma aleasă i se potrivea cel mai bine.

El lucră alături de cei doi colegi mai tineri la însușirea tehnicii de tragere adecvate, îi puse să schimbe încărcătoarele în vreme ce stăteau în picioare, pe vine și culcați, după care le ceru să tragă cu armele în regim semiautomat și complet automat stând pe loc sau deplasându-se.

Cei trei se antrenară și cu trei tipuri diferite de grenade pe care intenționau să le ia cu ei în operațiune. Grenade miniaturale cu fragmentație, de fabricație belgiană, grenade paralizante M84, care furnizau o incredibilă explozie luminoasă și sonoră cu o întârziere de două secunde de la amorsare, și un dispozitiv de produs diversiuni care, după amorsare, dădea naștere unui șir de nouă explozii mai puțin puternice în succesiune rapidă.

În cursul unei pauze de reîncărcare a magaziilor de cartușe, maiorul al Darkur apăru în capătul porții mari dinspre ieșirea taberei cu o pușcă M4 și o cutie metalică plină cu muniție. Chavez își lăsă cei doi colegi mai puțin experimentați să-și continue antrenamentele și se îndreptă spre pakistanez.

– Ce faci? întrebă Ding.

– Îmi testez arma.

– De ce?

– Deoarece vin cu voi, răspunse maiorul și își puse ochelari de protecție Oakley. Domnul Sam însemna responsabilitatea mea, iar eu am dat greș. Voi accepta responsabilitatea de a-l aduce înapoi.

Chavez dădu din cap.

– Îmi cer scuze că m-am îndoit de tine mai devreme.

Al Darkur ridică din umeri.

– Nu te învinovăţesc. Erai frustrat din cauză că ţi-ai pierdut prietenul. Dacă situaţia ar fi fost inversă, şi eu aş fi simţit aceeaşi frustrare.

Ding întinse mâna înmănuşată, iar Mohammed i-o strânse.

– Oamenii tăi. Cum stau? întrebă al Darkur.

– Sunt buni, dar n-au prea multă experienţă. Cu toate astea, dacă forţele tale de comandă se ocupă de inamicii din perimetru, iar noi trei ne mişcăm ca o echipă, atunci cred că vom reuşi.

– Nu voi trei. Noi patru. Intru şi eu în complex cu voi.

Chavez ridică din sprâncene.

– Maiorule, dacă vrei doar să faci pe eroul, atunci nu ai noroc, deoarece n-am de gând să te acopăr.

Mohammed deblocă siguranţa armei şi trase rapid cinci focuri în direcţia de testare din poligon. Fiecare glonţ se izbi de ţinta lui, câte o mică bucată din metal care scoase un sunet sec.

– Nu încerc nimic. Eu i-am băgat pe Nigel şi pe Sam în chestia asta. Pe Nigel nu-l mai pot ajuta, însă poate că voi reuşi să-l ajut pe Sam.

– Eşti bine-venit în echipa mea, rosti Chavez impresionat de precizia de tragere a pakistanezului.

– Şi atunci când vă veţi recupera prietenul, continuă al Darkur, sper că organizaţia ta va continua să fie interesată de generalul Rehan. Păreţi a-l socoti o ameninţare serioasă, ca şi mine.

– Aşa e, recunoscu Chavez.

Îşi petrecură după-amiaza din Cherat într-o întâlnire cu trupele de comando Zarrar, echipa care avea să-i însoţească pe americani în Waziristanul de Nord. Şedinţa era condusă de un căpitan care le explică tuturor ce aveau de făcut şi de ce anume urmau să aibă grijă până la momentul în care americanii pătrundeau în clădirea principală, unde rapoartele de informaţii susţineau că erau ţinuţi prizonierii.

Căpitanul SSG se folosea pentru explicaţii de un panou de instructaj cu marcaje, precum şi de vocea lui autoritară.

– Elicopterul care îi duce pe americani va ateriza direct în faţa porţii, iar cei trei americani se vor da jos, pe urmă vor forţa poarta. Nu putem ateriza în perimetrul interior îngrădit din cauza cablurilor electrice. După aceea, cele patru elicoptere ale noastre vor survola anumite puncte deasupra celor

patru ziduri ale complexului, trăgând foc de acoperire pentru întreaga echipă de la sol. Acțiunea ar trebui să le dea de lucru atât forțelor inamice din clădirea aflată în afara taberei, cât și celor din perimetrul interior și celor postate la ferestre. Însă acest foc de acoperire nu are cum să ajute echipa noastră odată intrată în clădirile de acolo. Nu dispunem de informații despre felul cum arată interiorul taberei, și nici nu știm unde sunt ținuți prizonierii. Din nefericire, membrii rețelei Haqqani prinși de noi nu au pătruns în clădirea principală, ci au avut acces doar la barăcile din partea estică.

– Se știe câți inamici sunt înăuntru? întrebă Caruso.

Căpitanul încuviință.

– În mare, sunt patruzeci până la cincizeci de oameni în barăci, însă, din nou, intenția noastră este de a-i ține pe acei indivizi în clădirile lor, ca să nu poată veni după voi în clădirea principală. Mai sunt vreo zece paznici permanenți în spațiu deschis.

– Iar înăuntrul clădirii principale?

– Număr necunoscut. Complet necunoscut.

– Minunat, mormăi Caruso.

Căpitanul dădu fiecărui american un mic dispozitiv LED, cunoscut cu numele Phoenix. Ding cunoștea bine dispozitivul acela de semnalizare luminoasă. Era, de fapt, un soi de generator de lumină infraroșie care putea fi văzut noaptea de echipajele de pe elicoptere și care, cel puțin teoretic, putea reduce șansa ca americanii și maiorul pakistanez să cadă victime focurilor trase de membrii echipelor de sprijin în timpul atacului.

– Oamenii tăi trebuie să poarte astea la ei permanent.

– S-a făcut, rosti Chavez.

Al Darkur și asociații lui americani fură, de asemenea, avertizați să se ferească de ferestre în timp ce erau în clădire, deoarece elicopterele Puma aveau să fie pline de lunetiști gata să tragă în oricare țintă care se mișca în astfel de zone. Dispozitivele LED nu puteau fi văzute din orice unghi, în special prin uși și ferestre.

După ședința de instructaj, Mohammed îl întrebă pe Chavez ce părere avea în legătură cu operațiunea. Americanul își alese cuvintele cu grijă.

– E cam subțire, ca să fiu sincer. O să existe ceva victime.

Mohammed dădu din cap.

– Sunt obișnuiți cu asta. Vrei să faci propuneri de îmbunătățire?

– M-ar asculta?

– Nu.

Ding ridică din umeri.

– Eu sunt doar pasager în cursa asta. Cu toţii suntem.

Al Darkur încuviinţă şi zise:

– Ne vor duce acolo ca să-l putem salva pe Sam, însă te rog să ţii minte că nu vor intra în complex. Noi patru vom fi pe cont propriu.

– Înţeleg, şi apreciez faptul că te vei pune în calea pericolului alături de noi.

Oamenilor li se spuse să se odihnească în restul timpului rămas până la adunarea la elicoptere de la miezul nopţii. Chavez îşi instrui cei doi colegi mai tineri încă vreo două ore, după care toţi trei îşi curăţară şi unseră armele înainte de a se duce într-o cabană mică de lângă baraca militară pentru a se întinde pe saltele. Însă niciunul nu reuşi să adoarmă. Se găseau la doar câteva ore distanţă de intrarea într-o primejdie de moarte.

Chavez îşi petrecuse întreaga zi pregătindu-i cât putea mai bine pe cei doi veri pentru acţiunea în care urmau să se angajeze. Se îndoia că eforturile lui fuseseră suficiente. „La dracu'", chibzui Ding. Operaţiunea asta ar fi necesitat o întreagă escadrilă Rainbow, dar aşa ceva nu era posibil. Le spuse celor doi veri ceva ce îi spusese şi lui Clark, cu mult timp în urmă, când ei doi urmau să intre într-o misiune fără a fi foarte bine pregătiţi şi echipaţi.

– Trebuie să dansezi după cum ţi se cântă.

Dacă membrii comandourilor Zarrar erau chiar atât de duri precum le era reputaţia, atunci aveau cu toţii o şansă să iasă cu bine din încercare.

Şi dacă nu? Ei bine, dacă nu, atunci la masa de conferinţe de la Hendley Associates ar fi rămas trei scaune goale.

Stând întins pe saltea, Ding surprinse privirea lui Ryan plutind în gol, ca şi cum puştiul visa cu ochii deschişi. Şi Caruso părea destul de copleşit de ceea ce îi aştepta.

– Amicilor, ascultaţi cu atenţie ce vă spun, zise Ding. Fiţi concentraţi. N-aţi mai făcut niciodată până acum ceea ce urmează să faceţi curând. O să ne confruntăm cu cel puţin cincizeci de duşmani.

Caruso rânji întunecat.

– Nimic nu se compară cu un mediu plin cu ţinte de doborât.

– Da? Spune-i asta generalului Custer, pufni Chavez.

Dominic dădu din cap.

– Am înţeles aluzia.

În acea clipă sună telefonul prin satelit de la şoldul lui Chavez, aşa că el ieşi din cabană ca să preia apelul.

În vreme ce acesta era afară, Ryan se gândi la ceea ce tocmai spusese Chavez. Nu, nu mai trecuse niciodată prin ceva asemănător cu ceea ce

urma să încerce nu peste mult timp. Nici Dom, care şedea lângă el şi îşi reîncărca pistolul, nu mai avusese de-a face cu o asemenea misiune.

Singurii oameni din cadrul echipei pregătiţi pentru o astfel de operaţiune erau Chavez, care, din fericire, avea să-i conducă pe ei în luptă, Driscoll, aflat undeva în cadrul locaţiei ţintei, poate înghesuit într-o celulă, şi Clark, care fugea de propriul său guvern, la fel ca mulţi alţii.

„La naiba!“

Chavez apăru în cadrul uşii. În spatele lui, luminile elicopterelor străluceau, iar zgomotele scoase de oamenii care îşi asamblau armamentul în apropiere semănau cu cele scoase de un tren aflat în mişcare undeva, în depărtare.

– Ryan. Telefonul.

Jack se ridică de pe saltea şi se duse afară.

– Cine e?

– Preşedintele ales.

„Fir-ar!“ Nu era momentul potrivit pentru o conversaţie de familie, însă Jack îşi dădu seama că avea nevoie să audă vocea tatălui său ca să-şi calmeze nervii.

Răspunse cu o glumă.

– Hei, tată, eşti încă preşedinte?

Însă Jack Ryan Senior lăsă imediat să se înţeleagă că nu avea chef de glume.

– L-am pus pe Arnie să-l contacteze pe Gerry Hendley. Spune că eşti în Pakistan. Vreau să ştiu că eşti în siguranţă.

– Sunt bine.

– Unde te afli?

– Nu pot vorbi despre...

– La naiba, Jack, ce se petrece? Eşti în pericol?

Juniorul oftă.

– Lucrăm cu nişte amici aici.

– Trebuie să-ţi alegi cu mare grijă amicii în Pakistan.

– Ştiu. Tipii ăştia riscă totul ca să ne ajute.

Ryan Senior nu replică.

– Tată, când o să preiei mandatul, ai de gând să-l ajuţi pe Clark?

– Imediat ce o să revin la Washington, o să mut munţii din loc ca să determin renunţarea la acuzaţiile împotriva lui. Însă deocamdată este, oficial, un fugar şi nu pot întreprinde nimic împotriva acestui lucru.

– Bine.

– Aud cumva elicoptere în fundal?

– Da.

– Se întâmplă ceva?

Jack Junior ştia că ar fi putut minţi în acea clipă, însă n-o făcu. În definitiv, era vorba de tatăl lui.

– Da, *chiar se petrece* ceva, mult mai important decât cu câteva săptămâni în urmă, iar eu sunt în mijlocul acţiunii. Nu ştiu cum se va termina totul.

Urmă o pauză lungă la celălalt capăt al liniei.

– Te pot ajuta cu ceva? întrebă Seniorul, în cele din urmă.

– În acest moment, nu. Dar, în mod cert, *poţi* ajuta.

– Doar rosteşte cuvântul, fiule. Orice pot face.

– Când preiei mandatul, fă tot ce poţi ca să ajuţi CIA. Dacă poţi face agenţia puternică aşa cum a fost data trecută cu tine preşedinte, atunci îmi va merge mult mai bine. Tuturor ne va merge mai bine.

– Ai încredere în mine, fiule. Nimic nu e mai important. Odată ce ajung...

Din cabană se iviră Chavez şi Caruso, cu feţele date cu unsoare şi trupurile încărcate de echipamente de protecţie şi arme.

– Tată... trebuie să plec.

– Jack? Te rog să rămâi la adăpost.

– Îmi pare rău, dar nu pot fi aici *şi* la adăpost în acelaşi timp. Datoria mea se găseşte aici. Şi tu ai făcut unele lucruri... ştii cum e.

– Da.

– Ascultă. Dacă mi se întâmplă ceva. Spune-i mamei... că... încearcă să o faci să înţeleagă.

Jack Junior nu auzi nicio replică la celălalt capăt al liniei, însă simţi că tatăl lui, stoic din fire cum era, intrase în agonie ştiind că fiul lui se găsea în raza unei primejdii de moarte, iar el nu putea întreprinde absolut nimic ca să-l ajute. Ryan cel tânăr se ura pentru că-şi pusese tatăl într-o asemenea situaţie, dar ştia prea bine că nu avea la dispoziţie timpul necesar ca să repare daunele provocate prin faptul că îl pusese în postura de a-şi face griji imense.

– Trebuie să fug. Îmi pare rău. Te sun când pot.

„Dacă voi putea“, continuă el în minte, fără a rosti cuvintele cu glas tare.

Cu asta, Jack închise telefonul şi i-l dădu înapoi lui Chavez, după care intră în cabană ca să-şi ia arma.

64

Cele patru elicoptere Puma pătrunseră în spaţiul Waziristanului de Nord la puţin timp după ora trei dimineaţa. Aeronavele masive zburau jos şi grupat pentru a-şi ascunde apropierea de ţintă, folosindu-se de drumurile săpate printre munţi şi de albiile râurilor ca să ajungă la Aziz Khel, oraşul ţintă.

Şezând pe podeaua aeronavei, Ryan se lupta cu greaţa şi privea peisajul întunecat de afară. Ajunse chiar la punctul în care îi veni să verse pe el tot ce avea în interior doar ca să scape de orice urmă de mâncare sau de lichid din stomac, pentru a-şi reveni înainte de momentul intrării în acţiune. Însă se abţinu să vomite şi rămase ţintuit locului, prins între Mohammed al Darkur, în dreapta, şi Dom, în stânga lui. Chavez stătea cu faţa spre ei, iar alţi câţiva membri ai comandoului Zarrar umpleau restul spaţiului din elicopter, plus un om postat în spatele unei mitraliere de 7,62 milimetri, care ocupa locul din faţă, în apropiere de cei doi piloţi ai aeronavei.

Celelalte elicoptere duceau cam acelaşi gen de încărcătură.

– Dom şi Jack, strigă Chavez peste mugetul motorului. Vreau să staţi în spatele meu tot timpul cât suntem în clădire. Ţineţi-vă armele ridicate şi în poziţie de tragere. Ne vom deplasa împreună, în grup compact.

Ryan nu mai trecuse niciodată în viaţa lui prin asemenea momente de groază. În afară de oamenii din cele patru elicoptere, orice individ pe o rază de 80 de kilometri în orice direcţie l-ar fi ucis dacă l-ar fi văzut.

Al Darkur avea o cască de comunicaţii prin intermediul căreia să poată vorbi cu echipajul de zbor, însă între timp renunţase la ea şi o înlocuise cu una de protecţie. El se aplecă înspre Chavez şi strigă ca să se facă auzit:

– Aproape am ajuns. Vor face ocoluri timp de zece minute! Nu mai mult! După aia ne părăsesc.

– Înţeles, replică Ding.

Ryan se aplecă spre chipul mânjit cu unsoare neagră al lui Chavez.

– Ne ajung zece minute?

Americanul de origine mexicană ridică din umeri.

– Dacă suntem prinşi în clădire, suntem morţi. Întreg locul ăla, şi pe dinăuntru, şi pe dinafară, este înţesat cu luptători Haqqani. Fiecare secundă pe care o petrecem înăuntru înseamnă o secundă în care vreun başibuzuc ne poate doborî. Dacă nu ieşim afară în zece minute, atunci nu mai ieşim deloc, *'mano.*

Ryan dădu din cap, se îndepărtă şi se uită din nou pe geam către dealurile întunecate de dedesubt.

Elicopterul viră brusc în sus şi Jack vomită pe geam tot ce avea în el.

* * *

Sam Driscoll habar n-avea dacă era noapte sau zi. De obicei, putea ghici ce oră era în funcţie de turele paznicilor sau dacă mâncarea pe care o primea era compusă din pâine simplă (dimineaţa) sau pâine cu o gamelă micuţă cu un soi de zeamă apoasă (seara). După săptămâni petrecute în captivitate, Sam şi cei doi oameni cu care împărţea aceeaşi încăpere începuseră să creadă că paznicii schimbaseră compoziţia meselor special ca să-i deruteze.

În celula de lângă el se găsea un reporter Reuters din Australia. Omul se numea Allen Lyle, era tânăr, nu cu mult peste treizeci de ani, însă suferea din cauza unui soi de viroză la stomac. În ultimele câteva zile, nu reuşise să ţină nimic în el. În cea mai îndepărtată celulă din încăpere, cea mai apropiată de uşa către coridor, era ţinut un politician afgan. Omul era acolo doar de câteva zile şi din când în când era bătut de paznici, dar altfel starea lui de sănătate era bună.

Picioarele i se vindecaseră în bună măsură în ultima lună, însă Sam şchiopăta serios şi îşi dădea seama că nu scăpase definitiv de infecţie. Se simţea slăbit, rău şi transpira noaptea. În plus, pierduse mult din greutate şi din masa musculară zăcând pe salteaua de frânghie.

Se forţă să se ridice în picioare şi ţopăi până la gratii ca să verifice cum se simţea tânărul reporter de la Reuters. Timp de o săptămână şi ceva, omul îl bombardase constant cu întrebări, vrând să afle pentru cine lucra Sam şi cu ce se ocupa când fusese capturat de talibani. Însă Driscoll nu răspunsese niciodată la întrebările lui şi, în cele din urmă, reporterul renunţase. În acel moment se părea că omul era pe cale să renunţe şi la propria viaţă.

– Hei! strigă Sam. Lyle! Trezeşte-te!

Reporterul se mişcă pe saltea. Ochii i se deschiseră pe jumătate.

– Se aude un elicopter?

„Nemernicul delirează, reflectă Sam. Amărâtul."

„Stai aşa." Sam auzi şi el sunetul. Slab, dar chiar *era* un elicopter. Politicianul afgan de lângă uşă se ridică în picioare şi privi înapoi spre Sam ca şi cum ar fi vrut o confirmare pentru ceea ce percepea şi el.

Şi cei trei paznici de pe coridor auziră sunetul. Se uitară unii la alţii, apoi se ridicară în picioare şi se zgâiră de-a lungul coridorului întunecat, strigând la un alt paznic, aflat dincolo de raza vizuală a lui Driscoll.

Unul dintre indivizi rosti o glumă şi cei trei izbucniră în râs.

Politicianul afgan se uită la Driscoll şi zise:

– Spun că e preşedintele Kealty, care vine să vă caute pe tine şi pe reporter.

Sam oftă. Nu era pentru prima dată că auzea zgomot de elicoptere pakistaneze zburându-i pe deasupra capului. Zgomotele se estompau mereu după câteva secunde. Driscoll se răsuci pe călcâie ca să se întoarcă la salteaua lui.

În acea clipă... *Boom!*

O explozie răsună undeva, deasupra lui Driscoll. Sam reveni la gratiile dinspre coridor.

În scurt timp se făcură auzite zgomote de mitralieră. Pe urmă o altă explozie.

– Toată lumea să se arunce la podea! le strigă Driscoll celorlalţi prizonieri.

Dacă era vorba de o tentativă de salvare din partea armatei şi se lăsa cu împuşcături la nivelul subsolului, atunci întreaga zonă avea să zumzăie de gloanţe ricoşate din zidurile de piatră, iar gloanţele trase de prieteni puteau ucide la fel de uşor precum gloanţele trase de inamici.

Sam începu să privească în jur după ceva cu care să se protejeze, moment în care unul dintre paznicii de afară veni la celula lui. Ochii individului erau măriţi de spaimă şi de hotărâre. Sam avu impresia că ticălosul avea de gând să-l folosească drept scut uman dacă membrii comandoului armatei reuşeau să pătrundă în subsol.

Săriseră din elicopter de aproape două minute, totuşi Jack Ryan încă nu reuşise să vadă inamicul. Mai întâi alunecaseră încet într-o groapă de gunoi adâncă până la genunchi şi aflată la vreo sută de metri distanţă de ţintă. Jack nu înţelegea de ce pilotul îi lăsase atât de departe de ţintă. Asta până în momentul în care, apropiindu-se în fugă de complex, văzu mai multe rânduri de stâlpi de electricitate şi sârme împânzind terenul deschis din faţa porţii principale.

Ajunşi acolo, Chavez fixă încărcătura explozivă pe poarta perimetrală, în vreme ce Jack, Dom şi Mohammed îi păzeau spatele. Se lăsară cu toţii pe vine şi cercetară acoperişurile întunecate şi porţile unui grup de clădiri înconjurate de ziduri aflate în cealaltă parte a unui teren plat stâncos, uitându-se în acelaşi timp şi spre colţurile de nord şi de sud ale complexului adăpostind tabăra Haqqani. Deasupra lor, elicopterele masive Puma începură să efectueze survoluri. Dinăuntrul lor se auzeau din când în când tiruri de mitraliere grele sau şiruri de ţăcănituri seci emise de armele uşoare ale membrilor comandourilor Zarrar, toate fiind îndreptate împotriva complexului de clădiri. Un tun de douăzeci de milimetri trase din una dintre aeronave cu proiectile explozive în dealul de dincolo de complexul de clădiri, pentru a le da de ştire talibanilor care se presupunea că se găseau în barăci că nu era cazul să se aventureze pe afară.

Într-un târziu, peste zgomotele îngrozitoare care veneau de sus, Jack auzi un „Arde!" puternic. Îşi găsi adăpost lipindu-se de zidul gros din cărămidă şi înalt de aproape cinci metri. Câteva secunde mai târziu se auzi şi explozia încărcăturii, care aruncă în aer porţile negre din fier şi stejar ale complexului ca pe o cutie cu scobitori.

Apoi, dintr-odată, se treziră înăuntrul complexului, alergând spre clădirea principală aflată la treizeci de metri în faţa lor. Ryan zări barăcile lungi şi joase la vreo patruzeci de metri distanţă în dreapta lui; chiar în secunda în care privi într-acolo, mai multe gloanţe trasoare, de la mitraliorii din elicoptere, generară scântei în apropiere de structurile întunecate.

Jack venea chiar în spatele lui Dom şi era urmat de Mohammed. Cu toţii alergau în urma lui Chavez, care deschidea drumul cu arma ţinută în dreptul umărului.

Jack fu surprins să-l vadă pe Chavez trăgând drept înainte.

Se uită să vadă încotro zboară gloanţele şi observă că ele se înfipseră într-o clădire mică sau un garaj aflat în stânga clădirii principale. O lumină strălucitoare se ivi dintr-acolo când cineva dinăuntru trase o grenadă cu un lansator, dar fără a părea că ştie să şi ţintească.

Ding trase din nou şi din nou. Ryan îşi ridică şi el arma ca să trimită câteva cartuşe în acea direcţie, însă echipa ajunse la zidul clădirii principale înainte ca el să descopere vreo ţintă în noapte.

Se furişară de-a lungul zidului, apropiindu-se de uşa de la intrare, cu Ding continuând ca deschizător de drum. Chavez îi făcu semn din cap lui Caruso, care se grăbi să treacă prin faţa uşii închise şi să se lipească de zidul aflat de cealaltă parte a ei. Apoi Chavez îi făcu semn lui Ryan, care vru să

scoată o grenadă dintr-un sac din pânză ce atârna de coapsa lui dreaptă. Însă chiar în acea clipă Ryan zări o a doua şi o a treia grenadă de lansator zburând prin aer după ce fuseseră lansate de undeva din spatele clădirii principale. Ambele grenade păreau bine ţintite în direcţia unui elicopter care zbura cel mai aproape de clădirile barăcilor.

Grenadele îşi atinseră ţinta. Prima dintre ele se înfipse chiar în geamul dinspre pilot, iar a doua izbi coada aeronavei, chiar în spatele celor două motoare. Ryan rămase fascinat locului, uitându-se cum coada explodează şi elicopterul intră în derivă spre dreapta, pe urmă îşi lasă botul în jos şi dispare în spatele unui nor de fum negru.

Zgomotul izbiturii de sol se auzi de dincolo de zid, de undeva mai jos pe câmpul stâncos.

Imediat, unul dintre cele trei elicoptere rămase îşi întrerupse zborul în cercuri în jurul taberei Haqqani şi porni spre locul prăbuşirii.

– La naiba! exclamă Chavez. Ne pierdem acoperirea aeriană. Să mergem!

65

Dom deschise uşa de la intrare cu o izbitură puternică a piciorului şi Ryan îşi aruncă grenada în hol, stând în stânga uşii şi în afara razei de acţiune a vreunei arme din interior.

Boom!

Cei patru se grăbiră să intre; Dom şi Ryan o luară în dreapta, iar Ding şi Mohammed în stânga, de-a lungul zidului. Se folosiră de lanternele montate pe arme ca să ilumineze un spaţiu interior deschis şi întunecat. Aproape instantaneu, Dominic zări mişcare pe o uşă din dreapta. Mută direcţia lanternei într-acolo. Fasciculul se reflectă de metalul unei arme şi Caruso trase imediat o rafală de zece cartuşe spre uşă. Un individ bărbos, ciuruit de gloanţe, căzu în încăpere lângă o masă din lemn, în vreme ce Kalaşnikovul i se rostogoli din mâini.

În spatele lor, în curte, se auziră rafale de arme uşoare.

Nu era vorba de focuri trase din elicoptere. Nu, acelea erau trase de forţa de pază a complexului. Rafalele se intensificară, lăsând clar să se înţeleagă că indivizii din barăci ieşiseră de acolo; ei ţinteau elicopterele sau se îndreptau către clădirea principală. Poate amândouă.

Chavez, Caruso, Ryan şi al Darkur se deplasară în formaţie tactică de-a lungul unui coridor jos, verificând diverse încăperi din stânga şi din dreapta lor pe măsură ce înaintau. Foloseau aceeaşi tactică de „curăţare" pe care o întrebuinţaseră la intrarea în clădire. Izbeau cu piciorul într-o uşă, apoi pătrundeau repede în încăpere cu armele ridicate şi luminile lanternelor aprinse, primul şi cel de-al treilea om din şir deplasându-se de-a lungul peretelui din stânga intrării, în vreme ce al doilea şi al patrulea om o luau în dreapta.

După ce verificară o a treia încăpere pustie, revenira pe coridor, unde Mohammed al Darkur doborî doi indivizi care încercau să intre în clădire

pe ușa principală. Pe urmă, pakistanezul se lăsă în genunchi pe acoperitoarele de protecție, ținându-și arma ațintită asupra ușii pe unde puteau pătrunde inamicii venind dinspre barăci.

– Dați-i drumul mai departe! Eu o să-i rețin aici!

Chavez se răsuci pe călcâie și o luă înainte, cu Ryan și Caruso venind chiar în spatele lui.

Când ajunseră la o cotitură, Ding trase spre un inamic care se retrăgea pe treptele unei scări din stânga lui, apoi îngenunche ca să-și reîncarce arma. În dreapta se vedea o altă scară din piatră, care ducea la un subsol învăluit în beznă.

În afara clădirii, zgomotele puternice ale exploziilor grenadelor pornite din lansatoare se contopeau cu sunete de alarmă de incendiu.

Domingo se întoarse către ceilalți și strigă peste zgomotele scoase de rafalele de gloanțe trase de al Darkur:

– Nu mai avem timp! Eu o să verific sus, voi mergeți jos! Ne întâlnim din nou aici, dar fiți atenți la focurile de armă trase de prietenii noștri!

Cu asta, Chavez dispăru pe scară.

Caruso făcu un pas pe scara care ducea spre subsol, luminând înaintea lui cu lanterna montată pe armă. Abia reuși să ajungă la jumătatea șirului inegal de trepte, când din față se auzi bubuitul unui foc de armă, iar treptele și zidurile înconjurătoare luciră când gloanțele îmbrăcate în cupru ricoșară de pietre.

Caruso urcă înapoi treptele scării, însă se lovi de Ryan. Cei doi căzură și începură să se rostogolească pe scară, alunecând pe diversele piese de echipament pe care le cărau cu ei, până ajunseră în coridorul întunecat de la subsol.

Inamicul din fața lor continua să tragă. Ryan se trezi peste Caruso, țintuindu-și vărul la podea, așa că se ridică în genunchi, ținti aleator spre licărele luminoase din fața lui și trase o rafală de douăzeci de cartușe în amenințarea din fața lui.

În secundele următoare, printre țiuiturile din propriile urechi, Jack auzi zgomotul propriei veste kevlar lovindu-se de piatră. Apoi percepu un zgomot metalic mai greu, de armă căzută pe jos undeva în fața lui. Îndreptă lanterna într-acolo și văzu un taliban prăbușit lângă un zid de la colțul coridorului din subsol.

– Ești bine, Dom?

– Dă-te jos de pe mine.

– Scuze.

Ryan se ridică în picioare. Dom se ridică şi el, după care porni înainte, în vreme ce Jack îşi reîncărca arma.

– Să mergem, zise el.

Ajunseră la colţul coridorului şi priviră în jurul lor. Drept înainte se distingea o singură încăpere în capătul coridorului. Înăuntru era întuneric, dar care nu dură mult.

Focuri de armă trase de două Kalaşnikovuri izbucniră din acea direcţie, împroşcând cu scântei întreg coridorul în direcţia americanilor, din cauza gloanţelor care ricoşau de zidul stâncos.

Dom şi Jack îşi traseră capetele înapoi.

– Cred că într-acolo pare să fie închisoarea.

– Mda, fu Ryan de acord.

În faţa lor se găseau doi paznici, numai că ei dispuneau de acoperire bună în capătul coridorului. În plus, indivizii mai aveau un avantaj: Jack şi Dom habar n-aveau ce se găsea de cealaltă parte a uşii. Din câte ştiau, dacă luau cu asalt paznicii şi dădeau buzna în încăpere, gloanţele lor ar fi putut să ricoşeze înăuntru şi să-l lovească pe colegul pe care tocmai veniseră să-l salveze.

– Să mergem după Chavez şi să ne întoarcem? propuse Ryan.

– N-avem timp. Trebuie să intrăm acolo.

Se gândiră câteva clipe la o soluţie.

– Am o idee, rosti brusc Jack. Arunc scurt o grenadă cu fragmentaţie, chiar în faţa uşii. Imediat ce auzim prima explozie o luăm la fugă.

– Direct în şirul de explozii? întrebă Caruso nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– La naiba, da! Ne protejăm ochii. Ăia vor fi obligaţi să-şi ţină capetele la adăpost câtă vreme durează şirul de explozii de petarde. Când ajungem la jumătatea coridorului, tu arunci o grenadă luminoasă pe uşă, care ar trebui să-i paralizeze până intrăm. Va trebui să ne coordonăm bine, dar toate astea ar trebui să le dea de lucru.

Dom dădu din cap.

– N-am nicio idee mai bună. Totuşi, lasă-ţi puşca aici. Mergem doar cu pistoale. Ne vom mişca mai lejer şi nu vrem să-l lovim pe Sam în timp ce intrăm pe uşă.

Cei doi tineri se descotorosiră de harnaşamentele ataşate puştilor-mitralieră, pe urmă scoaseră grenadele din sacii prinşi de piept. Ryan îşi luă pistolul şi eliberă cuiul grenadei.

Dom se duse alături de el la marginea colţului coridorului. Îşi bătu vărul pe umăr şi zise:

– Nu ne retragem. Le atacăm poziția, fără să ne oprim și fără să facem stânga-mprejur. Singura noastră șansă este să înaintăm.

– Am priceput, rosti Jack și aruncă grenada dincolo de colțul coridorului cu o mișcare laterală a brațului.

După un șir de sunete ca de metal care ricoșară de stâncă, pasajul și indivizii din capătul lui fură zguduiți de prima explozie și de prima izbucnire de lumină. Dom o luă înaintea lui Jack, sprintând pe direcția de tragere lungă de cincisprezece metri a armelor inamice, apoi își aruncă grenada luminoasă în încăperea din capătul coridorului ca pe o bilă de bowling, chiar în mijlocul fumului și sclipirilor luminoase generate de grenada cu fragmentație aruncată de Jack.

Împreună, Jack și Caruso alergară înainte, ferindu-și în lateral ochii de exploziile de lumină.

Cei doi paznici își băgaseră la loc capetele înăuntrul încăperii ca să se ferească de ceea ce ei socoteau a fi o diversiune prost concepută. Însă după ce se consumă și ultima explozie din șirul de nouă petarde și cei doi se pregăteau să reînceapă să tragă în lungul gangului, se treziră că în încăpere, între ei, se rostogolește un container de mici dimensiuni.

Se holbară amândoi la dispozitivul care explodă chiar în acea clipă, zguduindu-le creierii și dilatându-le ochii cât cepele.

Jack pătrunse în fugă în încăpere, dar se trezi dezorientat în urma efectelor grenadei luminoase aruncate de Dom.

Trecu de cei doi inamici, care căzuseră pe podea de-o parte și de cealaltă a ușii, și se izbi de gratiile metalice ale primei celule înainte de a reuși să se oprească din fugă.

– La dracu'! strigă el pe jumătate orb și complet surd, cel puțin pentru câteva secunde.

Însă Dominic venea chiar în spatele lui; trupul lui Jack îl protejase de o mare parte din explozia luminoasă și de o parte din cea sonoră, așa că fostul agent FBI era încă destul de stăpân pe sine.

Îi împușcă pe ambii luptători Haqqani acolo unde ei erau îngenuncheați pe podea, trimițând câte un glonț direct în ceafa fiecăruia dintre ei.

– Aici!

Era Sam. Ușa de la celula lui se găsea la doar câțiva pași distanță de Ryan, însă acesta abia îl mai auzea.

Ryan își îndreptă lanterna spre celulele din încăpere. Un bărbat care părea afgan stătea ghemuit lângă zidul primei celule, iar un tip blond, alb, cu un aspect bolnăvicios, zăcea pe podeaua celei de-a doua celule.

Ryan îşi îndreptă fasciculul luminos în colţul încăperii. În ultima celulă, Sam Driscoll şedea lângă un luptător Haqqani mort, cu palmele în jurul gâtului frânt al individului.

Caruso descoperi comutatorul de lumină al încăperii şi îl acţionă. Se holbă şi el la Sam.

– Eşti bine?

Sam îşi luă privirea de la individul pe care îl omorâse cu mâinile goale, paznicul care intenţionase să-l folosească pe post de scut uman, şi se uită la cei doi colegi ai lui.

– Ce faceţi, băieţi, vă jucaţi de-a soldaţii?

66

Sam şi Dom o luară înapoi pe drumul către scară, în vreme ce Jack şi afganul îl cărau pe reporterul Reuters, incapabil să meargă de unul singur. Reuşiră cu greu să urce treptele până la nivelul parterului, numai că odată ajunşi acolo, situaţia deveni şi mai proastă.

Chavez curăţase etajul, iar el şi al Darkur se găseau în hol, în apropiere de scară, şi trăgeau spre inamicii poziţionaţi în partea din faţă a clădirii.

Maiorul pakistanez fusese lovit în umărul stâng, puşca îi fusese scoasă din funcţiune de un alt glonţ, totuşi omul continua să tragă cu pistolul pe care îl ţinea în mâna dreaptă.

Chavez observă că în spatele lui se aflau şase oameni, unul dintre ei fiind susţinut să meargă. Dădu din cap pentru sine şi îl bătu pe al Darkur pe umăr.

– Haide să găsim o ieşire de aici înainte ca inamicul să înceapă să tragă cu lansatoarele de grenade!

Porniră spre partea din spate a clădirii, în frunte cu un Sam Driscoll şchiopătând, dar înarmat cu un Kalaşnikov luat de la inamic. Chavez încheia plutonul, trăgând constant în spatele lui, ca să ţină departe inamicii din încăperile şi culoarele aflate în partea din faţă a casei.

Coridorul ajunse la o intersecţie în T şi Driscoll o luă în dreapta, cu restul oamenilor pe urme. Sam pătrunse într-o încăpere mare din spatele casei, însă ferestrele de acolo erau zidite şi nu se vedea nicio uşă.

– Nu-i bine! strigă el. Încercaţi pe dincolo!

Şirul uman făcu stânga împrejur, astfel că Ding reveni în frunte. Acesta era surprins că intensitatea focului inamic pe acea bucată de gang scăzuse semnificativ. În vreme ce Ryan şi Caruso trăgeau în direcţia bazei T-ului, Chavez şi al Darkur se furişară în cealaltă ramură a pasajului, după care alergară spre o încăpere care se dovedi o bucătărie lungă şi îngustă. Nici acolo nu exista ieşire, însă o uşă mică laterală arăta promiţător.

Chavez o deschise, disperat să descopere o fereastră, o altă uşă mai mare sau chiar o scară în sus.

Uşa dădea către o altă încăpere întunecată, lată de vreo cinci metri şi lungă de aproape zece metri. Părea a fi un soi de atelier de reparaţii, dar Ding nu se concentră asupra camerei în sine; în schimb, îşi plimbă iute fasciculul de la lanterna montată pe armă de-a lungul pereţilor, căutând orice fel de ieşire de acolo. Cum nu văzu nimic, vru să se răsucească pe călcâie pentru a se întoarce la bătălia cu inamicii. Însă se opri atunci când ceva îi atrase atenţia în lumina slabă.

Nu luase în seamă mesele din lemn şi rafturile din încăpere atunci când căutase o cale de ieşire, însă în acea clipă se concentră asupra lor, sau, mai exact, asupra a ceea ce se găsea pe ele şi în ele.

Containere metalice cu piese de maşină şi componente electrice. Telefoane mobile. Sârme. Mici cutii cu praf de puşcă. Plăci de presiune din oţel şi un bidon albastru, de cincizeci şi cinci de galoane, plin cu ceea ce Ding bănui imediat că era acid nitric.

Pe podea se vedeau carcase de obuz, parţial dezasamblate.

Ding înţelese că intrase într-o fabrică de bombe. Dispozitivele explozive improvizate create acolo urmau să fie duse peste graniţă, în Afganistan.

Asta explica de ce luptătorii Haqqani nu trăseseră cu lansatoarele de grenade în direcţia lui Chavez şi a echipei lui. Dacă exploda ceva din acea încăpere, atunci întregul complex era şters de pe faţa pământului, inclusiv luptătorii Haqqani.

– Mohammed? strigă Ding, şi imediat maiorul se ivi în încăpere.

Maiorul dădu din cap.

– Bombe.

– Ştiu ce sunt. Le putem folosi?

Mohammed încuviinţă cu un zâmbet viclean.

– Ştiu câte ceva despre bombe.

Ryan şi Caruso ajunseseră amândoi la ultimul încărcător.

Trăgeau deci foc cu foc din capătul T-ului spre baza acestuia. Ştiau că scoseseră din joc mulţi dintre luptătorii Haqqani cu rafalele de puşcă-mitralieră, însă nemernicii păreau să dispună de rezerve umane nelimitate.

Unul dintre elicopterele Puma zbura în cerc pe deasupra complexului. Jack îşi dădea seama de asta după tirurile ocazionale de focuri automate care se auzeau din afara clădirii şi de sus. Nu auzea elicopterul – din cauza schimbului de focuri de pe coridoarele înguste, auzul îi fusese afectat, aşa

că nu mai percepea nimic altceva în afara focurilor trase de foarte aproape sau a tirurilor de mitraliere grele din depărtare.

Chavez se ivi chiar în spatele celor doi, dându-le fiecăruia câte un încărcător plin cu gloanțe, pe care chiar el îl strecură în sacii prinși de piepturile lor. În vreme ce se ocupa cu asta, strigă:

– În spate e o fabrică de bombe!

– Oh, la naiba! exclamă Ryan conștientizând că el și colegii lui erau, în esență, prinși în mijlocul schimburilor de focuri și, mai rău, stând exact pe un butoi cu pulbere.

– Al Darkur execută o schemă ca să arunce în aer zidul din spate, spuse Jack. Dacă procedează cum trebuie, ar trebui să ne trezim cu o gaură prin care să ieșim. Când va veni momentul, întoarceți-vă și alergați în susul gangului. Vă acopăr eu spatele!

Jack nu întrebă s-ar fi întâmplat dacă Mohammed *nu* proceda „cum trebuie".

– *Nu* ieșiți până nu aruncați afară dispozitivele de recunoaștere, îi atenționă Ding. Mitraliorul din elicopter trage de mama focului de zece minute. Nu contați pe el să zărească fasciculul în infraroșu de pe spatele vostru. Vă va transforma instantaneu în bucățele. Folosiți markerul LZ ca pe o a doua cale de a-i alerta că prin spate ies prieteni.

Cei doi tineri încuviințară.

– Sam și afganul îl vor trage afară pe rănit, în vreme ce voi veți continua focurile de acoperire până când elicopterul aterizează și ei se urcă la bordul lui.

– Am priceput! rosti Dom, în vreme ce Ryan dădu din cap.

Ryan și Caruso continuară cu focurile trase controlat, în ritm suficient de alert ca să le dea de știre inamicilor că, dacă se aventurează de-a lungul culoarului spre intersecția în T, pot plăti un preț extrem de scump.

În același timp, continuau să fie împroșcați cu gloanțe, însă ele proveneau de la arme ținute ascunse după colț de posesori și acționate la întâmplare, așadar, gloanțele trase de ei ricoșau de ziduri, podea și tavan.

Al Darkur și Chavez trecură prin spatele lor de două ori, luând materiale necesare pregătirii exploziei din fabrica de bombe aflată în dreapta lui Dom și Jack, și ducându-le în celălalt capăt al coridorului, în stânga lor.

Peste mai puțin de un minut, Chavez reveni în spatele lor.

– La pământ! le strigă el în urechi.

Ambii tineri se lăsară pe burtă pe podeaua de stâncă a coridorului și își acoperiră capetele cu mâinile. Peste câteva secunde, din spatele lor se auzi

o bubuitură înfiorătoare, care se propagă cu o asemenea forță în spațiul închis, încât Jack avu impresia că întreaga clădire avea să le cadă în cap. Din tavan începură să pice bucăți de mortar, pietre și praf, care îi acoperiră ca un val pe toți oamenii aflați pe gang.

Caruso se ridică primul în picioare. Porni în fugă în susul coridorului, cu Ryan pe urmele lui. Trecură amândoi pe lângă reporterul Reuters, care era tras de umeri de Driscoll și prizonierul afgan.

Jack își prinse colegul din urmă în vreme ce intrau în încăperea cu ferestrele zidite. Luminile lanternelor erau inutile din cauza prafului ridicat în aer. Cei doi își continuară drumul până în capătul încăperii, unde, în sfârșit, zăriră cerul liber. Imediat, Dominic aruncă dispozitivul de semnalizare în spațiul liber din spatele complexului. Teoretic, dispozitivul alerta mitraliorii din elicoptere că în zonă se găseau prieteni și, ca atare, nu trebuiau să tragă.

În timp ce ieșea în spațiul deschis, Dominic se temu că va încasa o rafală în plin din partea mitraliorului de pe elicopter, însă, din fericire, membrii comandourilor Zarrar știau ce însemna disciplina.

Americanul se ghemui în spatele unei mici stive de cauciucuri de camion, acoperind partea dinspre nord a complexului, în vreme ce vărul lui se postă lângă un maldăr imens de moloz generat de explozia bombei artizanale confecționate de al Darkur, ca să acopere zona dinspre sud.

Unul dintre elicoptere folosise tunul de 20 de milimetri ca să doboare stâlpii de susținere a instalației electrice din spatele complexului, așa că aeronava ateriză în apropiere de grupul format din maiorul al Darkur, prizonieri și agenții americani. În câteva secunde, toată lumea de pe sol ajunse la bordul elicopterului. Aparatul de zbor se ridică urgent în aer și porni în viteză către adăpost.

Înăuntrul păsării din metal, toți cei șapte oameni care reușiseră să urce la bord se întinseră pe podeaua metalică, unii peste alții. Jack Ryan se trezi aproape de baza grămezii de trupuri, însă era prea epuizat ca să se mai miște și chiar să împingă piciorul gros al politicianului afgan de pe fața lui.

Luminile din cabina aeronavei se aprinseră abia după douăzeci de minute de zbor, aproape de sol, când pilotul anunță, prin intermediul lui Mohammed al Darkur și al căștilor lui conectate la sistemul interior de comunicații, că ieșiseră din zona de pericol.

Oamenii se ridicară în capul oaselor. Își trecură din mână în mână sticle cu apă. Unul dintre membrii echipajului se îngriji imediat de umărul lui al Darkur, în vreme ce un membru al comandourilor Zarrar înfipse o perfuzie intravenoasă în brațul corespondentului Reuters.

Sam Driscoll, care în mod normal era stoic şi dur, îmbrăţişă fiecare membru al echipei de salvare, pe urmă se retrase într-un colţ şi adormi instantaneu, cu o sticlă de apă lipită de piept.

Chavez se aplecă la urechea lui Jack ca să strige mai presus de mugetul rotoarelor:

– Se pare că ai scăpat la mustaţă acolo jos.

Jack urmări privirea lui Ding până la sacul din pânză prins de piept. Acesta era străpuns de o gaură imensă.

Scoase dinăuntru un încărcător de P-90 din plastic şi metal şi descoperi o urmă de glonţ pe toată lungimea lui. Îşi introduse degetul în gaura din vesta antiglonţ prinsă de piept şi luă de acolo un fragment contorsionat şi ascuţit de cartuş de 7,62 milimetri care se turtise de materialul vestei.

În tot cursul acelei acţiuni, Jack habar n-avusese că încasase o lovitură chiar în piept.

– Fir-aş al naibii, exclamă el ridicând bucata din metal şi uitându-se la ea.

Chavez râse şi strânse braţul colegului mai tânăr.

– N-a sosit clipa ta, *'mano.*

– Cred că nu, replică Jack.

Ar fi vrut în acea clipă să le vorbească părinţilor, şi ar fi vrut să o sune pe Melanie. Era însă obligat să lase ambele dorinţe să mai aştepte, deoarece simţi brusc cum îi revine starea de greaţă.

67

Riaz Rehan dispunea de oameni de încredere în toate instituţiile importante din ţara lui. Una dintre aceste instituţii era reprezentată de industria militară nucleară pakistaneză.

Prin intermediul reţelei lui de contacte, generalul păstra legătura cu fizicieni nucleari, ingineri şi producători de armament.

De la ei aflase că în regiunea Wah, din apropiere de Islamabad, se găsea locul de depozitare a multora dintre dispozitivele nucleare ale naţiunii. În plus, bombe cu lansare aeriană, în principal carcase convenţionale Mark 84 americane, încărcate cu focoase nucleare de cinci până la douăzeci de kilotone, erau ţinute în complexul Kamra Air Weapon din interiorul impresionantelor fabrici de producţie de echipamente militare pakistaneze din Wah. Bombele nucleare erau dezasamblate, însă ţinute într-o stare definită de expresia „Gata de înşurubat".

Asta însemna că bombele puteau fi asamblate pentru detonare în termen de câteva ore dacă şi când şeful statului pakistanez cerea ca ele să fie pregătite. În plus, cu o zi în urmă, Rehan aflase de la unul dintre asociaţii lui de rang înalt din Ministerul Apărării că preşedintele Pakistanului dăduse un asemenea ordin.

Ca atare, prima etapă a operaţiunii Saker însemnase un succes.

Pentru a fi sigur că armele vor fi asamblate şi transportate la staţiile de lansare, generalul Rehan fusese nevoit să-şi aducă naţiunea în pragul războiului. Odată încheiată această etapă, generalul monitorizase contactele personale din guvern şi din cadrul ramurii însărcinate cu armele nucleare din armată, şi aşteptase ca un şarpe încolăcit în iarbă următoarea mutare.

Pakistanezii se lăudau de mult timp că armele lor nucleare erau protejate de o procedură de securitate bazată pe o autoritate naţională de comandă pe trei niveluri. Era adevărat, dar asta nu însemna foarte mult. O persoană nu

avea nevoie decât de cunoașterea celei mai slabe verigi din procedura de securitate legată de dispozitive, după asamblarea lor, și de o modalitate de a exploata această verigă slabă ca să pună mâna pe ele.

Agenții generalului din interiorul fabricilor de producere a echipamentelor militare îi spuseseră că, în jurul orei nouă seara, două bombe de douăzeci de kilotone din complexul militar urmau să fie îmbarcate în camioane și transportate cu un tren special în regiunea învecinată, Taxila.

La început, Rehan plănuise să atace convoiul de camioane. În definitiv, un camion este mai ușor de neutralizat decât un tren. Însă erau prea multe variabile de considerat pe care Rehan nu le putea controla în apropiere de o prezență militară masivă precum cea din Wah și Taxila.

Ca atare, începuse să se gândească la calea ferată. Bombele urmau să fie livrate cu un tren de marfă bine păzit către baza forțelor aeriene din Sargodha, la vreo 320 de kilometri distanță de complexul de producție.

Nu avu nevoie decât de o simplă privire aruncată pe hartă ca să-și dea seama care era cel mai slab punct al itinerarului bombelor. La doar cinci kilometri sud de orașul Phularwan, pe o întindere plată de teren tăiată în două de calea ferată, se găsea un grup de mori și depozite de cereale abandonate, întins de-a lungul lanurilor care ajungeau până la șinele de cale ferată.

O forță militară se putea ascunde acolo, gata să atace un tren care se apropia dinspre nord. Odată atins obiectivul, oamenii puteau încărca ambele bombe lungi de doi metri și cântărind fiecare o tonă în camioane, și să fugă apoi pe moderna autostradă M2, Lahore – Islamabad, unde o puteau lua înspre nord sau înspre sud, ca să se facă nevăzuți în oricare dintre cele două metropole în mai puțin de nouăzeci de minute.

Fiind prima săptămână de decembrie, ploaia constantă și rece cădea zgomotos pe acoperișurile din tablă ale depozitelor de cereale care se întindeau la doar patru sute de metri depărtare de șinele de cale ferată.

Generalul Riaz Rehan, adjunctul lui, colonelul Khan, și Georgi Safronov stăteau pe saltele de rugăciune în întuneric, înghesuiți într-o baracă în spatele unui tractor ruginit care, sperau ei, avea să le asigure protecție față de gloanțe rătăcite în timpul schimbului de focuri ce urma să se declanșeze odată cu începerea atacului asupra trenului.

Rehan aștepta un semnal prin stația radio de la o santinelă aflată în Chabba Purana, un sat la sud-est de Phularwan. Cei cincizeci și cinci de luptători Jamaat Shariat, foștii elevi ai taberei Haqqani de instruire din Miran Shah, se aflau împrăștiați pe câmp, în partea de vest a șinelor de tren. Erau poziționați la trei metri depărtare unul de celălalt, și fiecare al patrulea

luptător era înarmat cu un lansator portabil de grenade, în vreme ce restul indivizilor erau înarmaţi cu pistoale-mitralieră Kalaşnikov.

Conduşi de foşti ofiţeri ISI aleşi personal de generalul Rehan pentru experienţa căpătată în operaţiuni paramilitare, daghestanezii erau poziţionaţi la vreo cincizeci de metri depărtare de calea ferată. Luptătorii tocmai scoseseră cu câteva clipe înainte o porţiune lungă de aproape zece metri de şină de la locul ei. Venind cu viteză, trenul urma să deraieze chiar acolo, în faţa daghestanezilor, să se înfigă în sol, după care luptătorii din Caucazul de Nord aveau să-i ucidă rapid pe toţi cei rămaşi în viaţă din toate vagoanele.

Rehan interzisese fumatul încă de la sosirea celor şase camioane cu oameni, la începutul serii. Chiar dacă nu se vedea nici ţipenie de om pe o rază de câţiva kilometri în toate direcţiile, Rehan interzisese şi vorbitul tare, ca şi comunicaţiile de altă natură decât cele strict necesare desfăşurării operaţiunii.

În acea clipă, staţia radio a generalului se trezi la viaţă. Comunicaţiile se desfăşurau pe un canal criptat, deci mesajul transmis era codificat.

– Ali, trebuie să hrăneşti găinile înainte de a te duce la culcare. O să le fie foame.

Rehan îl bătu pe spate pe nervosul om de afaceri rus, care stătea ghemuit în baracă alături de general, apoi se aplecă la urechea lui.

– E omul meu de veghe. Vine trenul.

Safronov se întoarse către Rehan şi se uită la el. Chipul generalului părea palid, chiar şi în lumina difuză a nopţii ploioase. Safronov n-avea niciun motiv să se afle acolo pentru acel atac.

Rehan se împotrivise ideii ca rusul să participe, spunându-i acestuia că era prea important pentru misiunea de ansamblu. Însă Safronov insistase să ia parte.

Ceruse să fie alături de fraţii lui la fiecare etapă a operaţiunii. Deşi părăsise mai devreme tabăra de instrucţie din Waziristanul de Nord, asta se întâmplase doar pentru că, la un moment dat, fusese obligat să înceapă lucrul non-stop în Moscova la organizarea celor trei lansări de rachete de pe Baikonur şi să se asigure că doar oamenii de ştiinţă şi personalul ales de el aveau să-i stea alături la momentul oportun.

Indiferent de grijile pe care le avea însă, n-ar fi ratat pentru nimic în lume focurile de artificii din acea noapte, oricât de blestemată era personalitatea dominantă a lui Rehan.

Rehan acceptase, în final, să-l lase pe Georgi să participe la operaţiune, dar se ţinuse tare pe poziţie când nu permisese participarea efectivă a rusului

la atacul în sine. Ba chiar ceruse ca omul să poarte o vestă de protecție și să rămână ascuns în baracă până când oamenii de pe teren aveau să încarce totul în camioane. În plus, Rehan îl pusese pe colonelul Khan să se asigure permanent că daghestanezul rămânea în afara oricărui pericol.

În apropierea lor se mai găseau câțiva oameni care nu urmau să participe la schimburile de focuri, deoarece jucau un rol mai important în cadrul operațiunii de ansamblu. Chibzuitul general știa că avea să fie extrem de dificil, dacă nu chiar imposibil, să vândă tuturor o asemenea proveste fantezistă precum aceea că o operațiune dificilă de acest gen putea fi executată în Pakistan de o grupare de munteni din Daghestan. Mulți cunoscători ai situației reale ar fi dat imediat vina pe islamiștii din ISI pentru ajutorul acordat atacatorilor. Ca să evite o asemenea acuzație, Rehan apelase la una dintre organizațiile cu care lucra de mai bine de un deceniu. Muslim United Liberation Tigers of Assam, o grupare militantă islamică din India, fusese penetrată de agenți ai Agenției Naționale de Investigații indiene cu un an înainte. Când aflase de infiltrarea MULTA cu agenți indieni, Rehan nu se înfuriase și nici nu retezase imediat orice legătură cu organizația. Nu, el socotise totul ca pe o oportunitate. Luase oameni din cadrul MULTA care scăpaseră neatinși de operațiunea de infiltrare a agenției indiene și îi adusese sub aripa lui ocrotitoare. Le spusese că vor lua parte la o operațiune incredibilă în Pakistan, care avea să însemne furtul unei arme nucleare, întoarcerea cu arma furată în India și detonarea ei în New Delhi. Oamenii aveau să ajungă martiri ai cauzei.

Totul fusese o minciună. Rehan le studiase minuțios mișcările, așa cum plănuise și infiltrarea organizației lor cu agenți indieni, salvând aceste dovezi ca să le folosească ulterior la acoperirea oricăror urme de implicare ISI în furtul bombelor. Deținea planuri pentru cei patru oameni MULTA prezenți acolo în acea noapte, dar ele nu aveau nimic de-a face cu a-i lăsa să părăsească zona împreună cu bombele.

Acei oameni urmau să fie învinuiți de furtul armelor, iar prin asociere, guvernul indian trebuia să dea ulterior explicații privind implicarea acestora într-o astfel de acțiune.

Ca păcăleala să fie și mai mare, Rehan și oamenii lui plănuiseră atacul astfel încât acesta să lase o impresie de lucru făcut la întâmplare. Un grup de luptători islamiști din India, păcălit de serviciile secrete indiene să lucreze alături de partizani daghestanezi în Pakistan, n-avea cum să dea dovadă de precizie militară, și din acest motiv planul implica haos și dezordine pentru atingerea obiectivului.

Rehan auzi un apel radio din partea celei mai nordice unităţi de asalt. Oamenii raportau că vedeau în depărtare luminile trenului.

Haosul şi dezordinea urmau să înceapă în câteva clipe.

Planul lui Rehan nu ar fi funcţionat niciodată dacă guvernul pakistanez şi-ar fi dat silinţa să-şi asigure armele nucleare faţă de terorişti, aşa cum se ostenea să le asigure faţă de vecinul din est. Trenul care transporta bombe ar fi putut să fie mai lung, încărcat cu un batalion de soldaţi, ar fi putut beneficia de escorta unor elicoptere înarmate pe întregul traseu, iar armata pakistaneză ar fi putut staţiona trupe de intervenţie rapidă de-a lungul şinei înainte de plecarea trenului din Kamra către baza aeriană din Sargodha.

Însă astfel de măsuri solide de precauţie care ar fi eliminat şansa ca trenul să fie deturnat de o grupare teroristă în scopuri de furt ar fi alertat sateliţii indieni, dronele şi toţi spionii asupra transportului de arme nucleare.

Şi armata pakistaneză nu putea îngădui ca aşa ceva să se întâmple.

Prin urmare, planul de securitate pentru tren se baza pe discreţie absolută şi o forţă militară la bord reprezentată de o companie de soldaţi, adică puţin peste o sută de oameni înarmaţi. Dacă partea cu discreţia eşua şi teroriştii atacau trenul, o sută de oameni ar fi fost suficienţi, în toate circumstanţele virtual posibile, să respingă atacul.

Numai că Rehan era pregătit pentru o sută de oameni, iar aceştia n-aveau nicio şansă.

Luminile trenului apărură în depărtare, la doar un kilometru. Rehan auzea respiraţia greoaie a lui Safronov peste darabana picăturilor de ploaie pe acoperişul din tablă.

– Linişteşte-te, prietene, rosti generalul în arabă. Stai aici şi priveşte. În noaptea asta, Jamaat Shariat va face un pas important în direcţia asigurării unei patrii daghestaneze pentru poporul tău.

Vocea pakistanezului degaja încredere şi mima admiraţia pentru proştii care aşteptau în iarbă. În sinea lui, generalul spera ca indivizii să nu o dea în bară. Afară, alături de luptătorii Jamaat Shariat se găseau mai mulţi oameni de-ai lui, pregătiţi cu arme mici şi staţii radio ca să organizeze atacul. Rehan habar n-avea cât de bine îi pregătiseră instructorii Haqqani pe acei cincizeci şi cinci de oameni, dar ştia că îi mai rămăseseră doar câteva secunde până la aflarea răspunsului.

Prin ploaie se ivi trenul, scrâşnind în noapte în spatele farurilor albe. Nu era lung, doar o duzină de vagoane. Contactele lui Rehan de la complexul de fabricaţie a armamentului Kamra nu ştiuseră să-i spună în care vagon anume urmau să fie încărcate bombele, iar generalul nu dispunea de nimeni la gara

Taxila care să-i confirme așa ceva. În mod cert, nu se găseau în locomotivă. Și bunul-simț spunea că nu se aflau nici în ultimul vagon, deoarece atunci măsurile de protecție ar fi impus detașarea unei părți din forța militară în acel vagon, în eventualitatea unui atac din spate. Ca atare, oamenilor din Jamaat Shariat li se ordonase să tragă cu lansatoarele de grenade doar în locomotivă și în ultimul vagon, precum și în grupurile de soldați de pază doar după ce aceștia coborau din tren. Grenadele nu puteau declanșa o explozie nucleară dacă loveau bombele, însă le puteau avaria sau puteau incendia vagonul în care se găseau, astfel devenind dificil de scos după consumarea atacului.

Rehan se îngrijoră din nou. Dacă operațiunea eșua, atunci planul lui de preluare a controlului asupra națiunii era sortit pieirii.

Probabil că mecanicul trenului văzuse porțiunea de șină lipsă din fața trenului, fiindcă mastodontul din oțel frână brusc și roțile metalice începură să scrâșnească sinistru și să geamă. Georgi Safronov se încordă vizibil în spatele tractorului ruginit, unde stătea alături de generalul Rehan și de colonelul Khan. Riaz tocmai îl liniștea cu vorbe blânde, când în acea clipă izbucni un răpăit de Kalașnikov la foc automat, în vreme ce trenul era încă în mișcare.

Un alt pistol-mitralieră se alătură corului, scoțând un sunet abia perceptibil peste incredibilul zgomot scos de frânele locomotivei.

Rehan era furios. Jamaat Shariat trecuse la acțiune prea devreme.

Generalul urlă în stația radio către oamenii lui de pe teren:

– Nu aveau voie să tragă înainte de deraierea trenului! Reduceți-i pe nemernicii ăia la tăcere chiar dacă trebuie să-i împușcați în cap!

Însă chiar în momentul în care își încheia transmisia, locomotiva masivă deraie de pe șine. În spatele ei, ca un acordeon imens care se prăbușește, celelalte vagoane începură să se răstoarne. Încet, trenul se opri în ploaia măruntă. Mici incendii izbucniră în locurile unde sistemul de frânare încinsese prea tare echipamentele de rulare.

Rehan porni să contramandeze ultimul ordin, apăsă butonul de transmisie de pe stația radio, însă duse stația în fața gurii lui Safronov.

– Dă oamenilor tăi ordinul de atac.

Chipul alb al milionarului sus se îmbujoră instantaneu de orgoliu animalic. Individul zbieră ordinul atât de tare în microfonul stației generalului, încât acesta fu convins că mesajul avea să ajungă distorsionat în stațiile radio ale trăgătorilor.

– Atacați! urlă el în rusă.

Într-o secundă, câmpul din fața oamenilor care se adăposteau în baracă se umplu cu luciri de grenade aruncate din lansatoare. Câteva grenade se

pierdură pe deasupra trenului, arcuindu-se în noapte, și una dintre ele se înfipse și explodă în penultimul vagon de pe șine, însă alte patru își atinseră ținta și transformară locomotiva într-o imensă minge de foc și metal contorsionat. Alte două grenade loviră ultimul vagon, ucigând sau schilodind pe oricine se găsea înăuntru.

Sunetul scos de pistoalele-mitralieră dinspre câmp era incredibil – puternic, furios și susținut. Dinspre tren, focurile de ripostă întârziară să apară. Fără îndoială că frâna bruscă și deraierea îi aruncaseră pe oamenii din tren de colo-colo ca pe niște boabe de fasole într-o conservă agitată, așa că ei nu avuseseră cum să riposteze în primele secunde.

În cele din urmă însă, rafale îndelungate de puști semiautomate HK G3 începură să se audă ca răspuns la tirurile Kalașnikovurilor de pe câmp.

Alte grenade fură trase împotriva trenului, cele mai multe în fața și în spatele acestuia, însă unii membri ai forței daghestaneze de asalt păreau, în opinia generalului Riaz Rehan, extrem de indisciplinați. Generalul auzea strigăte în stațiile radio, în urdu, arabă și rusă, iar de dincolo de câmpul măturat de ploaie el îi putea vedea pe soldații de protecție din tren cum mureau.

Acei soldați nu erau niște oameni răi. Mulți erau buni musulmani și sprijineau cauza lui Rehan. Însă ca Operațiunea Saker să reușească, unii dintre ei erau nevoiți să devină martiri.

Rehan avea să se roage pentru ei, dar n-avea să-i plângă.

Generalul se folosi de binoclul cu vedere nocturnă pentru a urmări de la adăpost acțiunea. Vreo zece soldați pakistanezi reușiseră să coboare din tren, ripostând în ambuscadă de o manieră disciplinată care îl făcea pe general să fie mândru de asocierea cu asemenea luptători. Însă numărul celor care organizaseră ambuscada era prea mare, forțele inamice din câmp prea puternice, așa că soldații fură măcelăriți în câteva secunde.

Întregul schimb de focuri dură cu puțin peste trei minute și jumătate.

După ce ordonară oprirea focului, ofițerii ISI de pe câmp trimiseră echipe de luptători Jamaat Shariat în fiecare vagon de tren, pe rând, ca să nu existe schimburi de focuri între oameni de aceeași parte a baricadei.

Operațiunea dură alte cinci minute și duse la ceea ce Rehan recunoscu, fie și doar ascultând, a fi o acțiune de executare a răniților sau a celor care se predaseră.

În cele din urmă, în stația lui Rehan se auzi o transmisie:

– Aduceți camioanele! spuse unul dintre căpitanii lui, vorbind în urdu.

Două camioane imense, negre, de gunoi, apărură imediat din spatele depozitelor și străbătură un drum ud prin mijlocul câmpului de cereale. În urma lor venea un al treilea vehicul, un camion-macara galben.

Dură doar şapte minute ca bombele să fie descărcate din tren. Patru minute mai târziu, primul camion, plin cu daghestanezi, pătrundea pe şoseaua Islamabad – Lahore şi cotea către nord.

În vreme ce Rehan şi Safronov se urcau într-unul dintre vehicule, dinspre unul din depozitele abandonate se auzi o rafală lungă de armă automată – un tir de puşti semiautomate G3 ale foştilor soldaţi ai armatei –, însă Rehan nu era îngrijorat să audă aşa ceva. El însuşi le ordonase oamenilor lui să strângă armele de la forţele de protecţie ale trenului şi să le folosească împotriva celor patru membri MULTA care, înainte să fie omorâţi de ofiţerii ISI, crezuseră că aveau să se întoarcă în India cu acele bombe nucleare.

Ofiţerii ISI îi puseră apoi pe daghestanezi să care cadavrele pe câmp şi să le abandoneze acolo.

Jamaat Shariat pierduse treisprezece oameni în ambuscadă. Şapte muriseră în acţiune, iar ceilalţi, răniţi prea tare ca să supravieţuiască drumului de întoarcere, fuseseră împuşcaţi acolo unde zăceau. Toate cadavrele lor fură încărcate în camioane.

Prima replică a armatei pakistaneze la atacul împotriva trenului apăru la doar douăsprezece minute după ce ultimul dintre camioanele lui Rehan părăsise zona de bătălie. În acel moment, cele două bombe se găseau cu aproape cincisprezece kilometri mai aproape de impenetrabila metropolă Islamabad.

68

După revenirea din Pakistan, Jack o văzuse pe Melanie aproape zilnic. De obicei, pleca un pic mai devreme de la lucru ca să se îndrepte spre Alexandria. De la apartamentul ei, cei doi o luau pe jos către locul unde aveau să ia cina, în afara cazului că afară ningea sau ploua, când luau Hummerul lui Jack. El rămânea peste noapte la ea, trezindu-se a doua zi de dimineață la ora cinci ca să se lupte cu traficul pe distanța de 56 kilometri care îl despărțea de Columbia.

Melanie menționase ceva despre dorința de a vedea unde locuia el, așa că într-o sâmbătă după-amiază Jack o luă de acasă și o duse la el, în Columbia, ca să-și petreacă noaptea împreună. Pentru cină se opriseră la restaurantul indian Akbar, pe urmă băură ceva la Union Jack's.

După o bere și ceva conversație, se întoarseră în apartamentul lui Jack.

Jack mai adusese fete acasă la el, deși nu era un playboy. În mod normal, dacă avea impresia că urma să se bucure de o companie feminină în cursul unei nopți, făcea rapid ordine prin apartament, însă de această dată făcuse curățenie serios.

Spălase podeaua din lemn, schimbase așternuturile, frecase baia de sus până jos. Avea de gând să dea impresia că așa obișnuia să păstreze locul în permanență, însă era destul de convins că domnișoara Kraft era suficient de isteață ca să-și dea seama că nu asta era situația reală.

Îi plăcea fata. Mult de tot. Știuse asta încă din prima clipă și simțise un soi de fiori la primele lor întâlniri. Îi fusese dor de ea cât stătuse în Dubai, iar când fusese în Pakistan nu-și dorise nimic mai mult decât să o țină în brațe, să obțină un fel de certificare din partea ei că el făcea ceea ce trebuia, pentru motivele corecte, și că totul avea să se termine cu bine.

„La nabia, își zise Jack. Oare mă înmoi?“

Se întreba dacă toate astea nu aveau de-a face cu faptul că două gloanțe trecuseră milimetric pe lângă el în ultimele trei săptămâni, cât pe-aci să-l ucidă. Oare iminentul sfârșit al vieții lui stătea în spatele sentimentelor pe care începea să le nutrească față de această fată? Spera să nu fie cazul.

Melanie nu merita să se îndrăgostească cineva de ea ca rezultat al unei povești personale sau al unei experiențe în apropierea morții. Nu, ea garanta nașterea unor sentimente încântătoare fără să fie nevoie de aditivi artificiali.

Apartamentul lui era elegant și plin de piese de mobilier și de spații deschise, moderne. Semăna foarte mult cu un cuib de burlac. Când Jack se scuză ca să se ducă la baie, Melanie aruncă o privire în frigider și găsi acolo exact ceea ce aștepta. Nu prea multe produse în afară de vin, bere, cutii cu Gatorade[1] și caserole cu mâncare învechită. Inspectă rapid și congelatorul, fiindcă, în definitiv, lucra pentru o agenție de spionaj, și descoperi că era plin cu pungi cu gheață, dintre care multe se topiseră și fuseseră recongelate.

Apoi deschise câteva sertare din bucătărie, lângă congelator. Bandaje, antiinflamatoare, comprese, unguente cu antibiotic.

Vorbi despre cele descoperite la întoarcerea lui în cameră.

– Ai mai avut parte de vânătăi și lovituri pe pante?

– Cum? Nu. De ce întrebi?

– Mă întrebam și eu. Am observat stația de prim ajutor pe care ai înființat-o în bucătărie.

Jack ridică din sprâncene.

– Ai spionat?

– Un pic. E o chestie feminină.

– Corect. De fapt, am urmat un curs de arte marțiale mixte în Baltimore. A fost extraordinar, dar când am început să călătoresc mult pentru slujbă am fost obligat să renunț, zise Ryan și privi prin încăpere. Ce crezi despre locul meu? întrebă el.

– E frumos. Îi lipsește o atingere de femeie, dar presupun că dacă ar fi avut parte de așa ceva, ar fi trebuit să-mi fac probleme.

– Adevărat.

– Și totuși, locul ăsta e tare drăguț. Mă face să mă întreb ce crezi despre cocioaba aia în care stau eu.

– Îmi place la tine. Ți se potrivește.

Melanie își înclină capul.

[1] Băutură sportivă numărul unu în lume (n.red.)

– Deoarece e ieftin?

– Nu. Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun că e feminin şi totuşi e plin de cărţi despre terorism şi de manuale CIA. E năucitor. Ca tine.

Melanie adoptase o postură defensivă. Însă se relaxă.

– Îmi pare cu adevărat rău. Mă simt un pic copleşită de banii tăi şi de legăturile tale de familie, cred că, în principal, deoarece provin de pe cealaltă parte a baricadei. Familia mea n-a avut niciodată bani. Patru copii nu prea dădeau voie ca solda militară a tatălui meu să se ducă pe lucruri frumoase.

– Înţeleg, zise Jack.

– Probabil că nu. Însă e problema mea, nu a ta.

Ryan se duse la Melanie şi o înconjură cu braţele.

– Chestia asta e în trecut.

Ea clătină din cap şi se trase înapoi.

– Nu. Nu e.

– Credite studenţeşti? întrebă Ryan regretând imediat. Îmi cer scuze, nu e treaba mea. Doar că...

Melanie schiţă un zâmbet.

– E-n regulă. Doar că nu e amuzant să vorbesc pe tema asta. Fii recunoscător pentru familia ta.

Fu rândul lui Jack să intre în defensivă.

– Ascultă, înţeleg că m-am născut cu bani, însă tata m-a pus să muncesc. La bancă nu mă duc doar cu numele familiei în spate.

– Bineînţeles că nu. Şi respect asta la tine. Nu mă refer la bani, zise Melanie şi se gândi câteva secunde. Poate că e pentru prima dată că nu mă refer la bani. Mă refer la familia ta. Văd cum vorbeşti despre ei. Cum îi respecţi.

Jack învăţase că nu era cazul să insiste în privinţa copilăriei ei.

De fiecare dată când încercase, ea încheiase conversaţia sau schimbase subiectul. Pentru o clipă, avu impresia că ea urma, în fine, să vorbească din proprie iniţiativă despre familia ei.

Însă Melanie tăcu.

– Aşadar, rosti ea făcându-l pe el să-şi dea seama că schimbase deja subiectul. Locul ăsta are şi o baie?

În acea clipă, telefonul ei mobil vibră în poşeta lăsată pe tejgheaua din bucătăria lui Jack. Melanie întinse mâna după el şi se uită la număr.

– E Mary Pat, rosti ea surprinsă, întrebându-se de ce o suna şefa ei într-o sâmbătă la ora zece seara.

– Poate că primeşti o mărire de salariu, glumi Jack, făcând-o pe Melanie să izbucnească în râs.

– Bună, Mary Pat, rosti fata și zâmbetul dispăru de pe fața ei. Bine. Bine. Of... la naiba.

Când Melanie se întoarse cu spatele la el, Jack își dădu seama că treaba era serioasă.

Însă zece secunde mai târziu înțelese că lucrurile stăteau și mai rău atunci când sună și telefonul din buzunarul lui.

– Ryan.

– Granger aici. Cât de repede poți ajunge la birou?

Jack se întoarse cu spatele și se duse în dormitor.

– Ce s-a întâmplat? E vorba despre Clark?

– Nu. Necazuri mari. Am nevoie de toată lumea aici, imediat.

– Bine.

Jack încheie convorbirea și o găsi pe Melanie în dormitor, în spatele lui.

– Îmi pare atât de rău, Jack, dar trebuie să mă duc la birou.

– Ce se petrece?

– Știi că nu pot să-ți răspund. Urăsc faptul că va trebui să mă duci cu mașina până în McLean, dar e o urgență.

„La dracu'! Gândește, Jack."

– Uite ce e. Tocmai m-au sunat de la birou. Vor să ajung acolo fiindcă e cineva îngrijorat în legătură cu poziționarea noastră pentru piețele asiatice luni la deschidere. Poți să mă lași pe mine la birou și apoi să te duci mai departe cu mașina mea?

Ryan zări instantaneu totul în ochii ei. Melanie știa că el mințea.

Fata își plecă privirea. Nu insistă să afle mai mult. Ca și cum era mai îngrijorată de veștile rele pe care Jack urma să le afle decât de faptul că prietenul ei era un mincinos nenorocit.

– Sigur. O să meargă.

Un minut mai târziu, se îndreptau amândoi spre ușă.

Parcurseră drumul până la Hendley Associates tăcuți în cea mai mare parte a lui.

După ce îl lăsă pe Jack la birou, Melanie dispăru mai departe în noapte la volanul mașinii lui. Ryan intră pe ușa din spate.

Dom Caruso era deja acolo, în holul de la parter, și discuta cu paznicul de serviciu.

Ryan se duse la el.

– Ce se petrece?

Dom se apropie de vărul lui și se apleacă spre ureche.

– Cel mai prost scenariu, vere.

Ryan făcu ochii mari. Ştia ce însemna asta.

- Bombă islamistă?

Caruso încuviinţă.

- Traficul de date intern de la CIA arată că un tren pakistanez care transporta armament a fost atacat noaptea trecută. *Două* bombe nucleare de douăzeci de kilotone au fost furate şi acum se găsesc în mâini necunoscute.

- Oh, Doamne!

69

Cele două bombe nucleare de douăzeci de kilotone furate de la Forţele Aeriene pakistaneze zburau, câteva zile mai târziu, deasupra Pakistanului. Rehan şi oamenii lui aranjaseră împachetarea şi ambalarea bombelor în containere de 4x1,5 metri, cu un metru şi jumătate adâncime, pe care fuseseră lipite etichete cu textul „Textile Manufacturing Ltd." După aceea, containerele fuseseră îmbarcate într-un avion de marfă Antonov AN-26 operat de Vision Air, o companie pakistaneză de curse charter. Prima destinaţie intermediară a containerelor era Duşanbe, capitala Tadjikistanului.

Oricât i-ar fi plăcut să îi trimită pe daghestanezi în treaba lor, să-i scoată din ţara lui şi să-i expedieze undeva unde aceştia s-ar fi putut lăuda cu ceea ce făcuseră şi ar fi putut ameninţa omenirea cu bombele şi rachetele lor, generalul Rehan ştia că Georgi Safronov era mai inteligent decât oricare alt membru al celulei şi oricare lider rebel, şi chiar oricare funcţionar guvernamental cu care generalul lucrase de-a lungul carierei lui. Georgi cunoştea la fel de multe lucruri despre armele nucleare ca şi Rehan, aşa că generalul era conştient de faptul că trebuia să se dedice în întregime pregătirii operaţiunii lui Safronov la modul autentic.

Pentru aşa ceva, avea nevoie de două lucruri: un loc sigur şi intim, în afara Pakistanului, unde bombele puteau fi armate şi ajustate pentru a intra în containerele de transport ale rachetelor spaţiale Dnepr-1, şi de cineva cu cunoştinţele tehnice necesare pentru a realiza asta.

Comerţul bilateral între Pakistan şi Tadjikistan crescuse exploziv în ultimii patru ani, aşa că transporturile din Pakistan către Duşanbe deveniseră ceva banal. De asemenea, Duşanbe se găsea pe linie aproape dreaptă între Pakistan şi destinaţia finală a armelor, cosmodromul Baikonur.

Aeronava AN-26 decolă din Lahore cu cele două containere la bord şi cu doisprezece pasageri: Rehan, Safronov, Khan, şapte bodyguarzi ai

generalului şi doi experţi pakistanezi în muniţie de natură nucleară. Forţele Jamaat Shariat călătoreau afară din ţară cu o a doua cursă charter Vision Air, tot spre Duşanbe.

Angajaţii directoratului condus de Rehan mituiseră deja vameşii tadjici şi oficialii aeroportului de destinaţie; nu urmau să apară probleme nici la descărcarea mărfurilor, nici la coborârea pasagerilor după aterizare. Un tadjic din cadrul primăriei oraşului Duşanbe, multă vreme informator plătit şi agent ISI, avea să aştepte în locul de aterizare cu camioane şi şoferi pregătiţi, precum şi cu alte mărfuri în containere sosite recent de la Moscova.

Agenţii Campus lucrau non-stop la căutarea bombelor nucleare. CIA tocmai dăduse peste discuţiile din cadrul ISI la câteva ore după furt, iar centrala din Langley şi Centrul Naţional de Contraterorism din Liberty Crossing îşi cheltuiseră zilele din acel moment încercând să descifreze implicarea ISI.

NCTC dispunea de mai multe informaţii despre Riaz Rehan, o parte a acestora graţie amabilităţii celor de la The Campus şi o altă mare parte mulţumită muncii lui Melanie Kraft, aşa că Jack Ryan şi colegii lui analişti se treziră că, practic, spionează în mare parte ceea ce face Kraft. Iar asta îl făcea pe Ryan să se simtă rău, dar dacă din cercetările lui Melanie se putea obţine ceva utilizabil, atunci The Campus ar fi fost în poziţia de a trece imediat la acţiune. Tony Wills lucra cu Ryan; de mai multe ori se uitase peste documentaţia lui Melanie Kraft şi spusese:

– Prietena ta e mai deşteaptă ca tine, Ryan.

Jack socotea că Willis avea pe jumătate dreptate. Era adevărat că era mai deşteaptă ca el, dar nu era deloc sigur că era prietena lui.

Autorităţile pakistaneze se descurcară de minune în operaţiunea de a ascunde pierderea celor două dispozitive nucleare de propriul public şi de presa internaţională vreme de patruzeci şi opt de ore. În tot acest timp, se chinuiră să găsească vinovaţii şi să localizeze bombele, însă Agenţia Federală Pakistaneză de Investigaţii (FIA) nu ajunse la niciun rezultat. Apăru teama că totul fusese o lucrătură de natură internă, plus teama de implicarea ISI. Numai că ISI şi armata dispuneau de o putere infinit mai mare decât FIA, aşadar, acestor temeri nu li se dădu curs ca parte integrantă a investigaţiei.

Însă atunci când se află că avusese loc un masiv atac terorist asupra unei căi ferate din Pakistan, presa puse cap la cap informațiile, venite prin intermediul surselor din guvern, conform cărora la bordul trenului se găseau arme nucleare. Peste câteva ore, când se confirmă faptul că cele două dispozitive, de tip și putere necunoscute, fuseseră furate de elemente necunoscute, publicul primi asigurarea specială, de la cele mai înalte niveluri militare, guvernamentale și ale Comisiei pakistaneze pentru Energie Nucleară (PAEC), că furtul acelor arme nu avea consecințe importante.

Publicul primi explicația că dispozitivele erau dotate cu coduri speciale de împiedicare a armării, care trebuiau decriptate pentru a activa armele.

Toți cei care declarară public astfel de lucruri credeau sincer în ceea ce afirmau și chiar ăsta era adevărul, doar că una dintre sursele citate omise cu bună știință o informație critică în scopul cunoașterii situației de ansamblu.

Directorul Comisiei pakistaneze pentru Energie Nucleară nu dezvălui nimănui din cadrul forțelor militare sau al autorităților guvernamentale, și cu atât mai puțin publicului larg, că doi dintre fizicienii de top, experți în arme nucleare, capabili să scurtcircuiteze codurile de armare și să reconfigureze sistemele de detonare, dispăruseră chiar din momentul pierderii bombelor nucleare.

A doua zi de dimineață, containerele care se presupuneau a fi deținute de compania Textile Manufacturing Ltd. se odihneau pe o podea prăfuită din beton în mijlocul unui depozit din cadrul unui atelier de reparații autobuze școlare din cartierul Kurban Rakhimov, în zona de nord a orașului Dușanbe. Generalul Rehan și Georgi Safronov erau amândoi foarte mulțumiți de alegerea locației pentru această parte a misiunii. Proprietatea respectivă avea dimensiuni impresionante și era înconjurată pe toate laturile de ziduri și porți de acces, blocând posibilitatea oricui se afla pe străzile mărginite de copaci de afară să îi vadă pe cei peste cincizeci de străini care munceau și patrulau terenurile dinăuntru. Zeci de camioane și autobuze școlare se găseau acolo în diverse stări de funcționare, fapt care făcea camioanele pakistaneze și cele daghestaneze invizibile, chiar și din aer. În plus, clădirea mare de reparații era suficient de încăpătoare pentru mai multe autobuze, un aspect mai mult decât mulțumitor pentru adăpostirea imenselor bombe. Mai mult, atelierul era dotat cu un număr mare de macarale și dispozitive de ridicat și deplasat masivele motoare de autobuz de colo colo în interiorul facilității de reparații.

Dintre oamenii prezenţi înăuntru, singurii care făceau şi altceva în afară de a pierde vremea erau cei doi oameni de ştiinţă care lucrau pentru PAEC. În Pakistan, cei doi erau daţi dispăruţi, iar puţinele persoane care aveau habar de dispariţia lor, dar care nu-i cunoşteau personal bănuiau că ei fuseseră răpiţi de terorişti. Însă cei care îi cunoşteau şi aflaseră de lipsa armelor nucleare nu credeau nici în ruptul capului că i-ar fi putut forţa cineva să facă ceva. Aceştia ştiau de multă vreme că erau islamişti radicali. Iar din acest punct de vedere, unii acceptaseră situaţia, alţii erau îngrijoraţi, dar păstraseră tăcerea.

Ambele grupuri de persoane bănuiau că dispăruţii fuseseră implicaţi în furt.

Cei doi oameni de ştiinţă, dr. Nishtar şi dr. Noon, erau uniţi de convingerea că armele nucleare ale Pakistanului nu intrau în proprietatea guvernului civil al ţării şi nici nu fuseseră fabricate şi depozitate, cu costuri şi riscuri mari, din punctul lor de vedere, doar ca să fie folosite pe post de atu ipotetic. Pe post de piesă de şah invizibilă.

Nu. Armele nucleare ale Pakistanului aparţineau Ummah, comunităţii de musulmani, şi ele puteau şi *ar fi trebuit* să fie folosite spre binele tuturor drept-credincioşilor.

În plus, cei doi oameni de ştiinţă credeau în Riaz Rehan şi aveau încredere că sosise momentul potrivit, deoarece el spusese asta.

Străinii cu feţe hotărâte veniţi din Caucaz şi care stăteau pretutindeni în jurul lor în atelierul de reparaţii se numărau printre drept-credincioşi, chiar dacă nu erau musulmani pakistanezi. Cei doi oameni de ştiinţă nu pricepeau exact ce se petrecea acolo, dar erau, în mod clar, cu trup şi suflet implicaţi în misiune. Se găseau acolo să armeze bombele, să supravegheze încărcarea armelor în containerele de rachetă, apoi urmau să se întoarcă în Pakistan alături de generalul ISI; şi vor rămâne ascunşi acolo până când Rehan le va spune că puteau ieşi în public ca să-şi primească laudele de eroi ai statului.

Noon şi Nishtar lucrau de mai bine de trei ore în depozitul friguros, făcând pauze ca să-şi încălzească mâinile deasupra unei sobe din cărămidă cu cărbuni, aprinsă într-un colţ special. Tocmai ca degetele celor doi să poată rămâne agile pentru munca complicată de scoatere a dispozitivelor nucleare din carcasele de bombă MK84 şi apoi de aşezare în containerele de rachetă.

În apropiere stătea un grup de bodyguarzi personali ai generalului, gata să ajute cu ridicarea şi deplasarea obiectelor. Safronov îi oferise pe oamenii din Jamaat Shariat pentru această operaţiune, însă Rehan refuzase şi îi spusese rusului să-şi ţină oamenii în interiorul perimetrului bazei auto, pregătiţi

pentru intervenţia contra oricărei ameninţări din afară. Rehan explicase că, odată ce aveau să părăsească Duşanbe, bombele urmau să devină responsabilitatea lui Safronov, însă deocamdată ele erau în posesia lui Rehan şi, ca atare, oamenii generalului se ocupau de manevrarea lor.

În vreme ce Noon şi Nishtar verificau nişte date pe un laptop aşezat pe o masă în apropiere de primul container de rachetă spaţială, Rehan şi Safronov se duseră în spatele lor. Generalul întinse mâinile lui groase şi le aşeză pe spatele celor doi oameni de ştiinţă. Aceştia continuară să lucreze.

– Domnilor doctori, cum merge treaba?

Dr. Nishtar răspunse în vreme ce se uita în container, privind configuraţia focosului nuclear:

– Câteva minute încă pentru asta, apoi trecem la a doua armă. Am scurtcircuitat mecanismele codului de lansare şi am instalat detonatoarele prin radioaltimetru.

– Arătaţi-ne.

Noon schiţă cu mâna spre un dispozitiv prins de partea laterală a bombei. Semăna cu o geantă metalică şi conţinea mai multe părţi mecanice legate împreună, precum şi o tastatură de computer şi un afişaj LED.

– Acolo este un radioaltimetru deja fixat, explică Nishtar. Când dispozitivele ating altitudinea de douăzeci de mii de metri, bomba se va arma, iar când va coborî la trei sute cincizeci de metri, va detona. Detonatorul dispune atât de un barometru de rezervă, cât şi de un mecanism manual de anulare în eventualitatea unei detonări temporizate, de care nu veţi avea nevoie pentru lansarea unui focos de război. De asemenea, vom prinde un declanşator de alarmă pe uşa containerului de rachetă, astfel încât oricine va încerca să deschidă conatinerul ca să scoată bomba de acolo va declanşa explozia nucleară.

Georgi zâmbi şi dădu din cap, apreciind munca celor doi în numele cauzei Daghestanului.

– Şi veţi proceda la fel cu celălalt dispozitiv?

– Bineînţeles.

– Excelent, zise Rehan bătându-i pe cei doi pe umeri. Continuaţi.

Câteva minute mai târziu, Safronov părăsi atelierul, însă Rehan rămase în urmă. Se întoarse spre cei doi oameni de ştiinţă pakistanezi şi le spuse:

– Am o mică rugăminte pentru amândoi.

– Orice, generale, replică dr. Noon.

Nouăzeci de minute mai târziu, generalul Rehan îl îmbrăţişă pe Georgi Safronov în faţa atelierului de reparaţii şi dădu mâna cu fiecare luptător

daghestanez. Îi numi fraţi plini de curaj şi le promise că dacă aveau să ajungă martiri, el urma să dea numele lor străzilor din ţara lui în semn de onoare.

După aceea, Rehan, Khan, oamenii de ştiinţă şi grupul de bodyguarzi ai generalului plecară pe uşile principale ale bazei auto în patru vehicule, luând cu ei toate probele legate de munca depusă şi lăsând în urmă luptătorii daghestanezi şi cele două containere pentru rachetele Dnepr-1. Câteva minute mai târziu, plecară şi daghestanezii, cu cadourile primite din Pakistan încărcate cu atenţie în camioane cu remorcă pentru lungul drum spre nord care le stătea înainte.

John Clark îşi petrecu o întreagă după-amiază la pândă pe o băncuţă din piaţa Puşkin, un parc în centrul Moscovei. Era înconjurat de zăpadă de cinci centimetri, însă cerul era curat şi strălucitor. Clark profită din plin de avantajul tactic oferit de temperatura coborâtă ca să poate o haină grea, cu o glugă groasă îmblănită. Îşi imagina că dacă propria lui soţie ar fi stat lângă el pe băncuţă, nu ar fi avut nici cea mai vagă idee cine era el.

Iar o asemenea deghizare îi venea ca o mănuşă în acel moment. În piaţă se găseau şi doi francezi musculoşi, care se uitau către aceeaşi locaţie pe care Clark o pândea. John îi depistase pe cei doi, ca şi pe alţi doi colegi de-ai lor, cu o zi înainte. Ceilalţi indivizi stăteau într-o dubă pe Uspenskîi Pereulok, cu motorul dubei mergând zi şi noapte. Clark observase fumul de la ţeava de eşapament în cursul unuia dintre „opturile leneşe" pe care le făcuse pe jos în cartier, doar una dintre zecile de anomalii pe care mintea lui extrem de tactică le descoperise pe străzile din jurul casei-ţintă. După ce verificase, eliminase celelalte anomalii ca pe nişte potenţiale diversiuni, însă cei doi francezi din parc şi duba cu motorul lăsat să meargă toată ziua în parcare însemnau că oamenii care îi călcau pe urme foloseau ţinta lui ca momeală.

Aranjamentul lor nu funcţionase în Tallinn, însă la Moscova indivizii erau hotărâţi să nu mai dea greş din nou.

Clark se folosi de vederea periferică pentru a urmări uşa de la intrarea în apartamentul lui Oleg Kovalenko. Bătrânul spion rus nu-şi părăsise casa în ziua precedentă, fapt ce nu-l prea surprindea pe John Clark. Un pensionar de vârsta lui nu prea avea de ce să se aventureze pe străzile pline de gheaţă ale Moscovei dacă nu era absolută nevoie; probabil că existau zeci de mii de astfel de persoane în vârstă stând închise în apartamentele lor micuţe în întreg oraşul îngheţat în acel weekend.

Cu o zi în urmă, Clark îşi cumpărase un telefon mobil cu cartelă preplătită dintr-un magazin. Găsise numărul de telefon al lui Kovalenko în

cartea de telefoane şi se gândise să îl sune pe individ şi să-i ceară să stea de vorbă câteva minute într-un loc sigur. Însă nu avea de unde să ştie dacă nu cumva telefonul fostului ofiţer KGB nu fusese pus sub ascultare de francezi, aşa că renunţase la acea idee.

În schimb, îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei căutând o cale de a intra în apartamentul rusului fără ca francezii să prindă de veste. În jurul orei două după-amiaza îi veni o idee, când văzu o femeie în vârstă, cu căciulă purpurie pe cap, împingând un cărucior vechi metalic prin ieşirea din blocul de apartamente şi pornind spre vest prin piaţă. Se luă după ea către o piaţă alimentară, de unde femeia cumpără câteva produse de băcănie. La coada de achitat cumpărăturile, Clark se aşeză lângă femeie şi se folosi de rusa lui ruginită pentru a începe o conversaţie prietenoasă. Îşi ceru scuze în privinţa capacităţilor lui lingvistice, explicându-i femeii că era reporter pentru un ziar american şi venise în oraş ca să scrie un articol despre modul în care moscoviţii „adevăraţi“ se descurcau cu iernile dure din oraş.

Clark se oferi să plătească el pentru cumpărăturile femeii dacă ea accepta să i se ia un interviu scurt.

Svetlana Gasanova era încântată de oportunitatea de a se bucura de compania unui străin tânăr şi chipeş, şi insistă ca el s-o însoţească până acasă, în apartament – deoarece, în definitiv, locuia în apropiere –, unde să stea de vorbă la o ceaşcă de ceai.

Francezii din parc nu se uitau după cupluri care intrau în bloc, iar Clark era înfăşurat cu haina şi gluga lui în asemenea măsură, încât urmăritorii lui nu l-ar fi putut identifica nici de la o distanţă de zece centimetri de nasul lui. Mai mult, americanul o ajută pe femeie cu o sacoşă de cumpărături ca să lase impresia că era un locatar al blocului.

Îşi petrecu o jumătate de oră discutând cu pensionara.

În tot timpul cât stătu în apartament vorbi o rusă chinuită, dar zâmbi îndelung şi dădu mult din cap, apoi bău ceaiul îndulcit cu gem pe care ea i-l preparase în vreme ce perora despre compania de gaze, despre proprietar şi despre boala de care suferea.

În cele din urmă, după ora patru după-amiaza, femeia dădu semne că obosise. John îi mulţumi pentru ospitalitate, îi luă adresa şi îi promise că-i va trimite un exemplar din ziar. Ea îl conduse la uşă şi el promise că avea să o viziteze din nou la următoarea lui deplasare la Moscova.

Clark ieşi pe palier, aruncă bileţelul cu adresa femeii într-o scrumieră de hol şi o luă în sus pe scară.

Nu ciocăni la uşa lui Oleg Kovalenko. Atunci când intrase în apartamentul doamnei Gasanova observase că uşile masive din stejar ale clădirii erau asigurate cu broaşte mari, uşor de deplasat de la locul lor. Cu câteva zile înainte, John îşi confecţionase şperacle folosindu-se pentru asta de un mic set de instrumente dentare cumpărate de la un magazin din Moscova, pe care le prelucrase ca să obţină nişte ustensile aproximativ asemănătoare cu cele pe care le mai utilizase în trecut în Rusia. Dintr-o pungă ascunsă în haină scoase produsele artizanale care semănau cu un şperaclu semihexagonal, un şperaclu încovoiat şi o pensetă tensiometrică.

Uitându-se în stânga şi în dreapta de-a lungul coridorului cu podea din duşumea de lemn ca să se asigure că nu era deranjat de nimeni, John îşi băgă mai întâi şperaclele în gură, apoi manevră penseta tensiometrică în gaura cheii, răsucind-o uşor în sens invers acelor de ceasornic şi menţinând penseta cu degetul mijlociu de la mâna dreaptă. După aceea, folosindu-se de mâna stângă, scoase şperaclul încovoiat din gură şi îl strecură pe deasupra pensetei, înăuntrul găurii. Utilizându-şi ambele mâini în timp ce continua să menţină presiunea asupra pensetei cu degetul mijlociu, manevră şperaclul înainte şi înapoi peste cuiele acţionate de arcuri ale broaştei, împingându-le în jos.

Când îi mai rămăseseră două cuie de dovedit, puse la loc şperaclul încovoiat în gură, de unde scoase şperaclul semihexagonal, pe care îl introduse în gaura cheii şi manevră cu atenţie ultimele două cuie ale broaştei, apăsându-le în jos dinspre spate spre faţă.

Cu un ţăcănit satisfăcător, care ar fi fost bine să nu fi fost auzit din interiorul apartamentului, penseta răsuci în întregime cilindrul broaştei, astfel încât zăvorul se deschise.

Imediat, John băgă toate instrumentele la loc în buzunar şi îşi scoase pistolul.

Împinse larg uşa şi se strecură în bucătăria apartamentului mic. După ce trecu de încăpere, se trezi uitându-se într-un living întunecat şi la fel de mic precum bucătăria. O canapea, o măsuţă de cafea, un televizor, o masă mai mare cu câteva sticle de băutură pe ea. Masivul Oleg Kovalenko şedea pe un scaun la fereastră, privind afară printre faldurile jaluzelelor murdare, cu spatele la încăpere.

– Cât timp am la dispoziţie până îşi dau seama că sunt aici? întrebă Clark în engleză.

Kovalenko tresări, se ridică de pe scaun şi se răsuci pe călcâie. Avea mâinile goale, fiindcă altfel Clark i-ar fi înfipt un cartuş de calibrul .45 în burta grasă.

Rusul își duse mâna la inimă, ca pentru a-i potoli bătăile, însă în scurt timp se așeză la loc pe scaun.

– Nu știu. Te-au văzut intrând?

– Nu.

– Atunci, nu-ți face griji. Ai timp mai mult decât suficient la dispoziție ca să mă ucizi.

Clark lăsă pistolul în jos și privi în jurul lui. Locul ăla nici măcar nu se compara cu apartamentul mic al lui Manfred Kromm. „La naiba, își spuse americanul. Cât de puțin primim pentru toți anii de serviciu în slujba țărilor noastre. Acest bătrân spion rus, bătrânul spion Kromm din Germania de Est, și eu însumi, John Clark, un bătrân spion american."

Trei amărâte de boabe de fasole zbârcite.

– N-o să te omor, îl asigură Clark, apoi dădu din cap spre sticlele goale de votcă. Nu pari a avea nevoie de ajutor în sensul ăsta.

Kovalenko se gândi puțin.

– Atunci, vrei informații?

Clark ridică din umeri.

– Știu că te-ai întâlnit cu Paul Laska în Londra. Știu că e implicat și fiul tău, Valentin.

– Valentin execută ordinele șefilor lui, ca și tine. Așa cum făceam și eu. N-are nimic personal împotriva ta.

– Cine sunt tipii ăia din parc?

– Cred că au fost trimiși de Laska pentru a te prinde, răspunse Kovalenko. Lucrează pentru detectivul francez Fabrice Bertrand-Morel. Fiul meu s-a întors la Londra, amestecul lui în povestea asta a fost de natură politică și a fost benign, fără a avea ceva de-a face cu oamenii care te vânează pe tine. Bătrânul rus arătă spre arma din mâna dreaptă a lui Clark. Aș fi surprins dacă băiatul meu a atins vreodată o armă. Chicoti. Este atât de civilizat...

– Deci ești în contact cu oamenii de pe stradă?

– În contact? Nu. Au venit aici. Mi-au povestit despre tine. Mi-au spus că vei veni aici, dar că ei mă vor proteja. Ieri nu știam nimic despre tine. Eu doar am aranjat întâlnirea dintre Valentin și Pavel. Scuze... Paul. Nu mi s-a spus ce s-a discutat acolo.

– Laska a lucrat pentru KGB în Cehoslovacia.

Clark rostise propoziția ca pe o afirmație.

Kovalenko nu negă. Se mulțumi să replice:

– Pavel Laska a fost dușmanul oricărui stat în care a trăit.

Însă John nu era acolo ca să-l judece pe Laska. Fostul agent CIA ştia că agenţii KGB lipsiţi de scrupule ar fi fost în stare să distrugă spiritul tânărului Paul Laska şi să-l transforme în ceva împotriva firii lui.

Războiul Rece lăsase în urmă o mulţime de spirite frânte.

– O să-mi prepar ceva de băut dacă promiţi că nu mă vei împuşca pe la spate, adăugă Oleg.

Clark îi făcu semn că se poate apropia de sticle, iar rusul se aplecă peste masă.

– Nu vrei şi tu ceva?

– Nu.

– Deci ce ai aflat de la mine? Nimic. Du-te înapoi acasă. Peste câteva săptămâni vei avea un preşedinte nou. Te va proteja el, îl sfătui Kovalenko.

Clark nu rosti cuvintele, dar nu căuta protecţie din partea lui Jack Ryan. Ba dimpotrivă. El trebuia să-l protejeze pe Ryan în faţa pericolului de expunere a legăturii preşedintelui cu *el* şi cu cei din The Campus.

Kovalenko se ridică în dreptul mesei şi îşi turnă votcă într-un pahar mare de apă. Se întoarse la scaun cu sticla şi paharul în mâini.

– Vreau să vorbesc cu fiul tău.

– Pot suna la biroul lui din ambasada de la Londra. Dar mă îndoiesc că mă va suna înapoi.

Kovalenko înghiţi jumătate de pahar şi lăsă sticla jos pe pervazul ferestrei, agitând jaluzelele în timpul acţiunii.

– Poate că ai mai mult noroc dacă îl suni chiar tu.

Clark avu impresia că rusul rostea adevărul. Individul nu avea cine ştie ce relaţie cu fiul lui, iar acesta, în mod cert, nu se găsea la Moscova. Poate că reuşea să pună mâna pe el în Londra?

Trebuia să încerce. Venirea la Moscova ca să-l stoarcă pe Oleg Kovalenko de informaţii fusese o încercare inutilă.

Clark îşi strecură arma înapoi în buzunarul hainei.

– Te las cu votca ta. Dacă vorbeşti cu băiatul tău, spune-i că aş vrea să discut cu el. O conversaţie prietenească. O să audă de mine.

Americanul se întoarse ca să plece prin bucătărie, dar rusul îl strigă din urmă.

– Eşti sigur că nu vrei să bei ceva cu mine? O să te încălzeşti după atâta frig afară.

– *Niet*, replică John, ajungând la uşă.

– Poate că vorbim despre vremurile trecute.

Mâna lui Clark se opri pe clanţa uşii. Se răsuci pe călcâie şi reveni în living.

Oleg schiță un rânjet.

– Nu prea am parte de musafiri. Nu pot face mofturi, nu-i așa?

Privirea lui Clark inspectă rapid încăperea.

– Ce e?

Se opri din cercetare și își fixă privirea pe sticla de votcă de pe pervazul ferestrei. Aceasta apăsa jaluzelele, închizându-le. Un semnal pentru oamenii din parc.

– Ticălosule! strigă Clark luând-o la fugă înapoi prin bucătărie.

Ieși pe ușă și alergă de-a lungul coridorului.

Auzi zgomote pe scară, sunete de stație de emisie-recepție și pașii care stârneau ecouri făcuți de doi oameni. John alergă până în capătul scării și apucă o scrumieră grea de hol care folosea și drept coș de gunoi și fusese postată acolo. Lăsă cilindrul metalic pe o parte în capul scării, așteptă până când zgomotele scoase de oamenii care urcau îi confirmară că ei tocmai dădeau colțul cu un etaj mai jos, apoi împinse obiectul din metal. Apucă să zărească primul individ care dădea colțul; era îmbrăcat cu o haină neagră și groasă și ducea cu el un pistol mic și negru și o stație radio. John își scoase arma și adoptă o poziție de luptă în capul scării.

Coșul metalic de gunoi prinse viteză în vreme ce se rostogolea pe trepte. Cum indivizii tocmai dădeau colțul la etajul inferior, obiectul metalic se izbi de ei la înălțimea capetelor lor, dându-i pe amândoi de-a berbeleacul pe podeaua coridorului. Unul dintre ei scăpă din mâini arma, însă celălalt reuși să o păstreze și încercă să o ațintească asupra omului aflat deasupra lor.

John trase un singur cartuș. Glonțul de calibrul .45 lăsă o urmă roșie pe obrazul stâng al individului.

– Las-o jos! strigă Clark în engleză.

Omul de la etajul inferior se supuse comenzii. El și colegul lui ridicară mâinile în aer. Chiar și cu amortizorul montat pe țeava pistolului SIG Sauer, cartușul tras stârni un ecou dureros de puternic în spațiul strâmt al scării. Clark nu avu nicio îndoială că locuitorii din bloc urmau să dea imediat telefon la poliție. Coborî scara și trecu printre cei doi, ținându-și pistolul ațintit asupra lor în tot acest timp.

Le luă celor doi armele, stațiile radio și telefoanele mobile. Unul dintre ei îl înjură pe Clark în franceză, însă continuă să țină mâinile ridicate, iar John îl ignoră. Nu le adresă niciun alt cuvânt în vreme ce își continuă drumul în josul scării.

Un minut mai târziu ieși pe ușa din spatele blocului de apartamente. Odată ajuns afară, aruncă dispozitivele luate de la cei doi într-un coș de gunoi.

Pentru o fracţiune de secundă, nutri speranţa că scăpase, dar în aceeaşi clipă pe cealaltă parte a străzii apăru un camion alb care frână brusc. Din el săriră patru oameni. Între cei patru şi John se găseau opt benzi de circulaţie ale şoselei, însă indivizii începură să o ia la goană printre maşini, îndreptându-se chiar spre el.

Jack o luă la fugă. Obiectivul lui iniţial fusese staţia de metrou Puşkinskaia. Numai că indivizii veneau pe urmele lui, la nici cincizeci de metri depărtare, şi erau mult mai rapizi ca el.

Staţia de metrou i-ar fi încetinit evadarea – n-avea cum să prindă un tren înainte ca ei să pună mâna pe el. Aşa că traversă în fugă aglomerata stradă Tverskaia, cu cele opt benzi de circulaţie pe care *el* fu nevoit să le străbată aproape ca într-un dans frenetic.

Ajuns de cealaltă parte a străzii, riscă să arunce o privire în urma lui. Cei patru erau însoţiţi de alţi doi indivizi. Cei şase vânători se aflau la doar douăzeci şi cinci de metri în spate.

Devenea tot mai limpede că aveau să-l prindă. Erau prea mulţi, prea bine antrenaţi, prea bine coordonaţi şi, după cum John trebuia să admită, prea tineri şi prea bine dotaţi fizic pentru ca el să scape cu fuga prin Moscova.

Nu se putea debarasa de ei, dar putea, cu un pic de îndrăzneală şi viclenie, să-şi „negocieze" prinderea.

John îşi intensifică ritmul alergării, încercând să se depărteze de cei şase urmăritori. În acelaşi timp, scoase din buzunarul hainei telefonul pe care îl cumpărase cu o zi înainte.

Telefonul dispunea de o tastă de „autorăspuns" care îi permitea aparatului să răspundă automat la orice apel după ce suna de două ori.

Activă aplicaţia prin câteva apăsări cu degetul mare, apoi coti pe o stradă lăturalnică, ieşind perpendicular din piaţa Puşkin. Strada era ceva mai lată ca o alee, dar Clark văzu acolo ce căuta. Un camion de gunoi al primăriei înainta încet în direcţie opusă după ce tocmai încărcase un tomberon plin până la refuz din faţa restaurantului McDonald's. John luă telefonul, se uită la numărul de pe ecran, pe urmă aruncă aparatul în remorca vehiculului chiar în clipa în care maşina făcu stânga în spatele restaurantului.

Apoi Clark intră pe uşa restaurantului, exact în secunda în care oamenii care îl vânau dădeau colţul în urma lui.

John pătrunse ca o săgeată înăuntru, alergă zâmbind pe lângă angajaţii care începură să-l întrebe dacă îl pot ajuta cu ceva şi se trezi croindu-şi drum printr-o mulţime care îl împingea la rândul ei.

Încercă să scape printr-o intrare laterală, numai că în fața acesteia frână brusc un sedan negru, de pe a cărui banchetă din spate săriră doi bărbați cu ochelari negri de soare la ochi și îmbrăcați cu haine groase.

Clark se întoarse în restaurant, pe urmă se îndreptă spre bucătărie.

Restaurantul McDonald's din piața Pușkin era cel mai mare local de acest tip din lume. Putea deservi până la nouă sute de clienți simultan, iar Clark avu impresia că nimerise acolo la ora maximă de aglomerație de după-amiază. În cele din urmă, reuși să-și croiască drum prin mulțime și să intre în bucătărie.

Ajuns într-un birou din spatele bucătăriei, ridică receptorul unui telefon de acolo și formă numărul pe care tocmai îl memorase.

– Haide! Haide odată!

După două apeluri, auzi un țăcănit și își dădu seama că se activase robotul de răspuns automat.

În acea clipă, cei șase urmăritori înarmați apărură în ușa încăperii.

– Fabrice Bertrand-Morel, Paul Laska și Valentin Kovalenko de la SVR, rosti Clark tare în receptor.

Repetă cuvintele din nou în vreme ce indivizii se apropiau de el, apoi lăsă receptorul în furcă.

Individul cel mai masiv din gașca de urmăritori își ridică arma deasupra capului, pe urmă lovi cu putere coama nasului lui John Clark.

Apoi totul se făcu negru în jurul lui Clark.

Clark se trezi legat de un scaun într-o încăpere întunecată, fără ferestre.

Îl durea fața, nasul și nările păreau să fie pline de un soi de mucus plin de sânge.

Scuipă sânge pe podea.

Exista un singur motiv pentru care încă trăia. Apelul lui telefonic îi nedumerise. În acel moment, indivizii aceia, șeful lor și patronul care îi angajase se chinuiau să afle cu cine comunicase el. Dacă l-ar fi omorât chiar atunci, după ce el transmisese informația, nu rezolvau absolut nimic.

Poate că aveau să-l bată ca să le dezvăluie numele persoanei de contact, însă cel puțin nu intenționau să-i înfigă un glonț în țeastă.

Cel puțin nu încă.

70

Situat la nord de fluviul Sir Daria, în stepele Kazahstanului, fostul stat satelit al Uniunii Sovietice, cosmodromul Baikonur este cel mai bătrân şi cel mai mare spaţioport de pe planetă. Terenul complexului are o formă aproximativă de cerc din piatră cu diametrul de 80 de kilometri şi pe el se găsesc zeci de clădiri, baze de lansare, silozuri blindate pentru rachete, facilităţi de procesare, posturi de urmărire a traiectoriilor rachetelor, clădiri de control al lansărilor, şosele, un aerodrom şi o gară de tren. Oraşul din apropiere, Baikonur, dispune de propriul aeroport, şi o altă gară de cale ferată se află în apropiere, la Tiuratam.

Prima bază de lansare rachete a fost construită aici în anii '50, la debutul Războiului Rece. De aici, de la Baikonur, Iuri Gagarin a devenit primul om lansat în spaţiu. Industria spaţială privată nu avea să apară decât treizeci de ani mai târziu, însă astăzi Baikonur înseamnă principalul terminal rusesc de operaţiuni comerciale în spaţiu. Întreaga proprietate imobiliară este închiriată de la statul Kazahstan, iar plata se face nu în dolari, ruble sau euro, ci în echipamente militare.

De aproape douăzeci de ani, Georgi Safronov străbătea coridoarele, stătea pe platformele de lansare şi conducea camioane pe întinsul stepelor de acolo. El reprezenta chipul noii Rusii atunci când venea vorba de spaţiul extraterestru, oarecum în aceeaşi manieră în care Gagarin reprezentase operaţiunile ruseşti în spaţiul cosmic cu o jumătate de secol mai devreme.

În prima lui zi după ce se întorsese la Baikonur, cu o zi înainte de lansarea planificată în succesiune rapidă a primeia dintre cele trei rachete Dnepr, Georgi Safronov, bărbatul de patruzeci şi cinci de ani, şedea în biroul lui temporar din CCL, Centrul de Control al Lansării, situat la vreo opt kilometri vest de cele trei silozuri de lansare a rachetelor Dnepr la Baikonur. Zona Dnepr, deşi cuprindea un teritoriu de zeci de kilometri

pătrați, era, de fapt, mică în comparație cu facilitățile de lansare pentru rachetele Soiuz, Proton și Rokot, aflate în alte părți ale cosmodromului. Georgi privea pe fereastra de la etajul doi către ninsoarea slabă de afară, care estompa vederea locașurilor de lansare din depărtare. Undeva acolo, trei silozuri adăposteau deja rachete fără Modul de Cap Spațial, de treizeci de metri înălțime, însă în scurt timp acestea urmau să și le primească, iar cele trei găuri înghețate din beton din depărtare aveau să devină cele mai importante și mai temute locuri de pe planetă.

O bătaie în ușa biroului îl determină pe Safronov să-și ia privirea de la priveliștea năpădită de ninsoare.

În prag apăru Aleksandr Verbov, directorul operațiunilor de lansare pentru firma condusă de Safronov.

– Îmi cer scuze, Georgi, dar au venit americanii de la Intelsat. Cum eu nu-i pot duce în camera de control, le-am spus că o să văd dacă tu ești ocupat.

– Mi-ar plăcea să mă întâlnesc cu clienții mei americani.

Safronov se ridică în picioare la intrarea în încăpere a celor șase americani. Le zâmbi cu amabilitate, le strânse mâinile și se adresă fiecăruia dintre ei în parte. Americanii veniseră acolo ca să monitorizeze lansarea satelitului lor de comunicații, însă, în realitate, containerul care conținea dispozitivul lor urma să fie schimbat cu un altul aflat în acea clipă sub pază armată într-un tren de marfă la câțiva kilometri distanță de cosmodrom.

În vreme ce strângea mâini și schimba amabilități, Safronov știa că cei cinci bărbați și femeia din fața lui aveau să moară foarte curând.

Erau niște necredincioși și moartea lor era lipsită de importanță, însă Georgi nu se putea abține să nu se gândească la faptul că femeia era destul de atrăgătoare.

Georgi își blestemă slăbiciunea. Știa că în viața de apoi va avea parte de satisfacții. Își reaminti acest lucru și zâmbi în direcția atractivei specialiste în comunicații, pe urmă trecu mai departe la următorul american, un bărbat scund, gras, cu barbă, doctorand într-o chestie total irelevantă.

În scurt timp, americanii ieșiră din încăpere și Safronov se întoarse la biroul lui, știind că procesul avea să se repete cu clienții japonezi și cei britanici. CCL era, oficial, un loc interzis străinilor, totuși Safronov îngăduise accesul limitat al reprezentanților companiilor cliente la birourile de la etajul doi.

De-a lungul întregii zile, Safronov prelua treptat comanda deplină a pregătirilor de lansare. Existau alți oameni care se puteau ocupa de asta, fiindcă Georgi era, în definitiv, președintele companiei, dar le explică angajaților că era prima lansare multiplă din istoria Dnepr, trei astfel de lansări

fiind planificate să aibă loc în doar treizeci și șase de ore, iar el dorea să se asigure că totul va decurge conform planului. Reușita operațiunii putea atrage noi clienți pe viitor, în cazul în care mai multe companii aveau nevoie de lansări de echipamente într-o fereastră determinată de timp. Rachetele Dnepr dispuneau de capacitatea de a duce mai mult de un satelit în spațiu odată, toate echipamentele fiind încărcate în același Modul de Cap Spațial, însă acest fapt era util doar în cazul în care clienții doreau să lanseze pe aceeași orbită. Cele trei lansări programate în următoarele două zile urmau să trimită sateliți pe orbite spre nord și spre sud.

Sau cel puțin așa credea toată lumea.

Nimeni nu ridică din sprâncene a mirare văzând atitudinea lui Safronov, deoarece Georgi era un conducător practic, în aceeași măsură în care era expert în sistemul Dnepr.

Însă nimeni nu avea habar că expertiza lui se baza pe munca depusă de el cu mai bine de un deceniu înainte.

Când rachetele balistice R-36 își încheiaseră serviciul util, în anii '80, nu mai puțin de 308 astfel de rachete rămăseseră în inventarul Uniunii Sovietice.

Compania înființată de Safronov începuse să le reechipeze pentru operațiuni de lansare în spațiu conform unui contract încheiat cu guvernul Rusiei la sfârșitul anilor '90, însă, în acea perioadă, programul american privind navetele spațiale era în plină desfășurare, iar America nutrea planuri pentru lansarea mai multor vehicule spațiale.

Safronov își făcuse griji că firma lui nu putea face sistemul Dnepr profitabil doar în urma lansărilor comerciale în spațiu, așa că se apucase să conceapă alte planuri de utilizare a rachetelor.

Una dintre ideile înaintate de Safronov și explorate ani de zile fusese aceea ca rachetele Dnepr-1 să fie folosite ca dispozitive de salvare a vieții pe mare. Safronov argumentase că în cazul în care, să spunem, o navă se scufunda în apropiere de coastele Antarcticii, o rachetă lansată din Kazahstan putea trimite un bagaj cu bunuri necesare supraviețuirii, în greutate de o mie cinci sute de kilograme, la o depărtare de până la douăsprezece mii de mile marine în mai puțin de o oră, cu o precizie de aterizare de sub doi kilometri. Alte încărcături puteau fi trimise în diferite părți ale globului pentru situații de urgență, ca un soi de serviciu poștal aerian, scump, dar fără rival.

Știa că ideea suna pretențios, deci petrecuse luni de zile alături de echipele lui de oameni de știință ca să lucreze la partea de telemetrie fizică a ideii, și împreună cu ei pusese la punct modele de acțiune pe calculator.

În cele din urmă, ideea lui nu dusese nicăieri, mai ales după ce programul american legat de navete spațiale încetase și fusese foarte lent repornit după dezastrul navetei Challenger.

Însă cu câteva luni în urmă, imediat ce se întorsese de la întâlnirea cu generalul Ijaz, Safronov se apucase să-și șteargă de praf vechile dischete de computer și alcătuise o echipă pentru a relua lucrul la detaliile operațiunii de trimitere a rachetelor Dnepr în partea de sus a atmosferei în loc de o orbită joasă extraterestră, urmată de operațiunea de coborâre a rachetelor către o locație anume, unde să parașuteze încărcături la sol.

Echipa alcătuită de el socoti totul ca pe o posibilitate ipotetică, însă se apucă de treabă; în scurt timp, Safronov avea modelele lucrate pe computer și comenzile de execuție încărcate în secret în cadrul aplicațiilor software utilizate în cadrul CCL.

Preluă un apel rapid de la Departamentul Asamblare și Integrare: cei trei sateliți fuseseră scoși din camera sterilizată, puși în containere și așezați în Modulele Capetelor Spațiale, boturile vehiculelor spațiale care, din câte știau proprietarii sateliților, aveau să le plaseze echipamentele pe o orbită terestră. Aceste vehicule spațiale erau în acel moment duse către silozurile de lansare pe platforme de transport, niște camioane-macara enorme care potriveau vehiculele spațiale la vehiculele de lansare, cele trei rachete imense cu trei trepte care așteptau deja în silozurile lor. Era un proces care dura mai multe ore și care urma să se sfârșească abia seara târziu, când o mare parte a personalului CCL avea să fie plecat din Centru ca să dea o mână de ajutor de la fața locului la pregătirea lansărilor.

Iar acest fapt îi oferea lui Georgi răgazul de timp necesar pentru a se coordona cu oamenii lui din Baikonur și a pregăti atacul.

Până atunci, totul decursese conform planului, iar Safronov nici nu se așteptase la altceva, deoarece fiecare acțiune pe care o întreprinsese nu însemnase nimic altceva decât voința lui Allah.

Francezii care lucrau pentru Fabrice Bertrand-Morel poate că erau detectivi buni și vânători buni de oameni, însă din punctul de vedere al lui John Clark erau niște anchetatori groaznici. În ultimele două zile, Clark fusese lovit cu pumnul, cu piciorul, pălmuit, nu primise mâncare și apă, ba chiar i se refuzase o pauză pentru nevoi fiziologice.

Asta se numea tortură?

Da, americanul avea falca umflată și dureroasă și își pierduse două coroane dentare. Și, da, fusese forțat să facă pipi pe el. Era convins că slăbise

suficient de mult în două zile, încât atunci când urma să plece de acolo, dacă mai ajungea să plece, avea să fie obligat să se abată pe la un magazin de haine ca să-şi cumpere ceva de îmbrăcat care să nu cadă de pe el. Însă nu, indivizii ăia habar n-aveau cum să determine pe cineva să vorbească.

John nu simţise în vreun fel că indivizii primiseră vreo limită de timp din partea şefului lor. Erau aceiaşi şase indivizi cu care se trezise încă de la început şi care îl băgaseră în cine ştie ce casă închiriată, probabil nu departe de Moscova, gândindu-se că îl vor bumbăci bine câteva zile ca să-l facă să-şi dezvăluie contactele şi legăturile. Fusese întrebat insistent în legătură cu Jack Ryan. Mai exact, în legătură cu Jack Ryan Senior. Fusese întrebat despre slujba lui curentă. Şi fusese întrebat despre Emir.

Căpătă impresia că oamenii care puneau întrebările nu prea cunoşteau contextul informaţiilor căutate ca să ştie ce să întrebe mai exact. Cineva – Laska, Fabrice Bertrand-Morel sau Valentin Kovalenko – le trimisese întrebările de pus, aşa că ei executau doar ordinele.

Pune întrebarea. Nu primeşti răspuns. Pedepseşte. Repetă.

În mod cert, Clark nu se distra, însă o putea ţine aşa timp de o săptămână sau chiar mai mult înainte ca indivizii să înceapă, cu adevărat, să-l irite. Trecuse prin chestii mai rele. La naiba, chiar şi instruirea SEAL fusese mult, mult mai rea decât tâmpenia asta.

Unul dintre francezi, cel pe care John îl socotea cel mai amabil tip din gaşcă, intră în încăpere. Era îmbrăcat cu un costum negru; indivizii ieşiseră să cumpere haine noi pentru interogatoriu după ce sudoarea, saliva şi sângele lui Clark li se impregnaseră în hainele vechi.

Individul se aşeză pe pat; Clark era legat de scaun.

– Domnule Clark. Intri în criză de timp. Povesteşte-mi despre Emir, monsieur Yasin. Lucrai împreună cu Jacques Ryan ca să-l găseşti, poate cu unii dintre prietenii tăi vechi de la CIA? *Oui?* Vezi tu, ştim multe despre tine şi despre organizaţia cu care lucrezi, dar avem nevoie de ceva mai multe informaţii. Tu ne dai asta, nu e mare lucru pentru tine, apoi te duci acasă.

Clark îşi dădu ochii peste cap.

– Nu vreau ca amicii mei să te lovească din nou. N-are sens. Tu vorbeşti, da?

– Nu.

Clark rosti negaţia cu o falcă dureroasă care, în mod cert, avea să devină şi mai dureroasă.

Francezul ridică din umeri.

– Eu sun amicii. Ei o să te rănească, domnu' Clark.

– Câtă vreme nu vorbesc la fel de mult ca tine.

Lui Georgi Safronov îi plăcea să creadă că își gândise planul în cele mai mici detalii. În dimineața transpunerii în faptă a complotului, cei patruzeci și trei de luptători Jamaat Shariat rămași în viață și poziționați în apropiere se grupară în unități mici, folosindu-se de antrenamentul tactic pe care îl primiseră din partea extrem de eficientei rețele Haqqani în Waziristan.

Însă în orice bătălie militară existau două tabere, iar Safronov nu neglijase să-și studieze inamicul, forța de securitate de pe cosmodrom.

Securitatea cosmodromului însemnase odinioară responsabilitatea armatei ruse, numai că soldații plecaseră de acolo de ani de zile, ulterior protecția pentru acea zonă cu o suprafață de peste cinci mii de kilometri pătrați fiind asigurată de o companie privată din Tașkent.

Oamenii de pază patrulau zona pe jos sau în camionete. Mai mulți dintre ei erau postați la intrările în complex. În cosmodrom exista o cazarmă de mari dimensiuni plină cu oameni. Cu toate astea, gardul protector al cosmodromului era slab în cele mai multe zone și inexistent în altele.

Perimetrul, în ansamblul lui, nu era deloc securizat.

Deși de la depărtare stepa înconjurătoare nu părea să fie altceva decât spațiu larg deschis, Safronov știa că vastele câmpuri erau traversate de albii secate de pâraie și depresiuni naturale care puteau fi fructificate. Mai știa și faptul că o forță locală de insurgenți musulmani, Hizb ut-Tahrir, încercase în trecut să pătrundă în cosmodrom, însă oamenii fuseseră atât de slabi și de prost antrenați, încât nu reușiseră decât să le creeze membrilor forței kazahe de pază iluzia unui atac.

Un atac adevărat se pregătea în acel moment, așa cum Georgi știa prea bine, și în scurtă vreme avea să se vadă cât de pregătită era forța de pază pentru ripostă.

Safronov însuși se împrietenise cu liderul oamenilor din forța de pază.

Omul ajunsese să efectueze vizite regulate la CCL atunci când totul era pregătit pentru o lansare iminentă. Georgi îl sunase pe individ cu o seară înainte ca să-l roage să vină mai devreme, deoarece Kosmos Space Flight Corporation, compania lui Georgi, îi trimisese un cadou de la Moscova în semn de apreciere pentru treaba excelentă pe care liderul o făcea.

Directorul forței de pază fusese încântat și anunțase să va ajunge la biroul domnului Safronov la ora opt și jumătate dimineața.

În acea clipă, ceasul arăta șapte și patruzeci și cinci, iar Safronov se plimba nervos prin birou.

Își făcea griji că natura lui omenească avea să-l împiedice să facă ceea ce trebuia și asta îi dădea frisoane. Creierul lui îi arăta în imaginii vii ce trebuia făcut, însă el nu era deloc sigur că va reuși să ducă treaba până la capăt.

Sună telefonul de pe birou, iar Safronov se bucură de întrerupere.

– Da?

– Bună Georgi.

– Bună, Aleksandr.

– Ai o clipă liberă?

– Sunt cam ocupat cu verificarea cifrelor pentru a doua lansare. După prima lansare de după-amiază nu prea voi mai avea timp pentru așa ceva.

– Da. Dar trebuie să discut cu tine despre lansarea de după-amiază. Am unele griji.

„Fir-ar să fie! Nu acum!“, își spuse Georgi. Nu dorea să-și petreacă dimineața ca să descurce o problemă tehnică privind un satelit care, oricum, nu avea să călătorească pe o distanță mai mare decât aceea unde fusese lăsat de oamenii lui, lângă silozul de lansare, atunci când îl înlocuiseră cu propriul lor modul de cap de rachetă.

Cu toate astea, era nevoit să păstreze aparența că totul era normal, pentru cât mai multă vreme posibil.

– Vino.

– Sunt la procesarea datelor de zbor. Pot ajunge acolo în cincisprezece minute. Douăzeci dacă drumul e acoperit de gheață.

– Păi, atunci, grăbește-te, Aleksandr.

Directorul operațiunilor de lansare avu nevoie de toate cele douăzeci de minute ca să ajungă în biroul președintelui din CCL. Aleksandr Verbov intră fără să mai bată la ușă, își scutură picioarele de zăpadă și își scoase căciula și haina groasă.

– O dimineață a dracului de geroasă, Georgi, rosti el cu un zâmbet.

– Ce ai nevoie?

Safronov intra în criză de timp.

Trebuia să-și scoată cât mai grabnic prietenul de acolo.

– Îmi pare rău să-ți spun asta, dar trebuie să anulăm zborul de azi.

– Ce? De ce?

– Cei de la telemetrie au probleme software. Vor să refacă programul, apoi să-l închidă și să-l reseteze. Iar asta ia timp. Câteva dintre sistemele noastre de colectare și procesare date vor fi afectate pentru câteva ore. Însă următoarea fereastră de lansare a celor trei vehicule spațiale în succesiune rapidă, așa cum am planificat, va apărea peste trei zile. Recomand anularea

secvenței de lansare, oprirea generatoarelor de presiune, descărcarea combustibilului din toate cele trei vehicule și punerea încărcăturilor în configurații de depozitare temporară. Vom înregistra o întârziere, dar încă vom reuși să stabilim recordul de lansări în fereastră îngustă de timp, ceea ce, până la urmă, reprezintă țelul nostru.

– Nu! exclamă Safronov. Secvența de lansare continuă așa cum a fost stabilit. Vreau ca 109 să fie gata de lansare la prânz.

Verbov era complet șocat. Nu mai primise niciodată un astfel de răspuns de la Safronov, nici măcar atunci când veștile erau proaste.

– Nu înțeleg, Georgi Mikhailovici. Nu m-ai auzit? Fără date corecte de telemetrie, centrul european de control al misiunii nu va permite niciodată rachetei spațiale să-și continue zborul. Vor anula lansarea. Știi bine asta.

Safronov își privi lung prietenul.

– Vreau să fie lansată. Vreau ca toate rachetele să fie pregătite în silozurile lor.

Verbov zâmbi înclinându-și capul. Chicoti.

– Rachete?

– Vehicule spațiale. Știi la ce mă refer. N-ai de ce să-ți faci griji, Aleksandr. Totul se va termina în curând.

– Ce se petrece aici?

Safronov își simți mâinile tremurând, așa că și le prinse de materialul pantalonilor. Începu să rostească încet, cu voce joasă, o mantră care îi fusese dată de Suleiman Murshidov.

– O secundă de jihad face cât o sută de ani de rugăciune. O secundă de jihad face cât o sută de ani de rugăciune. O secundă de jihad face cât o sută de ani de rugăciune.

– Ai spus ceva?

– Pleacă.

Aleksandr Verbov se răsuci încet pe călcâie și ieși pe coridor. Abia ajunsese la vreo trei metri de ușa biroului șefului, că Safronov îl chemă înapoi.

– Glumesc, Alex! Totul e în regulă. Putem amâna lansarea dacă telemetria spune așa.

Verbov clătină din cap cu un soi de chicotit, ceva între confuzie și șoc, apoi se întoarse în birou.

Tocmai intrase pe ușă, când observă pistolul din mâna lui Safronov. Zâmbi nevenindu-i să-și creadă ochilor, de parcă arma nu era adevărată.

– Georgi Mikhailovici... ce crezi că...

Safronov trase un singur cartuș cu pistolul-automat Makarov cu amortizor. Glonțul pătrunse în plexul solar al lui Aleksandr, trecu printr-un plămân,

zdrobi o coastă şi ieşi prin spate. Alex nu se prăbuşi. Se strâmbă auzind zgomotul împuşcăturii şi ezită o secundă înainte de a se uita în jos la pata de sânge care deja creştea pe salopeta lui maronie.

Georgi avu impresia că dură enorm de mult până când Aleksandr muri.

Niciunul din ei nu scoase o vorbă, ci se uitară unul la celălalt cu expresii similare de uimire în ochi. Apoi Alex duse mâna în spate, găsi scaunul din plastic de lângă uşă şi se aşeză cu greutate pe el.

Peste alte câteva secunde, ochii i se închiseră, capul i se prăbuşi într-o parte şi din plămânul sfâşiat de glonţ ieşi o ultimă răsuflare lungă.

Georgi reuşi să-şi controleze din nou respiraţia peste alte câteva secunde. Puse pistolul pe biroul de lângă el.

Trase de cadavru, care continua să stea prăbuşit pe scaun, şi îl târî în dulapul din birou. Făcuse loc acolo pentru un singur trup, cel al conducătorului forţelor de pază, însă în acel moment era nevoit să găsească un spaţiu suplimentar pentru kazahul care urma să apară peste câteva minute.

Safronov lăsă trupul lui Verbov să cadă pe podeaua dulapului, împinse picioarele mortului înăuntru, pe urmă închise uşa. Grăbit, înşfăcă o rolă de hârtie igienică din toaletă şi şterse picăturile de sânge de pe podeaua biroului.

Zece minute mai târziu, şeful echipei de pază era şi el mort, zăcând lat pe podeaua biroului lui Safronov. Tipul era masiv şi moartea îl surprinsese îmbrăcat cu haina groasă şi încălţat cu bocancii grei. Georgi se holbă la cadavru, la expresia de pe faţa lui, şi îi veni să vomite. Reuşi să se abţină şi să se concentreze ca să formeze un număr de telefon pe mobilul lui cu o mână tremurândă.

Când de la celălalt capăt i se răspunse, rosti:

– *Allahu Akbar*. E timpul.

71

Fără conducător, forțele de pază kazahe n-avură nicio șansă.

Teroriștii Jamaat Shariat loviră în forță intrarea principală la ora 8.54 dimineața, pe ninsoare viscolită. Uciseră patru paznici postați acolo și distruseră cu grenade trase cu lansatoare trei camioane pline cu soldați înainte ca paznicii să apuce să tragă un foc de armă.

Ninsoarea se mai potolise când cele șase vehicule daghestaneze – patru camionete cu câte șase oameni fiecare și două semiremorci, fiecare dintre ele transportând un container de rachetă și câte șase, respectiv șapte oameni – se separară la o intersecție din apropierea centrului de lansare. O camionetă cu șase oameni se duse la unitatea de procesare date, ca să preia controlul celor șaisprezece străini care lucrau pentru cele trei companii care își lansau sateliții de pe Baikonur. Cele două semiremorci se îndreptară spre cele trei silozuri de lansare, cu una dintre camionete deschizându-le drumul. O altă unitate de șase oameni rămase în dreptul cotiturii din drumul principal către zona Dnepr. Oamenii se dădură jos din vehicule și intrară într-un buncăr scund din beton, care pre vremuri slujise drept post de pază pentru militarii ruși, dar care în prezent zăcea pe jumătate îngropat în ierburile înzăpezite ale stepei. Odată intrați, oamenii își poziționară lansatoarele de grenade și armele automate și începură imediat să inspecteze drumurile cu binoclurile, gata să nimicească de la distanță orice vehicul care se apropia.

Cele două echipe de șase oameni rămase se îndreptară spre CCL, unde dădură peste o rezistență dârză din partea forțelor de pază. Se găseau acolo vreo doisprezece paznici, care reușiră să omoare cinci dintre cei doisprezece atacatori înainte de a se trezi depășiți de situație. Mai mulți paznici își aruncară armele și își ridicară mâinile în aer, însă daghestanezii îi uciseră chiar în locul unde se predaseră.

După dispariția liderului trupelor de securitate, răspunsul acestora la atac rămase fără coordonare. Oamenii din cazarma aflată în apropiere nu trecură la contraatac vreme de mai bine de douăzeci și cinci de minute, și imediat ce văzură prima grenadă lansată din buncăr și care rată un prim camion cu trupe care se apropia de cotitură, se întoarseră în cazarmă ca să regândească strategia de ripostă.

În centrul de control al lansării, civilii se aruncară la podeaua etajului doi în vreme ce atacul de afară era în plină desfășurare. Când sunetele asemănătoare execuțiilor scoase de armele de foc încetară și când toți inginerii ruși specializați în lansări în spațiu zăceau pe jos, plângând, rugându-se și înjurând, Georgi Safronov apăru dinspre capătul scării. Prietenii și angajații lui îl strigară, însă el îi ignoră și deschise ușa de acces în clădire.

Forțele Jamaat Shariat preluară centrul de control fără să mai tragă un singur foc de armă.

Tuturor celor dinăuntru li se ordonă să se adune în camera de control, unde Georgi făcu un anunț public.

– Faceți ce vi se spune și veți trăi. Refuzați un ordin o singură dată și veți muri.

Oamenii lui se uitară la el șocați, cu ochii măriți de groază.

Un luptător daghestanez, unul dintre cei trei postați în dreptul ieșirii de urgență, își ridică arma în aer.

– *Allahu Akhbar!*

I se răspunse imediat cu urale din partea celorlalți luptători.

Georgi Safronov era încântat. În acel moment, era stăpân pe situație.

Primii oameni din afara cosmodromului care aflară de atac se găseau în Darmstadt, Germania, în cadrul Centrului European de Operațiuni în Spațiu (ESOC), unitatea construită pentru a direcționa sateliții ajunși pe o orbită. Aceștia tocmai urmăreau o transmisie în direct a pregătirilor de zbor din centrul de control de la Baikonur, așa că îi văzură pe angajații centrului alergând care încotro ca să își pună viețile la adăpost. Văzură, de asemenea, cum oamenii se întorc, mânați de la spate de teroriști înarmați, pe urmă îl zăriră pe președintele Kosmos Space Flight Corporation, Georgi Safronov, intrând ultimul.

Safronov avea un Kalașnikov prins de o curea în jurul gâtului și era îmbrăcat din cap până în picioare în haine de camuflaj de iarnă.

După intrarea în încăpere, primul lucru pe care îl făcu Safronov fu să întrerupă legătura cu ESOC.

* * *

Sala de control al lansării din cadrul centrului pentru rachetele Dnepr n-ar fi impresionat pe nimeni obişnuit cu programele documentare şi filmele despre centrul spaţial Kennedy din Statele Unite, un amfiteatru masiv, cu ecrane de dimensiuni uriaşe amplasate pe pereţi şi cu zeci de oameni de ştiinţă, ingineri şi astronauţi lucrând în faţa unor monitoare plate.

Rachetele Dnepr erau lansate şi controlate dintr-o încăpere care semăna mai degrabă a sală de lectură dintr-un liceu; acolo puteau sta jos treizeci de persoane, înşirate la mese lungi cu panouri de control şi monitoare de computer. Toată lumea avea în faţă, pe pereţii frontali, două panouri mari, dar nicidecum impresionante, de ecrane de afişaj, pe unul dintre acestea fiind informaţii de telemetrie, iar pe celălalt o imagine *live* a tambuchiului de închidere al silozului 109, aflat pe poziţia închis, unde se găsea prima dintre cele trei rachete Dnepr programate pentru lansare în următoarele patruzeci de ore.

În jurul silozului ningea viscolit. Opt oameni înarmaţi cu puşti-semiautomate şi îmbrăcaţi cu uniforme cenuşii de camuflaj ocupaseră poziţii pe turnurile scunde şi platformele legate de siloz, cercetând cu privirile stepa înzăpezită din jur.

Safronov îşi petrecuse ultima oră vorbind la telefon şi prin staţia radio cu directorul tehnic al unităţii de procesare, explicându-i cu exactitate ce trebuia făcut la fiecare locaţie de lansare. Auzind protestele omului şi refuzul de a-i satisface dorinţele, Georgi ordonase ca un membru al personalului directorului tehnic să fie împuşcat. După moartea colegului său, directorul tehnic nu-i mai cauzase probleme lui Georgi.

– Opriţi alimentarea la 109, ordonă Georgi şi imediat panoul cu ecrane de afişaj din faţa oamenilor se înnegri.

Safronov nu avea chef ca indivizii aflaţi acolo cu el să ştie în care siloz se găseau bombele şi care rachetă conţinea satelitul rămas.

În acel moment, Safronov era pe punctul de a explica personalului din cadrul CCL tot ce se petrecea.

– Unde e Aleksandr? întrebă Maxim Ezhov, directorul adjunct de lansări al companiei şi primul de acolo care avu curajul să întrebe ceva.

– L-am ucis, Maxim. N-am vrut asta, dar misiunea mea a impus-o.

Toată lumea se holbă la el aşteptând explicaţii.

– O să introducem încărcături noi în vehiculele spaţiale. Asta se va face la locurile de lansare. Oamenii mei au grijă de operaţiune chiar în clipa asta, iar directorul tehnic al unităţii de procesare este în fruntea oamenilor

lui. Odată ce el spune că operaţiunea e încheiată, mă voi duce la silozuri ca să-i verific munca. Dacă a executat ce i-am cerut, atunci el şi întreg personalul lui vor fi liberi să plece.

Echipa din centru se uita fix la preşedintele corporaţiei Kosmos Space Flight.

– Nu mă credeţi, nu-i aşa?

Câţiva oameni clătinară din cap în semn că nu.

– Am anticipat asta. Domnilor, mă cunoaşteţi de mulţi ani. Sunt eu un om diabolic?

– Nu, rosti unul dintre angajaţi, cu o notă de speranţă în glas.

Încuviinţări tăcute pretutindeni.

– Evident că nu sunt. Dar sunt un om pragmatic, eficient şi inteligent?

Alte încuviinţări peste tot.

– Vă mulţumesc. Vreau să vă arăt că vă voi da ce vreţi, dacă şi voi îmi daţi ce vreau, zise Georgi şi ridică staţia radio. Lăsaţi toţi ruşii şi kazahii rămaşi în unitatea de procesare să plece liberi. Îşi pot lua maşinile personale, evident. Îmi pare rău, însă autobuzele rămân unde sunt. Mai sunt mulţi oameni aici care vor avea nevoie de transport după ce povestea asta ia sfârşit. Îşi ascultă subordonatul confirmând ordinul, după care continuă: Şi, te rog, cere-le tuturor să apeleze centrala de aici când vor părăsi cosmodromul ca să le spună prietenilor lor din CCL că n-a fost vorba de o păcăleală. N-am nicio intenţie să mai fac rău altcuiva. Oamenii din cosmodrom sunt prietenii mei.

Personalul din centrul de control al lansărilor se linişti vizibil. Georgi se simţea mărinimos.

– Vedeţi? Faceţi ce vă cer şi veţi trăi ca să vă vedeţi familiile.

– Şi ce vom face? întrebă Ezhov, ajuns liderul *de facto* al ostaticilor din centrul de control.

– Veţi face ceea ce trebuie să faceţi în mod obişnuit. Veţi pregăti lansarea a trei rachete.

Nimeni nu întrebă ce se întâmpla, deşi unii aveau bănuielile lor în privinţa posibilelor încărcături ale vehiculelor spaţiale.

Safronov era exact aşa cum spusese, un om pragmatic şi eficient. Permisese ca personalul din unitatea de procesare să plece nevătămat deoarece nu îi mai era util, în schimb, având nevoie ca trupele lui care păzeau personalul de acolo să se deplaseze către silozurile de lansare pentru a le proteja împotriva intervenţiei trupelor speciale Spetznaz. Ştia, de asemenea, că o asemenea dovadă de bunăvoinţă putea determina personalul din centrul de control al lansării să-i urmeze mai uşor ordinele.

În orice caz, după ce controlorii de zbor își încheiau treaba, el, unul, nu ar mai fi avut de ce să-i lase în viață. Urma să-i ucidă ca formă de manifestare a declarației lui pentru necredincioșii de la Moscova.

Centrul de urmărire din Darmstadt raportă atacul, printre alții, colegilor de la centrul similar din Moscova, iar aceștia notificară Kremlinul. După o oră de discuții la telefon, se înființă o legătură directă cu Kremlinul. Safronov se trezi stând în sala de control al lansărilor cu o cască pe cap și conversând cu Vladimir Gamov, directorul Agenției Spațiale a Federației Ruse, care se găsea la Kremlin, într-un centru de gestionare a crizei întocmit în grabă. Cei doi se cunoșteau de foarte multă vreme.

– Ce se petrece acolo, Georgi Mikhailovici?

– Ai putea începe prin a-mi spune Magomed Daghestani, răspunse Safronov. Mohammed Daghestanezul.

Safronov auzi în fundal, la capătul celălalt al liniei, pe cineva mormăind „*Sukin si*“. Nemernicul. Înjurătura îl făcu să zâmbească. În acel moment, indivizii de la Kremlin începeau să înțeleagă că trei rachete Dnepr se găseau sub controlul separatiștilor din Caucazul de Nord.

– De ce, Georgi?

– Ești prea idiot ca să nu vezi? Ca să nu înțelegi?

– Ajută-mă să înțeleg.

– Fiindcă nu sunt rus. Sunt daghestanez.

– Nu-i adevărat! L-am cunoscut pe taică-tău de când eram amândoi în Sankt-Petersburg. De când erai copil!

– Dar tu l-ai cunoscut pe tatăl meu după ce am fost adoptat din părinți daghestanezi. Musulmani! Întreaga mea viață a fost o minciună! O minciună pe care acum am s-o îndrept!

Urmă o lungă pauză. Oamenii mormăiau în fundal.

Directorul agenției spațiale încercă altă abordare.

– Înțelegem că ai șaptezeci de ostatici.

– Incorect. Am eliberat deja unsprezece oameni și alți cincisprezece îi vor urma imediat ce ei se întorc de la silozuri, fapt care ar trebui să se întâmple într-o jumătate de oră, cel mult.

– De la silozuri? Ce le faci rachetelor?

– Ameninț cu lansarea lor împotriva țintelor rusești.

– Dar sunt vehicule *spațiale*. Cum vei...

– Înainte de a fi devenit vehicule spațiale, au fost R-36. Rachete balistice intercontinentale. Le-am redat gloria de odinioară.

– R-36 duceau arme nucleare. Nu sateliţi, Safronov.

Georgi nu răspunse câteva secunde lungi.

– Corect. Ar fi trebuit să fiu mai precis în exprimare. Am redat gloria de odinioară pentru două dintre aceste specimene. A treia rachetă nu are focos de război instalat, însă tot înseamnă o rachetă care poate produce un impact cinetic puternic.

– Ce vrei să spui?

– Spun că sunt în posesia a două bombe nucleare de douăzeci de kilotone, încărcate în modulele din vârful a două dintre cele trei vehicule spaţiale Dnepr-1. Rachetele se găsesc în silozurile lor de lansare, iar eu controlez lansarea lor. Armele, şi le spun arme fiindcă nu mai sunt doar nişte simple rachete, sunt îndreptate împotriva unor centre populate din Rusia.

– Aceste arme nucleare de care vorbeşti...

– Da. Sunt bombele lipsă din Pakistan. Eu şi luptătorii mei mujahedini le-am luat.

– Am înţeles de la pakistanezi că nu pot fi detonate aşa cum sunt. Joci la cacealma. Dacă ai bombele alea, nu le poţi folosi.

Safronov se aşteptase la asta. În definitiv, ruşii îi dispreţuiau complet pe oamenii lui. Ar fi fost uimit dacă ei s-ar fi comportat altfel.

– Peste cinci minute îţi voi trimite un e-mail ţie direct şi subdirectorilor agenţiei tale, adică unor oameni mai inteligenţi ca tine. În fişierul ataşat vei vedea secvenţa de decodificare pe care am folosit-o ca să activăm focoasele bombelor. Arat-o şi experţilor tăi nucleari. Îţi vor spune că este corectă. De asemenea, în fişier vei vedea imaginile digitale ale detonatoarelor altimetrice pe care le-am furat din fabrica de armament Wah. Arată-le experţilor tăi în muniţie. Şi tot în fişier vei vedea câteva proiecţii de traiectorii posibile pentru rachetele Dnepr, în caz că nu crezi că pot îndrepta încărcăturile oriunde aş dori pe suprafaţa pământului. Arată-le experţilor tăi în rachete. Îşi vor petrece restul zilei făcând calcule, dar, în cele din urmă, îşi vor da seama.

Safronov nu ştia dacă ruşii îl credeau. Se aştepta la alte întrebări, însă directorul agenţiei spaţiale ruse se mulţumi să întrebe:

– Care sunt cererile tale?

– Vreau dovada că eroul revoluţiei daghestaneze, Israpil Nabiyev, este viu. Îmi oferiţi dovada şi eliberez alţi câţiva ostatici. Când îl veţi elibera pe comandantul Nabiyev şi îl veţi aduce aici, voi elibera pe toată lumea, cu excepţia unei echipe minimale de tehnicieni. Când veţi retrage toate forţele ruseşti din Caucaz, voi dezarma una dintre bombele nucleare instalate la bordul rachetelor. Iar când eu însumi, comandantul Nabiyev şi oamenii mei

vom părăsi în siguranță această zonă, vă voi ceda controlul asupra celeilalte arme. Puteți dezamorsa situația în care vă găsiți în doar câteva zile.

– Va trebui să discut toate astea cu...

– Poți discuta cu cine vrei. Dar ține minte. Am aici șaisprezece prizonieri străini. Șase sunt din Statele Unite, cinci din Marea Britanie și cinci din Japonia. Voi începe să execut prizonierii dacă nu voi vorbi cu Nabiyev până la ora nouă, mâine-dimineață. Și voi lansa rachetele dacă Rusia nu se retrage din Caucaz în termen de șaptezeci și două de ore. *Dobrîi den*. Bună ziua.

72

Stând în frumoasa lui bibliotecă din casa aflată în Newport, Rhode Island, Paul Laska lăsă receptorul telefonului de pe birou în furcă şi ascultă ticăitul discret al ceasului din hol, pe care i-l dăduse bunicul lui.

Timpul se scurgea.

Trecuseră cinci zile de când Fabrice Bertrand-Morel raportase că John Clark îl găsise pe Kovalenko şi aflase de implicarea lui Laska în fişierul strecurat oamenilor din administraţia Kealty.

În cele cinci zile, Bertrand-Morel sunase de două ori pe zi cu aceeaşi poveste. Spionul încărunţit nu îşi dezvăluise contactele şi nici cu cine vorbise şi ce spusese. De fiecare dată, Laska adăuga noi întrebări pe care francezul să i le pună individului, amănunte care, odată lămurite, îi puteau conferi lui Laska un soi de protecţie în caz că vestea despre complotul pus la cale de el împreună cu ruşii ajungea în mâini nepotrivite.

Nu se mai punea problema apărării Emirului şi a distrugerii lui Jack Ryan, deşi Paul încă spera ca aşa ceva să se realizeze. Nu, în acel moment, imigrantul ceh era preocupat de propria supravieţuire. Lucrurile nu decurseseră conform planului, FBI-ul o dăduse în bară cu arestarea lui Clark, iar francezul eşuase la fel cu prinderea lui Clark, de vreme ce acesta aflase deja despre Laska şi transmisese această informaţie mai departe.

Aşadar, venise vremea ca jocul să ia sfârşit. Laska ridică receptorul telefonului din furcă şi formă un număr scris în agenda din faţa lui. Avusese acel număr dintotdeauna şi se îndoise că va avea nevoie vreodată să-l folosească, însă în acel moment aşa ceva devenise de neevitat.

Patru apeluri, apoi cineva răspunse la telefonul mobil în Londra.

– Da?

– Bună seara, Valentin. Aici e Paul.

– Bună, Paul. Sursele mele mi-au spus că au apărut probleme.

– Sursele tale îl includ şi pe tatăl tău, presupun.

– Da.

– Atunci, da, există o problemă. Tatăl tău a vorbit cu Clark.

– Clark nu ar fi trebuit să ajungă la Moscova. E greşeala ta, nu a mea.

– Corect, Valentin. Accept asta. Dar haide să ne ocupăm de lume aşa cum e ea, nu cum am vrea noi să fie.

Urmă o pauză îndelungată.

– De ce ai sunat?

– Îl avem pe Clark, îl ţinem sub control în Moscova, încercând să descoperim cât de expuşi suntem în povestea asta.

– Pare o măsură prudentă.

– Da, în fine, oamenii care lucrează pentru noi nu sunt anchetatori. Au pumni, e adevărat, însă cred că dispui de ceva expertiză care ne-ar putea ajuta mai bine.

– Crezi că eu torturez oameni?

– Nu ştiu dacă o faci sau nu, deşi îmi imaginez că aşa ceva îţi stă în fire. Mulţi oameni au povestit despre cele câteva ore petrecute în subsol cu tatăl tău.

– Îmi pare rău, Paul, dar organizaţia mea trebuie să-şi limiteze expunerea în povestea asta. Tabăra ta a pierdut. Situaţia curentă din Kazahstan preocupă pe toată lumea din ţara mea acum. Interesul pentru doborârea lui Jack Ryan a dispărut.

Laska simţea că ia foc de furie.

– Nu te poţi spăla pe mâini aşa de uşor, Valentin. Operaţiunea nu s-a încheiat.

– Ba da, pentru noi s-a încheiat, Paul.

– Nu fi idiot! Eşti băgat în povestea asta la fel de adânc ca şi mine. Clark i-a dat contactului său numele tău.

– Din nefericire, numele meu se află deja în dosarele CIA. Poate să spună ce vrea.

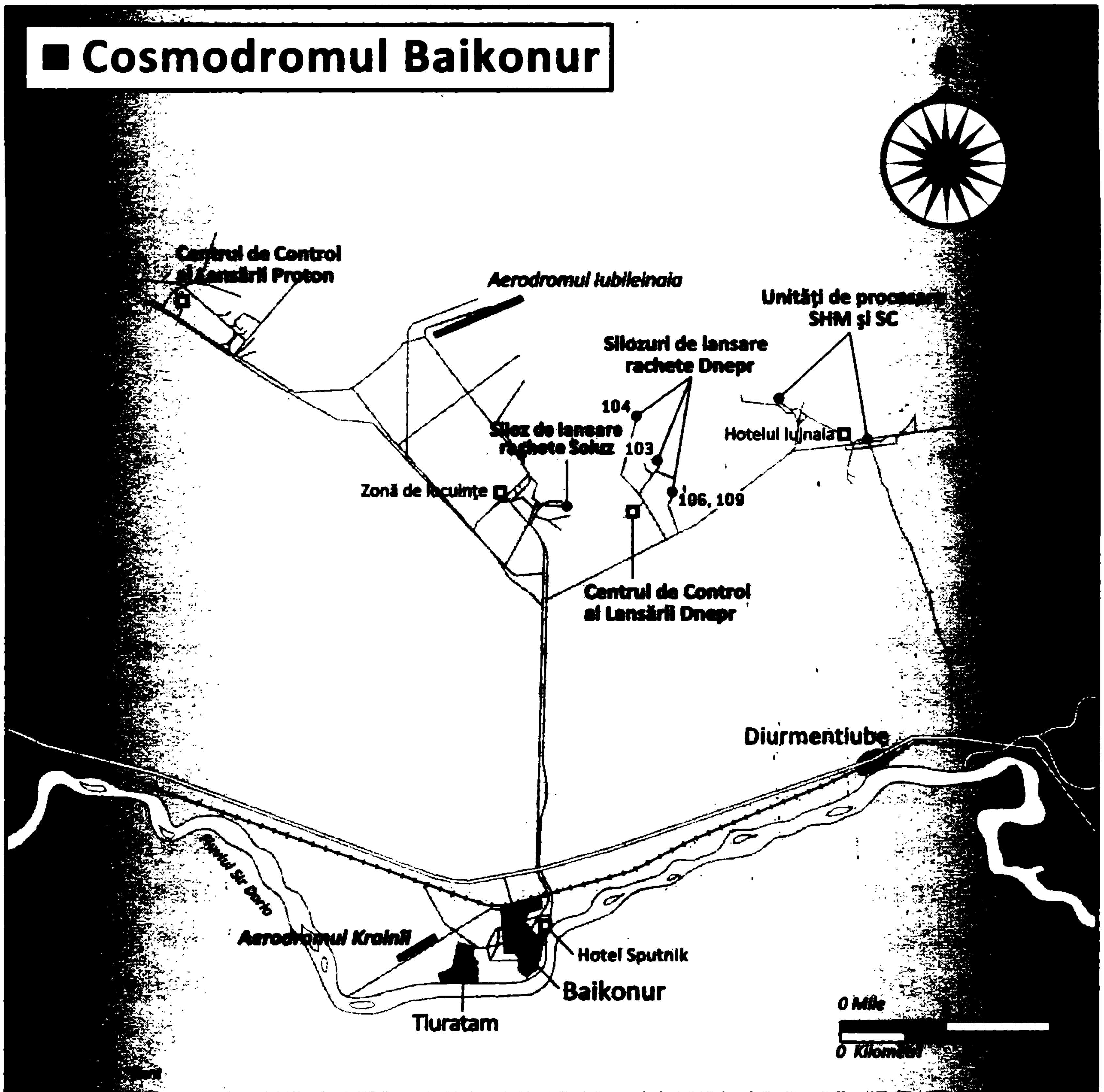
Laska nu îşi mai putea ascunde furia.

– Poate că da, dar e suficient să dau un telefon la *The Guardian* şi vei deveni cel mai cunoscut spion rus din Marea Britanie.

– Mă ameninţi că mă dai afară din SVR?

Laska nu ezită nicio secundă.

– Te dau afară din SVR şi îl demasc pe tatăl tău ca agent kaghebist. Sunt convins că încă mai există câţiva oameni furioşi în fostele ţări-satelit care abia aşteaptă să afle cine a fost responsabil de moartea celor dragi lor.

– Joci periculos, domnule Laska. Sunt dispus să uit această conversaţie. Totuşi, nu mă pune la încercare. Resursele mele sunt...

– ...incomparabile cu resursele mele! Vreau să preiei custodia asupra lui Clark, apoi să afli pentru cine lucrează, care este legătura lui curentă cu Ryan, pe urmă să-l faci să dispară ca să nu poată povesti nimănui ce a aflat în decursul ultimei luni.

– Altfel?

– Altfel dau telefoane în Statele Unite şi Europa, dezvăluind tuturor ce ai făcut.

– Mergi la cacealma. Nu-ţi poţi dezvălui propria implicare. Ai încălcat legi în ţara ta. Eu n-am încălcat nicio lege din ţara mea.

– În ultimii patruzeci de ani, am încălcat mai multe legi decât îţi poţi imagina, tânărul meu amic. Cu toate astea, merg mai departe. Voi supravieţui. Tu nu.

Kovalenko nu replică.

– Fă-l să vorbească, zise Laska. Retează verigile slabe. Curăță porcăria asta și ne putem vedea cu toții de drum mai departe.

Kovalenko vru să mai zică ceva, să își exprime morocănos acordul de a se ocupa personal pe problemă, însă și să lase clar să se înțeleagă că el, unul, nu se angaja la nicio acțiune anume.

Dar Laska puse receptorul în furcă. Bătrânul avea convingerea că Valentin Kovalenko urma să execute ordinele.

* * *

Georgi știa de la bun început că trupele Alpha Group aparținând FSB-ului vor încerca să recâștige controlul asupra complexului.

Mintea lui fecundă putea ghici o asemenea mutare, chiar dacă Georgi n-ar fi asistat la o simulare FSB de recâștigare a complexului Soiuz din mâinile unei organizații teroriste, cu trei ani înainte.

N-avusese de ce să fie implicat în operațiunea Soiuz, însă se găsea în Baikonur la acea dată, cu alte afaceri, și fusese invitat de oficialitățile complexului ca să fie martor la exercițiu.

Urmărise totul cu fascinație: elicopterele și deplasările terestre de forțe umane în uniforme de camuflaj, grenadele de manevră și răpăiturile armelor automate de pe acoperișul clădirii luate cu asalt.

După exercițiu discutase cu câțiva ingineri ai complexului Soiuz și aflase mai multe despre planul de intervenție rusesc în eventualitatea destul de puțin probabilă a unei tentative de preluare a controlului asupra complexului de teroriști.

Safronov știa că mai exista șansa ca Moscova să riposteze cu foc la foc, sau să arunce o bombă nucleară peste întregul cosmodrom ca să salveze Moscova. Din fericire, în cazul aplicării unui astfel de plan, situl de lansare a rachetelor Dnepr din Baikonur era cel original de lansare a rachetelor R-36 și, ca atare, fusese construit ca să reziste unui atac nuclear. Locațiile 104, 103 și 109 conțineau silozuri întărite, iar unitatea de control al lansării era construită cu ziduri din beton-armat și porți din oțel blindate împotriva exploziilor.

* * *

La ora șase seara, în prima zi, la opt ore după ce complexul Dnepr fusese preluat de teroriști daghestanezi, două elicoptere Mi-17 rusești, aparținând trupelor Alpha Group ale FSB, aterizară în capătul complexului de clădiri dedicate rachetelor Proton, la douăzeci și cinci de kilometri distanță de

centrul Dnepr de control al lansării. Din ele coborâră douăzeci şi patru de oameni, în trei echipe de câte opt, fiecare fiind încărcat cu treizeci de kilograme de echipamente de protecţie şi atac şi îmbrăcat în haine de camuflaj albe, de iarnă.

Peste câteva minute, oamenii se îndreptau spre est.

La puţin timp după ora opt seara, un avion de transport Antonov AN-124 ateriză pe aerodromul Iubileinaia, la nord-vest de complexul de clădiri Dnepr. AN-124 era cel mai mare model de aeronavă de transport mărfuri din lume, iar armata rusă avusese nevoie de fiecare centimetru de spaţiu din interior pentru a transporta nouăzeci şi şase de membri ai trupelor de asalt Spetsnaz, dotaţi cu tot echipamentul necesar, inclusiv cu patru vehicule de asalt.

Alte patru elicoptere Mi-17 ajunseră acolo o oră mai târziu, împreună cu un avion de alimentare cu combustibil.

Cei douăzeci şi patru de oameni în uniforme albe de camuflaj traversară seara stepa Baikonurului, la început în patru transportoare grele oferite de autorităţile kazahe, apoi, după ce se apropiară de obiectiv, pe jos, mărşăluind în întuneric prin terenul ierbos acoperit cu zăpadă.

La ora două dimineaţa se găseau pe poziţii, aşteptând semnalul de atac de la comandanţi.

Safronov avusese o după-amiază plină, dând ordine luptătorilor şi inginerilor din camera de control al lansării. După încărcarea dispozitivelor nucleare în modulele vehiculelor spaţiale, eliberase restul personalului de la unitatea de procesare. Decizia luată, împreună cu cea de a aduce ostaticii străini în CCL, îi permiseseră să-şi consolideze echipa de pază şi protecţie.

Dispunea de patru luptători Jamaat Shariat în buncărul de la răscrucea de drumuri, de alţi patru la silozul 109, de câte zece oameni la silozurile 103 şi 104 şi de cincisprezece oameni în CCL. Le ordonă să doarmă cu schimbul, ştiind că inclusiv cei care intrau la somn aveau să doarmă iepureşte.

Se aştepta ca atacul să se producă la miezul nopţii, dar nu ştia dacă în acea noapte sau în următoarea.

Mai ştia că înainte de atac urma să fie contactat de ruşi, ca atenţia să-i fie atrasă într-un astfel de moment critic.

Ca atare, când fu trezit de un apel telefonic şi de o lumină pâlpâind pe panoul de control al comunicaţiilor la care era conectată casca lui, inima începu să-i bată cu putere. Şezând pe podea, cu spatele lipit de zid şi cu pistolul-mitralieră în poală, Safronov sări în picioare.

Înainte de a prelua apelul, întinse mâna după stația radio. Le transmise tuturor fraților daghestanezi un mesaj:

– Vin! Pregătiți-vă!

După care strigă tuturor ostaticilor din sala de control, cei mai mulți dintre ei dormind pe podea:

– Toată lumea la posturi! Vreau ca 109 să fie gata de lansare în cinci minute sau încep să trag! Activați telemetria de la bord! Armați sistemele de separare! Armați aprinderea vehiculului de lansare!

– Da, domnule! răspunseră câțiva directori ai controlului de zbor în vreme ce executau ordinele cu mâini tremurânde.

Oamenii cu ochii adormiți și hainele boțite se așezară la locurile lor, iar luptătorii daghestanezi agitau armele în direcția lor.

Pe când se petreceau toate astea, Georgi Safronov își luă casca și și-o puse pe urechi. Cu o voce adormită, pe care îi venea greu să o țină sub control din cauza adrenalinei care îi curgea prin sânge, zise:

– Da? Ce e?

Cei douăzeci și patru de oameni care își petrecuseră ultimele opt ore mărșăluind prin stepă atacară CCL din trei părți, corespunzând intrării principale, intrării din spate și hangarului de încărcare echipamente.

Fiecare intrare era păzită de trei rebeli daghestanezi, care fuseseră avertizați de liderul lor că urmau să fie atacați. Oamenii de la intrarea principală începură să tragă în noapte imediat după primirea apelului, o greșeală care le aduse imense beneficii, deoarece induseră membrilor comandoului Alpha Group, aflați abia în capătul parcării acoperite cu zăpadă, falsa impresie că fuseseră zăriți. Toți cei opt se adăpostiră după mașinile parcate acolo și începură să riposteze cu foc spre intrarea deschisă, fapt care aduse ambele forțe în poziție moartă.

Intrarea din spate fu spartă de a doua echipă de comando rusesc. Oamenii aruncară grenade luminoase înăuntru înainte de a pătrunde, însă se treziră pe un coridor lung și îngust, întins între ziduri din beton-armat. În capătul acestuia, trei teroriști, complet neafectați de explozii, începură să tragă cu pistoalele lor automate în trupele de asalt. O mare parte din tirul cu arme automate provenea de la luptători Jamaat Shariat care, pur și simplu, întindeau brațele pe după colțul zidului și țineau apăsat trăgaciul, iar gloanțele trase ricoșau de ziduri, de podea și chiar de plafon. Schijele produse măcelăriră forța de asalt.

Doi membri Alpha Group se prăbușiră în câteva secunde, iar alți doi căzură atunci când încercară să-și scoată camarazii din bătaia gloanțelor.

Cei patru membri ai echipei de asalt rămaşi întregi se repliară în afara clădirii şi începură să arunce cu grenade de-a lungul coridorului.

Însă între timp, cei trei terorişti se puseră la adăpostul unei uşi interioare din fier, de unde aşteptară în siguranţă exploziile grenadelor.

Intrarea se transformase într-o cale moartă pentru ambele tabere, cam la fel ca intrarea principală.

Membrii echipei de comando de la hangar avură mai multe şanse. Ei reuşiră să-i doboare pe toţi cei trei terorişti pierzând doar un om. Îşi croiră drum pe holul mare de la parter, însă ajunşi acolo declanşară explozia unei uşi-capcană. O grenadă fusese transformată într-un dispozitiv exploziv artizanal, o altă lecţie învăţată de terorişti de la reţeaua Haqqani. Deflagraţia devastatoare care urmă ucise trei ruşi şi răni alţi trei.

* * *

Unul dintre elicopterele Mi-17 de pe aerodromul Iubileinaia ajunse deasupra acoperişului clădirii CCL şi oamenii dinăuntru coborâră în rapel pe suprafaţa din beton. Ajunşi acolo, porniră în şir indian către uşa de acces, pe care o aruncară în aer.

Chiar dacă nu ucise pe nimeni, explozia încetini trupele de comando şi le oferi răgaz celor aflaţi înăuntru, la etajele unu şi doi, ca să răspundă la sunetul produs de elicopterul de deasupra lor.

Scara către ieşirea de pe acoperiş deveni o a treia zonă moartă în clădirea CCL. Cei patru luptători Jamaat Shariat de acolo aveau acoperire bună pe palierul de la etajul doi, în spatele unei uşi din fier şi a unui zid din beton-armat, iar cei opt membri ai trupelor de comando deţineau avantajul atacului de sus. Grenadele începură să sară pe treptele scării. Dispozitivele aterizară şi explodară fără a produce efecte pe palierul etajului doi, în vreme ce răspunsul armelor automate din interior nu găsi nicio ţintă în membrii trupei de asalt, adăpostiţi în jurul cadrului uşii de acces.

În mai puţin de un minut după începutul asaltului, elicopterele ruseşti atacară cele trei silozuri de lansare. Siturile 103 şi 104 dispuneau fiecare de zece apărători, bine distribuiţi şi protejaţi de ziduri întărite. Situl 109 era păzit doar de patru oameni şi era cel mai apropiat de elicoptere. Aeronava care îl atacă trase cu mitralierele de 12,7 milimetri de la bord, măturând locul cu gloanţe, însă tirul se dovedi ineficient pentru că trăgătorul de la bordul elicopterului nu dispunea de dispozitive de vedere termică, cele care i-ar fi permis să distingă cu uşurinţă ţintele umane.

Elicopterul de la situl 109 coborî până aproape de sol. Douăzeci de membri ai trupelor de comando coborâră din el în rapel până pe solul betonat. Luptătorii bine antrenați avură mai mult noroc în găsirea și angajarea inamicului distribuit în cadrul locației decât avusese elicopterul care îi adusese acolo.

Situl 109 fu curățat de inamici în mai puțin de un minut, deoarece acolo se găseau doar patru mujahedini Jamaat Shariat. În vreme ce dinspre celelalte puncte de luptă continua să se audă țăcănitul furios al armelor, la o depărtare de aproape doi kilometri în stepă, membrii echipei Alpha Group de la situl 109 se apropiară în grabă de siloz, dornici să execute cât mai rapid următoarea fază a misiunii lor.

Soldații nu puteau dezarma dispozitivul nuclear; nu ar fi reușit să pătrundă în modulul de rachetă care conținea bomba fără să piardă timp prețios. Însă fuseseră instruiți cum să deconecteze racheta însăși chiar de acolo, din zona de lansare, pentru a-i tăia acesteia cordonul ombilical, să-i spunem așa, cu centrul de control al lansării, așa că oamenii alergară într-acolo în cea mai mare viteză posibilă.

Soldații folosiră luminile de pe căștile de protecție și de la arme ca să privească în adâncimile silozului. Singura parte vizibilă a rachetei înalte de treizeci și trei de metri era un vârf conic verde, pe care se puteau citi literele KSFC scrise cu alb. Sub acest vârf se găsea modulul de transport pentru echipamente, iar sub acesta se aflau cele trei trepte de propulsie ale rachetei. Soldații se folosiră de lumini ca să depisteze un capac masiv din fier aflat la câțiva pași de silozul deschis; arăta mai degrabă ca un grătar imens așezat peste o gaură. Deschiseră capacul și doi soldați începură să coboare în grabă pe o scară metalică spre nivelul de suport pentru echipamente, o pasarelă aflată la patru metri mai jos, de unde trebuiau să mai coboare un nivel. Ajunși acolo, aveau acces la vehiculul de lansare cu trei trepte, de unde puteau deconecta comunicațiile dintre vehiculul de lansare și centrul de control.

În vreme ce alergau pe pasarelă și începeau să coboare pe scară, cei doi soldați știau că mai aveau foarte puțin timp la dispoziție.

– Suntem gata? urlă Safronov la cei doi ingineri de la panoul de control al lansării. Când aceștia nu răspunseră, strigă și mai tare la ei: *Suntem gata?*

Roșcatul din stânga încuviință scurt din cap. Blondul din dreapta zise cu voce moale:

– Da, Georgi. Secvență de lansare completă.

– Lansați 109!

Cele două chei de lansare se găseau deja în locaşurile lor.

– Georgi, te rog! Nu pot! Te rog să nu...

Safronov îşi scoase pistolul Makarov şi îl împuşcă pe blond cu două gloanţe în spate. Acesta căzu pe jos, urlând de panică şi zvârcolindu-se de durere.

Georgi se răsuci către inginerul aşezat alături de muribund.

– O poţi face, sau voi executa eu însumi comanda?

Rusul întinse mâna, o aşeză peste una dintre cheile din panoul de control, apoi închise ochii.

Răsuci cheia. Pe urmă, uitându-se la pistolul din faţa lui, răsuci rapid şi cea de-a doua cheie.

Deasupra lui, Georgi Safronov zise:

– Săbiile transformate în pluguri şi acum din nou în săbii.

Safronov apăsă butonul de lansare.

La situl 109, cei doi membri ai echipei Alpha Group însărcinaţi cu decuplarea legăturilor tocmai părăsiseră scara şi alergau pe coridorul îngust către baza rachetei Dnepr-1, disperaţi să deconecteze vehiculul de lansare înainte ca maniacul din centrul de control să trimită racheta în stratosferă.

Nu reuşiră.

Auziră un clinchet metalic puternic sub picioarele lor. Acesta fu ultimul sunet înregistrat de creierele lor.

Un generator de mare presiune aşezat sub rachetă conţinea o încărcătură de pulbere neagră, care se aprinse sub picioarele celor doi, generând un volum imens de gaze ce intrară instantaneu în expansiune, expulzând racheta înaltă de treizeci şi trei de metri din siloz ca pe un dop de şampanie. Cei doi oameni fură incineraţi într-o fracţiune de secundă în vreme ce racheta ţâşni din siloz, iar gazele fierbinţi, în plină expansiune, o împinseră cu putere în sus, de-a lungul tunelului, către micile găuri de eliminare.

Racheta se înălţă cu repeziciune, dar încetini atunci când gazele care o propulsaseră începură să se disipe. Când partea de jos a ultimei trepte a vehiculului de lansare ajunse la doar douăzeci de metri deasupra silozului îngheţat, racheta păru că rămâne suspendată în aer câteva fracţiuni de secundă.

Cei opt membri Spetsnaz stăteau chiar sub ea, uitându-se fix la fundul unei rachete spaţiale care urma să se lanseze chiar deasupra capetelor lor.

– *Der'mo.* Rahat, murmură unul dintre cei opt.

Cu un pocnet ca de dop de şampanie, o încărcătură explozivă împinse capacul protector al fundului celei de-a treia trepte, expunând vederii sistemul de eşapament al rachetei.

Apoi se aprinse prima treaptă, incendiind solul de dedesubt şi pe toţi cei care se găseau acolo cu combustibil aprins de rachetă.

Toţi cei opt oameni muriră într-un interval de două secunde.

Elicopterul Mi-17 aştepta la treizeci de metri înălţime. Pilotul manevră cu putere manşa şi încercă să se salveze pe el şi pe membrii echipajului, însă aeronava în sine era prea lentă pentru o asemenea manevră bruscă. Elicopterul se prăbuşi în zăpadă, însă toţi cei dinăuntru scăpară cu viaţă, deşi copilotul suferi fracturi la ambele braţe şi oamenii din spatele aeronavei fură răniţi.

Racheta Dnepr-1 se înălţă spre cerul nopţii, accelerând cu fiecare secundă şi lăsând fum şi abur în urma ei. Aerul se umplu de un sunet puternic, iar solul se cutremură pe distanţă de kilometri întregi în toate direcţiile.

Maşinăria de 260 de tone atinse viteza de 900 de kilometri la oră în mai puţin de treizeci de secunde.

În vreme ce ea se înălţa către cer, toate forţele ruse abandonară atacul asupra cosmodromului Baikonur.

73

Safronov programase el însuşi telemetria de zbor folosind date împrumutate de la grupul de lucru pe care îl asamblase cu câteva luni înainte. Grupul habar n-avusese că muncea la un atac nuclear, fiindcă oamenilor li se spusese că urmau să reanalizeze planul de a utiliza lansările de rachete pentru trimiterea de bărci de salvare şi a altor ajutoare în cazuri de urgenţă. Ca atare, vehiculul de lansare dispunea de instrucţiuni încărcate în aplicaţia software de la bord prin care se controla automat timpul de ardere a combustibilului, traiectoria şi unghiul, toate în scopul de a direcţiona vehiculul către destinaţie.

Era o armă de categorie „lansează şi uită de ea", de ultimă generaţie.

Prima treaptă a vehiculului de lansare se separă de restul rachetei şi căzu înapoi pe sol, aterizând în centrul Kazahstanului la doar opt minute după lansare.

Moscova urmărea traiectoria rachetei şi toată lumea care avea habar despre ce se întâmpla acolo îşi dădea seama că peste doar câteva minute fosta rachetă militară R-36 urma să se prăbuşească peste capitală.

Însă nimeni nu o putea lua la fugă. Nimeni nu putea părăsi oraşul. Racheta avea să cadă în mai puţin de cincisprezece minute.

Undeva sus deasupra Rusiei centrale se sfârşi combustibilul şi pentru a doua treaptă a rachetei, care se separă de restul maşinăriei şi se prăbuşi pe un drum de ţară în apropiere de orăşelul Shatsk, de pe râul Shacha.

Intră în funcţiune a treia treaptă, dar în scurt timp i se termină şi acesteia combustibilul. În acea clipă se eliberă un scut protector, care căzu. În urma manevrei se eliberă modulul din capul rachetei, de pe platforma superioară, cel care conţinea încărcătura propriu-zisă. Modulul, în fapt un cilindru verde cu un container cu marfă în care se găsea dispozitivul, începu să coboare spre pământ, ca un obiect inert de peste două tone şi cinci metri pătraţi.

Modulul căzu pe o traiectorie în formă de arc, afectată oarecum de atmosfera din ce în ce mai densă a planetei, însă Georgi și oamenii lui de știință incluseseră toate variabilele posibile în calcule, așa că obiectul începu să-și accelereze căderea odată cu apropierea de sol.

Bărbații și femeile din Moscova care aveau habar de lansarea rachetei își țineau copiii aproape, se rugau, țipau, sperau sau înjurau tot ce era daghestanez. Știau prea bine că altceva nu puteau face.

La ora 3.29 a.m., în timp ce cea mai mare parte a orașului acoperit de gheață dormea, o bufnitură puternică se auzi în zona de sud-est a orașului. Locuitorii din apropierea locului de impact se treziră zgâlțâiți în paturile lor o secundă mai târziu, când se produse o explozie enormă. Întreg orașul vibră înfundat, ca și cum ar fi fost afectat de un cutremur.

Cei aflați în centrul orașului puteau vedea luciul luminos dinspre sud.

Acesta se înălță în aer precum o rază de soare înainte de zorii zilei, reflectând cristalele de gheață de pe acoperișurile metropolei.

Cei din centrul de criză instalat la Kremlin văzură flăcările înălțându-se ca un infern de foc sălbatic la doar câțiva kilometri depărtare. Oamenii începură să țipe și așteptându-se la tot ce e mai rău.

Însă nu se întâmplă nimic.

Avură nevoie de minute întregi ca să fie siguri, însă, în cele din urmă, se primiră relatări din zona de impact. Ceva căzuse din cer peste rafinăria Gazprom Neft Moscow, un complex de prelucrare a petrolului de 200 000 de barili pe zi aflat la sud-est de centrul orașului.

Obiectul lovise tancurile de distilare sub vid și generase o explozie masivă, care omorâse pe loc mai bine de o duzină de oameni din rafinărie și alte zeci de oameni în incendiile care urmară.

În mod cert însă, *nu* fusese vorba de o bombă nucleară.

Clark se trezi auzind ceva ca o explozie în depărtare.

Îl durea gâtul de la dormitul în poziție șezândă.

Durerea din vertebrele cervicale însemna cea mai nesuferită senzație în acea clipă. După mai multe zile de „chestii dure", Clark ar fi crezut că avea să-l doară mai tare de pe urma...

„Oh, da." Era acolo. Durerea din falcă și nas, și zvâcnetul surd din cap. Mintea lui avu nevoie de un minut ca să accepte asaltul asupra nervilor, însă procesa totul destul de bine, iar receptorii de durere efectuau ore suplimentare de muncă.

După acea explozie nu mai auzi nimic de afară. Se gândi că, poate, sărise în aer un transformator electric undeva, dar nu putea fi sigur de asta.

Scuipă sânge din gură și simți cum i se mișcă o măsea. La un moment dat își mușcase interiorul obrazului fără să vrea, iar gura îi era umflată în ambele părți.

Începea să se simtă obosit.

Ușa se deschise din nou. Își ridică privirea ca să vadă care dintre francezi venea pentru o mică discuție amiabilă, însă nu-i recunoscu pe cei doi bărbați.

Nu, pe cei *patru* bărbați, fiindcă alți doi intrară pe ușă chiar în secunda următoare.

Mișcându-se cu precizie și repeziciune, cei patru tineri retezară legăturile lui Clark și îi ordonară în rusă să se ridice în picioare.

Clark se ridică pe picioarele tremurânde.

Alți doi indivizi apărură în cadrul ușii. Fiecare ținea în mâna dreaptă un pistol Varjag; armele erau coborâte, dar într-o poziție amenințătoare. Bărbații erau îmbrăcați în civil, însă hainele groase, închise la culoare, și pantalonii ca de salopetă îi identificau, pentru o privire expertă precum cea a lui Clark, drept membri ai unei unități speciale a armatei, poliției sau serviciilor secrete.

– Vino cu noi, rosti unul dintre indivizi.

Tinerii îl trecură prin casa mare, chiar pe lângă detectivii francezi, și îl băgară într-o dubă.

Clark își zise că, teoretic cel puțin, ar fi trebuit să se bucure. Numai că întreaga acțiune nu semăna deloc cu una de salvare.

Nu, operațiunea avea în întregime caracterul uneia de genul „Din lac în puț".

Indivizii îl legaseră la ochi ca să nu vadă, pe urmă duba se deplasă aproximativ o oră. Nimeni nu i se adresă lui Clark și care stăteau cu el ca să îl păzească nu schimbară nicio vorbă.

După ce duba se opri, Clark fu scos din vehicul pe propriile picioare. Aerul era înghețat, iar el simți fulgi de zăpadă căzându-i pe barbă și pe buze.

Intrară în altă clădire, care de această dată părea un depozit. Clark fu așezat pe un scaun. I se legară din nou mâinile și picioarele. I se scoase legătura de la ochi și Clark miji ochii în lumina puternică timp de câteva secunde înainte de a-i deschide larg.

În fața lui stăteau trei bărbați, aflați oarecum în penumbră. Doi erau îmbrăcați cu jeanși și sacouri, și aveau capetele rase și chipurile reci și dure.

Cel de-al treilea individ era îmbrăcat cu pantaloni de stofă, la dungă, și o jachetă de schi neagră care, după Clark, ar fi putut costa câteva sute de dolari.

Pe o măsuță din apropiere, chiar la marginea cercului de lumină directă, se găsea o stivă de unelte, instrumente chirurgicale din oțel inoxidabil, bandă adezivă, sârme și alte obiecte pe care John nu le deslușea.

Americanul simți cum îl cuprinde groaza și cum i se strânge stomacul.

Se terminase cu sacul de box pentru pumnii unor detectivi francezi. Nu, chestia asta semăna cu ceva care avea să se termine urât.

Clark auzi și alte zgomote, undeva departe în depozit.

Zgomote ca de paznici înarmați, după târșâitul de picioare și clinchetele seci ale armelor prinse cu curele de trupuri.

Individul cu jachetă de schi făcu un pas în față, intrând în lumină. Omul vorbea excelent engleza.

– Tatăl meu mi-a spus că mă căutați.

– Valentin, rosti John surprins.

Din puținul pe care îl știa despre tânăr, nu părea a fi genul de om care să apeleze la ceea ce, după toate indiciile, semăna a cameră de tortură.

– Am spus că vreau să discut cu tine, adăugă Clark uitându-se la masă și la bărbații cu bărbii pătrate. Dar nu la așa ceva mă gândeam eu.

Rusul în vârstă de treizeci și cinci de ani ridică din umeri.

– Și dumneata, și eu respectăm niște ordine, domnule Clark. Dacă mi s-ar fi dat de ales, aș fi preferat să fiu altundeva, dar dumneata generezi probleme pentru guvernul meu, care m-a selectat ca să mă întâlnesc cu dumneata și să rezolv problema. Kremlinul mi-a acordat mână liberă să procedez cum vreau cu dumneata.

– Pare mai degrabă o treabă pentru tatăl tău.

Valentin rânji.

– Asta nu e nici treaba, nici problema lui. Eu trebuie să aflu totul despre actualul dumitale angajator. Trebuie să aflu cu cine ai vorbit la Moscova. Am găsit telefonul de pe care l-ai apelat, însă fusese aruncat la o groapă de gunoi, așa că nu am aflat nimic.

Clark oftă ușurat în sinea lui.

– Informațiile de care am nevoie le putem obține de la dumneata în multe moduri, continuă Valentin. Însă timpul e scurt, așa că, dacă opui rezistență, va trebui să găsim alte modalități. Modalități mai puțin omenești, să le spunem?

Clark îl evaluă imediat pe tânăr din priviri. Kovalenko nu se simțea confortabil în rolul pe care îl juca. Probabil că era în elementul lui generând

un scandal politic pentru preşedintele ales al Statelor Unite prin strecurarea de informaţii provenite de la Laska, dar să stea acolo, alături de indivizi cu aspect de duri, într-un depozit îngheţat din Moscova, pregătindu-se să tortureze un prizonier ca să-l facă să vorbească... Asta nu era domeniul lui de acţiune. Clark nu le putea dezvălui ruşilor existenţa The Campus. S-ar fi putut ascunde la infinit faţă de francezi, cel puţin până când aceştia l-ar fi omorât în bătaie, însă ruşii dispuneau de alte mijloace. Se presupunea că ei aveau un drog, cunoscut cu numele SP-117, o substanţă mult mai puternică decât oricare alt aşa-numit „ser al adevărului".

Clark nu ştia nimic despre acel drog, în afara celor citite în mediul on-line. Rusia, în calitate de posibilă amenințare, era de ceva vreme în afara radarului operaţional CIA.

Dar de ce nu se vedea drogul acolo? De ce se zăreau doar instrumente de tortură şi indivizi cu aspect de duri? Unde era facilitatea medicală, doctorii, psihologii FSB care se ocupau în mod normal de astfel de acţiuni?

Clark înţelese.

Se uită la Valentin.

– Am priceput. Lucrezi pentru Paul Laska. Am senzaţia că te-a prins cu ceva, nu ştiu dacă de natură personală sau profesională, care te obligă să faci ceea ce faci acum.

Valentin clătină din cap în semn de „nu", dar întrebă:

– De ce sugerezi aşa ceva?

– Fiindcă asta nu e lumea ta. Faptul că ai venit personal aici îmi spune că nu ai putut primi suportul FSB. Tu aparţii SVR, spionajul extern. FSB este cel care dispune de anchetatori aici, la Moscova, care să se ocupe cu astfel de treburi, dar unde e FSB-ul? De ce m-ai adus într-un nenorocit de depozit? Nu dispuneţi de o facilitate guvernamentală pentru astfel de treburi? Nu, Valentin, aici e vorba de fundul tău pus în joc, aşa că încalci regulile. Ţi-ai adus cu tine câţiva foşti membri Spetsnaz aici, nu-i aşa? Dar ei nu ştiu cum să conducă o anchetă ca lumea. Îmi vor zdrobi nenorocitul de craniu înainte de a vorbi.

Valentin nu era obişnuit să fie depăşit de situaţie sau de cineva; Clark îşi dădea seama de asta uitându-se la el.

– Te pricepi la chestii dintr-astea încă dinainte de naşterea mea, bătrâne. Eşti un dinozaur, ca tatăl meu. Dar, spre deosebire de el, mai ai o mică scânteie în tine. Îmi pare rău să te anunţ că eu voi fi cel care o va stinge. Chiar acum.

Clark nu spuse nimic. Puştiul nu dispunea de suportul autorităţilor pentru ce era pe cale să comită, dar era cât se poate de motivat. *Nu era deloc de bine.*

– Pentru cine lucrezi, domnule Clark?

– Du-te dracului, fiule.

Chipul lui Kovalenko păru să se albească puţin. Se uită la Clark ca şi cum s-ar fi simţit rău.

– Foarte bine. Îmi forţezi mâna. Să începem?

Rosti câteva cuvinte de neînţeles în direcţia celor doi oameni ai lui, pe urmă aceştia se duseră la instrumentele de pe masă. În vreme ce ideea unor doctori în halate albe lucrând într-un mediu de interogare l-ar fi tulburat pe Clark, imaginea unor indivizi masivi, în costume, care îi torturau trupul cu diverse instrumente i se părea mai mult decât oribilă.

– Domnule Clark, zise Kovalenko. Sunt absolvent de ştiinţe economice şi politice. Am studiat la Oxford. Am o soţie şi o fetiţă minunate. Ceea ce urmează să se întâmple nu are nimic de-a face cu mine şi cu lumea mea. Ca să fiu sincer, doar gândul la ceea ce urmează să ţi se întâmple mă face să vomit. Făcu o pauză, apoi schiţă un zâmbet. Mi-aş fi dorit ca tata să fie aici ca să vadă chestia asta. El ar şti exact cum să dozeze durerea. Însă o să încerc cu metodele mele. Nu voi începe cu ceva uşor, deoarece văd că oamenii lui Fabrice Bertrand-Morel au dat deja greş cu tactica asta. Nu... în noaptea asta vom începe prin a-ţi distruge trupul. După asta îţi vei ieşi din minţi de durere şi disperare, dar vei constata cât de bine pregătit sunt ca să îţi provoc traume oribile, şi nu-ţi vei dori să ştii până unde pot merge cu faza a doua a interogatoriului meu.

„Ce dracu?", îşi spuse Clark. Puştiul nu juca după reguli. Bărbaţii veniră în spatele lui Clark, cu cuţite în mâini. Unul îl prinse pe american de cap, celălalt îi imobiliză mâna dreaptă.

Valentin Kovalenko se aplecă deasupra lui John, îl privi drept în ochi şi zise:

– Ţi-am citit dosarul de mai multe ori. Ştiu că eşti dreptaci şi mai ştiu că mâna aia cu care ţii arma te-a servit bine, încă de pe vremea războiului stupid dus de naţiunea ta în Vietnam. Spune-mi pe cine ai contactat la Moscova, pentru cine lucrezi, sau îl pun pe asociatul meu de aici să-ţi taie mâna dreaptă. E atât de simplu.

Clark se strâmbă când individul din dreapta lui atinse pielea încheieturii de la mână cu un satâr mare. Inima începu să-i bată nebuneşte.

– Ştiu că doar încerci să faci curăţenie după mizeria lăsată în urmă de Laska, Valentin. Ajută-mă să-l dobor pe Laska şi nu mai trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui.

– Ultima şansă pentru mâna ta, replică rusul.

John văzu că şi inima tânărului bătea cu putere. Chipul lui palid era acoperit cu o peliculă de sudoare.

– Suntem amândoi profesionişti. Nu vrei să faci aşa ceva.

– *Tu* nu vrei să mă determini să nu fac asta.

Clark începu să inspire repede şi adânc. Ceea ce urma să se întâmple părea inevitabil. Trebuia să-şi controleze reacţia inimii la supliciu.

Valentin văzu că americanul se resemnează în faţa sorţii. O venă începu să pulseze în mijlocul frunţii rusului. Kovalenko se întoarse cu spatele. Satârul urcă pe încheietura mâinii lui John. Se plasă în aer la treizeci de centimetri deasupra ei.

– Chestia asta e dezgustătoare, rosti Kovalenko. Te rog, domnule Clark. Nu mă obliga să urmăresc aşa ceva.

Clark nu era în stare să dea o replică usturătoare. Îşi simţea fiecare nerv din trup întins la maximum şi fiecare muşchi încordat pentru asaltul satârului asupra încheieturii mâinii.

Kovalenko se uită la american.

– Chiar aşa? Chiar vei permite ca trupul să-ţi fie mutilat, să-ţi fie tăiată nenorocita aia de mână doar ca să ţii ascunse informaţiile pe care le deţii? Eşti chiar *atât* de dedicat unei cauze prosteşti? Eşti chiar *atât* de credincios stăpânilor tăi? Ce fel de robot eşti dumneata? Ce fel de robot se lasă ciopârţit în bucăţi de dragul unui sentiment stupid al valorii?

Clark îşi forţă ochii să stea închişi. Se pregăti cât putu de bine pentru inevitabil.

După treizeci de secunde, Clark redeschise ochii.

Valentin se uita fix la el şi nu-i venea să creadă.

– Nu se mai produc oameni ca dumneata, domnule Clark.

Americanul continua să tacă.

– Nu. N-o pot face, spuse oftând Kovalenko. Nu mă ţin curelele să văd mâna retezată şi zăcând pe podea.

Clark era surprins; începu să se relaxeze, foarte puţin însă. Valentin se întoarse cu spatele la el şi se uită la individul care ţinea instrumentul ascuţit.

– Lasă chestia aia jos.

Omul de lângă Clark oftă. Poate că era niţel dezamăgit? Lăsă satârul jos.

– Ia ciocanul. Rupe-i toate oasele mâinii. Pe rând, îi ordonă Kovalenko.

Fostul membru Spetsnaz apucă iute un ciocan din oțel inoxidabil folosit în operații chirugicale care se odihnea pe măsuță alături de instrumentele tăietoare. Fără niciun fel de avertisment, lovi cu ciocanul mâna întinsă a lui John, zdrobindu-i inelarul. Apoi lovi a doua și a treia oară, în vreme ce Clark urla de durere.

Kovalenko se întoarse cu spatele, își înfipse degetele în urechi și se îndepărtă către capătul depozitului.

Al patrulea deget pocni chiar deasupra încheieturii, iar degetul mic fu zdrobit în trei locuri.

O ultimă lovitură cu sete pe dosul mâinii lui Clark amenință să-l expedieze pe american în stare de leșin.

Clark scrâșni din dinți; își ținea ochii închiși și lacrimi îi curgeau pe obraji. Fața i se făcuse lividă. Inspiră scurt și repetat, împrospătându-și rapid aerul din plămâni ca să nu intre în stare de șoc.

John Clark continuă să urle, lovind puternic cu capul în burta individului care îl ținea de la spate.

– Nemernicule!! strigă John.

Un minut mai târziu, Kovalenko se întoarse la el. Clark abia dacă îl mai vedea pe tânăr din cauza perdelei de lacrimi și sudoare care i se scurgea în ochi și a pupilelor dilatate de durere.

Valentin se strâmbă uitându-se la mâna zdrobită. Aceasta începuse deja să se umfle, să devină vineție și chiar neagră, pe când două degete zăceau răsucite în poziții nefirești.

– Acoperiți-o! țipă Kovalenko la unul dintre oamenii lui.

Individul aruncă un prosop peste membrul zdrobit.

Kovalenko își duse palmele la urechi ca să estompeze urletele de agonie ale victimei, în același timp țipând, ca și cum ar fi fost furios pe omul legat de scaun că îl forța să facă toate astea:

– Ești un idiot, bătrâne! Simțul onoarei nu-ți va aduce altceva decât durere aici! Am tot timpul din lume la dispoziție pentru tine!

În ciuda chinurilor la care era supus, John Clark își dădea seama că Valentin Kovalenko mai avea puțin și începea să verse.

– Vorbește, idiot bătrân! Vorbește!

Clark nu rosti nimic. Nu atunci și nici în următoarea oră. Cu fiecare minut scurs, Kovalenko devenea tot mai frustrat. Ordonă ca americanul să fie băgat cu capul într-o găleată cu apă, apoi le ceru oamenilor lui să-l izbească în coaste cu picioarele, fracturându-i americanului una dintre ele și producându-i asemenea vânătăi pe tot corpul, încât abia mai reușea să respire.

John încercă tot ce putu ca să se disocieze de ceea ce se petrecea cu trupul lui. Se gândi la familie, la părinţi, de mult duşi dintre cei vii. Se gândi la prieteni şi colegi. Se gândi la noua lui fermă din Maryland şi speră ca, fie şi dacă el nu mai apuca să o vadă, nepoţii lui să crească iubind acel loc.

Clark leşină la două ore după începutul torturii.

74

Luminiţa care indica un apel venind din partea centrului de criză clipea de mai bine de zece minute.

Safronov urmărea ştirile de la Moscova pe unul dintre monitoarele principale, în vreme ce ceilalţi oameni din centrul de control se uitau cu răsuflarea întretăiată, ca participanţi fără voia lor la tragedie.

Georgi sperase ca spectacolul să fie mai impresionant. Ştiuse că racheta Dnepr din situl 109 era încărcată cu satelitul care trebuia plasat pe o orbită şi nu cu vreuna dintre bombele nucleare. Şi ţinta lui fusese cisternele mari de depozitare a combustibilului din cadrul rafinăriei, a căror explozie ar fi trebuit să genereze un incendiu mult mai dramatic prin dimensiuni şi consecinţe. Încărcătura rachetei ratase ţinta cu mai puţin de un sfert de kilometru. Cert e că Safronov nutrea sentimentul că mesajul transmis fusese recepţionat aşa cum trebuia.

După ce se mai uită câteva secunde la ştiri, apucă, în fine, casca de pe panoul de control, pe care şi-o aşeză pe cap şi prelua apelul.

– *Da.*

– Aici e preşedintele Rychkov.

– Bună dimineaţa, răspunse Safronov cu o voce veselă. Poate că nu mă ţineţi minte, dar ne-am întâlnit anul trecut la Balşoi. Cum mai e vremea pe la Moscova?

Urmă o pauză lungă înainte ca preşedintele să răspundă, scurt, dar cu o nuanţă de anxietate în voce:

– Atacul tău a fost inutil. Înţelegem că dispui de capacităţile tehnice de a realiza ceea ce ameninţi că o să faci. Ştim că ai armele nucleare.

– Asta a fost pedeapsa pentru atacul trupelor voastre. Dacă veţi ataca din nou... ei bine, domnule preşedinte, nu mai am rachete simple. Celelalte două rachete Dnepr la dispoziţia mea sunt prevăzute cu focos nuclear.

– Nu ai nimic de demonstrat. Va trebui doar să negociem, tu de pe o poziţie de forţă, eu... de pe o poziţie de slăbiciune.

– Aici nu e vorba de nicio negociere! urlă Safronov în cască. Am cerut ceva! N-am menţionat negocieri! Când mi se va permite să vorbesc cu comandantul Nabiyev?

– Am ordonat acest lucru, răspunse preşedintele Rusiei cu greutate. Te vom suna din nou ceva mai târziu, în cursul dimineţii, şi vei putea discuta cu prizonierul. Între timp, am mai ordonat retragerea tuturor trupelor de securitate.

– Foarte bine. Suntem pregătiţi de o nouă bătălie cu oamenii voştri, dar nu cred că voi sunteţi pregătiţi să pieredeţi cinci milioane de moscoviţi.

Nu aşa intenţionase Ed Kealty să-şi petreacă timpul rămas din mandatul lui, însă la ora nouă seara, ora Washingtonului, el şi membrii cabinetului se întâlniră în Biroul Oval.

Era acolo directorul CIA, Scott Kilborn, împreună cu Alden, directorul adjunct. Participa şi Wes McMullen, tânărul şef al personalului de la Casa Albă, la fel ca şi secretarul Apărării, secretarul de Stat, directorul Agenţiei Naţionale de Securitate (NSA), şeful de stat-major al armatei şi consilierul pe probleme de securitate naţională.

Kilborn oferi un raport detaliat asupra situaţiei din Kazahstan, incluzând ceea ce ştia CIA despre încercarea de recuperare a facilităţilor de lansare a rachetelor Dnepr, ratată de forţele speciale ruse. Pe urmă, directorul NSA îi puse pe ceilalţi la curent cu lansarea rachetei de pe cosmodromul Baikonur şi cu incendiul declanşat la rafinăria petrolieră din Moscova.

În vreme ce erau cu toţii adunaţi acolo, sună preşedintele Rychkov.

Kealty discută cu el prin intermediul unui translator timp de circa zece minute, în vreme ce Wes McMullen asculta şi îşi lua notiţe. Apelul era de factură amiabilă, însă Kealty îi explică omologului său că trebuia să lămurească unele aspecte cu consilierii lui înainte de a-i da curs cererilor.

După ce închise telefonul, atitudinea lui politicoasă se evaporă instantaneu.

– Nemernicul de Rychkov ne cere să trimitem echipa Seal Team 6 sau Delta Force! Cine dracu' se crede ăsta ca să ceară anumite unităţi militare?

Wes McMullen era cu telefonul personal la ureche şi cu carnetul de însemnări în poală.

– Domnule, cred că ştie prea bine care sunt cele mai bune active antiteroriste ale noastre. Nu-i nimic exagerat în cererea lui.

– Vrea acoperire politică în caz că povestea asta se sfârşeşte prost, replică preşedintele. Vrea să poată spune poporului său că a avut încredere în America şi Ed Kealty i-a promis un final fericit, dar noi am dat-o în bară.

Oamenii din acea încăpere erau susţinătorii lui Kealty, cel puţin până atunci. Însă cu toţii îşi dădură seama că preşedintele căuta o cale de scăpare. Câţiva dintre ei admiseră chiar că el fusese aşa întotdeauna.

– Domnule preşedinte, interveni Scott Kilborn. Cu tot respectul, nu sunt de acord cu dumneavoastră. Preşedintele rus vrea doar să împiedice ştergerea de pe faţa pământului a Moscovei sau Sankt-Petersburgului de către două bombe de douăzeci de kilotone. Ar putea muri... Kilborn se uită la şeful de stat-major. Ce spun experţii voştri?

– Fiecare bombă va ucide peste un milion de oameni în timpul exploziei iniţiale şi a undei de şoc. Alte aproximativ două milioane de persoane vor muri în decurs de o săptămână din cauza arsurilor şi a accidentelor grave generate de disfuncţionalităţile infrastructurii şi ale reţelelor de energie. Dumnezeu ştie câţi alţii ar mai putea fi. Cel mai probabil, vor fi între şapte şi zece milioane de morţi.

Kealty gemu; se aplecă înainte pe deasupra biroului şi îşi lăsă capul în palme.

– Opţiuni?

– Cred că ar trebui să-i trimitem, propuse secretarul de Stat. Putem aproba sau respinge orice acţiune a lor ulterior.

Kealty clătină din cap:

– Nu vreau să mă angajez la nimic. Nu am chef ca oamenii noştri să intre în viesparul de acolo şi să fie obligaţi să treacă urgent la acţiune. Ruşii nu s-au descurcat, şi ei au făcut antrenamente serioase înainte. Cine spune că noi ne-am descurca mai bine? Daţi-mi altceva. Haideţi, oameni buni!

– Consilieri! exclamă Alden.

– Consilieri? Cum adică?

– Dacă trimitem câţiva experţi de-ai noştri acolo în calitate de consilieri pentru trupele lor Spetsnaz, am putea demonstra că ne oferim ajutorul, dar nu ne vom folosi oamenii în atac.

Lui Kealty îi plăcu ideea, şi toată lumea îşi dădu imediat seama de asta.

Şeful de stat-major, un general de armată cu experienţă în operaţiuni speciale, zise:

– Domnule preşedinte. Aici este vorba de un eveniment extrem de fluid. Dacă nu trimitem operatori acolo, gata să acţioneze în orice clipă, atunci mai bine nu trimitem pe nimeni.

Kealty se aşeză mai bine pe scaun, gândindu-se. Se uită la secretarul Apărării.

– Există vreo şansă să lanseze o rachetă asupra noastră?

Secretarul Apărării îşi ridică mâinile în sus.

– Nu noi suntem ameninţaţi. Militanţii daghestanezi au probleme cu Rusia. Nu văd motivul pentru care Statele Unite ar deveni o ţintă.

Kealty dădu din cap, apoi bătu cu palma în birou.

– Nu! Nu voi ieşi pe uşa Biroului Oval cu chestia asta, cu porcăria asta rămasă în urma mea drept moştenire. Se ridică în picioare. Spuneţi-i preşedintelui Rychkov că-i vom trimite consilieri. Asta e!

– Ţineţi cont, domnule, că şase americani sunt ţinuţi ostatici acolo, preciză Wes McMullen.

– Pentru a căror siguranţă îl fac direct responsabil pe Rychkov. Spuneţi-le consilierilor noştri că pentru orice misiune la care ei vor contribui va trebui să existe o cale de a ne scoate concetăţenii vii de acolo.

Secretarul Apărării rosti:

– Domnule, cu tot respectul...

Însă Kealty se ridicase în picioare şi pornise deja spre uşă.

– Noapte bună, doamnelor şi domnilor.

Melanie îl sună pe Jack la ora unu şi jumătate după-amiază.

– Hei. Îmi pare tare rău, dar azi e nebunie pe aici – putem anula cina de diseară?

– Bine. Sau, dacă vrei, aş putea aduce ceva mâncare chinezească la tine mai târziu. Nu e nevoie să ieşim. Mi-ar plăcea să te văd.

– Sună excelent, însă nu ştiu când sau dacă voi pleca de aici în seara asta. Îţi poţi imagina. Se petrec multe zilele astea.

– Mda. Îmi imaginez. Bine, ţine-te bine acolo, în regulă?

– Bine. Mersi, Jack.

Melanie închise. Ura să anuleze planuri făcute împreună cu Ryan, dar avea mai multe de făcut decât ar fi reuşit să rezolve într-o seară. Erau date de procesat în legătură cu călătoriile lui Rehan în...

Sună telefonul de pe biroul ei.

– Melanie Kraft?

Nouăzeci de secunde mai târziu, Melanie intră în biroul lui Mary Pat.

– Trebuie să ies. Poate o jumătate de oră. Vrei să-ţi aduc ceva?

Foley clătină din cap. Vru să spună ceva, dar în acea clipă sună telefonul ei.

Kraft ieşi la staţia de autobuz din faţa clădirii şi se urcă în următoarea cursă spre Tysons Corner, însă coborî la staţia Old Meadow. Intră singură

în Scott's Run Community Park şi se îndreptă către nişte bănci de unde se putea admira peisajul acoperit cu gheaţă şi zăpadă. Copacii golaşi se unduiau în bătaia rece a vântului, aşa că ea îşi strânse mai bine haina în jurul trupului.

Se aşeză pe o bancă.

Primul bărbat se apropie de ea un minut mai târziu. Era un tip masiv şi negru; purta o haină lungă, cenuşie, peste costumul negru, însă deschisă la gât, ca şi cum individului nu-i păsa de frig.

Era un bodyguard, care o măsură pe Melanie cu privirea, pe urmă vorbi ceva într-un microfon prins de manşeta cămăşii.

În spatele ei, în parcarea de lângă parc, Melanie auzi o maşină frânând, dar nu se uită într-acolo. Continuă să privească arborii care se unduiau.

Individul de la securitate se întoarse şi porni pe alee, apoi se postă mai încolo, supraveghind drumul.

Din spatele lui Melanie se ivi directorul adjunct CIA, Charles Sumner Alden, care se aşeză pe bancă alături de ea. Nu se uită la fată. În schimb, privi înspre o efigie de baseball acoperită de zăpadă.

– Domnişoară Kraft, îmi storc creierii încercând să înţeleg cum aş fi putut să fiu mai explicit în instrucţiunile mele. Şi nu-mi dau deloc seama. Am fost convins că ne-am înţeles. Însă astăzi dumneata îi spui juniorului că nu ai timp să te întâlneşti cu el diseară? Ai încredere în mine, tânără domniţă. *Chiar ai* timp.

Melanie scrâşni din dinţi.

– Chiar aşa, domnule? Spionaţi telefonul unui analist de la NCTC? Atât de disperat sunteţi?

– Da. Ca să fiu sincer, chiar suntem.

– În legătură cu ce anume?

– În legătură cu Jack Junior.

Melanie scoase aburi pe gură.

Alden îşi schimbă tonul şi adoptă o atitudine mai puţin rigidă şi mai părintească.

– Am crezut că ţi-am explicat limpede ce am nevoie.

– Am făcut ce mi-aţi cerut.

– Ţi-am cerut să produci rezultate. Ia cina cu el în seara asta. Află ce ştie despre Clark şi despre relaţia tatălui său cu Clark.

– Da, domnule, replică ea.

Alden adoptă un ton şi mai părintesc.

– Ai dorit să ne ajuţi. S-a schimbat ceva?

– Bineînţeles că nu. Mi-aţi spus că aţi auzit că John Clark a lucrat cu Ryan. Aţi vrut ca eu să descopăr probe legate de munca lui Jack de la Hendley Associates.

– Şi? întrebă el.

– Şi dumneavoastră sunteţi directorul adjunct al CIA. Evident că treaba mea este să execut ordinele.

– Jack Junior are o relaţie mai strânsă cu Clark decât lasă să se vadă. Ştim asta. Avem oameni în agenţie care pot face legătura dintre Clark şi Chavez cu Hendley Associates, angajatorul prietenului tău. Iar dacă John Clark şi Domingo Chavez lucrează la Hendley, poţi fi extrem de sigură că se petrec mai multe lucruri acolo decât simple acţiuni comerciale şi de arbitraj. Vreau să ştiu ce ştie Jack, şi vreau să ştiu chiar acum.

– Da, domnule, răspunse din nou Melanie.

– Uite ce e. Ai un viitor strălucit înaintea ta. Poate că îmi voi părăsi postul în curând, dar CIA nu se rezumă la numiri pe criterii politice. CIA înseamnă carieră militară. Bărbaţii şi femeile de acolo ştiu cu ce te ocupi şi îţi apreciază munca asiduă, nu ne putem îngădui acţiuni criminale în numele securităţii naţionale. Ştii bine asta. Aşa că sapă mai adânc. Alden făcu o pauză. Nu pentru mine. Fă-o pentru ei. Apoi oftă. Fă-o pentru ţara ta.

Melanie încuviinţă distantă.

Alden se ridică, se răsuci pe călcâie şi se uită în jos la tânăra de douăzeci şi cinci de ani.

– Jack vrea să te vadă diseară. Ai grijă să se întâmple asta.

Directorul adjunct plecă de acolo, iar omul de la securitate se deplasă alături de el înapoi spre parcare.

Melanie se întoarse în staţia de autobuz, unde îşi scoase telefonul din poşetă. Formă numărul lui Jack.

– Alo?

– Hei, Jack.

– Hei.

– Ascultă, îmi cer scuze pentru mai devreme. Eram stresată de muncă.

– Crede-mă că înţeleg.

– Ca să fiu sinceră, chiar am nevoie să ies puţin de aici. Ce-ar fi să vii la mine diseară? Pregătesc eu cina şi ne putem uita la un film.

Urmă o pauză lungă, întreruptă doar atunci când Ryan îşi drese glasul.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu. Melanie, aş vrea să pot veni, dar a intervenit ceva.

– În ultimele treizeci de minute?

– Mda. Trebuie să plec din oraş. De fapt, chiar acum sunt pe drum spre aeroport.

– Spre aeroport, repetă ea nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

– Mda, am un zbor scurt până în Elveţia de făcut. Şeful meu vrea să mă întâlnesc cu nişte bancheri, să-i scot la cină, să-i fac să verse din secretele pe care le ţin ascunse, cred. Ar trebui să dureze doar câteva zile.

Melanie nu răspunse.

– Îmi pare rău. O cină şi un film sună nemaipomenit. O putem face după ce mă întorc?

– Sigur, Jack, zise ea.

Zece minute mai târziu, Melanie se dădu jos din autobuz şi se duse înapoi la birou. Imediat ce ieşi din lift o văzu pe Mary Pat la biroul ei, pregătindu-se să-i lase un bilet. Mary Pat o zări apropiindu-se şi îi făcu semn să se îndrepte spre biroul ei.

Melanie era nervoasă. Oare şefa ei ştia de întâlnirea cu Alden? Ştia că directorul adjunct CIA o folosea ca să-l spioneze pe prietenul lui Mary Pat, Jack Ryan Junior, ca să descopere ce relaţie profesională avea acesta cu John Clark?

– Ce s-a întâmplat? o întrebă ea pe doamna Foley.

– Cât ai lipsit tu, a avut loc un eveniment mare.

– Zău?

Melanie înghiţi nervoasă în sec.

– Un agent CIA din Lahore l-a identificat pe Riaz Rehan acolo. A ajuns la aeroport cu garda lui de securitate şi adjunctul lui.

Melanie se gândi la planurile urgente de călătorie ale lui Ryan.

– Chiar aşa. Când s-a întâmplat asta?

– În urmă cu mai puţin de o oră, răspunse Foley.

Instantaneu, Melanie îşi dădu seama. Habar n-avea cum aflase el, deoarece era convinsă că nu făcea parte din CIA. Însă cumva Ryan primise informaţia, din cine ştie ce motiv, iar în acele clipe era deja în drum spre Lahore.

75

Centrul temporar de comandă pentru toate forţele de securitate ruseşti din Baikonur fusese amplasat în hotelul Sputnik din oraş, aflat mult la sud de cosmodrom. Acolo, soldaţii din armata rusă, agenţii serviciilor secrete, oficialităţile Agenţiei Spaţiale Federale, conducerea cosmodromului şi alte părţi interesate îşi aşezaseră tabăra atât în faţa hotelului, în corturi şi rulote încălzite, cât şi înăuntru, în camerele hotelului, în restaurant şi în sălile de conferinţe. Chiar şi discoteca Luna din holul principal fusese rechiziţionată de o echipă de experţi în arme nucleare ai armatei, aduşi acolo de la sediul Forţelor de Rachete Strategice.

La ora patru după-amiaza, un oarecare general Lars Gummesson intră în sala de conferinţe, urmat de doi oameni mai tineri. Costumele de luptă cu care erau îmbrăcaţi nu aveau semne distinctive sau insigne. Oamenii se aşezară la o masă lungă în faţa unui grup mare de politicieni, diplomaţi şi lideri militari ruşi.

Gummesson era conducătorul Rainbow, o forţă internaţională paramilitară secretă de luptă contra terorismului, compusă din cele mai bune unităţi militare de elită de pe planetă. El şi oamenii lui fuseseră apelaţi de guvernele rus şi kazah la mai puţin de o oră de la eşecul comadourilor Alpha, aşadar, Gummesson se întorcea la centrul de comandă pentru a da raportul asupra situaţiei şi a pregătirii de acţiune a organizaţiei Rainbow.

– Domnilor. Liderii de unităţi şi cu mine am petrecut ultimele patru ore trecând în revistă un plan de acţiune pentru recapturarea centrului de control Dnepr şi a celor două silozuri de rachete. Luând în considerare lecţiile învăţate de pe urma misiunii din noaptea trecută a armatei ruse, ca şi capacităţile noastre curente, regret să vă informez că, deşi avem încredere că, dacă ne vom îndrepta toate eforturile asupra centrului de control, am avea o şansă de succes de optzeci la sută ca să recapturăm clădirea şi să salvăm

majoritatea ostaticilor de acolo, acea clădire *este* un buncăr bine fortificat, iar domnul Safronov stă acolo ca în tranşee, fiind un om plin de aptitudini şi foarte motivat. Ca atare, avem impresia că există cincizeci la sută şanse ca el şi oamenii lui de acolo să aibă timp ca să lanseze un vehicul spaţial, şi douăzeci la sută ca să le lanseze pe amândouă.

Ambasadorul rus în Kazahstan se uită lung la generalul Gummesson.

– Deci, asta e tot? întrebă oficialul rus într-o engleză cu accent pronunţat. Cu toţi oamenii dumitale cu arme şi spui că şansa e de fifty-fifty ca Moscova să fie distrusă sau nu?

– Mă tem că da, răspunse Gummesson. Fondurile alocate antrenamentelor noastre au fost reduse în ultimul an, aşa că oamenii care vin să ni se alăture prin rotaţie nu au experienţa de coordonare de care dispunea Rainbow pe vremuri, atunci când eram chemaţi la intervenţii mai des. Mă tem că pregătirea noastră a avut de suferit.

– Nu cumva e vorba doar de o aversiune la risc din partea dumneavoastră, generale Gummesson?

Ofiţerul suedez nu lăsă să se vadă că ar fi fost deranjat de implicaţiile întrebării.

– Am studiat situaţia şi e foarte proastă. Habar n-avem câţi oameni mai are Safronov cu el. Interviurile realizate cu oamenii de la unitatea de procesare cărora li s-a dat drumul ieri-dimineaţă sugerează că ar putea fi vorba de peste cincizeci de luptători. E de presupus că unii au fost ucişi în timpul atacului Spetsnaz de azi-noapte, dar n-avem de unde să ştim câţi au rămas în viaţă. Nu-mi voi trimite oamenii într-un astfel de necunoscut indiferent de miză. Eu şi forţa pe care o conduc ne vom întoarce imediat în Marea Britanie. Domnilor, vă urez o zi bună şi mult noroc.

Gummesson se ridică, se întoarse ca să plece, însă un colonel Spetsnaz din capătul mesei se ridică repede.

– Scuzaţi-mă, domnule general Gummesson, rosti omul cu un accent şi mai pronunţat decât al ambasadorului. Vă pot ruga să rămâneţi aici, în Baikonur? Cel puţin pentru câteva ore?

– În ce scop, domnule colonel?

– Vă voi vorbi despre asta între patru ochi.

– Prea bine.

Clark fusese lăsat în pace ca să se „gândească". Mâna zdrobită rămăsese ascunsă sub un prosop murdar, însă el resimţea durerea ca pe o agonie cruntă de fiecare dată când încerca să găsească o poziţie mai confortabilă.

Sudoarea îi şiruia pe faţă şi în jos pe gât, chiar şi în condiţiile de congelator de carne din depozit, iar cămaşa i se îmbibase de transpiraţie şi îi provoca fiori de frig în întreg trupul.

Mintea îi amorţise, deşi trupul era cât se poate de treaz. Şi-ar fi dorit să scape de durere, dar mai mult de atât îşi dorea să scape de grija că, într-un fel, acel copil idiot ar fi putut să îl facă fărâme dacă barbaria continua.

Clark ştia că putea să mintă, să inventeze contacte false, să spună o poveste complicată pentru care ar fi fost nevoie de zile întregi ca să se confirme. Îşi făcea însă griji ca nu cumva minciuna să fie depistată prin verificarea faptelor sau printr-o muncă asiduă de cercetare depusă de oamenii lui Kovalenko. Şi dacă era prins cu minciuna, sau amâna dezvăluirile prea mult, atunci poate că Valentin s-ar fi întors cu nişte SP-117, serul adevărului care, conform unor relatări, era cu ani-lumină înaintea pentotalului de sodiu nesigur folosit în trecut.

„Nu", îşi spuse Clark, oricât de mare ar fi fost mizeria în care era băgat în momentul ăla, trebuia să reziste pe poziţii în speranţa că indivizii care îl torturau cu brutalitate nu ar fi mers prea departe şi l-ar fi ucis.

Asta ar fi fost mai bine decât să se joace cu mintea lui şi să-l transforme într-un individ care să distrugă de unul singur The Campus şi pe preşedintele Jack Ryan.

– Timpul e scurt, toată lumea înapoi la lucru! anunţă cu voce tare Kovalenko, reapărând în cercul de lumină de deasupra capului lui Clark. Valentin se apropie şi zâmbi, înviorat, după mirosul emanat de respiraţie, de o cafea tare şi o ţigară rusească. Deci, cum te mai simţi?

– Bine. Cum te ţii *tu?* ripostă sec Clark.

– Vreo dorinţă de a vorbi şi de a-şi curma suferinţa? Avem nişte medicamente minunate aici care îţi vor lua durerea imediat. Şi te vom lăsa după aceea la un spital din oraş. N-ar fi drăguţ?

– Valentin, zise Clark, orice mi-ai face, oamenii mei vor afla. Şi îţi vor face şi ei exact ce mi-ai făcut tu mie. Ţine minte asta.

Kovalenko se uită fix la american.

– Spune-mi cine sunt ei şi nu mai ai altceva de făcut pentru mine.

Clark se uită în altă parte.

Kovalenko dădu din cap.

– Jur că mi-aş fi dorit ca taică-meu să fie acum aici. Sunt sigur că metodele vechi erau cele mai bune. Oricum, John, ai pierdut deja o mână, dar abia suntem la început. Vei pleca de aici un bătrân schilodit. Te voi distruge.

Aşteptă ca John să întrebe cum anume, însă acesta nu zicea nimic.

– Îmi voi pune prietenii de față ca să-ți înfigă bisturie în ochi, pe rând.

Clark îl măsură cu privirea pe Kovalenko.

– Şi oamenii mei îți vor face la fel ție. Eşti pregătit pentru asta?

– *Cine* sunt oamenii tăi? *Cine?*

John nu răspunse.

Un slav imens prinse capul lui John de la spate şi îl ținu perfect nemişcat. Clark simți cum îi țâşnesc lacrimile din ochi, care apoi începură să-i curgă pe obraz. Clipi cu repeziciune.

– Du-te dracului!! țipă el cu falca ținută strâns de o mână solidă, care îşi întări strânsoarea.

Celălalt fost Spetsnaz veni în fața lui John. Bisturiul din oțel inoxidabil luci în lumina de deasupra lui. Valentin se dădu înapoi şi se întoarse cu spatele ca să nu vadă.

– Domnule Clark. Acum... chiar acum... este ultima ta şansă.

Clark îşi dădea seama de asta după resemnarea din glasul individului. Nenorocitul, pur şi simplu, n-avea de gând să cedeze.

– Du-te dracului!! reuşi americanul să strige din nou.

Inspiră adânc şi se ținu bine.

Kovalenko ridică dramatic din umeri.

– *Votki emu v glaz,* rosti el în vreme ce se uita la zidul din spate.

Clark înțelese.

– Bagă-i-l în ochi.

În ciuda efectului de peliculă creată de lacrimile din ochi, Clark zări bisturiul apropiindu-se de fața lui, la fel ca şi omul îngenuncheat înaintea lui. Dincolo de asta, îl văzu pe Kovalenko îndepărtându-se.

Se gândi că rusul, pur şi simplu, nu suporta să fie martor la ceea ce avea să urmeze, însă peste o secundă John îşi dădu seama că Valentin reacționase la un zgomot dinafară.

Sunetul unui elicopter stârni ecouri în întreg depozitul.

Zgomotul repetitiv se apropia cu repeziciune, ca şi cum aeronava ar fi căzut direct din cer. Aceasta ateriză lângă depozit.

Clark putea vedea luminile elicopterului lucind peste ziduri şi generând umbre prelungi care măturau chipurile tuturor celor de acolo.

Omul cu bisturiul se ridică repede şi se întoarse.

Pe deasupra zgomotului incredibil, un gen de zgomot care îi indica lui John că afară se găsea mai mult de un elicopter – probabil că un altul stătea în aer la câțiva metri deasupra acoperişului –, Valentin Kovalenko strigă

câteva ordine în direcţia oamenilor care păzeau perimetrul. În luminile tremurânde, Clark zări pentru o clipă chipul adjunctului de *rezident* al SVR.

Individul arăta ca un animal panicat şi prins în capcană.

Elicopterul survola deasupra clădirii.

Strigăte. Ordine lătrate şi ţipete ameninţătoare.

John îşi vârî capul între umeri, fiindcă nu putea face altceva, aşa prins de scaun cum era, însă simţea nevoia cumplită să facă ceva.

Mâna îl durea cumplit, aşa că noua activitate frenetică izbucnită în clădire îi dădea cel puţin ceva la care să se gândească.

Raze laser roşii apărură ca nişte licurici plimbându-se pe podelele, pe suprafaţa mesei, peste oamenii din jurul lui şi peste el însuşi. În aerul rece şi prăfuit, John putea vedea liniile subţiri ale laserelor plimbându-se peste tot. După aceea, se trezi scăldat în lumină albă şi închise ochii ca să se protejeze.

Când îi deschise, îşi dădu seama că lămpile mari de deasupra capului, montate cu două etaje mai sus, în tavanul depozitului, fuseseră aprinse, astfel încât spaţiul imens era inundat de lumină în acele momente.

Valentin Kovalenko era cel mai scund personaj din clădire.

În faţa lui se găseau trăgători îmbrăcaţi în negru şi înarmaţi cu pistoale-mitralieră HK MP5.

Erau trupe Spetsnaz, conduse de un bărbat în haine civile. Kovalenko şi oamenii lui – opt cu totul, după cum îşi dădea John seama – stăteau cu mâinile ridicate în aer.

„Cine naiba mai e şi noul clovn?“, se întrebă Clark. Scăpase din lac ca să cadă în puţ, dar *în clipa aia* ce mai urma? Oare se putea şi mai rău decât atât?

Valentin şi oamenii lui fură conduşi afară din depozit cu câteva vorbe dure rostite de individul în haine civile, care apoi părăsi depozitul împreună cu câţiva membri ai trupelor paramilitare, dar nu cu toţi. Elicopterul decolă un minut mai târziu.

Aeronava care survolase se îndepărtă.

Din spatele soldaţilor Spetsnaz rămaşi în încăpere se ivi un bărbat zvelt, de peste cincizeci de ani. Omul era tuns scurt, purta ochelari înguşti cu ramă metalică, iar ochii afundaţi în faţa plină de riduri degajau inteligenţă. Individul arăta ca şi cum ar fi alergat în fiecare dimineaţă câte opt kilometri înaintea micului dejun.

John Clark avu sentimentul că vedea o imagine în oglindă a lui însuşi, doar că îmbrăcat într-un costum rusesc.

Doar că nu era vorba de o imagine în oglindă. Clark îl cunoştea pe omul din faţa lui.

Acesta se aplecă deasupra americanului și îi ordonă unuia dintre soldați să taie legăturile care îl țintuiau pe John de scaun. În timp ce ordinul era dus la îndeplinire, bărbatul spuse:

– Domnule Clark. Numele meu este Stanislav Biriukov. Sunt...

– Sunteți directorul FSB.

– Așa e.

– Deci e vorba doar de o schimbare de echipă? întrebă Clark.

Directorul FSB clătină din cap.

– *Niet*. Nu, evident că nu. Nu mă aflu aici ca să continui nebunia asta.

Clark se uită fix la el.

– Țara mea se confruntă cu o problemă serioasă și ne aflăm în situația în care avem nevoie de experiența dumneavoastră, continuă Biriukov. În același timp, ne-am dat seama că sunteți în Rusia, și păreți a avea chiar dumneavoastră o mică problemă. Soarta este cea care ne aduce împreună astăzi, John Clark. Sper ca noi doi să putem ajunge repede la un acord în beneficiul amândorura.

Clark își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmei tefere.

– Continuă să vorbești.

– În Kazahstan s-a produs un incident terorist care a implicat cosmodromul de la Baikonur.

Clark habar n-avea ce se petrecea în lume dincolo de propria persoană.

– Un incident terorist?

– Da. O chestie oribilă. Două rachete dotate cu focoase nucleare se găsesc în mâinile teroriștilor din Caucaz, iar aceștia dispun de expertiza și forța umană de a lansa rachetele. Am cerut ajutorul fostei dumitale organizații. Nu mă refer la CIA, ci la Rainbow. Din nefericire, omul care conduce Rainbow în acest moment socotește că organizația nu este pregătită pentru o problemă de asemenea dimensiuni.

– Sunați la Casa Albă.

Biriukov ridică din umeri.

– Am făcut-o. Edward Kealty a trimis patru oameni cu laptopuri ca să ne salveze. Sunt la Kremlin. Nici măcar nu s-au dus în Kazahstan.

– Și atunci, ce căutați aici?

– Rainbow se află la fața locului acum. Patruzeci de oameni.

– Ce căutați aici? repetă Clark întrebarea.

– I-am cerut președintelui meu să facă un apel la organizația Rainbow ca să vă lase temporar la comanda organizației pentru operațiunea din Baikonur. Forțele Spetsnaz rusești vă vor ajuta în orice fel doriți. Și Forțele

Aeriene. De fapt, veţi avea întreaga armată rusească la dispoziţie. Omul făcu o pauză, apoi reluă: Va trebui să trecem la acţiune până mâine-seară.

– Îmi cereţi *mie* să vă ajut?

Stanislav Biriukov clătină încet din cap.

– Te implor, domnule Clark.

John ridică din sprâncene în vreme ce se uita la şeful FSB.

– Dacă faceţi apel la dragostea mea pentru tot ceea ce e rusesc ca să opriţi atacul asupra Moscovei, atunci, ei bine, tovarăşe, m-aţi prins într-o zi proastă. Prima mea idee ar fi să-l sprijin pe individul care ţine degetul pe buton acolo, în Kazahstan.

– Înţeleg, în lumina actualelor circumstanţe. Dar mai ştiu şi că veţi face ce vă rog. Să salvaţi milioane de vieţi. Mai ştiu că e un motiv suficient ca să acceptaţi acest rol şi în acest sens vă precizez că am fost autorizat de preşedintele Rychkov să vă ofer orice aţi dori. Orice.

John Clark se uită fix la rus.

– În clipa asta mi-ar prinde bine o nenorocită de pungă cu gheaţă.

Biriukov tresări, ca şi cum abia atunci ar fi observat mâna umflată şi fracturată. Strigă la oamenii din spatele lui şi imediat un sergent Spetsnaz veni cu o trusă medicală şi ridică prosopul de pe mâna rănită. Aşeză pacheţele cu gel îngheţat peste rănile oribile, pe urmă puse încet cele două degete rupte la locul lor, şi înfăşură întreaga mână şi pacheţelele cu gel îngheţat în bandaj compresiv.

În tot acest timp, Clark vorbi printre strâmbături de durere:

– Uitaţi care sunt pretenţiile mele. Oamenii dumitale vor vorbi cu presa despre modul în care Kovalenko a complotat împreună cu Paul Laska pentru a doborî administraţia Ryan prin intermediul lansării de minciuni despre mine. Guvernul rus se distanţează complet de toate suspiciunile şi predă toate dovezile de care dispune în legătură cu Laska şi asociaţii acestuia.

– Bineînţeles. Kovalenko ne-a făcut pe toţi de ruşine.

Cei doi se priviră în tăcere câteva clipe, după care Clark reluă:

– Nu vă voi crede pe cuvânt. *The Washington Post* are un ziarist renumit, Bob Holtzman. E un tip dur, dar corect. Îi puteţi cere ambasadorului dumneavoastră să-l întâlnească, sau îl puteţi suna chiar dumneavoastră. Însă chestia asta trebuie să se întâmple înainte ca eu să mişc un deget ca să vă ajut cu necazul ăla în care aţi intrat.

Stanislav Biriukov dădu din cap.

– Voi contacta oficiul preşedintelui Rychkov şi voi avea grijă ca situaţia să fie rezolvată azi, îl asigură directorul FSB privind în jur la instrumentele

de tortură de pe masă. Între noi fie vorba, între doi oameni în vârstă care au văzut mult mai multe decât tinerii care au ajuns în frunte astăzi... aş vrea să-mi cer scuze pentru ceea ce a făcut SVR-ul. Asta nu a fost nicio clipă o operaţiune FSB. Sper că veţi comunica asta personal preşedintelui dumneavoastră.

Clark răspunse la cerere cu o întrebare:

– Ce se va întâmpla cu Valentin Kovalenko?

Biriukov ridică din umeri.

– Moscova este un oraş periculos, chiar şi pentru un lider SVR. Operaţiunea lui, una banditească, ţin să adaug, a însemnat un motiv de stânjeneală pentru ţara mea. Când se va afla ce a făcut, mai mulţi oameni importanţi se vor înfuria. Cine poate şti dacă el nu va avea un accident?

– Nu vă cer să-l omorâţi pe Kovalenko pentru mine. Sugerez doar ca el să aibă o problemă când va descoperi că am fost eliberat de FSB.

Biriukov zâmbi. Clark îşi dădea seama că individul nu era deloc preocupat de soarta lui Valentin Kovalenko.

– Domnule Clark. Cineva trebuie să susţină responsabilitatea Rusiei în această afacere nefericită.

John ridică din umeri. Nu avea de gând să îşi facă griji în privinţa salvării lui Kovalenko în acele clipe. Undeva, afară, existau mulţi oameni nevinovaţi care meritau ajutorul lui.

John Clark şi Stanislav Biriukov se urcară cinci minute mai târziu la bordul unui elicopter. Câţiva membri înarmaţi până în dinţi ai trupelor de comando îl ajutară pe John să meargă, iar medicul aplica bandaje compresive şi pungi cu gheaţă pe coastele fisurate. În vreme ce elicopterul decola spre cerul nopţii, americanul se aplecă spre şeful FSB.

– Am nevoie de cel mai rapid avion către Baikonur şi de un telefon prin satelit. Trebuie să-mi sun un fost coleg din Rainbow şi să-l aduc aici. Ar ajuta enorm dacă aţi putea grăbi procesul cu paşaportul şi acordarea vizei pentru el.

– Spuneţi-i omului dumneavoastră să plece imediat către Baikonur. Îl voi contacta personal pe şeful autorităţii vamale din Kazahstan. Vă promit că nu vor exista întârzieri în aducerea lui în ţară. Dumneavoastră şi cu mine ne vom întâlni cu el acolo. Până când vom ateriza noi, Rychkov va negocia deja pentru dumneavoastră autoritatea de a conduce Rainbow din nou.

76

Chavez, Ryan şi Caruso se întâlniră cu Mohammed al Darkur la scurt timp după aterizarea pe aeroportul internaţional Allama Iqbal din Lahore, capitala statului pakistanez Punjab. Americanii constatară cu satisfacţie că rana de la umăr a maiorului ISI se vindecase în cea mai mare parte, deşi din mişcările rigide ale braţului era evident că problemele nu se încheiaseră.

– Ce face Sam? îl întrebă Mohammed pe Chavez pe când se urcau într-o dubă ISI de transport.

– O să se facă bine. Infecţia e pe ducă, rănile se vindecă, iar el spune că este sută la sută gata de acţiune, numai că şefii noştri n-au vrut să audă de venirea lui în Pakistan deocamdată.

– Nu e un moment bun de venire în Pakistan pentru nimeni. Mai ales în Lahore.

– Care e situaţia?

Duba se îndreptă spre ieşirea din aeroport. Pe lângă şofer, Mohammed mai avea un om în faţă. În vreme ce vorbea, maiorul le împărţi americanilor pistoale Beretta de 9 milimetri.

– Se înrăutăţeşte de la o oră la alta. Aici locuiesc circa zece milioane de oameni şi pot pleca din oraş oricând. Ne aflăm la doar 16 kilometri de graniţă şi populaţia se aşteaptă la o invazie totală din partea Indiei. Deja există rapoarte privind tiruri de artilerie în ambele direcţii. Armata a deplasat blindate în oraş, veţi putea vedea asta cu ochii voştri. Se înfiinţează peste tot puncte de verificare ale poliţiei şi armatei în urma zvonurilor legate de prezenţa agenţilor străini în oraş, dar noi nu vom întâmpina probleme.

– Zvonurile legate de spioni indieni conţin ceva adevărat?

– Poate că da. India a intrat în stare de alertă. Ceea ce e de înţeles în acest caz. Cei de la Joint Intelligence Miscellaneous au declanşat o criză internaţională reală şi nu ştiu dacă mai putem evita căderea în abis.

– O să cadă guvernul vostru, mai ales acum, după ce bombele au apărut în mâinile teroriştilor din Daghestan? întrebă Caruso.

– Răspunsul scurt, Dominic, este da. Poate că nu astăzi sau săptămâna aceasta, însă, cu siguranță, foarte curând. Primul nostru ministru nu a fost suficient de puternic. Mă aştept ca armata să-l dea jos ca să „salveze Pakistanul", cum vor suna declarațiile de presă după aceea.

– Şi Rehan unde e acum? întrebă Chavez.

– Într-un apartament în cartierul vechi din Lahore, care se numeşte şi Oraşul cu Ziduri, în apropiere de moscheea Sunehri. Nu are prea mulți oameni cu el. Noi credem că e însoțit de adjunctul lui, colonelul Saddiq Khan, şi de câțiva bodyguarzi.

– Ai idee ce are de gând?

– Nu. Poate că se va întâlni cu teroriştii Lashkar. Aici se află o fortăreață LeT, iar Rehan i-a folosit pe terorişti în operațiuni dincolo de graniță. Însă, sincer, Lahore ar trebui să fie ultimul loc din lume unde să se afle Rehan acum. Oraşul nu este un teritoriu puternic fundamentalist precum Quetta, Karachi sau Peshawar. Am câțiva oameni în apropiere de apartamentul lui, aşa că, dacă pleacă de acolo din cine ştie ce motiv, putem să-l urmărim.

Al Darkur îi duse pe americani într-un apartament din apropiere.

Aceştia tocmai se instalaseră, când sună telefonul mobil al lui Chavez.

– Ding aici, zise el.

– Hei.

Era John Clark.

– John! Eşti bine?

– Mă descurc. Ții minte când ai spus că, dacă am nevoie de tine, vii într-un suflet?

– La naiba, sigur.

– Atunci, urcă-te repede într-un avion.

Chavez se uită la ceilalți doi colegi mai tineri. Trebuia să-i abandoneze, însă n-avea cum să nu răspundă apelului lui Clark.

– Încotro mă îndrept?

– Înspre centrul acțiunii.

„La naiba", chibzui Chavez.

– Cosmodromul? rosti el cu voce tare.

– Mă tem că da.

Până să coboare din elicopter în parcarea hotelului Sputnik, John Clark se schimbase în haine de luptă ruseşti şi o haină groasă de iarnă. Bandajele

de la mână şi cap fuseseră executate profesionist, iar Biriukov avusese grijă ca un chirurg ortoped să zboare împreună cu ei de la Moscova pentru a îngriji rănile americanului.

Îl dureau toate ca naiba. John era destul de sigur că mâna avea să-l deranjeze pentru tot restul vieţii, chiar şi după efectuarea a Dumnezeu ştie câte operaţii pentru punerea oaselor la locul lor, însă în acel moment el avea alte griji mai importante pe cap.

Sosiră la faţa locului pe o ninsoare deasă. Ceasul arăta opt seara, ora locală, iar hotelul dădea impresia că era cuprins de haos. Diferite organizaţii, incluzând oameni îmbrăcaţi atât cu uniforme, cât şi cu haine civile, înfiinţaseră adevărate miniregate înăuntrul şi în afara hotelului, şi nimeni nu părea să coordoneze situaţia.

Cât timp John se dădu jos din elicopter şi merse până la hotel, toată lumea care se intersectă cu el se opri din lucru şi îl privi fix. Unii ştiau că el era fostul comandant Rainbow, venit acolo ca să preia controlul asupra situaţiei. Alţii ştiau că era John Clark, fugarul internaţional vânat de Statele Unite pentru crime multiple.

Mulţi admirau, pur şi simplu, prezenţa acelui om, care se deplasa cu autoritate şi determinare.

Însă cu toţii văzură chipul plin de vânătăi, falca umflată şi ochii înnegriţi, precum şi mâna dreaptă prinsă în bandaje albe proaspete.

Stanislav Biriukov mergea alături de el şi alţi oameni din FSB şi din comandourile Alpha Group îi urmau. Grupul intră în hotel şi străbătu holul de la intrare. Pe coridorul care dădea spre sala principală de conferinţe, ofiţerii militari, diplomaţii şi oamenii de ştiinţă se dădură la o parte ca să lase grupul să treacă.

Biriukov intră în centrul de comandă fără să bată la uşă. Vorbise cu preşedintele Rychkov cu câteva clipe înainte să aterizeze la Iubileinaia şi dispunea de toată autoritatea necesară ca să facă ce voia în acel loc.

Centrul de comandă fusese notificat în privinţa sosirii americanului şi a directorului FSB, aşa că oamenii care lucrau acolo erau aşezaţi pe locurile lor şi pregătiţi de discuţie. Clark şi Biriukov fură rugaţi să ia loc la masă, însă ambii preferară să stea în picioare.

Primul care luă cuvântul fu directorul agenţiei ruse de informaţii:

– Am vorbit direct cu preşedintele. El a purtat discuţii cu comandanţii NATO în privinţa Rainbow.

Ambasadorul rus în Kazahstan încuviinţă.

– Şi eu am vorbit cu preşedintele, Stanislav Dmitrievici. Dă-mi voie să te asigur, şi să-l asigur pe domnul Clark că înţelegem situaţia şi suntem la dispoziţia voastră.

– Aşa cum sunt şi eu.

Generalul Lars Gummesson intră în încăpere.

Clark îl întâlnise când acesta era colonel în Forţele Speciale Suedeze, însă nu ştia mai nimic despre individ, în afara faptului că era actualul şef Rainbow. Se aşteptase la probleme din partea ofiţerului, fiindcă aşa ceva ar fi fost normal din partea cuiva care trebuia să predea comanda, însă înaltul suedez îl salută scurt pe Clark, chiar dacă se uită curios la chipul învineţit şi mâna rănită a omului în vârstă.

– Am discutat cu conducerea NATO şi mi s-a explicat că veţi fi comandantul Rainbow pentru această operaţiune, zise suedezul după ce-şi reveni din mirare.

Clark încuviinţă.

– Dacă nu aveţi ceva împotrivă.

– Absolut nimic, domnule. Îmi slujesc guvernul şi conducerea NATO. Decizia de înlocuire a mea s-a luat de sus. Reputaţia vă precede şi mă aştept să învăţ multe lucruri în următoarele douăzeci şi patru de ore. Când Rainbow era folosită pentru acţiuni directe, adică atunci când era condusă de dumneavoastră, sunt sigur că aţi învăţat multe lucruri care ne vor fi de ajutor în orele următoare. Sper să particip la acţiunea din noaptea asta să vă stau la dispoziţie sută la sută. Gummesson încheie cu următoarele cuvinte: Domnule Clark, până la finalizarea actualei crize, Rainbow vă aparţine.

Clark dădu din cap, nu la fel de fericit că prelua responsabilitatea pe cât părea generalul suedez să creadă că va fi. Însă nu avea timp la dispoziţie ca să-şi facă griji în privinţa asta. Începu imediat pregătirile de operaţiune.

– Am nevoie de planurile centrului de control al lansărilor şi ale silozurilor de rachete.

– Le veţi avea imediat.

– Va trebui să trimit unităţi în recunoaştere ca să am o imagine corectă a zonelor ţintă.

– Am anticipat cererea. Înainte de ivirea zorilor, am implantat două echipe de câte doi oameni la mai puţin de o mie de metri distanţă de fiecare dintre cele trei locaţii. Dispunem de comunicaţii sigure şi imagini video în timp real.

– Excelent. Câţi oameni Jamaat Shariat sunt în fiecare locaţie?

– După lansarea de la 109, echipele s-au consolidat. Se pare că sunt între opt şi zece bandiţi în jurul fiecărui siloz de lansare. Mai sunt patru într-un buncăr din apropiere de drumul de acces care duce spre zona Dnepr. Habar n-avem câţi oameni sunt în centrul de control. De la depărtare am zărit un om pe acoperiş, dar asta nu ajută prea mult. Clădirea este, în esenţă, un buncăr, şi nu putem avea imagini de acolo. Dacă vom ataca, o vom face orbeşte.

– De ce nu putem folosi rachete sol-aer ca să doborâm rachetele lansate?

Gummesson clătină din cap.

– Ar fi posibil atunci când acestea sunt încă aproape de sol, numai că noi nu ne putem muta echipamentele suficient de aproape ca să scoatem rachetele din ecuaţie înainte de a deveni prea rapide pentru rachetele de interceptare. Nici rachetele trase de avioane nu le pot ajunge.

Clark dădu din cap.

– Mi-am imaginat că nu poate fi aşa de uşor. Bine. O să mai avem nevoie şi de centrul nostru operaţional propriu. Unde sunt ceilalţi oameni?

– În scopuri de comunicaţii, comandă şi control avem un cort mare afară. Supranumit CCC, un astfel de centru reprezintă centrul operaţional Rainbow. Mai există un alt cort pentru echipamente şi un al treilea pentru adăpostul oamenilor.

Clark încuviinţă.

– Haideţi să mergem acolo acum.

Clark şi Gummesson discutau în vreme ce se îndreptau spre parcare, însoţiţi de Biriukov şi câţiva membri ai trupelor de comando Alpha Group. Ajunseseră deja în holul hotelului Sputnik, când Domingo Chavez intră pe uşa principală. Ding purta o cămaşă maronie din bumbac şi jeanşi, fără haină groasă sau căciulă, deşi afară temperatura era cu mult sub cea de îngheţ.

Chavez îşi observă socrul din cealaltă parte a holului şi se apropie de el. Pe măsură ce se apropia, zâmbetul de pe buze i se estompă. Îl îmbrăţişă pe omul mai în vârstă cu blândeţe, însă când se desprinse din îmbrăţişare, pe faţa lui se citea furia.

– Iisuse Hristoase, John! Ce mama dracului ţi-au făcut?

– Sunt bine.

– Eşti bine pe naiba! exclamă Chavez uitându-se la Biriukov şi la ceilalţi ruşi, dar continuă să i se adreseze lui John. Ce-ai zice să le spunem ruşilor ăstora să se ducă dracului şi noi să plecăm acasă, să găsim o canapea şi un televizor, la care să ne uităm cum Moscova aia nenorocită arde până în temelii?

Unul dintre masivii soldaţi Spetsnaz, în mod clar vorbitor de engleză, se apropie de Chavez, însă americanul de origine mexicană, mai scund ca rusul, se înfipse în el.

– Du-te naibii!

Clark se trezi că e obligat să joace rolul de împăciuitor.

– Ding. E-n regulă. Nu tipii ăştia mi-au făcut asta. A fost un bandit de la SVR şi gorilele lui.

Chavez nu se dădu înapoi în faţa rusului masiv care îl domina cu înălţimea, dar, în cele din urmă, încuviinţă scurt din cap.

– Bine, atunci. Ce mama naibii? Cred că ar trebui să mergem să le salvăm fundurile.

77

Mohammed al Darkur ciocăni la uşa apartamentului lui Ryan şi Dominic la ora nouă dimineaţa. Americanii erau treji şi beau cafea. Îi turnară şi maiorului o ceaşcă, în timp ce acesta vorbea.

– Azi-noapte s-au petrecut nişte lucruri. Obuze de artilerie dinspre India au lovit satul Wahga, la est de Lahore, ucigând treizeci de civili. Armata a ripostat cu foc înspre India. Nu cunoaştem daunele produse acolo. Un alt baraj de artilerie, la doar câţiva kilometri spre nord, a distrus parţial o moschee.

Ryan îşi înclină capul.

– Ce ciudat că Rehan, individul care a orchestrat tot acest conflict, se află din întâmplare în regiune.

– Nu putem desconsidera implicarea lui în aceste acţiuni, replică maiorul. E posibil ca forţe pakistaneze rebele să tragă împotriva propriei ţări pentru a genera un răspuns mai puternic din partea Pakistanului.

– Care e planul pentru azi? întrebă Caruso.

– Dacă Rehan părăseşte apartamentul, îl urmărim. Dacă altcineva vine la apartamentul lui Rehan, urmărim şi această persoană.

– Destul de simplu, admise Dom.

Georgi Safronov şedea singur în cafeteria de la etajul trei al centrului de control şi îşi termina micul dejun: cafea, un castron de supă de cartofi şi o ţigară.

Se simţea obosit până în măduva oaselor, dar ştia că avea să-şi recapete energia. Îşi petrecuse cea mai mare parte a dimineţii răspunzând la interviuri telefonice luate de diverse posturi de ştiri, de la Al Jazeera la Radio Havana, şi răspândind vestea răscoalei populaţiei din Daghestan. Era un efort necesar, fiindcă Safronov trebuia să fructifice acest eveniment pe

orice cale posibilă pentru a-și ajuta propria cauză, doar că în viața lui nu muncise atât de mult precum o făcuse în ultimele câteva luni.

În vreme ce fuma, se uita la televizorul de pe perete.

Era o relatare despre trupe blindate rusești care se deplasau în apropiere de Marea Caspică, în nordul Daghestanului. Comentatorul spunea că guvernul rus nega că mișcările de trupe ar fi avut ceva de-a face cu situația din Baikonur, însă Safronov știa că era vorba de o minciună, la fel ca multe alte minciuni transmise de televiziunea rusă.

Mai mulți oameni de-ai lui urmăriseră relatarea la un televizor de la parter, așa că ei dădură buzna în cafeterie ca să-și îmbrățișeze liderul. Ochii i se umplură de lacrimi datorită manifestării de entuziasm a conaționalilor lui, care scoase din el la vedere mândria naționalistă. Își dorise un asemenea moment întreaga lui viață, cu mult înainte să afle ce înseamnă senzația de deținere de putere nemăsurată.

O nevoie de a aparține unui scop măreț.

Iar acea zi era cea mai importantă din viața lui Georgi Safronov.

În stația radio se auzi un apel. Magomed Daghestani – numele de războinic al lui Georgi – era chemat în sala de control al lansărilor pentru a răspunde la un apel telefonic. Georgi presupuse că era vorba de așteptata convorbire cu comandantul Nabiyev, așa că ieși în grabă din cafeterie.

Era nerăbdător să-i vorbească prizonierului și să facă aranjamentele necesare pentru venirea lui. Coborî scara până la etajul doi, apoi pătrunse în CCL pe la intrarea dinspre sud. Își puse casca pe urechi și preluă apelul.

Era sunat de centrul de criză de la Kremlin. La celălalt capăt al convorbirii se afla Vladimir Gamov, directorul Agenției Federale Ruse pentru Spațiul Cosmic. Georgi își zise că relația lui de familie cu Gamov fusese singurul motiv pentru care bătrânul ramolit fusese pus să comunice cu el, ca și cum așa ceva ar fi avut vreo importanță deosebită.

– Georgi?

– Gamov, am cerut să fiu apelat cu alt nume.

– Îmi cer scuze, Magomed Daghestani, doar că eu te știu drept Georgi din anii '70.

– Am fost amândoi induși în eroare. Îmi vei face legătura cu Nabiyev?

– Da, îți fac legătura cu el în câteva clipe. Mai întâi am vrut să-ți dau de știre despre situația cu mișcările de trupe din Caucaz. Vreau ca lucrurile să fie clare. Am început operațiunea de retragere, dar sunt peste cincisprezece mii de soldați doar în Daghestan, de două ori mai mulți în Cecenia și alții în Ingușetia. Mulți sunt în permisii, mulți sunt plecați în misiuni de patrulare

sau exerciţii militare pe perioade mai lungi de o zi, departe de bazele lor. Pur şi simplu, nu-i putem deplasa pe toţi într-o singură zi. Pe toţi cei pe care putem îi împingem spre nord. Trimitem oamenii cu avioanele, însă nu vom reuşi să-i scoatem pe toţi înainte de expirarea termenului-limită dat de tine. Dacă ne mai poţi da o zi şi o noapte, vei vedea că ne ţinem de cuvânt.

Safronov nu se angajă cu nimic.

– Voi verifica împreună cu sursele mele ca să mă asigur că nu e vorba de un truc de propagandă. Dacă vă retrageţi cu adevărat spre nord, atunci mă voi gândi la extinderea termenului-limită cu o zi. Fără promisiuni, Gamov. Şi acum fă-mi legătura cu comandantul Nabiyev.

Lui Georgi i se făcu legătura şi în scurt timp el se trezi vorbind cu tânărul lider al aripii militare a organizaţiei lui. Nabiyev îi transmise lui Safronov că fusese informat de cei care îl ţineau captiv că urma să fie transportat la Baikonur în acea seară. Georgi plânse de bucurie.

Clark, Chavez, Gummesson şi ceilalţi membri Rainbow îşi petrecură întreaga zi în cortul lor încălzit din parcarea hotelului Sputnik trecând în revistă scheme de acţiune, hărţi, fotografii şi alte materiale care să-i ajute la pregătirea atacului asupra cosmodromului.

Până la prânz, Clark veni cu nişte idei la care trupele Spetsnaz nu se gândiseră, iar până la ora trei după-amiaza Chavez şi Clark aveau un plan de acţiune care fu ovaţionat de ofiţerii Rainbow, oameni obligaţi să adopte o mentalitate potrivnică asumării de riscuri în ultimul an şi jumătate. La ora trei luară o scurtă pauză, pe urmă diversele echipe de asalt se despărţiră pentru planificarea detaliată pe unităţi, în timp ce Clark şi Chavez discutară planul cu piloţii forţelor aeriene ruseşti.

La ora şapte seara, Chavez se întinse pe o canapea pentru un somn de o oră şi jumătate. Era obosit, dar în acelaşi timp excitat de evenimentele care urmau să se petreacă în acea seară.

Lui Georgi Safronov i se spuse că Israpil Nabiyev va ajunge cu un elicopter de transport al Forţelor Aeriene în jurul orei zece şi jumătate seara. După ce se sfătui cu câţiva dintre cei treizeci şi patru de rebeli rămaşi în viaţă, Safronov îi comunică lui Gamov cum avea să aibă loc transferul. Ceru măsuri specifice pentru a se asigura că ruşii nu-i vor juca feste. Dorea ca elicopterul cu comandantul Nabiyev să aterizeze în capătul parcării CCL, apoi Nabiyev singur să parcurgă cei şaptezeci de metri până la intrarea principală. În tot acest timp, comandantul rebel avea să fie luminat de

proiectoare puternice montate pe acoperişul CCL. Tot pe acoperiş, ca şi la intrarea principală în centrul de control, urmau să se găsească luptători care să se asigure că nimeni altcineva nu se dădea jos din elicopter.

Gamov îşi notă instrucţiunile cu mare atenţie şi discută cu ceilalţi oameni din centrul de criză, care fură de acord cu toate cererile lui Safronov. Aveau însă şi ei o pretenţie. Cereau ca toţi ostaticii străini să fie eliberaţi din centrul de control în aceeaşi secundă în care Nabiyev se dădea jos din elicopter.

Safronov mirosi o capcană.

– Directore, te rog eu, fără trucuri. Voi cere transmisii video simultane din interiorul elicopterului care să ajungă aici, în centrul de control. De asemenea, voi cere o legătură radio directă cu comandantul Nabiyev pe durata călătoriei de la aeroport până la centrul de control. Dacă veţi umple elicopterul cu trupe, voi şti.

Gamov luă o nouă pauză ca să se sfătuiască împreună cu ceilalţi, însă după ce reveni fu de acord cu stabilirea unei legături video şi audio cu Nabiyev în interiorul elicopterului pe durata călătoriei dinspre aeroport, astfel încât Safronov şi rebelii lui din CCL să poată vedea că liderul militar daghestanez se găsea în elicopter şi era însoţit doar de câţiva membri ai echipajului şi o forţă minimă de securitate care să-l păzească.

Georgi se declară satisfăcut şi puse capăt convorbirii ca să-şi înştiinţeze oamenii asupra celor convenite.

La ora nouă seara, pe străzile din Lahore încă domnea haosul. Jack şi Dominic erau singuri într-un restaurant fast-food aflat la vreo jumătate de kilometru distanţă de o moschee în care intraseră Rehan şi anturajul lui. Al Darkur îşi trimisese unul dintre oamenii lui în moschee ca să-l menţină pe general sub supraveghere, în vreme ce al Darkur însuşi se dusese la o secţie de poliţie apropiată ca să rechiziţioneze de acolo arme şi veste de protecţie. De asemenea, îşi contactase un prieten căpitan de la o unitate SSG staţionată în apropiere, cerându-i să-i trimită oameni care să-l ajute cu o operaţiune informativă în oraş, însă prietenul îi spuse maiorului că SSG le ordonase în mod inexplicabil tuturor oamenilor să rămână încartiruiţi la baza lor.

Ryan şi Dom urmăreau ştirile la un televizor montat pe tejgheaua barului din restaurant. Sperau să afle veşti despre evenimentele din Kazahstan, însă, în acel moment, cel puţin, în Lahore, Pakistan, nu se transmiteau decât ştiri locale.

Tocmai îşi terminaseră puiul prăjit şi sorbeau din paharele de Cola când o explozie zgudui strada de afară. Geamurile vitrinelor zăngăniră, dar nu se sparseră.

Cei doi americani ieşiră în fugă din local ca să vadă ce se întâmplase, însă chiar atunci când ajunseră pe trotuar o altă explozie, mai apropiată, aproape că îi trânti pe amândoi la pământ.

Presupuseră că detonaseră două bombe undeva în apropiere, apoi imediat auziră un sunet infernal, ca de hârtie care se rupe cu un zgomot amplificat. Sunetul se încheie cu o altă explozie, şi mai apropiată de ei decât celelalte două.

– Vine spre noi, vere! zise Dominic.

Cei doi se amestecară imediat în mulţimea de pe trotuar care alerga în direcţie opusă exploziilor.

Un nou zgomot ca de ţesătură ruptă şi o nouă explozie, de această dată la doar o stradă depărtare spre est, fapt care întoarse o mare parte a mulţimii către sud.

Jack şi Dom se opriră din fugă.

– Haide să intrăm undeva, zise Ryan. Nu prea mai putem face nimic.

Intrară în grabă într-o clădire de bancă şi se ţinură departe de ferestre. Se mai auziră câteva alte explozii, unele abia perceptibile în depărtare. Sunetele sirenelor de alarmă umpleau aerul. Apoi se auzi clănţănit de arme automate în depărtare.

– La dracu'! Oare tocmai a început războiul? întrebă Dom.

Însă Jack socotea că era mai plauzibil ca forţele pakistaneze din oraş să fi devenit peste măsură de irascibile.

– Aşa cum a spus al Darkur, este posibil ca vreo baterie de artilerie aliată cu Rehan să îşi fi întors tunurile contra oraşului la ordinele liderului.

Dom clătină din cap.

– Bărboşi nenorociţi.

În acea clipă sună telefonul lui Jack.

La celălalt capăt era al Darkur.

– Rehan s-a pus în mişcare!

Generalul îşi părăsi la ora nouă seara apartamentul situat în apropiere de moscheea Sunehri, în toiul traficului congestionat de la acea oră de vârf. Pe lângă navetişti, oamenii se îngrămădeau să fugă din oraş, aglomerând străzile care se umpleau rapid cu blindate şi trupe ale armatei pakistaneze.

La început, Ryan, Caruso, al Darkur şi doi subordonaţi de-ai maiorului îi urmăriră cu mare dificultate pe general şi pe membrii suitei acestuia,

însă după ce Rehan şi restul anturajului se opriră într-o parcare de pe Canal Bank Road, unde se întâlniră cu trei vehicule pline cu bărboşi tineri îmbrăcaţi în haine civile, dubei care îi urmărea îi fu mai uşor să se strecoare pe urmele lor.

– Sunt peste zece indivizi în maşinile alea, ceea ce înseamnă cel puţin şaisprezece oameni în total, dacă îl socotim pe Rehan şi gaşca lui de gorile, spuse Ryan.

Maiorul dădu din cap.

– Iar indivizii ăştia nu par a face parte din armată sau ISI. Aş putea jura că sunt LeT.

– Mohammed, dacă va trebui să ne confruntăm cu şaisprezece oameni, mi-ar prinde bine ceva mai multă putere de foc, replică Ryan.

– O să aranjez asta, nu-ţi face probleme.

Zicând acestea, maiorul îşi duse telefonul mobil la ureche.

78

Clark şi Chavez stăteau în picioare lângă un avion de transport Antonov AN-72 al Forţelor Aeriene Ruse, parcat pe pista cosmodromului Krainîi, în apropiere de oraşul Baikonur, la 40 kilometri sud de zona Dnepr a cosmodromului şi la 64 kilometri sud de aeroportul Iubileinaia. Motoarele aeronavei mugeau, chiar şi la turaţie de punct mort.

Pe aceeaşi pistă se găseau patru elicoptere Mi-17, un elicopter Mi-8 mai mic şi un elicopter uriaş Mi-26. O mulţime de bărbaţi şi femei se agita în jurul maşinăriilor, alimentându-le cu combustibil şi încărcându-le la luminile artificale ale unor generatoare auxiliare de electricitate şi ale unor proiectoare portabile.

Ninsoarea uşor viscolită îi învăluia pe cei doi americani de pe aeroport.

– Nabiyev n-a ajuns încă? îl întrebă Ding pe John.

– Ba da, e pe Iubileinaia. Va fi transportat de acolo la ora zece şi jumătate.

– Bine.

Chavez era îmbrăcat din cap până în picioare în costum de luptă de culoare neagră. Pe cap avea o cască de protecţie, de care atârna o mască de oxigen. Pistolul-mitralieră HK UMP de calibrul .40 îi atârna la piept, peste un săculeţ plin cu încărcătoare de rezervă. Chiar şi cu amortizorul de sunet montat pe ţeavă, arma nu depăşea în lungime lăţimea umerilor lui Ding.

Domingo Chavez primise din nou o poreclă, aşa cum se întâmplase cu atâţia ani în urmă când făcuse parte din Rainbow, deşi nu i se atribuise vechiul apelativ. Omul care conducea pe vremuri echipa de luptă era lângă el şi participa activ la misiune, aşa că apelativul Rainbow Two nu mai era disponibil. În loc de asta, i se atribui indicativul Romeo Two de membrii Rainbow de la comunicaţii. Cineva glumi chiar că R-ul venea de la Retras, deoarece Domingo se retrăsese din serviciul activ, însă pentru el nu avea nicio importanţă. Cei din Rainbow îl puteau chema şi Domingo Chavez dacă aşa le-ar fi plăcut. Avea griji mult mai mari pe cap.

– Ai nevoie de ajutor cu parașuta? întrebă Clark.

– Nu de la tine, stângaciule, replică Ding.

Zâmbiră amândoi cu amărăciune.

Încercarea de a destinde puțin atmosfera se încheie scurt.

– Meseriașul de la bordul aeronavei va avea grijă de mine, zise Chavez ezitând o secundă, apoi continuă: Ai făcut o treabă a naibii de bună cu operațiunea asta, John. Cu toate astea... o să pierdem o mulțime de băieți.

Clark dădu din cap și privi spre elicopterele asaltate de membrii Rainbow care se urcau la bord.

– Mă tem că ai dreptate. Totul se reduce la viteză, surpriză și acțiune violentă.

– Și un pic de noroc prins pe drum.

John dădu iarăși din cap, pe urmă întinse mâna dreaptă și o strânse pe a ginerelui său. Se opri la mijlocul drumului, dându-și seama că bandajele făceau imposibil un astfel de gest, așa că recurse la mâna stângă.

– Cât de rău te doare? întrebă Ding.

Clark ridică din umeri.

– Coastele fracturate estompează durerea de la mâna zdrobită. Iar mâna zdrobită maschează coastele fracturate.

– Atunci, ești bine, nu?

– Niciodată n-am fost mai bine.

Cei doi se îmbrățișară cu căldură.

– Ne vedem după ce se termină totul, Domingo.

– Contează pe asta, John.

Un minut mai târziu, Chavez era la bordul avionului AN-72, iar peste alte cinci minute, Clark se afla la bordul unuia dintre elicopterele Mi-17.

Al Darkur, Ryan și Caruso urmăriră grupul format din Rehan și anturajul acestuia de membri ISI și luptători LeT până la gara principală din Lahore. Orașul intrase în stare de alertă, ceea ce ar fi trebuit să însemne puncte de control, aplicare de restricții de circulație și prezență publică și altele asemenea, însă Lahore era un oraș cu zece milioane de locuitori care, practic, erau cu toții convinși că în acea seară în orașul lor avea să izbucnească războiul, așa că pe străzi domnea haosul.

Ryan și Dominic stăteau în spatele dubei Volvo, alături de maior. Al Darkur le dăduse fiecărui om din vehicul veste de protecție rechiziționate de la forțele de poliție și puști-automate G3, păstrându-și un set identic de echipament pentru sine.

În oraş izbucniseră incendii de la barajul de artilerie anterior, însă de atunci nu se mai auziseră bombardamente. Jack era convins că panica instaurată în rândul cetăţenilor avea să producă şi mai multe victime, fiindcă observase zeci de maşini făcute praf, oameni bătându-se între ei cu pumnii şi o groază de îmbrânceli şi ghionturi în staţia de cale ferată.

Rehan şi convoiul de patru vehicule care îl însoţea intră pe aleile de acces aflate pe proprietatea gării, când ultima maşină opri brusc, blocând întreg traficul pe alee. Celelalte vehicule îşi continuară goana înainte, speriind şi determinând mulţimile de oameni din calea lor să se dea într-o parte şi alta.

– La dracu'! exclamă Ryan.

Îşi făcea griji că omul pe care îl urmăreau avea să scape. În spatele maşinii oprite se adunase o jumătate de duzină de alte vehicule, iar ei abia mai reuşiră să vadă partea din faţă a convoiului virând spre est şi rămânând pe teritoriul staţiei de cale ferată.

– Suntem echipaţi ca şi poliţiştii, zise al Darkur. Ne vom da jos, dar ţineţi minte să vă comportaţi ca nişte poliţişti.

Astea fiind zise, Mohammed al Darkur şi cei doi subordonaţi ai lui se dădură jos din Volvo, cu americanii pe urmele lor. Lăsară maşina chiar acolo, pe stradă, în mijlocul unui vacarm infernal de claxoane acţionate din maşinile rămase în urma dubei.

O luară la fugă printre maşini, îşi croiră drum pe trotuare şi alergară după convoiul care se împiedicase din nou de traficul dens de pietoni din jurul gării.

Rehan şi oamenii lui reuşiră să treacă de masa umană de pe stradă, după care virară şi se îndreptară către un drum de acces spre calea ferată ce traversa cele cincisprezece linii ale gării, în direcţia unui grup mare de depozite cu acoperişuri din tablă din partea de nord a gării. Depozitele se găseau la o jumătate de kilometru depărtare de gară şi de traficul sufocant de pasageri de acolo.

Cu al Darkur şi subordonaţii lui în frunte, şi cei doi americani în urma acestora, grupul de cinci oameni alergând pe jos coti pe o alee către un pod pietonal public care traversa şinele de cale ferată pe deasupra drumului de acces pentru angajaţii depozitelor. Sub ei, cele patru vehicule urmărite se opriră între câteva vagoane ruginite care zăceau în capătul îndepărtat al terenului pe care se aflau depozitele. Vagoanele nu erau ataşate de locomotive, ci, pur şi simplu, poziţionate în faţa unui depozit, de-a lungul şinelor de cale ferată.

Cei cinci oameni de pe podul pietonal se opriră și văzură cum din vehicule coboară șaisprezece indivizi, care apoi intrară în depozit.

De undeva departe, dinspre sud, se auzi din nou zgomot de baraj de artilerie.

Ryan gâfâia din pricina efortului, dar reuși să spună:

– Trebuie să găsim un spațiu deschis ca să putem supraveghea mai bine clădirea aia.

Al Darkur îi duse mai departe pe pod. La capătul acestuia ajunseră în dreptul etajului doi al unei mici case.

Maiorul își puse subordonații să păzească scara de acces. Pe urmă, el împreună cu Caruso și Ryan intrară în dormitorul mare de unde se putea vedea gara. Ryan își scoase binoclul cu infraroșii din rucsac și cercetă întreaga zonă cu privirea. Forme fantomatice se mișcau printre vagoanele trase pe linii, mergând sau alergând dinspre sau către drumurile de acces, sărind garduri ca să ajungă mai aproape de șinele de cale ferată active.

Erau civili, oameni obișnuiți, dar disperați să evadeze din oraș.

Se uită la depozit și zări o formă omenească la o fereastră de la etaj. Omul stătea acolo și privea afară. Ryan avu impresia că individul era o santinelă.

Un minut mai târziu, la fereastra din colțul opus al clădirii apăru o altă formă albicioasă.

Îi dădu binoclul vărului său.

Al Darkur luă o pușcă prevăzută cu lunetă și se uită și el.

În același timp, măsură din ochi distanța dintre poziția lor și noua locație a lui Rehan.

– Cât să fie? O sută cincizeci de metri?

– Mai aproape de două sute, răspunse Dominic.

– Mi-ar plăcea să mergem mai aproape, zise Ryan, dar ar trebui să traversăm prea mult spațiu deschis, să trecem peste cinci seturi de șine de cale ferată și apoi să sărim peste gardul din partea cealaltă.

– Aș putea încerca să mai aduc niște oameni aici, dar nu au cum să ajungă prea repede, replică al Darkur.

– Ce n-aș da să cunosc planurile nemernicului ăla, zise Dom.

Chavez sări de unul singur de pe rampa din spate a aeronavei la o înălțime de opt mii de metri. Trase de mânerul de acționare a parașutei la câteva secunde în urma desprinderii de avion, iar la mai puțin de un minut după aceea își verifica dispozitivul GPS și altimetrul de la încheietura mâinii.

Vântul deveni imediat o problemă; Chavez se luptă cu el ca să rămână pe direcția scontată, dar își dădu seama că avea probleme cu altitudinea

care scădea prea repede. Operaţiunea în desfăşurare necesita ca el să ajungă la ţintă chiar atunci când elicopterul Mi-8 ateriza în faţa CCL, ceea ce însemna că era nevoit să temporizeze. Conform planului, ar fi trebuit să stea sub umbrela paraşutei ceva mai mult de douăzeci şi două de minute.

Privi în jos – acolo undeva se găsea ţinta lui –, dar nu putu vedea nimic cu excepţia întunericului impenetrabil.

Executase zeci de astfel de salturi de la mare altitudine în zilele petrecute în Rainbow, însă oamenii care făceau parte în prezent din organizaţie, deşi erau săritori cu paraşuta competenţi, nu dispuneau de o experienţă de luptă în condiţii de noapte la fel de mare precum Clark şi Chavez. Ei doi erau capabili să ajungă la ţintă prin paraşutare chiar şi în asemenea condiţii de vânt turbat. Rolul jucat de ei în cadrul acestei operaţiuni nu era unul banal, însă misiunea pe care urma să o îndeplinească John Clark cerea ca un om să aterizeze în secret pe acoperişul CCL, fapt care impunea necesitatea unui alt gen de salt.

Mai exista un motiv pentru care Chavez decisese să sară singur. Echipa care supraveghea centrul de control al lansării raportase mişcare pe acoperişul clădirii – santinele cercetând cerul în căutare de paraşutişti.

Datorită vremii proaste, Clark şi Chavez mizaseră pe faptul că un om singur putea să ajungă la ţintă nedepistat, cel puţin până la poziţia în care să tragă cu arma în ţintele de pe acoperiş. Însă şansele de reuşită ale unei operaţiuni secrete de salt cu paraşuta asupra ţintei ar fi scăzut cu fiecare paraşută suplimentară lansată.

Ca atare, Ding îşi manevra paraşuta de care era agăţat, prin ninsoare, de unul singur.

Transmisia imaginilor cu Nabiyev în spatele elicopterului Mi-8 începu de îndată ce un membru al echipajului înarmat cu o cameră de luat vederi se urcă la bordul aeronavei, cu puţin timp înainte de decolare. Nabiyev putea vorbi direct cu Safronov în sala de control al lansărilor, deşi calitatea sunetului şi imaginii nu era cea mai bună, lucru perfect de înţeles date fiind circumstanţele. Operatorul o plimbă prin interiorul elicopterului ca să arate că, în afară de Israpil, la bord se mai aflau doar patru oameni, care îi scoseseră comandantului daghestanez cătuşele de la mâini şi îl îmbrăcaseră cu o haină groasă. Georgi îi ceru lui Israpil să se uite pe geam şi să-l anunţe atunci când avea să vadă luminile de pe acoperişul CCL; prizonierul se poziţionă ca să îndeplinească cererea.

Echipa de lunetiști Rainbow, care supraveghease CCL întreaga zi, se apropiase de la o distanță de o mie de metri la doar patru sute de metri la adăpostul nopții. Oamenii stăteau bine camuflați în iarba înaltă a stepei, cu privirile ațintite asupra părții din spate a clădirii CCL. Urmăreau ținta prin intermediul lunetelor armelor.

Luminile intermitente și ninsoarea făceau urmărirea dificilă, însă membrii echipei zăriră două umbre prelungi deplasându-se pe fundalul unui coș din oțel pentru evacuarea căldurii aflat în zona de nord a acoperișului. După ce urmăriră mișcările vreme îndelungată, lunetiștii observară un cap de om timp de câteva secunde înainte de a dispărea din raza lor vizuală. Unul dintre cei doi apăsă pe butonul de emisie al stației radio.

– Romeo Two, aici e Charlie Two.

– Zi, Romeo Two.

– Atenție la cele două santinele de pe acoperiș.

Aflat la trei sute de metri deasupra acoperișului CCL, Ding Chavez ar fi vrut să-i replice lunetistului care vorbea cu accent german că nu vedea absolut nimic. Știa că se îndrepta spre țintă doar datorită dispozitivului GPS de pe braț. Ținta se găsea acolo jos, undeva, iar de nemernicii care se aflau acolo avea să se ocupe atunci când urma să ajungă la destinație. Doar dacă nu cumva...

– Charlie Two, Romeo Two. Nu am cum să-i văd pe indivizi decât la aterizare. Ești în poziție de tragere?

Lunetistul de la sol clătină din cap, iar colegul lui răspunse în stație:

– Nu în acest moment, Romeo, dar încercăm să doborâm o țintă.

– Înțeles.

Chavez își pipăi arma lipită de piept. Era acolo, prinsă bine, chiar peste vesta de protecție. Trebuia să o folosească de îndată ce picioarele atingeau acoperișul.

Dacă picioarele lui aveau să atingă acoperișul. Dacă rata acel acoperiș, dacă din cauza vreunei greșeli de calcul devia de la traiectoria inițială sau vreo pală puternică de vânt stârnit la sol îl ducea în altă parte în ultima secundă, atunci întreaga misiune devenea extrem de problematică.

Și dacă o astfel de pală de vânt se stârnea în momentul nepotrivit, împingându-l pe Ding spre parcarea dinspre est, unde urmau să se rotească palele mari ale elicei elicopterului Mi-8, atunci Chavez nu mai avea nicio șansă.

Își verifică altimetrul și dispozitivul GPS, pe urmă își fixă mai bine ochelarii de protecție, ajustând parașuta de deasupra lui ca să vireze ușor spre sud.

Fix la ora 10.30, elicopterul Mi-8 se apropie de CCL. Safronov continua să se uite la imaginile transmise din cabina aeronavei, în vreme ce Nabiyev văzu clădirea imensă, care semăna cu un buncăr, şi luminile puternice de pe acoperiş. Luă camera de luat vederi de la cameraman şi o aşeză în dreptul geamului, ca Safronov să vadă şi el. Georgi îi spuse lui Israpil că urmau să se întâlnească peste câteva minute în holul de la intrarea principală, după care ieşi în grabă din sala de control a centrului însoţit de câţiva oameni. Aceştia coborâră scara, traversară holul întunecat de la intrare şi deschiseră uşile mari, metalice, proiectate să reziste la explozii.

Patru luptători Jamaat Shariat ocupară poziţii în cadrul deschis al uşilor, însă Georgi se dădu într-o parte; se uita pe după cadrul uşii, ca nu cumva cineva care pândea de afară să-l împuşte.

În spatele lor, prizonierii străini fură aduşi în hol, apoi îngrămădiţi lângă zid de doi paznici.

Elicopterul rusesc ateriză în capătul îndepărtat al parcării, la şaptezeci de metri distanţă de uşile metalice ale centrului de control, direct în lumina emisă de proiectoarele montate pe acoperiş.

Safronov privi spre ninsoarea viscolită iluminată de proiectoare. Îşi contactă prin radio oamenii de pe acoperiş şi le spuse să fie pregătiţi pentru orice, şi să nu uite să supravegheze şi partea din spate a clădirii.

În acea clipă se deschise uşa laterală a elicopterului, iar în cadrul ei apăru un individ bărbos, îmbrăcat cu haină groasă şi cu o căciulă. Omul îşi feri ochii de lumina puternică şi începu să meargă încet prin zăpada aşternută pe betonul parcării.

Georgi se gândea deja ce avea să-i spună comandantului militar al forţelor Jamaat Shariat. Trebuia să se asigure că omului nu i se spălase creierul, chiar dacă nu observase nimic suspect din acest punct de vedere în conversaţiile deja purtate cu el.

Chavez se uită cum aterizează elicopterul, apoi îşi îndreptă atenţia asupra acoperişului CCL, aflat la şaizeci de metri sub picioarele lui. Urma să aterizeze în siguranţă, slavă Domnului, deşi avea să o facă mai repede şi mai dur decât ar fi vrut. În vreme ce cobora sub o voltă largă spre sud, observă una... două santinele postate pe acoperiş.

Cinizeci de metri până jos.

În acea clipă, sub el, se deschise uşa de acces spre acoperiş, fapt care avu darul să ilumineze şi mai tare acoperişul. Un al treilea terorist se ivi pe acoperiş.

„La naiba!“, exclamă Chavez în sinea lui. Trei inamici, fiecare în direcție diferită față de locul lui de aterizare. Trebuia să-i doboare rapid, fapt aproape imposibil atunci când te confruntai cu o aterizare dificilă, lumini puternice care te puteau da de gol și o armă pe care n-o puteai folosi înainte de a se desprinde de curelele parașutei care l-ar fi putut trage peste marginea acoperișului după aterizare.

Treizeci de metri.

Chiar în acea clipă, stația radio de la piept se trezi la viață.

– Romeo Two, Charlie Two. Am o țintă pe acoperiș în nord-vest. Vom angaja la comanda ta.

– Lichidați-l.

– Repetă ultima comandă?

„Germani nenorociți.“

– Angajează.

– Înțeles, angajez.

Chavez își luă complet atenția de la omul aflat în porțiunea de nord-vest a acoperișului. Nu mai era responsabilitatea lui. Dacă lunetistul rata, ei bine, atunci Chavez era terminat, dar nu se putea gândi la asta în acea clipă.

Șase metri.

Chavez se desprinse de parașută și ateriză gata de fugă. Porni ca din pușcă, trăgând de mânerul de desprindere și simțind cum corpul i se eliberează din chingi. Apucă pistolul-automat și se răsuci către omul de la ușa de acces. Teroristul își ridicase deja Kalașnikovul în direcția lui Ding. Chavez se aruncă pe acoperiș, se rostogoli pe umărul stâng și se poziționă în genunchi.

Trase o rafală de trei gloanțe și îl nimeri pe bărbos în gât. Individul scăpă arma din mână și căzu pe spate pe palierul scării.

Chiar dacă produseseră zgomot, cu siguranță că focurile de armă trase cu amortizorul nu aveau cum să fie auzite datorată zgomotului produs de elicea elicopterului.

Ding își îndreptase deja atenția spre dreapta lui. Surprinse o imagine îndepărtată și cețoasă a unei santinele stând în colțul de nord-vest, însă în clipa următoare partea stângă a capului teroristului explodă și omul căzu secerat chiar acolo unde stătea.

Chavez se concentră asupra individului din partea de est, aflat la aproximativ șase metri de locul unde stătea îngenuncheat. Teroristul nu avea arma ridicată, deși se uita drept în ochii lui Ding. În vreme ce se lupta să își îndrepte mai rapid Kalașnikovul către noua țintă care căzuse din cer, daghestanezul începu să urle de spaimă.

Domingo Chavez, *alias* Romeo Two, trase două cartuşe drept în fruntea individului. Bărbosul se dădu înapoi câţiva paşi în cădere.

Ding se ridică, se relaxă uşor după eliminarea ultimei ameninţări şi vru să ia un încărcător nou pentru armă. În vreme ce făcea asta, se uită la santinela care mergea împleticit în spate, aşteptându-se să cadă pe podeaua rece din beton.

Însă trupul individului avea alte planuri. Impactul gloanţelor împinse corpul şi mai mult în spate, iar Chavez îşi dădu seama, într-o fracţiune de secundă de groază, că trupul acela avea să se rostogolească peste marginea acoperişului. Şi să aterizeze grămadă chiar în faţa uşii de la intrarea principală şi chiar în lumina puternică a proiectoarelor îndreptate spre omul care se apropia dinspre elicopter.

– La naiba!

Chavez o luă la fugă pe acoperiş, disperat să prindă corpul individului înainte de a se rostogoli peste margine şi astfel să deconspire întreaga operaţiune ajunsă în cel mai vulnerabil punct al ei.

Ding îşi aruncă arma şi făcu un salt prin aer, întinse mâna la maximum ca să apuce uniforma teroristului.

Luptătorul Jamaal Shariat căzu pe spate peste marginea acoperişului.

79

Israpil Nabiyev să dădu jos din elicopter și ieși în conul de lumină al proiectoarelor. În fața lui, imensa clădire aștepta în zăpadă. Liderul de treizeci și doi de ani al organizației Jamaat Shariat miji ochii și făcu un pas prin zăpada întărită, apoi încă unul, și încă unul, fiecare pas aducându-l mai aproape de libertatea la care tânjise cu atâta ardoare în toate lunile lungi de prizonierat.

Patul unei arme îl izbi pe Nabiyev drept în ceafă, trimițându-l cu fața în jos pe zăpadă. Lovitura îl ameți, însă Nabiyev reuși să se ridice din nou în genunchi. Încercă să își reia mersul, dar doi paznici din elicopter îl prinseră de la spate și îi prinseră încheieturile mâinilor în cătușe. Pe urmă îl răsuciră pe picioare și îl împinseră înapoi în elicopter.

– Nu azi, Nabiyev, rosti unul dintre paznici pe deasupra mugetului rotorului aeronavei. Centrul de comandă pentru sistemul de rachete Rokot arată extrem de asemănător cu cel pentru sistemul Dnepr, nu-i așa?

Israpil Nabiyev nu înțelegea ce se petrecea.

Habar n-avea că se găsea, de fapt, la 24 kilometri vest de zona Dnepr și fusese păcălit că era predat lui Safronov și grupării Jamaat Shariat. Elicopterul decolă din nou, se întoarse, apoi se îndepărtă, lăsând repede în urmă luminile puternice.

Georgi Safronov își băgă pistolul în teacă și făcu semn ca prizonierii să fie trimiși afară, spre elicopterul rusesc care aștepta. Americanii, britanicii și japonezii de ambe sexe, îmbrăcați cu haine groase, trecură pe lângă el și ieșiră în lumină. În fața lor, individul bărbos care se dăduse jos din elicopter se apropia. Ajunsese la doar treizeci de metri. Georgi zărea chipul de pe fața omului, iar asta îl făcea și pe el să zâmbească.

Safronov observă că străinii se mișcau mai repede decât Nabiyev, așa că îi făcu semn conaționalului său să-și mărească pașii. Georgi ar fi vrut să

strige la el, dar zgomotul produs de rotorul aeronavei era prea puternic, chiar şi la o asemenea distanţă.

Dădu din mână încă o dată, însă Nabiyev nu se supuse cererii. Nu părea rănit – Georgi nu pricepea ce se petrecea.

Brusc, omul se opri în parcare. Rămase acolo, cu faţa spre clădire.

Într-o fracţiune de secundă, Safronov trecu de la exaltare la suspiciune.

Sesiza pericolul. Privirea lui cercetă parcarea, elicopterul din spate, prizonierii care alergau spre aeronavă.

Nu văzu nimic, dar nu ştia ce pericol pândea în întuneric, dincolo de lumini. Se dădu cu un pas în spate şi se uită lung la chipul celui care se oprise.

„Nu."

Acel individ nu era Israpil Nabiyev.

Georgi Safronov scoase un urlet de furie, îşi scoase pistolul din teacă şi îl aşeză la spate.

Mâna stângă înmănuşată a lui Chavez se prinse de cadrul metalic pe care se sprijinea proiectorul. Degetele îl ardeau şi îl dureau, deoarece trupul lui Ding atârna în afara clădirii, iar mâna dreaptă ţinea pantalonii unui terorist mort, chiar deasupra gleznei. Cele şaptezeci de kilograme de masă inertă aproape că îi smulgeau lui Ding umărul din loc.

Ding ştia că nu se poate trage înapoi pe acoperiş ca să-şi continue misiunea fără să se descotorosească de cadavru, şi nu putea scăpa de cadavru fără să-şi demaşte poziţia.

Nu-şi imagina cum ar fi fost posibil ca situaţia să se înrăutăţească, dar când văzu că agentul FSB care se deghizase în Nabiyev se opri locului ca să se holbeze la spectacolul ce avea loc la şase metri deasupra lui Safronov şi a luptătorilor lui masaţi la uşa de intrare, Chavez clătină în mod repetat din cap, astfel sperând să-l determine pe individ să pornească din nou. Din fericire, acesta plecă din loc, aşa că Ding reîncepu să se concentreze ca să nu scape trupul inert şi să nu-şi piardă echilibrul.

Chiar în acea clipă, deasupra lui, din direcţia cerului din care curgea ninsoarea, zări mişcare.

Agenţi Rainbow paraşutaţi.

Iar sub el, la şase metri depărtare de tălpile bocancilor care se legănau în aer, auzi zgomot de focuri de armă.

Safronov îi ordonă unuia dintre oamenii lui să se ducă la Nabiyev şi să-l verifice dacă nu i se fixase explozibil pe trup. Luptătorul daghestanez se

conformă fără să scoată o vorbă; o luă la fugă prin lumină și ninsoare cu arma în mână.

Reuși să facă zece pași înainte de a se răsuci pe călcâie și a cădea secerat la sol. Georgi zărise licărul unui foc tras de un lunetist aflat în beznă, dincolo de elicopter.

– E o capcană! strigă Georgi ridicându-și pistolul și trăgând în direcția impostorului care stătea singur în mijlocul parcării.

Safronov își goli magazia de șapte cartușe în mai puțin de două secunde.

Individul din parcare scoase și el o armă, însă fu lovit în piept, stomac și picioare de gloanțele de calibrul .380 trase din pistolul Makarov, așa că se clătină pe picioare și căzu.

Georgi plecă de la ușă. Începu să alerge către sala de control, continuând să țină pistolul în mână.

Doi dintre luptătorii lăsați de Safronov în dreptul ușii de la intrare își ridicară Kalașnikovurile ca să-l lichideze pe individul care se zvârcolea afară, însă exact atunci când se pregăteau să tragă, un cadavru se prăbuși de deasupra lor. Era unul dintre camarazii lor de pe acoperiș. Corpul se prăvăli pe trepte, chiar în fața celor doi, și le atrase acestora atenția de la acțiunea pe care urmau să o desfășoare. Ambii daghestanezi măsurară repede cadavrul cu privirile, pe urmă își repoziționară cătarea armelor asupra impostorului aflat la douăzeci de metri distanță.

Un glonț de lunetist se înfipse în partea dreaptă sus a pieptului unui luptător, impactul trimițându-l pe individ în holul centrului. O fracțiune de secundă mai târziu, un alt glonț tras de un al doilea lunetist nimeri gâtul celuilalt luptător, aruncându-l peste trupul camaradului său.

Chavez se ridică înapoi pe acoperiș și se rostogoli până ajunse în genunchi. Nu avea timp ca să-și verifice eventualele răni, ci doar ca să ridice arma și să fugă spre scara de acces. Planul inițial, conceput de el împreună cu Clark, prevedea pătrunderea în CCL prin sistemul de aerisire. Acest sistem era lat de peste cincisprezece centimetri și accesibil de pe acoperiș. De acolo, Chavez putea coborî direct până la un ventilator de deasupra sălii de comandă, de unde se putea cățăra în camera auxiliară a generatoarelor, iar odată ajuns acolo putea închide generatorul de rezervă pentru întreaga clădire, astfel oprind orice posibilă lansare de rachete.

Însă acel plan, la fel ca multe alte planuri militare și informaționale din lunga carieră a lui Ding Chavez, fusese abandonat înainte de a fi pus în aplicare. În acel moment, singura șansă era să pătrundă în CCL

de unul singur, să-și croiască drum în jos și să spere că totul avea să se încheie cu bine.

Douăzeci de agenți Rainbow se parașutaseră din masivul elicopter Mi-26 de la o înălțime de o mie cinci sute de metri, având ca țintă de aterizare parcarea din spate a centrului de control al lansărilor. Saltul lor fusese temporizat astfel încât Chavez să aibă timp să elimine santinelele de pe acoperișul clădirii, dar totul se petrecu atât de repede, încât oamenii nu puteau fi siguri de reușita lui. Din acest motiv, își țineau cu toții armele MP-7 la piept, cu amortizoarele prinse pe țeavă, gata să elimine orice amenințare, chiar dacă luptele începeau înainte ca ei să ajungă jos.

Din cei douăzeci de parașutiști care se luptau cu vântul și vizibilitatea proastă, optsprezece ajunseră la țintă, ceea ce însemna un procent foarte bun. Ceilalți doi întâmpinară probleme cu echipamentul în timpul saltului și ajunseră departe de CCL și în afara zonei de luptă.

Cei optsprezece agenți Rainbow se împărțiră în două echipe și atacară docul lateral de încărcare a echipamentelor și ușa de acces din spatele clădirii, aruncând în aer ambele intrări cu explozibili. Traseră cu grenade fumigene în interiorul coridoarelor, apoi cu grenade cu fragmentație, ucigând și rănind daghestanezi în ambele puncte de acces.

* * *

Foștii ostatici intrară în elicopter pe o parte și fură imediat scoși afară pe cealaltă parte. Oamenii erau nedumeriți, câțiva nu doreau să iasă, strigară la pilot ca să-i scoată de acolo, însă agenții operativi Spetsnaz și Rainbow îi împingeau de la spate, uneori cu forța. Ostaticii trecură în fugă pe lângă soldați care creaseră deja un coridor de evacuare după aterizarea elicopterului și ocupaseră între timp poziții de tragere în capătul parcării.

Civilii fură direcționați cu lanterne roșii de camuflaj către stepa înzăpezită, și mai mulți soldați alergară cot la cot cu ei, dându-le veste de protecție pe care să le îmbrace. Soldații îi ajutară să-și găsească drumul, tot mai adânc în peisajul dezolant.

La o sută de metri de spatele elicopterului se găsea o mică adâncitură în sol. Ajunși acolo, civililor li se spuse să se întindă pe zăpadă și să-și țină capetele ascunse vederii. Câțiva membri Spetsnaz înarmați cu puști le asigurară paza și continuară să le ceară civililor să se strângă mai tare unii în

alţii şi să rămână nemişcaţi, în vreme ce schimburile de focuri creşteau în intensitate în zona clădirii CCL.

Safronov reuşise să ajungă înapoi în sala de control. Auzise explozii şi focuri de armă pretutindeni la nivelul inferior al clădirii. Îşi păstrase doi luptători cu el; pe ceilalţi îi trimisese ca să întărească securitatea la nivelul acoperişului şi jos, la cele trei intrări în clădire.

Le ordonă celor doi conaţionali să se posteze în partea din faţă a încăperii, în paralel cu monitoarele, cu armele îndreptate spre personalul centrului. El însuşi începu să se mişte printre birourile de lucru ca să poată vedea ce fac oamenii. Cei douăzeci de ingineri şi tehnicieni ruşi se uitau la el.

– Lansaţi secvenţa de lansare imediată!

– Pentru care siloz?

– Pentru ambele silozuri!

Nu exista un sistem de lansare simultană automată a două rachete, aşa că treaba trebuia executată manual. În acel moment, lansarea activă era cea de la silozul 104, prin urmare, Georgi ordonă golirea acelui siloz mai întâi. Apoi ordonă unei a doua echipe tehnice să finalizeze pregătirile de lansare pentru al doilea siloz, ca să poată trimite racheta de acolo spre cer la scurtă vreme după prima.

Îşi îndreptă pistolul Makarov către directorul adjunct al lansării, inginerul cu rangul cel mai înalt din încăpere.

– Unu-zero-patru părăseşte silozul în şaizeci de secunde sau Maxim moare!

Nimeni nu i se opuse. Cei care n-aveau nimic de făcut şedeau acolo, speriaţi să nu fie împuşcaţi, deoarece deveniseră inutili. Cei care aveau îndatoriri de ultimă secundă pentru pregătirea lansării lucrau frenetic, armând generatorul de putere şi verificând fiecare dintre cele trei trepte ale vehiculului de lansare pentru corectitudinea datelor. Georgi şi pistolul lui se plasaseră chiar în spatele lor, şi toţi inginerii de acolo ştiau că Safronov ar fi putut ocupa locul oricăruia dintre ei pentru a-i face treaba. Nimeni nu îndrăznea să întreprindă vreo acţiune de stopare a lansării.

Georgi şi-ar fi dat imediat seama de orice şmecherie.

– Cât mai durează? urlă Safronov pornind spre panoul de control cu cele două chei de lansare.

Răsuci una dintre chei, apoi îşi lăsă mâna stângă pe cealaltă cheie.

– Încă douăzeci de secunde! ţipă directorul adjunct, aproape intrat în hiperventilaţie din pricina panicii.

O explozie uriaşă se auzi în coridorul din afara încăperii.

În staţia radio răbufni vocea unui luptător daghestanez:

– Sunt înăuntru!

Georgi îşi luă mâna de pe cheia de lansare şi îşi scoase staţia radio de la curea.

– Toată lumea înapoi în sala de control. Apăraţi coridorul şi scările din spate! Trebuie să-i mai ţinem pe loc doar câteva clipe!

80

Chavez coborâse pe jumătate scara şi ajunsese la palier când uşa de la centrul de control se deschise în faţa lui. Sări înapoi, afară din raza vizuală a celor de jos. Auzea schimburi de focuri la nivelurile inferioare ale clădirii şi replicile transmise între echipele Rainbow în casca din ureche. Două dintre cele trei echipe se găseau pe coridorul din cealaltă parte a sălii de comandă a centrului, dar erau ţinute pe loc de peste doisprezece terorişti plasaţi în poziţii fortificate pe gang.

Ding ştia că preşedintele companiei ruseşti de rachete – nu se obosise să reţină numele ticălosului – putea lansa rachetele fără cine ştie ce pregătiri.

Ordinele transmise de Clark tuturor participanţilor la operaţiune fuseseră nemiloase. Chiar dacă în sala de control al lansărilor se aflau mai mult de zece participanţi la evenimente fără voia lor, Clark insistase că oamenii aceia nu erau complet nevinovaţi. Chavez şi echipa Rainbow erau obligaţi să plece de la premisa că oamenii respectivi aveau să lanseze rachete care vor ucide milioane de nevinovaţi – adevărat, poate împotriva voinţei lor, totuşi urmau să le lanseze.

Chavez ştia că totul depindea de el.

Din acest motiv, Ding se dotase cu şase grenade cu fragmentaţie, o încărcătură neobişnuită pentru o misiune implicând ostatici.

Era autorizat să omoare tot ce mişca în sala de control pentru a se asigura că rachetele Dnepr nu aveau să-şi ia zborul din silozurile lor aflate la şapte kilometri spre est.

Însă în loc să apuce o astfel de grenadă, el îşi scoase fără zgomot pistolul-mitralieră de la piept, îl lăsă la fel de tăcut pe scară, apoi se descotorosi rapid de echipamentul de paraşutist, păstrând doar staţia radio, pe care o prinse de cureaua pantalonilor. Fără vestă, era mai uşor şi mai rapid, dar şi

mai puţin zgomotos. Îşi scoase pistolul Glock 19 de la şoldul drept şi înşurubă repede amortizorul lung pe ţeava armei.

Pentru această armă, dispunea de muniţie subsonică specială Fiocchi de 9 milimetri; el şi Clark descoperiseră acest gen de muniţie atunci când se antrenau alături de trupele Rainbow. Chavez ştia că, dacă era tras printr-un amortizor de calitate, un astfel de glonţ făcea ca arma să nu scoată la tragere mai mult de un şuierat.

Clark subliniase că întreaga operaţiune depindea de viteză, surpriză şi violenţa acţiunii – iar Ding ştia că avea nevoie de toţi trei factorii în următoarele şaizeci de secunde.

Îşi duse pistolul la nivelul ochilor şi inspiră adânc, ca să se calmeze.

Pe urmă încălecă balustrada scării, se roti cu 180 de grade şi se lăsă să cadă spre indivizii aflaţi pe scară sub el.

– Cincisprezece secunde până la lansarea rachetei 104! strigă Maxim.

Chiar dacă se găsea la doar doi metri distanţă, Georgi abia dacă auzi cuvintele din cauza bătăliei care se desfăşura afară, pe coridor.

Safronov se duse la a doua cheie de lansare şi puse mâna pe ea. În acelaşi timp, se întoarse şi privi peste umăr, dincolo de duzina de ingineri ruşi, către cele două ieşiri din încăpere. Pe dreapta, doi luptători Jamaat Shariat se aflau în interiorul cadrului uşii dinspre scările din spate; alţi doi oameni stăteau afară, pe palierul scării, păzind accesul dinspre etajele unu şi trei.

În stânga lui se găsea uşa spre culoar. Doi oameni erau poziţionaţi în cadrul uşii de acolo, iar restul forţelor Jamaat Shariat se găsea afară. Luptătorii deveneau martiri pentru cauză în cadrul luptelor ca să-i ofere lui Safronov secundele de care acesta avea nevoie pentru a lansa măcar una dintre cele două bombe nucleare.

Georgi strigă către cei patru fraţi rămaşi în sală alături de el:

– *Allahu Akbar!*

Se uită repede la Maxim, care şedea sub el, ca să primească o confirmare că presiunea ajunsese la nivelul optim pentru lansare. Rusul dădu din cap în vreme ce se uita la monitorul lui.

Georgi auzi un geamăt, apoi un ţipăt. Capul i se roti înapoi către scară. Văzu unul dintre cei doi oameni de acolo căzând pe spate, cu un şuvoi de sânge ţâşnindu-i din ceafă. Celălalt era deja mort.

Şi ceilalţi doi luptători Jamaat Shariat din încăpere văzuseră cele întâmplate şi în clipa aia îşi îndreptau deja armele în direcţia ameninţării.

Safronov răsuci cheia, pe urmă întinse mâna către butonul de lansare, cu privirea aţintită asupra uşii de acces. Brusc, dinspre coridor ţâşni înăuntru, ca o umbră, un individ îmbrăcat cu o tunică neagră, ţinând pistolul negru şi lung ridicat şi îndreptat fără niciun fel de ezitare către Georgi. Safronov zări un luciu de lumină pe când se pregătea să apese butonul de lansare a rachetei şi simţi cum ceva îl izbeşte în piept. Apoi simţi o a doua izbitură în bicepsul mâinii drepte.

Braţul îi căzu pe lângă corp. Degetul părăsi butonul de lansare şi bărbatul căzu lat pe spate, pe masă. Întinse repede mâna din nou după buton, însă Maxim, care continua să stea la panoul de control, răsuci cele două chei pe poziţie inactivă.

Georgi Safronov simţea cum energia i se scurgea rapid din trup; ajunse pe jumătate sprijinit, pe jumătate şezând pe masa de la panoul de control şi îl urmări cu privirea pe individul în negru, pe necredincios, cum se furişează de-a lungul zidului într-un soi de alergare ghemuită, ca un şobolan care goneşte după mâncare pe o alee dosnică. Numai că omul în negru trăgea cu arma în vreme ce alerga; pistolul lung lucea şi scotea fum, însă zgomotele de fond din urechile lui Georgi îl împiedicau să audă vreun sunet de foc de armă.

Individul îi ucise pe ambii paznici Jamaat Shariat care păzeau uşa dinspre coridor ca şi cum nu ar fi însemnat nimic, ca şi cum nu ar fi fost oameni, fii ai Daghestanului şi bravi mujahedini.

Toţi inginerii ruşi de la mese se aruncară la podea în căutare de adăpost.

Georgi era singurul rămas oarecum în picioare. Îşi dădu seama că mai avea putere, era încă în viaţă şi încă mai controla soarta Moscovei. Încă mai putea nimici milioane de necredincioşi şi să mutileze guvernul care transformase poporul lui în populaţie de sclavi.

Cu o forţă renăscută, Safronov se folosi de mâna stângă ca să ajungă din nou la cheile de reactivare a lansării.

Însă chiar atunci când atinse cu degetele prima cheie, o mişcare din faţa lui îi atrase atenţia. Era Maxim, care se ridicase de pe scaun şi îşi rotea braţul în aer. Rusul îl lovi cu toată forţa pumnului pe Georgi Safronov, aruncându-l la podea.

Domingo Chavez îi ajută pe tehnicienii ruşi să securizeze şi să baricadeze uşa dintre sala centrului şi coridor, acţiune în urma căreia toţi teroriştii ar fi trebuit să rămână închişi pe gang.

În rusă, Ding strigă către tehnicienii dinăuntru:

– Cine a făcut serviciul militar?

În afară de doi oameni, toţi ceilalţi ridicară repede mâna.

– Nu la rachete, continuă Ding, ca să clarifice situaţia. Cine se pricepe să tragă cu un Kalaşnikov?

Doar doi oameni îşi păstrară mâinile ridicate. Chavez le dădu fiecăruia dintre ei un pistol-mitralieră şi îi instrui cum să păzească uşa de acces.

Apoi Chavez se repezi la individul pe care venise să-l omoare; tot nu-şi aducea aminte numele nemernicului. Văzu un rus masiv stând peste omul rănit.

– Cum te numeşti? întrebă Ding în rusă.

– Maxim Ezhov.

– Şi el?

– Georgi Safronov, răspunse omul. Este încă viu.

Ding ridică din umeri; intenţionase să-l ucidă, dar în momentul ăla nu mai avea de gând să facă asta, odată ce individul nu mai reprezenta o ameninţare. Îl cercetă rapid şi găsi un pistol Makarov, câteva încărcătoare suplimentare şi un telefon.

O clipă mai târziu, Chavez îşi activă casca radio.

– Romeo Two pentru Rainbow Six. Cheile de lansare securizate. Repet, cheile de lansare securizate.

Elicopterele Mi-17 se deplasau rapid şi la altitudine joasă pe deasupra peisajului plat. O unitate compusă din opt agenţi operativi Rainbow preluă controlul asupra silozului 103, ajutată de echipa de lunetişti şi recunoaştere care stătuse acolo timp de o zi şi jumătate. La şapte kilometri spre sud, o altă echipă de opt oameni, din nou sprijinită de focurile de acoperire trase de doi oameni ascunşi în iarba plină de zăpadă, ucise toţi luptătorii Jamaal Shariat de acolo.

După ce trupele Rainbow securizară cele două rachete, experţi în muniţie coborâră în silozuri şi pătrunseră pe puntea echipamentelor ca să acceseze a treia treaptă a rachetelor. Oamenii lucrară la lumina lanternelor de pe căşti ca să deschidă tambuchiurile de acces către modulele din vârful rachetelor.

Un al treilea elicopter, o aeronavă rusească de luptă KA-52 Alligator, zbură până la mai puţin de un kilometru de buncărul aflat în apropiere de intersecţia şoselei care ducea către zona Dnepr. Înăuntrul buncărului se găseau patru rebeli daghestanezi. Nimeni nu-i întrebă dacă vor să se predea. Nu, poziţia lor fu asaltată cu rachete şi arme grele până când trupurile

celor patru ajunseră să se amestece atât de bine cu molozul rezultat, încât doar insectele și câinii sălbatici care populau primăvara stepa aveau să mai scoată ceva din ele.

Iar un al patrulea elicopter, un Mi-17, ateriză în fața CCL. John Clark se dădu jos din elicopter și fu condus înăuntru de colonelul Gummesson.

– Pierderi Rainbow? se interesă Clark.

– Patru morți și șapte răniți.

„La naiba! chibzui John. Prea mulți."

Urcară scara către coridorul de la etajul doi, își croiră drum prin mijlocul carnajului de pe gang, unde paisprezece daghestanezi muriseră în tentativa inutilă de a-i oferi conducătorului lor timp suficient ca să lanseze rachetele nucleare. Pretutindeni se vedeau cadavre, bucăți de trupuri, sânge și metal ars. Bandaje medicale însângerate zăceau peste tot, iar Clark se trezi că nu poate face un pas fără să calce pe resturi de muniție.

Îl găsi pe Chavez în sala de comandă, șezând pe un scaun într-un colț. Își rănise glezna în aterizarea stângace după ce sărise în gol de la balustrada scării. Adrenalina din trup estompase durerea în acele câteva secunde critice în urma saltului în gol, însă glezna se umflase și simțea din plin durerea. Cu toate astea, chipul îi era suficient de senin. Bărbații își strânseră mâinile, mai exact mâinile stângi, apoi se îmbrățișară.

Pe urmă, Ding făcu semn spre un om din colț îmbrăcat în uniformă de camuflaj. Un medic Rainbow din Irlanda se ocupa deja de el.

Georgi Safronov era alb la față și acoperit de sudoare, dar, în mod cert, era viu.

* * *

Clark și Chavez stăteau în sala de control în vreme ce inginerii, care cu zece minute înainte fuseseră ostatici în acea încăpere, decuplau și resetau toate sistemele de control.

Medicul irlandez continua să-i acorde ajutor teroristului rănit, însă Clark nu reușise încă să-l ancheteze.

În casca lui Clark se auzi un apel:

– Echipa Delta către Rainbow Six.

– Rainbow Six aici.

– Suntem la situl 104. Am dechis containerul și am accesat dispozitivul nuclear. Am scos siguranțele și am dezactivat arma.

– Foarte bine. Pierderi omenești?

– Doi răniți, dar nu în stare critică. Opt inamici uciși.

– Înţeles. Bine lucrat.

Chavez se uită la Clark; auzise schimbul de replici în casca lui.

– Se pare că nu juca la cacealma.

– Aşa se pare. Una s-a dus, mai e una.

Un minut mai târziu, în căşti se auzi o a doua transmisie:

– Echipa Zulu către Rainbow Six.

Clark îşi fixă mai bine casca.

– Aici Rainbow Six.

Un expert canadian în muniţie nucleară rosti:

– Domnule, am spart Modulul de Cap Spaţial şi am deschis containerul.

– Recepţionat. Cât durează până la neutralizarea armei?

O pauză.

– Aăă, domnule... *Nu* există nicio armă.

– Cum adică? Spui că nu există dispozitiv nuclear la 106?

– Există un dispozitiv, dar, în mod cert, nu este nuclear. Chestia asta are şi o etichetă... daţi-mi voie să o curăţ ca s-o pot citi. Staţi aşa... Bun, e în engleză. După ceea ce scrie pe dispozitiv, cred că mă uit acum la un motor de autobuz şcolar Wayne Industries S-1700 din 1984.

În sala de control, Clark se întoarse către Chavez şi se uită în ochii lui. Urmă o clipă de panică.

Ding rosti şoptit ceea ce ţinea de domeniul evidenţei:

– Naiba să mă ia. Am pierdut o bombă nucleară de douăzeci de kilotone.

Clark îşi răsuci capul spre rănitul de pe podea.

Medicul Raibow continua să aibă grijă de el. Daghestanezul avea o rană de glonţ în piept despre care Clark ştia – după ce văzuse alţi oameni cu o asemenea rană – că era îngrozitor de dureroasă. Individul mai avea o a doua gaură în partea de sus a braţului. Georgi respira superficial şi era plin de sudoare pe faţă.

Daghestanezul se uită fix la omul mai în vârstă care se postă deasupra lui.

Americanul îşi puse mâna pe umărul medicului.

– Am nevoie de un minut.

– Îmi cer scuze, domnule. Tocmai sunt pe punctul de a-l seda, zise irlandezul în vreme ce pregătea antebraţul lui Safronov.

– Nu, sergent, nu eşti pe punctul de a-l seda.

Atât medicul, cât şi Safronov se uitară la Clark cu ochii măriţi de surprindere.

– Înţeles. E în întregime al tău, Rainbow Six, spuse irlandezul.

Cu asta, omul se ridică şi plecă de acolo.

Clark se lăsă pe vine peste Georgi Safronov.

– Unde e bomba?

Georgi Safronov îşi înclină uşor capul.

– Cum adică? întrebă el cu o respiraţie şuierătoare.

Clark îşi scoase pistolul din haină cu mâna stângă şi rosti tare către oamenii din sala de control:

– Situaţie fierbinte!

Apoi trase patru cartuşe în betonul de sub monitoarele mari de perete, chiar în apropiere de locul unde zăcea Safronov. Rănitul începu să tremure de spaimă.

Numai că americanul nu trăgea în Safronov. În schimb, îşi încingea vârful ţevii de la armă prin intermediul suflului de gaze fierbinţi.

Apucă ţeava fierbinte, îl prinse pe Safronov de braţul drept şi înfipse ţeava drept în rana de glonţ din bicepsul daghestanezului.

Safronov începu să zbiere ca un apucat.

– N-avem timp de joacă, Georgi! Două rachete! O bombă nucleară! Unde e cealaltă bombă nenorocită?

Safronov se opri într-un târziu din zbierat.

– Nu! Ambele rachete erau înarmate. Ce spui tu acolo?

– Nu suntem idioţi, Georgi. Una dintre ele era înarmată cu un nenorocit de motor de autobuz. Nu credeai că venim cu experţi în armament care să...

Clark se opri. Îşi dădea seama de adevăr după mimica de pe chipul însângerat al daghestanezului. O mină de confuzie. Apoi o expresie ca de... ce anume? *Da*. Ca a unui om care tocmai şi-a dat seama că a fost trădat.

– Unde e, nenorocitule? Cine a luat-o?

Safronov nu răspunse; părea copleşit de furie, care se reflecta în pistruii de pe faţa lui. Însă nu răspunse.

– Situaţie fierbinte! anunţă din nou cu voce tare Clark, îndreptând iarăşi arma spre zid ca să o poată transforma din nou în instrument de tortură.

– Te rog, nu!

– La cine e bomba?

81

Jack Ryan Junior se uita prin binoclul cu vedere nocturnă la depozitul aflat la o sută cincizeci de metri depărtare. Tocmai terminase de vorbit la telefon cu Sam Granger, care le comunicase că, împreună cu unităţile Rainbow, Clark şi Chavez puseseră capăt incidentului de natură teroristă de la cosmodromul din Kazahstan.

Transmisese informaţia lui Mohammed şi lui Dom, şi amândoi fuseseră încântaţi. În acel moment se concentrau asupra unui plan de acţiune prin care să-l împiedice pe Rehan să materializeze orice ar fi avut de gând să întreprindă.

– Care ţi-e planul, nenorocitule? şopti el încetişor.

Telefonul îi vibră în buzunar şi Jack îl scoase de acolo.

– Ryan aici.

– Clark.

– John! Tocmai am aflat de la Granger. Excelentă treabă!

– Ascultă-mă bine. Aveţi probleme.

– Suntem bine. I-am urmărit pe Rehan şi pe oamenii lui până la un depozit din gara centrală din Lahore. Acum sunt înăuntru şi noi aşteptăm sosirea întăririlor ca să intrăm după el.

– Jack! Ascultă! Are o bombă nucleară la el!

Jack deschise gura ca să replice, dar nu scoase niciun sunet.

– Oh, la dracu! exclamă el moale, în cele din urmă.

– A schimbat o bombă cu Safronov. Probabil că o are la el chiar acum.

– Crezi că e pe cale să o...

Jack nu reuşi să încheie propoziţia.

– Puştiule, trebuie să pleci de la presupunerea asta. Când va afla de eşecul atacului de la Baikonur, ar putea trage concluzia că guvernul pakistanez va reuşi să rămână la putere. Va deveni disperat să declanşeze un război şi

mai nimicitor, astfel încât armata să poată prelua controlul țării. Dacă o bombă nucleară rade Lahore, Pakistanul va răspunde imediat cu propriile arme. Ambele țări vor fi devastate. Rehan trebuie să dispună de un loc unde să aştepte deznodământul.

Ryan vru din nou să replice, însă nu reuşi să scoată nicio vorbă.

– Ce putem face noi... Ce să... Niciunul dintre noi nu ştie cum să dezactiveze o bombă, chiar dacă am reuşi să trecem de forțele ISI şi LeT care o dețin. Ce mama naibii o să facem?

– Fiule, n-aveți răgazul necesar ca să plecați de acolo. *Trebuie* să vă duceți după bombă. Preluați controlul asupra armei şi experții noştri de aici vă vor ghida cum să neutralizați detonatoarele.

– Înțeles. Te sun eu înapoi, îngăimă Jack Ryan.

Chiar în acea clipă, Ryan auzi zgomot de rotor de elicopter apropiindu-se dinspre vest.

Caruso era lângă el.

– Am auzit doar jumătate din conversație, dar suna rău de tot.

Jack dădu din cap, apoi îl chemă pe al Darkur:

– Mohammed. Avem nevoie de cel mai bun expert în muniție nucleară pe care îl putem găsi în regiunea asta şi pe care să-l aducem imediat aici.

Al Darkur auzise suficient de mult din conversație ca să pună lucrurile cap la cap.

– Voi suna la Islamabad ca să-mi pun oamenii la treabă, însă nu ştiu dacă mai avem timp la dispoziție.

Riaz Rehan şedea în spatele doctorilor Noon şi Nishtar de la Comisia pakistaneză pentru Energie Atomică. Cei doi oameni de ştiință stăteau aplecați deasupra bombei, care era încă încastrată în cutia din lemn cu inscripția „Textile Manufacturing Ltd." Cei doi bărbați cu barbă efectuau ultimele reglaje la detonator. Scurtcircuitaseră siguranțele şi, prin apăsarea unui buton, un ceas începuse numărătoarea inversă de la treizeci de minute.

Când ceasul ajungea la zero, jumătatea nordică a oraşului Lahore înceta să mai existe.

Rehan întocmise planul de rezervă pentru Operațiunea Saker cu câteva luni înainte. Ştiuse încă de la început că existau doar două modalități de a se asigura de căderea guvernului pakistanez. Dacă un dispozitiv nuclear pakistanez era detonat, oriunde în lume, atunci fără îndoială că prim-ministrul şi cabinetul lui ar fi fost obligați să plece de la putere în dizgrația tuturor.

Iar dacă izbucnea un război cu India, atunci negreşit că armata avea să declare legea marţială, să-i dea jos pe prim-ministru şi pe guvernul său, după care să înceapă discret discuţiile de pace.

În mod cert, primul eveniment, în cadrul căruia Safronov şi militanţii lui urmau să detoneze o bombă, ar fi fost preferabil, însă al doilea eveniment însemna război, ba chiar unul nuclear. Le-ar fi oferit puterea armatei şi lui Rehan, însă cu marea probabilitate ca noua conducere să guverneze doar peste o ţară acoperită de cenuşă nucleară.

Safronov eşuase, aşa că operaţiunea mai era posibilă doar prin intermediul războiului. Detonarea unei bombe nucleare în Lahore, în toiul crizei, însemna începutul războiului. Era mare păcat că se ajungea la aşa ceva, dar Rehan ştia că Allah l-ar fi iertat. Musulmanii valoroşi care ar fi murit în Lahore ar fi avut parte de o moarte de martir, deoarece ar fi ajutat la crearea califatului islamic.

Chiar în aceste condiţii, Rehan nu intenţiona să dispară într-un nor în formă de ciupercă. Se uită la ceas, în vreme ce zgomotul rotorului de elicopter devenea tot mai puternic. Aeronava Mi-8 venea ca să-i ia de acolo pe el şi pe oamenii lui. Riaz, Saddik Khan şi ceilalţi patru membri JIM de lângă el aveau să plece pe calea aerului pentru a ajunge la timp la adăpost. De acolo urmau să-şi continue drumul către Islamabad, unde unităţi ale armatei începeau deja să se adune pe străzi.

Generalul socotea că o lovitură militară de stat putea fi foarte bine declanşată în zorii zilei următoare.

Elicopterul ateriză în faţa clădirii, apoi Rehan le ceru celor doi oameni de ştiinţă să iniţieze secvenţa de detonare.

Nishtar şi Noon se simţeau onoraţi să fie cei care eliberau calea spre califat.

– S-a rezolvat, domnule general, zise Noon apăsând pe un buton.

Şi cei doisprezece luptători LeT îşi cunoşteau bine rolul. Aveau să rămână în urmă ca să păzească bomba, devenind astfel *shahideen*. Martiri. Rehan îmbrăţişă scurt fiecare om în parte, cu charisma prin intermediul căreia îi făcuse pe oamenii de seama celor care îl înconjurau în acea clipă să-i urmeze dorinţele timp de mai bine de treizeci de ani.

Membrii ISI porniră repede spre uşă, avându-l în mijloc pe Rehan. Zgomotul scos de elicele elicopterului Mi-8 care ateriza afară era aproape asurzitor. Colonelul Khan deschise uşa clădirii şi ieşi în aerul nopţii. Le făcu semn celorlalţi să înainteze, însă privirea lui se mută repede în sus la auzul unui strigăt de alarmă dinspre unul dintre luptătorii LeT aflat la o

fereastră de la etajul doi. Se răsuci spre atelierul de cale ferată din fața lui și văzu ce-i atrăsese atenția santinelei. Două camionete de culoare verde închis, marcate cu logoul căilor ferate pakistaneze, goneau pe drumul de acces către elicopter.

Khan se întoarse spre Rehan.

– Urcați în elicopter. Scap eu de ele.

Camionetele se opriră la doar douăzeci și cinci de metri de aeronavă și la cincizeci de metri de rampa de încărcare-descărcare a depozitului. Parcară lângă două vagoane pline cu cărbune, abandonate la marginea drumului de acces. Mai mulți oameni săriră din camionete. Din cauza luminilor puternice ale elicopterului ațintite asupra lor, nu-și dădu seama despre câți oameni era vorba.

Le făcu semn cu mâna indivizilor, indicându-le să întoarcă și să plece de acolo, ba chiar își scoase legitimația ISI și o întinse în văzul lor, în lumină.

Un bărbat păși în fața luminilor și se apropie.

Khan miji ochii și încercă să deslușească mai bine despre cine era vorba. Renunță, întinse mai mult mâna spre legitimația ISI și îi spuse omului să se întoarcă de unde venise și să uite ce văzuse acolo.

Nu zări chipul bărbatului și nu-l recunoscu pe Mohammed al Darkur, după cum nu văzu nici pistolul din mâna maiorului.

Zări un licăr luminos, simți ceva sfâșiindu-i pieptul și își dădu seama că fusese împușcat. Căzu pe spate. Al doilea cartuș tras de al Darkur îl prinse în cădere, intrându-i prin bărbie și zburându-i creierii de jos în sus.

Imediat ce al Darkur îl ucise pe colonelul Khan, Caruso și Ryan, care abia se urcaseră pe vagonul cu cărbune din apropierea camionetelor, deschiseră focul asupra geamurilor elicopterului cu puștile-mitralieră G3 de mare calibru.

În vreme ce ei trăgeau în elicopter, cei doi ofițeri din subordinea lui Mohammed o luară la dreapta. Alergară spre colțul unei mici cabine de macaz de la marginea șinelor de cale ferată. Ajunși acolo, deschiseră focul asupra indivizilor din depozit.

Rebelii LeT îi luară repede la țintă pe oamenii lui al Darkur și îl uciseră pe unul dintre ei cu o rafală de Kalașnikov îndreptată asupra picioarelor și bazinului. Însă al doilea ofițer scoase din joc santinelele, iar după ce al Darkur ajunse lângă el și ridică de jos arma camaradului căzut, reușiră amândoi să elimine și indivizii care trăgeau din ușa rampei de încărcare a depozitului.

Tirul lui Ryan şi Caruso îi scoase aproape imediat din joc pe pilotul şi copilotul elicopterului. Gloanţele trase de ei – fiecare goli un întreg încărcător de treizeci de cartuşe în aeronavă – sfâşiară şi cabina aeronavei, ucigând şi rănind mai mulţi oameni ISI care se urcaseră deja la bord. Rehan se găsea la uşa elicopterului, însă schimbul de focuri, cu greu audibil din pricina zgomotelor scoase de motorul şi elicele aeronavei, îl determină pe general să o ia la fugă spre parcare, apoi să se îndepărteze cât mai mult de elicopter. Oamenii generalului ripostară cu foc în direcţia vagonului de cărbune, cinci membri ISI contra a doi oameni, însă cei cinci erau înarmaţi doar cu pistoale, astfel încât Jack şi Dom îi eliminară pe fiecare dintre ei, pe rând.

Rehan se ridică în picioare, se adăposti în spatele elicopterului, pe urmă o luă la fugă pe o alee către partea de vest a depozitului. În spatele lui alerga un membru al echipei lui personale de pază şi protecţie.

Caruso şi Ryan săriră jos de pe vagonul de cărbune.

– Tu şi ceilalţi atacaţi depozitul. Eu mă duc după Rehan! zise Jack.

Cei doi americani o luară la fugă în direcţii diferite.

82

Jack străbătu trei alei întunecate înainte de a-i zări pe general şi pe bodyguardul lui.

Rehan avea o condiţie fizică bună, aşa cum o demonstra felul în care alerga şi modul în care îi trântea pe cei din calea lui. Grupuri sporadice de civili, încărcate cu bunuri de familie, se îngrămădeau în toate părţile gării, căutând o cale de evadare din oraşul angajat în război. Rehan şi gorila lui mai tânără îi împingeau din calea lor sau treceau cu picioarele peste ei.

Jack abandonă puşca-mitralieră greoaie în favoarea pistolului Beretta pentru a sprinta mai lejer. Îl văzu pe Rehan, apoi îl pierdu şi îl găsi din nou într-un adevărat labirint de clădiri, depozite şi vagoane separate de trenuri aflate în partea cealaltă a şinelor de cale ferată din faţa gării aglomerate.

Jack coti spre vest; întunericul era deplin acolo şi singurele raze de lumină argintie proveneau de la luna de pe cer. Jack alergă printre două trenuri de pasageri oprite pe şine.

Străbătuse doar vreo cincizeci de paşi printre cele două trenuri, când sesiză o mişcare în faţa lui. În întuneric, o formă omenească singuratică se ivi printre vagoane.

Jack ştia ce urma; se aruncă cu capul înainte la sol şi se rostogoli în jurul umărului exact în clipa în care în aer se auzi pocnetul sec al unui foc de pistol. Ryan continuă să se rostogolească, ajunse în genunchi şi trase de două ori. Auzi un geamăt scurt şi o bufnitură, iar figura întunecată căzu la pământ.

Jack îl împuşcă pe individul nemişcat a treia oară înainte de a se deplasa, grijuliu, până la cadavru ca să-i verifice identitatea.

Abia când ajunse suficient de aproape ca să rostogolească trupul pe spate reuşi să-şi dea seama că era vorba de bodyguard şi nu de generalul Rehan.

– Rahat, rosti cu voce tare Jack.

Pe urmă continuă să alerge mai departe.

O clipă mai târziu, Ryan îl văzu pe Rehan în depărtare, după care îl pierdu din nou când pe lângă el trecu un tren lung de pasageri, însă când reîncepu căutarea îl zări pe generalul masiv la o sută de metri în depărtare, îndreptându-se către gara aglomerată.

Jack se opri, își înălță pistolul și ținti silueta îndepărtată în întuneric.

Ținea degetul pe trăgaci. Un foc de pistol pe o distanță de o sută de metri însemna un noroc chior ca să-și atingă ținta, mai ales că Jack gâfâia din cauza alergării. Iar o ratare putea însemna trimiterea unui cartuș într-o clădire plină ochi cu sute de civili.

Ryan coborî arma și sprintă mai departe, în vreme ce de el se apropiau trenuri din ambele direcții.

* * *

Dominic Caruso și căpitanul ISI rămas în viață izbiră cu putere lemnul unei ferestre baricadate de pe latura sudică a depozitului.

Bucățile din lemn zburară înăuntru pe podea și imediat cei doi oameni se feriră din calea posibilelor focuri de armă trase din depozit. Căpitanul își îndreptă pușca-mitralieră spre interiorul clădirii și trase câteva focuri de armă, însă Dom abandonă acel punct de acces și înconjură în fugă depozitul, găsind o ușă laterală scoasă din uz. Împinse cu umărul în ușă, care se frânse din balamale, și căzu pe podeaua prăfuită dinăuntru.

În secunda următoare, din mijlocul depozitului se auzi răpăit de arme de calibru mare, stârnind praf și scântei peste tot în jurul lui Dom.

Acesta sări în picioare și alergă înapoi spre ușă, însă nu înainte ca o schijă de glonț ricoșată dintr-un zid să i se înfigă drept în fund.

Dom se împletici până pe betonul de afară, ținându-se de rana care îl ardea.

– Nenorocitul!

Se ridică din nou încet, apoi privi în jur ca să găsească altă cale de a intra în clădire.

Mohammed al Darkur apucă un Kalașnikov scăpat de un militant LeT mort în apropiere de ușa de intrare în depozit.

Trase cu arma un încărcător plin în direcția unui grup de indivizi ghemuit în spatele unei macarale și a unui container mare din lemn aflat aproape de centrul încăperii. Mai multe gloanțe trase se înfipseră în container; așchii din lemn zburară în toate direcțiile.

Al Darkur îl rostogoli pe individul mort cu fața în sus și luă de la el un încărcător nou și își reîncărcă arma, apoi privi în jur și începu să tragă cu mai mare atenție. Se gândi că era posibil ca în acel container să se găsească dispozitivul nuclear, și n-avea niciun chef să declanșeze drăcia aia trăgând în ea cu un pistol-mitralieră.

Omorâse doi teroriști Lashkar, dar zărise cel puțin alți trei în apropiere de container. Aceștia ripostară înspre poziția ocupată de maior, însă fără un ritm susținut, deoarece în ei se trăgeau și din alte două direcții.

Maiorul se temea să nu intre într-un soi de luptă de uzură. Nu-și dădea seama cât timp mai avea la dispoziție până la detonarea bombei, însă știa că dacă va mai sta multă vreme ghemuit acolo, atunci el și o mare parte din orașul Lahore aveau să se transforme în cenușă.

Generalul Riaz Rehan se cățără pe primul peron plin de lume al gării centrale din Lahore la care reuși să ajungă după lunga lui goană. Mulți pasageri se urcau într-un tren expres cu destinația Multan, în sudul Pakistanului.

Generalul își scoase la vedere legitimația ISI și își croi drum printre oameni împingându-i din calea lui; în vreme ce inspira aer cu nesaț, striga că era în misiune oficială și toată lumea trebuia să se dea la o parte din calea lui.

Știa că mai avea doar douăzeci de minute la dispoziție ca să iasă din oraș și să se pună la adăpost de explozie. Trebuia să se urce în acel tren care pleca, apoi să se asigure că mecanicul va menține garnitura în mișcare la trecerea prin oraș, fără să mai oprească în alte gări.

Cel care îl atacase continua să se bată cu celula Lashkar-e-Taiba la depozit; Rehan auzea chiar de unde se afla schimburile de focuri. Apucase să-i zărească pe câțiva dintre atacatori și păreau a fi din forțele de poliție locală. Chiar dacă reușeau să nimicească celula LeT, generalul era convins că o gașcă de polițiști stradali nu putea să dezarmeze bomba.

Reuși să urce în tren, continuând să gâfâie și să împingă în stânga și în dreapta, și își croi drum printre mulțimile de oameni care stăteau pe coridoare. Trebuia să ajungă până la primul vagon, unde să-și fluture legitimația, pumnul sau arma pe sub nasul mecanicului pentru a-l determina să pornească trenul mai repede.

Într-un final, trenul se urni din loc, însă îngrozitor de lent. Rehan se deplasa mai repede prin tren decât roțile care antrenau vagoanele încărcate cu oameni. Generalul îl lovi cu pumnul pe un om care nu se dădea din

calea lui şi îi împinse nevasta înapoi pe locul ei când aceasta încercă să-l prindă de braţ.

În vagonul cel mai apropiat de locomotivă nu prea avu parte de spaţiu liber pe care să-l străbată în fugă. Îşi croi drum cu greu înainte către vestibulul de acces, unde se găseau uşile spre ieşire şi spre următorul vagon. Trecu de uşa deschisă din dreapta lui şi văzu peronul trecându-i prin faţă. Chiar în vreme ce se uita, Ryan, îmbrăcat cu vestă de poliţie, sări în vagonul aflat în micşare, izbindu-se cu umărul de peretele metalic al micului vestibul dintre vagoane. Omul se uită direct la Rehan, iar generalul pakistanez îşi roti pistolul către el, însă albul îl prinse pe Riaz şi îl izbi cu spatele de peretele vagonului.

Pistolul căzu pe podea.

Rehan îşi reveni iute şi se lansă asupra tânărului. Cei doi se izbiră dur cu trupurile de pereţii micului vestibul timp de vreo treizeci de secunde înainte de a cădea amândoi înapoi pe uşă în vagonul cuşetă aglomerat. Civilii se dădură la o parte din calea lor şi mulţi începură să ţipe, iar bărbaţii se apucară să vocifereze şi să-i împingă pe cei doi înapoi către vestibul.

Acolo, Ryan şi generalul continuară să se bată. Ryan era mai rapid, mai atletic şi mai bine antrenat în lupta corp la corp, însă Rehan era masiv, aşa că pakistanezul se folosi de asta şi de spaţiul strâmt ca să-şi facă inamicul incapabil să ajungă într-o poziţie avantajoasă.

Ryan îşi dădu seama că n-avea cum să câştige în faţa inamicului în acele condiţii, înghesuit în spaţiul ca de cutie de conserve al vestibulului dintre vagoane, dar nici nu dorea să abandoneze, deoarece ştia că prietenii lui se luptau pe viaţă şi pe moarte pentru a prelua controlul asupra bombei nucleare, prin urmare, făcu singurul lucru la care se mai putea gândi. Strigând ca să-şi folosească întreaga forţă a trupului, îl cuprinse cu braţele pe general, se propti cu picioarele în peretele metalic al vestibulului şi împinse înapoi cu toată puterea.

Rehan şi Ryan se rostogoliră jos din tren. Trupurile li se despărţiră la contactul cu solul dur şi începură să se rostogolească de-a lungul şinei de cale ferată.

* * *

Maiorul Mohammed al Darkur abandonase intrarea principală în depozit; tirurile de armă erau mult prea intense. În schimb, se deplasă în partea laterală a clădirii, unde îl descoperi pe căpitanul din subordine continuând să tragă prin cadrul deschis al ferestrei sparte. După sunetul

schimbului de focuri, înăuntru nu mai rămăseseră decât trei sau patru oameni, care însă dispuneau de acoperire bună.

În acea clipă se prăbuşi spre interior zidul din spatele clădirii, dincolo de poziția rebelilor LeT. Bucăți din lemn, din mortar şi cărămizi întregi începură să zboare prin încăpere în fața unui bot mare de camion care continuă să înainteze prin zidul prăbuşit până când se izbi de container şi se opri.

Al Darkur văzu de la fereastră cum rebelii se ridică şi deschid focul asupra vehiculului, trăgând rafale de gloanțe prin parbriz.

Dominic apăru în cadrul noii deschizături din zid.

Mohammed fu obligat să înceteze tirul, deoarece americanul se găsea chiar în bătaia focului. Maiorul îşi ridică mâna pentru a-i comunica şi căpitanului să înceteze focul.

În vreme ce ei se uitau, Dominic trase rafală după rafală cu puşca-mitralieră G3 asupra indivizilor dinăuntru. Erau patru rebeli acolo, care se ghemuiră, se răsuciră şi căzură la podea în timp ce Dominic se apropia de ei, continuând să tragă.

– Mohammed? strigă Dominic după ce puse capăt tirului.

– Sunt aici! răspunse maiorul.

Al Darkur şi căpitanul se repeziră prin fereastră în încăperea mare, către Dominic. Americanul se uită în containerul lung din lemn, apoi către un rebel rănit care zăcea alături.

– Întreabă-l dacă ştie cum să oprească bomba, îi ceru Caruso maiorului.

Mohammed se execută, iar individul îi răspunse. Imediat, al Darkur îl împuşcă pe terorist în frunte cu arma pe care o ținea în mână. În loc de explicație, al Darkur ridică din umeri.

– A spus că nu ştie.

Zona de cale ferată în care căzuseră Ryan şi Rehan se găsea tot pe teritoriul gării centrale din Lahore, iar solul din jurul lor era plin de deşeuri din depoul urban de cale ferată; pietre, gunoaie şi porțiuni de şină dezasamblată erau împrăştiate de jur împrejurul celor doi. Ei se chinuiau să se ridice în picioare după aterizarea dură din trenul care trecea pe lângă ei.

Jack Ryan se aplecă să ia o piatră mare, însă generalul îl atacă înainte ca americanul să reuşească. Ryan se feri din calea loviturii, pe urmă îl izbi pe Rehan în piept cu umărul, trântindu-l pe spate. În vreme ce se băteau în praf, printre pietrele şi gunoaiele înşirate de-a lungul şinelor de cale ferată, pakistanezul apucă o bară mică de fier, cu care îl atacă în întuneric, dar rată fața lui Ryan cu câțiva centimetri.

Jack se dădu câţiva paşi înapoi, îndepărtându-se de Rehan, apoi se întoarse ca să găsească ceva pe post de armă, însă Rehan se năpusti asupra lui din spate. Se prăbuşiră amândoi din nou la pământ.

Jack gemu din pricina impactului. Vesta de protecţie din kevlar îl salvă de o bucată din lemn care l-ar fi despicat în două.

Rehan se ridică înapoi în genunchi, în vreme ce Jack continua să stea cu faţa în jos sub el. Generalul apucă o cărămidă mare din resturile care îl înconjurau, o ridică în aer, deasupra capului americanului şi se pregăti să-i zdrobească ţeasta.

Jack reacţionă ca un arc şi îl aruncă pe bărbatul mai în vârstă pe sol, lângă el, apoi întinse mâinile, căutând ceva ce ar fi putut folosi pe post de armă. Degetele de la mâna dreaptă dădură peste o bucată grea şi ruginită din fier, ascuţită ca o ţeapă. O luă, sări în genunchi, după care se aruncă asupra lui Rehan, care încerca să se ridice de jos.

În timp ce era în aer, Jack poziţionă ţeapa metalică în faţa vestei de protecţie, folosindu-se de rigiditatea acesteia.

Impulsul generat de greutăţile combinate ale corpului şi vestei de protecţie înfipse ţeapa ruginită adânc în pieptul generalului Riaz Rehan.

Jack se rostogoli de pe trupul inamicului şi se ridică încet în picioare.

Rehan se uită uluit la bucata din fier care îi străpungea trupul.

Slăbit de forţe, îşi aşeză o mână pe bucata din metal. Încercă să şi-o scoată din trup, însă îşi dădu seama că era inutil, aşa că îşi lăsă mâna să cadă la loc.

– Nigel Embling îţi trimite salutări, zise Ryan cu faţa plină de praf şi sânge.

– American? Eşti american? întrebă Rehan în engleză.

– Da.

Pe chipul lui Rehan continuă să se citească surpriza.

– Orice ai crede că ai realizat... ai eşuat, continuă el. În câteva minute califatul va domni în Pakistan...

Rehan îşi duse mâna la buze, după care se uită la ea; era acoperită de sânge. Tuşi şi scuipă sânge în vreme ce americanul stătea aplecat deasupra lui.

– Iar tu vei muri.

– Voi trăi mai mult ca tine, nemernicule, răspunse Jack.

Rehan îşi acceptă moartea, trupul rămânându-i nemişcat, cu ochii larg deschişi.

Ryan auzi sirene de poliţie care păreau să se apropie dinspre gara aflată la câteva sute de metri în spate. Lăsă corpul generalului chiar acolo unde zăcea şi începu să traverseze în fugă şirurile de cale ferată către depozit.

Ryan intră în depozit cu pistolul ridicat, însă îl băgă imediat în teacă după ce îi văzu pe vărul lui şi pe al Darkur uitându-se înăuntrul unei cutii mari din lemn. Dom vorbea la telefonul pe care îl ţinea cu o mână, în vreme ce plimba fasciculul unei lanterne cu cealaltă.

Ryan îl atenţionă pe al Darkur:

– Ascultă. Peste aproximativ un minut vor ajunge aici vreo cincizeci de poliţişti. Te poţi duce tu ca să discuţi cu ei şi să le ceri să ne mai acorde câteva minute?

– Bineînţeles.

Mohammed şi căpitanul ISI ieşiră din depozit.

Jack veni lângă Dom.

– Care-i treaba?

În timp ce rostea cuvintele, văzu cum cronometrul cu cifre roşii de pe ceas trece de la 7.50 la 7.49.

– Am fotografiat dispozitivul şi i-am trimis poza lui Clark. Are cu el experţi care se vor uita şi după aceea îmi vor spune dacă vom începe să emitem lumină în întuneric.

– Nu-i de glumă.

– Cine glumeşte?

– Eşti bine?

Ryan zări sânge pe spatele pantalonilor lui Caruso.

– Cred că am o rană mai delicată la spate. Cum e cu Rehan?

– E mort.

Dădură amândoi din cap. Chiar în acea clipă, expertul canadian în muniţie nucleară îi apelă prin intermediul telefonului prin satelit cu instrucţiuni adresate lui Caruso despre resetarea altimetrului declanşator, care avea să oprească numărătoarea inversă.

Dom îşi termină treaba când mai rămăseseră două minute şi patru secunde.

Ceasul se opri, iar cei doi oftară de uşurare şi îşi strânseră mâinile.

Ryan îl ajută pe Caruso să se aşeze pe podea, pe urmă se aşeză lângă el.

Peste alte douăzeci de minute, unitatea de sprijin cerută de al Darkur sosi la faţa locului însoţită de ingineri de la Comisia pentru Energie Atomică, pentru a securiza arma nucleară.

Până atunci, Ryan şi Caruso se făcuseră deja nevăzuţi.

Epilog

Ceasul arăta ora cinci după-amiaza în Baltimore, iar preşedintele ales, Jack Ryan, stinse televizorul din bibliotecă. Urmărise ştirile de la cosmodromul Baikonur şi ţinuse deja două conferinţe cu ajutoarele lui, membri ai viitorului cabinet, în timpul cărora situaţia curentă fusese dezbătută pe larg.

Tot în cadrul întâlnirii se discutase şi situaţia în înrăutăţire dintre Pakistan şi India. Fuseseră raportate lupte sporadice de-a lungul frontierei, însă unele relatări sugerau că bombardamentele din Lahore şi din jurul oraşului nu aparţinuseră forţelor indiene, ci mai degrabă unor unităţi ale armatei pakistaneze aliate cu ofiţeri ISI trădători.

Ryan urma să îşi preia mandatul în mai puţin de o lună. Oficial, situaţia curentă reprezenta problema lui Ed Kealty, însă Ryan aflase de nemulţumirea oamenilor din tabăra preşedintelui – dintre care mulţi făceau ocheade taberei lui Ryan în speranţa de a prinde o slujbă şi în mandatul acestuia în zona guvernamentală – legată de faptul că preşedintele stinsese deja luminile în Biroul Oval. La modul figurativ, evident.

În acea clipă îi sună telefonul lui Ryan, iar acesta răspunse fără să se gândească.

– Alo?

– Buna, tată.

– Unde eşti?

– În avion, vin acasă.

– Vii acasă de unde anume?

– De asta te-am sunat. Am să-ţi spun o poveste. Am nevoie de ajutorul tău în privinţa crizei din Pakistan.

Ryan senior îşi înclină capul.

– Cum adică?

Juniorul își petrecu următoarele douăzeci de minute povestindu-i tatălui său despre Rehan, despre ISI și furtul armelor nucleare, despre rețeaua Haqqani și militanții daghestanezi. Era o poveste pe cinste, iar tatăl își întrerupse fiul doar ca să-l întrebe ce gen de criptare folosea telefonul lui.

Jack Junior îi explică faptul că se găsea la bordul avionului trimis de The Campus, iar Hendley avusese grijă ca echipamentele folosite să fie de ultimă generație.

După ce termină, seniorul își întrebă din nou fiul:

– Ești bine?

– Sunt bine, tată. Câteva tăieturi și vânătăi. Dom a încasat un glonț în fund, dar o să fie bine.

– Oh, Doamne.

– Zău, chiar glumea pe tema asta douăzeci de minute mai târziu.

Jack Senior își frecă tâmplele pe sub ramele ochelarilor.

– Bine.

– Ascultă, tată. Știu că trebuie să te ținem departe de The Campus, dar mi-am zis că ai putea discuta cu actorii de pe scena de acolo, din India, ca să-i convingi să se calmeze un pic. Noi credem că omul responsabil de întreaga situație e mort, așa că totul va reveni la normal dacă nimeni nu întreprinde vreo prostie.

– Mă bucur că ai sunat. O să mă apuc de treabă imediat.

Apelul luă sfârșit câteva minute mai târziu, însă telefonul sună din nou aproape imediat. Ryan Senior crezu că e iarăși fiul lui.

– Da, Jack?

– Ăă, îmi cer scuze, domnule președinte. Aici e Bob Holtzman de la *Post*.

Ryan se înfurie.

– Cum naiba ai făcut rost de numărul ăsta, Holtzman? E un număr privat.

– Mi l-a dat John Clark, domnule. Tocmai ce am discutat cu el după ce am avut o întâlnire interesantă cu un ofițer rus de informații.

Ryan se calmă, dar rămase în stare de alertă.

– O întâlnire legată de ce anume?

– Domnul Clark nu a dorit să discute direct cu dumneavoastră. S-a gândit că s-ar putea să vă pună într-o poziție compromițătoare. Ca atare, mă aflu în situația bizară, domnule președinte, de a vă explica unele lucruri. Domnul Clark mi-a zis că nu ați avut habar de complotul Paul Laska – serviciile de informații rusești împotriva dumneavoastră.

În anii îndelungaţi de lucru alături cu Arnie van Damm, Jack Ryan Senior învăţase un lucru: când avea de-a face cu un ziarist, *niciodată* nu trebuia să admită că habar n-avea despre ce era vorba.

– Ce mama *dracului* spui tu acolo, Holtzman?

– Dacă aveţi un minut la dispoziţie, vă pot lămuri, domnule.

Jack Ryan Senior luă un pix şi un carneţel de notiţe şi se lăsă pe spătarul scaunului.

– Am întotdeauna timp pentru un membru respectat al presei, Bob.

O săptămână mai târziu, Charles Alden trânti telefonul în furcă în biroul din casa lui din Georgetown la puţin timp după ora opt seara. Se resemnase cu ideea că era primul dintr-o serie de apeluri pe care avea să le efectueze către Rhode Island. Încerca să dea de Laska de trei zile blestemate, însă nemernicul bătrân nu-i răspundea şi nici nu-i întorcea apelurile.

Alden decise să renunţe la individ. Din punctul lui de vedere, Laska îi era dator pentru riscurile pe care şi le asumase în ultimele luni.

Directorul adjunct al CIA părăsi furios biroul şi se îndreptă spre bucătăria de jos ca să-şi mai ia o ceaşcă de cafea. Nu se deranjase să se îmbrace la costum în dimineaţa aceea, fapt ce constituia o raritate pentru o zi de marţi.

În schimb, urma să stea îmbrăcat în trening, să bea cafea şi să-l sune pe blestematul de Paul Laska până când nenorocitul avea să-i răspundă la telefon.

O bătaie în uşa de la intrare îl deturnă pe Alden de la ruta lui către bucătărie.

Se uită prin vizor. Pe veranda casei stăteau doi indivizi îmbrăcaţi cu trenciuri. În spatele lor, o maşină Chrysler guvernamentală era parcată pe strada acoperită de zăpadă.

Alden îşi zise că indivizii făceau parte dintre ofiţerii de securitate CIA. Nu-şi putea imagina ce doreau de la el.

Le deschise uşa.

Aceştia intrară iute, fără să mai aştepte o invitaţie.

– Domnule Alden, sunt agentul special Caruthers, iar el este agentul special Delacort de la FBI. Vă rog să vă întoarceţi cu faţa spre perete.

– Ce... ce naiba se întâmplă?

– Vă voi explica totul imediat. Pentru siguranţa dumneavoastră şi a mea, vă rog să vă întoarceţi cu faţa la perete, domnule.

Alden se răsuci încet pe călcâie, simţindu-se brusc slăbit. Încheieturile mâinilor îi fură prinse în cătuşe, pe urmă Delacort îi cercetă cu profesionalism conţinutul buzunarelor de la trening. Caruthers rămase în cadrul uşii, supraveghind strada.

– Ce mama naibii credeţi că faceţi?

Alden fu întors cu faţa către uşa de la intrare şi scos afară, în frig.

– Sunteţi arestat, domnule Alden, răspunse Caruthers în vreme ce coborau treptele îngheţate ale verandei către stradă.

– Ce dracu'? Care e acuzaţia?

– De patru ori dezvăluiri neautorizate de informaţii militare confidenţiale şi de patru ori reţinere neautorizată de informaţii militare confidenţiale.

Alden îşi făcu repede un calcul în minte. Putea încasa mai bine de treizeci de ani după gratii.

– Porcărie! Chestia asta este o porcărie!

– Da, domnule, zise Caruthers punându-şi mâna pe capul lui Alden şi băgându-l pe bancheta din spate a maşinii.

Delacort se aşezase deja în spatele volanului.

– Ryan! Asta e mâna lui Ryan! Am priceput. A început vânătoarea de vrăjitoare, nu-i aşa? întrebă Charles Alden.

– N-am de unde să ştiu, domnule, răspunse Caruthers, după care maşina porni înspre centrul oraşului.

În aceeaşi zi, Judith Cochrane îşi părăsi hotelul din Pueblo, Colorado, la ora nouă şi jumătate dimineaţa, pornind în obişnuita ei călătorie către ADX Florence.

Clientul ei urma, în fine, să fie scos de la Măsuri Administrative Speciale şi transferat într-o închisoare mai bună de pe Coasta de Est; avocatei nu i se comunicase unde anume, pe motive de securitate, dar ea ştia că avea să fie undeva în zona D.C., mai aproape de casa ei.

Fără măsurile speciale, Saif Rahman Yasin putea sta într-o încăpere alături de ea ca să lucreze împreună la caz, aplecaţi peste o masă. Uneori aveau să fie prezenţi şi alţi avocaţi, şi întotdeauna cu paznicii prezenţi, însă urma să existe şi un minimum de intimitate, iar Judith Cochrane nu prea se mai gândise la altceva de ceva vreme.

Ce păcat că nu erau permise şi vizitele conjugale. Judy zâmbi gândindu-se la asta.

„Ei bine, o fată poate visa, nu?"

Maşina închiriată începu să scoată nişte zgomote pe care nu le mai auzise până atunci.

– La naiba! exclamă ea cu voce tare, în vreme ce zgomotele deveneau tot mai puternice.

Era ca un soi de bătaie constantă, cu origini total necunoscute pentru femeia care nu ştia altceva despre maşini decât pe unde să le alimenteze cu combustibil.

Bătaia devenea tot mai puternică, iar avocata micşoră viteza. Tot drumul era doar al ei, iar de jur împrejur nu se vedea altceva decât câmpie şi munţii imenşi în depărtare, spre vest. Decise să tragă pe marginea drumului, dar chiar în secunda în care începu manevrele în acest sens, fu uluită de o umbră imensă care trecea pe deasupra maşinii ei.

Apoi văzu obiectul. Un elicopter mare şi negru se ivi deasupra capului ei, înaintă pe drum vreo sută de metri, pe urmă se întoarse în lateral, blocându-i calea.

Avocata îşi opri maşina în mijlocul drumului.

Elicopterul ateriză şi din el săriră indivizi înarmaţi, care alergară cu armele îndreptate asupra ei. Când se apropiară, îi auzi strigând.

Fu scoasă cu forţa din maşină, întoarsă cu spatele şi împinsă pe capota vehiculului, apoi fu percheziţionată de sus până jos.

– Ce vreţi?

– Judith Cochrane. Eşti arestată.

– Sub ce acuzaţie?

– Spionaj, domnişoară Cochrane.

– Oh, e ridicol! Până mâine-dimineaţă vă aduc pe toţi în faţa unui judecător şi vă termin carierele de rahat!

– Da, doa'nă.

Judith ţipă la indivizi şi le ceru numerele insignelor, însă aceştia o ignorară. Îi puseră cătuşe la mâini, răstimp în care ea îi făcu fascişti, roboţi şi viermi, apoi îi făcu nemernici când ei o urcară cu forţa în elicopter.

Continua să ţipe când aeronava decolă, viră spre est şi se îndepărtă.

Avocata avea să afle abia ulterior că fusese vândută de Paul Laska în încercarea acestuia de a-şi salva propria piele.

Emirul aspira cu nesaţ aer proaspăt pentru prima dată după luni de zile. Afară era întuneric când fu scos din ADX Florence şi băgat în spatele dubei Biroului Închisorilor, iar ninsoarea deasă îi obstrucţiona vederea.

Aştepta acest moment de luni de zile, de când Judy Cochrane îi promisese că îl va scoate din celula lui minusculă ca să-l ducă într-o închisoare federală din apropiere de Washington.

O închisoare unde el urma să poată face exerciţii fizice, să se uite la televizor, să dispună de mai multe cărţi şi să aibă acces la alţi membri ai echipei de apărători, cei care aveau să-l ajute în lupta împotriva administraţiei Ryan.

În vreme ce duba trecea de intrarea unui mic aerodrom, Emirul se luptă să nu zâmbească. Următoarea etapă a captivităţii lui avea să însemne o altă etapă a luptei lui de a distruge necredincioşii.

Judy îi spusese că el va dispune de timp pentru a-şi consolida apărarea şi va avea şansa de a-şi spune doleanţele. La început, fusese instruit să nu scoată o vorbă despre prinderea lui, însă, ulterior, Judy îl încuraja să relateze cât de tare şi de des putea despre circumstanţele răpirii sale de către americani. Deşi fusese capturat în Statele Unite, Emirul intenţiona să continue să-şi depene povestea – o spusese de atâtea ori pentru Judy şi pentru sine, încât aproape că ajunsese şi el să o creadă – conform căreia fusese atacat şi răpit de pe o stradă din Riad.

Judy crezuse povestea; grăsana aia proastă era în stare să creadă orice.

Duba se opri, iar agenţii FBI îl ajutară să se dea jos în furtuna de zăpadă orbitoare. Îl duseră înainte şi peste câteva secunde Yasin simţi miros de carburant, în vreme ce se apropia de o aeronavă mare. Se aşteptase la un soi de avion privat, însă văzu că era vorba de un avion mare de transport marfă.

Începu să urce rampa de acces, având paznici în stânga şi în dreapta lui. Ajuns în vârful rampei, constată că la intrarea în avion îl aşteptau câţiva indivizi.

Toţi îmbrăcaţi cu uniforme de camuflaj. Erau soldaţi. Militari americani. Agentul FBI îl bătu pe umăr pe Yasin.

– Să te distrezi bine la Gitmo, nenorocitule.

„Cum?" Yasin încercă să se dea înapoi, dar oamenii îl ţinură bine.

– Nu! Nu merg acolo. Trebuie să ajung la Washington pentru procesul meu. Nu e drept. Unde e Judith?

Agentul FBI zâmbi.

– În acest moment este sub custodie în Denver.

Îi mai acordară o şansă de a înainta singur, dar când el refuză, patru tineri musculoşi îl prinseră de mâini şi de picioare. Fu luat pe sus şi urcat în aeronavă.

Câteva secunde mai târziu, rampa de acces se ridică și se închise pe poziția ei, înăbușind strigătele de protest ale Emirului față de universul de afară, dominat de furtuna de zăpadă.

Jack și Melanie se bucurau de mâncare, vin și conversația lor. Nu se văzuseră de săptămâni de zile și chiar dacă ultima lor despărțire fusese ciudată, chimia care funcționa între ei părea netulburată.

Ryan era bucuros că Melanie nu-i pusese prea multe întrebări legate de tăieturile de pe fața lui. O lămurise că reluase antrenamentele, iar un student nou se dovedise puțin prea zelos. Ea păruse să-l creadă, apoi conversația se deplasase de la fața lui către știrile legate de apropiata instalare la Casa Albă a tatălui lui Jack, de dezastrul din Rusia evitat la limită și de războiul care fusese pe cale să izbucnească între India și Pakistan.

Melanie îi povesti lui Jack despre Rehan. Generalul avusese parte de o oarecare acoperire în relatările de presă, însă analista CIA/NCTC avu grijă să mențină amănuntele pe care le furniza în zona informațiilor culese din zone publice.

Ryan se prefăcu neștiutor și își arătă fascinația pentru munca ei, dar fu atent să nu-i transmită vreo informație care i-ar fi putut declanșa ei bănuiala că el știa mai multe decât afirma.

Totuși, la un moment dat, ea rosti ceva ce îl determină să-și piardă din privire expresia de interes vag, de politețe.

– Ce păcat că l-au lăsat pe adjunctul lui să scape.

– Cum adică? întrebă Jack.

– Cred că a apărut la știri, cel puțin în Pakistan. Da, sunt sigură că am citit despre asta astăzi în *Dawn*, ziarul lor. Un colonel care lucra pentru el, Saddiq Khan. A supraviețuit și e dat dispărut. În astfel de situații nu mai știi dacă un astfel de amănunt este semnificativ sau nu.

Jack dădu din cap, apoi zise:

– Ce zici de niște desert?

Comandară desertul, apoi Jack se scuză ca să se ducă la toaletă. Când el dispăru din raza ei vizuală, Melanie se ridică repede și ieși din restaurant; avea deja mobilul la ureche în vreme ce ușa localului se închidea automat în urma ei.

Așteptă câteva clipe ca să răspundă cineva la celălalt capăt, cu privirea ațintită asupra holului restaurantului, atentă la orice indicii de revenire a lui Jack la masă.

– Eu sunt. A fost acolo, în Pakistan... Da. N-am nicio îndoială. Când i-am spus că Saddiq încă trăiește, parcă l-am lovit cu ceva în moalele capului. Nu, evident că nu e adevărat, dar chiar în clipa asta el s-a dus la baie, fără îndoială ca să sune panicat pe cineva de la care să primească o confirmare.

Tânăra femeie ascultă instrucțiunile, le confirmă, apoi puse capăt convorbirii și se grăbi să intre la loc în restaurant ca să-și aștepte partenerul să revină la masă.